HARRY POTTER

og DØDSTALISMANENE

7

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

og

DØDSTALISMANENE

J.K. ROWLING

Pottermore
from J.K. Rowling

Pottermore

from J.K. Rowling

J.K. ROWLING'S · WW · WIZARDING WORLD

Dedikasjonen
for denne boka
er splittet opp i
sju deler:
til Neil,
til Jessica,
til David,
til Kenzie,
til Di,
til Anne,
og til deg,
hvis du har
holdt ut
med Harry
helt til
siste
slutt.

INNHOLD

KAPITTEL ÉN
MØRKETS HERRE MOT MÅLET

KAPITTEL TO
MINNEORD

KAPITTEL TRE
DUMLINGENE MOT DØRA

KAPITTEL FIRE
SJUGANGEN

KAPITTEL FEM
FALLEN KRIGER

KAPITTEL SEKS
EN GHÛL I PYSJ

KAPITTEL SJU
ALBUS HUMLESNURRS SISTE VILJE

KAPITTEL ÅTTE
BRYLLUPET

KAPITTEL NI
ET GJEMMESTED

KAPITTEL TI
KRYNKELS HISTORIE

KAPITTEL ELLEVE

BESTIKKELSEN

KAPITTEL TOLV
MAGI ER MAKT

KAPITTEL TRETTEN
REGISTRERINGSKONTORET FOR GOMPEFØDTE

KAPITTEL FJORTEN
TYVEN

KAPITTEL FEMTEN
GNOMENS HEVN

KAPITTEL SEKSTEN
GUDRIKSDAL

KAPITTEL SYTTEN
BATHILDAS HEMMELIGHET

KAPITTEL ATTEN
ALBUS HUMLESNURRS LIV OG LØGNER

KAPITTEL NITTEN
SØLVHINDEN

KAPITTEL TJUE
XENOFILIUS LUNEKJÆR

KAPITTEL TJUEÉN
HISTORIEN OM DE TRE BRØDRENE

KAPITTEL TJUETO
DØDSTALISMANENE

KAPITTEL TJUETRE

MALFANGHUS

KAPITTEL TJUEFIRE
STAVMAKEREN

KAPITTEL TJUEFEM
SKJELLHUSET

KAPITTEL TJUESEKS
FLIRGOTT

KAPITTEL TJUESJU
DET SISTE GJEMMESTEDET

KAPITTEL TJUEÅTTE
DET ANDRE SPEILET

KAPITTEL TJUENI
DET TAPTE DIADEMET

KAPITTEL TRETTI
SLUR FÅR SKYVEN

KAPITTEL TRETTIÉN
SLAGET OM GALTVORT

KAPITTEL TRETTITO
OLDSTAVEN

KAPITTEL TRETTITRE
PRINSENS HISTORIE

KAPITTEL TRETTIFIRE
TILBAKE I SKOGEN

KAPITTEL TRETTIFEM

SISTE STASJON

KAPITTEL TRETTISEKS
STREKEN I REGNINGEN

NITTEN ÅR ETTER

Kor (strofe): Å, for en slektsarv ond!
Blodige vunders ve,
voldt av en grufull synd!
Kvide, for tung å bære!
Kvaler som ei tar ende!

Motstrofe: Ei av fremmed hånd
leges den onde byll.
Slekten må føre selv
kniven, så blodet rinner.
Hører oss I dypets guder.

Korfører: Ja, hør oss I salige hist under jord!
Lytt nådig til bønnen og send disse barn
jer kraftige hjelp til å seire.

Aiskylos: fra «Sonofferet (Orestien II)»
Greske tragedier, oversatt av P. Østbye. Gyldendal, 1995

Døden er kun å krysse verden, slik venner krysser havet; de lever fortsatt i hverandre. For til stede må de være, de som elsker og lever i det som er allestedsnærværende. I dette guddommelige speil ser de ansikt til ansikt, og deres samtale er både fri og ren. Dette er venners trøst, at selv om de kan sies å dø, er deres vennskap og selskap i beste forstand evig nærværende, fordi det er udødelig.

– William Penn: *Flere av ensomhetens frukter*

KAPITTEL ÉN

MØRKETS HERRE MOT MÅLET

De to mennene dukket fram av ingenting, noen meter fra hverandre på den smale, månelyse veien. Et sekund ble de stående urørlige, hver med tryllestaven mot brystet til den andre, men så dro de kjensel på hverandre, stakk stavene bort under kappen og begynte å gå. De gikk i samme retning, og fort.

«Noe nytt?» spurte den høyeste av dem.

«Glimrende nytt,» svarte Severus Slur.

Til venstre for veien var det bare lavt, viltvoksende klungerkjerr, til høyre en høy, veltrimmet hekk. De lange kappene flakset rundt anklene der de marsjerte.

«Trodde nesten jeg kom for sent,» sa Øxodd. De barske trekkene flimret ut og inn av måneskinnet gjennom flettverket av greiner over dem. «Det ble litt kinkigere enn jeg hadde tenkt. Men jeg håper han blir fornøyd. Og du, det låter som *du* er trygg på en god mottakelse?»

Slur nikket, men kom ikke med noen detaljer. De svingte til høyre, inn i en bred innkjørsel. Den høye hekken fortsatte forbi den imponerende smijernsporten og forsvant av syne innover. Porten var stengt, men de saktnet ikke engang farten. Uten å si et ord løftet begge samtidig venstre arm, som i en slags hilsen, og gikk rett igjennom, som om det mørke metallet var røyk.

Barlindhekkene dempet lyden av skrittene. Fra høyre kom brått en rasling, og Øxodd trakk tryllestaven fort og pekte over hodet på den andre,

men så var det ikke annet enn en kritthvit påfugl som spankulerte majestetisk bortover toppen av hekken.

«Jo, Lucifus vet å sno seg. *Påfugler …*» Øxodd stakk staven tilbake under kappen med et snøft.

Fram av mørket for enden av den strake innkjørselen vokste et statelig herregårdshus. Det glimtet i lys gjennom sprossevinduene i første. Etsteds i den mørke hagen på den andre sida av hekken plasket et springvann. Grusen knaste under føttene da Slur og Øxodd skyndte seg mot hoveddøra, som svingte opp idet de nærmet seg, men det var ingen der som hadde åpnet den.

Hallen var stor, svakt opplyst og overdådig innredet. Det meste av det hellelagte golvet var dekket av et praktfullt teppe. Portrettene på veggene fulgte Slur og Øxodd med bleke øyne der de marsjerte forbi. De to mennene stanset foran en tung tredør, nølte et hjerteslag, og så trykket Slur ned bronseklinka.

Stua innenfor var full av folk – tause mennesker langs et rikt utskåret langbord. Det vanlige møblementet var skjøvet hulter til bulter inn mot veggene. Det eneste lyset kom fra et sprakende bål i den staselige marmorpeisen under et forgylt speil. Slur og Øxodd ble stående et øyeblikk på terskelen. Da øynene deres begynte å venne seg til det sparsomme lyset, ble blikket trukket oppover mot rommets mest påfallende trekk: en tilsynelatende bevisstløs menneskekropp som hang opp ned over bordet og snurret sakte rundt som om den dinglet i et usynlig tau. Kroppen speilte seg i speilet og i det blankpolerte treverket i bordplata under. Ingen av dem som satt under dette uvanlige skuet så på det, unntatt en blek ung mann som satt nesten rett under og tydeligvis ikke kunne la være å skotte dit opp annethvert minutt.

«Øxodd og Slur,» sa en høy, klar stemme fra bordenden. «Dere er like ved å være for sene.»

Den som snakket satt rett foran peisen, så med det samme var det vanskelig for de nyankomne å skjelne mer enn silhuetten av ham. Men da de kom nærmere, tonte ansiktet fram av tussmørket, hårløst, slangeaktig,

med spalter til nesebor og glimtende, røde øyne med loddrette pupiller. Han var så blek at det var som om han skinte med et perlemorsskjær.

«Severus, her,» sa Voldemort og viste til plassen til høyre for seg. «Øxodd, ved sida av Dolohov.»

De to mennene satte seg på de anviste plassene. De fleste av øynene rundt bordet fulgte Slur, og det var ham Voldemort snakket til først.

«Nå?»

«Herre, Føniksordenen akter å flytte Harry Potter fra hans nåværende tilfluktssted neste lørdag etter mørkets frambrudd.»

Interessen rundt bordet våknet merkbart. Noen stivnet, andre rørte seg urolig, men alle så på Slur og Voldemort.

«Lørdag … i mørket,» gjentok Voldemort. De røde øynene møtte Slurs svarte med slik intensitet at noen av tilskuerne så bort, formodentlig av frykt for selv å bli svidd av det brennende blikket. Men Slur møtte det rolig, og etter et øyeblikk krummet Voldemorts leppeløse munn seg i noe som minnet om et smil.

«Godt. Utmerket. Og denne opplysningen har du fra …»

«Den kilden vi snakket om,» sa Slur.

«Herre.»

Øxodd bøyde seg fram for å se bortover langbordet på Voldemort og Slur. Alle ansiktene snudde seg mot ham.

«Herre, jeg har hørt noe annet.»

Øxodd ventet, men Voldemort sa ikke noe, så han fortsatte: «Dandel, svartspaneren, kom til å røpe at Potter ikke skal flyttes før den trettiende, natta før gutten fyller sytten.»

Slur smilte.

«Min kilde har fortalt meg at de har planlagt å legge ut et falskt spor. Det må være dette. De har ganske sikkert brukt en forflokningsformel på Dandel. Det ville ikke være første gang, han er kjent for å være påvirkelig.»

«Jeg kan forsikre at Dandel virket helt sikker, herre,» sa Øxodd.

«Naturligvis er han sikker, hvis han har blitt forfloket,» sa Slur. «Jeg kan forsikre *deg*, Øxodd, at Svartspanerkontoret ikke kommer til å bidra

ytterligere til beskyttelsen av Harry Potter. Ordenen tror vi har infiltrert departementet.»

«Da er det i hvert fall én ting Ordenen har skjønt, da, ha?» sa en tettbygd mann et stykke bortenfor Øxodd, og den hese fnisingen hans ble gjentatt her og der langs bordet.

Voldemort lo ikke. Blikket hans hadde flyttet seg oppover, til kroppen som dreide sakte rundt over dem, og det så ut som han var fortapt i sine egne tanker.

«Herre,» fortsatte Øxodd, «Dandel tror det skal settes inn en hel avdeling svartspanere for å flytte gutten –»

Voldemort holdt en stor, hvit hånd i været, og Øxodd bråtidde, men glodde ergerlig mens Voldemort vendte seg til Slur.

«Hvor vil de gjemme gutten deretter?»

«Hjemme hos en i Ordenen,» sa Slur. «Ifølge min kilde er stedet rustet opp med all slags beskyttelse Ordenen og departementet til sammen kan prestere. Jeg tror det er dårlige sjanser til å få tatt ham når han først er der, herre, om da ikke departementet allerede er vårt før neste lørdag. Det gir oss i så fall en mulighet for å lokalisere og oppheve såpass mange av heksingene at vi kan slå oss igjennom resten.»

«Hva sier du, Øxodd?» sa Voldemort bortover bordet, og lyset fra bålet glitret nifst i de røde øynene. « *Vil* departementet være vårt før neste lørdag?»

På ny dreide alle hodene rundt. Øxodd akslet seg.

«På det punktet har jeg gode nyheter, herre. Jeg har – med store vansker, og etter adskillige anstrengelser – greid å legge en Befaliusforbannelse på Trivius Ffjoth-Ffjolne.»

Mange av dem som satt rundt, virket imponert. Mannen nærmest ham, Dolohov, med langt, forvridd ansikt, ga ham et klapp på ryggen.

«Det er en begynnelse,» sa Voldemort. «Men Ffjoth-Ffjolne er bare én enkelt mann. Grimst må være omgitt av våre folk før jeg slår til. Ett feilslått attentat mot statsråden vil sette meg langt tilbake.»

«Ja – ja, herre, det er sant – men som De vet, er Ffjoth-Ffjolne leder for Avdelingen for magisk justis og har dermed regelmessig kontakt, ikke bare

med statsråden selv, men også med lederne for alle andre avdelinger i departementet. Jeg tror det blir lett å underlegge oss de andre, nå som vi først har en så overordnet figur under vår kontroll, og deretter kan samtlige samarbeide om å ta knekken på Grimst.»

«Forutsatt at vår venn Ffjoth-Ffjolne ikke blir oppdaget før han har omvendt resten,» sa Voldemort. «Nå vel, det virker altså usannsynlig at departementet blir mitt før neste lørdag. Hvis vi ikke kan røre gutten på bestemmelsesstedet, må det dermed gjøres underveis.»

«Der har vi en fordel, herre,» sa Øxodd; det virket som han var ute etter anerkjennelse for nær sagt enhver pris. «Vi har greid å plante, ikke én, men flere folk i Avdelingen for magisk transport. Dersom Potter eksiverer eller bruker flumnettet, får vi vite om det straks.»

«Han kommer ikke til å gjøre noen av delene,» sa Slur. «Ordenen unngår alle former for transport som departementet kontrollerer eller regulerer. De har mistillit til alt departementet har hatt fingrene i.»

«Desto bedre,» sa Voldemort. «Da må han ut i åpent lende, og blir langt lettere å ta.»

Igjen kikket han opp på den sakte snurrende kroppen før han fortsatte. «Jeg skal selv ta meg av gutten. Det har vært gjort for mange feil når det gjelder Harry Potter. Noen av dem er mine egne. At Potter fortsatt lever, skyldes mer mine feiltrinn enn hans triumfer. »

Forsamlingen rundt bordet holdt engstelig øye med ham – etter ansiktene å dømme var samtlige redde for å få skylden for Harry Potters fortsatte eksistens. Men det var som om Voldemort snakket mer til seg selv enn til noen av dem, selv om han rettet ordene til den bevisstløse kroppen over dem.

«Jeg har vært uforsiktig, og dermed stilt meg åpen for uhell og slump, disse to tingene som kan velte alle andre planer enn de beste. Men nå vet jeg bedre. Jeg forstår de tingene jeg ikke forsto før. Det må være meg som dreper Harry Potter. Og det skal jeg.»

Ved de ordene, og tilsynelatende som reaksjon på dem, lød plutselig et skrik, et grufullt, langtrukkent ul av smerte og elendighet. Mange av dem rundt bordet kikket overrasket ned, for det lød som om lyden kom nedenfra.

«Ormsvans,» sa Voldemort, uten at den tankefulle, stillferdige tonen endret seg, og uten å ta blikket fra den snurrende kroppen over seg, «har jeg ikke nevnt noe om å holde fangen vår stille?»

«Jo, h-herre,» gispet en liten mann midtveis bortover bordet. Han hadde sittet så lavt i stolen sin at den ved første øyekast virket tom. Nå karret han seg ned fra den og pilte ut av rommet; det siste de så av ham var et eiendommelig glimt av sølv.

«Som sagt, jeg forstår allting bedre nå,» fortsatte Voldemort og så på ny rundt på de anspente ansiktene til sine tilhengere. «For eksempel trenger jeg å låne en tryllestav av en av dere for å drepe Harry Potter.»

Ansiktene rundt ham speilte bare sjokk – han kunne like godt sagt han ville låne en arm av en av dem.

«Ingen melder seg frivillig?» sa Voldemort. «La oss nå se … Lucifus, jeg ser ingen grunn til at du behøver noen stav lenger.»

Lucifus Malfang så opp. Huden hans virket gul og voksaktig i peisskjæret, og øynene var innsunkne og lå halvt i skygge. Stemmen var hes da han svarte:

«Herre?»

«Staven din, Lucifus. Jeg har bruk for den.»

«Jeg …»

Malfang skottet fort bort på sin kone, med det lange, blonde håret som hang nedover ryggen. Hun stirret rett framfor seg, minst like blek som han, men under bordet fant de slanke fingrene hennes håndleddet hans og klemte fort til. Da Malfang kjente berøringen, stakk han hånden i kutten, trakk fram en tryllestav og sendte den bortover bordet til Voldemort, som holdt den opp foran de røde øynene og gransket den grundig.

«Hva er den av?»

«Alm, herre,» hvisket Malfang.

«Og kjernen?»

«Drage – hjerterøtter av drage.»

«Bra,» sa Voldemort. Han trakk fram sin egen stav og sammenliknet lengden.

Lucifus Malfang rakte uvilkårlig hånden fram – et halvt sekund så det ut som han ventet å motta Voldemorts tryllestav i bytte for sin egen. Bevegelsen unngikk ikke Voldemort, som sperret øynene ondskapsfullt opp.

«Staven min, Lucifus? Gi deg *min stav?*»

Noen i forsamlingen knegget hånlig.

«Jeg har gitt deg friheten, Lucifus, var det ikke nok for deg? Men jeg har lagt merke til at du og familien din ikke virker særlig glade for tida … Hva er det ved min tilstedeværelse i ditt hjem som ikke passer deg, Lucifus?»

«Ingenting – ingenting, herre!»

«Tenk, slike *løgner*, Lucifus …»

Det var som om den lave stemmen fortsatte å hvisle selv etter at den grusomme munnen holdt opp å bevege seg. Noen av trollmennene kunne knapt holde tilbake en skjelving da hvislingen ble høyere, og de kunne høre noe tungt bukte seg over golvet under bordet.

Den svære slangen kom til syne og klatret sakte opp langs stolen til Voldemort. Tilsynelatende endeløst fortsatte den å strømme oppover og kveile seg over skuldrene hans. Halsen var på tykkelse med et mannslår, øynene med de loddrette pupillene blunket ikke. Voldemort klappet vesenet åndsfraværende med de lange, tynne fingrene, men den han så på var fremdeles Lucifus Malfang.

«Hvorfor virker Malfangene så misnøyde med sin skjebne? Er ikke min gjenkomst, min stigning mot makten, nettopp det de i årevis har påstått at de har ønsket?»

«Jo visst, herre,» sa Lucifus Malfang. Hånden skalv da han tørret litt svette av overleppa. «Visst ønsket vi det – *ønsker* vi det.»

Til venstre for Malfang kom det et pussig, stivt nikk fra hans kone, som unngikk å se på Voldemort og slangen. Til høyre satt sønnen Draco. Han hadde stirret opp på den slappe kroppen over dem, men nå skottet han fort på Voldemort og bort igjen med det samme, livredd for å møte blikket hans.

«Herre,» sa en mørk kvinne omtrent ved midten av bordet. Stemmen var halvkvalt av sterk følelse, «det er en ære å ha Dem her, i vår families hus. Ingen større glede kan tenkes.»

Hun satt ved sida av søsteren, like ulik henne i holdning og mine som av utseende, med sitt mørke hår og tunge øyelokk. Narsissa satt stiv og ubevegelig, mens Bellatrix bøyde seg fram mot Voldemort, for ord var ikke nok til å uttrykke hennes lengsel etter å være ham nær.

«Ingen større glede,» gjentok Voldemort. Han la hodet litt på skakke og stirret på henne. «Å høre det fra deg betyr meget, Bellatrix.»

Ansiktet hennes ble fylt av farge, og øynene av gledestårer.

«De vet at jeg ikke sier annet enn sannheten, herre!»

«Ingen større glede … selv målt mot den lykkelige begivenhet jeg hører fant sted i din familie i siste uke?»

Hun stirret på ham med halvåpen munn, tydelig forvirret.

«Jeg vet ikke hva De mener, herre.»

«Jeg snakker om din niese, Bellatrix. Og deres, Lucifus og Narsissa. Hun har nettopp giftet seg med varulven Remus Lupus. Så stolte dere må være.»

En eksplosjon av hånlig latter brøt ut rundt bordet. Mange bøyde seg fram og vekslet lystige blikk, og noen hamret med neven i bordet. Den store slangen uttrykte sin misnøye med spetakkelet ved å åpne gapet og hvese høyt, men dødseterne enset det ikke, så stor var begeistringen over å se Bellatrix og Malfangene ydmyket. Bellatrix' ansikt, som nettopp hadde rødmet av glede, ble nå bare rødflekket og stygt.

«Hun er ingen niese av oss, herre,» ropte hun gjennom munterheten. «Vi – Narsissa og jeg – har ikke vekslet et ord med søsteren vår siden hun giftet seg med den grumsen. Krapylet hennes har ingenting med oss å gjøre, og ikke noe beist hun måtte gifte seg med heller.»

«Hva sier du, Draco?» spurte Voldemort, og skjønt stemmen var lav, skar den lett gjennom hånlatter og spydigheter. «Vil du sitte barnevakt for hvalpene?»

Munterheten nådde nye høyder. Draco Malfang skottet livredd på faren sin, som bare stirret ned i fanget. Så fanget han blikket til moren. Hun ristet nesten umerkelig på hodet, før hun på ny festet blikket uttrykksløst på motsatt vegg.

«Det er nok,» sa Voldemort og strøk den sinte slangen. «Nok!»

Latteren døde umiddelbart.

«Mange av våre eldste slektstrær blir utsatt for smitte i årenes løp,» sa han. Bellatrix stirret på ham, åndeløst og bedende. «Da må dere beskjære deres, ikke sant, om det skal holde seg sunt? Skjære bort de greinene som truer stammens sunnhet.»

«Ja, herre,» hvisket Bellatrix, og nå svømte på ny øynene av takknemlige tårer. «Så snart vi får sjansen!»

«Den skal dere få,» sa Voldemort. «Og som i deres familie, så også i verden … Vi skal skjære bort all kreft som forpester oss, til bare de av rent blod er tilbake …»

Voldemort hevet Lucifus Malfangs tryllestav, pekte rett på den snurrende kroppen som hang over bordet og ga staven et ørlite vipp. Skikkelsen våknet til live med et stønn og prøvde å kjempe seg fri fra usynlige bånd.

«Kjenner du igjen gjesten vår, Severus?» spurte Voldemort.

Slur løftet blikket til ansiktet som hang der opp ned. Nå så alle dødseterne på fangen, som om de hadde fått tillatelse til å vise nysgjerrighet. Kvinnen fortsatte å dreie rundt, og idet ansiktet vendte mot peisilden, sa hun med sprukken, vettskremt stemme: «Severus! Hjelp meg!»

«Ja visst, ja,» sa Slur, mens fangen sakte dreide videre.

«Og du da, Draco?» spurte Voldemort og strøk slangen over snuten med den hånden som var uten stav. Draco ristet, eller snarere rykket på hodet. Nå som kvinnen hadde våknet, maktet han visst ikke å se på henne mer.

«Men du ville neppe tatt faget hennes,» sa Voldemort. «For de av dere som ikke vet det, har vi fått selskap her i kveld av Carita Borre, som inntil nylig underviste på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom.»

Her og der ved bordet kom det små, forstående utbrudd. En kraftig, krumrygget kvinne med spisse tenner kaklet.

«Ja … professor Borre lærte barn av hekser og trollmenn alt om gomper … at de er omtrent som oss …»

En av dødseterne spyttet på gulvet. Carita Borre hadde dreid rundt mot Slur igjen.

«Severus … vær så snill … å, vær så snill …»

«Stille!» sa Voldemort og vippet nok en gang med Malfangs tryllestav. Kvinnen ble taus som om hun hadde fått knebel. «Men for professor Borre

var det ikke nok å forderve og forurense unge trollmannsbarnesinn. I forrige uke skrev hun et lidenskapelig forsvar for grumser i *Aftenprofeten*, hvor hun sier at vi trollmenn må akseptere disse som stjeler våre kunnskaper, vår magi. At antallet renblodige synker, er en meget ønskverdig situasjon, mener professor Borre … hun vil ha oss alle til å parre oss med gomper … eller varulver, må vi tro …»

Denne gangen var det ingen som lo; raseriet og forakten i Voldemorts stemme var ikke til å ta feil av. For tredje gang hadde Carita Borre snurret rundt til hun hang ansikt til ansikt med Slur. Tårene sprutet fra øynene hennes og rant ned i håret. Slur stirret uttrykksløst tilbake mens hun sakte dreide videre.

«*Avada kadavra*.»

Glimtet av grønt lys opplyste hver krok av rommet. Med et øredøvende brak falt Carita ned på bordet, som skaket og knirket. Flere av dødseterne rykket baklengs i stolene. Draco falt ned fra sin.

«Middag, Nagini,» sa Voldemort lavt. Og den store slangen svaiet og buktet seg fra skuldrene hans og ned på det blankpolerte bordet.

KAPITTEL TO

MINNEORD

Harry blødde. Han holdt om høyre hånd med den venstre og bannet lavt mens han skubbet opp døra med skulderen. Umiddelbart etter hørtes knasingen av knust porselen. Han hadde tråkket på en kopp med kald te som hadde stått utenfor døra til rommet hans.

«Hva i –?»

Han så seg om. Trappeavsatsen i Hekkveien 4 var folketom. Koppen kunne være Dudleifs versjon av en utspekulert felle. Han holdt den blødende hånden i været mens han samlet sammen skårene med den andre og kastet dem i den allerede overfylte papirkurven rett innenfor soveromsdøra. Etterpå var det å trampe over avsatsen til badet og holde fingeren under springen.

Det var idiotisk, meningsløst, inn i hampen irriterende at det fremdeles var fire dager igjen til han hadde lov til å utøve magi … men han måtte innrømme for seg selv at dette forrevne kuttet i fingeren hadde han ikke fikset uansett. Å lege sår hadde han aldri lært, og nå som han tenkte over det – spesielt med tanke på planene for nærmeste framtid – forekom dette ham som et alvorlig hull i hans magiske utdannelse. Han minnet seg selv om at han skulle huske på å spørre Hermine hvordan det skulle gjøres, mens han tullet sammen en stor klump dopapir, tørket opp så mye av teen han kunne og smelte soveromsdøra igjen bak seg.

Han hadde tilbragt formiddagen med å tømme skolekofferten sin totalt, for første gang siden han pakket den seks år før. Forut for hvert nytt skoleår, hadde han bare spadd vekk de øverste tre fjerdedelene av innholdet og

erstattet eller oppdatert dem, mens et lag av ubestemmelige vrakrester ble liggende igjen på bunnen – gamle fjærpenner, uttørkede billeøyne, enkeltsokker som dessuten var blitt for små. For noen minutter siden hadde han feid hånden ned i denne massen, kjent en stikkende smerte i fjerde finger på høyre hånd og, da han trakk den til seg, sett en masse blod.

Denne gangen gikk han forsiktigere til verks da han gikk ned på kne ved sida av kofferten og famlet rundt på bunnen. Etter hvert kom han opp med et gammelt jakkemerke som blunket matt mellom STØTT FREDRIK DJERVELL og POTTER ER EN DRITT, et sprukkent, utslitt snikoskop og en gullmedaljong som hadde skjult en lapp med underskriften R.A.S., men så lokaliserte han omsider den skarpe kanten som hadde gjort skaden. Han kjente det igjen med det samme. Det var et omtrent fem centimeter langt skår av trollspeilet han hadde fått av den avdøde gudfaren sin, Sirius. Harry la det til side og soknet forsiktig rundt på bunnen etter resten, men alt som var igjen av gudfarens siste gave var ørsmå glassplinter, som blandet seg med det underste bunnfallslaget som glitrende sandkorn.

Han satte seg opp og så nøyere på det takkete skåret han hadde kuttet seg på, men der var det ikke annet å se enn speilbildet av hans eget blanke, grønne øye. Han la fra seg skåret oppå dagens *Aftenprofeten*, som lå ulest på senga, og gikk innbitt løs på resten av koffertskrapet, i et forsøk på å avverge den plutselige flommen av bitre minner og stikkene av anger og lengsel som oppdagelsen av det knuste speilet hadde åpnet opp for.

Det tok enda en time å tømme kofferten helt, kaste det som var ubrukelig og sortere resten i hauger, ettersom han kom til å få bruk for dem i framtida eller ikke. Skole- og rumpeldunkkuttene, heksekjelen, pergament, penner og de fleste av skolebøkene ble stablet i et hjørne; det fikk bli liggende igjen. Han spekulerte litt på hva tanta og onkelen kom til å gjøre med dem – brenne dem i nattas mulm og mørke, sikkert, som om det var håndfaste beviser for en eller annen grufull forbrytelse. Gompeklærne, usynlighetskappen, eliksirutstyret, enkelte bøker, fotoalbumet Gygrid hadde gitt ham en gang, en bunke brev og tryllestaven hadde han allerede pakket ned i en gammel ryggsekk. I frontlomma lå Ukruttkartet og medaljongen med lappen med underskriften R.A.S. Denne æresplassen hadde

medaljongen ikke fått fordi den var verdifull – det var den slett ikke, etter alle vanlige normer – men på grunn av hva det hadde kostet å få tak i den.

Det som nå sto igjen, var en anselig avisstabel på skrivebordet ved sida av snøugla Hedvig, en avis for hver dag Harry hadde tilbragt i Hekkveien denne sommeren.

Han kom seg på beina, strakte seg og gikk bort til bordet. Hedvig rørte seg ikke da han begynte å bla igjennom avisene og kaste dem på søppelhaugen én etter én. Enten sov hun, eller så spilte hun. Hun var sint på Harry for at hun så sjelden fikk slippe ut av buret for tida.

Etter som han nærmet seg bunnen av avisbunken, gikk tempoet ned, for han lette etter én bestemt avis som hadde kommet rett etter at han selv kom tilbake til Hekkveien for sommeren. På forsida hadde det stått en liten notis, husket han, om Carita Borres avgang fra gompologistillingen på Galtvort. Omsider fant han den. Han bladde om til side ti, sank ned på skrivebordsstolen og leste om igjen den artikkelen han hadde sett etter:

ALBUS HUMLESNURR TIL MINNE, av Elifas Dogger

Første gang jeg traff Albus Humlesnurr var da jeg var elleve, på vår første dag på Galtvort. Vår gjensidige sympati skyldtes nok at begge følte seg utenfor. Jeg var blitt rammet av dragepest kort før jeg kom til skolen, og selv om jeg ikke lenger var smittefarlig, fristet ikke mitt kopparrete og grønnskimrende ytre mange til å ta kontakt. Albus for sin del kom til Galtvort belemret med mye uønsket oppmerksomhet på grunn av sin far, Parsifal, som et knapt år tidligere var blitt dømt for et voldelig og mye omtalt overfall på tre unge gomper.

Albus prøvde aldri å benekte at faren (som senere døde i Azkaban) hadde begått denne forbrytelsen. Tvert imot, da jeg tok mot til meg og spurte, var han klar på at han visste at faren var skyldig. Mer enn det ville Humlesnurr aldri si om denne sørgelige saken, enda så mange som prøvde å utfritte ham. Enkelte var faktisk tilbøyelige til å rose farens handling og ta også Albus for en gompehater. Mer feil kunne de umulig tatt. Som enhver som kjente Albus kan underskrive, viste han aldri det minste spor av antigompiske holdninger. Tvert imot skaffet

hans iherdige forsvar for gompers rettigheter ham mange fiender opp gjennom årene.

Men det tok ikke mange månedene før Albus' egen berømmelse begynte å overstråle farens. Innen det første skoleåret var omme, kom han aldri mer til å bli betraktet som sønn av en gompehater, men som intet mindre enn den beste elev i skolens historie. De av oss som hadde det privilegium å være hans venner, dro fordel av hans eksempel, for ikke å snakke om hans hjelp og støtte, som han aldri sparte på. I senere år innrømmet han for meg at han allerede den gang var klar over at det var i lærergjerningen han fant sin største tilfredsstillelse.

Ikke bare vant han samtlige større priser skolen hadde å gi, han var snart i regelmessig brevkontakt med tidens betydeligste magiske navn, blant dem Nicolas Flamel, den berømte alkymisten, Bathilda Bang, den kjente historikeren, samt magi-teoretikeren Adalbert Vingling. Flere av hans vitenskapelige arbeider ble trykket i lærde publikasjoner som Transfigurasjon i dag, Heksekunstens horisonter *og* Effektive eliksirer. *Alt pekte mot en strålende fremtidig karriere, og det eneste spørsmålet var* når *han ville bli utnevnt til magiminister. I senere år ble det jevnlig påstått at han innen kort tid ville påta seg oppgaven, men Albus Humlesnurr hadde aldri ambisjoner i departemental retning.*

Tre år etter at vi kom til Galtvort, begynte hans bror Abriam også på skolen. De to brødrene var svært ulike. Abriam var aldri noen bokorm og foretrakk, i motsetning til Albus, å avgjøre stridigheter ved dueller istedenfor argumenter. Det er imidlertid feil å si, som enkelte, at brødrene ikke var venner. De kom så godt utav det som to så forskjellige gutter kunne. I all rettferdighet må det sies at det neppe kan ha vært lett for Abriam å leve i skyggen av Albus. Å bli overstrålt var en nødvendig følge av å være hans venn, og kan neppe ha vært enklere for en bror.

Da Albus og jeg forlot Galtvort, var det vår plan å reise på den den gang tradisjonelle jordomflygningen sammen og besøke og lære av andre lands trollmenn, før vi tok fatt på hver vår karriere. Men en tragedie kom i veien. Kvelden før vår avreise døde hans mor, Kendra,

og etterlot Albus som familiens overhode og forsørger. Jeg utsatte min avreise lenge nok til å delta i Kendras begravelse, før jeg forlot landet, nå på egenhånd. Med en yngre bror og søster å sørge for, og lite gull igjen, var det ikke lenger tale om at Albus kunne være med.

Det var i denne perioden av livet vi hadde minst kontakt. Jeg skrev til ham og fortalte, muligens taktløst, om alle mine fantastiske opplevelser på reisen, fra siste-sekund-redninger fra kimærer i Hellas til eksperimenter hos de egyptiske alkymistene. Brevene fra ham fortalte lite om hans hverdagsliv, som jeg antok at en så begavet trollmann måtte finne frustrerende kjedelig. Oppslukt av mine egne opplevelser som jeg var, var det med forferdelse jeg fikk høre, mot slutten av året og min reise, at nok en tragedie hadde slått ned hos familien Humlesnurr: hans søster Arianas død.

Skjønt Ariana hadde skrantet i lengre tid, ble dette et tungt slag for brødrene, så kort tid etter tapet av moren, og det gikk sterkt inn på dem begge. Alle dem som sto Albus nær – og jeg regner meg selv blant disse heldige – er enige om at Arianas død og Albus' følelse av personlig ansvar (skjønt han naturligvis var uten skyld i den) etterlot sine spor i ham for all framtid.

Da jeg kom tilbake, fant jeg en ung mann som hadde gjennomlevd en langt eldre manns lidelser. Albus var mer reservert enn før og langt mindre sorgløs. Som om han ikke hadde hatt sorger nok, hadde tapet av Ariana så langt fra ført til fornyet nærhet mellom Albus og Abriam, men tvert imot til en splittelse. (Dette bedret seg med tida – i senere år gjenetablerte de et vennlig, om ikke egentlig nært forhold.) Men fra da av snakket han sjelden om sine foreldre eller Ariana, og hans venner lærte å unngå å nevne dem.

Andre penner vil beskrive de følgende årenes triumfer. Humlesnurrs utallige bidrag til vårt fond av magisk kunnskap, inkludert hans oppdagelse av de tolv bruksområder for drageblod, vil gagne framtidige generasjoner, og det samme vil den klokskap han viste som overmagiarius i Heksivating. Det hevdes fortsatt at ingen trollmannsduell noensinne har kunnet måle seg med den mellom

Humlesnurr og Grindelwald i 1945. De som overvar den, har skrevet om sin skrekk og ærefrykt da de så disse to eksepsjonelle trollmennene i kamp. Humlesnurrs triumf, og dens konsekvenser for trollmannsverdenen, betraktes som et vendepunkt i magihistorien på linje med innføringen av de Internasjonale statutter for hemmelighold av magi og nederlaget til Han-hvis-navn-må-være-unevnt.

Albus Humlesnurr var aldri hovmodig eller forfengelig. Han kunne finne noe av verdi i alle, hvor ubetydelige eller elendige de måtte virke, og jeg tror hans tap tidlig i livet beriket ham med en stor evne til menneskelighet og medfølelse. Jeg kommer til å savne hans vennskap mer enn jeg kan få sagt, men mitt tap er ingenting mot trollmannsverdenens. At han var den mest inspirerende og avholdte av alle rektorer Galtvort har hatt, er hevet over tvil. Han døde som han hadde levd, i evig arbeid for det beste, og til sin siste stund like villig til å rekke ut en hånd til en liten gutt med dragepest som han var den dagen jeg møtte ham.

Harry hadde lest ferdig, men ble sittende og se på bildet ved nekrologen. Humlesnurr hadde sitt velkjente, vennlige smil, men der han kikket over kanten av halvmånebrillene, fikk Harry en følelse av å bli røntgenfotografert, selv om det var via trykksverte. Han merket at sorgen ble blandet med ydmykelse.

Han hadde trodd han kjente Humlesnurr ganske godt, men helt siden han leste denne nekrologen, hadde han måttet innse at han knapt hadde kjent ham i det hele tatt. Han hadde aldri prøvd å forestille seg Humlesnurrs barndom eller ungdom; det var som om mannen plutselig var kommet til verden slik Harry hadde kjent ham, gammel og ærverdig og sølvhåret. Tanken på en tenårings-Humlesnurr var simpelthen merkverdig, som å prøve å forestille seg en dum Hermine eller en vennlig sprengstjert-skrutt.

Det hadde aldri falt ham inn å spørre Humlesnurr om hans fortid. Selvsagt ville det ha føltes rart, ja, uforskammet, men det hadde jo tross alt vært alminnelig kjent at Humlesnurr hadde utkjempet den legendariske duellen mot Grindelwald, og det hadde ikke falt ham inn å spørre

Humlesnurr hvordan det hadde vært, og det samme med alt det andre han var berømt for. Nei, det var alltid Harry de hadde snakket om – Harrys fortid, Harrys framtid, Harrys planer … og samme hvor usikker og farlig framtida virket nå, forekom det Harry at han hadde kastet bort uerstattelige anledninger til å spørre Humlesnurr mer ut. Det eneste personlige spørsmålet han noen gang hadde stilt rektor, var også det eneste han hadde mistanke om at Humlesnurr ikke hadde svart ærlig på:

«*Hva ser* De, *når De ser i speilet?*»

«*Jeg? Jeg ser meg selv, med et par tykke ullsokker i hånden*.»

I flere minutter satt Harry og tenkte. Så rev han ut nekrologen, brettet den pent sammen og stakk den inn i første bind av *Forsvar mot svartekunstene: Defensiv magi i praksis med brukseksempler*. Resten av avisen kastet han på haugen med søppel, før han snudde seg og så seg om i rommet. Det var adskillig ryddigere nå. Det eneste som ikke var lagt pent på plass, var dagens *Aftenprofeten* som fremdeles lå på senga, med skåret av det knuste speilet oppå.

Harry gikk bort dit, vippet speilskåret ned av avisen og brettet den ut. Det var så vidt han hadde kikket på overskriftene idet han tok imot den sammenrullede avisen fra budugla om morgenen; han hadde sjekket at det ikke sto noe om Voldemort og deretter slengt avisen til side. Departementet hadde sikkert lagt press på *Profeten* for å holde tilbake alt nytt om Voldemort. Derfor var det først nå han så hva han hadde oversett.

Over hele den nederste halvparten av forsida, over et bilde av en åpenbart urolig Humlesnurr i rask marsj, sto en noe mindre overskrift:
HUMLESNURR – SANNHETEN, ENDELIG?

I neste uke kommer den sjokkerende historie om det ufullkomne geniet som av mange betraktes som sin generasjons største trollmann. Rita Slita titter bakom det velkjente bildet av vis, sølvskjegget sinnsro og avslører den vanskelige barndommen, den lovløse ungdommen, de livslange feidene og de mørke hemmelighetene Humlesnurr bar med seg til graven. HVORFOR tok mannen alle ventet seg som statsråd til takke med å ende som skolestyrer? HVA var det virkelige formålet med

den hemmelige organisasjonen vi kjenner som Føniksordenen? HVORDAN døde Humlesnurr egentlig?

Svaret på disse og mange andre spørsmål blir å finne i den eksplosive nye biografien Albus Humlesnurrs liv og løgner *av Rita Slita. Les Billa Brektveits eksklusive intervju med forfatteren på s. 13.*

Harry bladde fort om og fant side 13. Over artikkelen sto et bilde av et annet ansikt han kjente: en kvinne med strassbriller, stive, blonde krøller og blottede tenner i noe hun sikkert trodde var et vinnende smil. Bildet vinket til ham med sprellende fingre. Harry gjorde sitt beste for å overse denne kvalmende figuren og gikk rett til teksten.

Rita Slita i egen person er mye varmere og mykere enn hennes berømte, sylskarpe penneportretter kunne få en til å tro. Hun tar imot meg i hallen i sitt koselige hjem og leder meg straks inn på kjøkkenet til en kopp te, et stykke fruktkake og – selvsagt – en kjele full av dampende fersk sladder.

«*Humlesnurr er selvsagt enhver biografs drøm,» sier Slita. «Et så langt og rikt liv. Min bok blir sikkert bare den første av mange, mange.*»

Slita var i hvert fall raskt ute. Boka, på hele ni hundre sider, var ferdig bare én måned etter Humlesnurrs gåtefulle død i juni. Jeg spør hvordan hun har maktet denne superraske prestasjonen.

«*Å, når du har vært journalist så lenge som meg, har du fått tidsfrister i blodet. Jeg visste at trollmannsverdenen tørstet etter å få hele historien, og da ville jeg være først ute med å møte det behovet.*»

Jeg nevner en nylig, ofte sitert kommentar fra Elifas Dogger, spesialrådgiver ved Heksingating og årelang venn av Albus Humlesnurr, om at «Slitas bok inneholder færre fakta enn et sjokoladefrosk-kort»*.*

Slita kaster hodet bakover og ler.

«*Å, gamle Doffen! Jeg husker da jeg intervjuet ham for et par år siden om havfolks rettigheter. Totalt hinsides, stakkar – trodde visst vi*

satt under vann, for han drev og advarte meg mot åler.»

Men Elifas Doggers anklager om uetterrettelighet har likevel fått støtte fra mange hold. Mener virkelig Slita at fire korte uker er nok til å gi det fulle bildet av Humlesnurrs lange og uvanlige liv?

«Men kjære deg,» smiler Slita og gir meg et vennlig rapp over knokene, «du vet da like godt som jeg hvor lett det er å få opplysninger, bare du har en passelig pose galleoner, en god, spiss intervjups-penn og nekter å godta et nei! Og forresten sto folk i kø for å servere meg godbiter om Humlesnurr. Det var ikke alle som hyllet ham som en helt, skal jeg si deg – han hadde tråkket på temmelig mange viktige tær. Men gamle Doffen Dogger kan bare hoppe ned av den høye hippogriffen sin, for jeg har hatt tilgang til en kilde de fleste journalister ville solgt staven sin for, en som aldri har uttalt seg offentlig før, men som sto ham nær i hans mest turbulente og tvilsomme ungdomstid.»

Forhåndsomtalen av Slitas bok tyder iallfall på at det er flere sjokk i vente for dem som tror at Humlesnurrs liv var uten plett og lyte. Hvilke avsløringer var mest overraskende for henne selv?

«Nei, gi deg nå, Billa, tror du jeg vil røpe alle høydepunktene før noen har kjøpt boka?» ler Slita. «Men jeg kan love at alle som fremdeles tror at Humlesnurr var like hvit som skjegget sitt, kommer til å våkne brått! La oss bare si at ingen som har hørt ham rase mot Han-De-vet kunne drømme om at han selv syslet med svartekunstene i unge år! Og han som i senere år var kjent for å tale toleransens sak, var ikke akkurat fordomsfri som ung! Å ja, Albus Humlesnurr hadde en temmelig grumsete fortid, for ikke å snakke om den ytterst tvilsomme familien hans, som han gjorde alt han kunne for å tie i hjel.»

Jeg spør om hun sikter til Humlesnurrs bror Abriam, som ble dømt i Heksingating for misbruk av magi, en dom som skapte en mindre skandale for femten år siden.

«Å, Abriam er bare toppen av søppelhaugen,» ler Slita. «Nei da, det jeg snakker om er langt verre enn en bror med en svakhet for å tukle med geiter, og faktisk verre enn den gompe-mishandlende faren – og

forresten kunne ikke Humlesnurr bortforklare noen av disse to, siden begge kom for Heksingating. Nei, det er moren og søsteren som har opptatt meg, og litt graving var nok til å avdekke en skikkelig pøl av råttenskap – men som sagt, de saftige detaljene må dere vente med til kapittel ni til tolv. Alt jeg kan si nå, er at det ikke er rart Humlesnurr aldri snakket om hvordan han fikk den knekken på nesa.»

Én ting får være familiespøkelser, men vil Slita sette spørsmålstegn ved Humlesnurrs begavelse, grunnlaget for hans mange magiske oppdagelser?

«Flink var han,» medgir hun, «selv om mange nå tviler på om han virkelig kunne ta hele æren for alle sine påståtte bedrifter. Som jeg avslører i kapittel seksten, hevder Iver Dillerdal at han allerede hadde oppdaget åtte anvendelser for drageblod da Humlesnurr 'lånte' notatene hans.»

Men betydningen av Humlesnurrs innsats er vel på visse punkter udiskutabel, antyder jeg. Hva med hans berømte seier over Grindelwald?

«Det var da fint at du nevnte Grindelwald,» sier Slita med et hemmelighetsfullt smil. «Jeg er redd de som blir blanke i øynene ved tanken på Humlesnurrs overveldende seier, må belage seg på en bombe – eller kanskje heller en møkkbombe. En skitten affære, hele saken. Jeg vil ikke si annet her og nå enn: Ikke vær så sikker på at denne sagnomsuste duellen virkelig fant sted. Når folk har lest boka mi, kan de bli nødt til å innse at Grindelwald rett og slett tryllet fram et hvitt lommetørkle fra stavspissen og overga seg frivillig!»

Slita nekter å avsløre mer om dette fengslende emnet, så i stedet går vi over til det spørsmålet som leserne utvilsomt vil være mest opptatt av.

«Ja da,» sier Slita og nikker energisk, «jeg vier et helt kapittel til alle sider av forholdet Potter–Humlesnurr. Mange har beskrevet det som usunt, eller til og med foruroligende. Som sagt, leserne blir nødt til å kjøpe boka for å få hele historien, men det er ingen tvil om at Humlesnurr fattet en unaturlig interesse for Potter helt fra starten. Om

dette virkelig var til guttens beste – vel, det får vi se. Det er iallfall en offentlig hemmelighet at Potter har hatt en meget problematisk pubertetstid.»

Jeg spør om Slita fortsatt har kontakt med Harry Potter, som hun hadde sitt berømte intervju med i fjor, en knallsak hvor Potter betrodde henne, som eneste journalist, sin overbevisning om at Han-De-vet hadde vendt tilbake.

«Ja visst, vi har fått et veldig nært forhold,» sier Slita. «Stakkars Potter har så få virkelige venner, og vi møttes i et av de mest krevende øyeblikk i hans liv – Tretrollmannsturneringen. Jeg er antakelig et av de få levende menneskene som kan si at de kjenner den virkelige Harry Potter.»

Dette leder oss naturlig til de mange ryktene som fremdeles går om Humlesnurrs siste timer. Tror Slita at Potter var til stede ved Humlesnurrs død?

«Vel, jeg vil helst ikke si for mye her – alt sammen står i boka – men øyenvitner inne på Galtvort så Potter løpe bort fra åstedet sekunder etter at Humlesnurr falt, hoppet eller ble skubbet. Potter har senere vitnet mot Severus Slur, en mann han er vel kjent for å ha et horn i sida til. Er allting slik vi har fått høre? Det er dette hekserisamfunnet må ta stilling til – når de har lest min bok.»

Med denne besnærende antydningen i bakhodet takker jeg for meg. Det er ingen tvil om at Slita har pennefört en garantert bestselger. Men det spørs om ikke Humlesnurrs mange beundrere i mellomtida bare kan grue for hva som snart vil åpenbare seg om deres helt.

Harry hadde lest artikkelen til ende, men ble sittende og glo tomt på avissida mens motviljen og sinnet boblet opp i ham som kvalme. Så krøllet han avisen sammen og kylte den i veggen av all kraft, og den falt ned på resten av søppelet rundt den overfylte papirkurven.

Han begynte å marsjere blindt fram og tilbake, åpnet tomme skuffer, plukket opp bøker, bare for å legge dem tilbake i den samme haugen. Han ante knapt hva han gjorde, mens ekkoene av Rita-artikkelen fortsatte å rulle

i hodet: *et helt kapittel til alle sider av forholdet Potter–Humlesnurr ... mange har beskrevet det som usunt, eller til og med foruroligende ... han selv syslet med svartekunstene i unge år ... jeg har hatt tilgang til en kilde de fleste journalister ville solgt staven sin for …*

«Løgn!» bæljet Harry. Gjennom vinduet så han naboen, som prøvde å få gressklipperen til å starte igjen, kikke nervøst opp.

Han satte seg tungt ned på senga. Skåret av det knuste speilet danset unna ham. Han plukket det opp og dreide det mellom fingrene mens han tenkte, tenkte, tenkte på Humlesnurr og på løgnene som Rita Slita ærekrenket ham med …

Et blaff av det blåeste blå. Harry stivnet, og den sårede fingeren glapp nok en gang langs den skarpe glasskanten. Det var bare innbilning, det måtte det være. Han kikket seg over skulderen, men veggen hadde bare den kvalme ferskenfargen som tante Petunia hadde valgt; der var det ingenting blått som speilet kunne reflektere. Han kikket i speilskåret igjen, men ingenting annet enn hans eget blanke, grønne øye møtte blikket hans.

Nei, han hadde innbilt seg det, det var ingen annen forklaring. Innbilt seg det fordi han tenkte på sin døde rektor. Om noe var sikkert, var det at Albus Humlesnurrs klare, blå blikk aldri kom til å gjennombore ham igjen.

KAPITTEL TRE

DUMLINGENE MOT DØRA

Lyden av en ytterdør som slamret, ga gjenlyd opp trappa. En stemme brølte: «Hoi! Du der oppe!»

Seksten års liv med den tiltaleformen etterlot ingen tvil om hvem onkelen ropte på, men Harry rørte seg likevel ikke straks. Han satt fremdeles og stirret på speilskåret hvor han et halvt sekund hadde trodd han så øyet til Humlesnurr. Det var ikke før onkelen bæljet «GUTT!» at han langsomt reiste seg og gikk mot døra. På veien stoppet han et øyeblikk og la det knuste speilet sammen med de tingene han ville ta med seg.

«Du tok deg jammen god nok tid!» brølte Wiktor Dumling da Harry kom til syne øverst i trappa. «Kom deg hit ned, jeg vil snakke med deg!»

Harry ruslet ned trappa med hendene dypt i jeanslommene. Da han kom inn i stua, var alle tre Dumlingene der. De var reisekledd: onkel Wiktor i en beige vindjakke med glidelås, tante Petunia i en pyntelig lakserød kåpe og Dudleif, Harrys store, blonde muskelberg av en fetter, i lærjakka.

«Ja?» sa Harry.

«Sitt ned!» sa onkel Wiktor. Harry hevet et øyebryn. «Er du snill,» la onkel Wiktor til. Han svelget litt, som om ordene skar i halsen.

Harry satte seg. Han trodde han visste hva som var i vente. Onkelen begynte å trave fram og tilbake, mens tante Petunia og Dudleif fulgte travingen med engstelige blikk. Omsider stanset onkel Wiktor foran Harry og sa, med et fiolett fjes som krøllet seg av konsentrasjon:

«Jeg har ombestemt meg.»

«Jøss, for en overraskelse,» sa Harry.

«Ikke ta den tonen –,» begynte tante Petunia skingrende, men Wiktor Dumling viftet henne til taushet.

«Det er bare vrøvl og spetakkel, hele greia,» sa onkel Wiktor og glante på Harry med de små griseøynene. «Jeg har bestemt meg for at jeg ikke tror et kvidder av det. Vi blir her. Vi reiser ingen steder.»

Harry så opp på onkelen og kjente en blanding av oppgitthet og morskap. Wiktor Dumling hadde den siste måneden skiftet mening én gang i døgnet og stuet ut og inn av bilen igjen hver gang. Høydepunktet for Harry var da onkel Wiktor, som ikke var klar over at Dudleif hadde puttet alle vektene sine i kofferten hans siden sist den ble pakket ut, hadde prøvd å svinge den tilbake i koffertrommet og kollapset med et hyl av smerte og adskillig banning.

«Ifølge deg,» sa Wiktor Dumling nå og fortsatte travingen att og fram i stua, «er vi – altså Petunia, Dudleif og jeg – i fare. Fra – fra –»

«Noen av 'min slags'. Stemmer,» sa Harry.

«Vel, jeg tror ikke på det,» gjentok onkel Wiktor og stanset foran Harry igjen. «Jeg lå våken halve natta og tenkte over det, og jeg tror det er et komplott for å få fingrene i huset.»

«Huset?» sa Harry. «Hvilket hus?»

«Dette huset!» hylte onkel Wiktor, og åren på pannen begynte å pulsere. «Vårt hus! Boligprisene ryker til himmels her omkring! Du vil ha oss av veien, bare så du kan gjøre litt hokus-pokus, og før vi vet ordet av det, står skjøtet på ditt navn, og –»

«Er du spik, spenna gærn?» sa Harry. «Et komplott for å få dette huset? Er du virkelig så dum som du ser ut som?»

«Du våger ikke –!» pep tante Petunia igjen, men igjen viftet Wiktor henne taus. Fornærmelser mot hans utseende var åpenbart som ingenting å regne mot trusselen han hadde avdekket.

«I tilfelle du har glemt det, så har jeg et hus alt,» sa Harry. «Gudfaren min etterlot meg et. Så hvorfor skulle jeg være ute etter dette? For alle de glade minnenes skyld?»

Det ble stille. Harry regnet med at det var et argument som gjorde inntrykk på onkelen.

Onkel Wiktor begynte å trave igjen. «Så du påstår altså at denne fyrst hmf –»

«Voldemort,» sa Harry utålmodig, «og dette har vi vært igjennom hundre ganger minst. Det er ikke noe jeg påstår, det er fakta. Humlesnurr fortalte deg det i fjor alt, og Nestor og herr Wiltersen –»

Wiktor Dumling krummet ryggen sint, og Harry regnet med at han prøvde å skyve fra seg alle minner om en dag kort uti Harrys sommerferie, da de fikk uventet besøk av to fullvoksne trollmenn. Å se Nestor Bindebolt og Arthur Wiltersen stående på trammen var kommet som et ytterst ubehagelig sjokk på familien Dumling. Ikke for det, Harry måtte medgi at siden herr Wiltersen en gang hadde tilintetgjort halve stua deres, var det ikke å vente at onkel Wiktor skulle bli overlykkelig over å se ham der igjen.

«– Nestor og herr Wiltersen forklarte dere alt, de òg,» fortsatte Harry ubønnhørlig. «Så snart jeg fyller sytten, opphører den magiske beskyttelsen som har holdt meg trygg, og dermed blir ikke bare jeg sårbar, men dere òg. Ordenen er sikker på at Voldemort vil sikre seg dere, enten for å torturere dere for å finne ut hvor jeg er, eller fordi han tror at hvis han tar dere som gisler, vil jeg sikkert prøve å redde dere.»

Onkel Wiktors og Harrys blikk møttes. Harry regnet med at i det øyeblikket tenkte de to akkurat det samme. Så begynte onkel Wiktor å trave igjen, og Harry fortsatte: «Dere er nødt til å gå i dekning, og Ordenen tilbyr seg å hjelpe. Dere får skikkelig beskyttelse, bedre fins ikke.»

Onkel Wiktor sa ikke noe, bare travet. Utenfor hang sola lavt over ligusterhekkene. Naboens gressklipper sluknet igjen.

«Jeg trodde det fantes et magidepartement?» sa onkel Wiktor plutselig.

«Ja, det gjør det,» sa Harry overrasket.

«Jammen, da kan vel *de* beskytte oss? Jeg mener, vi er jo bare uskyldige ofre, som ikke har gjort annet enn å gi tilflukt til en merket mann, så vi må vel ha krav på politibeskyttelse?»

Harry lo, han kunne ikke for det. Det var så typisk onkelen å sette sin lit til maktapparatet, om det så måtte være i trollmannsverdenen som han hatet og mistrodde.

«Dere hørte hva herr Wiltersen og Nestor sa,» svarte han. «Vi tror de har infiltrert departementet.»

Onkel Wiktor marsjerte bort til peisen og tilbake igjen. Pusten hans gikk så tungt at den svære, svarte barten ristet, og fjeset var like fiolett av konsentrasjon.

«Vel, vel,» sa han og stoppet foran Harry igjen. «Ja vel, sett nå at vi godtar denne beskyttelsen. Jeg begriper ikke hvorfor vi ikke da kan få den der Nestor-fyren.»

Harry greide å la være å himle med øynene, men bare så vidt. Dette spørsmålet hadde onkelen også fått svar på fem–seks ganger før.

«Som jeg allerede har sagt,» sa han gjennom sammenbitte tenner, «Nestor beskytter den gom- jeg mener, den engelske statsministeren.»

«Ja, nettopp – så han er den beste de har!» sa onkel Wiktor og pekte på den blanke TV-skjermen. Dumlingene hadde kommet til å se Nestor på nyhetene, et par diskrete skritt bak den gompiske statsministeren under et besøk på et sykehus. Dette, samt at Nestor hadde mestret kunsten å kle seg som en gomp, for ikke å snakke om noe visst beroligende ved den dype, rolige stemmen, hadde gitt Dumlingene en tillit til ham som de så visst ikke hadde til noen annen trollmann. Da hadde de riktignok aldri sett ham med øreringen sin.

«Men han er altså opptatt,» sa Harry. «Men Hestia Hansen og Dedalus Dølg er mer enn godt nok kvalifisert for –»

«Hvis vi bare kunne få se noen CV-er …,» begynte onkel Wiktor, men da hadde Harry fått nok. Han reiste seg og gikk mot onkelen, og nå var det han som pekte på TV-en.

«Disse ulykkene er ikke ulykker – alle krasjene og eksplosjonene og avsporingene og alt det andre som har hendt siden sist vi så på nyhetene. Folk forsvinner og dør, og det er han som står bak det – Voldemort. Jeg har fortalt dere om og om igjen at han dreper gomper for moro skyld. All denne tåka, til og med – det er desperantene som lager den, og hvis ikke du kan huske hva de er for noe, så spør sønnen din!»

Hånden til Dudleif for opp foran munnen. Han så at foreldrene og Harry stirret på ham og senket den langsomt igjen. «Er det … flere av dem?»

spurte han.

«Flere?» lo Harry. «Flere enn de to som overfalt oss, mener du? Ja, så klart det er – hundrevis, ja, nå har det kanskje blitt tusenvis, det er jo frykt og fortvilelse de lever av –»

«Ja vel, ja vel,» skrålte Wiktor Dumling. «Jeg skjønner poenget –»

«Det håper jeg virkelig,» sa Harry, «for straks jeg fyller sytten, kan hele hurven – dødsetere, desperanter, og kanskje inferier til og med, altså lik som er forhekset av en svart trollmann – alle sånne kan finne dere og kommer garantert til å være ute etter dere. Og hvis dere husker sist dere prøvde å rømme unna trollmenn, tror jeg dere må innrømme at dere trenger hjelp.»

Det ble stille en stund, mens et fjernt ekko av Gygrid som slo inn en solid ytterdør liksom kom rullende nærmere gjennom lagene av år som var gått. Tante Petunia så på onkel Wiktor, og Dudleif så på Harry. Omsider brast det ut av onkel Wiktor: «Men hva med jobben min? Hva med skolen til Dudleif? Den slags spiller kanskje ingen rolle for en gjeng dagdrivere og trollmenn –»

«Men fatter du ikke et plukk?» ropte Harry. «*De kommer til å torturere og drepe dere, slik de gjorde med moren og faren min!*»

«Fattern,» sa Dudleif med høy røst. «Fattern – jeg blir med disse Orden-folka.»

«Dudleif,» sa Harry, «for første gang i ditt liv sa du noe fornuftig.»

Han visste at slaget var vunnet. Hvis Dudleif var redd nok til å ta imot hjelp fra Ordenen, kom foreldrene til å følge med; ikke snakk om at de ville skilles fra sin Duddemann. Han kikket på det liksom-antikke uret på peishylla.

«De er her om fem minutter omtrent,» sa han, og da ingen av Dumlingene svarte, gikk han. Tanken på å skilles – for alltid, antakelig – fra tanta, onkelen og fetteren, kunne han ta med godt humør, men det lå nå likevel en slags forlegenhet i lufta. Hva kunne en finne å si til hverandre som avslutning på seksten års avsky?

Oppe på rommet sitt fiklet han formålsløst med ryggsekken og stakk et par uglenøtter inn gjennom bursprinklene til Hedvig. De falt med dumpe, små smell ned på bunnen, ettersom hun ikke ville ha dem.

«Nå reiser vi snart, veldig snart,» sa Harry. «Og så kan du få fly igjen.»

Det ringte på. Harry nølte et øyeblikk, men så gikk han ut og ned trappa. Det var for mye å vente at Hestia og Dedalus skulle takle Dumlingene på egenhånd.

«Harry Potter!» pep en oppspilt stemme i det samme han åpnet døra, og en liten mann i lilla flosshatt bøyde seg i et dypt bukk. «En ære, som alltid!»

«Takk, Dedalus,» sa Harry og sendte den mørkhårede Hestia et brydd, lite smil. «Det er veldig snilt av dere å komme … De er her inne, onkelen og tanta og fetteren min …»

«En riktig god dag, Harry Potters slektninger!» sa Dedalus fornøyd idet han marsjerte inn i stua. Dumlingene så ikke like fornøyd ut over denne tiltaleformen, og Harry ventet halvveis enda en ombestemmelse. Dudleif krøp nærmere inntil moren ved synet av heksa og trollmannen.

«Allting er pakket og klart, ser jeg. Ypperlig! Planen er enkel og grei, som Harry har fortalt,» sa Dedalus. Han trakk opp et digert lommeur av vestelomma og kikket på det. «Vi drar herfra før Harry. Siden det er farlig å bruke magi her i huset – Harry er jo fremdeles mindreårig, og det kunne gi departementet et påskudd for å arrestere ham – kommer vi til å kjøre en mils vei eller så, før vi eksiverer til et sikkert sted vi har valgt ut til dere. De vet hvordan man kjører en bil, ikke sant?» spurte han høflig onkel Wiktor.

«Vet hvordan –? Selvsagt vet jeg … jeg kan da vel kjøre, for pokker!» freste onkel Wiktor.

«Meget imponerende, min herre, meget imponerende. Personlig ville jeg blitt komplett mystifisert av alle de knappene og knottene,» sa Dedalus. Tanken var sikkert å smigre onkel Wiktor, som helt tydelig mistet ytterligere tiltro til hele planen for hvert ord Dedalus sa.

«Kan ikke kjøre engang,» mumlet han indignert så barten ristet. Heldigvis virket det ikke som hverken Dedalus eller Hestia hørte ham.

«Du, Harry, venter her på vaktene dine,» fortsatte Dedalus. «Det er blitt en liten endring i opplegget –»

«Hva? Hvordan da?» utbrøt Harry. «Jeg trodde Galøye skulle komme og hente meg via med-immivering?»

«Går ikke,» sa Hestia kort. «Galøye forklarer.»

Dumlingene, som hadde lyttet til dette og tydelig ikke skjønt et ord, skvatt idet en høy røst hylte: «*Litt kvikt nå!*» Harry så seg om overalt, før det gikk opp for ham at stemmen kom fra lommeuret til Dedalus.

«Så sant, så sant, vi har en stram timeplan her,» sa Dedalus og nikket til uret før han stakk det i vestelomma. «Vi prøver å time din avreise herfra, Harry, samtidig som familien din eksiverer; dermed blir beskyttelsen hevet i samme øyeblikk som alle sammen nesten er i sikkerhet.» Han snudde seg mot Dumlingene. «Vel, er allting pakket og klart til avmarsj, altså?»

Ingen svarte. Onkel Wiktor hadde fremdeles ikke kommet seg over sjokket og glodde på bulken i Dedalus' vestelomme.

«Kanskje vi skulle vente ute i gangen, Dedalus,» mumlet Hestia. Hun følte åpenbart at det ville være taktløst å bli værende i stua mens Harry og Dumlingene tok kjærlig, kanskje til og med tåredryppende farvel.

«Det behøves ikke,» mumlet Harry. Men onkel Wiktor gjorde ytterligere forklaring overflødig ved å si med høy røst: «Ja, det var det, da, gutt.»

Den høyre armen hans var allerede på vei oppover for å ta Harry i hånden, men i siste øyeblikk kunne han visst ikke takle det likevel; neven lukket seg bare og begynte å svinge fram og tilbake som en metronom.

«Er du klar, Dudde?» spurte tante Petunia og fiklet med låsen på håndveska for å slippe å se på Harry.

Dudleif svarte ikke, men ble bare stående med halvåpen munn. Han minnet litt om jøtulen Gnurrg, syntes Harry.

«Så kom, da,» sa onkel Wiktor.

Han var alt borte ved døra til gangen da Dudleif mumlet: «Jeg skjønner ikke dette her, jeg.»

«Hva er det du ikke skjønner, nuskelusk?» spurte tante Petunia og så opp på sønnen.

Dudleif løftet en skinkestor hånd og pekte på Harry.

«Åffer skal'ke han bli med oss?»

Onkel Wiktor og tante Petunia stivnet der de sto og stirret på Dudleif som om han akkurat hadde ytret et ønske om å bli ballerina.

«Hva?» sa onkel Wiktor høyt.

«Åffer skal'ke han også bli med?» gjentok Dudleif.

«Vel, han – han har ikke lyst,» sa onkel Wiktor. Han snudde seg og glante på Harry og la til: «For du har ikke lyst, har du vel?»

«Ikke det minste,» sa Harry.

«Der kan du se,» sa onkel Wiktor til Dudleif. «Kom nå, så drar vi.»

Dermed marsjerte han ut; de hørte at ytterdøra ble åpnet, men Dudleif rørte seg ikke. Etter et par nølende skritt stoppet tante Petunia også.

«Hva nå, da?» bjeffet onkel Wiktor og dukket opp i døråpningen igjen.

Det så ut som Dudleif strevde med tanker som var altfor kompliserte til å uttrykkes i ord. Etter lengre tids indre kamp, åpenbart smertefull, sa han: «Men hvor skal han hen, da?»

Tante Petunia og onkel Wiktor så på hverandre. Det var tydelig at denne Dudleif skremte dem. Hestia Hansen brøt tausheten.

«Men … dere vet da vel hvor nevøen deres skal?» spurte hun forvirret.

«Visst vet vi det,» sa Wiktor Dumling. «Han blir med noen av den slagsen deres, ikke sant? Kom så, Dudleif, vi må komme oss i bilen, du hørte hva mannen sa, vi har bråttom.»

Nok en gang marsjerte onkel Wiktor helt til ytterdøra, men Dudleif fulgte ikke etter.

«*'Den slagsen vår'?*»

Hestia så dypt forarget ut. Harry kjente igjen denne reaksjonen fra før: hekser og trollmenn som virket himmelfalne over at Harry Potters nærmeste slektninger var så uinteressert i ham.

«Det er greit,» beroliget Harry henne. «Det gjør ikke noe, det er helt sant.»

«Gjør ikke noe?» gjentok Hestia med en stemme som hevet seg faretruende. «Vet ikke disse menneskene hva du har vært igjennom? Hvilken fare du er i? Aner de ingenting om din enestående betydning for hele anti-Voldemort-bevegelsen?»

«Øh – nei, de gjør nok ikke det,» sa Harry. «De syns nærmest jeg er sløseri med plassen, men det er jeg vant til.»

«Jeg syns ikke du er sløseri med plassen.»

Hadde ikke Harry sett leppene til Dudleif bevege seg, er det ikke sikkert han ville ha trodd det. Nå måtte han glo på fetteren i flere sekunder før han riktig kunne fatte at det var han som hadde sagt det, men det hjalp litt at Dudleif var blitt mørkerød. Harry følte seg brydd og forbløffet selv.

«Vel … æh, takk, Dudleif.»

På ny virket det som Dudleif strevde med tanker som var for krevende til å sette ord på, før han mumlet: «Du redda livet mitt.»

«Egentlig ikke,» sa Harry. «Det var sjelen din desperantene ville tatt …»

Han kikket nysgjerrig på fetteren. De hadde knapt sett hverandre hele sommeren, og ikke den forrige heller, så kort tid som Harry hadde vært tilbake i Hekkveien, og så mye som han hadde holdt seg på rommet sitt. Men det demret for ham nå at den koppen med kald te han hadde tråkket på den morgenen, kanskje slett ikke var ment som noen felle. Dette var jo litt rørende, men det var like fullt en lettelse at det virket som Dudleif dermed hadde uttømt hele sitt følelsesregister. Han åpnet og lukket munnen et par ganger til, men det ble ikke til mer enn sprutrød stumhet.

Tante Petunia brast i gråt. Hestia Hansen sendte henne et anerkjennende blikk, som raskt gikk over i forargelse da tanta løp bort og omfavnet Dudleif, ikke Harry.

«S-så søtt av deg, Duddemann …,» hikstet hun inn mot den massive brystkassa. «Noe s-så nudelig … tenk å si takk …»

«Men han har da aldeles ikke sagt takk!» sa Hestia indignert. «Han sa bare at han ikke syntes Harry var 'sløseri med plassen'!»

«Jo, men fra Dudleif er det omtrent som å si 'Jeg elsker deg',» sa Harry. Han vaklet mellom irritasjon og lattermildhet da Petunia fortsatte å klamre seg til Dudleif som om han nettopp hadde reddet Harry ut av et hus i brann.

«*Skal* vi dra, eller skal vi ikke?» brølte onkel Wiktor og dukket opp i døra enda en gang. «Jeg trodde timeplanen var så stram!»

«Ja – jo, det stemmer,» sa Dedalus Dølg, som hadde fulgt ordvekslingen med adskillig forundring, men tok seg sammen. «Vi må virkelig komme oss av gårde, Harry –»

Han kom trippende, grep Harrys hånd mellom begge sine og klemte den hardt.

«– så tvi tvi. Jeg håper vi møtes igjen. Hele trollmannsverdenens håp hviler på dine skuldre.»

«Å,» sa Harry. «Vel, takk, da.»

«Adjø, Harry,» sa Hestia og tok ham også i hånden. «Vi følger deg i tankene.»

«Jeg håper allting går bra,» sa Harry med et blikk på tante Petunia og Dudleif.

«Å, vi blir sikkert de beste venner,» sa Dølg optimistisk. Han veivet med hatten og gikk, og Hestia fulgte etter.

Dudleif gjorde seg lempelig fri fra morens omfavnelse og kom bort til Harry, som måtte svelge i seg en trang til å true ham med magi. Men fetteren stakk fram en stor, lyserød hånd.

«Jøsses, Dudleif,» sa Harry, mens hulkene fra tante Petunia økte i styrke. «Desperantene blåste vel ikke en helt annen personlighet inn i deg, vel?»

«Veit ikke,» mumlet Dudleif. «Vi sees, Harry.»

«Joo …,» sa Harry. Han tok imot hånden og ristet den. «Kanskje det. Pass på deg selv, Store-D.»

Dudleif smilte nesten, og så luntet han ut. Harry hørte de tunge skrittene hans ute på grusgangen, og en bildør som smalt igjen.

Tante Petunia hadde begravd ansiktet i et lommetørkle, men da hun hørte lyden, så hun opp. Det virket ikke som hun hadde regnet med å bli alene med Harry. Hun stoppet det våte lommetørkleet fort i lomma og sa: «Vel – adjø da,» før hun marsjerte mot døra uten å se på ham.

«Adjø,» sa Harry.

Hun stanset og så seg tilbake. Et øyeblikk virket det som det var noe hun ville ham; hun sendte ham et underlig, skjelvent blikk og så ut til å være på nippet til å si noe, men det ble bare til et lite rykk med hodet før hun forsvant fort ut etter mannen og sønnen.

KAPITTEL FIRE

SJUGANGEN

Harry løp opp på rommet sitt igjen og nådde fram til vinduet akkurat tidsnok til å se Dumling-bilen svinge ut av innkjørselen og kjøre bortover veien. Han kunne skimte flosshatten til Dedalus mellom tante Petunia og Dudleif i baksetet. Bilen tok til høyre ved enden av Hekkveien, vinduene skinte ildrødt et øyeblikk i solnedgangen, og så var den borte.

Han plukket opp buret med Hedvig, Lynkilen sin og ryggsekken, kastet et siste blikk over det unaturlig ryddige rommet, stavret seg deretter nedover trappa med oppakningen og satte fra seg alt sammen – bur, sopelime og sekk – ved foten. Det ble fort mørkere nå, og gangen var full av skygger i kveldslyset. Det føltes veldig rart å stå her i stillheten og vite at han snart skulle forlate dette huset for siste gang. En gang i tida, når Dumlingene gikk ut for å hygge seg og lot ham bli igjen alene, hadde slike ensomme stunder vært en sjelden gave: Etter et raskt raid i kjøleskapet for å snike seg til noe godt, hadde han enten galoppert ovenpå for å spille på PC-en til Dudleif eller slått på TV-en og kanalhoppet av hjertens lyst. Det ga ham en rar, tom følelse å tenke på de tidene. Det var som å tenke på en yngre bror han hadde mistet.

«Vil du ikke ta en siste titt på huset her?» spurte han Hedvig, som fremdeles furtet med hodet under vingen. «Det er siste gangen vi er her. Har du ikke lyst til å minnes alle de gode stundene? Jeg mener, bare se på dørmatta der. Hvilke minner! … Det var den Dudleif spydde på etter at jeg reddet ham fra desperantene … Og så takket han meg for det, kan du tenke deg? … Og i fjor sommer kom Humlesnurr inn av ytterdøra der …»

Her mistet Harry tråden litt, og Hedvig gjorde ingenting for å hjelpe ham og ble bare sittende med hodet under vingen. Han snudde ryggen til ytterdøra.

«Og her inne, Hedvig –,» han åpnet en dør under trappa, «her var det jeg pleide å sove. Du kjente meg ikke den gangen – jøsses, så lite det er, det hadde jeg glemt …»

Han så seg om på lagrene av sko og paraplyer og husket hvordan han pleide å våkne om morgenen og kikke opp på undersida av trappa, som gjerne var pyntet med en edderkopp eller to. Dette var før han hadde fått vite noe om hvem han egentlig var, før han hadde funnet ut hvordan foreldrene hans døde, eller hvorfor det hadde det med å hende så mye rart og merkverdig rundt ham. Men han kunne fremdeles huske drømmene, de samme om og om igjen, selv den gangen: fortumlede brokker, glimt av grønt lys, og én gang – onkel Wiktor hadde holdt på å kjøre i grøfta da Harry fortalte om det – en flyende motorsykkel …

Brått lød det et øredøvende brøl, og det var like i nærheten. Han rettet seg opp med et rykk og slo hodet mot den lave dørkarmen. Etter et sekund eller to for å gi rom for et utvalg av onkel Wiktors styggeste ord, sjanglet han med hendene om hodet ut på kjøkkenet og til vinduet med utsikt over bakhagen.

Det var som om mørket bølget og selve lufta skalv. Og så kom skikkelser til syne, den ene etter den andre, etter som de hevet heksingen og forvrengningene slapp taket. Den dominerende skikkelsen var Gygrid, i hjelm og kjørebriller, overskrevs på en enorm motorsykkel med svart sidevogn. Rundt ham klatret andre ned av sopelimer, og to av dem av radmagre, svarte vingehester.

Harry rev opp bakdøra og løp ut til dem. Fra alle kanter kom det gjensynsrop, Hermine slo armene om ham, Ronny klapset ham på ryggen, og Gygrid sa: «Hei der, Harry – alt væl? Klar tel avgang?»

«Ja, gjett!» sa Harry og strålte til dem alle. «Men jeg hadde ikke ventet så mange!»

«Planendring,» knurret Galøye Bister. Han sto med to svære, bulende sekker i hendene, og det magiske øyet snurret svimmelt fort. «La oss

komme i dekning før vi gjennomgår den med deg.»

Harry ledet det leende og pratende opptoget inn på kjøkkenet, hvor alle fant seg en stol, satte seg på tante Petunias glinsende rene benkeplater eller lente seg mot hennes flekkfrie kjøkkenmaskiner – Ronny lang og ulenkelig, Hermine med høysåtehåret samlet i en lang flette, Fred og Frank med identiske glis, Rulle langhåret og med stygge arr, herr Wiltersen med sitt snille fjes, begynnende måne og brillene litt på snei, Galøye enbeint og stridsherjet, med sitt magiske, snurrende øye, Dult, som nå hadde det korte håret i sin yndlingsfarge, sjokkrosa, Lupus gråere og med dypere rynker, Fleur slank og nydelig med sitt lange, sølvblonde hår, Nestor, skallet, svart og bredskuldret, Gygrid med sitt viltvoksende hår og skjegg, krumbøyd for å unngå å slå hodet i kjøkkentaket, og Mundungus Styrfeder, liten, skitten og begredelig med sine triste bassethund-øyne og sitt tjafsete hår. Det var som om hjertet til Harry vokste og glødet ved synet. Han kjente en ubeskrivelig varme for dem alle, selv Mundungus, som han hadde prøvd å kvele sist han så ham.

«Nestor, jeg trodde du skulle passe på gompenes statsminister?» sa han over bordet.

«Han klarer seg nok uten meg en enkelt kveld,» sa Nestor. «Du er viktigere.»

«Gjett hva, Harry?» sa Dult fra vaglet sin oppå vaskemaskinen og viftet med venstre hånd. Der blinket en ring.

«Har dere giftet dere?» kvekket Harry og så fra henne til Lupus.

«Leit du ikke kunne vært med, Harry, vi holdt det veldig stille.»

«Så flott! Grat-»

«Greit, greit, koselig småprat har vi tid til senere!» brølte Bister gjennom surret, og det ble stille på kjøkkenet. Han slapp de to sekkene ved føttene sine og snudde seg mot Harry. «Som Dedalus sikkert sa, måtte vi droppe Plan A. Trivius Ffjoth-Ffjolne har gått over til fienden, og det har gitt oss et stort problem. Han har gjort det til en forbrytelse som straffes med fengsel å knytte huset her til flumnettet, å plassere en flyttnøkkel eller eksivere og immivere her. Alt sammen bare for å beskytte deg, selvsagt, for å hindre at Han-du-vet kommer seg inn. Totalt poengløst, ettersom din mors

beskyttelse allerede har sørget for det. Det han egentlig gjør, er å hindre deg i å komme deg trygt *ut*.

Problem nummer to: Du er mindreårig, hvilket vil si at du fortsatt har en spore på deg.»

«Spore? Jeg har da vel ing-»

«En spore!» sa Galøye utålmodig. «Heksingen som sporer magisk aktivitet blant folk under sytten – det er jo slik departementet overvåker mindreårig magi! Hvis du eller noen i nærheten av deg hekser deg for å få deg ut herfra, vil Ffjoth-Ffjolne få vite om det, og det vil dødseterne også.

Vi kan ikke vente på at sporingen skal bli opphevet, for i samme øyeblikk du fyller sytten, mister du hele beskyttelsen etter din mor. Kort sagt: Trivius Ffjoth-Ffjolne mener han har manøvrert deg trygt inn i et hjørne.»

Harry kunne ikke annet enn å være enig med denne ukjente Ffjoth-Ffjolne.

«Hva skal vi gjøre, da?»

«Vi skal bruke de transportmidlene vi har igjen, de eneste som sporen ikke kan overvåke, fordi vi ikke trenger heksinger for å få dem til å virke: sopelimer, dystraler og Gygrids motorsykkel.»

Harry syntes nok han kunne se noen hull i denne planen, men holdt munn, så Galøye fikk tid til å tette dem.

«Altså. Din mors heksing vil opphøre på ett av to vilkår: enten når du blir myndig, eller –» Bister viftet med hånden mot det flekkfrie kjøkkenet, «– når du ikke lenger kaller dette for ditt hjem. I kveld går du og din tante og onkel hver deres vei, fullt vitende om at dere aldri mer kommer til å bo under samme tak, stemmer ikke det?»

Harry nikket.

«Så når du drar herfra denne gangen, kommer du aldri mer tilbake, og heksingen blir brutt i det øyeblikk du beveger deg utenfor dens rekkevidde. Derfor velger vi å bryte den før, for alternativet er å vente på at Han-du-vet skal komme og snappe deg i samme øyeblikk du fyller sytten.

Det eneste plusset for vår side er at Han-du-vet ikke vet at vi har tenkt å flytte deg i kveld. Vi har lekket et falskt spor til departementet, så de tror ikke du drar før den trettiende. Men det er tross alt Han-du-vet vi har med å

gjøre, så det er ikke bare å regne med at han går for feil dato. Han har garantert noen dødsetere patruljerende rundt området her, for alle tilfellers skyld. Så vi har utstyrt et dusin forskjellige hus med all den beskyttelse vi kan kaste over dem. Alle ser ut som de kan være det stedet vi har tenkt å gjemme deg, alle har klar forbindelse til Ordenen: mitt hus, Nestors, Mollys tante Murre – ja, du skjønner tegningen.»

«Jo da,» sa Harry – ikke helt sannferdig, ettersom han fortsatt kunne se et gapende hull i planen.

«Du skal hjem til foreldrene til Dult. Når du først er innenfor sikringene vi har lagt over huset der, kan du bruke en flyttnøkkel derfra til Hiet. Noen spørsmål?»

«Æh – ja,» sa Harry. «De vet kanskje ikke med én gang hvilket av de sikrede husene jeg skal til, men blir det ikke temmelig opplagt hvis –» han regnet fort i hodet, «– fjorten av oss flyr av sted mot huset til foreldrene til Dult?»

«Ah,» sa Bister, «jeg nevnte visst ikke kjernepoenget. Fjorten av oss kommer *ikke* til å fly hjem til Dults foreldre. Det kommer til å være sju Harry Pottere på himmelflukt i kveld, samtlige i følge med en annen, og samtlige par med kurs for hvert sitt hus.»

Inne fra kappen fisket han opp en flaske med noe som så ut som søle. Det var unødvendig for ham å si mer. Harry forsto resten av planen straks.

«Nei!» sa han så høyt at stemmen ga gjenlyd i kjøkkenet. «Ikke snakk om!»

«Jeg sa du kom til å ta det sånn,» sa Hermine, en anelse selvtilfreds.

«Hvis dere tror jeg vil la seks mennesker risikere livet –!»

«– for det har så klart ingen gjort før,» sa Ronny.

«Dette blir noe annet. Å late som dere er meg –»

«Vel, det er jo ikke akkurat noe vi gleder oss til, Harry,» sa Fred alvorlig. «Tenk om noe slo feil, og vi ble sittende som sånne kvisete spjæling-nek til evig tid.»

Harry smilte ikke.

«Dere kan ikke gjøre det hvis jeg ikke samarbeider. Dere trenger noen hår fra meg.»

«Ja ja, det var den planen,» sa Frank. «Så klart det ikke er sjangs til å få tak i litt hår fra deg hvis ikke du samarbeider.»

«Tretten av oss, ja, mot én type som ikke får bruke magi. Nehei, ikke nubbesjangs,» sa Fred.

«Morsomt,» sa Harry. «Kjempemorsomt.»

«Hvis vi *må* bruke makt, så gjør vi det,» knurret Bister. Det magiske øyet dirret litt da han glante på Harry. «Alle her er merårige, Potter, og alle er beredt til å ta risken.»

Mundungus trakk litt på skuldrene og skar en grimase, og det magiske øyet snurret rundt og glante på ham fra øyekroken.

«Ikke mer diskusjon. Klokka går. Jeg vil ha noen hår av deg nå, gutt.»

«Men dette er sprøtt, det er vel ikke nødvendig å –»

«Ikke nødvendig!» snerret Bister. «Med Han-du-vet der ute, og halve departementet på hans side? Potter, hvis vi er heldige, har han svelget det falske agnet og regner med å ta deg fra bakhold den trettiende, men det ville vært sinnssykt av ham å ikke ha en dødseter eller to på utkikk. Det ville jeg gjort. Så lenge din mors beskyttelse holder, kan de kanskje ikke komme til hverken deg eller huset her, men det er like før den blir brutt, og de vet sånn omtrent hvor huset er. Vår eneste sjanse er å bruke lokkeduer. Selv Han-du-vet kan ikke splitte seg i sju.»

Harry møtte blikket til Hermine og så straks bort.

«Altså, Potter – litt hår, takk.»

Harry skottet på Ronny, som geipet til ham på en bare-gjør-det-måte.

«Nå!» bjeffet Bister.

Med alles blikk rettet mot seg, strakte Harry hånden opp på hodet og nappet løs en tjafs.

«Godt,» sa Bister. Han trakk proppen opp av eliksirflaska mens han haltet nærmere. «Rett oppi, takk.»

Harry slapp håret oppi den søletykke væsken. Ikke før traff det overflaten, før eliksiren begynte å skumme og dampe – og med ett ble den klar og lysende gyllen.

«Ooo, du smaker visst mye bedre enn Krabbe og Gurgel, Harry,» sa Hermine. Hun fikk øye på Ronnys hevede øyebryn, rødmet litt og la til:

«Æsj, dere vet hva jeg mener – Gurgels eliksir så mest ut som snørr.»
«Jaha, kan alle falske Pottere stille på rekke her, takk,» sa Bister.
Ronny, Hermine, Fred, Frank og Fleur stilte opp foran tante Petunias glinsende oppvaskkum.
«Vi mangler én,» sa Lupus.
«Her,» sa Gygrid barskt og grep Mundungus i nakken, løftet ham opp og slapp ham ned ved sida av Fleur, som rynket megetsigende på nesa og flyttet seg mellom Fred og Frank.
«Jeg har jo sagt at jeg vil heller væra vakt,» sa Mundungus.
«Klapp igjen,» knurret Bister. «Som jeg har sagt deg før, din pjaltemakk, kommer alle dødsetere vi støter på til å prøve å fange Potter, ikke drepe ham. Humlesnurr har alltid sagt at Han-du-vet vil ta knekken på Potter selv. Det blir vaktene som har mest å bekymre seg for, for dem vil dødseterne bare drepe.»
Mundungus så ikke spesielt beroliget ut, men Bister var allerede i gang med å fiske fram et halvt dusin eggeglass-store glass inne fra kappen. Disse delte han ut og skjenket deretter opp litt polyksir i hvert.
«Alle seks på likt …»
Ronny, Hermine, Fred, Frank, Fleur og Mundungus drakk. Alle gispet og skar grimaser idet de kjente polyksiren i halsen, og i det samme begynte ansiktstrekkene å boble og bukte seg som flytende voks. Hermine og Mundungus skjøt i været, Ronny og Fred og Frank krympet, og håret deres ble mørkere, mens Hermines og Fleurs nærmest skjøt baklengs innover i hodet på dem.
Bister fulgte ikke engang med, men hadde begynt å knytte opp de store sekkene han hadde hatt med. Da han rettet seg opp igjen, sto seks Harry Pottere hikstende og hostende foran ham.
Fred og Frank snudde seg mot hverandre og sa i kor: «Jøsses – vi er tvillinger, jo!»
«Jeg veit ikke, jeg syns nå likevel at det er jeg som ser best ut,» sa Fred og gransket speilbildet sitt i tekjelen.
«Pah,» sa Fleur og sjekket utseendet i mikroovnsdøra. «Ikke se på meg, Rylle – jeg ser så gryfyll yt.»

«Til dem som nå har for vide klær, har jeg noen mindre her,» sa Bister og viste til den første sekken. «Og omvendt. Ikke glem brillene, det er seks par i sidelomma. Og når dere har kledd dere om, er det bagasje i den andre sekken.»

Den virkelige Harry tenkte at dette måtte antakelig være det mest bisarre han noen gang hadde sett, og han hadde sett mye. Han så på mens de seks dobbeltgjengerne rotet i sekkene, trakk opp klær, satte på seg briller og ryddet vekk sine egne ting. Han fikk lyst til å be dem vise litt mer respekt for privatlivet hans da alle sammen uten videre begynte å kle av seg. Det var tydelig at samtlige tok langt lettere på å vise fram hans kropp enn de ville med sin egen.

«Jeg visste vel at Gulla løy om den tatoveringen,» sa Ronny og så seg nedover det nakne brystet.

«Tenk at synet ditt er *så* dårlig, Harry,» sa Hermine idet hun tok på seg brillene.

Da de falske Harryene var kommet i klærne, hentet de ryggsekker og uglebur, hvert med en utstoppet snøugle i, opp av sekk nummer to.

«Bra,» sa Bister, ansikt til ansikt med sju påkledde, bebrillede og nedlessede Harryer. «Parsammensetningen blir som følger: Mundungus reiser med meg, per sopelime –»

«Åffer skal jeg absolutt væra med deg?» gryntet Harryen nærmest bakdøra.

«Fordi det er deg det trengs å holdes øye med,» knurret Bister. Og det var sikkert nok at det magiske øyet hans ikke tok blikket fra Mundungus mens han fortsatte: «Arthur og Fred –»

«Jeg er Frank, jeg,» sa tvillingen Bister pekte på. «Ser du ikke forskjell når vi er Harry engang?»

«Unnskyld, Frank –»

«Jeg bare tulla, klart jeg er Fred –»

«Nok vrøvl!» snerret Bister. «Du andre – Fred eller Frank eller hvem du er – sammen med Remus. Frøken Delacour –»

«Jeg tar med Fleur på en dystral,» sa Rulle. «Hun er ikke så glad i limer.»

Fleur gikk bort, stilte seg ved sida av ham og sendte ham et tårevått slaveblikk som Harry av hele sitt hjerte håpet aldri mer skulle bli å se på hans ansikt.

«Frøken Grang med Nestor, de også på dystral –»

Hermine virket beroliget, og hun og Nestor smilte til hverandre. Harry visste at ikke hun var på sitt beste på en sopelime, hun heller.

«Så da blir det deg og meg, Ronny,» sa Dult muntert og veltet et koppstativ da hun vinket til ham.

Ronny så ikke fullt så fornøyd ut som Hermine.

«Og du er med meg, Harry. Er'e greit?» sa Gygrid, som så litt nervøs ut. «Vi må ta sykkel'n, for limer og dystraler kan'ke bære vekta mi, da, skjønner'u. Men det blir smått med plass på setet sammens med meg, så du får sitta i sidevogna, du.»

«Så flott,» sa Harry, ikke helt i samsvar med sannheten.

«Vi tror dødseterne venter at du tar sopelime,» sa Bister, som tydeligvis hadde gjettet seg til Harrys reaksjon. «Slur har hatt tid til å fortelle dem alt om deg som han ikke har nevnt før, så hvis vi støter på noen dødsetere, satser vi på at de vil gå etter en Potter som virker hjemmevant på en lime. Vel, folkens,» fortsatte han mens han knyttet igjen sekken med klærne til de falske Potterne og begynte å gå mot ytterdøra, «etter min klokke er det tre minutter til vi skal i vei. Ikke noe poeng i å låse bakdøra, den kommer så likevel ikke til å holde dødseterne ute når de kommer og kikker … Kom så, alle …»

Harry skyndte seg ut i gangen etter ryggsekken, Lynkilen og buret med Hedvig, før han sluttet seg til de andre ute i den mørke bakhagen. Fra alle kanter smalt det i sopelimer som møtte hender; Nestor hadde allerede hjulpet Hermine opp på en stor, svart dystral, mens Rulle hjalp Fleur opp på den andre. Gygrid sto klar ved sida av motorsykkelen. Han hadde allerede fått på seg sykkelbrillene.

«Er det denne? Er det sykkelen til Sirius?»

«Den og ingen ann',» sa Gygrid og gliste blidt ned til Harry. «Og sist gangen du satt på med'n, kunne du fått plass i handa mi!»

Harry kunne ikke la være å kjenne et streif av ydmykelse mens han tok plass i sidevogna, for der nede satt han mer enn en halvmeter under alle andre. Ronny flirte ved synet av ham der han satt som en unge i en radiobil. Harry stappet ryggsekken og limen ned mellom føttene og klemte Hedvig-buret mellom knærne. Det ble ytterst ukomfortabelt.

«Arthur har fikla litt med'n,» sa Gygrid, lykkelig uvitende om Harrys plager. Han svingte seg overskrevs på sykkelen, som knirket stygt og sank flere centimeter ned i bakken. «Detta styret her har fått en ting eller to i reserve, skal jeg si deg. Den derrane, det var min idé.»

Han pekte med en tykk finger på en fiolett knapp like ved speedometeret.

«Du må love meg å være forsiktig, Gygrid,» sa herr Wiltersen, som sto ved sida av dem med limen i hånden. «Jeg er fremdeles ikke så sikker på at det var tilrådelig, og den må i hvert fall bare brukes i nødstilfeller.»

«Jaha, folkens,» sa Bister. «Gjør dere klare! Det gjelder at alle tar av akkurat samtidig, ellers blir hele vitsen med avledningsmanøvren borte.»

Alle besteg sopelimene.

«Hold deg godt fast, Ronny,» sa Dult, og Harry så Ronny kaste et stjålent, skyldbevisst blikk bort på Lupus før han holdt henne om livet med begge hender. Gygrid sparket liv i motorsykkelen, som brølte som en drage, og sidevogna begynte å vibrere.

«Lykke til, alle sammen,» ropte Bister. «Vi sees i Hiet om en times tid. Jeg teller til tre … én … to … TRE!»

Motorsykkelen ga fra seg et dypt brøl, og Harry kjente sidevogna ta en ekkel overhaling – det bar skarpt oppover, øynene løp i vann, håret pisket bakover, bort fra pannen. Rundt ham skjøt sopelimene også til værs, og den lange, svarte halen til en dystral lynte forbi. Beina satt så trangt og vondt mellom buret og ryggsekken at de allerede begynte å dovne. Det hele var så gjennomført ubehagelig at han nesten glemte å få et siste glimt av Hekkveien 4, og da han endelig kikket over kanten av sidevogna, var han ikke lenger sikker på hvilket hus det var. Høyere og høyere mot himmelen steg de –

Og så, fra ingenting og ingensteds, var de omringet. Minst tretti innhyllede skikkelser svevde i en diger sirkel i tomme lufta, og opp i midten

av den var det ordensmedlemmene intetanende hadde flydd –

Skrik, skjærende grønt lys til alle sider – det kom et vræl fra Gygrid, og sykkelen la seg opp ned. Harry mistet all fornemmelse av hvor de var; over ham var det gatelys, rundt ham hyl, og han klamret seg til sidevogna for bare livet. Buret med Hedvig, Lynkilen og ryggsekken skled fri fra knærne –

«Nei – HEDVIG!»

Sopelimen styrtet mot jorda, men han fikk så vidt snappet ryggsekkstroppen og toppen av buret idet motorsykkelen rettet seg opp igjen. Et sekunds lettelse, og så et nytt blaff av grønt lys. Ugla ulte og ble liggende på bunnen av buret.

«Nei – NEI –!»

Motorsykkelen skjøt framover. Harry fikk et glimt av kuttekledde dødsetere som spratt til alle sider idet Gygrid sprengte seg gjennom sirkelen.

«Hedvig – *Hedvig* –»

Men ugla lå urørlig på bunnen av buret, urørlig som et leketøy. Han kunne ikke ta det innover seg, og frykten for de andre var det viktigste akkurat nå. Han så seg over skulderen; der var et mylder av folk i bevegelse, bluss av grønt lys, to par mennesker på limer som forsvant i det fjerne, men han så ikke hvem det var –

«Gygrid, vi må dra tilbake, vi må snu!» hylte han gjennom motortordenen. Han trakk tryllestaven mens han klemte Hedvig-buret fast mot golvet; han nektet å tro hun var død. «SNU, GYGRID!»

«Jobben min er å få *deg* trygt igjennom, Harry,» bæljet Gygrid og ga full gass.

«Stopp – STOPP!» ropte Harry. Men i det samme han så seg tilbake, lynte to strimer av grønt lys forbi det venstre øret hans. Fire dødsetere hadde brutt ut av sirkelen og fulgte etter dem, og det var Gygrids brede rygg de siktet på. Gygrid skrenset, men dødseterne holdt tritt med sykkelen; flere forbannelser kom skytende, og Harry måtte klemme seg dypt ned i sidevogna for å unngå dem. Han vred seg rundt og skrek «*Lamstivosløvus!*»

og en rød ildkule brast fram av stavspissen og lagde en luke mellom de fire forfølgerne, som kastet seg til sida for å unngå den.

«Hold deg fast, Harry, detta skal nok ta knekken på dem!» brølte Gygrid, og Harry så opp, i tide til å se Gygrid smelle en tykk fingertupp ned på en grønn knapp like ved bensinmåleren.

En mur, en massiv mursteinsmur, skjøt ut av eksosrøret. Harry strakte hals og så den utvide seg til full lengde midt i lufta. Tre av dødseterne greide å svinge unna, men den fjerde var ikke så heldig; han smalt inn i baksida, sopelimen knakk i biter, og mannen datt som en stein. En av de andre saktnet farten og reddet ham, men de og luftmuren forsvant i mørket da Gygrid la seg på styret og ga gass.

Flere mordforbannelser kom kvinende forbi ørene til Harry fra de to dødseterne som var igjen; det var Gygrid de siktet etter. Harry svarte med flere lammevåder, og rødt og grønt kolliderte i lufta i en haglskur av mangefargede gnister. Harry måtte tenke på fyrverkeri, og gompene under dem som ikke kunne ane hva som foregikk –

«En gang til, Harry – hold deg fast!» skrek Gygrid og smelte fingeren mot en ny knapp. Denne gangen var det et digert fiskegarn som ploppet ut av eksosrøret, men dødseterne var forberedt. Ikke bare svingte de unna og unngikk det, men han som var blitt hengende etter for å redde den bevisstløse kameraten, hadde tatt dem igjen; plutselig vokste han fram av mørket. Nå var det tre av dem på jakt etter motorsykkelen, og alle skjøt forbannelser.

«Denna gangen går'e, Harry – hold deg fast!» brølte Gygrid, og Harry så ham slamre hele neven ned på den fiolette knappen ved speedometeret.

Med et umiskjennelig, bæljende brøl brast det drageild ut av eksosrøret, glødende hvitt og blått, og dødseterne skrenset unna for å unngå det dødelige ildsporet. Motorsykkelen skjøt framover som en kule, Harry hørte lyden av spjærende metall, og i det samme merket han at sidevogna svaiet illevarslende – akselerasjonen hadde fått metallfestet til å slå sprekker.

«Detta går bra, Harry!» brølte Gygrid, enda spurten hadde kastet ham langflat på ryggen; ingen styrte, og sidevogna hadde begynt å kaste vilt på seg i luftstrømmen.

«Detta fikser jeg, ikke vær redd!» skrek Gygrid, og opp av jakkelomma halte han sin blomstrede rosa paraply.

«Nei, Gygrid! La meg –»

«*REPARO!*»

Det kom et øredøvende smell, og sidevogna rev seg ugjenkallelig løs fra sykkelen. Farten drev den videre framover, men den begynte å miste høyde –

I desperasjon pekte Harry med staven og ropte: «*Vingardium leviosa!*»

Sidevogna steg som en kork; styres kunne den ikke, men den svevde iallfall. Lettelsen var riktignok kortvarig, for sekundet etter kom flere forbannelser susende, og de tre dødseterne samlet seg om byttet.

«Jeg kommer, Harry!» hørte han Gygrid brøle fra mørket, men merket i det samme at vogna begynte å synke igjen. Han gjorde seg så liten han kunne, pekte på den midterste av skikkelsene som nærmet seg og skrek: «*Hindrio!*»

Våden traff dødseteren midt i brystet. Et øyeblikk hang han der og sprikte – aldeles absurd, som om han hadde flydd på en usynlig vegg – og en av de andre holdt på å kollidere med ham –

Så begynte sidevogna å falle for alvor, pluss at en forbannelse fra den dødseteren som var igjen, skar så tett forbi at Harry måtte dukke under kanten av vogna og slo ut en tann på setekanten –

«Jeg kommer, Harry! Jeg kommer!»

En diger hånd trev Harry i kuttenakken og heiste ham ut av den fallende sidevogna. Han fikk snappet med seg ryggsekken i farten, kravlet seg over på motorsykkelsetet og satt plutselig rygg mot rygg med Gygrid. Mens de skjøt oppover, bort fra de to gjenværende dødseterne, spyttet han blod, pekte på den fallende vogna og skrek: «*Brekkivrakio!*»

Han kjente et vondt, kvalmende stikk av sorg over Hedvig idet den eksploderte. Den nærmeste dødseteren ble blåst av limen og falt ut av syne; den andre sakket akterut og forsvant.

«Omf'ladels, omf'ladels, Harry,» jamret Gygrid. «Jeg sku'ke prøvd å repparere'n sjøl – du får jo'ke plass –»

«Ikke tenk på det! Bare fly, du!» ropte Harry tilbake, idet to nye dødsetere dukket fram av mørket og nærmet seg.

Nye forbannelser kom skytende gjennom luftrommet mellom dem, og Gygrid skrenset og svingte i sikksakk. Han våget nok ikke å bruke drageildknappen igjen, så utrygt som Harry satt. Harry selv sendte lammevåde etter lammevåde etter forfølgerne, men det var så vidt han greide å holde dem på avstand. Han sendte av sted en ny blokkeringsvåde; den nærmeste dødseteren bråsvingte unna, og hetta gled bakover – og i det røde blinket fra neste lammevåde kunne Harry skjelne det underlig tomme ansiktet til Svinton Slipprush – Svint –

«*Exitarmus!*» hylte Harry.

«Det er han, det er han, dette er den ekte!»

Ropet fra den andre dødseteren, som ennå var skjult under hetta, skar igjennom selv motorduren, og i neste øyeblikk hadde begge to bremset opp og forsvunnet av syne.

«Å var detta for no, Harry?» brølte Gygrid. «Å blei det ta dem?»

«Jeg vet ikke!»

Men Harry var redd; dødseteren med hetta hadde ropt «Dette er den ekte», og hvordan visste han det? Han så seg om i det tilsynelatende tomme mørket, og det føltes truende. Hvor var de?

Han fikk vridd seg rundt på setet til han satt den rette veien og tok tak i jakkeryggen til Gygrid.

«Gygrid, gjør det der med drageilden en gang til, så vi kommer oss bort herfra.»

«Greit, men hold deg fast da, Harry!»

På ny kom det øredøvende, vrælende brølet, hvitglødende ild skjøt ut av eksosrøret. Gygrid ble presset bakover mot ham og greide så vidt å beholde taket i styret, mens Harry merket at han selv gled bakover på den lille setestumpen han hadde.

«Jeg trur vi kom vårs unna, Harry, jeg trur vi greide det!» skrek Gygrid.

Men Harry var ikke overbevist. Frykten gnog i ham mens han snudde seg hit og dit og speidet etter forfølgere han var sikker på ville komme … Hvorfor hadde de trukket seg tilbake? Den ene av dem hadde fremdeles

tryllestaven sin … *Det er han, dette er den ekte* … Det kom rett etter at han prøvde å avvæpne Svint …

«Nå er vi nesten der, Harry, nesten redda!» ropte Gygrid.

Harry merket at sykkelen stupte litt, selv om lysene nede på bakken ennå virket fjerne som stjerner.

Med ett brant det som ild i arret på pannen, samtidig som det dukket opp en dødseter på hver side og to mordforbannelser bakfra bommet på ham med millimeterklaring –

Og det var da Harry fikk øye på ham. Voldemort fløy som røyk i vinden, uten sopelime eller dystral; det slangeaktige ansiktet glimtet i mørket, de hvite fingrene hevet staven igjen og –

Gygrid bæljet av skrekk og satte motorsykkelen i loddrett stup. Harry klamret seg fast for bare livet mens han sendte lammevåder til alle kanter i det hvirvlende nattemørket. Han så en kropp komme stupende forbi og visste han hadde truffet en av dem, men i det samme hørte han et smell, motoren sprutet gnister, og motorsykkelen snurret rundt i lufta, totalt ute av kontroll –

På ny skjøt spyd av grønt lys forbi dem. Harry hadde ikke anelse om hva som var opp eller ned; arret sved like ille, han visste han kunne dø hvert sekund som helst. En kuttekledd figur på en sopelime var bare noen meter fra ham, han så den løfte armen –

«NEI!»

Med et rasende brøl kastet Gygrid seg fra sykkelen mot dødseteren, og skrekkslagen så Harry begge to falle og forsvinne av syne; all den tyngden ble for mye for limen –

Med nød og neppe klynget Harry seg til den stupende sykkelen med knærne, og hørte Voldemort skrike: «Han er *min*!»

Alt håp var ute; han kunne ikke se eller høre hvor Voldemort var, fikk bare et glimt av en dødseter som spurtet av veien og hørte: « *Avada* –»

Det lynte til i arret; han måtte knipe øynene igjen, men tryllestaven handlet på egen hånd – som en kjempemagnet tvang den armen hans rundt, og gjennom halvlukte øyne så han en sprut av gyllen ild, hørte et *krakk* og et hyl av raseri. Den siste dødseteren satte i et vræl, Voldemort skrek «*Nei!*»

Uvisst hvordan hadde Harry fått nesa en centimeter fra drageildknappen, med den stavfrie hånden fikk han trykket den inn, og på ny skjøt sykkelen flammer ut i lufta – med kurs loddrett mot bakken.

«Gygrid!» ropte Harry og holdt seg fast så godt han kunne. «Gygrid – *apporto* Gygrid!»

Motorsykkelen ruste og sparket fra nedover. Han hadde fått ansiktet i høyde med styret, men så ikke annet enn fjerne lys som kom nærmere og nærmere – han kom til å styrte, og det var ingenting han kunne gjøre. Bak seg hørte han et nytt skrik:

«*Staven din, Scharff, få staven din!*»

Han følte Voldemort før han så ham. Han skottet til sida og stirret rett inn i de røde øynene og var sikker på at det ville bli det siste han så: Voldemort i ferd med å forbanne ham for siste gang –

Og så forsvant Voldemort. Harry kikket ned, og der, like under ham, lå Gygrid langflat på bakken. Harry trakk styret hardt til seg for å unngå å treffe ham og famlet etter bremsen, men med et øresønderrivende, bakkeskakende krasj, stupte han rett i en mudderdam.

KAPITTEL FEM

FALLEN KRIGER

«Gygrid?»

Harry kjempet for å komme fri av vrakrestene av metall og lær overalt rundt seg; han prøvde å karre seg opp, men hendene sank bare dypere ned i søla. Han kunne ikke begripe hvor det var blitt av Voldemort og ventet å se ham komme stupende ut av mørket hvert øyeblikk. Noe varmt og vått sildret nedover haken og pannen. Han kravlet seg opp av dammen og snublet bortover mot den store, mørke massen på bakken som var Gygrid.

«Gygrid? Snakk til meg, Gygrid –»

Men den mørke massen rørte seg ikke.

«Hvem der? Er det Potter? Er du Harry Potter?»

Det var en mannsstemme Harry ikke kjente. Så ropte en kvinne: «De har krasjet, Teodor! Krasjet i hagen!»

Det gikk rundt for Harry.

«Gygrid,» gjentok han dumt, og så knakk knærne sammen.

Etter det visste han ikke ordet av det før han lå på ryggen på noe som kjentes som puter. Det føltes som det brant i ribbeina og høyre arm. Den utslåtte tanna hadde vokst ut igjen. Arret i pannen hamret fremdeles.

«Gygrid?»

Han åpnet øynene og så at han lå på en sofa i en ukjent stue. Lampene var tent. Ryggsekken hans lå på golvet litt bortenfor, innsmurt med vann og søle. En lyshåret mann med stor mage sto og stirret bekymret på ham.

«Gygrid har det bra, gutt,» sa mannen. «Kona ser til ham nå. Hvordan er det med deg? Er det noe mer du har brukket? Ribbeina, tanna og armen har jeg ordnet med. Jeg heter Teodor, forresten, Teddy Dult – faren til Dora.»

Harry satte seg så brått opp at det gikk av blitser for øynene. Han følte seg svimmel og kvalm.

«Voldemort –»

«Ta det rolig,» sa Teddy Dult. Han la hånden på skulderen til Harry og skjøv ham tilbake mot putene. «Du har nettopp vært igjennom et stygt krasj. Hva var det forresten som hendte? Noe som gikk gærnt med sykkelen? Har Arthur Wiltersen overgått seg selv igjen med de gompe-dippeduttene sine?»

«Nei,» sa Harry. Arret hamret som et åpent sår. «Dødsetere – drøssevis av dem – vi ble forfulgt –»

«Dødsetere?» sa Teddy skarpt. «Hvordan kan det ha seg? Jeg trodde ikke de visste du skulle flyttes i kveld, jeg trodde –»

«De visste det,» sa Harry.

Teddy Dult så opp i taket som om han kunne se tvers igjennom til himmelen ovenfor.

«Vel, da vet vi i hvert fall at sikringsheksingene holder. De skulle ikke kunne komme nærmere enn hundre meter, uansett fra hvilken kant.»

Nå skjønte Harry hvorfor Voldemort forsvant: Det var akkurat der motorsykkelen krysset Ordenens forsvarsbarrierer. Det var bare å håpe at heksingene fortsatte å holde. Han kunne se Voldemort for seg nå, hundre meter over dem, prøve å finne en vei inn i det Harry så for seg som en diger, gjennomsiktig boble.

Han svingte beina ned av sofaen. Han måtte se Gygrid med egne øyne for å være helt sikker på at han var i live. Men ikke før hadde han reist seg, før en dør gikk opp og Gygrid klemte seg inn gjennom den. Ansiktet var svart av søle og blod, og han haltet litt, men som ved et mirakel var han i live.

«Harry!»

Han tok golvet i to steg og veltet bare to settbord og en aspidistra på veien, og så trakk han Harry inntil seg i en kjempeklem som nesten brakk de nyreparerte ribbeina. «Jøsses, Harry, åssen greide du deg ut ta det der? Jeg trudde vi var gåene, begge, jeg.»

«Ja, jeg òg, jeg kan nesten ikke tro at –»

Der bråstanset han; han hadde akkurat lagt merke til kvinnen som var kommet inn bakom Gygrid.

«Du!» ropte han. Hånden for ned i lomma, men den var tom.

«Her har du staven din, gutt,» sa Teddy og kakket Harry på armen med den. «Den falt ned rett ved sida av deg, så jeg tok den med. Og det er kona mi du brøler til.»

«Å – å, unnskyld.»

Da fru Dult kom nærmere, liknet hun straks adskillig mindre på sin søster Bellatrix. Håret var mykt og lysebrunt og øynene større og snillere. Likevel virket hun nå en tanke overlegen, syntes Harry.

«Hva med datteren vår?» spurte hun. «Gygrid sa dere gikk i et bakhold. Hvor er Nymfadora?»

«Jeg vet ikke,» sa Harry. «Vi vet ikke hvordan det gikk med noen av de andre.»

Hun og Teddy vekslet et blikk. Harry kjente en blanding av frykt og skyld da han så uttrykket deres. Hvis noen av de andre hadde dødd, var det hans feil, bare hans. Han hadde gått med på planen, gitt dem håret sitt …

«Flyttnøkkelen,» kom han plutselig på. «Vi må komme oss til Hiet og finne ut åssen det har gått – da kan vi få sagt fra til dere, eller – eller Dult kan gjøre det, så snart hun –»

«Det går nok bra med Dora, Dromeda,» sa Teddy. «Hun kan sakene sine, hun har jammen vært i kniper nok med svartspanerne. Flyttnøkkelen er her ute,» la han til til Harry. «Den er stilt til å flytte dere om tre minutter, hvis dere vil, da.»

«Ja, det vil vi,» sa Harry. Han grep ryggsekken og svingte den på seg. «Jeg –»

Han så på fru Dult og skulle så gjerne ha bedt om unnskyldning for at han måtte etterlate henne i slik engstelse, som han selv følte et så tungt ansvar for, men han kom ikke på noe å si som ikke virket hult eller hyklerisk.

«Jeg skal be Dult – altså, Dora – å gi beskjed med det samme hun … takk for at dere lappet oss sammen, takk for alt, jeg –»

Han var glad da han slapp ut derfra og kunne bli med Teddy Dult bortover en kort gang og inn på et soverom. Gygrid fulgte etter. Han måtte dukke for å unngå å slå hodet i dørkarmen.

«Der har du den, gutt. Det er flyttnøkkelen.»

Herr Dult pekte på en liten sølvbørste som lå på et toalettbord.

«Takk,» sa Harry og strakte seg for å legge en finger på den, klar til avgang.

«Vent litt,» sa Gygrid og så seg om. «Harry, å har du gjort ta Hedvig?»

«Hun … hun ble truffet,» sa Harry.

Som en bølge gikk det helt opp for ham, og til sin skam kjente han tårene svi i øynene. Ugla hadde fulgt ham og vært hans eneste virkelige bindeledd til magiverdenen hver gang han var blitt nødt til å dra tilbake til Dumlingene.

Gygrid strakte ut en diger labb og klappet ham medfølende på skulderen.

«Ikke vær lei deg, du,» sa han, grov i målet. «Ikke vær lei. Hu har hatt et gørgodt liv –»

«Gygrid,» advarte Teddy Dult idet hårbørsten begynte å gløde blått, og Gygrid rakk så vidt å få pekefingeren på den i tide.

Med et rykk bakom navlen, og snurrende som i en usynlig fiskekrok, ble Harry rykket ut i intetheten og slynget bort fra Dulthuset sammen med Gygrid, fremdeles med fingeren klistret til flyttnøkkelen. Sekunder etter smalt føttene hardt i bakken, og han datt overende på hender og knær i bakgården til Hiet. Han hørte skrik og slengte fra seg børsten, som hadde sluttet å gløde, og reiste seg ustøtt. Fru Wiltersen og Gulla kom løpende ned trappa ved bakdøra. Gygrid kom seg på beina med mye strev; han hadde også kollapset ved landingen.

«Harry? Du er vel den ordentlige Harry? Hva var det som hendte? Hvor er de andre?» ropte fru Wiltersen.

«Hva mener du? Har det ikke kommet noen andre?» peste Harry.

Svaret var lett å lese i fru Wiltersens bleke fjes.

«Dødseterne ventet på oss,» fortalte Harry. «Vi var omringet i samme øyeblikk vi lettet – de visste det var i kveld – jeg vet ikke hvordan det gikk

med noen av de andre. Fire stykker av dem jagde oss, det var så vidt vi slapp unna, og så ble vi innhentet av Voldemort –»

Han kunne selv høre den selvrettferdige tonen, bønnen om at hun måtte forstå hvorfor han ikke kunne fortelle henne noe om sønnene hennes, men –

«Gudskjelov at du er her, iallfall,» sa hun og trakk ham inntil seg i en klem han ikke følte han hadde fortjent.

«Du har'ke litt konjakk, vel, Molly?» spurte Gygrid litt skjelvent. «Bare som medesin?»

Hun kunne hentet den med magi, men da hun skyndte seg tilbake mot det skjeve huset, skjønte Harry at det var for ikke å vise ansiktet. Han snudde seg mot Gulla, og hun svarte straks på hans stumme bønn om å få høre nytt.

«Ronny og Dult skulle vært de første som kom tilbake, men de rakk ikke flyttnøkkelen sin, den kom tilbake uten dem,» sa hun og pekte på en rusten oljetønne på bakken like bortenfor. «Og den der,» hun pekte på en utgått turnsko, «var egentlig pappas og Freds, de skulle vært nummer to. Du og Gygrid var det tredje paret, og,» hun sjekket klokka, «hvis de har greid seg, burde Frank og Lupus være her om et øyeblikk.»

Fru Wiltersen kom tilbake med en flaske konjakk, som hun rakte Gygrid. Han trakk opp korken og tømte hele flaska i ett drag.

«Mamma!» ropte Gulla og pekte på et punkt noen meter unna.

Et blått lys hadde dukket opp i mørket. Lyset ble større og sterkere, og Lupus og Frank kom til syne, snurret og falt. Harry så straks at noe var galt: Lupus støttet Frank, som var bevisstløs, og ansiktet var oversmurt med blod.

Harry løp bort og tok tak i føttene, og han og Lupus bar Frank inn i huset og gjennom kjøkkenet til stua, hvor de la ham på sofaen. Da lampelyset falt over ansiktet, kom det et hikst fra Gulla, og Harrys mage gjorde et hopp: Det ene øret manglet. Den sida av hodet og halsen var oversmurt med vått, sjokkerende rødt blod.

Ikke før hadde fru Wiltersen bøyd seg over sønnen sin, før Lupus grep Harry i overarmen, ikke så mykt at det gjorde noe, og halte ham med seg ut på kjøkkenet, hvor Gygrid fremdeles prøvde å lirke hele korpusen inn gjennom bakdøra.

«Oi!» sa Gygrid indignert. «Slepp'n! Labbli'n Harry!»

Lupus overhørte ham.

«Hvilket vesen var det som satt i hjørnet den første gangen Harry Potter var inne på kontoret mitt på Galtvort?» sa han og ristet litt i Harry. «Svar!»

«En – en snaredraug i en tank, var det ikke det?»

Lupus slapp taket i Harry og lente seg matt mot et kjøkkenskap.

«Å sku' det derre væra godt for?» brølte Gygrid.

«Beklager, Gygrid, men jeg var nødt til å sjekke,» sa Lupus kort. «Noen har forrådt oss. Voldemort visste det var i kveld du skulle flyttes, og de eneste som kunne fortalt ham det, var direkte involvert i planen. Du kunne vært en falsk Harry.»

«Så åffer sjekker'u'ke meg, da?» peste Gygrid, som ennå ikke hadde greid å lirke seg helt inn.

«Du er halvjøtul,» sa Lupus og kikket opp på ham. «Polyksiren er bare beregnet på mennesker.»

«Ingen i Ordenen ville sagt til Voldemort at vi flyttet i kveld,» sa Harry. Tanken var for fryktelig; han kunne ikke få seg til å tro det om noen av dem. «Voldemort tok meg ikke igjen før helt mot slutten; i begynnelsen visste han ikke hvem av oss jeg var. Hadde han visst om planen, ville han visst fra starten at det var jeg som var med Gygrid.»

«Voldemort tok deg igjen?» sa Lupus skarpt. «Hva skjedde? Hvordan slapp dere unna?»

Harry fortalte kort om dødseterne som forfulgte dem og øyensynlig hadde dratt kjensel på ham som den virkelige Harry, om at de hadde oppgitt forfølgelsen og antakelig måtte ha tilkalt Voldemort, som hadde dukket opp like før han og Gygrid nådde i sikkerhet hos foreldrene til Dult.

«Kjente de deg igjen? Men hvordan da? Hva hadde du gjort?»

«Jeg …» Harry prøvde å tenke etter; hele turen virket som et eneste virvar av panikk og forvirring. «Jeg så Svinton Slipprush … du vet, han som var konduktør på Fnattbussen? Og så prøvde jeg å avvæpne ham istedenfor å – altså, han vet vel ikke hva han er med på, vel? De har sikkert brukt en Befalius på ham.»

Lupus så helt rystet ut.

«Tida for avvæpning er forbi, Harry! Disse menneskene prøver å fange og drepe deg! Om du absolutt ikke vil drepe, så lamslå iallfall!»

«Vi var minst hundre meter oppe! Svint er ikke seg selv, og hvis jeg lamslo ham og han falt, ville han vært akkurat like død som om jeg hadde brukt *Avada kadavra*! *Exitarmus* reddet meg fra Voldemort for to år siden,» la Harry trossig til. Lupus minnet ham om håsblåsingen Sakarias Smutt, som hadde hånflirt av ham da han ville lære Humlesnurr-legionen å avvæpne.

«Ja, Harry,» sa Lupus med smertelig tilbakeholdenhet, «og nokså mange dødsetere så akkurat det! Unnskyld meg, men det var et temmelig usedvanlig trekk den gangen, i overhengende livsfare. Å gjenta det nå, foran dødsetere som enten overvar eller har hørt om den første gangen, var nesten jevngodt med selvmord!»

«Så du mener jeg skulle drept Svinton Slipprush?» sa Harry sint.

«Selvsagt ikke,» sa Lupus, «men dødseterne – ja, folk flest, for å si det som det er! – ville ventet et motangrep! *Exitarmus* er en nyttig formel, Harry, men dødseterne ser ut til å tro det er selve signaturtrekket ditt, og jeg ber deg innstendig om at du ikke lar det bli det!»

Lupus fikk Harry til å føle seg som en idiot, men det var likevel et fnugg av stahet igjen i ham.

«Jeg vil ikke sprenge meg vei gjennom folk bare for det at de er der,» sa han. «Det er Voldemorts jobb.»

Ingen hørte svaret til Lupus, for omsider greide Gygrid å presse seg inn av døra. Han vaklet bort til en stol og satte seg, og den kollapset umiddelbart. Harry overhørte blandingen av eder og unnskyldninger og fortsatte å snakke med Lupus.

«Kommer Frank til å klare seg?»

Spørsmålet blåste visst bort all Lupus' frustrasjon over Harry.

«Jeg tror det, men det øret får vi nok aldri på plass igjen, ikke når det var en forbannelse som tok det –»

De hørte raske bevegelser utenfor. Lupus kastet seg gjennom bakdøra, Harry hoppet over beina til Gygrid og fulgte etter ut i bakgården.

To skikkelser hadde dukket opp der, og mens Harry løp mot dem, gikk det opp for ham at det var Nestor og Hermine, som var i ferd med å få tilbake sitt normale utseende, begge med et godt grep om en bøyd kleshenger. Hermine kastet seg i armene til Harry, men Nestor viste ingen glede ved synet av noen av dem. Over skulderen til Hermine så Harry ham heve tryllestaven og peke rett mot brystet til Lupus.

«Hva var de siste ordene Albus Humlesnurr sa til oss to?»

«*'Harry er vårt beste håp. Stol på ham'*,» sa Lupus rolig.

Nestor vendte staven mot Harry, men Lupus sa: «Det *er* ham. Jeg har sjekket.»

«Ja vel, ja vel!» sa Nestor og stakk staven innunder kutten igjen. «Men *noen* forrådte oss! De visste, de *visste* det var i kveld!»

«Det virker slik,» sa Lupus, «men tydeligvis var de ikke klar over at det ville være sju Harryer.»

«Mager trøst!» snerret Nestor. «Hvem ellers har kommet igjen?»

«Bare Harry, Gygrid, Frank og jeg.»

Hermine kvalte et lite stønn med hånden.

«Hvordan gikk det med deg?» spurte Lupus Nestor.

«Forfulgt av fem, såret to, kanskje drept én,» lirte Nestor av seg, «og dessuten så vi Han-du-vet, han ble med på jakten omtrent halvveis, men forsvant fort igjen. Remus, han kan –»

«Fly,» supplerte Harry. «Jeg så ham, jeg òg, han kom etter Gygrid og meg.»

«Så det var derfor han forsvant – for å følge etter deg!» sa Nestor. «Jeg kunne ikke begripe hvorfor han bare ble borte. Men hva var det som fikk ham til å bytte mål?»

«Harry behandlet Svinton Slipprush litt for pent,» sa Lupus.

«Svint?» gjentok Hermine. «Men er ikke han i Azkaban?»

Nestor lo, men det var ikke mye glede i latteren.

«Hermine, det har åpenbart vært en masseflukt som departementet har holdt tett om. Hetta til Trassel falt av da jeg forbannet ham, og han skulle sittet inne, han òg. Men hva skjedde med deg, Remus? Hvor er Frank?»

«Han mistet et øre,» sa Lupus.

«Mistet et –?» gjentok Hermine med tynn røst.

«Det kan han takke Slur for,» sa Lupus.

«*Slur?*» utbrøt Harry. «Du sa ikke –»

«Han mistet hetta under jakten. *Sectumsemper* har alltid vært en av Slurs spesialiteter. Jeg skulle ønske jeg kunne si at han fikk tilbake med samme mynt, men jeg hadde nok å gjøre med å holde på Frank på limen, sånn som han blødde.»

Det ble stille mellom dem, og de så opp på himmelen. Der var det ikke tegn til bevegelse, og stjernene stirret tilbake, uten et blunk, uten interesse, uten å bli skjult av flyende venner. Hvor var Ronny? Hvor var Fred og herr Wiltersen? Hvor var Rulle, Fleur, Dult, Galøye og Mundungus?

«Harry, gi meg ei hand her'a,» ropte Gygrid hest fra døra, hvor han satt fast på ny. Harry var glad til for å kunne gjøre noe, så han fikk halt ham løs. Etterpå fortsatte han gjennom det tomme kjøkkenet ut i stua, hvor fru Wiltersen og Gulla fremdeles stelte med Frank. Fru Wiltersen hadde greid å stanse blødningen, og i lampelyset så Harry et rent, gapende hull der øret hadde vært.

«Hvordan er det med ham?»

Fru Wiltersen så opp og sa: «Jeg får det ikke til å vokse tilbake, ikke når det var svart magi som tok det. Men tenk så mye verre det kunne vært … han er i live.»

«Ja,» sa Harry. «Gudskjelov.»

«Hørte jeg noen andre ute i bakgården?» spurte Gulla.

«Ja, Hermine og Nestor,» sa Harry.

«Å, heldigvis,» hvisket Gulla. De så på hverandre, og Harry hadde bare lyst til å klemme henne, holde fast i henne. Han brydde seg ikke engang stort om at fru Wiltersen var der, men før han rakk å gjøre som tenkt, hørte de et kjempekrasj fra kjøkkenet.

«Jeg skal nok bevise hvem jeg er, Nestor, når jeg har sett sønnen min! Av veien, hvis du vet hva som er best for deg!»

Slik hadde Harry aldri hørt herr Wiltersen brøle før. Nå kom han brasende inn i stua med den blanke issen glinsende av svette og brillene på halv tolv. Hakk i hæl kom Fred. Begge var bleke, men uskadd.

«Å, Arthur!» hikstet fru Wiltersen. «Å, gudskje, gudskjelov!»

«Hvordan er det med ham?»

Herr Wiltersen gikk ned på kne ved sida av Frank. For første gang siden Harry hadde møtt tvillingene, virket det som Fred ikke kunne finne på noe å si. Han bare bøyde seg over sofaryggen og stirret måpende på såret som om han ikke kunne tro sine egne øyne.

Kanskje det var lydene av Fred og faren som kom, men Frank rørte seg iallfall.

«Hvordan føler du deg, Frank?» hvisket fru Wiltersen.

Franks fingre famlet mot tinningen.

«Som en helgen,» mumlet han.

«Det er noe som feiler'n,» kvekket Fred livredd. «Har det gått ut over huet?»

«En helgen,» gjentok Frank. Han åpnet øynene og så opp på broren. «Hellig, liksom. Vel, OK, hullig, da, din dust.»

Fru Wiltersen hikstet verre enn noensinne. Freds bleke fjes ble ildrødt.

«Noe så patetisk!» sa han til Frank. «Bånn i bøtta! Med hele vide verden av øre-vitser å velge mellom, så velger du *hullig*?»

«Ja ja,» sa Frank og flirte til sin tårevåte mor. «Nå kan du hvertfall se forskjell på oss, muttern.»

Han så seg om.

«Hei, Harry – ja, for du *er* Harry, eller?»

«Ja da,» sa Harry og kom nærmere sofaen.

«Da fikk vi hvertfall ordna med deg,» sa Frank. «Hvorfor står ikke Ronny og Rulle og tuter rundt sykesenga?»

«De er ikke tilbake ennå, Frank,» sa fru Wiltersen, og fliret til Frank falmet. Harry vekslet et blikk med Gulla og gjorde tegn til at hun skulle bli med utenfor. På veien gjennom kjøkkenet sa hun lavt: «Ronny og Dult skulle vært tilbake nå. De hadde ikke langt å dra; tante Murre bor ikke så langt herfra.»

Harry sa ikke noe. Han hadde prøvd å trenge frykten tilbake helt siden de kom til Hiet, men nå la den seg over ham; det var som om den ålte seg over

huden, hamret i brystet, satt fast i halsen. På vei ned trappa til gårdsplassen tok Gulla ham i hånden.

Der ute skrittet Nestor fram og tilbake og så opp på himmelen hver gang han snudde. Harry måtte tenke på onkel Wiktor travende i stua for en million år siden. Gygrid, Hermine og Lupus sto skulder ved skulder og stirret taust opp. Ingen av dem snudde seg da Harry og Gulla sluttet seg til deres tause nattevakt.

Minuttene tøyde seg til noe som godt kunne vært år. Det minste vindpust fikk alle til å skvette og snu seg mot en hviskende busk eller tre, i håp om at et av de savnede ordensmedlemmene skulle sprette uskadd ut fra løvverket –

Og så materialiserte en sopelime seg like over dem og kom susende ned mot bakken.

«Det er dem!» skrek Hermine.

Dult landet med en lang skrens som sendte jord og småstein i alle retninger.

«Remus!» ropte hun. Hun sjanglet ned av limen og i armene på Remus. Ansiktet hans var stramt og hvitt, og han kunne visst ikke si et ord. Ronny kom fortumlet stavrende mot Harry og Hermine.

«Dere er her,» mumlet han. Hermine kastet seg over ham og klemte ham hardt.

«Jeg trodde – jeg trodde –»

«Alt i orden,» sa Ronny og klappet henne på ryggen. «Helt fint.»

«Ronny var så flott,» sa Dult varmt og slapp taket i Lupus. «Helt super. Lamslo en dødseter, rett i hodet, og når du skal sikte på et bevegelig mål fra en flyende lime –»

«Greide du det?» sa Hermine og så opp på Ronny, fremdeles med armene om halsen på ham.

«Alltid like overraska,» sa han litt smågrettent og gjorde seg fri. «Er vi de siste som kommer?»

«Nei,» sa Gulla, «vi venter fremdeles Rulle og Fleur og Galøye og Mundungus. Jeg skal si til mamma og pappa at du er OK, Ronny.»

Hun løp inn igjen.

«Hvorfor ble dere så lenge? Hva var det som hendte?» Det lød nesten som om Lupus var sint på Dult.

«Bellatrix,» sa Dult. «Hun er ute etter meg, Remus, minst like oppsatt på meg som på Harry. Hun prøvde virkelig å drepe meg. Jeg skulle bare ønske jeg hadde tatt henne, jeg skylder Bellatrix en. Men vi fikk inn en på Rodolfus, i hvert fall … og så kom vi til Ronnys tante Murre, og vi var for sent ute til flyttnøkkelen, og hun skulle absolutt gjøre så mye oppstyr –»

Det rykket i en muskel i kjeven til Lupus. Han nikket, men si noe kunne han visst ikke.

«Åssen gikk det med resten av dere, da?» spurte Dult og snudde seg mot Harry, Hermine og Nestor.

Hver fortalte om sin tur, men det var som savnet av Rulle og Fleur og Galøye og Mundungus hadde lagt seg som rimfrost over dem, og det ble verre og verre å late som om den isnende smerten ikke var der.

«Jeg blir nødt til å dra tilbake til statsministeren,» sa Nestor omsider, etter et siste rundblikk over himmelen. «Jeg skulle vært der for en halvtime siden. Si fra når de er tilbake.»

Lupus nikket. Nestor vinket fort til de andre og gikk ut i mørket mot porten. Harry syntes han hørte et svakt *plopp* idet han eksiverte rett utenfor grensa til Hiet.

Herr og fru Wiltersen kom løpende ned baktrappa med Gulla hakk i hæl. Begge foreldrene ga Ronny en klem, før de snudde seg mot Lupus og Dult.

«Takk,» sa fru Wiltersen, «takk for sønnene våre.»

«Ikke tull, da, Molly,» sa Dult straks.

«Hvordan har Frank det?» spurte Lupus.

«Hva feiler det han?» ville Ronny vite.

«Han har mistet –»

Men slutten av fru Wiltersens setning druknet i rop. En dystral hadde kommet stupende og landet noen meter fra dem, og Rulle og Fleur hoppet av, forblåste, men uskadde.

«Rulle! Gudskjelov, å, gudskjelov –»

Fru Wiltersen kom løpende, men klemmen hun fikk av Rulle var kort. Han så rett på faren og sa: «Galøye er død.»

Ingen sa et ord, ingen rørte seg. Det føltes som om noe inni Harry var i fritt fall, et fall gjennom jorda, noe som forlot ham for evig. «Vi så det,» sa Rulle, og Fleur nikket. Sporene etter tårer glinset på kinnene hennes i lyset fra kjøkkenvinduet. «Det skjedde rett etter at vi brøt oss gjennom sirkelen. Galøye og Dyng var like ved oss, de fløy nordover, de også. Voldemort – visste dere at han kan fly? – siktet seg rett inn på dem. Dyng fikk panikk, jeg hørte at han skrek, Galøye prøvde å stoppe ham, men han eksiverte. Voldemorts forbannelse traff Galøye rett i fjeset, han falt baklengs av limen og – det var ingenting vi kunne gjøre, ikke en ting, vi hadde seks–sju stykker av dem i hælene selv –»

Stemmen hans brast.

«Selvsagt var det ingenting dere kunne gjort,» sa Lupus.

Alle sto og stirret på hverandre. Harry kunne ikke helt fatte det. Galøye, død – det kunne ikke stemme … Galøye, så seig, så modig, den fullendte overlever …

Omsider var det som det gikk opp for samtlige, skjønt ingen sa det, at det var nytteløst å vente ute i bakgården lenger. Taust fulgte de etter herr og fru Wiltersen inn i Hiet igjen, inn i stua, hvor Fred og Frank akkurat lo i munnen på hverandre.

«Hva er i veien?» sa Fred da han så ansiktene deres. «Hva har hendt? Hvem er det …?»

«Galøye,» sa herr Wiltersen. «Død.»

Tvillingenes glis ble forvandlet til grimaser av sjokk. Ingen visste riktig hva de skulle gjøre. Dult gråt taust bak et lommetørkle. Harry visste at hun hadde hatt et nært forhold til Galøye; hun hadde vært yndlingen og protesjeen hans i Magidepartementet. Gygrid, som hadde satt seg på golvet i det hjørnet med best plass, tørret seg i øynene med sitt eget lommetørkle, som var stort som en bordduk.

Rulle gikk bort til skjenken og fant fram en flaske ildwhisky og noen glass.

«Her,» sa han, og med et vift med staven sendte han tolv fulle glass gjennom lufta, et til hver. Selv løftet han det trettende. «Galøyes skål.»

«Galøyes skål,» sa alle og drakk.

«Galøyes skål,» kom det et øyeblikk etter fra Gygrid, fulgt av et hikk.

Ildwhiskyen sved ned gjennom halsen, kjente Harry. Det var som om den brente følelsene på plass igjen, jagde bort nummenheten og uvirkelighetsfølelsen og tente noe som liknet på mot i ham igjen.

«Så Mundungus forsvant?» sa Lupus, som hadde tømt glasset sitt i én slurk.

Med det samme var hele atmosfæren forandret. Hvert ansikt ble anspent og fulgte Lupus med øynene; de ventet på at han skulle fortsette, men Harry hadde følelsen av at de grudde for hva de kom til å høre.

«Jeg vet hva du tror,» sa Rulle, «og jeg lurte på det samme på veien hit, for det virket jo som de ventet oss, ikke sant? Men det kan ikke være Mundungus som har forrådt oss. De visste ikke at det skulle være sju Harryer, det forvirret dem så snart vi dukket opp, og i tilfelle du har glemt det, så var det faktisk Mundungus som foreslo akkurat det lille lureriet. Hvorfor skulle han ikke ha fortalt dem selve poenget? Jeg tror Dyng fikk panikk, rett og slett. Han ville jo helst ikke vært med i det hele tatt, men Galøye tvang ham, og Han-du-vet gikk rett på dem. Det var nok til å gi hvem som helst panikk.»

«Han-du-vet gjorde akkurat som Galøye ventet han skulle gjøre,» snufset Dult. «Galøye sa han ville regne med at det var de tøffeste, mest erfarne svartspanerne som fulgte Harry. Så først jagde han Galøye, og da Mundungus røpet dem, hoppet han over til Nestor …»

«Jo, og alt det kan vere vel og bra,» bjeffet Fleur, «men det forklar ikke hvordan de vite at vi flytte ’Arri nå i natt, hm? Noen må vert yforsiktig. Noen ha komme til å rope datoen for noen ytenfra. Det er eneste forklaring på at de vite datoen, men ikke den hele plan.»

Hun glante på alle etter tur, fremdeles med tydelige tårestrimer i det nydelige fjeset, og utfordret dem taust til å motsi henne. Ingen gjorde det. Det eneste som brøt stillheten var hikkene til Gygrid bak lommetørkleet. Harry skottet bort på ham – Gygrid, som nettopp hadde risikert livet for å redde ham – Gygrid som han elsket, som han stolte på, som en gang hadde latt seg lure til å gi Voldemort livsviktige opplysninger i bytte for et drageegg …

«Nei,» sa Harry høyt. Alle kikket forbauset på ham; det var som om ildwhiskyen hadde forsterket stemmen hans. «Jeg mener … om noen har gjort en blemme og kommet til å røpe noe, så mente de det ikke. Det er jeg sikker på. Det er ikke deres feil,» gjentok han, på ny litt høyere enn han hadde ment. «Vi er nødt til å stole på hverandre. Jeg stoler på dere alle sammen. Jeg tror ikke noen i rommet her ville solgt meg til Voldemort.»

Ordene hans ble fulgt av mer taushet. Alle så på ham. Han følte seg litt svett igjen og drakk litt mer ildwhisky, så gjorde han iallfall noe. Mens han drakk, tenkte han på Galøye. Galøye hadde alltid snakket med forakt om Humlesnurrs tilbøyelighet til å vise folk tillit.

«Godt sagt, Harry,» kom det uventet fra Fred.

«Ja, det lar seg 'øre,» sa Frank med et skråblikk på Fred, og det rykket litt i munnvikene på broren.

Lupus hadde et pussig uttrykk der han så på Harry. Det minnet nesten om medynk.

«Syns du jeg er en tulling?» sa Harry.

«Nei, jeg syns du likner på Jakob,» sa Lupus. «Han ville ansett det som bunnmålet av vanære å mistro sine venner.»

Harry visste hva Lupus tenkte på – at faren var blitt forrådt av sin venn Petter Pittelpytt. Han merket at han ble urimelig sint. Han ville argumentere, men Lupus hadde snudd seg bort, satt glasset fra seg på et settbord og snakket nå til Rulle: «Vi har en jobb å gjøre. Jeg kan spørre Nestor om –?»

«Nei,» sa Rulle straks. «Jeg vil. Jeg blir med.»

«Hvor skal dere?» spurte Dult og Fleur i kor.

«Galøyes lik,» sa Lupus. «Vi må hente det.»

«Kan det ikke –?» begynte fru Wiltersen med et bedende blikk på Rulle.

«Vente?» sa Rulle. «Ikke om du ikke heller vil la dødseterne få det.»

Ingen sa noe. Lupus og Rulle sa adjø og gikk.

Resten av dem satte seg her og der, alle unntatt Harry, som var blitt stående. Døden var så brå, så total, at den ble hos dem som et nærvær.

«Jeg må også dra,» sa Harry.

Ti par overraskede øyne stirret på ham.

«Ikke vær dum, Harry,» sa fru Wiltersen. «Hva er det du våser om?»
«Jeg kan ikke bli her.»
Han gned seg i pannen; den prikket igjen. Det hadde ikke vært så vondt på over et år.
«Alle er i fare så lenge jeg blir her. Jeg vil ikke –»
«Men ikke vær så dum, da!» sa fru Wiltersen. «Hele vitsen i natt var jo å få deg trygt hit, og gudskjelov så gikk det. Og Fleur har sagt seg villig til å gifte seg her og ikke i Frankrike, vi har ordnet allting, så alle kan bli her og passe på deg –»
Hun forsto det ikke; hun fikk ham til å føle seg verre, ikke bedre.
«Hvis Voldemort finner ut at jeg er her –»
«Hvorfor skulle han det?» spurte fru Wiltersen.
«Du kunne vært dusinvis av steder nå, Harry,» sa herr Wiltersen. «Han har ikke mulighet for å vite hvilket gjemmested du er på.»
«Det er ikke meg jeg tenker på!» sa Harry.
«Det vet vi,» sa herr Wiltersen stillferdig, «men det ville ødelegge hele poenget med nattas anstrengelserom du dro herfra.»
«Du drar ingen plasser,» knurret Gygrid. «Jøsses, Harry, etter alt strevet vi har hatt med å få deg hit?»
«Ja, hva med det forbanna øret mitt?» sa Frank og heiste seg opp fra putene.
«Jeg vet det –»
«Galøye ville ikke ha ønsket –»
«JEG VET ALT DET!» brølte Harry.
Han følte seg omringet og presset. Trodde de ikke han visste hva de hadde gjort for ham? Forsto de ikke at det var nettopp derfor han ville dra nå, før de måtte lide mer for hans skyld? Det ble en lang, pinlig pause, mens det fortsatte å prikke og banke i arret. Omsider var det fru Wiltersen som sa noe.
«Hvor er Hedvig, Harry?» sa hun beroligende. «Vi kan sette henne sammen med Tullerusk og gi henne litt å spise.»
Innvollene knyttet seg som en neve. Han kunne ikke si det som det var, så han drakk resten av ildwhiskyen for å slippe å svare.

«Vent til det kommer ut at du greide det igjen, Harry,» sa Gygrid. «Slapp unna'n, og slo'n tilbars att når at'n var rett i strupen på deg.»

«Det var ikke meg,» sa Harry kort. «Det var staven min. Staven gjorde det på egenhånd.»

Det ble stille et øyeblikk, så sa Hermine forsiktig: «Men det er jo umulig, Harry. Du mener, du brukte magi uten å ha ment det, du reagerte instinktivt.»

«Nei,» sa Harry. «Sykkelen var i fritt fall, jeg ante ikke hvor Voldemort var, men staven vred seg rundt i hånden på meg og fant ham og skjøt en heksing på ham, og det var ikke en heksing jeg har hørt om engang. Jeg har aldri skutt ut en gyllen flamme før.»

«I en presset situasjon kan du ofte prestere magi du aldri hadde drømt om,» sa herr Wiltersen. «Små barn oppdager ofte, før de har fått opplæring, at –»

«Det var ikke sånn det var,» sa Harry gjennom sammenbitte tenner. Det brant i arret, han var sint og frustrert, og han hatet tanken på at alle der innbilte seg at han hadde krefter som kunne måle seg med Voldemorts.

Ingen sa noe. Han visste at de ikke trodde ham. Nå som han tenkte over det, hadde ikke han heller hørt om tryllestaver som brukte magi på egenhånd.

Brått lynte det av smerte i arret, og det var så vidt han ikke stønnet høyt. Han mumlet noe om frisk luft, satte fra seg glasset og gikk ut.

Da han gikk over den mørke gårdsplassen, kikket den svære, skjelettaktige dystralen opp og basket litt med de enorme flaggermusvingene, før den fortsatte å gresse. Harry stanset ved hageporten og ble stående å glo utover den overgrodde hagen, gni seg i pannen og tenke på Humlesnurr.

Humlesnurr ville trodd på ham, det visste han. Humlesnurr ville visst hvorfor og hvordan Harrys stav hadde kunnet handle på egenhånd, for Humlesnurr satt bestandig med svarene. Han hadde visst det som var å vite om tryllestaver, og hadde forklart Harry hvordan det hadde seg med den underlige forbindelsen mellom hans stav og Voldemorts … men Humlesnurr, som Galøye, som Sirius, som foreldrene hans, som den

stakkars ugla hans, alle hadde forsvunnet dit hvor Harry aldri mer kunne få snakke med dem. Han kjente en svie i halsen som ikke hadde det minste med ildwhisky å gjøre …

Og så, ingensteds fra, eksploderte smerten i arret. Han slo hånden for pannen og knep øynene sammen, og inni hodet hans hylte en stemme:

«*Du sa til meg at problemet ville bli løst om jeg brukte en annens stav!*»

Og brått fikk han et syn av en utmagret, fillete, gammel mann som lå på et steingolv og skrek, et forferdelig, langtrukkent skrik, et skrik av uutholdelig pine …

«Nei! Nei! Vær så snill! Ikke –»

«Du løy for fyrst Voldemort, Olivander!»

«Nei … jeg løy ikke, jeg sverger …»

«Du ville hjelpe Potter, hjelpe ham å unnslippe meg!»

«Nei, jeg sverger … jeg trodde en annen stav ville klare det …»

«Så forklar hva som skjedde. Lucifus' stav ble smadret!»

«Jeg forstår det ikke … forbindelsen … fins bare … mellom de to stavene deres …»

«*Løgn*!»

«Nei! Vær så snill, vær så …»

Og Harry så den hvite hånden heve staven, følte bølgen av ondskap og sinne som fylte Voldemort, så den skrøpelige gamle mannen på golvet vri seg i pine –

«Harry?»

Like fort som det var kommet, var det over. Harry sto dirrende i mørket og knuget om hageporten med hamrende hjerte og sitrende arr. Det tok et øyeblikk før det gikk opp for ham at Ronny og Hermine sto ved sida av ham.

«Harry, kom inn igjen,» hvisket Hermine. «Du tenker vel ikke fremdeles på å dra?»

«Nei, for du er nødt til å bli, kompis,» sa Ronny og klasket ham i ryggen.

«Er alt bra med deg?» spurte Hermine, nå som hun var nær nok til å se ansiktet hans. «Du ser helt skrekkelig ut!»

«Vel,» sa Harry skjelvent, «jeg tenker jeg ser bedre ut enn Olivander …»

Da han hadde fortalt dem hva han hadde sett, så Ronny forferdet ut, men Hermine helt skrekkslagen.

«Men det skulle jo være slutt! Arret ditt – det skulle ikke gjøre sånn mer! Du må ikke la den forbindelsen åpnes opp igjen – Humlesnurr ville at du skulle stenge av hodet!»

Da han ikke svarte, grep hun ham i armen.

«Harry, han har snart tatt over departementet og avisene og halve trollmannsverdenen! Ikke slipp ham inn i hodet ditt òg!»

KAPITTEL SEKS

EN GHÛL I PYSJ

Sjokket over tapet av Galøye ble hengende over huset i dagene som fulgte. Harry ventet liksom å se ham komme humpende inn av bakdøra, han som de andre ordensmedlemmene, som ustanselig var ut og inn med nytt. Det kjentes som handling var det eneste som kunne døyve skyldfølelsen og sorgen, og at han burde komme i gang med oppgaven – å finne og ødelegge malacruxer – så fort som mulig.

«Vel, du kan ikke få gjort noe med –,» Ronny formet ordet *malacruxene* med leppene, «før du har fylt sytten. De har fortsatt sporingen på deg. Og det er da vel like greit å legge planer her som noe annet sted? Eller,» nå hvisket han bare, «tror du du alt veit hvor de-derre-du-veit er?»

«Nei,» måtte Harry innrømme.

«Jeg tror Hermine har drivi og forska litt,» sa Ronny. «Hun sa hun ville vente til du kom.»

De satt ved frokostbordet. Herr Wiltersen og Rulle hadde nettopp gått på jobben, fru Wiltersen var ovenpå for å vekke Hermine og Gulla, og Fleur hadde gått og lagt seg i badekaret.

«Sporingen gir seg den trettiførste,» sa Harry. «Det betyr at jeg bare behøver bli her i fire dager. Da kan jeg –»

«Fem,» korrigerte Ronny bestemt. «Vi må bli her til bryllupet. De kverker oss hvis vi drar før.»

Harry tolket «de» som Fleur og fru Wiltersen.

«Det blir bare én dag ekstra,» sa Ronny, da han så det opprørske fjeset.

«Begriper de ikke hvor viktig –?»

«Så klart ikke,» sa Ronny. «De har'ke peiling. Og siden du nevner det, så ville jeg snakke litt med deg om akkurat det.»

Han kikket ut i gangen for å sjekke at fru Wiltersen ikke var for innadgående, før han bøyde seg nærmere Harry.

«Muttern har prøvd å pumpe Hermine og meg. Hva vi har tenkt. Det blir din tur neste gang, så bare vær forberedt. Fattern og Lupus har spurt, de òg, men vi sa at Humlesnurr hadde sagt du ikke skulle si det til andre enn oss, og da droppa de det. Men ikke muttern, da. Hun gir seg aldri.»

Ronnys spådom ble virkelighet før mange timer var gått. Like før lunsj fikk fru Wiltersen hektet Harry løs fra resten ved å be ham identifisere en enslig mannesokk hun trodde kunne skrive seg fra hans ryggsekk. Da hun så hadde fått ham inn i et hjørne i den ørlille anretningen bortenfor kjøkkenet, var det bare å fyre løs.

«Ronny og Hermine tror visst at dere tre skal droppe ut av skolen,» begynte hun i en lett, henslengt tone.

«Å,» sa Harry. «Øh … jo. Vi skal det.»

Tøyrulla satte i gang på egenhånd i et hjørne og krystet vannet av noe som kunne være en av undertrøyene til herr Wiltersen.

«Tør jeg spørre *hvorfor* dere vil oppgi hele utdannelsen deres?» sa fru Wiltersen.

«Altså … Humlesnurr ba meg ordne med … noen greier,» mumlet Harry. «Ronny og Hermine vet om det, og de vil også være med.»

«Hva slags 'greier'?»

«Beklager, men jeg kan ikke –»

«Vel, oppriktig talt, så syns jeg Arthur og jeg har rett til å vite det, og det er jeg sikker på at herr og fru Grang vil være enig i!» sa fru Wiltersen. Harry hadde fryktet et slikt angrep fra 'bekymrede foreldre'. Han tvang seg til å se henne rett inn i øynene – og la da først merke til at de hadde nøyaktig den samme brunfargen som Gullas. Det var ingen hjelp.

«Humlesnurr ville ikke at noen andre skulle vite det, fru Wiltersen. Beklager. Ronny og Hermine er ikke nødt til å bli med, det er deres valg –»

«Jeg kan ikke innse at du er nødt, du heller!» glefset hun og lot alt spillfekteri fare. «Det er så vidt dere er myndige, noen av dere! Det er

fullstendig idioti – hvis Humlesnurr hadde noe han måtte ha gjort, hadde han hele Ordenen til rådighet! Nei, du må ha misforstått ham, Harry. Han snakket sikkert om noe han gjerne *ville* ha gjort, og så forsto du det slik at han ville at *du* –»

«Jeg misforsto ikke,» sa Harry avgjort. «Det *må* være meg.»

Han ga henne igjen sokken han liksom skulle identifisere. Den hadde et mønster av gylne sivaks.

«Og den der er ikke min. Jeg er ikke Puddelpytt United-fan.»

«Nei, selvfølgelig er du ikke det,» sa fru Wiltersen og falt nesten skummelt brått tilbake til den henslengte tonen. «Tenk at jeg ikke skjønte det. Nå ja, Harry, så lenge vi fortsatt har deg her, har du sikkert ingenting imot å hjelpe til med forberedelsene til bryllupet? Det er masse igjen å gjøre.»

«Nei, jeg – nei, så klart ikke,» sa Harry, nokså befippet av dette plutselig emneskiftet.

«Søtt av deg,» svarte hun. Hun smilte da hun gikk ut av anretningen.

Og fra det øyeblikket sørget fru Wiltersen for å holde Harry, Ronny og Hermine så travelt opptatt med bryllupsforberedelser at de knapt hadde tid til å tenke. Den snilleste forklaringen på dette måtte være at hun ville avlede alle tanker på Galøye og den forferdelige turen hit. Men etter to dager med ustoppelig bestikkpussing, fargematching av sløyfer, bånd og blomster, avgnoming av hagen og hjelp med å tilberede kolossale mengder kanapeer, begynte Harry å mistenke fru Wiltersen for å ha andre motiver. Alle jobbene hun ga dem, sendte konstant de tre hvert til sitt, så han aldri fikk en sjanse til å snakke med de andre alene – ikke siden den første kvelden, da han fortalte dem at Voldemort hadde torturert Olivander.

«Jeg tror mamma tror at så lenge hun kan hindre dere tre i å stikke hodene sammen og planlegge, så får dere ikke dratt,» betrodde Gulla Harry hviskende mens de dekket middagsbordet den tredje kvelden.

«Og hva tror hun skjer da, liksom?» mumlet Harry. «At noen andre får drept Voldemort mens hun setter oss til å lage enda flere forretter her?»

Han snakket uten å tenke seg om, til han så Gullas ansikt bli hvitt.

«Så det er sant, da?» sa hun. «Det er det du har tenkt å prøve?»

«Jeg – nei da – det var en spøk,» sa Harry unnvikende.

De stirret på hverandre, og det var noe mer enn sjokk i uttrykket hennes. Brått gikk det opp for Harry at dette var første gang han hadde vært alene med henne siden de få stjålne timene i bortgjemte kroker av Galtvort-parken. Begge to skvatt da døra gikk opp, og herr Wiltersen, Nestor og Rulle kom inn.

De fikk ofte middagsbesøk av andre ordensmedlemmer nå, siden Hiet hadde erstattet Grimolds plass som hovedkvarter. Herr Wiltersen hadde forklart at etter Humlesnurrs, lønndomsholderens, død, hadde hver enkelt av dem han hadde betrodd beliggenheten til, blitt lønndomsholder i sin tur.

«Og siden det er omtrent tjue av oss, er kraften i Fideliusformelen blitt temmelig utvannet etter hvert. Tjue ganger så mange muligheter for dødseterne til å få vridd hemmeligheten ut av en av oss. Vi kan ikke regne med at den holder stort lenger.»

«Men Slur må da vel ha gitt dødseterne adressen for lenge siden?» innvendte Harry.

«Vel, Galøye ordnet med et par forbannelser mot Slur hvis han viser seg der igjen. Vi håper de er sterke nok til ikke bare å holde ham ute, men til å låse tunga hans hvis han prøver å snakke om stedet, men sikre kan vi ikke være. Det ville vært sinnssykt å beholde det som hovedkvarter, nå som beskyttelsen er blitt så skrøpelig.»

Den kvelden var kjøkkenet så stappfullt at det var vanskelig å manøvrere kniv og gaffel. Harry ble sittende inntil Gulla, men alt det usagte som nettopp hadde passert mellom dem, fikk ham til å ønske at det hadde vært et par mennesker imellom. Han passet slik på å unngå å komme borti armen hennes at det var så vidt han greide å skjære opp kyllingen sin.

«Ikke noe nytt om Galøye?» spurte han Rulle.

«Ingen ting,» sa Rulle.

Det var ikke blitt noen gravferd for Bister, for Rulle og Lupus hadde ikke funnet liket. Det var vanskelig å vite hvor han hadde falt, i mørket og all forvirringen under slaget.

«Det har ikke stått et ord i *Aftenprofeten* om at han er død, eller at noen har funnet liket,» fortsatte Rulle, «men det betyr ikke stort. Det er mye

Aftenprofeten holder tett om nå for tida.»

«Og fremdeles har de ikke innkalt til noen høring om all den mindreårige magien jeg brukte for å komme unna dødseterne?» ropte Harry over bordet til herr Wiltersen, som ristet på hodet. «Fordi de vet at jeg ikke hadde noe valg, eller fordi de ikke vil jeg skal fortelle all verden at Voldemort angrep meg?»

«Det siste, tror jeg. Grimst vil nødig innrømme at Han-du-vet kan måle seg med ham i makt, og ikke at det har vært masseflukt fra Azkaban heller.»

«Nei da, hvorfor si det som det er?» sa Harry. Han knuget så hardt om bordkniven at de svake arrene på håndbaken hvitnet og ble tydelige: *Jeg må ikke lyve*.

«Er det ingen i departementet som tør si'n imot?» spurte Ronny sint.

«Jo da, Ronny, men folk er livredde,» svarte herr Wiltersen, «livredde for å bli den neste som forsvinner, eller for at deres barn skal bli de neste som blir overfalt! Det går noen stygge rykter. Jeg for min del tror ikke på at gompologi-professoren på Galtvort sa opp selv. Ingen har sett henne på flere uker. Og Grimst stenger seg bare inne på kontoret sitt hele dagen. Jeg håper virkelig han arbeider med en plan.»

Det ble en pause mens fru Wiltersen hekset de tomme tallerknene over på skjenken og serverte epleterte.

«Vi må bestemme hvordan dy skal kamyfler', 'Arri,» sa Fleur, da alle hadde fått. «Altså til bryllyp,» la hun til da hun så det forvirrede uttrykket. «Natyrligvis er ingen av våre gjeste dødsetér, men vi ikke kan garantér at de ikke tilfeldigvise rope noe når de ha fått litt champagne.»

Harry tolket dette som at hun fremdeles mistenkte Gygrid.

«Mhm, et godt poeng,» sa fru Wiltersen fra bordenden, der hun satt med brillene på nesetippen og gransket en endeløs liste over oppgaver hun hadde skriblet ned på en eviglang remse av pergament. «Ronny, har du ryddet opp på rommet ditt ennå?»

«Hvorfor da?» utbrøt Ronny, smelte skjeen i bordet og glante på moren. «Hvorfor må jeg absolutt rydde? Harry og jeg har det fint der som det er.»

«Unge mann, vi skal holde bryllup her for din bror om noen få dager –»

«Har de tenkt å gifte seg på rommet mitt, eller?» spurte Ronny innett. «Nehei, tenk! Så hvorfor i Merlins huleste venstre –»

«Ikke snakk til din mor på den måten,» sa herr Wiltersen bestemt. «Og gjør som du får beskjed om.»

Ronny skulte på begge foreldrene. Så tok han skjeen igjen og gikk til rasende angrep på de siste munnfullene epleterte.

«Jeg kan hjelpe deg, litt av rotet er jo mitt,» sa Harry, men fru Wiltersen avskar dette.

«Nei, vennen min, jeg vil mye heller at du hjelper Arthur å spa ut av hønsehuset. Og Hermine, jeg ville bli veldig glad om du kunne skifte på sengene for monsieur og madame Delacour, du vet de kommer klokka elleve i morgen formiddag.»

Men det viste seg å være lite å gjøre borte hos hønsene.

«Det er ikke nødvendig å, æh, nevne noe om det til Molly,» sa herr Wiltersen og sperret adgangen til hønsehuset for Harry, «men du skjønner, Teddy Dult sendte meg det meste av restene av sykkelen til Sirius, og jeg har gjemt – altså, lagret alt sammen her inne. Fantastiske saker; det er en elektristisk legning, tror jeg det kalles, og et usannsynlig flott batteri, og det blir jo en ypperlig anledning til å finne ut hvordan bremser virker. Jeg har tenkt å prøve å sette den sammen igjen når ikke Molly – jeg mener, når jeg får tid.»

Da de kom inn igjen, var fru Wiltersen ikke å se, så Harry smatt opp til Ronnys rom på loftet.

«Jeg holder jo på, jeg hol-! Å, er det deg,» sa Ronny lettet idet Harry kom inn og la seg overende på senga igjen, åpenbart en stilling han nettopp hadde forlatt. Rommet var akkurat like rotete som det hadde vært hele uka. Den eneste forandringen var at nå satt Hermine i det borterste hjørnet, med Skeivskank, den lodne, lyserøde katten sin, inntil føttene og sorterte bøker i to enorme stabler. Noen av bøkene dro Harry kjensel på som sine.

«Hei, Harry,» sa hun da han satte seg på sin egen feltseng.

«Åssen greide *du* å slippe unna?»

«Æh, Ronnys mor glemte at hun alt hadde bedt Gulla og meg skifte sengetøy i går,» sa Hermine. Hun la *Numerologi og grammatika* i den ene

stabelen og *Svartekunstenes oppgang og fall* i den andre.

«Vi snakket akkurat om Galøye,» sa Ronny. «Jeg tror han kan ha overlevd.»

«Men Rulle så jo at han ble truffet av en Mordforbannelse,» sa Harry.

«Jo da, men Rulle var under angrep, han òg,» sa Ronny. «Åssen kan han være sikker på hva han så?»

«Selv om Mordforbannelsen bommet, så falt Galøye tross alt over tre hundre meter,» sa Hermine. Nå var det *Britiske og irske rumpeldunklag* hun veide i hånden.

«Han kunne vel brukt en skjoldformel –»

«Fleur sa de blåste staven ut av hånden på ham,» sa Harry.

«Ja da, ja da, hvis dere absolutt *vil* at han skal være død, så,» sa Ronny surt og klasket til puta til den fikk en behageligere passform.

«Så klart vi ikke *vil* han skal være død!» sa Hermine sjokkert. «Det er fryktelig at han er død! Vi prøver bare å være realistiske!»

For første gang forestilte Harry seg Galøyes lik, smadret på samme måte som Humlesnurrs, men fremdeles med det ene øyet snurrende i skallen. Han kjente et stikk av vemmelse, og samtidig en merkelig trang til å le.

«Dødseterne ryddet nok opp etter seg, det er derfor ingen har finni'n,» sa Ronny verdensklokt.

«Jo,» sa Harry. «Akkurat som Bart Kroek, forvandlet til et bein og begravd i hagen til Gygrid. Bister tok de sikkert og transfigurerte og stoppet ut –»

«Hold opp!» pep Hermine. Harry kikket overrasket bort, akkurat tidsnok til å se henne sette i å tute over et eksemplar av *Seidmannssyllabariet*.

«Å, nei,» sa han og prøvde å kjempe seg opp fra den gamle feltsenga. «Hermine, jeg mente ikke å –»

Men med en avsindig knirking av rustne springfjærer satte Ronny i et sprang fra senga og nådde fram først. Med den ene armen om Hermine fisket han i jeanslomma og trakk opp et temmelig frastøtende lommetørkle som han hadde renset komfyren med litt før. I en fart fant han fram tryllestaven, pekte på snørrfilla og sa « *Fleccus veccus!*»

Staven fikk med seg det meste av fettet, og Ronny virket ganske selvtilfreds da han rakte henne lommetørkleet, selv om det fortsatt røyk litt av det.

«Å, takk, Ronny … om forladels …» Hun snøt seg og hikket. «Det er bare så forf-forferdelig, ikke sant? Og så r-rett etter Humlesnurr … Jeg hadde bare aldri forestilt meg at Galøye kunne dø … ikke sant, han var jo liksom så hardfør?»

«Jeg veit det,» sa Ronny og klemte henne. «Men du veit hva han ville sagt hvis han var her?»

«*'K-konstant årvåkenhet'*,» sa Hermine og tørret øynene.

«Nettopp,» sa Ronny og nikket. «Han ville sagt vi måtte lære av det som skjedde med ham. Og det jeg har lært, det er å ikke stole på den feige lille tufsen Mundungus.»

Hermine lo skjelvent og bøyde seg og tok opp to nye bøker. Sekundet etter hadde Ronny snappet armen vekk fra skuldrene hennes; hun hadde mistet *Monsterboka om monstre* på tærne hans, og boka hadde greid å sprenge beltet som bandt den og glefset grådig etter ankelen.

«Om forladels, om forladels!» ropte Hermine, mens Harry omsider greide å bende boka løs fra beinet til Ronny og binde den fast igjen.

«Hva i svarte er det du skal med alle de bøkene, egentlig?» sa Ronny og hinket tilbake til senga.

«Jeg bare prøver å finne ut hvilke vi må ta med oss,» sa Hermine. «Når vi skal lete etter malacruxer.»

«Å, ja vel, ja,» sa Ronny og slo seg for pannen. «Jeg glemte jo at det var et mobilt bibliotek vi skulle jakte på Voldemort i.»

«Ha og ha,» sa Hermine og kikket ned på *Seidmannssyllabariet*. «Jeg undres, jeg … kommer vi til å måtte oversette runer, tro? Det kan være … Det er visst best å ta den med, så er vi sikre.»

Hun la syllabariet øverst i den største stabelen og tok opp *Galtvorts historie*.

«Hør litt på meg,» sa Harry.

Han hadde satt seg opp på sengekanten. Ronny og Hermine så på ham med den samme blandingen av resignasjon og trass.

«Jeg vet at etter Humlesnurrs begravelse sa dere at dere ville bli med meg,» begynte han.

«Nå setter'n i gang,» sa Ronny til Hermine og himlet med øynene.

«Som om vi ikke visste det,» sukket hun og bøyde seg over bøkene igjen. «Vet du hva, jeg tror faktisk jeg vil ha med *Galtvorts historie*. Jeg tror ikke det ville føles riktig hvis ikke jeg –»

«Men hør da!» sa Harry på ny.

«Nei, Harry, det er du som må høre,» sa Hermine. «Vi blir med deg. Det bestemte vi for flere måneder siden – nei, år, egentlig.»

«Men –»

«Ti still, du,» var Ronnys råd.

«– er det helt sikkert at dere har tenkt igjennom dette?» insisterte Harry.

«La oss nå se,» sa Hermine og slengte *Turer med troll* temmelig hardhendt på skraphaugen. «Jeg har pakket i dagevis alt, så vi er klar til å dra på et øyeblikks varsel. Og det har medført ikke så lite ganske krevende magi, skal jeg si deg, for ikke å snakke om å smugle ut hele Galøyes lager av polyksir rett for nesa på moren til Ronny.

I tillegg har jeg brukt en misminneformel på foreldrene mine, slik at de nå tror de heter Vilmer og Monica Vilkens, og at deres høyeste drøm i livet alltid har vært å flytte til Australia, og det har de gjort. Det var for å gjøre det vanskeligere for Voldemort å oppspore dem og forhøre dem om meg – eller deg, for dessverre har jeg fortalt dem en god del om deg.

Forutsatt at jeg overlever jakten på malacruxene, drar jeg og finner mor og far og hever heksingen. Hvis ikke – vel, så tror jeg at heksingen min var god nok til at de kan leve trygt og lykkelig. Vilmer og Monica Vilkens vet ikke at de har noen datter, nemlig.»

Øynene hennes var blanke av tårer igjen. Ronny kom seg opp av senga igjen, holdt om henne og skulte bebreidende på Harry for denne mangelen på takt. Harry kunne ikke komme på noe å si, ikke minst fordi det var høyst uvanlig for Ronny å lære andre noe om taktfølelse.

«Æh, Hermine – om forladels, jeg visste ikke –»

«Visste ikke at Ronny og jeg er fullstendig klar over hva som kan skje hvis vi blir med deg? Men det er vi altså. Ronny, vis Harry hva du har

gjort.»

«Næh, han har jo akkurat spist,» sa Ronny.

«Nei, gjør det, han må få vite det!»

«Vel, OK, da. Hei, Harry, bli med her.»

For andre gang tok han armen til seg og trasket mot døra.

«Kom da.»

«Hva er det for noe?» spurte Harry og fulgte etter ut på den knøttlille trappeavsatsen.

«*Falnerio*,» mumlet Ronny og pekte med tryllestaven mot det lave taket. Rett over dem åpnet det seg en luke, og en stige kom glidende ned og stanset foran dem. Ned gjennom det firkantede hullet ség en avskyelig lyd, halvt sutting og halvt jamring, og en lukt som minnet frastøtende om åpne kloakkavløp.

«Det er det gravgespenstet deres, er det ikke det?» spurte Harry. Han hadde aldri egentlig sett dette vesenet som stundom forstyrret natteroen.

«Stemmer,» sa Ronny og begynte å klatre. «Kom og ta en titt på'n.»

Harry fulgte etter opp de få trappetrinnene til overloftet. Han hadde fått både hode og skuldre over kanten til det ørlille, halvmørke rommet før han fikk øye på en ghûl som lå sammenkrøket bare en meter unna og sov søtelig med den digre munnen på vidt gap.

«Men … men den ser jo ut som … *pleier* ghûler å bruke pyjamas?»

«Nei,» sa Ronny. «Og ikke pleier de å ha rødt hår og fullt så mange blemmer heller.»

Harry betraktet vesenet med en viss avsky. Det var menneskeliknende av form og størrelse og iført noe som, nå som Harrys øyne hadde vent seg til mørket, åpenbart var en av Ronnys avlagte pysjer. Han var for øvrig også sikker på at ghûler vanligvis var nokså slimete og hårløse, og tvert imot ikke hårete og dekket med hissige, fiolette blemmer.

«Han er meg, skjønner du vel,» sa Ronny.

«Nei,» sa Harry, «jeg gjør ikke helt det.»

«Jeg skal forklare deg det nede på rommet mitt, jeg orker ikke den stanken,» sa Ronny. De klatret ned stigen, Ronny sendte den opp igjen i taket, og så gikk de inn til Hermine, som hadde fortsatt å sortere bøker.

«Når vi har dratt, kommer ghûlen ned og bor på rommet mitt,» sa Ronny. «Jeg tror han gleder seg alt – OK, det er ikke så lett å vite, for han kan jo ikke annet enn å stønne og sikle – men han nikker fælt når vi nevner det. Altså, han blir meg med sprutgruff. Femenalt, hæ?»

Harry så akkurat like forvirret ut som han følte seg.

«Jammen det *er* det!» sa Ronny, tydelig frustrert over at Harry ikke hadde fattet hvor briljant planen egentlig var. «Hør her, når vi tre ikke dukker opp igjen på Galtvort, kommer alle til å tro at Hermine og jeg har blitt med deg, ikke sant? Og da kommer dødseterne til å gå rett på familiene våre for å se om *de* vet hvor vi er.»

«Men forhåpentlig vil det da se ut som jeg har reist bort sammen med mor og far. Det er mange gompefødte som snakker om å gå i dekning for tida,» sa Hermine.

«Men hele familien min går det ikke an å gjemme bort, det hadde sett for mistenkelig ut, og ikke alle kan bare gå fra jobben,» sa Ronny. «Så vi setter ut en historie om at jeg er alvorlig syk av sprutgruff, og at det er derfor jeg ikke kan dra tilbake til skolen. Hvis noen kommer og undersøker, kan muttern og fattern bare vise dem senga mi og ghûlen som er full av blemmer. Sprutgruff er jo skikkelig smittsomt, så de vil nok ikke gå for nær'n. Det gjør'ke noe at'n ikke kan snakke heller, for folk kan nemlig ikke det når soppen først har spredd seg til drøvelen.»

«Og moren og faren din – er *de* med på denne planen?» spurte Harry.

«Fattern, så. Han hjalp Fred og Frank å transfigurere ghûlen. Muttern … vel, du har sett åssen hun er. Hun godtar ikke at vi drar før vi har gjort det.»

Stillheten som fulgte, ble bare brutt av lave smell hver gang Hermine la enda en bok i den ene eller andre stabelen. Ronny satt og så på henne, og Harry så fra den ene til den andre og kunne ikke komme på noe å si. Alt de hadde gjort for å beskytte familiene sine – det var det, mer enn noe annet, som for alvor fikk ham til å innse at de virkelig hadde bestemt seg for å bli med ham, og at de visste akkurat hvor farlig det var. Han ville sagt til dem hvor mye dette betydde for ham, men kunne simpelthen ikke finne ord som var store nok.

Gjennom stillheten hørte de fjerne rop; det var fru Wiltersen fire etasjer under.

«Det er sikkert Gulla som har glemt et støvkorn på en fordømmade serviettring,» sa Ronny. «Ikke skjønner jeg hvorfor de Delacourene absolutt må komme fire dager før bryllupet.»

«Fleurs søster skal være brudepike, så hun må være med på gjennomgangen, og hun er for liten til å reise alene,» sa Hermine, som satt og bladde ubesluttsomt i *Brytetak med brøleånder*.

«Vel, gjester hjelper nok ikke noe større på mutterns stress, nei,» sa Ronny.

«Det vi virkelig må bestemme oss for, er hvor vi drar hen herfra,» sa Hermine og kastet *Defensiv magiteori* på søppelhaugen uten dikkedarer og deretter plukket opp *Oversikt over europeiske magiutdanningsinstitusjoner*. «Jeg vet du sa du først ville til Gudriksdal, Harry, og jeg skjønner jo hvorfor, men … burde vi ikke prioritere malacruxene?»

«Hvis vi visste hvor noen av dem var, så skulle jeg vært enig med deg,» sa Harry. Han trodde ikke Hermine helt forsto hvorfor han var så oppsatt på å komme tilbake til Gudriksdal. Gravene til foreldrene hans var bare én av de tingene som trakk ham dit, for han hadde en sterk, men uforklarlig følelse av at det var svar å finne der. Kanskje det bare var fordi det var der han hadde overlevd Voldemorts mordforbannelse, og nå som han sto i fare for å måtte gjenta bedriften, ble han trukket mot stedet hvor det skjedde for å forstå det bedre.

«Tror du ikke det er mulig at Voldemort holder oppsyn med Gudriksdal?» spurte Hermine. «At han venter at du skal dra tilbake og besøke gravene til foreldrene dine, nå som du snart kan reise hvor du vil?»

Det hadde ikke falt Harry inn. Han famlet etter et motargument, men i mellomtida var det Ronny som sa noe. Han hadde tydeligvis tenkt i sine egne baner en stund.

«Denne R.A.S.-typen,» sa han. «Altså, han der som stjal den ekte medaljongen?»

Hermine nikket.

«Han skrev på den lappen sin at han ville ødelegge'n, ikke sant?»

Harry trakk ryggsekken sin til seg og hentet opp den falske malacruxen, fremdeles med lappen fra R.A.S. inni.

«*Jeg har stjålet den ekte malacruxen og vil ødelegge den så snart jeg kan*,» leste han høyt.

«Vel, hva hvis han *fikk* ødelagt'n?» sa Ronny.

«Eller hun,» innskjøt Hermine.

«Samma det,» sa Ronny. «Da blir det én mindre på oss!»

«Jo, men vi må likevel prøve å oppspore den ekte medaljongen, vel?» sa Hermine. «For å finne ut om den *ble* ødelagt eller ikke.»

«Og *når* vi finner'n – åssen ødelegger en egentlig en malacrux?» spurte Ronny.

«Vel,» sa Hermine. «Jeg har forsket litt på det.»

«Åssen da?» spurte Harry. «Jeg trodde ikke det var noen bøker om malacruxer på biblioteket?»

«Det var ikke det,» sa Hermine. Hun var plutselig blitt lyserød. «Humlesnurr fjernet alle, men – men han ødela dem ikke.»

Ronny satte seg brått opp.

«Åssen i Merlins heiteste underbukser har *du* greid å få fingra i de malacrux-bøkene?»

«Det – det var ikke å stjele!» sa Hermine og så nesten desperat fra Harry til Ronny. «Det var jo tross alt bibliotekbøker, selv om Humlesnurr hadde fjernet dem fra hyllene. Og uansett, hvis han *virkelig* ikke ville at noen skulle få tak i dem, hadde han sikkert gjort det mye vanskeligere å –»

«Kom til saken!» sa Ronny.

«Vel … det var lett,» sa Hermine med liten stemme. «Jeg brukte bare en apportformel. Og – så kom de susende ned fra kontorvinduet til Humlesnurr og rett inn på jente-sovesalen.»

«Men når var det du gjorde dette?» spurte Harry og glodde på henne med en blanding av vantro og beundring.

«Rett etter begravelsen – Humlesnurrs, altså,» sa Hermine med enda tynnere røst. «Like etter at vi ble enige om å slutte på skolen og dra på jakt etter malacruxene. Da jeg gikk opp for å hente sakene mine, så – så slo det meg at jo mer vi visste om dem, jo bedre … og så var jeg alene der oppe …

så jeg prøvde … og så funket det. De fløy rett inn av det åpne vinduet, og så – så puttet jeg dem bare i bagasjen.»

Hun svelget, og så sa hun bedende: «Jeg kan ikke tro at Humlesnurr ville blitt sint for det. Jeg mener, vi vil jo ikke utnytte dem til å lage noen malacrux, ikke sant?»

«Har vi klagd, eller?» sa Ronny. «Hvor har du disse bøkene, da?»

Hun lette litt i stabelen, og så trakk hun fram en tykk bok, innbundet i falmet, svart lær. Hun så litt kvalm ut og holdt så nølende i den som om det skulle vært noe nyss selvdødt.

«Det er her det står utførlige instrukser om hvordan man lager en malacrux. *De lønligste Sortekonster* – å, det er en skrekkelig bok, aldeles motbydelig, full av ond magi. Jeg undres på når Humlesnurr egentlig tok den fra biblioteket … hvis han ikke gjorde det før han ble rektor, vedder jeg på at Voldemort fant alt han trengte her.»

«Hvorfor måtte han spørre Snilehorn åssen en lager malacruxer da, hvis han hadde lest den der alt?» spurte Ronny.

«Det han kom til Snilehorn for, var bare å finne ut hva som skjer hvis du splitter sjelen din i sju,» sa Harry. «Humlesnurr var sikker på at Venster allerede visste hvordan man lager malacruxer da han spurte ut Snilehorn. Jeg tror du har rett, Hermine, det kan godt ha vært derfra han fikk det.»

«Og jo mer jeg har lest om dem, jo motbydeligere blir de,» sa Hermine, «og jo mindre begriper jeg at han virkelig lagde seks stykker. I boka står det en klar advarsel om hvor ustabil resten av sjelen blir hvis du river den opp, og det bare hvis du lager én eneste!»

Harry husket hva Humlesnurr hadde sagt, om at Voldemort hadde beveget seg hinsides «vanlig ondskap».

«Fins det ingen måte å skru seg sammen igjen på?» spurte Ronny.

«Jo,» sa Hermine med et blekt smil, «men det ville vært uutholdelig smertefullt.»

«Åssen da? Hvordan gjør man det?» spurte Harry.

«Ved å angre,» sa Hermine. «Du må virkelig føle hva du har gjort. Det står en fotnote der. Smerten kan visst knuse deg totalt. Jeg kan liksom ikke se for meg Voldemort prøve det, eller hva tror dere?»

«Nei,» sa Ronny før Harry rakk å svare. «Men står det noe om å ødelegge malacruxer i boka, da?»
«Ja,» sa Hermine. Hun bladde om i de skjøre boksidene som om det dreide seg om å studere råtnende innvoller. «Det står en advarsel til svarte trollmenn om hvor sterke de må gjøre heksingene de sikrer dem med. Etter det jeg har lest, må det Harry gjorde med Vensters dagbok være en av de få virkelig idiotsikre måtene å ødelegge en malacrux på.»
«Hva da, å stikke den med en basilisktann?» spurte Harry.
«Flaks vi har sånt digert lager av basilisktenner, da,» sa Ronny. «Jeg lurte på hva vi skulle med alle sammen.»
«Det behøver ikke være en basilisktann,» sa Hermine tålmodig. «Men det må være noe så destruktivt at malacruxen ikke kan reparere seg. Mot basiliskgift fins det bare én motgift, og den er utrolig sjelden –»
«– fønikstårer,» sa Harry og nikket.
«Nettopp,» sa Hermine. «Problemet vårt er at det er svært få stoffer som er så destruktive som basiliskgift, og alle er farlige å gå rundt med. Men det er altså et problem vi blir nødt til å løse, for bare å rive eller slå eller smadre i stykker en malacrux er ikke nok. Det gjelder å ødelegge den på en måte som ingen magi kan reparere.»
«Men selv om vi får ødelagt den greia som'n bor i,» sa Ronny, «kan ikke selve sjelestumpen bare flytte og slå seg til i noe annet?»
«Nei, for en malacrux er det totalt motsatte av et menneske.»
Hun så at Harry og Ronny så temmelig forvirrede ut og skyndte seg å fortsette. «Hør her, hvis jeg tok et sverd her og nå og stakk det tvers igjennom deg, Ronny, så ville ikke sjelen din tatt den minste skade.»
«Jeg tenker det ville vært en trøst, ja,» sa Ronny.
Harry lo.
«Det burde det være! Men poenget er at samme hva som skjer med kroppen din, så overlever sjelen uansett,» sa Hermine. «Men med malacruxer er det motsatt. Den fliken av en sjel som bor i den, er avhengig av beholderen den bor i, sin magiske kropp, for å overleve. Den kan ikke eksistere uten den.»

«Den dagboka døde på en måte, ja, da jeg spiddet den,» sa Harry. Han husket blekket som sprutet som blod fra de spiddede sidene, og skriket fra fragmentet av Voldemorts sjel idet det forsvant.

«Men vent litt,» sa Ronny og rynket pannen. «Den sjelestumpen i den dagboka hadde jo besatt Gulla, hadde'n ikke det? Åssen henger det sammen, da?»

«Så lenge den magiske beholderen fremdeles er intakt, kan sjelefliken som bor i den flagre ut og inn av folk som kommer for nær. Altså, jeg mener ikke å holde den for lenge; det har ingenting med fysisk berøring å gjøre,» sa hun før Ronny rakk å si noe. «Jeg mener, for nær følelsesmessig. Gulla betrodde sine innerste tanker til den dagboka, og dermed gjorde hun seg utrolig sårbar. Hvis du blir for glad i eller avhengig av en malacrux, da er du virkelig i trøbbel.»

«Jeg lurer på hvordan Humlesnurr ødela den ringen?» sa Harry. «Hvorfor spurte jeg ikke om det? At jeg aldri …»

Stemmen døde bort mens han tenkte på alt han burde spurt Humlesnurr om. Siden rektor døde, føltes det som han hadde sløst bort så mange anledninger til å finne ut mer mens han var i live … finne ut alt …

Med ett ble stillheten smadret, idet døra smalt opp med et brak som fikk veggene til å riste. Hermine hylte og slapp *De lønligste Sortekonster*, Skeivskank forsvant under senga og freste sint, Ronny bykset ut av senga, skled på et gammelt sjokoladefroskpapir og klasket hodet i veggen midt imot, mens Harry instinktivt kastet seg etter tryllestaven. Så først gikk det opp for ham at det var fru Wiltersen han så over seg, med strittende hår og ansiktet forvridd av raseri.

«Beklager å bryte opp dette koselige, lille møtet,» sa hun med en stemme som dirret. «Jeg er sikker på at dere trenger å hvile … men det er altså hauger av bryllupspresanger som trenger sortering på rommet mitt, og jeg hadde faktisk forstått det slik at dere hadde lovet å hjelpe til.»

«Å, ja visst,» sa Hermine med et skrekkslagent uttrykk og spratt opp så bøkene fløy veggimellom. «Klart vi skal … unnskyld …»

Med et fortvilet blikk på Harry og Ronny skyndte hun seg ut i kjølvannet til fru Wiltersen.

«Det er jo som å være husnisse, dette,» klagde Ronny lavt og gned seg fremdeles i hodet da han og Harry fulgte etter. «Altså unntatt arbeidsgleden. Jo før dette bryllupet er over, jo gladere blir jeg.»

«Ja da,» sa Harry, «for da har vi jo ikke annet å stulle med enn å finne malacruxene. Det blir rene ferien, hva?»

Ronny begynte å le, men i det samme fikk han øye på den gigantiske haugen med presanger som ventet på dem på rommet til fru Wiltersen, og latteren bråstoppet.

Familien Delacour ankom klokka elleve formiddagen etter. Innen den tid hadde Harry, Ronny, Hermine og Gulla rukket å bygge opp adskillig irritasjon over Fleurs familie, og det var med nokså sure miner Ronny trampet opp på rommet sitt for å skifte til to like sokker og Harry prøvde å kjemme håret flatt. Da alle var inspisert og funnet pyntelige nok, troppet de ut i solskinnet i bakgården for å ta imot gjestene.

Harry hadde aldri sett den så pen og prydelig. De rustne kjelene og gamle gummistøvlene som vanligvis lå strødd rundt baktrappa var borte, og erstattet av to nye flaggerbusker i store potter, en på hver side av døra. Det ga et behagelig, bølgende inntrykk å se på bladene som raslet så dovent, selv uten et vindpust. Hønsene var stengt inne, gårdsplassen var feid og hagen beskåret, luket og generelt staset opp, selv om Harry egentlig likte den bedre overgrodd og syntes den så litt fortapt ut uten den vanlige hopen av myldrende hagegnomer.

Han hadde mistet tellingen med hvor mange sikringsheksinger Hiet var blitt utstyrt med av Ordenen og departementet; det eneste som var sikkert, var at det ikke lenger var mulig for noen bare å dukke opp der på magisk vis. Herr Wiltersen måtte derfor dra og møte Delacourene på toppen av en kolle i nærheten, hvor de skulle ankomme per flyttnøkkel. Det første tegnet på at de var i kjømda, var en uvanlig skingrende latter, som noen sekunder etter viste seg å stamme fra herr Wiltersen. Da dukket han opp ved porten, overlesset med bagasje og i følge med en vakker, blond kvinne i lange, bladgrønne gevanter som umulig kunne være noen annen enn Fleurs mor.

«*Maman!*» ropte Fleur og styrtet fram og omfavnet henne. «*Papa!*»

Monsieur Delacour var langt fra like tiltrekkende som sin hustru. Han var et hode kortere, meget tykk og med et lite, spisst, svart skjegg. Men hyggelig virket han. I høyhælte støvler kom han byksende mot fru Wiltersen og kysset henne to ganger på hvert kinn. Hun ble riktig rød.

«De 'ar 'att så meget bruderi,» sa han med dyp røst. «Fleur fortell' oss De 'ar arbeidet så veldig meget.»

«Neida, neida, det var da ingenting!» kvitret fru Wiltersen. «Overhodet ikke noe bryderi!»

Ronny fikk utløp for sine følelser med et spark etter en gnom som tittet ut bakom en av de nye flaggerbuskene.

«Kjere frye!» sa monsieur Delacour, som fremdeles holdt fru Wiltersens ene hånd mellom begge sine fyldige og strålte til henne. «Vi er så be-eret for denne snarlige forening mellom våre to familie! Må jeg få presentér min 'ystry, Apolline.»

Madame Delacour kom glidende fram, og hun også bøyde seg og kysset fru Wiltersen.

«*Enchantée*,» sa hun. «Deres mann 'ar fortell oss så moresomme 'istoarer!»

Herr Wiltersen utstøtte en sinnssyk latter, og fru Wiltersen sendte ham et blikk som straks gjorde ham stum. Uttrykket hans deretter hadde passet for et sykebesøk hos en nær venn.

«Og dere 'ar selvsagt tryffet min lille dattér, Gabrielle!» sa monsieur Delacour. Gabrielle var Fleur i miniatyr – elleve år gammel, med midjelangt, sølvblondt hår. Hun ga fru Wiltersen et glitrende smil og en klem, og så sendte hun Harry et glødende blikk og flagret med øyevippene. Gulla kremtet høyt.

«Ja, så må dere endelig komme inn, da!» sa fru Wiltersen overstrømmende og vinket Delacourene med seg inn i huset, med mange «Nei, kjære da» og «Etter Dem» og «Å jeg ber».

Familien Delacour viste seg snart å være hyggelige, hjelpsomme gjester, fornøyd med alt og ivrige etter å hjelpe til med bryllupsforberedelsene. Monsieur Delacour erklærte alt fra bordplanen til brudepikenes sko for «*charmant!*» Madame Delacour var en kløpper med husholdningsformler

og fikk renset komfyren skikkelig på en-to-tre, mens Gabrielle fulgte i hælene på sin eldre søster, prøvde å hjelpe til der hun kunne og plapret i vei på fransk.

Ulempen var at Hiet ikke var bygd for å huse så mange mennesker. Herr og fru Wiltersen sov nå i stua, etter å ha overdøvet monsieur og madame Delacours protester og insistert på at de måtte ta soverommet deres. Gabrielle sov hos Fleur på Perrys gamle rom, mens Rulle måtte dele med Kalle, som skulle være forlover, så snart han kom hjem fra Romania. Noen anledning til felles planlegning var nærmest utenkelig, og Harry, Ronny og Hermine begynte i ren desperasjon å melde seg frivillig til å mate hønsene, bare for å slippe ut av det overfylte huset.

«Men *fremdeles* vil hun ikke la oss være i fred!» snerret Ronny, etter at deres andre forsøk på å møtes, ute i bakgården, ble forpurret av fru Wiltersen med en svær kurv klesvask i armene.

«Nei, så fint at dere har matet hønsene,» ropte hun med stø kurs for dem. «Det er best vi stenger dem inne igjen før mennene kommer i morgen … og setter opp teltet til bryllupet,» forklarte hun og støttet seg litt mot hønsehuset. Hun virket aldeles utslitt. «Gildestangs Galdre- og Gallatelt … de er så flinke. Rulle følger dem inn … det er best du holder deg inne mens de er her, Harry. Jeg må si det gjør det nokså komplisert å arrangere et bryllup med alle disse sikringsheksingene overalt.»

«Unnskyld,» sa Harry ydmykt.

«Nå må du ikke være dum, vennen min!» sa fru Wiltersen straks. «Jeg mente da ikke – jeg mener, din sikkerhet er jo mye viktigere! Det er sant, Harry, jeg skulle jo spørre deg hvordan du har lyst til å feire bursdagen din. Sytten år – det er en viktig dag …»

«Jeg vil ikke ha noe oppstuss,» sa Harry fort; han så for seg alt ekstrabryderiet det ville skaffe dem. «Det er helt sant, fru Wiltersen, bare en helt vanlig middag ville være fint … det er jo dagen før bryllupet …»

«Vel, hvis du er aldeles sikker, så. Men jeg inviterer Remus og Dult, syns du ikke det? Og hva med Gygrid?»

«Det hadde vært flott,» sa Harry. «Men vær så snill, ikke lag masse bryderi.»

«Nei da, nei da, ikke noe bryderi …»

Hun så på ham, lenge og granskende. Så smilte hun litt sørgmodig, rettet seg opp og gikk bortover til tørkesnorene. Harry så etter henne mens hun viftet med tryllestaven, og de våte klærne svevde opp og hengte seg på snora, og plutselig kjente han en bølge av anger for alt bryet og all smerten hun fikk for hans skyld.

KAPITTEL SJU

ALBUS HUMLESNURRS SISTE VILJE

Han gikk bortover en fjellvei i kjølig, blått morgengry. Langt under seg, svøpt i tåke, kunne han se skyggen av en landsby. Var mannen han lette etter der nede? Mannen han hadde så sterkt behov for at han knapt kunne tenke på annet, mannen med svaret, svaret på problemet hans …

«Hoi! Opp med deg!»

Harry åpnet øynene. Nok en gang lå han på feltsenga på Ronnys snuskete loftsrom. Sola hadde ennå ikke stått opp, og rommet var fremdeles halvmørkt. Tullerusk sov med hodet under den ørlille vingen. Det prikket i arret på pannen.

«Du mumla i søvne.»

«Gjorde jeg det?»

«Ja. 'Gregorovitsj.' Du sa det om igjen og om igjen. 'Gregorovitsj.'»

Harry hadde ikke på seg brillene, og Ronnys ansikt var temmelig uklart.

«Hvem er Gregorovitsj?»

«Åssen skulle jeg vite det? Det var deg som sa det.»

Harry gned seg i pannen mens han tenkte. Han hadde en vag anelse om at han hadde hørt navnet før, men kunne ikke komme på hvor.

«Jeg tror Voldemort er ute etter ham.»

«Stakkars faen,» sa Ronny med følelse.

Harry satte seg opp. Han fortsatte å gni seg over arret, men nå var han lys våken. Han prøvde å huske nøyaktig hva det var han hadde sett i drømmen,

men det eneste som kom for ham, var en fjellhorisont og omrisset av den lille landsbyen i dypet av en dal.

«Jeg tror han er i utlandet.»

«Hvem da – Gregorovitsj?»

«Nei, Voldemort. Jeg tror han er i utlandet et sted og leter etter Gregorovitsj. Det så ikke ut som noe sted i Storbritannia.»

«Tror du du så gjennom øya hans igjen?»

Ronny lød bekymret.

«Gjør meg en tjeneste og ikke si noe til Hermine,» sa Harry. «Skjønt åssen hun venter at jeg skal holde opp å se ting i søvne …»

Han kikket opp på buret til lille Tullerusk mens han tenkte … hvorfor lød det navnet, Gregorovitsj, så kjent?

«Jeg tror han har noe med rumpeldunk å gjøre,» sa han langsomt. «Det er en eller annen forbindelse, men jeg kan ikke – kan ikke komme på hva det er.»

«Rumpeldunk?» sa Ronny. «Det er ikke Gorgovitsj du tenker på, vel?»

«Hvem er det?»

«Dragomir Gorgovitsj, jager, solgt for et rekordbeløp til Krutly-kanonene for to år siden. Har rekorden for flest sluff-dropp på én sesong.»

«Nei,» sa Harry. «Det er definitivt ikke Gorgovitsj jeg tenker på.»

«Jeg prøver å unngå det, jeg òg,» sa Ronny. «Men grattis med dagen, hvertfall.»

«Å jøss, ja, det er sant, det hadde jeg helt glemt! Jeg er sytten!»

Harry snappet tryllestaven som lå ved sida av senga, pekte på det overfylte skrivebordet hvor han hadde lagt brillene og sa: «*Apporto* briller!» Enda de lå bare en halvmeter unna, var det noe utrolig tilfredsstillende ved å se dem komme flyende, iallfall til de traff ham i øyet.

«Stilig,» snøftet Ronny.

Det var så deilig å være kvitt sporen at Harry måtte sende Ronnys eiendeler susende rundt i rommet, så Tullerusk våknet og flakset oppspilt rundt i buret. Det neste han prøvde, var å knyte lissene på joggeskoene med magi (det tok flere minutter å knytte dem opp igjen for hånd), og bare for

fornøyelsens skyld forvandlet han de oransje kuttene på Ronnys Krutly-kanon-plakater til lyseblått.

«Jeg tror jeg ville tatt buksesmekken for hånd, hvis jeg var deg,» rådet Ronny og flirte fult da Harry straks måtte sjekke om den var igjen. «Her har du presangen din. Du må pakke'n opp her oppe, det er ikke noe muttern skal se.»

«En bok?» sa Harry idet han tok imot den rektangulære pakken. «Et lite avvik fra din vanlige stil, eller?»

«Dette er ikke noen hvilken som helst bok,» sa Ronny. «Det er det pure gull. *Tolv knalltips for å forhekse hekser*. Forklaring på alt du trenger å vite om jenter. Om jeg bare hadde hatt den i fjor, ville jeg visst åssen jeg skulle bli kvitt Lavendel, og åssen jeg skulle få draget på … men altså, jeg fikk et eks av Fred og Frank, og gjett om jeg har lært mye. Du kommer til å bli overraska, for det dreier seg ikke bare om stavarbeid, skal jeg si deg.»

Da de kom ned på kjøkkenet, lå det en haug med presanger og ventet på bordet. Rulle og monsieur Delacour var på tampen av frokosten, og fru Wiltersen sto og pratet med dem mens hun passet stekepanna.

«Arthur ba meg hilse og gratulere så mye, Harry,» sa hun og sendte ham et strålende smil. «Han måtte tidlig på jobben, men han er tilbake til middag. Presangen fra oss er den som ligger

øverst.»

Harry satte seg, tok den firkantede pakken hun pekte på og pakket opp. Inni fant han et ur som liknet veldig på det herr og fru Wiltersen hadde gitt Ronny da *han* fylte sytten – av gull, med stjerner som kretset rundt urskiva istedenfor visere.

«Det er tradisjon å gi en trollmann et ur på myndighetsdagen,» sa fru Wiltersen og skottet litt nervøst på ham borte fra komfyren. «Dette er ikke nytt, sånn som Ronnys, er jeg redd, det tilhørte faktisk min bror Fabian, og han var ikke så forsiktig med sakene sine, så det har en liten bulk på baksida, men –»

Resten av det hun ville si ble borte; Harry hadde reist seg og gitt henne en klem. Han prøvde å legge alle mulige usagte ting i den klemmen, og kanskje hun forsto dem, for hun klappet ham klosset på kinnet da han slapp

henne, og etterpå viftet hun så tilfeldig med tryllestaven at en halv pakke bacon hoppet ut av stekepanna og endte på golvet.

«Gratulerer med dagen, Harry!» sa Hermine, som kom halsende inn på kjøkkenet og la sin egen presang på toppen av haugen. «Det er ikke noe særlig, men jeg håper du liker det. Hva fikk han av deg?» spurte hun Ronny, men det virket ikke som han hørte henne.

«Sett i gang'a, Harry, pakk opp Hermines!» sa han.

Hun hadde kjøpt et nytt snikoskop til ham. De andre pakkene inneholdt en forhekset barberhøvel fra Rulle og Fleur (« *Ah oui*, med denne dy få den glattest barbering dy 'ar sett,» forsikret monsieur Delacour, «men dy må si presis hvordan dy vil 'a, for ellérs dy kan ende med lite mindér 'år enn dy kan ønsk …»), konfekt fra Delacourene og en diger eske med et utvalg av det siste fra Wiltersens Wærste av Fred og Frank.

Harry, Ronny og Hermine drøyde ikke lenge ved bordet, for madame Delacour, Fleur og Gabrielle kom, og det ble ubehagelig trangt på kjøkkenet.

«Jeg skal pakke disse for deg,» sa Hermine blidt og løftet presangene ut av armene på Harry mens de var på vei opp trappene. «Jeg er nesten ferdig. Jeg venter bare på at vasken skal bli ferdig med resten av underbuksene dine, Ronny –»

Ronnys hark og host ble avbrutt av at en dør gikk opp på trappeavsatsen i andre.

«Harry, vil du komme inn hit et øyeblikk?»

Det var Gulla. Ronny bråstoppet, men Hermine grep ham i albuen og halte ham med seg videre opp trappa. Harry var nokså nervøs da han fulgte etter Gulla inn på rommet hennes.

Han hadde aldri vært der inne før. Det var lite, men lyst. På den ene veggen hang en plakat for trollmannsbandet *Skumle søstre*, og på en annen, et bilde av Gwenog Hansen, kapteinen på det eneste rene kvinnelaget i rumpeldunk, Holyhead-harpyene. Det sto et skrivebord under det åpne vinduet, som vendte ut mot frukthagen hvor han og Gulla en gang hadde spilt firemanns-rumpeldunk mot Ronny og Hermine, men som nå rommet et

stort, perlemorshvitt telt. Det gylne flagget på toppen var på høyde med Gullas vindu.

Hun så opp på ansiktet hans, trakk pusten dypt og sa: «Grattis med sytten.»

«Jo … takk.»

Hun betraktet ham rolig, men for ham var det vanskelig å se på henne; det var som å se inn i et skinnende sterkt lys.

«Pen utsikt,» sa han idiotisk og pekte mot vinduet.

Dette overhørte hun. Det kunne han ikke bebreide henne.

«Jeg visste ikke hva jeg skulle gi deg,» sa hun.

«Du behøvde ikke gi meg noe som helst.»

Dette overhørte hun også.

«Jeg visste ikke hva du ville ha nytte av. Ikke noe som var for stort, for da kunne du ikke ta det med deg.»

Han våget et blikk på henne. Hun hadde ikke tårer i øynene; det var en av de fantastiske tingene ved Gulla, at hun sjelden var sippete. Det hendte han hadde tenkt at kanskje det å ha seks brødre hadde herdet henne.

Hun kom et skritt nærmere.

«Så da tenkte jeg at jeg gjerne ville gi deg noe å huske meg for, i tilfelle du skulle treffe en lamia eller noe mens du er rundt og gjør hva det nå er du skal gjøre.»

«Jeg tror sjansene er temmelig små for å møte jenter, for å være helt ærlig.»

«Da var det jo litt blå himmel bakom skyene likevel, da,» hvisket hun, og så kysset hun ham som hun aldri hadde kysset ham før, og Harry kysset henne igjen, og det var vidunderlig glemsel, bedre enn ildwhisky – hun var det eneste virkelige i hele verden, Gulla, hvordan hun føltes, med den ene hånden på ryggen hennes og den andre i det lange, duftende håret –

Døra bak dem smalt opp, og de skvatt fra hverandre.

«Å,» sa Ronny spisst. «Unnskyld.»

«Ronny!» Hermine var like bak ham og nokså andpusten. Det ble en pinlig pause, og så sa Gulla med flat, liten stemme: «Vel, hvertfall, gratulerer med dagen, Harry.»

Ørene til Ronny var ildrøde. Hermine så nervøs ut. Harry hadde lyst til å smekke døra i fjeset på dem, men det føltes som om det hadde feid en kald trekk inn i rommet da døra ble åpnet, og det skinnende øyeblikket var punktert som en såpeboble. Alle grunnene til å avslutte forholdet til Gulla og holde seg langt unna henne hadde visst sneket seg inn sammen med Ronny, og all lykkelig glemsel var vekk.

Han så på Gulla og ville sagt noe, selv om han ikke ante hva, men hun hadde snudd ryggen til ham. Han trodde kanskje at hun for en gangs skyld hadde latt tårene komme. Han kunne ikke gjøre noe for å trøste henne mens Ronny så på.

«Ser deg siden,» sa han, og så fulgte han etter de to andre ut av rommet hennes.

Ronny marsjerte ned, gjennom det stadig like overfylte kjøkkenet og ut i bakgården, og Harry holdt følge hele veien, mens Hermine kom travende etter og så redd ut.

Ute på den nyklipte plenen var de omsider for seg selv, og Ronny gikk løs på Harry.

«Du slo opp med henne. Så hvorfor i huleste driver du og tuller med henne nå?»

«Jeg tuller ikke med henne,» sa Harry, idet Hermine tok dem igjen.

«Ronny –»

Men Ronny holdt en hånd i været og stoppet henne.

«Hun var skikkelig nedfor da du slo opp –»

«Det var jeg òg. Du vet hvorfor jeg gjorde det, og det var ikke fordi jeg ville.»

«OK, men hvis du skal begynne å kline igjen nå, kommer hun bare til å begynne å håpe igjen, og –»

«Hun er da ikke idiot, hun vet at det ikke kan bli til noe, hun venter ikke at vi – at vi kan gifte oss eller noe –»

I det samme han sa det, så han for seg et bilde av Gulla i hvit kjole når hun giftet seg med en høy, usympatisk og fremmed fyr uten ansikt. Og i et svimmelt øyeblikk traff det ham virkelig: Hennes framtid var fri og ubelastet, mens hans … forut så han ingenting annet enn Voldemort.

«Hvis du skal drive og klå på henne hver gang du får en sjangs –»

«Det kommer ikke til å skje igjen,» sa Harry skjærende. Himmelen var helblå, men det føltes som om sola hadde gått bak en sky. «Greit?»

Uttrykket til Ronny var halvt sint, halvt fårete. Et øyeblikk ble han stående og rugge fram og tilbake på hælene, og så sa han: «Vel, OK, da er det vel … OK.»

Resten av dagen inviterte ikke Gulla til noe nytt møte på tomannshånd, og viste hverken i ord eller miner at det de hadde delt på rommet hennes var mer enn alminnelig prat. Men det føltes likevel som en lettelse for Harry at Kalle kom. Det ble liksom noe annet å tenke på når fru Wiltersen tvang Kalle ned i en stol, hevet staven truende og erklærte at det var på tide han fikk en skikkelig hårklipp.

Ettersom bursdagsmiddagen for Harry ville ha strukket Hiets kjøkken til bristepunktet selv uten Kalle, Lupus, Dult og Gygrid, ble det satt ut flere bord som langbord i hagen. Fred og Frank hekset fram en rad fiolette lykter, alle prydet med et stort 17-tall, som skulle sveve i lufta over gjestene. Takket være fru Wiltersens håndlag var Franks sår nå rent og ordentlig, men Harry hadde ennå ikke vent seg til synet av det svarte hullet på sida av hodet, enda så mye tvillingene spøkte med det.

Hermine sprutet ut serpentiner i gull og fiolett fra stavtippen og draperte dem meget kunstnerisk utover trær og busker.

«Nysselig,» sa Ronny da hun avsluttet med en elegant sving av staven som forvandlet bladene på villepletreet til gull. «Du har virkelig øye for de greiene der.»

«Neimen, takk, Ronny!» sa Hermine glad, men kanskje en tanke forundret. Harry snudde seg bort og smilte for seg selv. Det ante ham at han ville finne et kapittel om komplimenter når han fikk tid til å bla i sitt eksemplar av *Tolv knalltips for å forhekse hekser*. Han møtte blikket til Gulla og gliste, men kom på løftet sitt til Ronny og innledet fort en samtale med monsieur Delacour.

«Av veien, av veien!» sang fru Wiltersen og kom gjennom porten med noe som minnet svært om en gigantisk, ja, badeball-stor snopp duvende i lufta foran seg. Det tok et sekund før det gikk opp for Harry at det var

bursdagskaka hans, som fru Wiltersen holdt svevende med staven istedenfor å ta risken på å bære den over det ujevne underlaget. Da kaka endelig landet midt på bordet, sa Harry: «Den der ser helt fantastisk ut, fru Wiltersen.»

«Å, kjære, det er da ingenting,» sa hun smigret. Over skulderen hennes så Harry at Ronny holdt en tommel i været og formet «*Bra*» med leppene.

Innen klokka var sju, hadde alle gjestene kommet og blitt geleidet inn av Fred og Frank, som hadde ventet på dem for enden av veien. Gygrid hadde gjort ære på anledningen ved å kle seg i sin fineste, og fæle, hårete brune dress. Lupus smilte riktignok da han håndhilste på Harry, men Harry syntes han virket nokså mismodig – og det var rart, siden Dult ved sida av ham formelig strålte.

«Grattis med dagen, Harry!» sa hun og ga ham en hard klem.

«Sytten, hah?» sa Gygrid og tok imot et vinglass på størrelse med en bøtte fra Fred. «Seks år på da'n sia vi møttes første gangen, Harry, huser du det?»

«Så vidt,» sa Harry og flirte opp mot ham. «Var det ikke sånn at du brøt ned døra, satte grisehale på Dudleif og fortalte meg at jeg var trollmann?»

«Detalja har jeg glømt,» klukket Gygrid. «Alt væl, Ronny, Hermine?»

«Vi har det fint,» sa Hermine. «Enn du, da?»

«Å, ikke så verst. Hatt det trabelt, da, vi har fått noen nyfødte enhjørninger. Dere får se når dere kommer att –» Harry unngikk å møte Ronnys og Hermines blikk mens Gygrid rotet i lommene. «Her, Harry – jeg visste ikke å jeg sku' finne på til deg, men så kom jeg på denna.» Han trakk opp en liten, litt hårete snørepung med lang snor, som åpenbart skulle bæres om halsen. «Minkelskinn. Alt du gjømmer neri der er det bare eier'n som kan hente opp att. Dem er temmelig sjeldne.»

«Næmen, takk, Gygrid!»

«Å, det var så lite,» sa Gygrid og viftet med en hånd på størrelse med et søppelkasselokk. «Og der har vi Kalle, jo! Han har jeg støtt likt – hei, Kalle!»

Kalle kom bort til dem. Underveis så de at han strøk seg litt lengselsfullt over den nye, brutalt korte klippen. Han var lavere enn Ronny, tettbygd, med en god del brannsår og skrammer oppover de kraftige armene.

«Hei, Gygrid, står til?»

«Jeg har tenkt på å skrive til deg aldri så lenge. Åssen har Norbert det?»

«Norbert? Den norske kamryggen?» Kalle lo. «Vi kaller henne Norberta nå.»

«Hæ – er Norbert ei *jente*?»

«Å ja da,» sa Kalle.

«Hvordan vet man det?» spurte Hermine.

«Hunnene er mer ondskapsfulle,» sa Kalle. Han så seg over skulderen og senket stemmen: «Skulle ønske fattern kunne skynde seg hjem fra jobben. Muttern blir så urolig.»

Alle så bort på fru Wiltersen. Hun prøvde å holde en samtale gående med madame Delacour, men måtte ustanselig skotte mot porten.

«Jeg tror det er best vi begynner uten Arthur,» bekjentgjorde hun litt etter for hagen i allmennhet. «Han må ha blitt – åh!»

Alle så det samtidig: en strime av lys som kom flyende over gårdsplassen og endte over bordet, hvor den forvandlet seg til en røyskatt av skinnende sølv, som reiste seg på bakbeina og sa med herr Wiltersens stemme:

«Har med meg magiministeren.»

Så oppløste skytsvergen seg i lufta, og Fleurs familie ble sittende og gape forbløffet mot stedet hvor den hadde vært.

«Vi burde ikke være her,» sa Lupus straks. «Harry – beklager – jeg skal forklare det senere en gang –»

Han grep Dult i håndleddet og halte henne med seg; de kom til porten, klatret over den og forsvant av syne. Fru Wiltersen så forvirret ut.

«Ministeren – men hvorfor det? Jeg skjønner ikke –»

Men det ble ikke tid til å diskutere saken. Et sekund etter hadde herr Wiltersen materialisert seg utenfor porten, fulgt av Rufus Grimst, som var umiddelbart gjenkjennelig på manken av gråsprengt hår.

De to nyankomne marsjerte gjennom bakgården mot hagen og bordet under lyktene, hvor alle satt taust og så dem nærme seg. Da lykteskjæret nådde Grimst, så Harry at han virket mye eldre enn sist de møttes, radmager og stram.

«Beklager å trenge meg på,» sa Grimst idet han kom haltende bort til bordet og stoppet. «Særlig ettersom jeg ser at jeg kommer ubedt i selskap.»

Blikket hans hvilte et øyeblikk på den enorme snopp-kaka.

«Gratulerer så mye med dagen.»

«Takk,» sa Harry.

«Jeg vil ha et par ord med deg,» fortsatte Grimst. «Og med herr Ronald Wiltersen og frøken Hermine Grang.»

«Oss?» sa Ronny overrasket. «Hvorfor det?»

«Det skal jeg fortelle dere når vi er uforstyrret,» sa Grimst. «Er det et sted vi kan være alene?» spurte han herr Wiltersen.

«Ja visst,» sa herr Wiltersen. Han så nervøs ut. «Æh, i stua, kan det passe?»

«Vis veien, du,» sa Grimst til Ronny. «Du behøver ikke bli med, Arthur.»

Harry så herr Wiltersen veksle et bekymret blikk med fru Wiltersen mens han og Ronny og Hermine reiste seg. De gikk foran inn i huset, og Harry visste at de to andre tenkte det samme som han: at Grimst på et eller annet vis måtte ha funnet ut at de tre aktet å slutte på Galtvort.

Grimst sa ikke et ord på veien gjennom det rotete kjøkkenet og inn i stua i Hiet. Hagen hadde vært fylt av bløtt, gyllent kveldslys, men her inne var det allerede mørkt. Harry vinket med tryllestaven mot oljelampene idet de kom inn, og det ble lyst i det slitte, men koselige rommet. Grimst satte seg i den nedsittede lenestolen som herr Wiltersen pleide å ta, mens Harry, Ronny og Hermine måtte klemme seg sammen i sofaen. Da de var kommet på plass, begynte Grimst å snakke.

«Jeg har noen spørsmål til dere tre, og jeg tror det er best om vi gjør det én for én. Hvis dere to,» han pekte på Harry og Hermine, «kan vente ovenpå, begynner jeg med Ronald.»

«Vi går ingen steder,» sa Harry, og Hermine nikket energisk. «De kan snakke med oss alle tre sammen, eller la være.»

Grimst mønstret Harry med et kaldt, kalkulerende blikk. Harry fikk inntrykk av at han vurderte om det var verdt å erklære krig så helt med det samme.

«Nå vel, så sier vi sammen,» sa han og trakk på skuldrene. Han kremtet. «Som dere ganske sikkert har forstått, er det Albus Humlesnurrs testamente og siste vilje som bringer meg hit.»

Harry, Ronny og Hermine kikket på hverandre.

«Nå, ser man det, en overraskelse! Så dere var ikke klar over at Humlesnurr hadde tilgodesett dere i sitt testamente?»

«A-alle tre?» sa Ronny. «Meg og Hermine òg?»

«Ja, alle tr-»

Men Harry avbrøt.

«Det er over en måned siden Humlesnurr døde. Hvorfor har det tatt så lang tid å gi oss det han ville etterlate oss?»

«Det er da vel opplagt,» sa Hermine før Grimst rakk å svare. «Først ville de granske det, hva det nå var. Det hadde De ingen rett til!» sa hun med en stemme som dirret litt.

«Jeg var i min fulle rett,» avfeide Grimst henne. «Forordningen om berettiget beslag gir departementet rett til å beslaglegge enhver gjenstand som blir testamentert –»

«Den loven ble vedtatt for å hindre at trollmenn etterlot seg svart-effekter,» sa Hermine, «og departementet skal sitte med svært gode beviser for at avdødes eiendeler er ulovlige for å kunne inndra dem! Påstår De at De trodde Humlesnurr prøvde å gi oss noe som var forbannet?»

«Har du planer om en karriere innen magisk juss, frøken Grang?» spurte Grimst.

«Nei, jeg har ikke det!» svarte Hermine. «For jeg håper nemlig å få gjort litt godt her i verden!»

Ronny lo. Grimst sendte ham et blikk, men så bort igjen da Harry sa noe.

«Hvorfor har dere bestemt dere for å gi oss tingene våre nå, da? Kommer dere ikke på flere unnskyldninger for å holde på dem?»

«Nei, det må være fordi de trettién dagene er gått,» skjøt Hermine inn. «Lenger enn det kan de ikke bli sittende med dem, hvis ikke de kan bevise at de er farlige. Stemmer ikke det?»

«Ville du si at du sto Humlesnurr nær, Ronald?» sa Grimst og overhørte henne. Ronny så forbauset ut.

«Jeg? Næh, ikke det, egentlig … det var alltid Harry som …»

Ronny skottet bort på Harry og Hermine, som sendte ham et *nå-holder-du-tåta-blikk*, men skaden var alt gjort. Det så ut som Grimst hadde hørt akkurat det han ventet, og ønsket, å høre, og som en rovfugl slo han ned på svaret.

«Hvis du ikke sto Humlesnurr nær, hvordan vil du da forklare at han tilgodeså deg i sitt testamente? Det inneholder nemlig ytterst få personlige gaver. Praktisk talt alle hans eiendeler – hans private bibliotek, hans magiske instrumenter og andre personlige effekter – går til Galtvort. Hvorfor tror du at du fikk særbehandling?»

«Jeg … veit ikke, jeg,» sa Ronny. «Jeg … altså, når jeg sa at vi ikke var så nære … jeg mener, jeg tror jo han likte meg …»

«Ikke vær beskjeden, Ronny,» sa Hermine. «Humlesnurr var veldig glad i deg.»

Dette var å tøye sannheten til bristepunktet. Så vidt Harry visste, hadde Ronny og Humlesnurr aldri vært alene med hverandre, og personlig kontakt hadde det vært minimalt av. Men det virket ikke som Grimst hørte etter. Han stakk hånden innenfor kutten og trakk fram en snørepung som var mye større enn den Harry hadde fått av Gygrid. Opp av den trakk han en rull pergament, som han rullet ut og leste høyt fra.

«*'Albus Parsifal Ulfrik Brian Humlesnurrs testamente og siste vilje'*… ja, her har vi det …' *Til Ronald Kolerius Wiltersen etterlater jeg min avlyser, i håp om at han vil huske meg når han bruker den.'*»

Så tok han opp av posen en gjenstand Harry hadde sett før. Den liknet en sigarettenner i sølv, men han visste at den kunne suge ut alt lys fra et område og hente det tilbake, bare med et klikk. Grimst bøyde seg fram og rakte avlyseren til Ronny, som tok imot med et lamslått uttrykk og dreide den mellom fingrene.

«Den er verdifull,» sa Grimst mens han betraktet Ronny. «Den kan faktisk være unik. Den er helt klart noe Humlesnurr har utarbeidet selv. Hvorfor skulle han etterlate deg en så kostelig ting?»

Ronny ristet fortumlet på hodet.

«Humlesnurr må ha undervist tusenvis av elever,» vedble Grimst. «Og likevel er de eneste han betenker i testamentet sitt, dere tre. Hva kan det komme av? Hva kan han ha ment at du skulle bruke avlyseren til, unge Wiltersen?»

«Slåkke lys, skulle jeg tro,» mumlet Ronny. «Hva annet skulle jeg brukt den til?»

Grimst hadde tydeligvis ingen forslag å komme med. Med smale øyne gransket han Ronny et øyeblikk til, før han vendte tilbake til testamentet.

«*'Til frøken Hermine Grang etterlater jeg mitt eksemplar av* Skalden Skurres historier, *i håp om at hun vil finne den underholdende og lærerik.'*»

Opp av posen kom en liten bok som så like utgammel ut som den *De lønligste Sortekonster* de hadde ovenpå. Bindet var flekket og skallet av flere steder. Hermine tok imot den fra Grimst uten et ord, la boken i fanget og så ned på den. Harry så at tittelen var skrevet med runer, som han aldri hadde lært å lese. Mens han så på, ploppet en tåre ned på de pregede symbolene.

«Hvorfor tror du Humlesnurr etterlot deg den boka, frøken Grang?» spurte Grimst.

«Han … han visste jeg likte bøker,» sa Hermine med tykk stemme og tørret øynene med ermet.

«Men hvorfor nettopp den boka?»

«Jeg vet ikke. Han må vel ha ment at jeg ville ha glede av den.»

«Hendte det at du og Humlesnurr snakket om koder, eller andre måter å overbringe hemmelige budskap på?»

«Nei,» sa Hermine og fortsatte å tørre øynene. «Og hvis ikke departementet har funnet noen hemmelige koder i denne boka på trettien dager, så tviler jeg på at jeg kommer til det.»

Hun kvalte et hulk. De satt så sammentrengt at det var med møye Ronny greide å få en arm fri og legge den om skuldrene hennes. Grimst konsentrerte seg om testamentet igjen.

«*'Til Harry Jakob Potter,'*» leste han høyt, og Harry kjente brått magen snurpe seg sammen av spenning, «*'etterlater jeg snoppen han fanget i sin*

første rumpeldunkkamp på Galtvort, som en påminnelse om nytten av utholdenhet og øvelse.'»

Idet Grimst trakk opp den ørlille, valnøttstore gullballen, flagret den svakt med sølvvingene. Harry kunne ikke for det, han fikk en ekkel følelse av antiklimaks.

«Hvorfor etterlot Humlesnurr deg denne snoppen?» spurte Grimst.

«Har'ke peiling,» sa Harry. «Av de grunnene De nettopp leste, går jeg ut fra … for å minne meg på hva man kan oppnå hvis man … holder ut og, og … hva var det siste igjen?»

«Så du tror den bare er ment som et symbolsk minne, altså?»

«Ja, jo,» sa Harry. «Hva annet skulle den være?»

«Det er jeg som stiller spørsmålene her,» sa Grimst. Han trakk stolen litt nærmere sofaen. Nå mørknet det virkelig utenfor. Teltet utenfor vinduene raget spøkelseshvitt opp over hekken.

«Jeg merket meg at fødselsdagskaken din hadde form som en snopp,» sa Grimst. «Hvorfor det?»

Hermine lo hånlig.

«Nei, det kan vel umulig ha noe å gjøre med at Harry er en fenomenal speider, for det er vel altfor opplagt,» sa hun. «Det må nok være et hemmelig budskap fra Humlesnurr gjemt i glasuren!»

«Jeg tror ikke det er noe gjemt i glasuren,» sa Grimst. «Men en snopp ville være et glimrende gjemmested for en liten gjenstand. Dere vet sikkert hvorfor?»

Harry trakk på skuldrene. Men Hermine svarte – det å svare på spørsmål måtte være en så inngrodd refleks hos henne, tenkte Harry, at hun rett og slett ikke kunne la være.

«Fordi snopper har hudminne,» sa hun.

«Hæ?» sa Harry og Ronny i kor. Begge hadde betraktet Hermines rumpeldunkkunnskaper som nærmest ikke-eksisterende.

«Korrekt,» sa Grimst. «En snopp må ikke berøres av bar hud før den slippes, ikke engang av tilvirkeren, som må bære hansker. Den har en heksing som gjør at den kan identifisere den første som har rørt ved den, i tilfelle det skulle bli tvist om fangsten. Denne snoppen her,» han holdt opp

den lille, gylne ballen, «husker din hånd, Potter. Det slo meg at Humlesnurr, som var en uhyre dyktig trollmann, hvilke feil han nå ellers måtte ha hatt, kunne ha forhekset denne snoppen slik at den kun ville åpne seg for deg.»

Harry kjente at hjertet banket nokså fort. Han var sikker på at Grimst hadde rett. Hvordan kunne han unngå å ta i snoppen med bare hendene så statsråden så det?

«Du sier ingen ting,» sa Grimst. «Du vet kanskje allerede hva som er i den?»

«Nei,» sa Harry. Hvordan kunne han få det til å se ut som han tok i snoppen, men uten å gjøre det på ordentlig? Om han bare hadde kunnet psykomantikk, virkelig kunnet det, og kunnet lese Hermines tanker – han kunne nesten høre hjernen hennes surre ved sida av seg.

«Ta den,» sa Grimst rolig.

Harry møtte statsrådens gule blikk og visste han ikke hadde noe valg. Han holdt fram hånden, og Grimst bøyde seg fram og plasserte snoppen sakte og omhyggelig midt i håndflaten hans.

Ingenting skjedde. Da Harry lukket hånden rundt snoppen, flakset den trett med vingene og ble stille. Grimst, Ronny og Hermine fortsatte å stirre oppslukt på den nå halvveis skjulte ballen, som om de fremdeles håpet at den skulle forvandle seg på en eller annen måte.

«Det var sannelig dramatisk,» sa Harry kjølig. Både Ronny og Hermine lo.

«Var det alt, da?» sa Hermine og akte seg klar til å reise seg fra sofaen.

«Ikke helt,» sa Grimst. Nå så han ganske gretten ut. «Humlesnurr etterlot deg en gave til, Potter.»

«Hva da?» spurte Harry og kjente opphisselsen begynne å boble igjen.

Denne gangen brydde ikke Grimst seg med å lese fra testamentet.

«Gudrik Griffings sverd,» sa han.

Både Hermine og Ronny stivnet. Harry så seg om etter noe som minnet om det rubinbesatte hjaltet, men Grimst trakk ikke opp noe sverd av lærpungen, som forresten måtte være altfor liten til å romme det.

«Hvor er det, da?» spurte Harry mistenksomt.

«Dessverre,» sa Grimst, «det sverdet var det ikke opp til Humlesnurr å gi bort. Gudrik Griffings sverd er et viktig fornminne, og tilhører dermed –»

«Det tilhører Harry!» sa Hermine hissig. «Det valgte ham selv, det var han som fant det, det kom til ham fra Valghatten –»

«Ifølge pålitelige historiske kilder kan sverdet vise seg for enhver verdig griffing,» sa Grimst. «Det gjør det ikke til unge Potters eksklusive eiendom, samme hva Humlesnurr måtte ha ment.» Grimst klødde seg på et slurvet barbert kinn og stirret granskende på Harry. «Hvorfor tror du –?»

«Humlesnurr ville gi meg sverdet?» sa Harry og kjempet for ikke å sprekke. «Kanskje han trodde det ville ta seg pent ut på veggen min.»

«Dette er ingen spøk, Potter!» knurret Grimst. «Var det fordi Humlesnurr trodde at bare Gudrik Griffings sverd kunne beseire Smygards arving? Ville han gi deg sverdet fordi han, som mange andre, trodde at, du, Potter, er skjebnebestemt til å knuse Hanhvis-navn-må-være-unevnt?»

«Interessant teori,» sa Harry. «Har noen prøvd å stikke et sverd i Voldemort noen gang? Kanskje departementet burde sette noen folk på det, istedenfor å kaste bort tida på å demontere avlysere eller dysse ned rømninger fra Azkaban. Så det er dette De har vært opptatt av, herr statsråd, der inne på kontoret Deres: å prøve å bryte opp en snopp? Det dør folk – jeg ble nesten en av dem – Voldemort jagde meg over halve Sør-England, han drepte Galøye Bister, men *det* har vi ikke hørt noe om fra departementet, har vi vel? Og så venter De at vi skal samarbeide med Dem?»

«Nå går du for langt!» ropte Grimst og reiste seg, og Harry spratt også opp. Grimst haltet bort til ham og stakk stavtippen så hardt i brystet på ham at det sved hull i T-skjorta som en sigarettglo.

«Hoi!» sa Ronny, kom seg på beina, han òg, og hevet sin egen stav, men Harry sa: «Nei! Vil du gi ham en unnskyldning for å arrestere oss?»

«Så det har gått opp for deg at du ikke er på skolen, hva?» sa Grimst og pustet tungt, rett i ansiktet på Harry. «Og at jeg ikke er Humlesnurr, som tilga deg all uforskammethet og ulydighet? Gå du bare rundt med det arret som en annen krone, Potter, men det er ikke opp til en syttenåring å fortelle meg hvordan jeg skal gjøre jobben min! Det er på tide du lærer deg litt respekt!»

«Det er på tide De fortjente litt!» sa Harry.

Golvet dirret, de hørte løpende skritt, stuedøra ble revet opp, og herr og fru Wiltersen kom løpende inn.

«Vi – vi syntes vi hørte –,» begynte herr Wiltersen, før han stivnet forferdet ved synet av Harry og statsråden omtrent nesetipp mot nesetipp.

«– hevede stemmer,» peste fru Wiltersen.

Grimst tok et par skritt vekk fra Harry og skottet på hullet han hadde brent i T-skjorta hans. Det virket som han angret at han hadde mistet besinnelsen.

«Det – det var ingenting,» knurret han. «Jeg … beklager at du viser den holdningen,» sa han og så rett på Harry igjen. «Det virker som om du tror at departementet ikke deler dine – og Humlesnurrs – ønsker. Vi burde samarbeide.»

«Jeg liker ikke metodene Deres, herr statsråd,» sa Harry. «Det husker De kanskje?»

For andre gang løftet han den høyre neven og viste Grimst arrene som fremdeles hvitnet på håndbaken og dannet ordene *Jeg må ikke lyve*. Grimsts ansikt ble hardt, og han snudde seg uten et ord og haltet ut av rommet. Fru Wiltersen skyndte seg etter, men Harry hørte at hun stanset ved ytterdøra. Det gikk et minutt eller så, så ropte hun: «Han har dratt!»

«Hva var det han ville?» spurte herr Wiltersen og så på Harry, Ronny og Hermine etter tur, mens fru Wiltersen skyndte seg tilbake.

«Gi oss det vi arvet etter Humlesnurr,» sa Harry. «Det er først nå de har frigitt hva som sto i testamentet.»

Ute i hagen gikk de tre gjenstandene Grimst hadde gitt dem fra hånd til hånd over bordene. Alle slo hendene sammen over avlyseren og *Skalden Skurres historier* og beklaget at han hadde nektet å gi fra seg sverdet, men ingen hadde noen forklaring på hvorfor Humlesnurr hadde testamentert Harry en gammel snopp. Mens herr Wiltersen undersøkte avlyseren for tredje eller fjerde gang, sa fru Wiltersen forsiktig: «Harry, vennen min, alle er skrekkelig sultne … vi ville ikke begynne å spise uten deg … skal jeg servere middagen nå?»

Alle spiste nokså fort, og etter et hastig «Gratulerer»-kor og mye rask nedsvelging av kake brøt selskapet opp. Gygrid, som var invitert til bryllupet neste dag, men var altfor svær til å sove over i det stappfulle Hiet, gikk og slo opp teltet på naboenga.

«Kom opp til oss,» hvisket Harry til Hermine mens de hjalp fru Wiltersen å bringe hagen tilbake til mer normal tilstand. «Når alle har lagt seg.»

Oppe på loftsrommet ble Ronny sittende og fikle med avlyseren sin, mens Harry fylte minkelskinnpungen, ikke med gull, men med de eiendelene han satte høyest, selv om noen av dem neppe hadde noen større verdi: Ukruttkartet, skåret av Sirius' heksespeil og R.A.S.-medaljongen. Han trakk snoren godt til og hengte pungen om halsen, og så satte han seg med den gamle snoppen og så på vingene som flakset svakt. Omsider banket Hermine på døra og kom listende inn.

«*Surrusorlio*,» hvisket hun og viftet med staven mot trappene.

«Trodde ikke du likte den formelen, jeg,» sa Ronny.

«Tidene skifter,» sa Hermine. «Vis oss nå den avlyseren.»

Ronny lot seg ikke be to ganger. Han holdt den opp foran seg, klikket på den, og den ene lampa de hadde tent, sluknet straks.

«Men det *kunne* vi altså også ha fått til med *Vips!* peruviansk mørkepulver,» hvisket Hermine i mørket.

Det kom et lite *klikk*, og lysskjæret fra lampa fløy opp under taket igjen og opplyste rommet.

«Men den er nå stilig, da,» sa Ronny litt defensivt. «Og de sa at Humlesnurr hadde oppfunnet den sjøl!»

«Jo, men han ville vel ikke sett seg ut deg spesielt i testamentet sitt bare for at det skulle bli lettere å slå av lyset!»

«Tror dere han visste at departementet ville beslaglegge testamentet og undersøke alt han etterlot oss?» spurte Harry.

«Helt sikkert,» sa Hermine. «Han kunne ikke skrive i testamentet hvorfor han ville gi oss disse tingene, men det forklarer likevel ikke …»

«… hvorfor han ikke kunne ha gitt oss et vink mens han levde?» sa Ronny.

«Nei, nettopp,» sa Hermine. Hun begynte å bla i *Skalden Skurres historier*. «Hvis de var viktige nok til at han ville gi dem videre rett for nesa på departementet, skulle man vel trodd han ville fortalt oss hvorfor … om han da ikke mente det var opplagt?»

«Da mente'n feil, da, eller?» sa Ronny. «Jeg har alltid sagt at'n var sprø. Genial og sånn, ja jøss, men gærn. Tenk å la Harry arve en gammal snopp – hva skulle nå det være godt for?»

«Jeg aner ikke,» sa Hermine. «Da Grimst rakte deg den, Harry, var jeg så sikker på at noe skulle skje!»

«Ja, jo,» sa Harry. Han holdt snoppen i været og merket pulsen stige. «Jeg prøvde jo ikke så altfor hardt, da, skjønner du vel, mens Grimst så det.»

«Hva mener du?» sa Hermine.

«Snoppen jeg fanget i min aller første rumpeldunkkamp?» sa Harry. «Husker du ikke?»

Hermine så bare spørrende ut, men Ronny hikstet plutselig til og pekte åndeløst fra Harry til snoppen og tilbake igjen til han fikk stemmen igjen.

«Det var den du nesten svelga!»

«Nettopp,» sa Harry. Og mens hjertet hamret fortere, satte han munnen mot snoppen.

Den åpnet seg ikke. Da skylte det opp i ham av frustrasjon og bitter skuffelse, og han lot hånden med snoppen falle. Men i det samme utbrøt Hermine:

«Skrift! Det er skrevet noe på den – se, fort!»

Han mistet nesten snoppen i befippelsen og opphisselsen. Hermine hadde helt rett; på den glatte, gylne overflaten hvor det øyeblikket før ikke hadde vært noe som helst, sto det nå inngravert sju ord med den smale, skrå håndskriften som Harry dro kjensel på som Humlesnurrs.

Tida er inne når tida er ute.

Det var så vidt han rakk å lese det før ordene forsvant igjen.

«'Tida er inne når tida er ute' … Hva skal det liksom bety?»

Hermine og Ronny kikket på hverandre, begge like blanke.

«Tida er inne når tida er ute … Tida er inne når tida er ute …»

Men samme hvor mange ganger de gjentok ordene, med mange forskjellige betoninger, var det plent umulig å vri noen mening ut av dem.

«Og sverdet, da,» sa Ronny omsider, da de endelig hadde oppgitt å forstå noe mer av inskripsjonen på snoppen. «Hvorfor tror dere han ville at Harry skulle ha sverdet?»

«Og hvorfor kunne han ikke bare ha sagt det til meg?» sa Harry lavt. «Det var jo der, det hang der på veggen på kontoret hans hver gang vi snakket sammen det siste året! Hvis han ville at jeg skulle ha det, hvorfor ga han meg det ikke bare da?»

Det føltes som å være oppe til eksamen med et spørsmål foran seg som han burde ha kunnet svare på, om bare ikke hjernen hadde vært så treg og sløv. Var det noe han hadde gått glipp av gjennom de lange samtalene med Humlesnurr det siste året? Burde han skjønne hva alt dette betydde? Hadde Humlesnurr ventet at han skulle skjønne det?

«Og så var det denne boka,» sa Hermine. «*Skalden Skurres historier* … jeg har ikke hørt om dem engang!»

«Har du aldri hørt om *Skalden Skurres historier*?» sa Ronny vantro. «Du tuller, ikke sant?»

«Det gjør jeg vel ikke!» sa Hermine overrasket. «Kjenner du til dem, altså?»

«Så klart jeg gjør!»

Harry kikket interessert opp. At Ronny skulle ha lest en bok Hermine ikke hadde lest, var aldeles uhørt. Men det forundret visst Ronny at de andre var så overrasket.

«Nei, hold opp'a! Alle disse gamle eventyrhistoriene kommer jo liksom fra Skurre, da! *Flaksfontenen … Trollmannen og hoppegryta … Klumpedumpe og kaklestumpen …*»

«Unnskyld?» sa Hermine og fniste. «Hva var det siste der, sa du?»

«Nei, nå får du gi deg!» sa Ronny og glodde vantro fra den ene til den andre. «Dere må da ha hørt om Klumpedumpe –»

«Ronny, du vet utmerket godt at både Harry og jeg vokste opp hos gomper,» sa Hermine. «Vi hørte ikke de historiene der da vi var små, vi hørte om *Snøhvit og de sju dvergene* og *Askepott* –»

«Hva er det for noe, en sykdom?» sa Ronny.

«Så dette er barnehistorier, altså?» spurte Hermine og bøyde seg over runene igjen.

«Ja,» sa Ronny usikkert. «Jeg mener, det er det folk alltid sier, altså, at alle disse gamle historiene kommer fra Skurre. Jeg aner ikke åssen originalversjonen er, da.»

«Men jeg lurer på hvorfor Humlesnurr ville at jeg skulle lese dem?»

Noe knirket nedenunder.

«Sikkert bare Kalle som sniker seg ut for å vokse ut håret sitt igjen, nå som muttern sover,» sa Ronny nervøst.

«Men vi burde sikkert gå og legge oss uansett,» hvisket Hermine. «Vi må ikke forsove oss i morgen.»

«Nei,» samtykket Ronny. «Et brutalt trippeldrap begått av brudgommens mor kunne vel legge en liten demper på bryllupet. Jeg skal ta meg av lysene.»

Og da Hermine hadde gått ut, klikket han med avlyseren.

KAPITTEL ÅTTE

BRYLLUPET

Klokka tre følgende ettermiddag sto Harry, Ronny, Fred og Frank utenfor det svære, hvite teltet i frukthagen, klar til å ta imot ankommende bryllupsgjester. Harry hadde drukket en stor dose polyksir og var nå dobbeltgjengeren til en rødhåret gompegutt fra nærmeste landsby, Ildering St. Veit, som Fred hadde stjålet noen hår fra med en apportformel. Planen var å presentere Harry som 'fetter Basse' og stole på at det store antallet Wiltersen-slektninger var kamuflasje nok.

Alle fire sto klar med hver sin bordplan for å kunne vise gjestene til riktig plass. En time før var det ankommet hærskarer av hvitkuttede kelnere og et orkester i gulljakker, og alle disse trollmennene satt nå under et tre like bortenfor. En blå dis av piperøyk steg opp derfra.

Innenfor teltinngangen bak Harry sto rad på rad av spinkle gullstoler på hver side av en lang, purpurrød løper. Teltstengene var omviklet med blomster i hvitt og gull. Fred og Frank hadde festet en kolossal klase av gylne ballonger presis over det stedet hvor Rulle og Fleur om litt skulle bli mann og kone. Ute danset bier og sommerfugler dovent over gress og hekker. Harry hadde det ikke helt behagelig. Gompegutten han liksom skulle være, var litt tykkere enn ham, så midt i solsteika en sommerdag føltes gallakutten trang og varm.

«Når jeg gifter meg, gidder jeg ikke bry meg med alt dette tullet,» sa Fred og lirket opp sin egen kuttesnipp. «Hele bølingen kan få kle seg akkurat som dere vil, pluss at jeg setter full kroppslåsforbannelse på muttern til hele greia er overstått.»

«I morges var hun ikke så altfor ille, da, alt i alt,» sa Frank. «Sippa litt for at ikke Perry var her, men hvem søren savner ham? Nei, jøsses, stram dere opp'a, her kommer de!»

Skikkelser i glade farger materialiserte seg i tomme lufta, en etter en, ytterst i utkanten av bakgården. På et øyeblikk hadde det dannet seg en prosesjon, som deretter begynte å slynge seg innover hagen mot teltet. Eksotiske blomster og forheksede fugler flakset på heksehattene, edelsteinene glitret på trollmannsslipsene, og bienes summing druknet i surret av spent mumling mens mengden nærmet seg teltet.

«Jess! Jeg syns jeg ser et par lamia-kusiner,» sa Frank og strakte hals for å se bedre. «De trenger nok hjelp til å skjønne våre engelske skikker, jeg skal ta meg av dem …»

«Ikke forhast deg nå, Hølære,» sa Fred. Han smatt forbi kobbelet av middelaldrende hekser som dannet fortroppen av prosesjonen og sa: «Hallo – *permettez-moi* å *assister vous*» til et par pene, franske jenter, som kniste og lot ham eskortere dem inn. Frank fikk nøye seg med å ta imot de middelaldrende; Ronny overtok ansvaret for herr Wiltersens gamle departementskollega Puddelmann, mens Harry fikk et nokså tunghørt eldre par.

«Heisan,» sa en kjent stemme idet han kom ut av teltet igjen, og der sto Dult og Lupus først i køen. Hun var blitt blondine for anledningen. «Arthur fortalte oss at du var han med krøllene. Beklager det der i går kveld,» la hun hviskende til mens Harry førte dem oppover midtgangen. «Departementet er så anti-varulv for tida, så vi tenkte det var like greit om du ikke ble belemret med oss.»

«Det er helt greit; jeg skjønner,» sa Harry, mer til Lupus enn til Dult. Lupus sendte ham et fort smil, men da de gikk videre, så Harry at ansiktet sank tilbake i de gamle, mismodige rynkene. Han forsto det ikke, men det var ikke tid til å tenke over det, for Gygrid hadde nettopp forårsaket et mindre sammenbrudd. Han hadde misforstått hvor Fred pekte og satt seg, ikke på det magisk forstørrede og forsterkede setet som var holdt av til ham på bakerste rad, men på fem andre, som nå mest minnet om en stor haug gylne fyrstikker.

Mens herr Wiltersen reparerte skadene og Gygrid brølte unnskyldninger til alle innen hørevidde, skyndte Harry seg tilbake til inngangen, hvor han fant Ronny ansikt til ansikt med en trollmann med ytterst påfallende utseende – en anelse skjeløyd, med skulderlangt, hvitt hår av samme konsistens som sukkerspinn, en lue med dusken dinglende ned foran nesa og kutte i en sjattering av eggeplommegult som kunne få ethvert øye til å renne. I et gullkjede om halsen glitret et pussig symbol, omtrent som et trekantet øye.

«Xenofilius Lunekjær,» sa han og rakte Harry hånden. «Min datter og jeg bor rett på den andre sida av åsen her; virkelig *så* hyggelig av de kjære Wiltersene å invitere oss. Men du kjenner visst min Lulla?» la han til til Ronny.

«Ja,» sa Ronny. «Er hun ikke med?»

«Hun ble igjen i den sjarmerende lille hagen deres for å hilse på gnomene – tenk at dere har en sånn fantastisk invasjon her! Det er så få trollmenn som forstår hvor mye vi har å lære av disse vise, små gnomene – eller, for å bruke det korrekte navnet, *Gernumbli gardensi*.»

«Våre kan masse bra banning,» sa Ronny, «men det tror jeg de har lært av Fred og Frank.»

Så forsvant han inn i teltet med en gruppe heksemestere, akkurat idet Lulla kom løpende.

«Hei, Harry!» sa hun.

«Æh – jeg heter Basse,» sa Harry forfjamset.

«Å, har du forandret navn også?» spurte hun blidt.

«Åssen visste du –?»

«Nei, det var bare uttrykket ditt,» sa hun.

Som faren var hun kledd i skjærende gul kutte, men hun hadde i tillegg staffert seg med en stor solsikke i håret. Når en først var kommet over det blendende førsteinntrykket, så det faktisk riktig pent ut. I hvert fall hadde hun ikke dinglende reddiker i ørene.

Xenofilius hadde slått av en prat med en bekjent og gått glipp av ordvekslingen mellom Lulla og Harry. Nå sa han adjø til denne trollmannen

og snudde seg mot datteren, som holdt en finger i været og sa: «Pappa, se – en av gnomene bet meg!»

«Nei, så fantastisk! Gnomspytt er noe av det sunneste som fins!» sa herr Lunekjær, grep den utstrakte fingeren og gransket de blødende stikksårene. «Lulla skatt, om du skulle merke noe demrende talent i løpet av dagen – en uventet trang til å synge opera eller deklamere på havsk – så ikke fortreng det! Det kan være en begavelse du har fått av *gernumbliene*!»

Fra Ronny, som akkurat kom forbi i motsatt retning, kom det et snøft.

«Ronny kan bare le,» sa Lulla uforstyrrelig, mens Harry geleidet henne og faren til plassene deres, «men faren min har forsket masse på *gernumbli*-magi.»

«Jaså?» sa Harry, som for lengst hadde bestemt seg for aldri å motsi de nokså spesielle synspunktene til Lulla eller faren hennes. «Men du skulle ikke ta på noe på det bittet, da?»

«Nei da, det går fint,» sa hun og sugde drømmende på fingeren mens hun målte Harry opp og ned. «Du ser fiks ut. Jeg sa til pappa at folk flest sikkert kom i gallakutter, men han mener at i bryllup bør man kle seg i solfarger – det bringer hell, nemlig.»

Hun forsvant sammen med faren, og Ronny dukket opp igjen med en eldre heks som holdt godt fast i armen hans. Nebbet av en nese, de rødkantede øynene og den rosa fjærhatten fikk henne til å se ut som en surmaget flamingo.

«… og så er håret ditt altfor langt, Ronald – et øyeblikk trodde jeg du var Gunilla. Men ved Merlins skjegg, hva *er* det Xenofilius Lunekjær har på seg? Han ser ut som en omelett. Og hva er du for en?» bjeffet hun til Harry.

«Å ja, det er sant, tante Murre, dette er fetter Basse.»

«Enda en Wiltersen? Dere forplanter dere som hagegnomer. Er ikke Harry Potter her? Jeg hadde håpet å møte ham. Jeg trodde han var en venn av deg, Ronald, eller var det bare skryt?»

«Nei – han kunne ikke komme –»

«Hmf. Fant på en unnskyldning, hva? Ikke fullt så enfoldig som han ser ut på bildene, altså. Jeg har akkurat gitt bruden instruks om hvordan tiaraen min skal sitte,» ropte hun til Harry. «Den er gnom-arbeid, skal jeg si deg;

vært i familien i århundrer. Pen pike, det er hun, men allikevel – *fransk*. Men se nå til å finne en god plass til meg, Ronald, jeg er hundre og sju år og burde ikke stå for lenge på føttene.»

Ronny sendte Harry et blikk breddfullt av mening idet han gikk og dukket ikke opp igjen på en god stund; Harry hadde vist minst et dusin til plassene sine før neste gang de møttes ved inngangen. Teltet var blitt nesten fullt, og for første gang var det ikke kø utenfor.

«Hun Murre er et skikkelig mareritt,» sa Ronny og tørret pannen med ermet. «Hun pleide å komme hit til jul hvert år, men så ble hun gudskjelov fornærmet da Fred og Frank sprengte en møkkbombe under stolen hennes mens vi spiste. Fattern pleier å si at hun sikkert har strøket dem av testamentet – det gir vel de jamnt blaffen i, de blir snart de rikeste i familien, sånn som de holder på … å jøss,» sa han og blunket flere ganger i rask rekkefølge mens Hermine nærmet seg. «Så flott du ser ut!»

«Alltid like overrasket,» sa Hermine, men med et smil. Hun hadde på seg en bølgende, syrinfarget kjole med matschende høyhælte sko, og håret var glatt og skinnende. «Din grandtante Murre er ikke enig, forresten. Jeg møtte henne akkurat ovenpå, mens hun ga Fleur den tiaraen, og da sa hun: 'Å kjære, er dette hun gompefødte?' og fortsatte med 'dårlig holdning og tynne ankler'.»

«Ikke ta det personlig, hun er uhøflig mot alle, hun,» sa Ronny.

«Er det Murre dere snakker om?» spurte Frank, som kom ut fra teltet sammen med Fred. «Jo, hun har nettopp fortalt meg at ørene mine har slagside, den gamle røya. Jeg skulle ønske onkel Kolerius hadde vært i live fremdeles; den gangen var det da litt moro når det var bryllup.»

«Var det ikke han som så en grim og døde tjuefire timer etter?» spurte Hermine.

«Ja, jo, han ble jo litt smårar mot slutten,» innrømmet Frank.

«Men før han ble sprø, var'n støtt selskapets midtpunkt,» sa Fred. «Han pleide å ta en flaske ildwhisky på styrten, stupe ut på dansegolvet, heise opp kutta og byne å trekke blomsterbuketter ut av –»

«Han lyder som et skikkelig sjarmtroll, ja,» sa Hermine, mens Harry brølte av latter.

«Ble aldri gift, han, av en eller annen grunn,» sa Ronny.
«Du verden,» sa Hermine.
Alle lo slik at ingen av dem la merke til en nykommer, en mørkhåret ung mann med stor, krum nese og tykke, svarte øyebryn, før han rakte invitasjonskortet til Ronny og sa: «Du ser vunderbar ut.» Riktignok var det Hermine han så på.
«Viktor!» hvinte hun og mistet den lille perlebesatte pungen sin, som falt i bakken med et dunk som lød altfor hardt i forhold til størrelsen. «Jeg ante ikke at du – å, du godeste – så deilig å se deg – hvordan har du det?»
Ronnys ører var blitt mørkerøde igjen. Han gransket Krumms invitasjon som om han ikke trodde et ord av det som sto der, og så sa han, altfor høyt: «Hva gjør du her?»
«Fleur inviterte meg,» sa Krumm og hevet øyebrynene.
Harry hadde ikke noe horn i sida til Krumm, så han håndhilste, men fant ut at det ville være klokest å fjerne ham fra Ronnys nærmeste nabolag og fulgte ham til plassen hans.
«Din venn er ikke veldig glad for se meg,» sa Krumm da de kom inn i det fullpakkede teltet. «Eller er han slekting?»
«Fetter,» mumlet Harry, men Krumm hørte ikke egentlig etter. Synet av ham skapte et visst oppstyr, særlig blant lamia-kusinene; han var tross alt en berømt rumpeldunkspiller. Folk strakte hals for å få et glimt av ham, og imens kom Ronny, Hermine, Fred og Frank fort innover midtgangen.
«På tide å sette seg,» sa Fred til Harry, «før vi blir overkjørt av brura.»
Harry, Ronny og Hermine satte seg på plassene sine på andre rad, bak Fred og Frank. Hermine virket nokså lyserød, og ørene til Ronny var fremdeles nærmest skarlagen. Det gikk noen øyeblikk, så mumlet han til Harry: «Så du det lille idiot-skjegget han har fått seg?»
Harry svarte med et ubestemmelig grynt.
Det varme teltet ble gradvis fylt av spent forventning og alminnelig mumling, innimellom avbrutt av et snøft av oppspilt latter. Herr og fru Wiltersen kom gående opp midtgangen mens de smilte og vinket til slektninger, herr Wiltersen iført splitter ny, ametystfarget kutte med hatt i samme farge.

Et øyeblikk etter reiste Rulle og Kalle seg foran i teltet, begge i gallakutte med en stor, hvit rose i knapphullet. Fred plystret skingrende, og det førte til et utbrudd av knising blant lamia-kusinene. Så bruste det av musikk, tilsynelatende fra de gylne ballongene, og folk tidde.

«Ooooo!» sa Hermine da hun hadde snudd seg i setet og sett mot inngangen.

Et dypt, samstemmig sukk steg opp fra hele forsamlingen av hekser og trollmenn ved synet av monsieur Delacour og Fleur som kom oppover midtgangen, Fleur glidende, monsieur Delacour hoppende og smilende. Det virket nesten som Fleur, i en uhyre enkel, hvit kjole, utstrålte et sterkt, sølvskimrende skjær. Vanligvis fikk glansen hennes alle andre til å blekne, men i dag forskjønnet den alle den falt på. Gulla og Gabrielle, begge i gylne kjoler, så enda penere ut enn ellers, og da Fleur nådde fram til Rulle, så han ikke ut som om han noensinne hadde råket ut for Fenris Vargar.

«Mine damer og herrer,» sa en litt messende stemme, og det ga et lite støkk i Harry da han så den samme lille trollmannen med strittende hårtotter som hadde ført ordet under gravferden til Humlesnurr, bare at nå sto han foran Rulle og Fleur. «Vi er samlet her i dag for å feire foreningen mellom to trofaste sjeler …»

«Jo da, tiaraen min gjør seg godt som prikken over i-en,» sa tante Murre med en hvisking de fleste hørte. «Men jeg må si Gunillas kjole er svært, svært utringet.»

Gulla kikket seg over skulderen med et flir, blunket til Harry og vendte fort ansiktet framover igjen. Harrys tanker vandret et langt stykke fra teltet, tilbake til ettermiddager tilbragt alene med Gulla i avsides kroker av skoleparken. Det var liksom så lenge siden. Det hadde alltid virket for godt til å være sant, som om han stjal noen skinnende stunder fra livet til en eller annen normal person, en uten et sikksakkarr på pannen …

«Vil du, Rolf-Arthur, ta henne som hos deg står, Fleur Isabelle …?»

På første rad hulket både fru Wiltersen og madame Delacour lydløst ned i ørsmå blondelommetørkler. Trompetstøt fra bakerste rad meddelte at Gygrid hadde funnet fram et av sine egne, borddukstore lommetørklær.

Hermine snudde seg og strålte mot Harry, og hennes øyne var også blanke av tårer.

«… så erklærer jeg dere for sammenføyd til døden skiller dere ad.»

Trollmannen med hårtottene løftet tryllestaven høyt over hodene på Rulle og Fleur, og et dryss av sølvstjerner skjøt ut over dem og sank i spiraler rundt de to som nå føyde seg sammen som bare det. Fred og Frank førte an i applausen, gullballongene under telttaket sprakk, og ut smatt og svevde paradisfugler og ørsmå gullbjeller og bidro med sang og kiming til det alminnelige spetakkel.

«Mine damer og herrer!» ropte totte-trollmannen. «Vil alle være så vennlige å reise seg!»

Det ville alle, tante Murre riktignok med adskillig murring, og trollmannen svingte med staven. Stolene de hadde sittet på svevde grasiøst til værs, teltdukene forsvant, og i stedet sto de under en himling båret oppe av gullstenger, og med en fantastisk utsikt over den sollyse frukthagen og landskapet rundt. Det neste som skjedde var at en dam av smeltet gull spredde seg ut fra midten av teltet til den var blitt til et glitrende dansegolv; de svevende stolene grupperte seg rundt småbord med hvite duker, hvorpå alt sammen dalte like grasiøst ned og plasserte seg rundt dansegolvet, og orkesteret med gulljakkene kom marsjerende mot podiet.

«Fikst,» sa Ronny anerkjennende idet kelnerne kom poppende fram på alle kanter, noen med sølvbrett fulle av gresskarsaft, smørterøl og ildwhisky, andre vaklende under berg av terter og snitter.

«Vi burde gå og gratulere dem!» sa Hermine og gikk opp på tå for å se stedet hvor Rulle og Fleur hadde forsvunnet i mengden av lykkønskere.

«Det får vi tid til siden,» mente Ronny. Han snappet tre smørterøl fra et passerende brett og rakte den ene til Harry. «Hermine, ta imot – vi finner et bord, hva … ikke der! Ikke i *nærheten* av Murre …»

Ronny førte an over det tomme dansegolvet, med stadige blikk til høyre og venstre; Harry var sikker på at det var Krumm han prøvde å unngå. Før de var framme på den andre sida av teltet, hadde det allerede satt seg folk ved de fleste av bordene. Det tommeste var det hvor Lulla satt alene.

«Er det greit om vi setter oss her?» spurte Ronny.

«Ja da,» sa hun glad. «Pappa har akkurat gått for å gi Rulle og Fleur presangen fra oss.»

«Hva er det for noe, gratis guflerot resten av livet?» spurte Ronny.

Hermine langet ut et spark etter ham under bordet, men traff Harry. Det gjorde så vondt at han fikk tårer i øynene og gikk glipp av samtalen for en stund.

Orkesteret hadde begynt å spille. Rulle og Fleur var de første på dansegolvet og fikk stor applaus. Etter en stund førte herr Wiltersen madame Delacour ut, fulgt av fru Wiltersen og Fleurs far.

«Jeg liker denne sangen,» sa Lulla og svaiet i takt med den valsliknende melodien. Etter noen sekunder reiste hun seg og gled ut på dansegolvet, og der begynte hun å snurre rundt med lukkede øyne og viftende armer, aldeles alene.

«Hun er jaggu toppers, hæ?» sa Ronny beundrende. «Alltid god valuta.»

Men smilet forsvant raskt, for Viktor Krumm hadde plumpet ned på stolen Lulla hadde forlatt. Hermine så glad og oppskjørtet ut, men denne gangen var det ikke for å gi henne komplimenter han var kommet. Han skulte da han sa: «Hvem er den mann i gult?»

«Det er Xenofilius Lunekjær, faren til en venn av oss,» sa Ronny. Den kamplystne tonen tydet på at ingen burde le av Xenofilius, uansett hvor fristende det kunne være. «Bli med og dans,» sa han plutselig til Hermine.

Hun ble litt befippet, men glad også, og reiste seg, og sammen forsvant de i den tetnende mengden på dansegolvet.

«Ah, de to, de er sammen nå?» spurte Krumm og ble et øyeblikk distrahert.

«Æh – på en måte, så,» sa Harry.

«Hvem du er?» spurte Krumm.

«Basse Wiltersen.»

De håndhilste.

«Du, Basse – du kjenner denne mann, Lunekjær, godt?»

«Nei, jeg traff ham første gang i dag. Åssen da?»

Krumm skulte over glasset sitt mot Xenofilius, som sto og pratet med noen heksemestere på den andre sida av dansegolvet.

«For det,» sa Krumm, «at hvis ikke han er en gjest til Fleur, da jeg vil duellere ham her og nå, for det han går med det motbydelig simbol på bristet.»

«Symbol?» sa Harry og kikket også på Xenofilius. Der hang det mystiske, trekantede øyet og glitret på brystet hans, ja. «Hvorfor det? Hva er det som er så gærnt med det?»

«Grindelwalt. Det er Grindelwalts simbol.»

«Grindelwald … den svarte trollmannen som Humlesnurr vant over?»

«Ja, han.»

Kjevemusklene til Krumm spente seg som om han tygde, og så sa han: «Grindelwalt drepte mange menneske. Min bestefar, til eksempel. I dette land han var jo aldri så mektig, de si han var redd mot Humleschnurr – og meket klok, å tenke på hvordan Humleschnurr tok knekk på han. Men det –,» han pekte på Xenofilius, «det er hans simbol. Jeg kjente igjen det med samme; Grindelwalt hogget det inn på en vegg i Durmstrang når han var elev der. Noen idiotere kopierte det på sine boker og sine kler for å sjokke, gjøre seg viktig – til vi som hadde mist folk av vår familie til Grindelwalt lærte dem på bedre tanke.»

Krumm knakte truende med knokene og glodde olmt på Xenofilius. Harry klødde seg i hodet. Det virket utrolig usannsynlig at Lullas far skulle være noen tilhenger av svartekunstene, og ingen andre i teltet hadde visst gjenkjent det trekantede, runeliknende smykket.

«Er du … æh, helt sikker på at det er Grindelwalds –?»

«Jeg tar ikke feil,» sa Krumm kaldt. «Jeg gikk forbi det simbol i mange år. Jeg kjenner det godt.»

«Vel,» sa Harry, «det er mulig Xenofilius faktisk ikke vet hva det er for slags symbol. Lunekjærene er litt … uvanlige. Det kan godt være han har plukket det opp etsteds og tror det er tverrsnittet av hodet på en krøllhornet snørkjuke eller noe.»

«Tverrschnitt av hva?»

«Nei, jeg vet ikke hva de er for noe, jeg, men han og datteren hans pleier visst å dra på ferier og lete etter dem …»

Harry følte at forklaringene hans om Lulla og faren hennes ikke holdt helt mål.

«Der har du henne, der,» sa han og pekte på Lulla, som fremdeles danset for seg selv og veivet med armene omkring seg som om hun prøvde å bli kvitt knott.

«Hvorfor hun gjør slik?» spurte Krumm.

«Hun prøver vel å jage vekk en svinnsmyg,» sa Harry; han kjente igjen symptomene.

Det virket som Krumm var i tvil om Harry drev ap med ham eller ikke. Han trakk opp tryllestaven fra kutten og klasket den truende mot låret. Det fløy gnister fra tippen.

«Gregorovitsj!» sa Harry så høyt at Krumm skvatt, men Harry var for oppspilt til å ense det. Minnet hadde dukket opp igjen da han så Krumms tryllestav: Olivander som tok den og undersøkte den grundig før Tretrollmannsturneringen.

«Hva om han?» spurte Krumm mistenksomt.

«Han er tryllestavmaker!»

«Jeg vet det,» sa Krumm.

«Han lagde staven din! Det var derfor jeg tenkte – rumpeldunk …»

Krumm ble mer og mer mistenksom.

«Hvordan du vet at Gregorovitsj lage min stav?»

«Jeg … jeg har vel lest det et sted,» sa Harry. «I … i et supporterblad,» improviserte han vilt, og Krumm virket litt formildet.

«Jeg visste ikke at jeg har snakke noen gang om min stav til supportere,» sa han.

«Å nei … æh … hvor har Gregorovitsj gjort av seg for tida?»

Krumm ble litt forundret.

«Han har pensjonert siden mange år. Jeg var en av de siste som kjopte en Gregorovitsj-stav. De er de beste – men jeg vet selvsagt at dere briter, dere har god tro om Olivander.»

Harry svarte ikke. Han lot som om han så på de dansende, slik som Krumm, men i virkeligheten satt han og ni-tenkte. Voldemort var altså på utkikk etter en berømt stavmaker, og han behøvde ikke lete lenge etter

grunnen: Det måtte opplagt være på grunn av det hans egen stav hadde gjort den natta Voldemort forfulgte ham gjennom lufta. Staven med kristtorn og føniksfjær hadde seiret over den lånte staven, og det var noe Olivander ikke hadde forutsett eller forstått. Ville Gregorovitsj vite bedre? Var han virkelig flinkere enn Olivander, kjente han stav-hemmeligheter som var ukjente for den andre?

«Den jente der ser meget pen ut,» sa Krumm og fikk Harry tilbake til omgivelsene. Den han pekte på var Gulla, som akkurat hadde kommet bort til Lulla. «Hun er også en slekting med deg?»

«Ja,» sa Harry med plutselig irritasjon, «og hun er sammen med noen. Sjalu type. Diger fyr, han burde du ikke legge deg ut med.»

Krumm gryntet, tømte glasset sitt og reiste seg.

«Hva er poeng for å være internasjonal rumpeldunkstjerne hvis alle pene jentene er opptatt?» sa han.

Og så gikk han. Harry snappet et smørbrød fra en passerende kelner og bega seg på vei rundt det stappfulle dansegolvet for å finne Ronny og fortelle ham om Gregorovitsj. Men Ronny var midt ute på golvet og danset med Hermine. Harry lente seg mot en av de gylne søylene og kikket på Gulla, som danset med Laffen Styx, vennen til Fred og Frank, og prøvde å la være å ergre seg over det han hadde lovet Ronny.

Han hadde aldri vært i noe bryllup før, så det var vanskelig å bedømme hvordan trollmannsbrylluper skilte seg fra gompenes, men det virket nokså sikkert at sistnevnte neppe kunne by på bryllupskaker med to miniatyrfønikser øverst som fløy til værs når kaka ble skåret opp, eller champagneflasker som svevde fritt rundt blant gjestene. Mens kvelden falt på og nattsvermerne trakk inn under telttaket, som nå var opplyst av svevende lykter, ble festlighetene stadig lystigere. Fred og Frank hadde for lengst forsvunnet med to av Fleurs kusiner, og i et hjørne sto Kalle, Gygrid og en tettvokst trollmann med fiolett stråhatt og sang 'Odo den tapre'.

En full Ronny-onkel var visst ikke helt sikker på om Harry var sønnen hans eller ikke, så for å unnslippe vandret Harry videre gjennom flokken. På veien fikk han øye på en gammel trollmann med en møllspist fez som satt alene ved et bord. Han hadde en sky av hvitt hår som fikk ham til å

minne om en aldrende løvetann, og det var noe vagt kjent ved ham. Harry ransaket hjernen, og plutselig gikk det opp for ham at dette var Elifas Dogger, medlem av Føniksordenen og mannen som hadde skrevet nekrologen over Humlesnurr.

Harry gikk bort til ham.

«Kan jeg sette meg her?»

«Ja visst, ja visst,» sa Dogger. Stemmen var nokså tynn og pipende.

Harry bøyde seg nærmere.

«Herr Dogger, jeg er Harry Potter.»

Dogger gispet.

«Men snille deg, gutt! Arthur fortalte meg at du var her, i forkledning … Nei, nå ble jeg virkelig glad. Det er en ære!»

Med hender som skalv av oppspilt glede, skjenket han opp et glass champagne til Harry.

«Jeg tenkte på å skrive til deg,» hvisket han, «etter at Humlesnurr … sjokket … og selvsagt, for deg …»

De små øynene rant fulle av tårer.

«Jeg leste nekrologen De skrev i *Aftenprofeten*,» sa Harry. «Jeg visste ikke at De kjente Humlesnurr så godt.»

«Så godt som noen,» sa Dogger og tørret øynene med en serviett. «Det var iallfall jeg som kjente ham lengst, om du ikke regner med Abriam – og folk regner liksom aldri med Abriam.»

«Når vi snakker om *Aftenprofeten* … herr Dogger, jeg vet ikke om De så –»

«Kall meg bare Elifas, gutten min.»

«Elifas … jeg vet ikke om du så det intervjuet med Rita Slita om Humlesnurr?»

Ansiktet til Dogger ble mørkerødt av sinne.

«Å jo da, Harry, det så jeg. Det kvinnemennesket – den gribben, ville kanskje vært en bedre beskrivelse – maste nesten livet av meg for å få en samtale. Jeg må med skam bekjenne at jeg ble nokså uhøflig og kalte henne en innpåsliten ål, med det resultat, som du kanskje så, at hun sådde tvil om min mentale tilstand.»

«Vel,» sa Harry, «i det intervjuet antydet Rita Slita at rektor Humlesnurr var borti svartekunstene da han var ung.»

«Ikke tro et ord av det!» sa Dogger straks. «Ikke et ord, Harry! La intet plette dine minner om Albus Humlesnurr!»

Harry møtte det oppriktige, bekymrede blikket og følte seg ikke beroliget, men frustrert. Trodde Dogger virkelig at det var så enkelt, at Harry simpelthen kunne bestemme seg for å ikke tro på det? Forsto han ikke at Harry måtte være *sikker*, måtte vite *alt?*

Kanskje Dogger hadde en anelse om hva Harry tenkte, for han så bekymret ut og begynte fort: «Harry, Rita Slita er en skrekkelig –»

Han ble avbrutt av en skingrende kakling.

«Rita Slita? Å, henne elsker jeg! Leser bestandig det hun skriver!»

Harry og Dogger så opp, og der sto tante Murre med fjærene dansende på hatten og et champagneglass i hånden. «Hun har skrevet en bok om Humlesnurr, forresten!»

«God dag, Murmela,» sa Dogger. «Ja, vi snakket akkurat om –»

«Du der! Gi meg stolen din, jeg er hundre og sju!»

En ny rødhåret Wiltersen skvatt forskrekket opp fra stolen sin, og tante Murre svingte den rundt med forbausende kraft og plantet seg mellom Dogger og Harry.

«Hallo igjen, Tasse, eller hva det var du het,» sa hun til Harry. «Nå, Elifas, hva var det du skulle si om Rita Slita? Du vet vel at hun har skrevet en biografi over Humlesnurr? Jeg kan nesten ikke vente på å få lest den, ja, det er sant, jeg må huske på å bestille den hos Snirckel & Blæk.»

Doggers uttrykk ble stivt og stramt, men tante Murre tømte glasset sitt og knipset med de knoklete fingrene til en passerende kelner etter et nytt. Hun tok en ny, stor slurk champagne, rapte og sa: «Dere behøver ikke se ut som to utstoppede frosker! Før Albus ble så respektert og respektabel og alt det tøvet der, gikk det så menn noen ganske stygge rykter om ham!»

«Uvitende bakholdsangrep,» sa Dogger og ble reddikrød igjen.

«Det sier selvfølgelig du, Elifas,» kaklet tante Murre. «Jeg la nok merke til hvordan du skøytet utenom de verste råkene i den nekrologen din!»

«Det gjør meg vondt å høre,» sa Dogger enda kjøligere. «Jeg kan forsikre at det jeg skrev, kom fra hjertet.»

«Å, vi vet jo alle at du tilba Humlesnurr. Du hadde vel fortsatt å se ham som en helgen selv om det skulle vise seg at han *tok* livet av den futt-søsteren sin.»

«*Murmela!*» utbrøt Dogger.

En kulde som ikke hadde noe med champagnen å gjøre, spredde seg i brystet til Harry.

«Hva mente du med det?» spurte han Murre. «Hvem har sagt at søsteren hans var en futt? Jeg trodde hun var syk?»

«Da trodde du vel feil, da, Tasse!» sa tante Murre og frydet seg synlig over virkningen av det hun hadde sagt. «Og forresten, hvordan skulle du kunne ane noe om dette? Alt sammen skjedde jo lenge, lenge før du var påtenkt engang, gutt, og sannheten er at de av oss som levde den gangen, aldri fikk vite hvordan det egentlig hang sammen. Det er derfor jeg gleder meg slik til å se hva Slita har gravd fram! Humlesnurr holdt tett om den søsteren sin temmelig lenge.»

«Det er slett ikke sant,» pep Dogger. «Aldeles usant!»

«Han fortalte meg aldri at søsteren hans var en futt,» sa Harry uten å tenke seg om. Kulda satt fast i brystet.

«Og hvorfor i all verden skulle han fortelle det til *deg?*» vrinsket Murre og svaiet litt på stolen da hun prøvde å samle blikket på Harry.

«Grunnen til at Albus aldri snakket om Ariana er vel opplagt nok, skulle jeg tro,» sa Elifas med en stemme som var tykk av følelse. «Han var så knust da hun døde –»

«Hvorfor var det aldri noen som så henne, Elifas?» hvinte Murre. «Hvorfor visste halvparten av oss ikke engang at hun eksisterte, før de bar kista ut av huset og holdt begravelse for henne? Hvor var helgenen Albus mens de holdt Ariana innestengt i kjelleren? Borte på Galtvort for å bli genial, så fikk det være ett fett hva som foregikk i hans eget hjem!»

«'Innestengt i kjelleren'?» sa Harry. «Hva skal det bety?»

Dogger så helt motløs ut, men tante Murre kaklet igjen og svarte.

«Humlesnurrs mor var et skummelt kvinnemenneske, simpelthen skummelt! Gompefødt, bare at jeg har hørt at hun lot som hun ikke var det –»

«Det gjorde hun aldeles ikke! Kendra var et fint menneske,» hvisket Dogger beklemt, men tante Murre overhørte ham.

«– hovmodig og dominerende, nettopp en slik heks som ville bli dypt ydmyket over å få en futt –»

«Ariana var ingen futt!» pep Dogger.

«Det sier du, Elifas, men forklar meg da hvorfor hun aldri gikk på Galtvort!» sa tante Murre. Så snudde hun seg mot Harry igjen. «I vår ungdom ble futter helst hysjet ned. Skjønt å gå til slike ytterligheter som å holde en liten pike fanget i sitt eget hjem og late som om hun ikke fantes –»

«Men jeg sier jo at det overhodet ikke har skjedd!» sa Dogger, men ble overkjørt av tante Murre, og det var fremdeles Harry hun snakket til.

«Futtene ble som oftest sendt bort på gompeskoler og oppmuntret til å integrere seg i gompesamfunnet … langt bedre for dem enn å prøve å finne en plass til dem i trollmannsverdenen, hvor de evig og alltid må bli annenklasses … men Kendra Humlesnurr ville naturligvis aldri drømme om å la sin datter gå på en gompeskole –»

«Ariana var svakelig!» sa Dogger desperat. «Hun hadde alltid for dårlig helse til at de kunne la henne –»

«La henne slippe ut av huset?» kaklet Murre. «Men på St. Mungo kom hun ikke, og de hentet aldri noen heler til å kikke på henne!»

«Oppriktig talt, Murmela, du kan da umulig vite om –»

«Du visste kanskje ikke, du, Elifas, at min fetter Larian var heler på St. Mungo den gangen, og han fortalte familien under taushetsløfte at Ariana aldri hadde vært der. Ytterst mistenkelig, mente Larian at det var!»

Dogger var visst på nippet til å briste i gråt. Tante Murre derimot så ut til å more seg kongelig og knipset etter mer champagne. Harry følte seg nummen. Han tenkte på Dumlingene og hvordan de hadde sperret ham inne, stengt ham ute, passet på at ingen fikk se ham, bare for den forbrytelsen å være født trollmann. Hadde Humlesnurrs søster lidd samme skjebne, bare motsatt: blitt sperret inn for å *mangle* magi? Og hadde Humlesnurr virkelig

bare overlatt henne til sin skjebne mens han selv dro til Galtvort og fikk vise hvor genial og talentfull han var?

«Ja, hvis ikke Kendra allerede hadde vært død,» fortsatte Murre, «ville jeg trodd det var hun som ekspederte Ariana –»

«Hvordan *kan* du si noe slikt, Murmela?» stønnet Dogger. «At en mor skulle drepe sin egen datter? Tenk på hva du sier!»

«Hvis den moren var i stand til å holde datteren innesperret i årevis, så hvorfor ikke?» sa tante Murre og trakk på skuldrene. «Men som sagt, det holder ikke, for Kendra døde før Ariana – men av hva, er det visst ingen som riktig vet …»

«Å, da var det vel Ariana som myrdet henne,» sa Dogger med et tappert forsøk på sarkasme. «Hvorfor ikke?»

«Jo, Ariana kunne kanskje ha gjort et desperat forsøk på å rømme, og drept Kendra i et basketak,» sa tante Murre tankefullt. «Bare rist på hodet så mye du vil, Elifas! Du var i Arianas begravelse, var du ikke det?»

«Jeg var det, ja,» svarte Dogger med dirrende lepper. «Og noen sørgeligere anledning kan jeg ikke huske. Det knuste Albus' hjerte –»

«Hjertet hans var visst ikke det eneste som ble knust. Brakk ikke Abriam nesa hans midt under bisettelsen?»

Om Dogger hadde sett forskrekket ut før, var det ingenting mot uttrykket hans nå. Murre kunne like godt ha stukket en kniv i ham. Hun kaklet høyt og tok en ny, drøy slurk av champagnen så det sildret nedover haken.

«Hvordan visste du –?» kvekket Dogger.

«Min mor var venner med gamle Bathilda Bang,» sa tante Murre fornøyd. «Hun fortalte mor hele historien, og jeg lyttet bakom døra. Tenk, slagsmål på kistekanten! Slik Bathilda fortalte det, ropte Abriam at det var Albus' feil at Ariana var død, og så dro han til ham midt i fjeset. Albus forsvarte seg ikke engang, sa Bathilda, og det er i og for seg rart, for i en duell kunne han knust Abriam fullstendig med begge hendene på ryggen.»

Murre bælmet mer champagne. Det virket som om det å minnes disse gamle skandalene opplivet henne like mye som de forferdet Dogger. Harry visste ikke hva han skulle tro: Han ville vite sannheten, men alt Dogger kunne prestere, var å sitte der og breke tynt om at Ariana var syk. Harry

kunne ikke få seg til å tro at Humlesnurr ikke ville lagt seg imellom om noe så grusomt foregikk i hans eget hjem, men det var opplagt noe muggent ved hele historien.

«Og jeg skal si deg en ting til, jeg,» sa Murre og hikket litt da hun satte fra seg glasset. «Jeg tror Bathilda har latt munnen løpe for Rita Slita. Alle de antydningene i det intervjuet om en viktig kilde som sto Humlesnurr nær – gudene skal vite at hun var der mens alt dette med Ariana sto på, så det kan godt stemme!»

«Ikke tale om at Bathilda ville snakket med Rita Slita!» hvisket Dogger.

«Bathilda Bang?» spurte Harry. «Hun som skrev *Magiens historie*?»

Navnet sto utenpå en av Harrys skolebøker – riktignok ikke den han hadde lest flittigst i.

«Ja,» sa Dogger og kastet seg over spørsmålet som en druknende mann over et livbelte. «En uhyre begavet magihistoriker, og en gammel venn av Albus.»

«Og ganske bløt på pæra etter hvert, etter det jeg hører,» sa tante Murre muntert.

«Desto skammeligere, i så fall, om Slita har utnyttet henne,» sa Dogger, «og man kan heller ikke feste lit til noe hun kan ha sagt.»

«Å, minner kan alltids gjenopplives, og det tenker jeg Rita Slita vet alt om,» sa tante Murre. «Men selv om Bathilda skulle ha blitt helsløv, sitter hun ganske sikkert med gamle fotografier, og kanskje brev. Så mange år som hun kjente Humlesnurrene … vel verdt en tur til Gudriksdal, spør du meg.»

Harry hadde akkurat tatt en slurk smørterøl og satte den fluksens i halsen. Dogger klasket ham i ryggen mens han hostet og glodde på tante Murre med rennende øyne. Da han fikk stemmens bruk igjen, spurte han: «Bor Bathilda Bang i Gudriksdal?»

«Ja visst, hun har bodd der siden tidenes morgen! Humlesnurrene flyttet dit da Parsifal havnet i fengsel, og de ble naboer.»

«Bodde Humlesnurrs familie *også* i Gudriksdal?»

«Ja, Tasse, det var det jeg nettopp sa,» sa tante Murre stramt. Harry følte seg aldeles tom. Ikke én gang på de seks årene hadde Humlesnurr nevnt for

ham at de begge hadde bodd og mistet sine kjære i Gudriksdal. Hvorfor ikke? Lå gravene til Lilly og Jakob side om side med Humlesnurrs mor og søster? Hadde Humlesnurr besøkt gravene deres, og kanskje måttet gå forbi Lillys og Jakobs på veien? Og uten noensinne å si noe til Harry … uten å bry seg med å si et ord …

Hvorfor dette var så viktig, kunne han ikke forklare, ikke for seg selv engang, bare at han følte at det var jevngodt med en løgn å la være å fortelle at de hadde dette stedet, disse erfaringene, felles. Han stirret fremfor seg, nesten uten å ane hva som foregikk rundt ham, og merket ikke at Hermine hadde dukket opp før hun satte seg ved sida av ham.

«Nå orker jeg altså ikke å danse mer,» peste hun, vippet av seg skoene og masserte den ene fotsålen. «Ronny har gått for å finne noen flere smørterøl. Vet du hva, jeg så nettopp Viktor storme vekk fra faren til Lulla, det så ut som de hadde kranglet –» Så så hun nærmere på ham og senket stemmen. «Harry – er det noe i veien?»

Harry visste ikke hvor han skulle begynne, men det spilte ingen rolle. I samme øyeblikk kom noe stort og sølvblankt brasende ned gjennom teltduken over dansegolvet – en glinsende, grasiøs gaupe, som landet mykt på føttene midt mellom de forbløffede gjestene. De nærmeste stivnet midt i et dansetrinn, absurd nok, og rundt om snudde folk seg mot skytsvergen idet den åpnet gapet og sa, med Nestor Bindebolts dype, langsomme stemme:

«*Departementet har falt. Grimst er død. De kommer*.»

KAPITTEL NI

ET GJEMMESTED

Allting ble liksom seigt og utydelig. Harry og Hermine for opp og trakk stavene. Mange begynte først nå å oppfatte at noe spesielt hadde skjedd. Så var sølvkatten borte, mens stadig flere snudde seg dit den hadde vært. Stillheten spredde seg derfra i kalde krusninger. Så var det noen som skrek.

Harry og Hermine brøytet seg vei gjennom den panikkslagne mengden. Gjester løp til alle kanter; mange eksiverte – beskyttelsesheksingene rundt Hiet var åpenbart brutt.

«Ronny!» ropte Hermine. «Ronny, hvor er du?»

Mens de kjempet seg vei over dansegolvet, begynte formummede, maskerte skikkelser å dukke opp mellom gjestene. Harry fikk øye på Lupus og Dult med stavene i været; begge ropte: «*Parero*!», og ropet ble gjentatt fra alle kanter –

«Ronny! Ronny!» ropte Hermine, nesten på gråten, mens vettskremte gjester skumpet borti dem. Harry trev hånden hennes så de ikke skulle komme fra hverandre; i det samme suste en strime av lys over hodet på dem, men om det var en beskyttelse eller noe nifsere, kunne han ikke si –

Og så var Ronny der. Han grep Hermine i den ledige hånden, og Harry merket at hun snurret rundt på stedet. Lys og lyd ble utslettet av totalt mørke; det eneste han kunne sanse, var hånden til Hermine mens han ble presset gjennom tid og rom, bort fra Hiet, bort fra de angripende dødseterne, kanskje bort fra Voldemort selv …

«Hvor er vi?» sa Ronnys stemme.

Harry åpnet øynene. Et øyeblikk trodde han de ikke hadde forlatt bryllupet likevel – rundt dem var det fremdeles fullt av folk …

«Tottenham Court Road,» hikstet Hermine. «Gå, bare gå, vi må finne et sted dere kan skifte.»

Harry gjorde som hun sa, og de halvt gikk, halvt løp bortover en bred, mørk gate, full av stengte butikker og sene ranglefanter. Over dem tindret stjernene. En dobbeltdekkerbuss romlet forbi, og en gjeng lystige pubgjester glodde stort da de passerte – Harry og Ronny var fremdeles iført gallakutter.

«Vi har jo ikke noe å skifte *til*, Hermine,» sa Ronny, idet en ung kvinne fikk øye på ham og fniste høylytt.

«At jeg ikke tenkte på å ha med meg usynlighetskappen!» sa Harry og bannet innvendig over at han kunne være så dum. «Og jeg som alltid hadde den med meg i hele fjor –»

«Ta det rolig, jeg har tatt med kappen, og klær til begge to,» sa Hermine. «Bare prøv å oppføre dere normalt til – jo, vi prøver der!»

Hun førte an bortover en sidegate og videre inn i et mørkt smug.

«Du sier du har kappen og klær …,» sa Harry og rynket pannen. Hermine bar ikke på annet enn den lille perlepungen, som hun nå begynte å rote i.

«Ja da, her er de,» sa Hermine, og til guttenes totale forbløffelse trakk hun opp et par jeans, en genser, noen rødbrune sokker og til slutt den sølvskimrende usynlighetskappen.

«Åssen i huleste hampen …?»

«Jeg brukte bare en umerkelig forlengningsformel,» sa Hermine. «Ikke lett, men jeg tror jeg fikk den brukbart til. Iallfall fikk jeg med meg alt vi behøvde i denne.» Hun ristet litt på den spinkle, lille veska, og ekkoene rullet som i et lasterom mens diverse tunge gjenstander trillet rundt der inne. «Å søren, det er sikkert bøkene,» sa hun og kikket nedi, «og jeg som hadde sortert dem etter emne … ja, ja … Harry, det er best du tar usynlighetskappen. Ronny, skynd deg og skift …»

«Når ordnet du med alt dette?» spurte Harry mens Ronny fikk av seg kutten.

«Jeg fortalte dere jo det i Hiet, at jeg hadde pakket ferdig det viktigste for mange dager siden – hvis det skulle bli nødvendig å komme seg unna i en

fart, ikke sant. Og i morges pakket jeg ryggsekken din også og puttet den oppi, Harry, etter at du hadde skiftet … Jeg hadde liksom en følelse …»

«Du er virkelig noe for deg sjøl, du,» sa Ronny og rakte henne den sammenkrøllede kutten.

«Takk for det,» sa hun og presterte et lite smil mens hun stappet den oppi veska. «Skynd deg, da, Harry, og få på deg den kappen!»

Harry slengte usynlighetskappen over skuldrene, trakk den over hodet og forsvant av syne. Det var først nå det begynte å gå opp for ham hva som hadde skjedd.

«De andre – alle de i bryllupet –»

«Vi kan ikke tenke på det nå,» hvisket Hermine. «Det er deg de er ute etter, Harry, og vi setter bare alle i større fare hvis vi drar tilbake.»

«Hermine har rett,» sa Ronny, som øyensynlig visste at Harry skulle til å motsi henne, selv om han ikke kunne se ansiktet hans. «De fleste i Ordenen var der, de tar seg nok av dem.»

Harry nikket. Så kom han på at de ikke kunne se ham og sa: «Mjoo.» Men han tenkte på Gulla, og frykten boblet som syre i magen.

«Kom igjen, jeg tror det er best vi holder oss på farten,» sa Hermine.

De gikk tilbake den samme sidegata og ut i hovedgata, hvor en klynge menn på den andre sida sang og sjanglet bortover fortauet.

«Hvorfor akkurat Tottenham Court Road, forresten?» spurte Ronny.

«Jeg aner ikke, det bare datt ned i meg. Men vi er sikkert tryggere ute i gompeverdenen, det er ikke der de venter å finne oss.»

«Riktig,» sa Ronny og så seg om, «men syns dere ikke det føles litt – utsatt?»

«Har vi noe valg?» sa Hermine. Hun krympet seg da mennene på den andre sida satte i gang å plystre etter henne. «Vi kan ikke akkurat bestille rom på *Den lekke heksekjel*, vel? Og Grimolds plass er ute, hvis Slur kan komme seg inn der … Vi kunne vel prøvd hjemme hos foreldrene mine, men jeg tror kanskje de sjekker der … å, jeg skulle ønske de der kunne ti stille snart!»

«Heisan, snuppa!» bæljet den fulleste av karene på det andre fortauet. «Løst på en drink? Gi blaffen i han rødtoppen og kom og få deg en

halvliter!»

«Vi går og setter oss et sted,» sa Hermine fort, idet Ronny åpnet munnen for å rope noe tilbake. «Se, den der er vel grei nok!»

Det var en liten, snuskete nattkafé. Det lå et tynt fettlag over respatexbordene, men den var iallfall tom. Harry smatt inn i båsen først, og deretter Ronny, med Hermine vis-à-vis. Hun ble sittende med ryggen til inngangen og likte det dårlig; hun kikket seg over skulderen så ofte at det virket som om hun hadde en nervøs rykning. Harry likte ikke å sitte stille; når de gikk, virket det iallfall som om de hadde et mål. Under kappen merket han at de siste virkningene av polyksiren var i ferd med å forta seg; hendene begynte å få sin vanlige form og lengde. Han trakk opp brillene av lomma og satte dem på seg.

Det gikk en liten stund, så sa Ronny: «Dere vet at det ikke er langt til *Heksekjelen?* Det er rett nede ved Charing Cross –»

«Ronny da, vi kan ikke det!»

«Ikke bo der, nei, bare finne ut hva som foregår!»

«Vi vet hva som foregår! Voldemort har tatt over departementet, hva mer er det vi trenger å vite?»

«OK, OK, det var bare en tanke!»

De sank tilbake i irritabel taushet. En tyggegummityggende servitrise kom subbende bort, og Hermine bestilte to cappuccino. Ettersom Harry var usynlig, ville det virket litt rart å bestille en til ham. Et par røslige arbeidskarer kom inn og klemte seg ned i nabobåsen. Hermine senket stemmen og hvisket:

«Jeg syns vi skal finne et stille sted og eksivere utpå landet etsteds. Derfra kan vi sende beskjed til Ordenen.»

«Får du til den snakkende skytsverge-greia, altså?» spurte Ronny.

«Jeg tror det. Jeg har øvd meg.»

«Vel, bare de ikke får trøbbel av det, så … men kanskje de er arrestert alt. Uæhh, fy svarte, så ekkelt!» la Ronny til etter den første slurken av det gråaktige kaffeskummet. Servitrisen hørte det og sendte ham et stygt blikk på veien til å ta imot bestillingene fra de nyankomne. Den største av de to

arbeiderne – blond og temmelig diger, nå som Harry først kikket på ham – viftet henne bare bort, og hun glodde fornærmet på ham òg.

«Nei, kom'a, så går vi. Jeg orker ikke å drikke dette sølet,» sa Ronny. «Hermine, har du noen gompepenger å betale med?»

«Ja, jeg tok ut hele boligsparingen min før jeg dro til Hiet. Men all småmynten ligger sikkert på bunnen,» sukket hun og strakte seg etter perlepungen.

De to arbeiderne beveget seg på likt, og Harry gjorde det samme uten å tenke: Alle tre trakk tryllestavene. Det tok et sekund eller to før det gikk opp for Ronny hva som skjedde, men da kastet han seg over bordet og skubbet Hermine overende på benken. Salven fra dødseterne splintret flisveggen der Ronnys hode nettopp hadde vært, i det samme som Harry – fortsatt usynlig – skrek: «*Lamstivosløvus!*»

Den svære, blonde dødseteren fikk spruten av rødt lys rett i fjeset og bikket sidelengs, bevisstløs. Kameraten så ikke hvem som hadde kastet heksingen og fyrte av en til mot Ronny: Skinnende, svarte tau skjøt ut fra stavtippen og bandt Ronny fra topp til tå. Servitrisa hylte og løp mot døra; Harry sendte en ny lamming mot dødseteren med det forvridde fjeset som hadde snurpet sammen Ronny, men heksingen bommet, rikosjetterte fra vinduet og traff servitrisa, som kollapset foran døra.

«*Disintegratio!*» brølte dødseteren, og bordet foran Harry ble blåst til pinneved med slik kraft at han ble slengt i veggen, tryllestaven glapp ut av hånden, og kappen gled av.

«*Petrificus totalis!*» skrek Hermine fra gjemmestedet sitt, og dødseteren tippet forover som en statue og landet med et knasende brak på virvaret av knust steingods, bord og kaffe. Hermine kom krabbende fram under benken, og hun skalv da hun ristet håret fritt for glassplinter etter et askebeger.

«*K-kappio!*» sa hun og pekte med staven på Ronny. Heksingen kuttet gjennom buksa hans på kneet og dypt inn i kjøttet, og han brølte av smerte. «Å, om *forladels*, Ronny – jeg skjelver sånn på hånden! *Kappio!*»

Denne gangen ble tauene kappet og falt av. Ronny kom seg på beina og ristet på armene for å få tilbake følelsen i dem. Harry plukket opp staven sin

igjen og skrevde over vrakrestene bort dit hvor den store, blonde dødseteren lå langflat over benken.

«Denne her burde jeg kjent igjen, han var der den kvelden Humlesnurr døde,» sa han. Han vippet den mørkere dødseteren over på ryggen med foten; mannens blikk flakket fort mellom ham og Ronny og Hermine.

«Han der er Dolohov,» sa Ronny. «Jeg kjenner'n igjen fra bildene på de gamle etterlysningene. Han store tror jeg heter Torfinn Røwle.»

«Gi blaffen i hva de heter!» sa Hermine litt hysterisk. «Hvordan fant de oss? Hva skal vi gjøre?»

Det var som om hennes panikk fikk Harrys tanker til å klarne.

«Lås døra,» sa han til henne, «og Ronny, slå av lyset.»

Han kikket ned på den lamslåtte Dolohov og tenkte fort, mens låsen gikk igjen med et klikk og Ronny brukte avlyseren til å legge kafeen i mørke. Etsteds langt borte hørte han de mennene som hadde tullet med Hermine før, rope til en annen jente.

«Hva skal vi gjøre med dem?» hvisket Ronny gjennom mørket, og så, enda lavere: «Drepe dem? De ville drept oss. De prøvde så godt de kunne, nå nettopp.»

Hermine skuttet seg og tok et skritt bakover. Harry ristet på hodet.

«Vi trenger bare å viske ut minnene deres,» sa han. «Det er bedre sånn, da mister de sporet. Hvis vi drepte dem, ville det vært opplagt at vi hadde vært her.»

«Du er sjefen,» sa Ronny og hørtes dypt lettet ut. «Men jeg har aldri fått til en misminneformel.»

«Ikke jeg heller,» sa Hermine, «men jeg kan teorien.»

Hun trakk pusten dypt og beroligende, og så rettet hun stavtippen mot pannen til Dolohov og sa: «*Forglemmiarum!*»

Straks ble øynene hans drømmende og ufokuserte.

«Tipp topp!» sa Harry og klasket henne på ryggen. «Ta deg av den andre også, og servitrisa, mens Ronny og jeg rydder opp.»

«Rydder opp?» sa Ronny og så seg om i den bortimot smadrede kafeen. «Hvorfor da?»

«Du tror ikke kanskje de ville lure litt, hvis de våkner opp på et sted som ser ut som det er blitt bomba?»

«Å, jo, akkurat …»

Ronny strevde litt for å få staven sin opp av lomma.

«Det var’ke rart jeg ikke fikk’n opp, Hermine, du tok med den *gamle* jeansen min! Den er for liten!»

«Tenk, du må virkelig unnskylde,» freste Hermine. Mens hun drasset servitrisa vekk fra vinduene, hørte Harry henne mumle et forslag til hvor Ronny kunne gjøre av staven sin.

Så snart kafeen var bragt tilbake til normaltilstanden, lempet de dødseterne tilbake i båsen sin, en på hver side.

«Men hvordan fant de oss?» spurte Hermine og så fra den ene urørlige mannen til den andre. «Hvordan visste de at vi var her?»

Hun snudde seg mot Harry.

«Du – du tror ikke de fremdeles har den sporingen på deg, vel, Harry?»

«Det er’ke mulig,» sa Ronny. «Sporen gir seg når du fyller sytten, det sier trollmannsloven, og de kan’ke sette’n på voksne.»

«Så vidt du vet, ja,» sa Hermine. «Hva hvis dødseterne har funnet en måte å sette den på en syttenåring på, da?»

«Men Harry har ikke vært i nærheten av en dødseter hele det siste døgnet. Hvem sku’ satt den sporen på’n, da liksom?»

Hermine svarte ikke. Harry følte seg besmittet, forurenset – kunne det være slik dødseterne hadde funnet dem?

«Hvis jeg ikke kan bruke magi, og dere ikke kan bruke magi i nærheten av meg, uten å røpe hvor vi er …,» begynte han.

«Vi holder sammen uansett!» sa Hermine bestemt.

«Vi trenger et trygt gjemmested,» sa Ronny. «Så vi får tid til å tenke oss skikkelig om.»

«Grimolds plass,» sa Harry.

De to andre måpte.

«Ikke vær dum, da, Harry. Slur kan jo komme seg inn der!»

«Faren til Ronny sa de hadde satt opp våder mot ham – og selv om de ikke virker,» fortsatte han og overdøvet Hermine, som ville til å si imot, «så

hva så? Jeg skal love dere at det er ingenting jeg heller vil enn å møte Slur!»

«Men –»

«Hermine, hvilke andre steder har vi? Det er den beste sjansen vi har. Slur er bare én dødseter. Hvis jeg fremdeles har sporen på meg, kommer vi til å ha bråtevis av dem etter oss, alle andre steder vi kan dra.»

Det kunne hun ikke argumentere mot, men det så ut som hun gjerne ville. Mens hun låste opp kafédøra, klikket Ronny på avlyseren og slapp ut lyset igjen. Harry telte én-to-tre, på *tre* reverserte de heksingene over de tre ofrene, og før servitrisa og de to dødseterne hadde rukket mer enn en søvnig bevegelse, hadde Harry, Ronny og Hermine snurret rundt på stedet og forsvunnet tilbake i det knugende mørket.

Sekunder senere kunne Harrys lunger suge inn herlig luft igjen, og han åpnet øynene. Nå sto de midt ute på en velkjent, liten og lurvete plass. Høye, forfalne bygninger lutet seg over dem på alle sider. De kunne se huset som var nummer tolv, fordi de hadde fått vite at det fantes av Humlesnurr, lønndomsholderen for det. De småløp ditover, sjekket for annethvert skritt at ingen holdt øye med dem eller fulgte etter dem og sprang opp trappetrinnene til ytterdøra. Harry kakket på den én gang med tryllestaven. De hørte en serie metalliske klikk og klapringen av en låslenke, og så svingte døra knirkende opp, og de skyndte seg over terskelen.

Da Harry lukket døra bak dem, blusset de gammeldagse gasslampene opp og kastet et flakkende skjær bortover den lange hallen. Den så ut akkurat slik Harry husket den: skummel, overgrodd av spindelvev, og silhuettene av husnissehodene på veggen kastet underlige skygger oppover trappa. Et langt, mørkt forheng skjulte portrettet av Sirius' mor. Det eneste som ikke var på sin rette plass, var trollfoten som fungerte som paraplystativ. Den lå på sida, som om Dult nettopp hadde veltet den igjen.

«Jeg tror noen har vært her inne,» hvisket Hermine og pekte på den.

«Det kan ha skjedd da Ordenen dro herfra,» svarte Ronny mumlende.

«OK, hvor er alle vådene de har lagt ut mot Slur?» spurte Harry.

«Kanskje de bare blir aktivert hvis han dukker opp?» foreslo Ronny.

Men de ble stående i en tett klynge på dørmatta med ryggen mot døra, og ingen hadde lyst til å gå lenger inn i huset.

«Vel, vi kan ikke bli stående her til evig tid,» sa Harry og tok et skritt fram.

«*Severus Slur?*»

Det var Galøye Bisters røst som kom hviskende ut fra mørket, og alle tre skvatt baklengs av forskrekkelse. «Vi er ikke Slur!» kvekket Harry, men i det samme kom noe susende over ham, nesten som kald luft, og tunga krøllet seg baklengs og gjorde det umulig å si et ord. Men før han fikk tid til å kjenne etter, hadde den krøllet seg ut igjen.

Det virket som de andre to hadde opplevd den samme ubehagelige fornemmelsen. Fra Ronny lød det brekningslyder, og Hermine stammet: «D-det må – h-ha vært den – t-tungelåsforbannelsen Galøye la ut for Slur!»

Harry tok et forsiktig skritt fram igjen. Noe beveget seg mellom skyggene bakerst i hallen, og før noen av dem fikk sagt et ord, steg en skikkelse opp av golvteppet, høy, støvgrå og skrekkelig. Hermine skrek, og det samme gjorde fru Svaart idet forhenget foran henne fløy opp. Den grå skikkelsen kom glidende mot dem, fortere og fortere, med midjelangt hår og skjegg flagrende bakover, med et ansikt som var innsunket, skrapet, med tomme øyehuler, avskyelig velkjent, grufullt forandret – og den hevet en utmagret arm og pekte rett på Harry.

«Nei!» ropte Harry, og selv om han hadde løftet staven, kom han ikke på en eneste formel. «Nei! Det var ikke oss! Det var ikke vi som drepte deg –»

Straks han hadde sagt ordet 'drepte', eksploderte skikkelsen i en diger støvsky. Harry så seg om med rennende øyne. Hermine krøp sammen på golvet foran døra med armene over hodet, mens Ronny, som skalv fra hode til fot, klappet henne klosset på skulderen og sa: «S-så, så, så … den er b-borte nå …»

Støvet hvirvlet som tåke rundt Harry og glitret i det blå gasslyset. Fru Svaart fortsatte å hyle:

«*Grumser! Berme! Skam og vanære! Uren smitte i mine fedres hus!*»

«TI STILL!» bæljet Harry og svingte staven mot henne. Med et smell og en sprut av røde gnister smalt forhenget igjen, og hun ble taus.

«Det … det var …,» klynket Hermine mens Ronny hjalp henne opp.

«Ja,» sa Harry. «Men det var jo ikke virkelig ham, ikke sant? Bare noe for å skremme Slur.»

Hadde det funket, spekulerte han, eller hadde Slur allerede blåst hele skrekk-figuren til side, like ubesværet som han hadde drept den virkelige Humlesnurr? Det sitret fortsatt i nervene da han gikk foran de to andre innover i hallen og halvveis ventet at nye skrekkbilder skulle sprette fram, men ingenting rørte seg, unntatt en mus som pilte bortover langs fotlista.

«Før vi går lenger, syns jeg vi skulle sjekke,» hvisket Hermine. Hun løftet staven og sa: «*Humanum exponerio!*»

Ingenting skjedde.

«Nei, nei, men du fikk jo nettopp et skikkelig sjokk,» sa Ronny trøstende. «Hva var det du ville med det der?»

«Akkurat det jeg oppnådde!» svarte hun nokså bryskt. «Det var en formel for å avsløre menneskelig nærvær, og her er det ingen andre enn oss!»

«Og gamle Støvus,» sa Ronny med et blikk på den delen av teppet som lik-skikkelsen hadde steget opp fra.

«Kom, vi går opp,» sa Hermine med et engstelig blikk på det samme stedet. Hun gikk foran opp den knirkende trappa til stua i andre etasje.

Der viftet hun med staven og fikk lys i de gamle gasslampene. Det var trekkfullt i rommet, og hun skalv og slo armene hardt om seg da hun satte seg på sofaen. Ronny gikk bort til vinduet og trakk de tunge fløyelsgardinene en centimeter til side.

«Kan'ke se noen der ute,» rapporterte han. «Og hvis Harry virkelig hadde en spore på seg, skulle du vel trodd de hadde fulgt etter oss hit. Jeg veit at de ikke kan komme seg inn i huset, men – hva er det, Harry?»

Harry hadde utstøtt et bjeff av smerte; nok en gang flammet det til i arret, og noe glimtet gjennom tankene hans som et lysblink over vann. Han så en stor skygge og følte et raseri som ikke var hans eget hamre i kroppen, voldsomt og kortvarig som et elektrisk sjokk.

«Hva så du?» spurte Ronny og kom nærmere. «Så du ham hjemme hos meg?»

«Nei, jeg følte bare et raseri – han er virkelig sint –»

«Men det kan vel godt være i Hiet,» sa Ronny høyt. «Hva mer? Så du ikke noe? Var det noen han forbanna?»

«Nei, jeg følte bare sinnet – jeg fikk ikke tak i –»

Det var forvirrende; det føltes som mas, og det hjalp ikke akkurat at Hermine sa med redd stemme: «Er det arret ditt igjen? Men hva er det som skjer? Jeg trodde det var slutt på den forbindelsen!»

«Det var det, en stund,» mumlet Harry. Det brant fortsatt i arret, og det gjorde det vanskelig å konsentrere seg. «Jeg – jeg tror den har begynt å åpne seg igjen, altså når han mister kontrollen, det var sånn det var sist –»

«Men da må du jo lukke tankene dine!» sa Hermine skingrende. «Harry, Humlesnurr ville ikke at du skulle bruke den forbindelsen, han ville du skulle lukke den, det var jo derfor du skulle lære psykoblokking! Ellers kan Voldemort plante falske bilder i hodet på deg, det husker du vel –»

«Ja, jeg husker det, takk,» sa Harry gjennom sammenbitte tenner; han kunne klart seg uten Hermine til å fortelle ham at Voldemort en gang hadde brukt nettopp denne forbindelsen mellom dem til å lokke ham i en felle, og heller ikke at resultatet ble Sirius' død. Han ønsket han ikke hadde fortalt dem hva han hadde sett og følt; det gjorde Voldemort enda mer truende, som om han nettopp nå presset seg mot vinduet, og smerten i arret ble bare verre og verre, og han kjempet imot; det var som å prøve å la være å kaste opp.

Han snudde ryggen til Ronny og Hermine og lot som om han studerte det gamle bildeteppet av Svaartenes stamtre på veggen. I det samme kom det et hyl fra Hermine; han snurret rundt med staven parat, men det han så, var en sølvblank skytsverge som kom svevende inn gjennom stuevinduet og landet på golvet foran dem. Der forvandlet den seg til røyskatten med stemmen til Ronnys far.

«*Familien trygg. Ikke svar. Vi blir overvåket.*»

Skytsvergen oppløste seg i lufta. Fra Ronny kom det en lyd midtveis mellom et kvink og et stønn, og så sank han overende i sofaen. Hermine satte seg inntil ham og grep ham om armen.

«De har det bra, de har det bra!» hvisket hun, og Ronny presterte en liten latter og ga henne en klem.

«Harry,» sa han over skulderen hennes, «jeg –»

«Slapp av,» sa Harry, på grensen til å spy av smerten i hodet. «Klart du er bekymra. Jeg hadde hatt det på akkurat samme måten.» Han tenkte på Gulla. «Jeg *har* det på samme måten.»

Smerten i arret bygde seg opp mot en topp; det brant slik det hadde gjort i hagen på Hiet. Langt borte fra hørte han Hermine si: «Jeg vil ikke være alene. Kan vi ikke bruke soveposene våre og sove her inne i natt?»

Han hørte Ronny samtykke. Han kunne ikke kjempe mot smerten lenger, han måtte gi etter.

«Må på do,» mumlet han og forsvant ut så fort han kunne uten direkte å løpe.

Det var ikke mer enn så vidt han rakk det. Han rakk å stenge slåen bak seg med skjelvende hender, og så måtte begge hendene opp og presse om hodet; han datt overende i en haug på golvet, og i en eksplosjon av pine kjente han dette raseriet som ikke var hans eget oversvømme sjelen – han så et langt værelse, bare opplyst av ildskjæret fra en peis, og på golvet der, den digre, blonde dødseteren som vrælte og vred seg, og over ham sto en mindre skikkelse med staven utstrakt, og det var Harry selv som snakket med høy, kald, nådeløs røst:

«Mer, Røwle? Eller skal vi gjøre slutt på det nå og mate deg til Nagini? Denne gangen er ikke fyrst Voldemort så sikker på at han tilgir … Var det dette du kalte meg tilbake for, å fortelle meg at Harry Potter har unnsluppet igjen? Draco, gi Røwle en smak til av vår misnøye … Gjør det, eller kjenn min vrede selv!»

Det raste en kubbe på peisen; flammene slo opp, og lyset blafret over et vettskremt, spisst ansikt … det var med en følelse av å komme til overflaten av dypt, dypt vann at Harry hev etter pusten og åpnet øynene.

Han lå langflat på det kalde, svarte marmorgolvet, med nesa bare centimeter fra en av slangehalene i sølv som bar det svære badekaret. Han satte seg opp. Det var som om Malfangs magre, livredde fjes var svidd inn på innsida av øyelokkene. Kvalmende var det, det han hadde sett, det Draco nå ble utnyttet til av Voldemort.

Det banket hardt på døra, og Harry skvatt da han hørte Hermines stemme spørre:

«Harry, vil du ha tannbørsten din? Jeg har den her.»

«Ja takk, fint,» sa han og kjempet for å holde stemmen stø da han reiste seg og slapp henne inn.

KAPITTEL TI

KRYNKELS HISTORIE

Harry våknet tidlig neste morgen, innpakket i en sovepose på stuegolvet. Han kunne se en strime av blå himmel mellom de tunge gardinene: den samme kjølige, klare blåfargen som i utvannet blekk, etsteds mellom natt og morgengry, og alt var stille, bortsett fra de dype, langsomme åndedragene til Ronny og Hermine. Han kikket bort på de mørke omrissene av dem like bortenfor. Ronny hadde fått et anfall av galanteri og insistert på at Hermine skulle få sofaputene å sove på, så hennes silhuett lå litt høyere enn hans. Armen hennes lå utover golvet, med fingrene noen centimeter fra hans. Harry lurte på om de hadde holdt hverandre i hånden mens de sovnet. Tanken fikk ham til å føle seg underlig ensom.

Han kikket opp på det halvmørke taket, på lysekrona med alt spindelvevet. For mindre enn et døgn siden hadde han stått i solskinnet utenfor teltet og ventet på å vise bryllupsgjester til rette. Det virket som en evighet siden. Hva hadde de i vente nå? Han lå på golvet og tenkte på malacruxene, på den skremmende, kompliserte oppgaven Humlesnurr hadde etterlatt ham … Humlesnurr …

Sorgen som hadde knuget ham siden Humlesnurrs død, føltes annerledes nå. Det var som om Murres anklager i bryllupet hadde formert seg i hjernen som en sykdom og infisert minnene om den trollmannen han hadde beundret. Kunne Humlesnurr virkelig ha latt slike ting skje? Hadde han vært som Dudleif og slått seg til ro med å være tilskuer til overgrep og forsømmelse, så lenge det ikke berørte ham selv? Kunne han ha vendt ryggen til en søster som ble holdt innesperret og skjult?

Harry tenkte på Gudriksdal, på graver der som Humlesnurr aldri hadde nevnt; han tenkte på mystiske gjenstander som Humlesnurrs testamente etterlot dem helt uten forklaring, og i mørket vokste bitterheten i ham. Hvorfor hadde ikke Humlesnurr sagt noe? Hvorfor hadde han aldri forklart? Hadde han egentlig brydd seg om Harry i det hele tatt? Eller hadde Harry bare vært et redskap som måtte slipes og pusses, aldri et menneske å stole på eller betro seg til?

Det var uutholdelig bare å ligge der uten annet selskap enn bitre tanker. Plutselig ble han desperat etter noe å finne på, noe som kunne avlede tankene. Han ålte seg ut av soveposen, grep tryllestaven og listet seg ut av rommet. Ute i trappegangen hvisket han «*Lumos!*» og bega seg oppover trappene i stavskjæret.

På avsatsen over var døra til rommet han og Ronny hadde delt sist de var her, og han åpnet den og kikket inn. Dørene til garderobeskapet sto åpne, og sengklærne var revet til side. Harry kom på den veltede trollfoten nede i første. Noen hadde ransaket huset siden Ordenen forlot det. Slur? Eller kanskje Mundungus, som hadde nasket mer enn nok herfra både før og etter at Sirius døde? Blikket vandret videre til portrettet som iblant viste Finius Persilius Svaart, Sirius' tippoldefar, men nå var det tomt og viste ikke annet enn en masse grumsete bakgrunn. Finius Persilius tilbragte vel natta på rektorkontoret på Galtvort.

Harry fortsatte opp neste trapp til den øverste avsatsen, hvor det bare var to dører. På den nærmeste sto det et navneskilt: *Sirius*. Han hadde aldri vært inne i gudfarens rom før. Han skjøv opp døra og holdt staven høyt for å spre lysskjæret videst mulig.

Rommet var stort og måtte en gang ha vært vakkert. Der var en stor seng med utskåret hodegjerde, et høyt vindu nesten skjult bak tunge fløyelsgardiner og en lysekrone under et teppe av støv, fremdeles med lysestumper i soklene og voksrester som hang som istapper ned fra dem. Et tynt støvlag dekket bildene på veggene og hodegjerdet på senga, og et spindelvev strakte seg fra lysekrona til toppen av det store garderobeskapet. Da Harry gikk lenger inn i rommet, hørte han raslingen av skremte mus.

Tenårings-Sirius hadde dekket veggene med så mange plakater og bilder at det ikke var stort å se av det sølvgrå silketapetet. Harry regnet med at foreldrene hans ikke hadde greid å heve permabind-heksingen som limte dem til veggen, for han var sikker på at de ikke hadde delt sønnens smak i hjeminnredning. Det virket som Sirius hadde gjort seg virkelig umake for å irritere dem. Det hang flere store Griffing-bannere der, i falmet skarlagen og gull, for riktig å understreke hvor annerledes han var enn resten av Smygard-familien sin. Det var en masse bilder av gompe-motorsykler, for ikke å snakke om (Harry måtte beundre Sirius' frekkhet) flere plakater av gompejenter i bikini. At de var gomper, framgikk av at de ikke beveget seg; de bleknede smilene og glassaktige blikkene var bare en del av papiret. De sto i skarp kontrast til det eneste trollmannsbildet på veggene: fire Galtvortelever som sto arm i arm og lo mot kamera.

Med et støt av glede dro Harry kjensel på sin far. Det uryddige, svarte håret bak på kronen strittet, akkurat som Harrys, og han også hadde briller. Ved sida av ham sto Sirius, nonsjalant og flott; det litt arrogante fjeset så mye yngre og gladere ut enn Harry noen gang hadde sett det mens han levde. Til høyre for Sirius sto Pittelpytt, mer enn et hode kortere, tykkfallen og blassøyd, rødmende av glede over å få være med i denne topp-kule gjengen med slike feirede opprørere som Jakob og Sirius. Til venstre for Jakob sto Lupus, litt loslitt allerede den gangen, men med den samme blandingen av glede og forundring over å føle seg likt og inkludert … Eller var det bare fordi Harry visste hvordan det hadde vært at han så alt dette i bildet? Han prøvde å ta det ned fra veggen – det var tross alt hans nå; Sirius hadde etterlatt ham alt – men det var ikke til å rikke. Sirius hadde ikke tatt noen sjanser når det gjaldt å forhindre at foreldrene pusset opp rommet hans.

Harry så seg om på golvet. Himmelen utenfor var i ferd med å lysne, og en lysstråle avslørte papirbiter, bøker og diverse småting som lå her og der på teppet. Det var tydelig at noen hadde ransaket Sirius' rom også, men det virket som om de hadde funnet innboet stort sett uinteressant, om ikke helt. Et par av bøkene var blitt ristet så voldsomt at de hadde gått opp i limingen, og boksidene lå strødd utover.

Han bøyde seg, plukket opp noen av papirarkene og kikket på dem. Det ene dro han kjensel på som en bit fra en gammel utgave av Bathilda Bangs *Magihistorie*, mens et annet tilhørte en vedlikeholdsmanual for motorsykler. Det tredje var håndskrevet og sammenkrøllet, og han glattet det ut.

Kjære Tasselabb,
Tusen, tusen takk for bursdagsgaven til Harry! Ingen tvil om at det var den mest vellykte! Tenk, ett år gammel, og så suse rundt på en leke-lime sånn – du kan tro han var selvtilfreds. Jeg vedlegger et bilde så du kan se selv. Den går jo ikke høyere enn en halv meter over bakken, men det var så vidt han ikke tok livet av katta, og han knuste en skrekkelig vase jeg fikk av Petunia til jul (ingen klager fra meg av den grunn). Jakob moret seg naturligvis kongelig og insisterte på at han kommer til å bli en ypperlig rumpeldunkspiller, men vi måtte rydde bort all nips og passe på at vi ikke tar øynene vekk fra ham et sekund når han er i farta.

Vi feiret bursdagen i all stillhet, bare oss og gamle Bathilda, som alltid har vært så søt mot oss og forguder Harry. Det var leit du ikke kunne komme, men Ordenen må komme først, og forresten er ikke Harry gammel nok til å vite at det er bursdagen hans allikevel! Jakob begynner å bli nokså frustrert over å sitte pal her. Han prøver å la være å vise det, men jeg merker det jo – og Humlesnurr har usynlighetskappen hans ennå, så null sjangs til en liten utflukt. Hvis du kunne komme en tur, ville det være en enorm oppmuntring. Sist helg hadde vi Ormi på besøk. Han virket litt tufs, syntes jeg, men det var vel bare nyheten om McMister-familien. Jeg gråt hele den kvelden jeg fikk vite det.

Bathilda pleier å stikke innom hver dag, hun er virkelig en spennende gammel dame og har de utroligste historier å fortelle om Humlesnurr. Det spørs om han ville bli så veldig glad om han visste det! Jeg vet ikke egentlig hvor mye av det jeg skal tro på, for det virker nokså utenkelig at Humlesnurr

Det kjentes som om han ble nummen i bein og armer. Harry sto helt stille og holdt det mirakuløse papiret i fingre som var blitt følelsesløse, mens en eksplosjon av glede og sorg i skjønn forening sendte lydløse tordenskrall igjennom ham. Så vaklet han bort til senga og satte seg.

Han leste brevet en gang til, men greide ikke å ta innover seg mer enn han hadde første gang, og det endte med at han ble sittende og se på selve håndskriften. Hun skrev g-ene sine på samme måte som han. Han lette gjennom brevet etter alle, og hver og én var som et glimt av en vennlig, vinkende hånd bak et slør. Brevet var en utrolig skatt, et bevis på at Lilly Potter hadde levd, virkelig levd, at den varme hånden hennes en gang hadde beveget seg over dette pergamentet og formet blekk til disse bokstavene, disse ordene – ord om sønnen hennes, om Harry.

Han strøk utålmodig vekk tårene i øynene og leste brevet igjen, og denne gangen konsentrerte han seg om innholdet. Det var som å lytte til en stemme han halvveis kjente.

De hadde hatt en katt … kanskje den også, som foreldrene hans, hadde omkommet i Gudriksdal … eller rømt, kanskje, når det ikke var noen igjen til å gi den mat … Sirius hadde kjøpt den aller første sopelimen til ham … foreldrene hans hadde kjent Bathilda Bang – var det Humlesnurr som hadde bragt dem sammen? *Humlesnurr har usynlighetskappen hans ennå* … det var noe rart der …

Han ble sittende litt og gruble over morens ord. Hvorfor hadde Humlesnurr tatt Jakobs usynlighetskappe? Harry husket tydelig hva rektor hadde sagt, for mange år siden: «*Jeg behøver ingen kappe for å bli usynlig*.» Kunne det være at et mindre dyktig ordensmedlem hadde hatt bruk for den, og Humlesnurr bare hadde vært budbringer? Harry leste videre …

Ormi på besøk … Så Pittelpytt, forræderen, hadde virket 'tufs', hva? Visste han at han så Jakob og Lilly i live for siste gang?

Og så var det altså Bathilda igjen, som hadde fortalt utrolige historier om Humlesnurr: *det virker nokså utenkelig at Humlesnurr –*

At Humlesnurr hva da? Men når det gjaldt Humlesnurr, kunne det være hva som helst som virket utenkelig – at han hadde fått strykkarakter på en

transfigurasjonsprøve, for eksempel, eller hadde begynt med geiteheksing, sånn som Abriam …

Harry reiste seg og kikket nærmere på golvet; kanskje resten av brevet også lå der etsteds. Han snappet opp papirer, omtrent like uvørent i sin iver som førstemann som hadde gjennomsøkt dem, trakk ut skuffer, ristet ut bøker, gikk opp på en stol for å kjenne med hånden over toppen av garderobeskapet, kravlet under senga, under en lenestol …

Endelig, mens han lå der med nesa ned mot golvet, fikk han øye på noe som så ut som en avrevet papirbit under kommoden. Da han fikk fisket den fram, viste det seg å være mesteparten av det fotografiet Lilly hadde skrevet om i brevet. Et svarthåret spedbarn suste ut og inn av bildet på en ørliten lime og hylte av latter, forfulgt av et par bein som måtte tilhøre Jakob. Harry stakk bildet i lomma sammen med Lillys brev og fortsatte å lete etter det andre arket.

Men etter enda et kvarters leting måtte han innse at resten av morens brev var forsvunnet. Var det bare blitt borte i løpet av de seksten årene siden det ble skrevet, eller hadde noen tatt det – den som hadde ransaket rommet? Han leste det første arket enda en gang, denne gangen for å se etter indikasjoner på hva som eventuelt kunne ha gjort ark nummer to interessant for noen. Lekelimen hans kunne neppe være av synderlig betydning for dødseterne … det eneste potensielt betydningsfulle han kunne se, var det som måtte finnes av opplysninger om Humlesnurr. *Det virker nokså utenkelig at Humlesnurr* – hva?

«Harry! Harry! *Harry*!»

«Her er jeg,» ropte han. «Har det hendt noe?»

Han hørte klapring av føtter utenfor, og Hermine kom brasende inn.

«Vi våknet og visste ikke hvor du var!» sa hun andpustent. Så snudde hun seg og ropte over skulderen: «Ronny! Jeg har funnet ham!»

En ergerlig stemme ga gjenlyd oppover trappegangen fra flere etasjer under.

«Fint – da kan du fortelle’n fra meg at’n er en tulling!»

«Harry, du må værsåsnill å ikke bare bli borte – vi var livredde! Forresten, hvorfor er du egentlig her oppe?» Hun så seg om i det kaotiske

rommet. «Hva er det du har holdt på med?»

«Se hva jeg nettopp fant.»

Han holdt fram brevet fra moren. Hun tok imot det og leste det mens Harry iakttok henne. Da hun hadde lest hele sida ferdig, så hun opp på ham.

«Å, Harry …»

«Og så er det dette også.»

Han rakte henne det istykkerrevne fotoet, og Hermine smilte da hun så ungen som suste ut og inn av bilderammen på lekelimen sin.

«Jeg har lett etter resten av brevet,» sa Harry, «men det er ikke her.»

Hermine så seg om.

«Er det du som har prestert alt dette rotet, eller var det sånn da du kom?»

«Noen har lett her før meg,» sa Harry.

«Det var det jeg trodde. Noen hadde vært i alle rommene jeg kikket inn i på veien opp. Hva tror du de var ute etter?»

«Informasjon om Ordenen, hvis det var Slur.»

«Men tror du ikke han allerede har alt han trenger? Jeg mener, han var jo med i Ordenen selv, da?»

«Jo, kanskje,» sa Harry, som gjerne ville snakke om teorien sin, «men hva med info om Humlesnurr? Det andre arket av brevet her, for eksempel. Hun Bathilda som moren min nevner, vet du hvem det er?»

«Nei, hvem da?»

«Bathilda Bang, som skrev –»

«*Magiens historie*,» sa Hermine og ble interessert. «Jaså, kjente foreldrene dine henne? Hun var en utrolig flink magihistoriker.»

«Hun lever ennå,» sa Harry, «og bor i Gudriksdal. Den tanta til Ronny, Murre, snakket om henne i bryllupet. Hun kjente familien til Humlesnurr også. Skulle vært ganske interessant å få en prat med henne, eller?»

Hermines smil var litt for forståelsesfullt til at Harry likte det helt. For å slippe å se på henne og røpe seg, tok han imot brevet og fotografiet og stakk dem i pungen om halsen.

«Jeg skjønner godt at du har lyst til å snakke med henne om moren og faren din, og Humlesnurr også,» sa Hermine. «Men det ville vel ikke egentlig være noen hjelp til å finne malacruxene, ville det vel?» Han svarte

ikke, og hun fortsatte fort: «Harry, jeg vet du virkelig gjerne vil til Gudriksdal, men jeg er redd … de dødseterne fant oss veldig lett i går. Og det gjør meg enda mer sikker på at vi burde holde oss unna det stedet hvor foreldrene dine ligger begravd; de venter garantert at du skal dra dit.»

«Det er ikke bare det,» sa Harry og unngikk fremdeles å se på henne. «Murre fortalte noen greier om Humlesnurr i bryllupet. Jeg vil vite sannheten …»

Han fortalte henne alt Murre hadde fortalt ham. Da han var ferdig, sa Hermine: «Jeg skjønner så klart at du er oppskaket, Harry –»

«Jeg er slettes ikke oppskaket,» løy han. «Jeg vil bare vite om det er sant, eller –»

«Harry, tror du virkelig det er sannheten du får høre av et ondskapsfullt gammelt kvinnemenneske som Murre, eller av Rita Slita? Hvordan kan du tro på dem? Du kjente jo Humlesnurr!»

«Det trodde jeg, ja,» mumlet han.

«Men du vet jo hvor mye sant det var i det Rita skrev om *deg*! Dogger har rett, hvordan kan du la den slags mennesker skitne til dine egne minner om Humlesnurr?»

Han så bort og prøvde å la være å røpe bitterheten inni seg. Der var det igjen: Velg hva du vil tro på. Han ville vite hva som var *sant*. Hvorfor var alle så fast bestemt på å hindre ham i det?

«Skal vi gå ned på kjøkkenet?» foreslo Hermine da tausheten hadde vart litt. «Og finne litt frokost?»

Han samtykket, men motstrebende, og fulgte etter henne ut på avsatsen, forbi den andre døra der. Det var dype kloremerker i malingen, under et lite skilt han ikke hadde lagt merke til i mørket, og han stanset ved det øverste trappetrinnet og leste det. Det var et nokså selvhøytidelig lite skilt, prydelig bokstavert for hånd, av det slaget en kunne vente seg at Perry Wiltersen kunne hatt på døra si:

Ingen adgang
uten uttrykkelig tillatelse fra
Regulus Arkturus Svaart

Harry merket at han sitret av opphisselse, bare at han visste ikke helt hvorfor med det samme. Han leste skiltet en gang til. Hermine var allerede kommet en etasje lenger ned.

«Hermine,» sa han, og det overrasket ham at stemmen var så rolig. «Kom opp hit igjen.»

«Hva er det?»

«Jeg tror jeg har funnet R.A.S.»

Han hørte et gisp, og så kom hun løpende opp trappa.

«I brevet fra moren din? Men jeg så ikke –»

Han ristet på hodet og pekte på skiltet. Hun leste det og grep ham så hardt i armen at han krympet seg.

«Broren til Sirius?» hvisket hun.

«Han var dødseter,» sa Harry. «Sirius fortalte meg om ham. Han var veldig ung da han ble med, og siden fikk han kalde føtter og prøvde å trekke seg ut – så de drepte ham.»

«Det passer!» gispet Hermine. «Hvis han var dødseter, hadde han adgang til Voldemort, og hvis han mistet troen, ville han sikkert at Voldemort skulle falle!»

Hun slapp Harry, bøyde seg over rekkverket og hylte: «Ronny! RONNY! Kom opp hit – fort!»

Noen øyeblikk etter kom Ronny til syne, pesende og med tryllestaven parat.

«Hva er det? Hvis det er flere digre edderkopper, så vil jeg ha frokost først –»

Han rynket pannen og så på skiltet til Regulus, dit Hermine taust pekte.

«Hæ? Det var broren til Sirius, var det ikke det? Regulus Arkturus … Regulus … R.A.S.! Medaljongen – dere tror vel ikke –?»

«Vi får se,» sa Harry. Han dyttet til døra; den var låst. Hermine pekte med staven på dørklinka og sa: «*Alohomora!*» De hørte et klikk, og døra gled opp.

De gikk sammen over terskelen og så seg om. Regulus' rom var litt mindre enn Sirius', men ga samme inntrykk av fordums storhet. Mens Sirius hadde gjort sitt beste for å understreke avstanden til resten av

familien, hadde Regulus anstrengt seg for det motsatte. Overalt møtte blikket Smygards farger, smaragd og sølv, drapert over senga, veggene og vinduene. Over senga hang Svaartenes familievåpen, nydelig malt, og mottoet *Toujours pur*. Under var en samling gulnede avisutklipp satt sammen til en collage. Hermine gikk bort og så nærmere på dem.

«Alt sammen er om Voldemort,» sa hun. «Regulus var visst en beundrer i flere år før han ble dødseter …»

En liten sky av støv steg opp fra senga da hun dumpet ned på den for å lese mer. I mellomtida hadde Harry lagt merke til et annet fotografi: et rumpeldunklag fra Galtvort smilte og vinket ut av rammen. Han gikk nærmere og så slangesymbolet de bar på brystet: Smygard. Regulus var lett gjenkjennelig som gutten som satt midt på første rad; han hadde det samme mørke håret og det litt hovmodige uttrykket som broren, bare at han var mindre og ikke fullt så flott som Sirius hadde vært.

«Han spilte speider,» sa Harry.

«Hm?» sa Hermine fraværende; hun var fremdeles oppslukt av Voldemort-utklippene.

«Han sitter midt på første rad; det er der speideren … nei, glem det,» sa Harry, da det gikk opp for ham at ingen hørte etter. Ronny lå på hender og knær og kikket under garderobeskapet. Harry så seg om etter sannsynlige gjemmesteder og gikk bort til skrivebordet. Her også hadde noen lett før dem. Innholdet i skuffene var blitt endevendt, og det nylig, for støvet var rotet opp. Men det var ingenting av verdi der: gamle fjærpenner, utrangerte skolebøker med alle spor etter uvøren behandling, og et knust blekkhus. Det hadde skjedd såpass nylig at flekken over det meste av skuffebunnen fremdeles var klebrig.

«Det fins en enklere måte,» sa Hermine mens Harry tørket blekkfingrene på buksa. Hun hevet staven og sa: «*Apporto* medaljong!»

Ingenting skjedde. Ronny, som hadde lett i foldene i de falmede gardinene, så skuffet ut.

«Og det var det, liksom? Den er'ke her?»

«Å, det kan være den er her, men under en mot-heksing,» sa Hermine. «Altså en formel for å hindre at noen kaller den fram med magi.»

«Det var en sånn Voldemort la på steinkaret i hulen,» sa Harry. Han husket hvor umulig det hadde vært å apportere den falske medaljongen.

«Åssen skal vi da finne'n, liksom?» spurte Ronny.

«Vi får lete selv,» sa Hermine.

«Knallidé,» sa Ronny og himlet med øynene før han konsentrerte seg om gardinene igjen.

De finkjemmet hver kvadratcentimeter av rommet og holdt på i over en time, men omsider måtte de innse at medaljongen ikke var der.

Sola hadde stått opp i mellomtida, og lyset var blendende, selv gjennom de grimete vinduene ute på avsatsen.

«Men den kan jo være et annet sted i huset, da,» sa Hermine i en oppmuntrende tone på veien nedover trappene. Etter som Harry og Ronny begynte å miste piffen, virket det som hun ble desto mer besluttsom. «Enten han greide å ødelegge den eller ikke, ville han sikkert prøve å holde det hemmelig for Voldemort, tror ikke dere òg? Husk på alle de ekle sakene vi måtte kvitte oss med sist vi var her. Uret som skjøt piler på folk, og den gamle kutten som prøvde å kvele Ronny – det kan være Regulus som la dem der for å kamuflere hvor han hadde gjemt medaljongen, selv om vi ikke skjønte det mens … mens …»

Harry og Ronny stirret på henne. Hun var blitt stående med én fot i været og samme lamslåtte uttrykk som en som nettopp er blitt forglemmet; blikket var til og med ute av fokus.

«… mens vi holdt på,» avsluttet hun hviskende.

«Er det noe gærnt?» spurte Ronny.

«Det var en medaljong.»

«Hæ?» sa Harry og Ronny i kor.

«I glasskapet i stua. Som ingen kunne få opp. Og vi … vi …»

Det føltes som om en murstein hadde plumpet ned gjennom brystet og havnet i magen. Harry husket det; han hadde til og med holdt tingesten i sine egne hender da de sendte den rundt og alle etter tur prøvde å åpne den. Og så var den blitt slengt oppi en sekk med rusk og rask, sammen med snusdåsen med dekkvortepulver og spilledåsen som gjorde alle søvnige …

«Krynkel nasket masse av det tilbake igjen,» sa han. Det var den eneste sjansen, det eneste håpet de hadde, og det aktet han å klamre seg til til han ble nødt til å slippe. «Han hadde en drøss av de greiene i kottet sitt på kjøkkenet. Kom an!»

Han løp nedover trappene, to og to trinn, og de andre kom tordnende etter. På veien gjennom hallen lagde de så mye støy at de vekket portrettet av Sirius' mor.

«*Berme! Grumser! Avskum!*» skrek hun etter dem idet de for ned kjøkkentrappa og smelte igjen døra etter seg.

Harry løp tvers igjennom kjøkkenet, skrenset og stoppet foran døra til Krynkels kott og rev den opp. Der var reiret av skitne, gamle ulltepper som husnissen en gang hadde sovet i, men det glitret ikke lenger av all pynten Krynkel hadde reddet unna. Alt som lå der var et gammelt eksemplar av *Født adel: en trollmannsgenealogi*. Harry nektet å tro sine egne øyne; han trev teppene og ristet dem. En død mus falt ut og trillet ynkelig over golvet. Ronny stønnet og slengte seg overende på en kjøkkenstol, og Hermine lukket øynene.

«Det er ikke slutt ennå,» sa Harry. Han hevet stemmen og ropte: «*Krynkel!*»

Det lød et høyt *smekk*, og husnissen Harry så motvillig hadde arvet etter Sirius dukket opp av tomme lufta foran den kalde, tomme peisen: liten – halvparten av menneskestørrelse – med blek hud som hang i folder og digre totter med hvitt hår som strittet fra flaggermusørene. Han hadde fremdeles på seg den møkkete filla fra første gang de møtte ham, og det foraktelige blikket han sendte Harry, tydet på at hans syn på eierskiftet ikke hadde endret seg mer enn antrekket.

«Herre,» kvekket han med oksefrosk-stemmen sin og bukket dypt, mens han mumlet til knærne sine: «og her er vi i frua sitt gamle hus igjen med blodsvikeren Wiltersen og grumsen –»

«Jeg forbyr deg å kalle noen 'blodsviker' eller 'grums',» knurret Harry. Krynkel var så til de grader ulekker, med det snutetrynet sitt og de blodskutte øynene, og da hadde Harry ikke engang tatt med i betraktningen at han hadde forrådt Sirius til Voldemort.

«Jeg har et spørsmål til deg,» sa han og kjente at hjertet banket fortere da han så ned på nissen. «Og jeg befaler deg å svare sant. Forstått?»

«Ja, herre,» sa Krynkel og bøyde seg dypt igjen. Harry så leppene bevege seg lydløst, sikkert for å forme fornærmelsene han nå ikke lenger fikk si høyt.

«For to år siden var det en stor gullmedaljong oppe i stua,» sa han, og hjertet hamret mot ribbeina. «Vi kastet den. Stjal du den tilbake?»

Det ble taust et øyeblikk, mens Krynkel rettet seg opp og så Harry inn i øynene. Så sa han: «Ja.»

«Hvor er den nå?» spurte Harry triumferende. Hermine og Ronny strålte.

Krynkel lukket øynene, som om han ikke orket tanken på å se reaksjonen deres.

«Vekk.»

«Vekk?» gjentok Harry, og triumfen ebbet raskt. «Åssen da, vekk?»

Nissen skalv og svaiet.

«Krynkel,» sa Harry innett, «jeg befaler deg –»

«Mundungus Styrfeder,» kvekket nissen og klemte øynene enda hardere sammen. «Mundungus Styrfeder stjal alt: bildene til frøken Bella og frøken Sissi, hanskene til frua, Merlinordenen av første klasse, begrene med familievåpenet og –»

Han hikstet etter luft; det hule brystet steg og sank i forte tak, og så fløy øynene opp, og det kom et skrik som kunne få hårene til å reise seg:

«*– og medaljongen, herr Regulus sin medaljong, Krynkel har svikta, Krynkel har ikke utført ordre!*»

Harry reagerte instinktivt. Idét Krynkel kastet seg etter ildrakeren i peisen, hoppet han selv på nissen og la ham langflat. Hermines skrik blandet seg med Krynkels, men Harry bæljet høyere enn begge: «Krynkel, jeg befaler deg å ligge stille!»

Han kjente nissen stivne og slapp taket. Krynkel lå på ryggen på steingolvet, og tårene sprutet fra poseøynene.

«Men slipp ham opp, da, Harry,» hvisket Hermine.

«Så han kan slå seg bevisstløs med ildrakeren?» fnøs Harry der han knelte ved sida av nissen. «Jeg tror ikke det, tenk. OK, Krynkel, si det som

det er: Hvordan vet du at Mundungus Styrfeder stjal medaljongen?»

«Krynkel så han!» gispet nissen, mens tårene strømmet ned over trynet og inn i munnen, som var full av grånende tenner. «Krynkel så han kom ut fra Krynkels kott med armene fulle av Krynkels skatter. Krynkel sa at tjuvsniken skulle stoppe, men Mundungus Styrfeder bare lo og s-stakk …»

«Du sa at medaljongen var 'herr Regulus sin',» sa Harry. «Hvorfor det? Hvor kom den fra? Hva hadde Regulus med den å gjøre? Krynkel, sett deg opp nå og fortell meg alt du vet om den medaljongen og alt Regulus hadde med den å gjøre.»

Nissen satte seg opp og krøllet seg sammen til en ball, stakk det våte fjeset mellom knærne og rugget fram og tilbake. Da han begynte å snakke, lød stemmen halvkvalt, men tydelig nok i det stille, tomme kjøkkenet.

«Herr Sirius stakk sin vei, og det var bare bra å bli kvitt'n, for han var en slem gutt og knuste frua sitt hjerte med lovløshetene sine. Men herr Regulus, han hadde den rette stoltheten, å ja da, han visste hva han skyldte navnet Svaart og sitt rene blod. I mange år snakket han om Mørkets herre, som skulle føre trollmennene ut av glemselen for å herske over gomper og gompefødte … og da herr Regulus ble seksten, da meldte'n seg til tjeneste hos Mørkets herre. Så stolt, så stolt, ja da, så glad for å være til nytte …

Og en dag, et år etter at'n meldte seg, kom herr Regulus ned på kjøkkenet for å snakke med Krynkel. Herr Regulus var alltid glad i Krynkel. Og herr Regulus sa … han sa …»

Den gamle nissen rugget fortere.

«… han sa at Mørkets herre hadde bruk for en nisse.»

«At Voldemort hadde bruk for en *nisse?*» gjentok Harry. Han så på Ronny og Hermine, som virket like uforstående som han selv.

«Å ja da,» stønnet Krynkel. «Og herr Regulus hadde tilbydd Krynkel. Det var en ære, sa herr Regulus, en ære for han og Krynkel, og Krynkel måtte passe på å gjøre alt som Mørkets herre sa … og så komme hj-hjem.»

Krynket rugget fortere og fortere, og pusten gikk i hikst.

«Så Krynkel dro til Mørkets herre. Mørkets herre sa ikke til Krynkel hva de skulle gjøre, å nei da, men tok med seg Krynkel til en hule ved havet. Og

innenfor hulen var det en større hule, og i den hulen var det en stor, svart sjø …»

Hårene reiste seg i nakken på Harry. Det var som om Krynkels kvekking nådde ham over denne mørke vannflaten. Han så hva som hadde skjedd like tydelig som om han var til stede.

«… det var en båt …»

Visst var det en båt. Harry kjente godt den båten, knøttliten, spøkelsesgrønn, forhekset til å bringe én trollmann og ett offer ut til øya midt i. Slik var det altså Voldemort hadde testet ut forsvarsverkene rundt malacruxen – ved å låne en skapning det bare var å bruke og kaste, en husnisse …

«Det var en k-kum på øya, og kummen var full av eliksir. M-Mørkets herre sa at Krynkel måtte drikke den …»

Nissen skalv fra hode til fot.

«Krynkel drakk, og mens han drakk, så han skrekkelige ting … Det brant i magen til Krynkel … Krynkel ropte og ba herr Regulus komme og redde han, han ropte på fru Svaart, å ja da, men Mørkets herre bare lo … Han tvang Krynkel til å drikke opp all eliksiren … han slapp en medaljong oppi kummen … han fylte den med mer eliksir.

Og så seilte Mørkets herre sin vei og lot Krynkel bli igjen på øya …»

Harry kunne se det som det skjedde. Han kunne se Voldemorts hvite, slangeaktige ansikt forsvinne i mørket, med de røde øynene nådeløst festet på den spjettende nissen som kom til å dø om få minutter, så snart han ga etter for den forferdelige tørsten som den brennende eliksiren vekket i sine ofre … men her kom ikke Harrys fantasi lenger, for han kunne ikke begripe hvordan Krynkel hadde overlevd.

«Krynkel måtte ha vann, han krabbet til vannkanten og drakk av den svarte sjøen … og det kom hender, døde hender, opp av vannet og trakk Krynkel ned under vannflaten …»

«Men hvordan kom du deg unna?» spurte Harry, og det overrasket ham ikke å merke at han hvisket.

Krynkel løftet det stygge hodet og så på Harry med de svære, blodskutte øynene.

«Herr Regulus befalte Krynkel å komme tilbake,» sa han.

«Jeg skjønner det, men åssen slapp du unna inferiene?»

Det virket ikke som Krynkel forsto ham.

«Herr Regulus befalte Krynkel å komme tilbake,» gjentok han.

«Jo da, men –»

«Men det er da vel opplagt, Harry?» sa Ronny. «Han eksiverte.»

«Men … det var umulig å immivere eller eksivere i den hulen,» sa Harry, «ellers hadde jo Humlesnurr –»

«Nissemagi er jo ikke som trollmannsmagi, da,» sa Ronny. «Jeg mener, de kan immivere og eksivere så mye de vil på Galtvort, og det kan'ke vi.»

Det ble stille mens Harry tygde på dette. Hvordan kunne Voldemort ha begått en slik brøler? Men ikke før hadde han tenkt tanken, før Hermine sa noe, og da var stemmen iskald.

«Voldemort ville jo så klart funnet husnissers særegenheter totalt uinteressante, akkurat som alle de andre fullblodsene som behandler dem som dyr … Det har aldri falt ham inn at de kunne ha magi som han ikke hadde.»

«Husnissens høyeste lov er herrens befaling,» messet Krynkel. «Krynkel fikk beskjed om å komme hjem, så Krynkel kom hjem.»

«Ja, men da gjorde du jo som du fikk beskjed om, da,» sa Hermine vennlig. «Du *har* utført ordre.»

Krynkel ristet på hodet og rugget og rugget.

«Åssen gikk det da du kom tilbake?» spurte Harry. «Hva sa Regulus da du fortalte hva som hadde skjedd?»

«Herr Regulus var urolig, veldig, veldig urolig, å ja da,» kvekket Krynkel. «Herr Regulus befalte Krynkel å holde seg i skjul og ikke forlate huset. Og så … det var litt senere … kom herr Regulus til Krynkel i kottet hans en kveld, og herr Regulus var så rar, ikke slik han pleide å være, nei da, urolig til sinns var han, Krynkel så det … og så ba han Krynkel ta han med til den hulen, hulen hvor Krynkel hadde vært med Mørkets herre …»

Og de hadde begitt seg dit. Harry kunne tydelig se dem for seg, den redde, gamle nissen og den tynne, mørke speideren som hadde liknet slik på Sirius … Krynkel visste hvordan han skulle åpne den hemmelige døra inn

til den store hulen, visste hvordan han skulle hente opp den lille båten, men denne gangen var det hans forgudede Regulus som seilte med ham over til øya med karet fullt av gift …

«Og så fikk han deg til å drikke eliksiren?» sa Harry med avsky.

Men Krynkel ristet på hodet og gråt. Hermine tok seg plutselig til munnen, det virket som om noe hadde gått opp for henne.

«H-herr Regulus tok opp en medaljong av lomma som var helt lik den til Mørkets herre,» sa Krynkel, mens tårene strømmet nedover begge sidene av trynet. «Og han sa at Krynkel skulle ta den og bytte de to medaljongene når kummen var tom …»

Nå hulket han i svære, raspende hikst; det var så Harry måtte konsentrere seg for å skjønne hva han sa.

«Og han befalte Krynkel – å dra derfra – uten han. Og han sa at Krynkel – skulle dra hjem – og aldri si til frua – hva han hadde gjort – men bare ødelegge – den første medaljongen. Og så drakk han – all eliksiren – og Krynkel byttet medaljongene – og så på mens … mens herr Regulus ble … dratt ned under vannet og … og …»

«Å, Krynkel!» jamret Hermine, og hun gråt, hun òg. Hun falt på kne ved sida av nissen og prøvde å omfavne ham. Men da kom han seg på beina på et blunk og vek unna, og det var tydelig at det hadde frastøtt ham.

«Grumsen tok på Krynkel, han finner seg ikke i det, hva ville frua sagt?»

«Jeg sa du ikke skulle kalle henne 'grums'!» snerret Harry. Men nissen var alt i gang med avstraffelsen; han hadde falt overende og hamret nå pannen mot golvet.

«Stopp ham – stopp ham!» ropte Hermine. «Å, nå skjønner dere vel hvor sykt det er, å tvinge dem til lydighet sånn?»

«Hold opp, Krynkel – stopp!» ropte Harry.

Nissen lå på golvet, pesende og skjelvende. Det glinset av grønt snørr rundt snuten, han begynte allerede å få et blått merke i pannen der han hadde slått seg, og øynene var blodskutte og hovne og svømte i tårer. Aldri hadde Harry sett noe så ynkelig.

«Så du tok med deg medaljongen hjem,» sa han ubønnhørlig, for nå ville han ha hele historien. «Og prøvde å ødelegge den?»

«Ingenting Krynkel prøvde, satte merke i den engang,» jamret nissen. «Alt prøvde Krynkel, alt han visste, men ingenting, ingenting virket … så mange mektige heksinger om kapselen. Krynkel var sikker på at måten å få ødelagt den på var å komme inni den, jo da, men den ville ikke opp … Krynkel straffet seg selv, han prøvde igjen, han straffet seg, han prøvde igjen … Krynkel utførte ikke ordre, Krynkel ødela ikke medaljongen! Og frua var gal av sorg, for herr Regulus var forsvunnet, og Krynkel kunne ikke fortelle hvordan det var, for herr Regulus hadde f-f-forbudt han å fortelle noen i familien hva som hendte i den hu-hulen …»

Der begynte han å hikste så voldsomt at han ikke kunne snakke sammenhengende lenger. Tårene silte nedover kinnene til Hermine mens hun så på ham, men hun våget ikke å røre ham igjen. Selv Ronny, som ikke var noen fan av Krynkel, så urolig ut. Harry satte seg tilbake på hælene og ristet på hodet for å klare tankene.

«Jeg skjønner meg ikke på deg, Krynkel,» sa han omsider. «Voldemort prøvde å drepe deg, Regulus døde for å ta knekken på Voldemort, men likevel syntes du det var greit å angi Sirius til Voldemort? Og det var greit å dra til Narsissa og Bellatrix og sladre til Voldemort via dem …?»

«Harry, det er ikke den måten Krynkel tenker på,» sa Hermine og tørret øynene med håndbaken. «Han er en slave; husnisser er vant til dårlig, ja brutal behandling. Det Voldemort gjorde med Krynkel var ikke *så* langt utenom det vanlige. Hva betyr trollmannskriger for en nisse som Krynkel? Han er lojal mot dem som er snille mot ham, og det må fru Svaart ha vært, og iallfall Regulus, så derfor tjente han dem villig og etterplapret alt de sa. Jeg vet hva du vil si,» sa hun idet Harry skulle til å protestere, «at Regulus ombestemte seg … men det virker ikke som han forklarte *Krynkel* det, gjør det vel? Og jeg tror jeg vet hvorfor. Både Krynkel og Regulus' egen familie var tryggest hvis de holdt seg til den gamle fullblodslinja. Regulus prøvde å beskytte dem.»

«Sirius –»

«Sirius var ordentlig ekkel mot Krynkel, Harry. Og det hjelper ikke å se sånn ut, du vet jo at det er sant. Krynkel hadde vært alene lenge, lenge, da Sirius flyttet tilbake hit, og han var vel utsultet på litt varme, kanskje. Jeg er

sikker på at 'frøken Sissi' og 'frøken Bella' var *kjempe*hyggelige mot Krynkel da han dukket opp, så han gjorde dem en tjeneste og fortalte dem alt de ville vite. Jeg har alltid sagt at trollmennene kom til å få betale for hvordan de behandler husnisser. Vel, det fikk Voldemort … og det fikk Sirius.»

Harry hadde ikke noe svar. Han så ned på den hulkende Krynkel på golvet og husket hva Humlesnurr hadde sagt til ham, bare noen timer etter Sirius' død: *Jeg tror ikke Sirius noensinne så på Krynkel som et vesen med like sterke følelser som et menneske …*

«Krynkel,» sa han etter en stund, «når du føler deg litt bedre, så … vær så snill å sette deg opp.»

Det gikk flere minutter før Krynkel hikket seg taus. Så skjøv han seg opp i sittende stilling igjen og gned seg i øynene med knyttnevene som et lite barn.

«Krynkel, det er noe jeg vil be deg om,» sa Harry. Han skottet bort på Hermine etter hjelp; han ville gjerne gi ordren på en vennlig måte, men samtidig kunne han ikke late som det ikke var en ordre. Men det virket som den endrede tonen ble godkjent, for hun smilte oppmuntrende.

«Krynkel, jeg vil gjerne at du drar og finner Mundungus Styrfeder. Vi må finne ut hvor medaljongen – hvor herr Regulus' medaljong er. Det er veldig viktig. Vi vil avslutte den oppgaven herr Regulus begynte på, vi vil – æh – sørge for at han ikke døde forgjeves.»

Krynkel lot hendene falle og så opp på Harry.

«Finne Mundungus Styrfeder?» kvekket han.

«Og ta ham med hit til Grimolds plass,» sa Harry. «Tror du du kunne klare det for oss?»

Idet Krynkel nikket og kom seg på beina, fikk Harry en plutselig inspirasjon. Han trakk fram pungen han hadde fått av Gygrid og fant fram den falske malacruxen, bytte-medaljongen hvor Regulus hadde lagt beskjeden til Voldemort.

«Krynkel, jeg øh, jeg vil gjerne gi deg denne,» sa han og la medaljongen i hånden til nissen. «Den tilhørte Regulus, og jeg er sikker på at han gjerne ville du skulle ha den som tegn på hans takknemlighet for alt du –»

«Der smørte du for tjukt på, gett,» sa Ronny, da nissen kastet ett blikk på medaljongen, utstøtte et ul av sjokk og pine og kastet seg overende på golvet igjen.

Det tok dem nærmere en halv time å få beroliget ham, og da var han så overveldet over å bli skjenket et av Svaart-slektas arvestykker at han skalv i knærne så han ikke kunne stå. Da han omsider ble i stand til å stavre noen skritt, fulgte de ham til kottet hans, alle tre, så ham stikke medaljongen trygt unna mellom de skitne ullteppene og forsikret ham om at forsvaret av den ville ha første prioritet så lenge han var borte. Deretter avleverte han to dype bukk, et til Harry og et til Ronny, og til og med en pussig, liten trekning i retning Hermine som kunne tolkes som et forsøk på en ærbødig hilsen, før han forsvant med det vanlige skarpe *krakk*et.

KAPITTEL ELLEVE

BESTIKKELSEN

Hvis Krynkel kunne unnslippe en innsjø full av inferier, følte Harry seg trygg på at det i høyden kunne ta ham et par timer å fakke Mundungus, så han fikk ikke tatt seg sammen til annet enn å trave forventningsfullt rundt. Men resten av formiddagen gikk, og ettermiddagen med, uten Krynkel. Innen kvelden var han blitt passelig motløs og engstelig, og en kveldsmat som stort sett besto av muggent brød – som Hermine hadde utsatt for diverse mislykte forsøk på transfigurasjoner – hjalp ikke det minste.

Krynkel kom ikke tilbake dagen etter heller, og ikke den neste. Derimot dukket det opp to formummede menn på plassen utenfor nr. 12, og de ble værende utover natta og stirret i retning av huset de ikke kunne se.

«Dødsetere, det er bra sikkert,» sa Ronny mens han og Harry og Hermine betraktet dem fra stuevinduene. «Tror dere de veit at vi er her?»

«Jeg tror ikke det,» sa Hermine, selv om hun så redd ut. «Da ville de vel sendt Slur inn etter oss?»

«Tror dere han har vært her og blitt tungelåst av forbannelsen til Bister?» spurte Ronny.

«Ja,» sa Hermine, «for ellers ville han jo ha fortalt den gjengen der hvordan de skulle komme inn, ikke sant? Jeg tipper de er her for å se om vi dukker opp. De vet jo at det er Harry som eier huset.»

«Åssen kan de –?» begynte Harry.

«Alle trollmannstestamenter blir gjennomgått av departementet, husker du ikke det? Så de vet at du arvet det etter Sirius.»

Å ha dødseterne utenfor bidro ikke til å lette den trykkede stemningen inne. De hadde ikke hørt et ord fra noen utenfor Grimolds plass siden herr Wiltersen sendte sin skytsverge, og påkjenningen begynte å merkes. Av ren rastløshet hadde Ronny lagt seg til en irriterende vane med å fingre med avlyseren i lomma, og dette var spesielt plagsomt for Hermine, som fordrev ventetida med å studere *Skalden Skurres historier* og hadde liten sans for at lyset konstant blaffet av og på.

«Kan du snart holde opp!» eksploderte hun den tredje kvelden Krynkel ikke dukket opp, idet alt lys ble sugd ut av stua for n-te gang.

«Unnskyld, unnskyld!» sa Ronny. Han klikket på avlyseren og fikk lyset på igjen. «Jeg veit ikke sjøl at jeg gjør det!»

«Så finn på noe nyttig å bruke tida til, da!»

«Hva da, lese småbarnshistorier, for eksempel?»

«Det var Humlesnurr som etterlot meg denne boka, Ronny –»

«– og meg etterlot'n avlyseren, så kanskje'n mente at jeg sku' bruke'n!»

Harry orket ikke mer kjekling og snek seg ut av stua uten at noen av dem merket det. Han satte kursen mot kjøkkenet, for gud vet hvilken gang, siden han regnet med at det var der Krynkel mest sannsynlig ville dukke opp. Men han var ikke kommet mer enn halvveis ned til hallen da han hørte det banke på ytterdøra, og deretter metalliske klikk og skrangling i låslenka.

Det kjentes som om hver nerve i kroppen spente seg. Han trakk fram staven, gled inn i skyggene bak de halshogde nissehodene og ventet. Døra gikk opp; han fikk et glimt av gatelysene på plassen utenfor, og en kappekledd skikkelse smøg seg inn i hallen og lukket døra bak seg. Den fremmede tok et skritt fram, Bisters røst spurte: «*Severus Slur?*» og i det samme steg framtoningen av støv opp bakerst i hallen og styrtet mot ham med fektende, døde hender.

«Det var ikke jeg som drepte deg, Albus,» sa en stillferdig stemme.

Våden brast; støvskikkelsen eksploderte igjen, og det ble umulig å skjelne den nyankomne gjennom den tette, grå skyen som var alt som ble igjen.

Harry pekte midt inn i den med tryllestaven.

«Stå helt stille!»

Han hadde glemt portrettet av fru Svaart; ropet hans var nok til at forhenget fløy til side, og hun satte i å gaule: « *Grumser og berme som vanærer mitt hus* –»

Ronny og Hermine kom brasende nedover trappa og pekte med stavene, de som Harry, på den ukjente mannen som nå holdt hendene i været i hallen under dem.

«Ikke skyt! Det er meg, Remus!»

«Å, gudskjelov,» sa Hermine matt og rettet i stedet tryllestaven mot fru Svaart. Med et smell for forhenget igjen, og det ble stille. Ronny senket også staven, men det gjorde ikke Harry.

«Få se på deg!» ropte han tilbake.

Lupus tok et skritt fram i lampelyset, fremdeles med hendene over hodet.

«Jeg er Remus Johannes Lupus, varulv, også kjent som Luna, en av de fire skaperne av Ukruttkartet, gift med Nymfadora, vanligvis kjent som Dult, og det var jeg som lærte deg å frambringe en skytsverge, Harry, av form som en kronhjort-bukk.»

«OK, da,» sa Harry og senket staven. «Men jeg måtte jo sjekke, ikke sant?»

«Som din eks-lærer i Forsvar mot svartekunster, Harry, er jeg helt enig i at du måtte sjekke. Ronny, Hermine, dere burde ikke være fullt så raskt ute med å senke garden.»

De løp ned resten av trappa og bort til ham. Han var innhyllet i en tykk, svart reisekappe og virket utmattet, men glad for å se dem.

«Ingen tegn til Severus, altså?» spurte han.

«Nei,» sa Harry. «Men fortell hva som foregår! Er det OK med alle?»

«Ja,» sa Lupus, «men vi blir overvåket. Det står et par dødsetere på plassen utenfor her –»

«– vi vet det –»

«– så jeg måtte være svært nøyaktig med immiveringen, rett ned på øverste trappetrinn utenfor døra her, for å være sikker på at de ikke skulle se meg. De kan umulig vite at dere er her inne, ellers ville det vært flere av dem. De holder vakt overalt som har den minste forbindelse med deg,

Harry. Skal vi gå ned? Jeg har mye å fortelle dere, og så vil jeg høre alt som har skjedd siden dere dro fra Hiet.»

De gikk ned på kjøkkenet. Hermine pekte inn i peisen med tryllestaven, og straks flammet det opp et bål som glinset i langbordet og spredde en illusjon av kos over de nakne steinveggene. Lupus trakk fram noen flasker smørterøl under kappen, og de satte seg.

«Jeg skulle egentlig kommet for tre dager siden, men først måtte jeg riste av meg dødseteren som skygget meg,» sa Lupus. «Men hva med dere, kom dere rett hit fra bryllupet?»

«Nei,» sa Harry, «ikke før vi løp på et par dødsetere i en kafé i Tottenham Court Road.»

Lupus sølte det meste av smørterølet sitt nedover brystet.

«*Hva?*»

De forklarte hva som hadde skjedd, og han så mer og mer rystet ut.

«Men hvordan fant de dere så fort? Det er jo umulig å spore folk som eksiverer, om du ikke akkurat huker tak i dem idet de forsvinner!»

«Og det virker vel ikke så sannsynlig at de bare tilfeldigvis ruslet bortover Tottenham Court Road akkurat da,» sa Harry.

«Vi lurte på om de fremdeles kunne ha den sporen på Harry?» sa Hermine nølende.

«Umulig,» sa Lupus. Ronny fikk et selvtilfreds uttrykk, og Harry følte seg utrolig lettet. «Om ikke for annet, så ville de jo visst at Harry var her da, ikke sant? Men jeg begriper ikke hvordan de kunne vite at dere var akkurat der akkurat da. Det er foruroligende, virkelig foruroligende.»

Han så meget bekymret ut, men for Harrys del kunne det spørsmålet godt vente.

«Fortell hva som skjedde etter at vi dro – vi har ikke hørt en ting siden faren til Ronny fortalte oss at de var OK.»

«Vel, Nestor reddet oss,» sa Lupus. «Takket være advarselen hans rakk de fleste av bryllupsgjestene å eksivere før de kom.»

«Var det dødsetere eller folk fra departementet?» innskjøt Hermine.

«En blanding. Men i praksis betyr det ett og det samme nå,» sa Lupus. «Det var omtrent et dusin av dem, men de visste ikke at du var der, Harry.

Arthur har hørt et rykte om at de prøvde å torturere Grimst til å si hvor du var før han døde, men hvis det er riktig, røpet han deg ikke.»

Harry skottet på Ronny og Hermine, og ansiktene deres avslørte den samme blandingen av sjokk og takknemlighet han selv følte. Han hadde aldri likt Grimst noe større, men hvis det Lupus sa stemte, hadde mannen prøvd å beskytte Harry som det siste han gjorde.

«Dødseterne ransakte Hiet fra kjeller til loft,» fortsatte Lupus. «De fant ghûlen, men torde ikke gå for nær – og etterpå forhørte de oss som var igjen i timevis. De prøvde å grave fram noe om deg, Harry, men bortsett fra oss i Ordenen var det jo ingen som visste at du hadde vært der.

Og samtidig som disse braste inn og og ødela bryllupet, var det dødsetere i sving over hele landet og trengte seg inn hos alle med noen som helst forbindelse med Ordenen. Ingen dødsfall,» la han fort til og kom spørsmålet i forkjøpet, «men brutale var de. De brente ned huset til Dedalus Dølg – men han var jo ikke der, som dere vet – og brukte Martyriusforbannelsen på familien til Dult. Altså, igjen for å finne ut hvor det ble av deg etter besøket hos dem. De er OK nå – oppskaket, selvsagt, men for øvrig uskadd.»

«Åssen kunne de komme seg gjennom alle beskyttelsesheksingene?» spurte Harry. Han husket hvor effektivt de hadde virket den natta han krasjet i hagen til Dults foreldre.

«Det er en ting du må huske på, Harry: at nå har de hele departementsapparatet på sin side,» sa Lupus. «De har makt til å gjennomføre alle slags brutale heksinger uten å behøve å engste seg for å bli identifisert eller arrestert. De klarte å trenge igjennom samtlige forsvarsformler vi brukte mot dem, og da de først var innenfor, la de overhodet ikke skjul på hvorfor de var der.»

«Og hvordan er det, bryr de seg med å finne på noen unnskyldning for å torturere folk til å angi Harry?» sa Hermine spisst.

«Vel …,» sa Lupus. Han nølte litt, og så trakk han fram et sammenrullet eksemplar av *Aftenprofeten*.

«Her,» sa han og skjøv den over bordet til Harry, «du får jo se det før eller siden uansett. Der har du påskuddet de gir for jakten på deg.»

Harry rullet ut avisen. Et kjempefoto av hans eget ansikt fylte forsida. Han leste overskriften:

ETTERLYST I FORBINDELSE MED ALBUS HUMLESNURRS DØD

Både Ronny og Hermine satte i et brøl av forargelse, men Harry sa ikke noe og skjøv avisen fra seg. Han ville ikke lese mer; han visste hva han kom til å se. Ingen andre enn dem som hadde vært på toppen av tårnet da Humlesnurr døde, visste hvem som virkelig hadde drept ham, og som Rita Slita allerede hadde meddelt trollmannsverdenen, var Harry blitt iakttatt løpende bort fra stedet umiddelbart etter at Humlesnurr falt.

«Jeg er lei for det, Harry,» sa Lupus.

«Så dødseterne har tatt over *Aftenprofeten* også?» spurte Hermine oppbragt.

Lupus nikket.

«Men folk må da vel skjønne hva som foregår?»

«Kuppet har vært vellykket og nesten umerkelig,» sa Lupus. «Den offisielle versjonen av mordet på Grimst er at han trakk seg. Han er blitt erstattet av Trivius Ffjoth-Ffjolne, som de har taket på med Befaliusforbannelsen.»

«Hvorfor utnevnte ikke Voldemort seg sjøl til magiminister?» spurte Ronny.

Lupus lo.

«Han behøver ikke det, Ronny. I praksis *er* han magiminister, men hvorfor skulle han sette seg bak et skrivebord i departementet? Han har en nikkedokke, Ffjoth-Ffjolne, til å ta seg av hverdagssakene, og dermed har Voldemort hendene fri til å strekke seg etter ytterligere makt *utenfor* departementet.

Selvsagt er det mange som kan regne seg til hva som har skjedd, så drastiske endringer som det har vært i departementets politikk i løpet av de siste dagene, og mange hvisker at det må være Voldemort som står bak. Men det er nettopp det som er poenget: De *hvisker*. De våger ikke snakke åpent med hverandre, siden ingen vet hvem som er til å stole på, og de er

redde for å stå fram, i tilfelle de har rett i sine mistanker, og deres egen familie kan bli utpekt til neste mål. Jo da, Voldemort har spilt kortene sine godt. Å stå åpent fram kunne ha ført til klar motstand, mens å holde maska har skapt forvirring, uvisshet og frykt.»

«Og denne dramatiske endringen i departementets politikk,» sa Harry, «den innebærer altså blant annet å advare trollmannsverdenen mot meg, istedenfor mot Voldemort?»

«Ja, det er iallfall en viktig del,» sa Lupus, «og en genistrek er det. Nå som Humlesnurr er død, ville det opplagt blitt deg – gutten som overlevde – som ble symbol og samlingsmerke for all motstand mot Voldemort. Men ved å antyde at du hadde en finger med i den gamle heltens død, har Voldemort ikke bare lyst deg fredløs, men sådd tvil og frykt blant mange som ville forsvart deg.

Og imens har departementet truffet sine første forføyninger mot de gompefødte.»

Lupus pekte på *Aftenprofeten*.

«Bla opp på side to.»

Hermine bladde om med omtrent det samme misbilligende uttrykket som da hun tok i *De lønligste Sortekonster*.

«*'Register over gompefødte'*,» leste hun høyt. « *'Magidepartementet vil iverksette en undersøkelse av såkalte gompefødte, med tanke på å vinne større innsikt i hvordan disse har kommet i besittelse av magiske hemmeligheter.*

Nyere forskning utført for Mysterieavdelingen viser at magiske evner kun lar seg formidle fra person til person ved forplantning mellom trollmenn. Der ingen trollmannsavstamning kan påvises, vil eventuell magisk kraft hos en såkalt gompefødt etter all sannsynlighet være framskaffet ved tyveri eller vold.

Departementet er fast besluttet på å avsløre alle som tilraner seg magisk kraft og har i det øyemed utsendt en invitasjon til samtlige såkalte gompefødte til å framstille seg for det nylig etablerte Registreringskontoret for gompefødte.'»

«Det kan de ikke gjøre. Folk vil ikke finne seg i det,» sa Ronny.

«De gjør det *nå*, Ronny,» sa Lupus. «De er alt i god gang med å anholde gompefødte.»

«Men åssen skal de liksom ha 'stjælt' magi?» sa Ronny. «Det er jo helsprøtt – hvis det gikk an å stjæle magi, ville det da vel ikke eksistert noen futter?»

«Jeg vet det,» sa Lupus. «Ikke desto mindre er det nå slik at hvis du ikke kan bevise at du har minst én nær slektning som er trollmann, vil du bli ansett for å ha skaffet deg magisk kraft på ulovlig vis og må regne med straff.»

Ronny skottet bort på Hermine, før han sa: «Hva om noen fullblods og halvblods sverger på at en gompefødt er en av familien? Jeg skal si til alle at Hermine er kusina mi –»

Hermine la hånden oppå Ronnys og klemte den.

«Takk skal du ha, Ronny, men jeg kan umulig la deg –»

«Du får'ke noe valg,» sa Ronny innbitt og klemte igjen. «Jeg skal lære deg slektstreet mitt så du kan svare på spørsmål om det.»

Hermine lo en skjelven latter.

«Ronny, siden vi er på rømmen med Harry Potter, landets mest ettersøkte person, tror jeg ikke det spiller noen rolle. Hvis jeg skulle tilbake til skolen, så kanskje … Hva har Voldemort tenkt på med Galtvort?» spurte hun Lupus.

«Skolen er nå obligatorisk for alle unge hekser og trollmenn,» svarte han. «Det ble bekjentgjort i går. Det er jo en endring, for det har aldri vært tvungen skolegang her før. Nesten alle unge hekser og trollmenn har jo gått der, selvsagt, men foreldrene har hatt rett til å gi dem undervisning hjemme eller sende dem utenlands, om de foretrakk det. På denne måten får Voldemort hele trollmannsbefolkningen under oppsikt fra barnsbein av. I tillegg blir det en hjelp til å luke ut gompefødte, siden elevene må forevise blodstatus – det vil si at de må ha bevist sin trollmannsavstamning for departementet – før de kan tas opp.»

Harry visste ikke om han ble mest kvalm eller mest sint: I dette øyeblikk satt oppspilte elleveåringer og bladde i stabler av nyinnkjøpte formelbøker

uten å ane at de aldri kom til å få se Galtvort – og kanskje aldri få se familiene sine igjen heller.

«Det er … det er …,» mumlet han, men kunne ikke finne ord som uttrykte avskyen han følte. Men Lupus sa stille: «Jeg vet det.»

Han nølte før han sa noe mer.

«Jeg forstår om du ikke kan svare ja eller nei på dette, Harry, men Ordenen har fått inntrykk av at Humlesnurr etterlot deg en oppgave.»

«Han gjorde det,» sa Harry, «og Ronny og Hermine vet om den og blir med meg.»

«Kan du betro meg hva oppgaven går ut på?»

Harry så på det for tidlig furede ansiktet, innrammet av tykt, men grånende hår, og ønsket han kunne svart annerledes.

«Det kan jeg ikke, Remus, beklager. Hvis ikke Humlesnurr fortalte deg det, tror jeg ikke at jeg kan heller.»

«Det var det jeg trodde du ville si,» sa Lupus, men han så skuffet ut. «Men kanskje jeg kan være til litt hjelp likevel. Du vet hva jeg er og hva jeg kan. Jeg kunne bli med og beskytte dere. Dere behøvde ikke fortelle meg akkurat hva dere var ute etter.»

Harry nølte. Det var et fristende tilbud, skjønt hvordan de skulle holde oppgaven skjult for Lupus hvis han alltid var med dem, var mer enn han kunne forestille seg.

Hermine for sin del virket forundret.

«Men hva med Dult?» spurte hun.

«Hva med henne?» sa Lupus.

«Vel,» sa Hermine og rynket pannen, «dere er da gift! Hva syns hun om at du blir med oss?»

«Dult er trygg nok,» sa Lupus. «Hun er hjemme hos foreldrene sine.»

Det var noe rart ved tonen hans; den var nesten kald. Det var også litt pussig at Dult skulle gjemme seg hos foreldrene; hun var tross alt medlem av Ordenen, og så vidt Harry kunne skjønne, ville hun vel antakelig være med når det gjaldt, hun òg.

«Remus,» sa Hermine nølende, «er allting som det skal være … altså … mellom deg og –»

«Alt er som det skal, ja, takk,» svarte han avvisende.

Hermine ble rød. Det ble en pause igjen, denne gangen stiv og brydd; så sa Lupus, med en mine som om han måtte innrømme noe ubehagelig: «Dult skal ha barn.»

«Nei, så fantastisk!» hvinte Hermine.

«Femenalt!» sa Ronny begeistret.

«Gratulerer,» sa Harry.

Lupus sendte dem et kunstig smil som mer minnet om en grimase. Så sa han: «Vel … tar dere imot tilbudet mitt? Skal tre bli fire? Jeg kan ikke tro at Humlesnurr ville hatt noe imot det; han satte meg jo til å lære dere forsvar mot svartekunster, da. Og jeg skal ikke legge skjul på at jeg tror vi står overfor magi som mange av oss hverken har møtt før eller kan forestille oss.»

Både Ronny og Hermine så på Harry.

«Bare – bare for å ha det helt klart,» sa han. «Du vil la Dult bli igjen hjemme hos foreldrene sine, mens du blir med oss?»

«Der er hun aldeles trygg; de passer godt på henne,» sa Lupus i en så avgjort tone at det lød nesten som likegyldighet. «Harry, jeg er overbevist om at Jakob hadde villet at jeg skulle bli hos deg.»

«Vel,» sa Harry langsomt, «det er ikke jeg. Jeg er temmelig sikker på at faren min hadde villet vite hvorfor du ikke blir hos din egen unge, faktisk.»

Ansiktet til Lupus mistet gradvis all farge. Det kjentes som om temperaturen på kjøkkenet hadde falt ti grader. Ronny glodde rundt i rommet som om han hadde fått beskjed om å prege det i minnet, mens Hermines blikk flakket fram og tilbake mellom Harry og Lupus.

«Du forstår ikke dette,» sa Lupus endelig.

«Forklar det, da,» sa Harry.

Lupus svelget.

«Jeg – jeg gjorde en alvorlig feil da jeg giftet meg med Dult. Jeg gjorde det mot bedre vitende, og det har jeg angret stygt på helt siden.»

«Jaha,» sa Harry, «og så har du altså tenkt å bare droppe henne og ungen og stikke av med oss?»

Lupus sprang opp så stolen veltet bakover, og blikket hans i det øyeblikket var så vilt at for første gang så Harry skyggen av ulven i menneskeansiktet.

«Begriper du ikke hva jeg har gjort mot min kone og mitt ufødte barn! Jeg skulle aldri ha giftet meg med henne, jeg har gjort henne til en utstøtt!»

Han sparket vekk stolen han hadde veltet.

«Dere har bare sett meg i Ordenen, eller under Humlesnurrs beskyttelse på Galtvort! Dere vet ikke hvordan det meste av trollmannsverdenen ser på vesener som meg! Så snart de får vite om lidelsen min, er det så vidt de kan få seg til å snakke med meg! Forstår dere ikke hva jeg har gjort? Selv hennes egen familie er frastøtt av forholdet mellom oss – hvilke foreldre tror dere vil at deres eneste datter skal gifte seg med en varulv? Og barnet – barnet –»

Han rev seg faktisk i håret, hele håndfuller; han virket nesten forrykt.

«Min slags avler sjelden unger! Barnet blir som meg, det er jeg sikker på – hvordan kan jeg tilgi meg selv, når jeg visste hva jeg gjorde og likevel tok risikoen på å overføre min egen tilstand til et uskyldig barn? Og hvis det ved et mirakel *ikke* blir som meg, da får det det bedre, hundre ganger bedre, uten en far det må skamme seg over resten av livet!»

«Å, Remus!» hvisket Hermine med tårer i øynene. «Ikke si sånt – hvordan kunne noe barn skamme seg over deg?»

«Å, jeg vet ikke, jeg, Hermine,» sa Harry. «*Jeg* skammer meg i hvert fall over ham.»

Han visste ikke hvor raseriet hans kom fra, men det hadde fått ham også på beina. Lupus så ut som om Harry hadde dratt til ham.

«Hvis det nye regimet mener gompefødte er ille,» sa Harry, «hva tror du de gjør med en halv-varulv som har faren sin i Ordenen? *Min* far døde mens han prøvde å beskytte moren min og meg, og så tror du han ville sagt at du skulle svikte ungen din for å dra på eventyr med oss?»

«Hvor- hvordan våger du!» sa Lupus. «Dette dreier seg ikke om å tørste etter – etter farer eller berømmelse – hvordan våger du å antyde –»

«Jeg tror du føler deg som litt av en desperado,» sa Harry. «Du vil overta Sirius' sko –»

«Å nei, Harry!» tigget Hermine, men han hadde blikket stivt festet på det likbleke ansiktet til Lupus.

«Det hadde jeg aldri trodd,» sa han. «Mannen som lærte meg å slåss mot desperanter … en feiging!»

Lupus hadde trukket staven så fort at Harry bare rakk å gripe etter sin; det kom et brak, og så røyk han baklengs som truffet av en knyttneve, smalt inn i kjøkkenveggen og skled ned på golvet, og i det samme fikk han et glimt av kappeskjøtene til Lupus som forsvant ut av døra.

«Remus, Remus, kom tilbake!» ropte Hermine, men det kom ikke svar fra Lupus. Et øyeblikk etter hørte de ytterdøra smelle igjen.

«Harry!» jamret Hermine. «Hvordan kunne du?»

«Det var lett,» sa Harry. Han reiste seg og kjente en kul begynne å heve seg der bakhodet hadde smelt mot veggen. Han var fremdeles så full av raseri at han skalv.

«Ikke se sånn på meg!» glefset han til Hermine.

«Ikke b'yn med henne, nå!» snerret Ronny.

«Nei – nei – vi må ikke krangle!» sa Hermine og løp mellom dem.

«Du sku'ke sagt de greiene til Lupus,» sa Ronny.

«Han fortjente dem,» sa Harry. Bruddstykker og brokker jagde hverandre gjennom hodet: Sirius som falt bakom Sløret, Humlesnurr som hang sønderbrukket i lufta, et blaff av grønt lys og morens stemme som tagg om nåde …

«Foreldre skulle ikke forlate ungene sine,» sa han, «om ikke – om ikke de er helt nødt –»

«Harry –,» sa Hermine og strakte ut en trøstende hånd, men han ristet den av seg og gikk noen skritt, med blikket på peisilden som Hermine hadde hekset fram. En gang hadde han snakket med Lupus gjennom den peisen; han trengte beroligelse om Jakob, og Lupus hadde trøstet ham. Nå var det som om Lupus' hvite, forpinte ansikt svevde i lufta foran ham, og han kjente en kvalmende bølge av anger. Hverken Ronny eller Hermine sa noe, men Harry var sikker på at de så på hverandre bak ryggen hans og kommuniserte taust.

Han snudde seg og grep dem i å rykke fra hverandre.

«Jeg vet jeg ikke burde kalt ham en feiging.»

«Nei, du burde ikke det,» sa Ronny straks.

«Men han oppfører seg som en.»

«Men likevel …,» sa Hermine.

«Jeg vet det,» sa Harry. «Men hvis det får ham til å gå tilbake til Dult, var det vel verdt det?»

Han kunne ikke hindre at tonen lød bedende. Hermine så medfølende ut, Ronny usikker. Harry så ned på føttene sine og tenkte på faren sin. Ville Jakob ha støttet ham i det han hadde sagt til Lupus, eller ville han vært sint for at sønnen behandlet hans gamle venn slik?

Det var som om sjokkbølgene etter det som hadde skjedd ga gjenlyd i det stille kjøkkenet – og ikke bare de, men også Ronnys og Hermines stumme bebreidelser. *Aftenprofeten* Lupus hadde hatt med lå fremdeles på bordet, og Harrys eget ansikt stirret i taket fra forsida. Han gikk bort dit, satte seg, åpnet avisen på en tilfeldig side og lot som om han leste. Ordene var ikke til å få mening i; hodet var fremdeles for fullt av sammenstøtet med Lupus. Han var sikker på at Ronny og Hermine hadde gjenopptatt sin stumme samtale på den andre sida av *Profeten*. Han bladde om med mye lyd, og Humlesnurrs navn skar ham plutselig i øynene. Det tok et øyeblikk før han helt oppfattet bildet, som viste en familiegruppe. Under det sto det: *Familien Humlesnurr. Fra venstre mot høyre: Albus, Parsifal som holder den nyfødte Ariana, Kendra og Abriam*.

Dette fanget oppmerksomheten, og han kikket nærmere på bildet. Humlesnurrs far, Parsifal, var en ganske vakker mann, og selv det falmede, gamle fotografiet kunne ikke skjule glimtet i øynene. Spedbarnet, Ariana, var på størrelse med et brød og omtrent like særpreget. Moren, Kendra, hadde kullsvart hår som var satt opp i en høy knute og sterkt, markert ansikt. Tross den høyhalsede silkekjolen hun hadde på seg, måtte Harry tenke på amerikanske indianere da han så de mørke øynene, de høye kinnbeina og den rette nesa. Albus og Abriam var kledd i like jakker med kniplingskrage og hadde den samme skulderlange hårfasongen. Albus var tydelig flere år eldre, men ellers liknet de to svært på hverandre, for dette var før Albus fikk brukket nesa og før han begynte med briller.

Familien så helt normal og lykkelig ut, der de smilte blidt opp fra avisen. Lille Ariana veivet litt med armen fra bylten sin. Harry flyttet blikket til overskriften over bildet:

UTDRAG AV DEN KOMMENDE BIOGRAFIEN OM ALBUS HUMLESNURR
av Rita Slita. (Enerett: *Aftenprofeten*.)

Harry tenkte at det kunne vel neppe gjøre ham mørkere til sinns enn han allerede var, så han begynte å lese:

Stolte og hovmodige Kendra Humlesnurr holdt ikke ut å bli boende i Mygelmark Nørdre etter all presseomtalen av mannens, Parsifals, arrestasjon og fengsling i Azkaban. Hun besluttet derfor å rive familien opp med røttene og flytte til Gudriksdal, landsbyen som senere skulle bli berømt som åstedet for Harry Potters underlige redning fra Han-duvet.

I likhet med Mygelmark Nørdre var Gudriksdal tilholdssted for en rekke trollmannsfamilier, men ettersom Kendra ikke kjente noen av dem, regnet hun med å bli spart for den nysgjerrigheten om mannens forbrytelse hun hadde møtt på sitt tidligere hjemsted. Ved gjentatte avvisninger av alle vennlige framstøt fra de nye trollmannsnaboene hadde hun snart sørget for at familien hennes fikk være i fred.

«Hun smelte døra i nesa på meg da jeg stakk bortom for å ønske dem velkommen med et fat hjemmelagde heksekjeks,» sier Bathilda Bang. «Det første året de bodde her, så jeg ikke andre enn de to guttene. Jeg ville vel ikke visst at det fantes en datter også, om det ikke hadde vært for at jeg skulle plukke jammeriner i måneskinn vinteren etter at de flyttet hit, og da så jeg Kendra ta med Ariana ut i bakhagen og leie henne en runde rundt. Hun slapp ikke taket i henne, og etterpå leide hun henne inn igjen. Neimen om jeg visste hva jeg skulle tro.»

Det kan virke som Kendra mente at flyttingen til Gudriksdal var den perfekte anledning til å skjule Ariana en gang for alle, noe hun antakelig hadde planlagt i årevis. Tidspunktet var velvalgt. Ariana var

så vidt fylt sju år da hun forsvant av syne, og sju er den alderen da eksperter flest mener at magi vil vise seg, dersom den er til stede. Ingen nålevende kan huske at Ariana noensinne viste det minste tegn til magiske evner. Det synes derfor klart at Kendra besluttet seg for å skjule datterens eksistens, heller enn å bære skammen over å ha født en futt. Flyttingen bort fra venner og naboer som kjente Ariana, ville selvsagt gjøre det lettere å holde henne i fangenskap. Det minimale antallet mennesker som deretter kjente til Arianas eksistens, kunne påregnes å holde på hemmeligheten, og det gjelder også hennes to brødre, som avfeide brysomme spørsmål med det svaret moren hadde lært dem: «Min søster er for svakelig til å gå på skolen.»

Neste uke: Albus Humlesnurr på Galtvort – priser og pretensjoner.

Harry hadde tatt feil: Det han hadde lest, gjorde ham faktisk mørkere til sinns. Han kikket på ny på fotoet av den tilsynelatende så tilfredse familien. Var det sant? Hvordan kunne han få rede på det? Han ville til Gudriksdal, selv om Bathilda ikke skulle være i den tilstand at hun kunne snakke med ham; han ville besøke det stedet hvor både han og Humlesnurr hadde mistet sine nærmeste. Han skulle til å senke avisen og spørre Ronny og Hermine til råds, da et øredøvende *krakk* gjenlød gjennom kjøkkenet.

For første gang på tre dager hadde Harry glemt alt om Krynkel. Hans første tanke var at det var Lupus som hadde kommet dundrende inn igjen, og et kort sekund fikk han ingen mening i virvaret av kjempende armer og bein som hadde dukket opp av tomme lufta rett inntil stolen hans. Han kom seg på beina i en fart, og i det samme gjorde Krynkel seg fri, bukket dypt for Harry og kvekket: «Krynkel har kommet tilbake med tjuven Mundungus Styrfeder, herre.»

Mundungus karret seg opp og trakk staven, men Hermine var for rask for ham:

«*Exitarmus!*»

Tryllestaven hans for til værs, og Hermine snappet den. Mundungus kastet seg mot trappa, vill i blikket, men Ronny tok ham med en

rugbytakling, og Mundungus traff steingolvet med et dumpt klask.

«Hæ?» bæljet han og prøvde å vri seg fri fra Ronnys grep. «Å gæli har jeg gjort? Sende en helsikes husnisse etter meg sånn, å har jeg gjort for no gæli, slepp meg, slepp meg, ellers –»

«Du er ikke i den stilling at du kan komme med trusler,» sa Harry. Han kastet avisen fra seg, og med to–tre skritt var han borte og knelte ned ved sida av Mundungus, som holdt opp å slåss og så livredd ut. Ronny kom seg pesende på beina og fulgte bare med da Harry rettet staven sin rett mot nesa på Mundungus. Han stinket av sur svette og tobakksrøyk; håret var sammenfiltret og kutten full av flekker.

«Krynkel ber om unnskyldning for at det tok tid å hente tjuven, herre,» kvekket nissen. «Styrfeder vet å sno seg unna å bli tatt, han har mange smutthull og sammensvorne. Men Krynkel fikk tatt ham til slutt.»

«Du har vært virkelig flink, Krynkel,» sa Harry, og nissen bukket igjen.

«OK, vi har noen spørsmål å stille deg,» sa Harry til Mundungus, som øyeblikkelig ropte: «Vel, så fikk jeg panikk, da, er'e greit? Det var'ke jeg som ville væra med, håper du unnskylder, kompis, men jeg har'ke meldt meg frivillig til å dø for deg, og det var sjælveste Han-du-veit som kom flygendes rett på meg, alle ville vel stikki av da, jeg sa hele tida, jeg, at jeg ikke ville –»

«Bare så du vet det, var det ingen andre av oss som eksiverte,» sa Hermine.

«Ja vel, så er hele gjengen av dere noen helsikes helter, da, er'e greit, men jeg har aldri sagt at jeg var hippen på å ta livet av meg –»

«Vi er ikke interessert i hvorfor du sviktet Galøye,» sa Harry og stakk staven litt nærmere de posete, blodskutte øynene. «At du var en upålitelig drittsekk, visste vi alt.»

«Å jaså, nå, og åffer er'e jeg blir jaga av husnisser da? Eller er det dissa begera nå igjen? Jeg har'ke noen igjen, ellers kunne dere fått dem –»

«Det dreier seg ikke om begrene heller, selv om tampen begynner å brenne,» sa Harry. «Ti still og hør etter.»

Det føltes vidunderlig å ha noe å gjøre, og noen å kunne presse for en liten bit av sannheten. Staven hans var nå så nær neseryggen til Mundungus

at mannen ble skjeløyd av å prøve å feste blikket på den.

«Da du rensket huset her for alt av verdi,» begynte Harry, men Mundungus avbrøt igjen.

«Sirius brydde seg aldri om noe av det skrapet –»

Så var det bare lyden av tassende føtter, et blaff av skinnende kopper, et skrall som ga gjenlyd og et smerteskrik: Krynkel hadde løpt rett bort til Mundungus og smelt til ham i skallen med en kasserolle.

«Få'n vekk, få'n vekk, sånne sku' vært sperra inne!» hylte Mundungus og krøp sammen da Krynkel løftet den tykkbunnede kjelen på ny.

«Nei, Krynkel!» ropte Harry.

De magre armene til Krynkel skalv under tyngden han fortsatt holdt i været.

«Kanskje bare én gang til, herre, for hell og lykke?»

Ronny lo.

«Det går ikke hvis han er bevisstløs, Krynkel, men hvis han trenger overtalelse, kan du få førsteretten,» sa Harry.

«Tusen takk, herre,» sa Krynkel med et bukk. Han trakk seg litt tilbake, men de svære, bleke øynene fortsatte å mønstre Mundungus med samme avsky.

«Da du rensket huset her for alt det verdifulle du kunne finne,» begynte Harry om igjen, «så tok du med en masse greier fra kjøkkenkottet. Det var en medaljong der.» Plutselig var han tørr i munnen, og han kunne merke at Ronny og Hermine var like spente og oppspilte. «Hva gjorde du med den?»

«Åssen da?» spurte Mundungus. «Var'n verdifull?»

«Har du den fremdeles?» utbrøt Hermine.

«Nei, det har'n ikke,» sa Ronny verdensklokt. «Han bare lurer på om'n burde forlangt mer for'n.»

«Mer?» sa Mundungus. «Det sku'ke vært mye vanskelig … jeg ga'n bort, bare. Hadde ikke noe valg.»

«Hva mener du?»

«Jeg dreiv og solgte i Diagonallmenningen, og så kom'a bort og spørte om jeg hadde løyve til å selge magiske effekter. Fordømmade nesegrev. Hu

hadde tenkt å gi meg bot, men så forelska'a seg i den medaljongen og sa at hvis'a fikk den, så kunne jeg få løpe, og da hadde jeg jaggu flaks, sa'a.»

«Hvem var hun?» spurte Harry.

«Veit vel ikke jeg – ei røy fra departementet, bare.»

Mundungus rynket pannen og tenkte seg om litt.

«Småvokst kvinnfolk. Sløyfe på toppen.»

Nyven vokste, og så la han til: «Så ut som ei padde.»

Harry mistet staven. Den traff Mundungus på nesetippen og skjøt røde gnister, som satte fyr på øyebrynene.

«*Aquamenti!*» skrek Hermine, og en vannstråle sprutet fra stavtippen hennes og dynket en hostende og harkende Mundungus.

Harry så opp og så sitt eget sjokk gjenspeilt i ansiktene til Ronny og Hermine. Plutselig var det som om det prikket i arrene på håndbaken.

KAPITTEL TOLV

MAGI ER MAKT

Det lakket og led ut i august, og firkanten med viltvoksende gress på midten av Grimolds plass visnet i solsteken og ble tørr og brun. Ingen i husene rundt så noe til beboerne i nr. 12, og for den saks skyld ikke til nr. 12 heller. Gompene som bodde rundt Grimolds plass, hadde for lengst vent seg til den artige nummereringsglippen som hadde ført til at nr. 11 ble nabo med nr. 13.

Ikke desto mindre hadde det etter hvert kommet sildrende en strime av besøkende som øyensynlig fant dette misforholdet ytterst interessant. Det gikk neppe en dag uten at en eller to dukket opp på Grimolds plass uten annet formål – virket det som, iallfall – enn å lene ryggen mot jernstakittet rundt plenen og betrakte sammenføyningen mellom de to husene. Disse luskerne var aldri de samme to dager på rad, skjønt samtlige så ut til å ha samme motvilje mot normal påkledning. De fleste londonere som passerte dem var vant til eksentrisk klesdrakt og enset dem knapt, men det hendte vel at en og annen kikket seg tilbake og lurte på hvorfor noen ville ha på seg slike lange kapper i denne heten.

Det virket ikke som betrakterne fikk stort ut av vaktholdet sitt. En sjelden gang kunne en av dem rette seg brått opp, som om han endelig hadde fått øye på noe interessant, men det endte alltid med at han sank skuffet tilbake.

Den første dagen i september var det flere enn noensinne av disse luskerne på plassen. Fem–seks menn i lange kapper sto der, tause og vaktsomme som alltid, og stirret på nr. 11 og nr. 13, men det de ventet på, var visst like fjernt. I kveldingen, under en uventet skur av kjølig regn for

første gang på ukevis, inntraff et av disse uforklarlige øyeblikkene da det virket som de hadde lagt merke til noe interessant. Mannen med det forvridde ansiktet pekte, og mannen nærmest ham, en blekfeit, gusten type, rettet seg opp, men et øyeblikk etter hadde de slappet av igjen og sto der ørkesløse, frustrerte og skuffede som før.

Inne i nr. 12 hadde Harry nettopp kommet inn i hallen. Han hadde holdt på å snuble idet han immiverte til øverste trappetrinn utenfor ytterdøra, og det ante ham at dødseterne kunne ha fått et glimt av en utstikkende albue. Han lukket forsiktig døra bak seg, trakk av seg usynlighetskappen, hengte den over armen og skyndte seg bortover den dystre hallen mot døra til kjøkkentrappa. I hånden holdt han et stjålet eksemplar av *Aftenprofeten*.

Han ble møtt av den vanlige, lave hviskingen – «Severus Slur?» – det kalde vindpustet feide over ham, og tunga krøllet seg et øyeblikk.

«Det var ikke jeg som drepte deg,» sa han da den rullet seg ut igjen og holdt pusten inntil våde-skikkelsen hadde eksplodert. Han ventet til han var halvveis nede i trappa, utenfor rekkevidde for støvskyen og hørevidde for fru Svaart, før han ropte: «Jeg har nytt, og dere kommer ikke til å like det.»

Kjøkkenet var nesten ugjenkjennelig. Det var ikke en flate som ikke skinte: Kopperkjeler og panner var pusset til de glødet rosa, treverket i bordplata glinset, glass og tallerkener som allerede var satt fram til middagen, glimtet i lyset fra bålet som sprakte muntert på peisen, hvor en stor gryte sto og putret. Men ingenting var mer dramatisk forandret enn husnissen som nå kom trippende fort mot Harry iført et snøhvitt håndkle, med renvaskede, dunmyke ørehårtotter og Regulus' medaljong dansende på det magre brystet.

«Av med skoene, herr Harry, værsåsnill, og vask hendene før middag,» kvekket Krynkel. Han overtok usynlighetskappen, tasset bort og hengte den på en krok på veggen, ved sida av en samling gammeldagse, men nyvaskede kutter.

«Hva er'e?» sa Ronny bekymret. Han og Hermine hadde sittet og studert en bråte håndskrevne notater og kartskisser som lå strødd utover den ene enden av langbordet, men nå var blikkene rettet mot Harry mens han kom bort til dem og slengte avisen fra seg oppå pergamenthaugen.

Et stort bilde av et velkjent ansikt med ørnenese og svart hår stirret opp på dem, under overskriften: SEVERUS SLUR INNSATT SOM NY REKTOR PÅ GALTVORT.

«Å nei!» sa Ronny og Hermine høyt.

Hermine var den raskeste; hun snappet avisen og begynte å lese artikkelen høyt.

«*'Severus Slur, mangeårig eliksirlærer på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom, ble i dag utnevnt til rektor i den viktigste av flere utskiftninger i lærerkollegiet ved vår eldgamle skole. Som følge av at den tidligere læreren i gompologi har fratrådt, tiltrer Alekto Misfall i stillingen, mens hennes bror Argel overtar som lærer i Forsvar mot svartekunster.*

Jeg ser med glede fram til oppgaven med å opprettholde våre fremste trollmannstradisjoner og verdier – ' Som for eksempel å begå mord og kappe ørene av folk, kan jeg tenke meg! Slur, rektor! Slur på Humlesnurrs kontor – Merlins svarte underbukser!» hylte hun så både Harry og Ronny skvatt, for opp fra bordet og spurtet ut av kjøkkenet. I døra ropte hun tilbake over skulderen: «Tilbake om et øyeblikk!»

«'Merlins svarte underbukser'?» gjentok Ronny med et flir. «Hun ble ikke forbanna, vel?» Han trakk avisen til seg og kikket på artikkelen om Slur.

«De andre lærerne kommer ikke til å finne seg i dette. Både McSnurp og Pirrevimp og Stikling veit jo åssen det henger sammen, de vet åssen Humlesnurr døde. De kan umulig godta Slur som rektor. Og hvem er disse Misfallene, forresten?»

«Dødsetere,» sa Harry. «Det står bilder av dem inni avisen. De var på toppen av tårnet da Slur drepte Humlesnurr, så nå er hele vennegjengen samlet. Men du,» sa han bittert mens han fant seg en stol, «jeg tror ikke de andre lærerne har noe valg; de må bli værende. Hvis departementet og Voldemort står bak Slur, er det fritt valg: enten bli der og undervise, eller noen trivelige år i Azkaban – hvis de er heldige, da. Jeg tipper de blir og prøver å beskytte elevene.»

Krynkel kom svinsende bort til bordet med en diger terrin og øste opp suppe i skinnende rene suppetallerkener, alt mens han plystret mellom

tennene.

«Takk, Krynkel,» sa Harry. Han snudde *Aftenprofeten* opp ned for å slippe å se på fjeset til Slur. «Ja ja, da vet vi i hvert fall hvor Slur har gjort av seg.»

Han begynte å proppe seg med suppe. Kvaliteten på Krynkels kokekunster hadde steget dramatisk siden de ga ham Regulus' medaljong, og dagens franske løksuppe var på høyde med det beste Harry hadde smakt.

«Det står fortsatt en gjeng dødsetere og holder øye med huset,» sa han til Ronny mens han spiste, «flere enn det pleier. Det er nesten som de håper vi skal komme marsjerende ut med skolekoffertene for å ta Galtvort-ekspressen.»

Ronny kikket på klokka.

«Det har jeg tenkt på i hele dag. Det er nesten seks timer siden den gikk. Merkelig følelse, å ikke være med, hæ?»

For sitt indre øye kunne Harry se det skarlagensrøde lokomotivet skimre gjennom berg og dal som en buktende kålorm, som den gangen han og Ronny hadde fulgt etter det i lufta. Han var sikker på at Gulla, Nilus og Lulla satt der sammen i dette øyeblikk og tenkte på hvor han og Ronny og Hermine kunne være, kanskje, eller diskuterte hvordan de kunne undergrave Slurs nye regime.

«De fikk nesten øye på meg da jeg kom inn nå nettopp,» sa Harry. «Jeg landet skeivt på trappa, og kappen glapp litt.»

«Jeg gjør dét hver gang, jeg,» sa Ronny. «Å, her har vi henne,» la han til og snudde seg på stolen idet Hermine kom inn på kjøkkenet igjen. «Jaha, og hva i Merlins aller huleste truser var det du skulle for noe?»

«Jeg kom på dette,» sa Hermine andpustent.

Hun bar på et stort, innrammet bilde, som hun nå satte fra seg på golvet før hun hentet den lille perlepungen sin fra kjøkkenskjenken og åpnet den. Og så satte hun i gang å presse maleriet oppi, selv om enhver kunne se at det var altfor stort til å gå ned i den ørlille pungen – og noen sekunder etter var det vekk, stuet bort i pungens uante dybder, det som så mye annet.

«Finius Persilius,» forklarte hun og slengte pungen fra seg på bordet. Den landet med det vanlige dype, skranglende skrallet.

«Om forladels?» sa Ronny, men Harry tok poenget. Det malte portrettet av Finius Persilius Svaart kunne forflytte seg fritt mellom bildet i Grimolds plass og det som hang på rektorkontoret på Galtvort, det runde rommet øverst i tårnet hvor Slur utvilsomt i dette øyeblikk satt og tronet i triumf over Humlesnurrs samling av spinkle, magiske sølvinstrumenter, tanketanken av stein, Valghatten og – om ingen hadde flyttet det – Griffings sverd.

«Slur kunne sende Finius Persilius for å spionere for seg i huset her,» sa Hermine forklarende til Ronny mens hun satte seg. «Men nå kan han bare prøve, for Finius Persilius ser ikke annet enn innsida av veska mi.»

«Godt tenkt!» sa Ronny imponert.

«Takk,» smilte Hermine og trakk suppetallerkenen til seg. «Nå, Harry, hva har hendt i dag?»

«Ingenting,» sa Harry. «Jeg holdt øye med inngangen til departementet i sju timer. Ikke tegn til henne. Men jeg så faren din, forresten, Ronny. Det så ut som alt sto bra til.»

Ronny nikket takknemlig for opplysningen. De var blitt enige om at det var altfor farlig å prøve å få kontakt med herr Wiltersen når han var på vei ut og inn av departementet, siden det alltid var andre departementsansatte i nærheten. Men det var iallfall beroligende å få disse glimtene av ham nå og da, selv om han så temmelig anspent og bekymret ut.

«Ifølge fattern bruker de fleste i departementet flumnettet til jobben,» sa Ronny. «Det er derfor vi ikke har sett Uffert – klart hun ikke bruker beina, så viktig som hun er.»

«Hva med hun rare, gamle heksa og den lille trollmannen i marineblå kutte?» spurte Hermine.

«Å ja, han fyren i Magisk vedlikehold,» sa Ronny.

«Hvordan vet du at han jobber i Magisk vedlikehold?» spurte Hermine, og skjeen stanset på veien til munnen.

«Alle i vedlikeholdsavdelinga har blå kutter, sier fattern.»

«Men det har du aldri fortalt oss!»

Hermine slapp skjeen og feide til seg haugen av notater og kart som hun og Ronny hadde holdt på med da Harry kom inn.

«Det står ingenting her om marineblå kutter – ikke et ord!» sa hun mens hun bladde febrilsk gjennom papirene.

«Nehei? Spiller dét noen trille, liksom?»

«Ronny, *alt* kan spille en rolle! Hvis vi skal komme oss inn i departementet uten å bli avslørt, når de opplagt kommer til å være på utkikk etter uvedkommende, er hver eneste detalj viktig! Dette har vi vært igjennom om og om igjen – jeg mener, hva er vitsen med alle disse rekognoseringene når du ikke engang gidder å fortelle oss –»

«Men i jøssenam, Hermine, bare for det jeg glemte en ørliten ting –»

«Du er vel klar over at det antakelig ikke fins noe farligere sted i verden for oss akkurat nå enn Magidep-»

«Jeg syns vi skal gjøre det i morgen,» sa Harry.

Hermine bråtidde, men glemte å lukke munnen. Ronny satte suppa i halsen.

«I morgen?» gjentok Hermine. «Du mener ikke alvor, vel?»

«Jo,» sa Harry. «Jeg tror ikke vi blir stort bedre forberedt enn vi er, samme om vi fortsetter å luske rundt departementsinngangen enda en måned. Jo lenger vi utsetter det, jo lenger unna kan medaljongen være. Det er godt mulig Uffert har kastet den alt; den er jo ikke til å få opp.»

«Om hun ikke har finni en måte å få'n opp på, da,» sa Ronny. «Da er hun besatt nå.»

«Gjør vel ikke store forskjellen for henne,» sa Harry og trakk på skuldrene, «så ond som hun er.»

Hermine bet seg i leppa og tenkte så det syntes.

«Vi vet allerede alt det viktigste,» fortsatte Harry og snakket mest til henne. «Vi vet at de har forbudt all immivering og eksivering i departementet. Vi vet at nå er det bare overordnede funksjonærer som får knytte hjemmet sitt til flumnettet, siden Ronny hørte de to unevnelige klage over det. Og vi vet omtrent hvor kontoret til Uffert er, siden du hørte han der med skjegget si det til kompisen sin –»

«*'Jeg må opp på plan 2, Dolorosa vil snakke med meg'*,» siterte Hermine straks.

«Nettopp,» sa Harry. «Og vi vet at for å komme inn må du bruke de derre mystiske myntene eller pollettene eller hva det er, siden jeg så at den heksa lånte en av en venn –»

«Men vi har jo ingen!»

«Hvis alt går etter planen, får vi det,» fortsatte Harry rolig.

«Neimen om jeg vet, Harry, neimen om jeg vet … Det er skrekkelig mye som kan gå galt, mye som henger på tilfeldigheter …»

«Det blir det om vi så forbereder oss i tre måneder til,» sa Harry. «Det er på tide å gjøre det.»

Han kunne se på ansiktene at de var redde. Han var ikke særlig optimistisk selv; det eneste han var sikker på, var at tida var inne til å sette planen i verk.

I de fire ukene som var gått, hadde de skiftet på å bruke usynlighetskappen og spionere ved hovedinngangen til Magidepartementet, som Ronny hadde visst om siden barndommen, takket være herr Wiltersen. De hadde skygget departementsfunksjonærer på vei inn, lyttet til hva de snakket om og gjennom grundig observasjon funnet ut hvem som kunne påregnes å troppe opp hver dag til samme tid og alene. Fra tid til annen hadde de sett sitt snitt til å snappe en *Aftenprofet* opp av en dokumentmappe. Smått om senn hadde de bygd opp alle de kartskissene og notatene som nå lå i bunkevis foran Hermine.

«OK,» sa Ronny langsomt, «la oss si at vi gjør det i morra … da syns jeg det bør bli bare meg og Harry.»

«Å, ikke begynn med det der nå igjen!» sukket Hermine. «Jeg trodde den saken var avgjort.»

«Én ting er å snike rundt inngangen der i usynlighetskappen, men dette er noe annet, Hermine.» Ronny kakket med fingeren på en *Aftenprofet* fra ti dager før. «Du står på lista over gompefødte som ikke har meldt seg til avhør!»

«Og du ligger liksom i Hiet og holder på å dø av sprutgruff! Hvis det er noen som ikke burde dra, så er det Harry, ham er det utlovd en belønning på ti tusen galleoner for –»

«Greit, så blir jeg her,» sa Harry. «Si fra hvis dere får tatt knekken på Voldemort, hæ?»

Ronny og Hermine lo. I det samme lynte det til i arret på pannen; hånden hans for opp dit, helt av seg selv, og han så Hermines øyne bli smale. Han prøvde å avfeie det ved å stryke håret vekk fra øynene.

«Vel, hvis alle tre skal dra, må vi eksivere hver for oss,» sa Ronny imens. «Det er'ke plass til alle tre under kappen lenger.»

Smerten i arret ble verre og verre. Harry reiste seg, men da kom straks Krynkel.

«Herren har ikke spist opp suppa, vil herren heller ha kryddergryta, eller kanskje sirupsterta han liker så godt?»

«Takk, Krynkel, men – tilbake om et øyeblikk – må på do.»

Han merket at Hermine stirret mistenksomt etter ham da han skyndte seg opp trappa til hallen og videre opp i andre, hvor han løp inn på badet og låste døra. Gryntende av smerte krøket han seg over den svarte vaskeservanten med kranene av form som slanger med åpent gap og lukket øynene …

Han gled bortover en tussmørk gate. Husene på begge sider hadde høye bindingsverksgavler, de minnet om pepperkakehus.

Han nærmet seg et av dem, så sin egen hvite hånd med de lange fingrene mot døra, banket på. Han merket en stigende opphisselse …

Døra gikk opp, og der sto en leende kvinne. Men ansiktet stivnet da hun møtte blikket hans, gleden forsvant og ble erstattet av skrekk …

«Gregorovitsj?» sa en høy, kald røst.

Hun ristet på hodet og prøvde å lukke døra. En hvit hånd holdt imot og hindret henne i å stenge ham ute …

«Jeg vil snakke med Gregorovitsj.»

«*Er wohnt hier nicht mehr!*» nesten ropte hun og ristet på hodet. «Han ikke bo her! Ikke bo her! Jeg ikke kjenne han!»

Hun oppga å prøve å lukke døra og rygget innover i den mørke gangen. Harry gled etter, nærmet seg henne, og de lange fingrene hadde allerede trukket tryllestaven.

«Hvor er han?»

«*Das weiß ich nicht!* Han flytt! Jeg ikke vite, ikke vite!»

Han hevet tryllestaven. Hun skrek. To små barn kom løpende ut i gangen, og hun prøvde å verge dem med armene. Det kom et blaff av grønt lys –

«Harry! HARRY!»

Han åpnet øynene. Han hadde sunket sammen på golvet. Hermine sto utenfor og hamret på døra igjen.

«Harry, lukk opp!»

Han hadde skreket, han visste det. Han kom seg opp og slo fra slåen, og Hermine nesten veltet inn. Hun fikk balansen igjen og kikket seg mistenksomt om. Ronny var rett bak henne, tydelig nervøs, og pekte med staven mot alle kroker av det iskalde baderommet.

«Hva var det du holdt på med her inne?» spurte Hermine strengt.

«Hva tror du?» sa han med et spedt forsøk på å være kjekk.

«Du hylte så vi hørte deg helt ned!» sa Ronny.

«Å … jo, jeg … må vel ha duppet av, kanskje …»

«Harry, du må ikke tro vi er dummere enn vi er!» sa Hermine og trakk pusten dypt. «Vi vet at det gjorde vondt i arret ditt der nede, og du er blek som et lik.»

Harry satte seg på badekarkanten.

«Vel, vel, da. Jeg har akkurat sett Voldemort myrde en dame. Nå har han vel rukket å drepe hele familien hennes. Og det var helt unødvendig. Det var akkurat som med Fredrik, de bare *var* tilfeldigvis der …»

«Du skulle jo ikke la det der hende mer!» utbrøt Hermine så det ga gjenlyd mellom badeveggene. «Humlesnurr ville du skulle psykoblokke! Han mente det var farlig med den forbindelsen – Voldemort kan *utnytte* den, Harry! Hva hjelper det om du ser ham drepe og torturere, hvordan kan det være til noen hjelp?»

«Det betyr at jeg vet hva han driver med,» sa Harry.

«Så du har ikke engang tenkt å *prøve* å stenge ham ute?»

«Jeg kan ikke, Hermine. Du vet jo at jeg er elendig til å blokke, jeg fikk aldri taket på det.»

«Du har aldri prøvd ordentlig!» sa hun hissig. «Jeg forstår ikke dette, jeg, Harry – *liker* du å ha denne spesielle forbindelsen, dette forholdet mellom

dere, eller hva det – hva det …»

Blikket han sendte henne mens han reiste seg, fikk henne til å stamme og tie.

«Liker det?» sa han lavt. «Ville du likt det?»

«Jeg – nei – om forladels, Harry, jeg mente ikke –»

«Jeg hater det. Jeg hater det at han kan komme på innsida av meg, at jeg må se på når han er på det farligste. Men jeg har tenkt å bruke det.»

«Humlesnurr –»

«Glem Humlesnurr. Dette er mitt valg, ingen andres. Jeg vil vite hvorfor han er ute etter Gregorovitsj.»

«Hvem?»

«Det er en utenlandsk stavmaker,» sa Harry. «Han lagde staven til Krumm, og Krumm mener han er toppen.»

«Men du har jo sagt at han har bura inn Olivander et eller annet sted,» sa Ronny. «Hvis han alt har en stavmaker, hva skal han med en til?»

«Kanskje han er enig med Krumm, kanskje han mener Gregorovitsj er bedre … eller så tror han at Gregorovitsj kan forklare ham hva staven min gjorde da han prøvde å ta meg, for Olivander visste det ikke.»

Harry kikket i det sprukne, støvete speilet og så Ronny og Hermine veksle skeptiske blikk bak ryggen hans.

«Du fortsetter å snakke om hva staven din gjorde,» sa Hermine, «men det var jo deg som gjorde det! Hvorfor er du så oppsatt på å unngå å ta ansvaret for din egen kraft?»

«Fordi jeg vet at det ikke *var* meg! Og det gjør Voldemort òg! Både han og jeg vet hva som skjedde!»

De glante sint på hverandre. Harry visste at han ikke hadde overbevist henne, og at hun bare samlet motargumenter, både mot stav-teorien og mot at han fortsatte å være åpen for Voldemorts tanker. Det var en lettelse da Ronny la seg imellom.

«Dropp det,» sa han til Hermine. «Det er opp til ham. Og hvis vi skal til departementet i morra, syns du ikke det er best vi gjennomgår planen?»

Det var tydelig for de to andre at det var høyst motvillig Hermine lot spørsmålet ligge, og Harry var brennsikker på at hun kom til å gå til nytt

angrep ved første høve. I mellomtida gikk de iallfall ned på kjøkkenet igjen, hvor Krynkel serverte dem kryddergryte og sirupsterte.

De kom ikke i seng før sent den kvelden, etter å ha gjennomgått planen om og om igjen i timevis til de kunne gjenta den ordrett for hverandre. Harry, som hadde flyttet til Sirius' rom, lå i senga og lyste på fotografiet av faren, Sirius, Lupus og Pittelpytt med staven mens han gjentok planen mumlende for seg selv i ti minutter til. Men da han slukket staven, var det ikke polyksir, spyslikk eller de marineblå vedlikeholdskuttene han tenkte på. Han tenkte på stavmakeren Gregorovitsj, og hvor lenge han kunne klare å holde seg skjult når Voldemort var så oppsatt på å finne ham.

Grålysning fulgte på midnatt med usømmelig hastverk.

«Du ser helt jævlig ut,» var Ronnys morgenhilsen da han kom inn og vekket ham.

«Det skal ikke vare lenge,» sa Harry og gjespet.

De fant Hermine nede på kjøkkenet. Hun fikk akkurat servert kaffe og varme rundstykker av Krynkel og hadde det lettere maniske uttrykket som Harry forbandt med eksamenspugg.

«Kutter,» mumlet hun for seg selv. Et nervøst nikk viste at hun hadde registrert at de var der, men hun fortsatte å rote rundt i perlepungen. «Polyksir … usynlighetskappe … bløffbomber … ta med dere noen, dere òg, bare i tilfelle … spyslikk, neseblodnugater, langører …»

De glefset i seg frokosten, og så var det bare å begi seg opp. Krynkel bukket dem ut fra kjøkkenet og lovet å ha nyrepaien klar når de kom tilbake.

«Velsigne den nissen,» sa Ronny varmt. «Tenke seg til at jeg pleide å fantasere om å kappe huet av'n og henge det på veggen.»

Det var med den ytterste forsiktighet de beveget seg ut på yttertrappa; gjennom tåka kunne de se et par småøyde dødsetere som voktet på huset fra den andre sida av plassen. Først eksiverte Hermine med Ronny, og så kom hun tilbake etter Harry.

Etter det vanlige, korte sjokket av mørke og nesten kvelning sto de i det lille smuget hvor første fase av planen skulle settes i verk. Foreløpig var det

folketomt og ikke annet å se enn noen store søppelkasser; de første departementsfolkene viste seg som regel ikke før tidligst åtte.

«Altså,» sa Hermine og sjekket med klokka. «Hun burde være her om fem minutter omtrent. Så snart jeg har lamslått henne –»

«Hermine,» sa Ronny strengt, «vi vet det. Og forresten trodde jeg vi skulle få opp døra før hun kom?»

«Ooo,» hvinte Hermine, «det glemte jeg nesten! Hold dere unna –»

De sto foran en branndør, full av rabling og graffiti. Hun rettet staven mot hengelåsen, og den sprakk med et smell. Etter alle sine grundige speidertokter visste de at den mørke gangen innenfor førte inn til et tomt teater. Hermine trakk døra til igjen, så det skulle se ut som den fortsatt var låst.

Hun snudde seg mot de to andre. «Og nå tar vi over oss kappen igjen –»

«– og så venter vi,» avsluttet Ronny. Han slengte kappen over henne som filten over en kanarifugl og himlet med øynene mot Harry.

Bare et minutt senere lød det et ørlite *plopp*, og en liten departementsheks med flagrende, grått hår immiverte knapt en meter fra dem. Hun blunket litt mot det plutselige lyset – sola var nettopp kommet fram bak en sky – men fikk smått med tid til å nyte den uventede varmen før Hermines lydløse lammevåde traff henne i brystet, og hun ramlet overende.

«Godt levert, Hermine,» sa Ronny og dukket fram bak en søppelkasse ved teaterinngangen, samtidig som Harry tok av seg usynlighetskappen. Sammen bar de den lille heksa inn i den mørke gangen til bakscenen. Hermine plukket noen hår fra hodet hennes og stakk dem nedi flaska med grumset polyksir hun hadde hentet opp av perlepungen. Imens gjennomgikk Ronny innholdet av heksas håndveske.

«Hun heter Mafalda Hopstok,» sa han og leste fra et lite kort som identifiserte offeret som en assistent på Kontoret for ureglementert magiutøvelse. «Det er best du tar dette, Hermine, og her har du pollettene.»

Han rakte henne en neve små, gylne mynter, preget med bokstavene MD, som han hadde funnet i pungen hennes.

Hermine drakk polyksiren, som i mellomtida hadde fått en behagelig purpurrød farge, og få sekunder etter sto hun foran dem som Mafalda

Hopstoks dobbeltgjenger. Mens hun tok brillene av Mafalda og satte dem på seg selv, sjekket Harry klokka.

«Vi er sent ute, han vedlikeholdsfyren kan være her hvert sekund.»

De skyndte seg å lukke døra med den virkelige Mafalda innenfor. Harry og Ronny slengte usynlighetskappen over seg, mens Hermine ble stående fullt synlig og ventet. Noen sekunder etter lød et nytt *plopp*, og en liten, ilderliknende trollmann kom til syne foran dem.

«Å, morn, Mafalda.»

«Morn, morn!» sa Hermine med skjelvende stemme. «Hvordan står det til?»

«Ikke så bra, faktisk,» svarte den lille trollmannen, og temmelig mismodig så han også ut.

Hermine og trollmannen slo følge bortover mot hovedgata, og Harry og Ronny listet seg bak dem.

«Leit å høre at du ikke er riktig frisk,» sa Hermine og avskar den lille trollmannen fra alle forsøk på å utbre seg om alle sine problemer; det var livsviktig å unngå at han nådde ut på gata. «Her, værsgod – ta en pastill.»

«Hm? Å … nei takk –»

«Jo, absolutt!» sa Hermine pågående og ristet pastillposen for nesa på ham. Han så nokså forskrekket ut, men tok en.

Virkningen kom øyeblikkelig. Ikke før hadde pastillen kommet i berøring med tunga, før trollmannen satte i å spy så ettertrykkelig at han ikke engang merket det da Hermine lugget løs en håndfull hår fra ham.

«Neimen, uff da,» sa hun, mens han sprutet spy over hele smuget. «Det er kanskje best du tar fri i dag.»

«Nei – nei!» Han harket og brakk seg, men prøvde å gå videre, enda han knapt kunne holde seg oppreist. «Jeg må – i dag – helt nødt –»

«Nå må du ikke være så dum!» sa Hermine forskrekket. «Du kan da ikke gå på jobben i den tilstanden – jeg syns du burde komme deg til St. Mungo og la dem kikke på deg.»

Trollmannen hadde falt sammen på alle fire og vrengte seg, men likevel prøvde han å krabbe videre mot gata.

«Du kan rett og slett ikke gå på jobben sånn!» utbrøt Hermine.

Omsider virket det som han innså at hun hadde rett. Han brukte henne som en meget motvillig støttestav mens han krekte seg opp i stående stilling, snurret rundt på stedet og forsvant, og alt som ble igjen etter ham, var sekken Ronny hadde snappet ut av hånden på ham idet han forsvant, pluss enkelte flyende kladaser av oppkast.

«Uæhh,» sa Hermine og løftet opp kutteskjøtene for å unngå dammene med spy. «Det hadde blitt mye mindre søl om vi hadde lamslått ham også.»

«Joda,» sa Ronny og dukket fram under kappen med trollmannens sekk i hånden. «Men jeg tror nå likevel at en bråte bevisstløse kropper hadde vakt større oppsikt. Skal si den fyren var ivrig i tjenesten, gitt! OK, få håret og polyksiren, da.»

Det tok to minutter, så var den Ronny som sto foran dem like liten og ilderaktig som trollmannen, nå iført den marineblå kutten han hadde funnet i sekken hans.

«Rart han ikke hadde'n på seg alt, hæ, så oppsatt som'n var på å komme seg på jobben? Men nå er jeg hvertfall Mons Mulevarp – det sto på navnelappen i nakken.»

«Nå venter du bare her,» sa Hermine til Harry, som fremdeles var under usynlighetskappen, «så er vi straks tilbake med noen hår til deg.»

Han måtte vente i ti minutter, som virket mye lenger når en måtte henge rundt i et smug fullt av oppkast og foran en dør som skjulte en lamslått Mafalda, men endelig dukket Ronny og Hermine opp igjen.

«Vi vet ikke hvem han er,» sa Hermine og rakte Harry noen krøllete, svarte hår, «men han har i hvert fall gått hjem med en skikkelig neseblødning. Her, han er nokså svær, det er best du får en større kutte …»

Hun trakk opp en av de gamle kuttene Krynkel hadde vasket for dem, og Harry trakk seg tilbake for å drikke polyksir og skifte.

Så snart den smertefulle forvandlingen var til ende, var han blitt over én åtti og, så vidt han kunne se på de muskuløse armene, temmelig kraftig. Dessuten hadde han fått skjegg. Han puttet usynlighetskappen og brillene inni den nye kutten og gikk ut til de andre.

«Jøsses,» sa Ronny og kikket opp på ham, «det var'ke lite nifst.» Han raget langt over Ronny.

«Ta en av Mafaldas polletter,» sa Hermine til Harry, «og så må vi gå; klokka er nesten ni.»

De gikk sammen ut fra smuget. Femti meter bortover det folksomme fortauet så de et svart jernstakitt ned langs to trapper, den ene merket «Herrer», den andre «Damer».

«Ser dere straks, da,» sa Hermine nervøst og vaklet ned trappa til damedoen. Harry og Ronny sluttet seg til køen av pussig kledde menn på vei ned til noe som så ut som et helt ordinært offentlig toalett, kledd med svarte og hvite fliser.

«Morning, Mons!» ropte en annen trollmann i blå kutte, som akkurat låste seg inn i en av båsene ved å putte en gyllen pollett i en spalte i døra. «Kjipe greier, hæ? Tvinge oss til å gå på jobben sånn! Hvem er det de venter skal dukke opp – Harry Potter?»

Han brølte av latter over sitt eget vidd. Ronny presterte noen tvungne knegg.

«Joda,» sa han. «Dumt, hva?»

Og så låste han og Harry seg inn i hver sin bås.

Fra høyre og venstre hørte Harry at folk trakk i snora. Han huket seg ned og tittet gjennom sprekken under båsveggen, akkurat i tide til å se et par støvleføtter klatre opp i doskåla i nabobåsen. Så kikket han til den andre sida, og der var det blunkende fjeset til Ronny.

«Må vi trekke oss ned, altså?» hvisket han.

«Ser sånn ut,» hvisket Harry tilbake – bare at stemmen plutselig var dyp og grov.

Begge reiste seg. Harry følte seg som en fullstendig idiot da han klatret oppi doskåla med begge beina.

Han skjønte straks at han hadde gjort det rette, for selv om det så ut som om han sto i vann, var han like tørr på både sko og føtter og kutte. Han løftet hånden og trakk i snora, og i neste øyeblikk rutsjet han nedover en bratt sjakt og landet utenfor en peis i Magidepartementet.

Han kom seg møysommelig på beina; det var adskillig mer kropp der enn han var vant til. Det store atriet virket mørkere enn han husket det. Før hadde en gyllen fontene opptatt midten av salen og kastet skimrende

lysflekker over det bonede tregolvet og veggene. Nå var rommet dominert av en gigantisk statue av svart stein. Den var nokså nifs, denne enorme skulpturen av en heks og en trollmann som satt på rikt forsirede troner og skuet ned på departementsfunksjonærene som trillet ut av peisene under dem. På sokkelen sto det inngravert i halvmeterhøye bokstaver: MAGI ER MAKT.

Plutselig fikk han et kraftig slag i knehasene; en annen trollmann hadde akkurat kommet flyende ut av peisen bak ham.

«Men så flytt deg, da, mann, ser du ikke – å, unnskyld, Mortmann.»

Det var tydelig at den halvskallede trollmannen var redd da han pilte sin vei. Mannen Harry etterliknet, Mortmann, var åpenbart en å passe seg for.

«Psst!» sa en stemme, og han snudde seg og så en pistrete, liten heks og trollmannen med ilderfjeset fra Magisk vedlikehold som vinket ham til seg borte fra statuen. Harry skyndte seg bort til dem.

«Så du kom deg greit inn, da?» hvisket Hermine.

«Nei, han sitter fast i doen,» sa Ronny.

«Å, kjempemorsomt … Er den ikke fryktelig?» sa hun til Harry, som stirret opp på statuen. «Har du sett hva de sitter på?»

Harry så nærmere etter, og det gikk opp for ham at det han hadde trodd var rikt utskårne troner, i virkeligheten var hauger av menneskeskikkelser: hundrer på hundrer av nakne kropper, menn, kvinner og barn, alle med stupide, stygge fjes, sammenpresset og forvridd for å bære vekten av trollmannsparet i sine vakre kutter.

«Gomper,» hvisket Hermine. «På sin rette plass. Kom, så går vi.»

De falt inn i strømmen av hekser og trollmenn på vei mot de gylne portene for enden av salen. Underveis skottet de rundt seg så umerkelig som mulig, men den karakteristiske skikkelsen til Dolorosa Uffert var ikke å se. De kom gjennom porten og inn i en mindre sal, hvor det hadde dannet seg køer foran tjue gullgitterdører til like mange heiser. De hadde bare så vidt stilt seg i den nærmeste da en stemme sa: «Mulevarp!»

De snudde seg, og magen til Harry gjorde kollbøtte. En av de dødseterne som hadde vært der da Humlesnurr døde, kom marsjerende mot dem. Funksjonærene rundt dem ble tause og stirret i golvet, og Harry kunne føle

frykten som skylte gjennom dem. Det gretne, litt brutale fjeset som nærmet seg, passet liksom ikke til den praktfulle, fotside kutten med alle gullbroderiene. En eller annen i flokken foran heisene ropte innsmigrende: «Morning, Øxodd!» Øxodd gadd ikke svare.

«Jeg ga beskjed om at noen fra vedlikeholdsavdelingen skulle ordne opp på kontoret mitt, Mulevarp. Det regner der fremdeles.»

«Regner … på kontoret Deres? Det … nei, det er vel ikke så bra, det?»

Ronny presterte en nervøs latter. Øynene til Øxodd utvidet seg.

«Så du syns det er morsomt, Mulevarp?»

Et par hekser trakk seg ut av mengden foran heisene og forsvant i en fart.

«Nei,» sa Ronny, «nei da, så klart ikke –»

«Du er vel klar over at jeg akkurat er på vei ned for å forhøre kona di, Mulevarp? Jeg er faktisk nokså overrasket over at du ikke er der nede og holder henne i hånden mens hun venter. Eller har du avskrevet henne alt som et håpløst tilfelle? Sikkert klokt. Pass på at du gifter deg med en fullblods neste gang.»

Fra Hermine hadde det kommet et lite kvink av avsky. Øxodd kikket på henne. Hun hostet svakt og snudde seg bort.

«Jeg – jeg –,» stammet Ronny.

«Men hvis det var *min* kone som var anklaget for å være grums,» sa Øxodd, «– ikke at noe kvinnfolk jeg ville gifte meg med kunne bli tatt for sånt søppel – og sjefen for Avdelingen for magisk justis ba meg fikse noe for ham, så ville jeg gjort mitt aller, aller beste for å få fikset akkurat det, Mulevarp. Forstår du meg?»

«Ja,» hvisket Ronny.

«Så sørg for det, Mulevarp, og hvis ikke kontoret mitt er fullstendig tørt i løpet av en time, vil det være enda større tvil om din kones blodstatus enn det er nå.»

Gullgitteret foran dem gikk skranglende til side. Med et nikk og et ubehagelig smil til Harry, som åpenbart var ventet å verdsette denne behandlingen av Mulevarp, feide Øxodd videre til en annen heis. Harry, Ronny og Hermine gikk inn i sin, men ingen fulgte etter; det var som om de

var smittefarlige. Gitteret gikk igjen med et smell, og heisen begynte å gå oppover.

«Hva skal jeg gjøre?» spurte Ronny de to andre med det samme; han så helt ulykkelig ut. «Hvis jeg ikke dukker opp, blir kona mi – jeg mener, kona til Mulevarp –»

«Vi blir med deg; vi må holde sammen –,» begynte Harry, men Ronny ristet febrilsk på hodet.

«Er'u sprø, så dårlig tid som vi har. Dere får gå og finne Uffert, så ordner jeg med kontoret til Øxodd – men åssen får jeg det til å holde opp å regne?»

«Prøv *Finito incantatem*,» sa Hermine straks, «den burde få slutt på regnet hvis det er en våde eller en forbannelse. Hvis ikke, er det noe som har klikket med en værformel, og det er mye vanskeligere å fikse, men som en midlertidig løsning kan du prøve med en *Membranus*, så redder du iallfall tingene hans –»

«Si det igjen, sakte –,» sa Ronny og famlet desperat i lomma etter en fjærpenn. Men i det samme begynte heisen å riste og skake og stoppet. En eterisk kvinnestemme sa: «Plan fire, Avdeling for oppsyn og kontroll med magiske vesener, med Dyre-, Vesen- og Åndeseksjonen, Kontoret for gnomkontakt og Byrået for utøyveiledning.» Gitteret gled til side igjen og åpnet for et par trollmenn og en del blekfiolette papirfly som flagret rundt under lampa i heistaket.

«Morn, Albert,» sa en kar med strittende kinnskjegg og smilte til Harry. Han skottet bort på Ronny og Hermine idet heisen satte seg i knirkende bevegelse videre oppover; hun sto og hvisket hastige instrukser i øret på Ronny. Trollmannen bøyde seg mot Harry med et sleskt flir og mumlet: «Han Dirik Mosegrom? I Gnomkontakt? Takk skal du ha, Albert. Jeg er temmelig sikker på at det blir meg som får jobben hans nå.»

Han blunket. Harry smilte tilbake og håpet det var nok. Heisen stoppet igjen, og dørene gikk opp.

«Plan to, Avdeling for magisk justis, med Kontoret for ureglementert magiutøvelse, Svartspanersentralen og Hovedadministrasjonen for Heksingating,» sa den svevende heksestemmen.

Harry så Hermine gi Ronny et lite skubb, og han skyndte seg ut av heisen. De andre trollmennene fulgte etter, og Harry og Hermine ble alene. Med det samme gullgitteret hadde glidd igjen, sa Hermine i en veldig fart: «Vet du hva, Harry, jeg tror det er best jeg blir med ham, jeg tror ikke han aner hva han skal gjøre, og hvis han blir tatt, går hele greia i –»

«Plan ett, magiministeren og stabsfunksjoner.»

På ny gikk gulldøra opp, og Hermine gispet. Foran dem sto fire mennesker, to av dem i dyp samtale: en langhåret trollmann i en praktfull kutte i svart og gull og en tettbygd, paddeaktig heks med en fløyelssløyfe i det korte håret og en skriveplate presset mot brystet.

KAPITTEL TRETTEN

REGISTRERINGSKONTORET FOR GOMPEFØDTE

«Ah, Mafalda!» sa Uffert og så på Hermine. «Var det Trassel som sendte deg hit opp?»

«J-ja,» pep Hermine.

«Utmerket; du er akkurat det jeg trenger.» Uffert snudde seg mot trollmannen i svart og gull. «Dermed skulle problemet være løst, herr statsråd. Hvis Mafalda her kan avses til registerføring, skulle vi kunne komme i gang med det samme.» Hun sjekket med notatet på skriveplata. «Ti stykker i dag, og en av dem gift med en departementsansatt! Tsk, tsk, tsk … til og med her, i selve departementet!» Hun kom inn i heisen og stilte seg ved sida av Hermine, sammen med de to trollmennene som hadde hørt på samtalen hennes med statsråden. «Vi tar heisen rett ned, Mafalda, du finner alt du har bruk for i rettssalen. God morgen, Albert – skulle du ikke ut her?»

«Jo visst,» svarte Harry med Mortmanns dype stemme.

Han gikk ut av heisen. De gylne gitterdørene smalt igjen bak ham. Han så seg tilbake over skulderen og så Hermines engstelige ansikt synke ut av syne, med en høy trollmann på hver side og Ufferts fløyelssløyfe omtrent i høyde med skulderen hennes.

«Nå, Mortmann, hva bringer deg helt hit opp?» spurte den nye magiministeren. Det lange, svarte håret og skjegget hadde stenk av sølv, og

de glitrende øynene lå nesten i mørke under en svær, bulende panne. Det minnet Harry om en krabbe som tittet fram under en stein.

«Jeg skulle snakke et par ord med,» Harry nølte et halvt sekund, «Arthur Wiltersen. Noen sa han var oppe på Plan 1.»

«Ah,» sa Trivius Ffjoth-Ffjolne. «Er han grepet i kontakt med uønskede elementer?»

«Nei,» sa Harry og merket han ble tørr i halsen. «Nei da, ikke noe sånt.»

«Nå ja, det er nok bare et spørsmål om tid,» sa Ffjoth-Ffjolne. «Blodsvikere er like ille som grumser, spør du meg. Nåh. Ha en fin dag, Mortmann.»

«Takk, det samme, statsråd.»

Harry så etter Ffjoth-Ffjolne mens han marsjerte sin vei bortover det tykke golvteppet i gangen. Ikke før var statsråden ute av syne, før Harry rev fram usynlighetskappen under sin egen tunge, svarte kutte, slengte den over seg og gikk fort bortover gangen i motsatt retning. Mortmann var så høy at Harry måtte gå sammenkrøket for at ikke de digre føttene skulle synes.

Panikken hamret i magen. Mens han passerte den ene høyglanspolerte tredøra etter den andre, hver med et lite metallskilt med eierens navn og stilling, var det som om departementets makt, dets kompleksitet, dets ugjennomtrengelighet formelig veltet innover ham, og planen han og Ronny og Hermine så omhyggelig hadde kokt i hop gjennom de siste fire ukene, begynte å virke latterlig barnslig. De hadde konsentrert hele sin innsats om å komme seg inn uten å bli avslørt, og hadde ikke ofret en tanke på hva de skulle gjøre hvis de ble tvunget til å skille lag. Nå kom Hermine til å bli sittende fast i rettsforhandlinger som sikkert kom til å ta timevis, og Ronny måtte bale med magi som Harry var sikker på var hinsides alt han kunne, hvor dessuten en kvinnes fortsatte frihet kanskje avhang av utfallet, mens han selv, Harry, vandret rundt på øverste plan når han var fullstendig klar over at byttet deres nettopp hadde tatt heisen ned.

Han stanset, lente seg mot en vegg og prøvde å bestemme seg for hva han skulle gjøre. Stillheten presset mot ørene. Her var det ingen travelhet eller småprat eller forte fottrinn; de fiolette golvteppene var så lydløse som om noen hadde gått over dem med en *Surrusorlio*-formel.

Kontoret hennes må være her oppe et sted, tenkte han.

Det virket nokså utenkelig at Uffert skulle oppbevare smykkene sine på kontoret, men på den annen side ville det jo være dumt ikke å se etter for å være sikker. Altså begynte han å gå videre bortover gangen, uten å passere andre enn en trollmann som mumlet konsentrert til en fjærpenn som svevde foran ham og skriblet etter instruks på et stykke pergament.

Nå hadde Harry begynt å lese navnene på dørene. Han rundet et hjørne, og halvveis bortover denne korridoren kom han ut i et bredt, åpent område hvor et dusin hekser og trollmenn satt bak rader av små pulter som minnet om skolepulter, bare mye mer blankpolert og fri for krot. Han ble stående litt og se på dem, for synet var nesten hypnotiserende: Alle satt og viftet og vred på pennene sine på likt, mens det fløy papirbiter hit og dit som små, lyserøde papirdrager. Etter noen sekunder demret det for ham at all denne aktiviteten hadde en rytme, at alle papirene føyde seg inn i samme mønster, og det tok bare noen sekunder å skjønne at det han så, var produksjon av pamfletter, og at papirbitene var ark, som deretter ble samlet, brettet og hekset på plass i pyntelige stabler ved sida av hver heks og trollmann.

Han smøg seg nærmere, selv om kontoristene var så oppslukt av det de holdt på med at de neppe ville merke et dempet fottrinn på golvteppet. Han snek til seg en ferdig pamflett fra stabelen inntil en ung heks og kikket på den i ly av usynlighetskappen. På den lyserøde forsida sto en overskrift i gullbokstaver:

GRUMSER
og hvorfor de er en fare for et fredelig fullblodssamfunn

Under tittelen var det bilde av en rød rose med et sukkersøtt smilende fjes i midten av kronbladene, i ferd med å bli kvalt av noe slags grønt, skulende ugress med hoggtenner. Det var ikke noe forfatternavn, men igjen begynte det å prikke i arrene på håndbaken mens han stirret på pamfletten. I det samme fikk han mistanken bekreftet, da den unge heksa ved sida av ham sa, mens hun fortsatte å vifte og vri på tryllestaven: «Kommer gamla til å fortsette å forhøre grumser i hele dag, er det noen som vet det?»

«Ikke så høyt,» sa trollmannen bortenfor og skottet nervøst opp. Et av arkene hans glapp og falt på golvet.

«Hva, har hun fått magiske ører også nå, ikke bare det øyet?»

Heksa kikket bort på den skinnende mahognydøra på den andre sida av kontorlandskapet de satt i. Harry kikket samme vei, og raseriet veltet opp i ham som en slange. Der det ville vært et kikkhull i en gompedør, var det plassert et stort, rundt øye med lysende blå iris – et øye som var sjokkerende velkjent for enhver som hadde kjent Alastor Bister.

Et kort sekund glemte han hvor han var og hva han hadde å gjøre der; han glemte til og med at han var usynlig og marsjerte rett bort for å se nærmere på øyet. Det rørte seg ikke, bare stirret stiv og blindt i været. På skiltet under sto det:

Dolorosa Uffert
Førstestatssekretær ved statsrådens kontor

Under var det et litt blankere, nytt skilt, hvor det sto:

Leder, Registreringskontoret for gompefødte

Harry så seg tilbake på pamflettmakerne. Riktignok var de opptatt med sitt, men de kunne neppe unngå å legge merke til det hvis døra til et tomt kontor gikk opp rett for nesa på dem. Altså trakk han opp av innerlomma en pussig, liten dippedutt med sprellende bein og et horn med gummikule til kropp, huket seg ned under usynlighetskappen og satte den fra seg på golvet.

Bløffbomben smatt av gårde mellom beina på heksene og trollmennene foran ham. Harry ventet med hånden på dørklinka. Et øyeblikk etter lød et gedigent brak, og en svær sky av sviende, svart røyk kom bølgende ut fra en av krokene. Den unge heksa på første rad hylte, og lyserøde ark fløy til alle kanter mens hun og kollegene hennes spratt opp og så seg om etter kilden til alt spetakkelet. Imens trykket Harry ned klinka, gikk inn på Ufferts kontor og lukket døra bak seg.

Det føltes som å forflytte seg bakover i tida. Kontoret var akkurat som det Uffert hadde hatt på Galtvort, med blondegardiner, pyntebrikker og tørkede blomster som dekket hver tilgjengelig kvadratcentimeter. På veggene hang de samme pyntetallerknene, med de samme skrikende fargebildene av kattunger med sløyfer som bykset og boltret seg med samme kvalmende sødme. Skrivebordet var dekket av en plissert duk i et blomstret stoff. På innsida av døra var Galøyes øye koplet til en teleskopdings som gjorde det mulig for Uffert å spionere på kontorpersonalet utenfor. Harry tok en titt gjennom den og så at alle fremdeles stimlet sammen rundt bløffbomben. Han røsket teleskopet løs fra døra og blottla hullet, fisket ut det magiske øyet og stakk det i lomma. Så snudde han seg mot rommet igjen, løftet tryllestaven og mumlet: «*Apporto* medaljong!»

Ingenting skjedde, men det hadde han ikke ventet heller; Uffert kunne sikkert alt om beskyttelsesformler og heksinger. Altså skyndte han seg bakom skrivebordet og begynte å trekke ut skuffer. Han så fjærpenner og notisbøker og tryllotape, forheksede binderser som kveilet seg ut som slanger fra skuffen og måtte slås tilbake, en tertefin liten boks full av ekstra hårsløyfer og klips, men ikke tegn til noen medaljong.

Det sto et arkivskap bak skrivebordet, og Harry gikk i gang med å lete. Akkurat som arkivskapet til Nask på Galtvort var det fullt av foldere, hver merket med et navn. Det var først da Harry var kommet til den underste skuffen at han så noe som distraherte ham fra letingen: mappa til herr Wiltersen.

Han trakk den ut og åpnet den.

ARTHUR WILTERSEN

Blodstatus:	*Fullblods, men med uakseptable pro-gompiske holdninger.* *Påvist medlem av Føniksordenen.*
Familie:	*Hustru (fullblods), sju barn, de to yngste på Galtvort.* *NB: Yngste sønn p.t. hjemmeværende pga. alvorlig sykdom, bekreftet av departementsinspektører.*

Sikkerhetsstatus: SPORET. Alle bevegelser overvåket. Overveiende sannsynlig at Uønsket element nr. 1 tar kontakt (har tidligere oppholdt seg hos fam. Wiltersen).

«'Uønsket element nr. 1,' du,» mumlet Harry for seg selv mens han satte herr Wiltersens mappe tilbake og lukket skuffen. Det ante ham nok hvem det kunne være, og ganske riktig, da han rettet seg opp og så seg om på kontoret etter flere steder å lete, så han en plakat på veggen med bilde av seg selv med ordene UØNSKET ELEMENT nr. 1 med svære bokstaver tvers over brystet. Nederst hang en liten, rosa klistrelapp med et bilde av en kattunge i hjørnet. Han gikk nærmere for å se hva som sto på den. Uffert hadde skrevet: «*Må straffes*.»

Han famlet rundt i bunnen av vasene og kurvene med tørkede blomster, sintere enn noensinne, men det kom ikke som noen overraskelse at medaljongen ikke var der heller. Helt til slutt saumfor han hele kontoret med et langt, granskende blikk – og det var da hjertet hans hoppet over et slag. Humlesnurr stirret på ham fra et lite, rektangulært speil oppe på en bokhylle ved sida av skrivebordet.

Han løp over golvet og snappet det til seg, men ikke før hadde han det i fingrene, før det gikk opp for ham at det slett ikke var noe speil. Humlesnurr smilte sørgmodig opp fra det blanke omslaget på en bok. Harry hadde ikke lagt merke til den slyngende, grønne skriften tvers over hatten hans – *Albus Humlesnurrs liv og løgner* – og heller ikke det som sto med litt mindre skrift over brystet: *av Rita Slita, forfatter av bestselgeren* Armando Duppel: Talent eller tulling?

Harry slo opp et tilfeldig sted og så et helsides foto av to tenåringsgutter med armene om skuldrene på hverandre; begge lo så de holdt på å sprekke. Humlesnurr, her med hår ned til albuene, hadde anlagt et pistrete, lite skjegg som minnet om det til Krumm som hadde irritert Ronny sånn. Gutten som brølte av stum latter ved sida av ham, ga et underlig vilt inntrykk midt i all lystigheten. Han hadde gylne krøller ned til skuldrene, og Harry lurte på om det kunne være Dogger som ung, men før han rakk å kikke på bildeteksten, gikk døra til kontoret opp.

Hadde ikke Ffjoth-Ffjolne sett seg tilbake over skulderen idet han kom inn, ville Harry ikke hatt tid til å slenge usynlighetskappen over seg. Likevel virket det som statsråden hadde fått med seg et glimt av bevegelse, for han ble stående et øyeblikk helt stille og bare stirre spørrende på det stedet hvor Harry nettopp hadde forsvunnet. Kanskje han slo seg til ro med at det bare var Humlesnurr på bokomslaget som hadde klødd seg på nesa, for Harry hadde i all hast fått satt boka tilbake på hylla. Til slutt gikk Ffjoth-Ffjolne iallfall bort til skrivebordet og pekte med staven på pennen som sto klar i blekkhuset, og den hoppet fri og begynte å skrible en lapp til Uffert. Harry våget nesten ikke å puste mens han sakte, sakte rygget ut av kontoret og inn i kontorlandskapet utenfor.

Pamflettmakerne sto fremdeles i en klynge rundt restene av bløffbomben, som fortsatte å ryke og tute svakt. Harry skyndte seg bortover gangen, og i det samme hørte han den unge heksa si: «Jeg vedder på at den har sneket seg opp hit fra Eksperimentalformler, de er alltid så slumsete – dere husker den giftige anda?»

Mens Harry skyndte seg tilbake mot heisene, prøvde han å gjennomgå hvilke alternativer han hadde. Det hadde aldri vært særlig sannsynlig at medaljongen skulle være her i departementet, og det var i hvert fall ikke håp om å hekse sannheten ut av Uffert mens hun satt omgitt av folk i en rettssal. Nå måtte første prioritet bli å komme seg ut fra departementet før de ble avslørt og heller prøve igjen en annen dag. Det første som sto på tapetet, var å finne Ronny, og så fikk de to spekulere ut en måte å få Hermine ut av rettssalen på.

Heisen var tom da den kom. Harry hoppet inn og rev av seg usynlighetskappen idet den begynte å gå nedover. Den stoppet skranglende i Plan 2, og til hans enorme lettelse var det en dyvåt og villøyd Ronny som kom inn i den der.

«M-morn,» stammet han til Harry, og heisen satte seg i bevegelse igjen.

«Det er meg, Ronny – Harry!»

«Harry! Jøsses, jeg hadde glemt åssen du så ut – hvorfor er'ke Hermine med deg?»

«Hun måtte bli med Uffert ned i en rettssal, det var ikke mulig å si nei, og –»

Før han rakk å snakke ferdig, stoppet heisen igjen; dørene gikk opp, og herr Wiltersen kom inn, sammen med en eldre heks med håret tupert så høyt opp at det minnet om en maurtue.

«– ikke det at jeg ikke skjønner hva du sier, Vamanda, men jeg kan bare ikke være med på å –»

Der tidde herr Wiltersen brått; han hadde lagt merke til Harry. Det var nokså rart å bli sett på av herr Wiltersen med slik motvilje. Heisdørene gikk igjen, og alle fire skranglet videre nedover.

«Å, morn, Mons,» sa herr Wiltersen; han hadde hørt dryppingen fra Ronnys kutte og snudd seg. «Er ikke kona di inne til avhør i dag? Øh – hva er det som har hendt? Hvorfor er du så våt?»

«Det regner på kontoret til Øxodd,» sa Ronny. Han henvendte seg til skulderen til herr Wiltersen, og Harry var sikker på at det var fordi han var redd for at faren skulle gjenkjenne ham hvis de møtte hverandres blikk. «Jeg fikk ikke stoppet det, så de sendte meg for å hente Kurt … Pilleverp, syns jeg de sa –»

«Ja, det har vært regn på mange av kontorene i det siste,» sa herr Wiltersen. «Har du prøvd *Fuktovådium annullo?* Det virket hos Blaehr.»

«*Fuktovådium annullo?*» hvisket Ronny. «Nei, det prøvde jeg ikke. Takk, fa- æh, takk skal du ha, Arthur.»

Heisdørene gikk opp, den gamle heksa med maurtuehåret gikk ut, og Ronny smatt forbi henne og forsvant. Harry skulle til å følge etter, men veien var sperret av Perry Wiltersen, som kom spaserende inn med nesa begravd i noen papirer.

Det var ikke før dørene var lukket at Perry så at han delte heis med sin far. Han så opp, fikk øye på herr Wiltersen, ble tomatrød og forlot heisen så snart dørene gikk opp igjen. For andre gang prøvde Harry å gå ut, han òg, men denne gangen var det herr Wiltersens arm som sperret veien for ham.

«Et øyeblikk, Mortmann.»

Dørene gled igjen, og mens de klirret videre nedover, sa herr Wiltersen: «Jeg hører du har gitt opplysninger om Dirik Mosegrom.»

Harry fikk inntrykk av at herr Wiltersens sinne ikke minst skyldtes intermessoet med Perry. Han tenkte at hans beste sjanse var å spille dum.
«Hva?» sa han.
«Ikke prøv å late som, Mortmann,» sa herr Wiltersen innbitt. «Du oppsporet den trollmannen som forfalsket slektstreet hans, stemmer ikke det?»
«Jeg – og hva så?» sa Harry.
«Bare det at Dirik Mosegrom er en ti ganger bedre trollmann enn deg,» sa herr Wiltersen stillferdig, mens heisen sank nedover og nedover. «Og hvis han overlever Azkaban, får du stå til ansvar for ham, for ikke å snakke om kona hans, og sønnene hans, og vennene –»
«Arthur,» avbrøt Harry, «du vet vel at du blir sporet?»
«Skal det være en trussel, Mortmann?» sa herr Wiltersen høyt.
«Nei,» sa Harry, «det er et faktum! De overvåker hver bevegelse du gjør –»
Heisdørene gikk opp; de var nede ved atriet. Herr Wiltersen sendte Harry et bitende blikk og marsjerte ut av heisen. Harry sto oppskaket tilbake. Gid det hadde vært noen andre enn Mortmann han ble dobbeltgjenger til … og dørene gikk igjen.
Han trakk fram usynlighetskappen igjen og tok den på seg. Han fikk prøve å hente ut Hermine på egenhånd mens Ronny var opptatt med det oversvømte kontoret. Da dørene åpnet seg, gikk han ut og sto i en steingang; den var opplyst med fakler og ganske annerledes enn de trepanelte og teppelagte gangene lenger oppe. Heisen skranglet oppover igjen. Harry skuttet seg litt og så mot den fjerne, svarte døra som var inngangen til Mysterieavdelingen.
Han begynte å gå. Målet var ikke den svarte døra, men den døra han husket på venstre side, til trappa ned til rettssalene. Tankene balte med alskens muligheter mens han listet seg nedover den: Han hadde fremdeles et par bløffbomber igjen, men kanskje det var bedre å bare banke på, gå inn i rettssalen som Mortmann og forlange å få et ord med Mafalda? Men han ante jo ikke om Mortmann var høyt nok på strå til at det kunne gå – og selv om det gikk, tenk om det ble satt i gang en ettersøkning når Hermine ikke

dukket opp igjen, og de ennå ikke hadde kommet seg ut fra departementet …

Han var så fortapt i sine egne tanker at han ikke merket den unaturlige kulda som ség inn over ham, som om han sank dypere i tåke. Det ble kaldere og kaldere for hvert trappetrinn, en kulde som gikk rett i strupen og rev i lungene. Og så merket han denne margstjelende følelsen av fortvilelse, av håpløshet; den fylte ham, utvidet seg inni ham …

Desperanter, tenkte han.

Og da han kom til foten av trappa og gikk til høyre, så han en avskyelig scene. Den mørke gangen utenfor rettssalene var tettpakket av høye, formummede skikkelser med ansiktene skjult under kutten. Han hørte den hivende pusten deres; ellers var det ikke en lyd. De livredde gompefødte som var innbragt til avhør, satt sammensunket og skjelvende på harde trebenker. De fleste hadde begravd ansiktet i hendene, kanskje i et instinktivt forsøk på å skjerme seg mot desperantenes grådige munner. Noen hadde familiene sine rundt seg, andre satt alene. Desperantene gled fram og tilbake foran dem, og kulda og håpløsheten og fortvilelsen der inne la seg over Harry som en forbannelse …

Kjemp imot, sa han til seg selv, men han visste at han ikke kunne kalle fram en skytsverge her uten å røpe seg. Alt han kunne, var å gå framover, så stille som mulig, og for hvert skritt var det som om nummenheten stjal seg innover i hjernen, men han tvang seg til å tenke på Hermine og Ronny, som trengte ham.

Fryktelig var det å bevege seg framover mellom de høye, svarte skikkelsene. De øyeløse ansiktene de holdt skjult under hettene snudde seg der han gikk forbi, og han var sikker på at de sanset ham – kanskje det de sanset, var et menneskelig nærvær som fremdeles hadde litt håp, litt styrke igjen …

Og så, brått og sjokkerende mot denne stivnede stillheten, ble en av fangehulldørene på venstre side av gangen revet opp, og der inne fra kom et skrik.

«Nei, nei, jeg er halvblods – halvblods, sier jeg! Faren min var trollmann, han var det, bare slå opp – Almar Oldermann, han er en kjent

sopelimekonstruktør, bare slå opp – ikke ta på meg, få de fingrene vekk fra –»

«Dette er den siste advarselen De får,» sa Ufferts bløte stemme, magisk forsterket slik at den skar lett igjennom mannens desperate skrik. «Hvis De stritter imot, vil De bli utsatt for desperantkysset.»

Mannens skrik døde bort, men de tørre hikstene fortsatte å gi gjenlyd gjennom gangen.

«Før ham bort,» sa Uffert.

To desperanter dukket opp i døra til rettssalen. En trollmann hang halvt i svime fra grepet av de råtnende skorpehendene om overarmene hans. De gled bortover gangen med ham og forsvant av syne i mørket som hang igjen etter dem.

«Neste – Marie Mulevarp,» ropte Uffert.

En liten kvinne reiste seg; hun skalv fra hode til fot. Det mørke håret var trukket tilbake i en knute, og kutten hennes var lang og alminnelig. Ansiktet var kritthvitt. Harry så skjelvingen som for igjennom henne idet hun passerte desperantene.

Det skjedde instinktivt, helt uplanlagt, og bare fordi han ikke holdt ut å se henne gå alene inn i fangekjelleren. Idet døra begynte å svinge igjen, smatt han inn i rommet etter henne.

Det var ikke det samme som han en gang var blitt avhørt i om ureglementert magiutøvelse. Dette var mye mindre, selv om det var minst like høyt under taket, så det var som å sitte på bunnen av en dyp brønn.

Her inne var det flere desperanter. De sto som ansiktsløse vaktposter og spredde sin isnende aura fra krokene lengst unna det høye podiet. Der, bak et rekkverk, satt Uffert med Øxodd på den ene sida og Hermine på den andre. Hun var like hvit i ansiktet som fru Mulevarp. Foran foten av podiet tasset en sølvskinnende, langhåret katt fram og tilbake, og Harry skjønte at den var der for å beskytte påtalemyndigheten mot fortvilelsen som strålte ut fra desperantene. Den var det de anklagede som skulle føle, ikke anklagerne.

«Sett Dem,» sa Uffert med den silkebløte stemmen sin.

Fru Mulevarp snublet fram til den enslige stolen midt på golvet foran podiet. Ikke før hadde hun satt seg, før klirrende lenker sprang fram av armlenene og spente henne fast.

«Deres navn er Marie Elisabet Mulevarp?» spurte Uffert.

Fru Mulevarp nikket, et skjelvende lite nikk.

«Gift med Mons Mulevarp i Avdelingen for magisk vedlikehold?»

Fru Mulevarp brast i gråt.

«Jeg vet ikke hvor han er, han skulle møtt meg her!»

Uffert overhørte henne.

«Mor til Maiken, Elly og Alfred?»

Fru Mulevarp gråt bare verre.

«De er redde, de tror ikke jeg kommer hjem –»

«Å, spar oss,» bjeffet Øxodd. «Grumsekrapyl får ingen sympati her.»

Hulkingen til fru Mulevarp kamuflerte lyden av Harrys skritt da han listet seg mot trinnene opp til podiet. Straks han hadde passert strekningen som skytsverge-katten patruljerte, merket han hvordan temperaturen endret seg; her var det varmt og behagelig. Han var sikker på at det måtte være Ufferts skytsverge; den formelig glødet, fordi hun var så fornøyd med å være her, i sitt rette element, i gang med å håndheve de vrengebildene av noen lover hun selv hadde vært med på å utforme. Sakte og forsiktig smøg han seg bortover podiet bak ryggen på Uffert og Øxodd og satte seg på en stol bak Hermine. Han var bekymret for reaksjonen hennes. Han tenkte på å kaste en *surrusorlio*-heksing over Uffert og Øxodd, men bare å mumle ordet kunne være nok til at Hermine skvatt. Men så hevet Uffert stemmen og snakket til fru Mulevarp, og Harry grep sjansen.

«Jeg er rett bak deg,» hvisket han inn i øret på Hermine.

Som ventet, skvatt hun så kraftig at hun nesten veltet blekkhuset hun brukte til å referere forhøret, men både Uffert og Øxodd var opptatt av fru Mulevarp og merket det ikke.

«Fru Mulevarp, De ble fratatt en tryllestav ved ankomsten til departementet i dag,» sa Uffert. «Åtte og tre kvart tomme lang, kirsebærtre med kjerne av enhjørningshår. Drar De kjensel på beskrivelsen?»

Fru Mulevarp nikket og tørret øynene med ermet.

«Vil De være vennlig og fortelle oss hvilken heks eller trollmann De har tatt denne staven fra?»

«Jeg – tatt?» hikstet fru Mulevarp. «Jeg har ikke – har ikke tatt den fra noen. Jeg kj- kjøpte den da jeg ble elleve. Den – den – den *valgte* meg!»

Og hun hulket verre enn noensinne.

Uffert lo, en bløt pikelatter som ga Harry trang til å banke henne. Hun bøyde seg fram over rekkverket for bedre å kunne betrakte sitt offer, og i det samme svingte noe gyllent fram og dinglet i lufta: medaljongen.

Hermine hadde også sett den og ga fra seg et lite kvink, men Uffert og Øxodd var så konsentrert om sitt bytte at de var døve for alt annet.

«Nei,» sa Uffert. «Nei, tenk, jeg tror ikke det, fru Mulevarp. Tryllestaver velger bare hekser eller trollmenn. De er ingen heks. Jeg har her Deres svar på spørreskjemaet som ble sendt Dem – Mafalda, rekk meg dem.»

Uffert holdt ut en liten hånd, og i det øyeblikket liknet hun slik på en padde at Harry nesten ble overrasket over at det ikke var svømmehud mellom fingrene. Hermine skalv på hendene av sjokk da hun fomlet i en bunke med dokumenter som balanserte på stolen ved sida av henne. Omsider fant hun fram en pergamentmappe med fru Mulevarps navn utenpå.

«Den – den der var sannelig pen, Dolorosa,» sa hun og pekte på smykket som glimtet innimellom rysjene i blusen til Uffert.

«Hva?» bjeffet Uffert og så ned. «Å, den – et gammelt arvestykke i familien,» sa hun og klappet på medaljongen der den hvilte på det omfangsrike brystet. «S-en står for Scharff … jeg er i slekt med Scharffene … ikke for det, det er ikke mange fullblodsfamilier jeg *ikke* er i slekt med … Synd,» fortsatte hun med høyere røst mens hun bladde gjennom fru Mulevarps spørreskjema, «at ikke det samme kan sies om *Dem*. Foreldres yrke: grønnsakhandlere.»

Øxodd lo hånlig. Under dem patruljerte sølvkatten fram og tilbake, og desperantene ventet i krokene.

Det var denne løgnen fra Uffert som fikk blodet til å koke opp i hjernen på Harry og jagde all forsiktighet på flukt: at hun brukte en medaljong hun hadde tatt imot som bestikkelse fra en småkriminell som middel til å stive

opp sin egen troverdighet som fullblods. Han hevet tryllestaven, brydde seg ikke engang om å holde den skjult under usynlighetskappen og sa: «*Lamstivosløvus!*»

Det kom et blaff av rødt lys; Uffert falt sammen, og pannen traff rekkverkskanten. Papirene hennes gled ned fra fanget til golvet, under dem forsvant den tassende sølvkatten, og iskald luft traff dem som et stormkast. Øxodd så seg fortumlet om etter årsaken til forstyrrelsen og fikk øye på Harrys frittsvevende hånd og stav som pekte på ham. Han prøvde å trekke sin egen stav, men for sent.

«*Lamstivosløvus!*»

Øxodd skled ned på golvet og ble liggende i en haug.

«Harry!»

«Hermine, hvis du tror jeg kunne sitte her og la hun der juge på seg –»

«Fru Mulevarp, Harry!»

Han snurret rundt og kastet av seg usynlighetskappen. Under dem hadde desperantene beveget seg ut fra krokene sine og kom glidende mot kvinnen som satt lenket til stolen. Enten det var fordi skytsvergen var borte eller fordi de merket at herrene deres ikke lenger hadde kontrollen, virket det som de hadde kastet av seg alle begrensninger. Fra fru Mulevarp kom det et skingrende skrik av redsel idet en slimete, skabbete hånd grep henne om kjeven og tvang hodet bakover –

«*FORVENTO VERGUM!*»

Sølvhjorten svevde fram av stavtippen til Harry og bykset mot desperantene, som rykket baklengs og forsvant inn i de mørke skyggene sine igjen. Det beskyttende lyset fra kronhjorten var langt sterkere og mer varmende enn kattens, og det fylte hele fangehullet der den galopperte rundt og rundt.

«Ta malacruxen,» sa Harry til Hermine.

Han stappet usynlighetskappen i lomma igjen på vei ned trappetrinnene og bort til fru Mulevarp.

«De?» hvisket hun og så opp på ham. «Men – men Mons sa det var De som hadde ført opp navnet mitt for avhør.»

«Var det det?» mumlet Harry og slet i lenkene som holdt henne fanget. «Vel, så har jeg vel ombestemt meg, da. *Kappio!*» Ingenting skjedde. «Hermine, åssen får jeg opp disse lenkene?»

«Vent litt, jeg prøver på noe her oppe –»

«Det er tjukt av desperanter her, jo, Hermine!»

«Jeg vet det, men hvis hun våkner og merker at medaljongen er vekk – jeg må kopiere den … *Tvillingio!* Se så … det skulle gjøre susen …»

Hun kom løpende ned trappa.

«Skal vi se, nå … *Eksfestio!*»

Lenkene klirret og klapret tilbake i armlenene. Fru Mulevarp så like livredd ut som før.

«Jeg skjønner ingen ting,» hvisket hun.

«De blir med oss ut,» sa Harry og halte henne opp på føttene. «Dra hjem, hent ungene Deres og forsvinn, ut av landet hvis De må. Forkle dere og stikk av. Nå har De sett åssen det er, her får De ikke noe som likner på en rettferdig rettergang.»

«Harry,» sa Hermine, «hvordan skal vi komme oss ut herfra med alle de desperantene utenfor døra?»

«Skytsverger,» sa Harry og pekte på sin egen. Hjorten saktnet farten og begynte å gå mot døra, like blank og skinnende. «Så mange vi kan få til. Tilkall din, Hermine.»

«*Forv- forvento vergum*,» sa Hermine. Ingenting skjedde.

«Det er den eneste hun har trøbbel med,» forklarte Harry en totalt fortumlet fru Mulevarp. «Litt dumt, det der … kom igjen, Hermine.»

«*Forvento vergum!*»

En sølv-oter brast ut fra tippen av Hermines stav og svømte grasiøst gjennom lufta bort til hjorten.

«Kom,» sa Harry og gikk foran Hermine og fru Mulevarp mot døra.

Idet skytsvergene kom glidende ut fra fangehullet, kom det sjokkerte utbrudd fra dem som ventet utenfor. Harry så seg om: På begge sider trakk desperantene seg tilbake, vek unna for sølvvesnene, smeltet bort og forsvant i mørket.

«Det er bestemt at alle her skal dra hjem og gå i dekning med familiene sine,» forkynte Harry for de ventende gompefødte, som alle var blendet av lyset fra skytsvergene og fremdeles nokså redde. «Dra utenlands om dere kan. Bare kom dere vekk fra departementet. Det – det er den nye politiske linja. Nå først må alle følge etter skytsvergene, så kan dere komme videre ut fra atriet.»

De klarte å komme seg opp steintrappa uten hindringer, men mens de nærmet seg heisene, begynte Harry å bli bekymret. Hvis de toget ut i atriet med en sølvhjort og en oter i spissen, og bak dem et tjuetall mennesker, halvdelen av dem under anklage om gompefødsel, hadde han en følelse av at det kunne tiltrekke seg uønsket oppmerksomhet. Han hadde akkurat kommet til denne ubehagelige konklusjonen da heisen kom skranglende ned og stoppet foran dem.

«Mons!» hylte fru Mulevarp og kastet seg i armene på Ronny. «Mortmann slapp meg ut, han angrep Uffert og Øxodd, og han sier at vi må reise fra landet, alle sammen, jeg tror det er best vi gjør det, Mons, det gjør jeg, altså. Kom, så skynder vi oss hjem og henter ungene og – hvorfor er du så våt?»

«Vann,» mumlet Ronny og frigjorde seg. «Harry, de vet at det er uvedkommende inne i departementet, det var noe med et høl i døra til Uffert, jeg tipper vi har fem minutter maks –»

Hermines skytsverge forsvant med et plopp idet hun snudde seg forferdet mot Harry.

«Harry, hvis vi blir fanget her inne –!»

«Ikke hvis vi får fart på oss,» sa Harry. Han snudde seg mot den tause flokken, som sto der og måpte mot ham.

«Hvem har tryllestaver?»

Omtrent halvparten rakte hånden i været.

«OK, alle dere som *ikke* har staver, får henge på noen som har. Nå gjelder det å være rask, før noen stopper oss. Kom an.»

De greide å stappe seg inn i to heiser. Harrys skytsverge sto vakt foran de gylne gitterdørene mens de gled igjen og heisene begynte å stige.

«Plan 8,» sa den uforstyrrelige heksestemmen. «Atriet.»

Harry skjønte straks at de fikk problemer. Atriet var fullt av folk som gikk fra peis til peis og forseglet dem.

«Harry!» pep Hermine. «Hva skal vi –?»

«STOPP!» tordnet Harry; Mortmanns kraftige røst ga gjenlyd i atriet, og trollmennene som stengte peisene stivnet. «Følg meg,» hvisket han til flokken av vettskremte gompefødte, og de subbet framover med Ronny og Hermine som gjetere.

«Hva er det som skjer, Albert?» spurte den samme halvskallede trollmannen som hadde fulgt etter Harry ut av peisen tidligere på dagen. Han virket nervøs.

«Denne bølingen her skal ut før dere stenger utgangene,» sa Harry med all den autoritet han kunne mønstre.

Gruppen av trollmenn foran ham skottet på hverandre.

«Vi har fått beskjed om å forsegle alle utganger og ikke la noen –»

«*Motsier du meg?*» brølte Harry. «Har du lyst til at jeg skal få gransket slektstreet ditt òg, som jeg gjorde med Dirik Mosegrom?»

«Unnskyld!» gispet den halvskallede og rygget et skritt. «Jeg mente ikke noe gærnt, Albert, jeg bare trodde … jeg trodde de skulle inn til avhør og …»

«Disse her er renblodige,» sa Harry, og den dype stemmen hans runget imponerende gjennom salen. «Renere enn mange av dere, tipper jeg. Av sted med dere,» drønnet han til de gompefødte, og de pilte inn i peisene og forsvant, par etter par. Departementstrollmennene holdt seg tilbake; noen så forvirrede ut, andre redde eller forbitrede. Og så –

«Marie!»

Fru Mulevarp snudde seg halvt. Den virkelige Mons Mulevarp kom nettopp løpende ut av heisen, blek og dradd, men spydde gjorde han ikke lenger.

«M- Mons?»

Hun så fra mannen sin til Ronny, som bannet høyt.

Den halvskallede trollmannen måpte, mens blikket flakket fra den ene Mons Mulevarp til den andre.

«Hei – hva er det egentlig som foregår her? Hva er dette?»

«Steng utgangene! STENG DEM!»

Ut av en annen heis kom Øxodd brasende og spurtet mot gruppen ved peisen. Alle andre enn fru Mulevarp hadde allerede forsvunnet ut gjennom den. Den halvskallede løftet tryllestaven, men Harry knyttet en diger neve og dro til ham så han røyk baklengs.

«Han hjalp gompefødte å rømme, Øxodd!» ropte Harry.

Dette vakte et ramaskrik blant den halvskalledes kolleger, og i ly av det trev Ronny fatt i fru Mulevarp, halte henne inn i den peisen som fremdeles var åpen og forsvant. Øxodd stirret forvirret fra Harry til trollmannen med blåveisen, mens den virkelige Mons Mulevarp hylte: «Kona mi! Hvem var den mannen som var sammen med kona mi? Hva er det som foregår her?»

Harry så Øxodd snu hodet ditover og så at noe begynte å demre i det brutale fjeset.

«Kom an!» ropte han til Hermine, grep hånden hennes, og så kastet de seg inn i peisen sammen idet en forbannelse fra Øxodd suste rett over hodet på Harry. Et sekund eller to snurret de rundt, og så skjøt de opp av en doskål og sto i en bås. Harry smelte døra opp. Der sto Ronny borte ved vaskene og prøvde fortsatt å gjøre seg fri av fru Mulevarp.

«Men Mons, jeg skjønner ikke –»

«Slipp meg, jeg er ikke mannen din, du må dra hjem!»

De hørte en lyd fra båsen bak seg, og Harry snudde seg; Øxodd hadde fulgt etter dem.

«KOM!» skrek Harry. Han grep Hermine i hånden og Ronny i armen og snurret rundt på stedet.

Mørket omsluttet dem og strammet seg om dem … men noe var galt … det kjentes som om hånden til Hermine gled ut av hans …

Det kjentes som om han holdt på å bli kvalt, han kunne ikke puste, ikke se, og det eneste faste i verden var armen til Ronny og fingrene til Hermine, som sakte gled fra ham …

Og så så han døra til Grimolds plass 12 og slange-dørhammeren, men før han rakk å trekke pusten, kom det et skrik og et blaff av fiolett lys; plutselig klemte Hermines hånd som en skruestikke om hans, og allting ble svart igjen.

KAPITTEL FJORTEN

TYVEN

Han åpnet øynene og ble blendet av gull og grønt. Hva som hadde skjedd, hadde han ikke anelse om – alt han visste, var at han lå på noe som kjentes som kvister og blad og kjempet for å trekke luft ned i lunger som føltes flatklemte. Så blunket han, og det gikk opp for ham at det skjærende lyset var solskinn ned gjennom en løvsal av blader høyt oppe. I det samme var det noe som rørte seg rett ved ansiktet hans. Han kom seg opp på hender og knær, klar til å møte et eller annet iltert, lite dyr, før han så at 'noe' var foten til Ronny. Da først så han seg grundigere om og oppdaget at de to og Hermine lå på en skogbunn, så vidt han kunne se alene.

Det første han tenkte på, var Den forbudte skogen, og enda han godt visste hvor dumt og farlig det ville være for dem å dukke opp i nærheten av Galtvort, gikk det et plutselig støt av glede gjennom ham ved tanken på å snike seg mellom trærne bort til Gygrids hytte. Men han skjønte fort at det ikke kunne være den skogen: Trærne virket yngre og sto ikke så tett, og skogbunnen var mindre overgrodd. Så kom det et stønn fra Ronny, og Harry begynte å krabbe bortover mot ham.

Borte ved hodet til Ronny møtte han Hermine, også på alle fire. Og ikke før falt blikket hans på Ronny, før alle andre tanker forsvant: Hele Ronnys venstre side var oversmurt med blod, og det gråhvite ansiktet sto i skrikende kontrast til den løvstrødde bakken. Polyksiren var i ferd med å miste virkningen nå, og Ronny så ut som noe midt imellom seg selv og Mulevarp. Håret ble rødere og rødere, mens ansiktet ble tappet for den lille fargen som var igjen.

«Hva er det med ham?»

«Splutsj,» sa Hermine. Fingrene hennes løp allerede i full fart over Ronnys erme, hvor blodet rant rødest og rikeligst.

Harry måtte bare stå som en forferdet tilskuer mens hun rev opp skjorta. Han hadde alltid sett på splutsjing som noe komisk, men dette … magen prøvde å vrenge seg da Hermine avdekket den høyre overarmen, hvor en stor bit av kjøttet var borte, simpelthen kappet ut som av en skarp kniv.

«Harry, fort, i veska mi finner du en liten flaske som det står 'Askrot-essens' på –»

«Veske – OK –»

Han løp dit Hermine hadde landet, trev den lille perlepungen og stakk hånden nedi. Fingertuppene kom borti ting etter ting – han kjente på bokrygger i lær, genserermer i ull, skohæler –

«*Fort*, Harry!»

Han rev til seg tryllestaven fra bakken og pekte ned i dypet av den magiske pungen.

«*Apporto* askrot!»

En liten, brun flaske kom susende opp av den; han snappet den og løp tilbake til Hermine og Ronny. Øynene til Ronny hadde glidd halvt igjen, alt som syntes var strimer av hvitt øyeeple.

«Han har besvimt,» sa Hermine. Hun var temmelig blek, hun òg, og liknet ikke lenger på Mafalda, selv om håret fortsatt hadde grå strimer her og der. «Få opp korken for meg, Harry, jeg skjelver sånn på hendene.»

Harry vred opp korken i den lille flaska; Hermine tok imot og dryppet tre dråper av eliksiren ned i det blødende såret. Grønn røyk bølget opp, og da det klarnet igjen, så Harry at blødningen hadde stanset. Nå så såret ut som om det var flere dager gammelt; ny hud hadde allerede lagt seg over det som nettopp hadde vært rødt kjøtt.

«Å, jøsses,» sa Harry.

«Mer tør jeg ikke gjøre,» sa Hermine skjelvent. «Det fins formler som kunne gjort ham helt som ny, men jeg tør ikke, for tenk om jeg gjør feil og gjør vondt verre … Han har mistet så mye blod alt …»

«Åssen kunne han bli skadd?» Harry ristet på hodet og prøvde å klarne tankene, prøvde å få tak i hva som nettopp hadde skjedd. «Jeg mener, hvorfor er vi her? Jeg trodde vi kom tilbake til Grimolds plass.»

Hermine trakk pusten dypt. Det så ut som hun var på gråten.

«Jeg tror ikke vi kan komme tilbake dit mer.»

«Hvorfor ik-?»

«Akkurat idet vi eksiverte, fikk Øxodd tak i meg, og jeg ble ikke kvitt ham, han var så sterk, og han holdt fremdeles fast i meg da vi kom til Grimolds plass, og så – vel, jeg tror han så døra og trodde vi skulle lande der og slakket litt på taket, og da greide jeg å rive meg løs og få oss hit isteden!»

«Men hvor er han hen nå, da? Hei, vent – du mener ikke at han er på Grimolds plass? Men der kommer han jo ikke inn!»

Øynene hennes var blanke av tårer da hun nikket.

«Jeg tror han kan det, Harry. Jeg – jeg tvang ham til å slippe med en utskuddvåde, men da hadde han allerede hengt på innenfor sikringsbarrieren. Siden Humlesnurr døde, er det vi som er lønndomsholdere for Fidelius-beskyttelsen, så da har jeg vel røpet hemmeligheten, tror du ikke det?»

Ingen vits i å prøve å nekte; Harry var sikker på at hun hadde rett. Det var et alvorlig tilbakeslag. Hvis Øxodd nå kunne komme seg inn i huset, var det utelukket at de kunne dra tilbake. I dette øyeblikk drev han antakelig og immiverte dødsetere dit. Dystert og knugende som huset var, hadde det tross alt vært deres eneste trygge tilfluktssted – ja, nå som Krynkel var så mye blidere og vennligere, faktisk et slags hjem. Med et stikk av savn som ikke hadde noe med mat å gjøre, så Harry for seg husnissen, travelt opptatt med nyrepaien som Harry, Ronny og Hermine nå aldri kom til å spise.

«Å, Harry, jeg er så lei, så lei for det!»

«Ikke vær dum'a, det var da vel ikke din feil! Hvis det er noens feil, må det være min …»

Harry stakk hånden i lomma og trakk opp øyet til Galøye. Hermine rykket forskrekket til.

«Uffert hadde satt det opp på kontordøra si for å spionere på folk. Jeg kunne ikke bare la det henge igjen … men det var sånn de skjønte at det var uvedkommende der.»

Før Hermine rakk å svare, kom det et stønn fra Ronny, og han slo øynene opp. Ansiktet var fremdeles grått og glinsende av svette.

«Hvordan føler du deg?» hvisket Hermine.

«Elendig,» kvekket han. Han tok seg til den sårede armen og krympet seg. «Hvor er vi hen?»

«I skogen der de holdt Verdenscupen i rumpeldunk,» sa Hermine. «Jeg var ute etter noe innelukket og skjult, og dette –»

«– var det første du kom på,» avsluttet Harry for henne. Han så seg om på den tilsynelatende folketomme lysningen og kunne ikke la være å tenke på hva som skjedde sist de immiverte til det første stedet Hermine kom på: Dødseterne hadde funnet dem i løpet av få minutter. Var det psykomantikk som var forklaringen? Satt Voldemort og lakeiene hans i dette øyeblikk og visste hvor Hermine hadde ført dem?

«Tror du vi burde komme oss videre?» spurte Ronny Harry, og Harry skjønte på uttrykket at han tenkte på det samme.

«Vet ikke.»

Ronny så fremdeles temmelig blek og klam ut. Han hadde ikke engang gjort forsøk på å sette seg opp; det så ut som han var for svak til å prøve. Tanken på å flytte ham fristet ikke.

«Jeg tror vi blir her litt,» sa Harry.

Hermine så lettet ut da hun reiste seg.

«Hvor skal du?» spurte Ronny.

«Hvis vi skal bli her, burde vi sette ut noen sikringsheksinger rundt omkring,» svarte hun. Hun løftet tryllestaven og begynte å gå i en stor sirkel rundt Harry og Ronny mens hun mumlet formler. Harry kunne skjelne små krusninger i lufta rundt dem; det var som om hun hadde lagt en hetedis over bare denne lysningen.

«*Contrahexia ... Parero totalis ... Bloccus gompus ... Surrusorlio* … Vil du finne fram teltet, Harry?»

«Telt? Hvilket telt?»

«I veska, vel!»

«I ves- å ja, så klart,» sa Harry.

Denne gangen brydde han seg ikke med å kjenne etter og brukte bare en ny apportformel. Teltet kom til syne som en kaotisk masse av teltduk, tau og stenger. Det luktet såpass av katt at han dro kjensel på det som teltet de hadde sovet i natta før Verdenscupen.

«Jeg trodde dette tilhørte han departementsfyren, Puddelmann?» sa han og begynte med å prøve å fikle løs teltpluggene.

«Han ville visst ikke ha det igjen, han er så plagd med lumbago,» sa Hermine, som nettopp nå utførte noen kompliserte åttetallsfigurer i lufta, «så faren til Ronny sa jeg kunne låne det. *Reisoppio!*» la hun plutselig til og pekte på telt-virvaret. I én grasiøs bevegelse svevde hele greia til værs og landet igjen, ferdig oppsatt, rett foran en forbløffet Harry. Den siste teltpluggen rev seg fri av hånden hans, suste etter og landet med et *klunk* for enden av en bardun.

«*Antiantagon!*» avsluttet Hermine med noen siste snirkler med staven til værs. «Vel, mer kan ikke jeg. Det skulle iallfall sikre at vi vet det hvis de kommer, men jeg kan ikke garantere at det kan beskytte oss mot Vol-»

«Ikke si det navnet!» avbrøt Ronny henne hardt.

Harry og Hermine så på hverandre.

«Unnskyld,» sa Ronny og stønnet litt mens han støttet seg opp og så på dem, «det er bare at det føles som – som en våde eller noe. Kan vi ikke kalle'n Han-du-veit, vær så snill?»

«Humlesnurr sa at å være redd for et navn –,» begynte Harry.

«I tilfelle du ikke har lagt merke til det, kamerat, så hjalp det liksom ikke Humlesnurr noe større å si navnet hans, da, til sjuende og sist,» bjeffet Ronny tilbake. «Bare – bare vis litt respekt for Han-du-veit, er det greit?»

«*Respekt?*» gjentok Harry, men Hermine sendte ham et advarende blikk; han skulle tydeligvis la være å ta opp noen diskusjon så lenge Ronny var så svak.

Harry og Hermine halvt bar og halvt dro Ronny inn gjennom teltåpningen. Inni var teltet akkurat slik Harry husket det: en liten leilighet, fullt utstyrt med bad og et ørlite kjøkken. Han skubbet unna en gammel

lenestol og fikk lagt Ronny forsiktig ned på underkøya i en køyeseng. Selv denne korte forflytningen hadde gjort Ronny enda blekere, og da de hadde fått ham overende på madrassen, lukket han øynene og sa ikke mer på en stund.

«Jeg lager litt te,» sa Hermine andpustent. Hun hentet opp vannkjele og krus av pungen og satte kursen for kjøkkenet.

Den varme drikken gjorde like godt som ildwhiskyen den natta Galøye døde, syntes Harry; det kjentes som om den svidde bort litt av frykten som sitret i brystet. Det gikk noen minutter, så sa Ronny:

«Åssen tror dere det gikk med Mulevarpene?»

«Med litt flaks har de kommet seg unna,» sa Hermine og knuget om det varme kruset som for å søke trøst. «Hvis ikke herr Mulevarp mistet hodet helt, brukte han med-eksivering og fikk med seg kona si, og så tar de med seg barna og rømmer fra landet med det samme. Det var det Harry sa hun skulle, iallfall.»

«Herregud, jeg håper de kom seg unna,» sa Ronny og lente seg tilbake mot putene. Det virket som teen gjorde ham godt; han hadde fått tilbake litt av fargen. «Men jeg fikk liksom ikke følelsen av at Mons Mulevarp var så superkvikk i toppen, akkurat, sånn som alle snakka til meg mens jeg var han. Å, jøss, jeg håper de greide seg … tenk om de havna i Azkaban på grunn av oss …»

Harry kikket bort på Hermine, og spørsmålet han skulle til å stille – om fru Mulevarps manglende tryllestav kunne hindre henne i å med-eksivere med mannen sin – døde i halsen. Hermines blikk fulgte Ronny som bekymret seg for Mulevarpenes skjebne, og ansiktet hennes var fylt av slik ømhet at det føltes nesten som om Harry hadde grepet henne på fersken i å kysse ham.

«Æh … har du den, altså?» spurte han, delvis for å minne henne om at han var der.

«Har … hva da?» sa hun og skvatt litt.

«Det vi nettopp har gått igjennom alt dette her for? Medaljongen, vel! Hvor er medaljongen?»

«*Fikk dere tak i'n?*» ropte Ronny og satte seg opp i putene. «Det er aldri noen som forteller meg noe som helst! Jøsses, dere kunne jaggu ha nevnt det, syns jeg!»

«Vi var liksom opptatt med å rømme for livet fra dødseterne, da,» sa Hermine. «Her.»

Og hun fisket medaljongen opp av kuttelomma og rakte den til Ronny.

Den var på størrelse med et hønseegg. En snirklet 'S', innsatt med en mengde små, grønne steiner, glimtet matt i det duse lyset som trengte inn gjennom teltduken.

«Det er'ke mulig at noen har ødelagt'n siden Krynkel hadde'n, vel?» spurte Ronny håpefullt. «Jeg mener, er vi sikre på at det fremdeles er en malacrux?»

«Jeg tror det,» sa Hermine. Hun fikk den tilbake fra ham og gransket den grundig. «Det ville vært spor av skader hvis den var blitt ødelagt med magi.»

Hun rakte den til Harry, og han snudde og vendte på den mellom fingrene. Tingesten så aldeles uskadd ut, uberørt. Han husket de forvridde restene av dagboka, og steinen i malacrux-ringen som hadde sprukket da Humlesnurr ødela den.

«Jeg tipper Krynkel har rett,» sa han. «Først må vi finne ut åssen vi åpner den, før vi kan ødelegge den.»

Idet han sa det, gikk det plutselig opp for ham hva det var han holdt, hva som levde bak den lille gulldøra. Tross alt deres strev for å finne den merket han en voldsom impuls til bare å slynge hele medaljongen langt vekk, men behersket seg. Han prøvde å bryte den opp med fingrene, og deretter med den formelen Hermine hadde brukt for å åpne døra til Regulus' rom; ingen av delene virket. Han ga medaljongen videre til Ronny og Hermine, og begge prøvde sitt beste, men uten mer hell enn han selv hadde hatt.

«Men dere kan føle det, ikke sant?» spurte Ronny beklemt mens han knuget den hardt i knyttneven.

«Føle hva da?»

Ronny rakte ham malacruxen. Det tok et sekund eller to, men så begynte Harry å skjønne hva Ronny mente. Var det han merket sitt eget blod som

pulserte i årene, eller var det noe som banket inni medaljongen, som et ørlite metallhjerte?

«Hva skal vi gjøre med den?» spurte Hermine.

«Ha den på et trygt sted til vi finner ut åssen vi får ødelagt den,» svarte Harry. Og enda så nødig han ville, hengte han kjedet om halsen og stappet den ut av syne under kutten, hvor den ble hengende mot brystet hans ved sida av pungen han hadde fått av Gygrid.

«Jeg syns vi skulle skifte på å holde vakt utenfor teltet,» sa han til Hermine. Han reiste seg og strakte seg. «Og vi må tenke på litt mat også. Nei, du blir her,» tilføyde han skarpt, da Ronny prøvde å sette seg opp og straks fikk en utrivelig grønnfarge.

Snikoskopet Harry hadde fått av Hermine til bursdagen ble omhyggelig balansert på bordet i teltet, og resten av dagen delte Harry og Hermine på vaktjobben. Men snikoskopet ble stående stumt og stille på spissen hele dagen, og enten det skyldtes sikringsheksingene og gompeavstøtningsformlene Hermine hadde utplassert, eller at det sjelden kom folk på disse kanter, ble deres hjørne av skogen liggende uforstyrret av alt unntatt fugler og ekorn. Slik fortsatte det utover kvelden. Harry tente staven klokka ti, da han avløste Hermine, og speidet rundt seg i den stille skogen. Høyt over ham flagret flaggermusene over den lille flekken av stjerneklar himmel, som var alt han kunne se fra den skjermede lysningen deres.

Han merket at han var sulten og en anelse svimmel. Mat hadde Hermine ikke tatt med i den magiske pungen sin, siden hun hadde regnet med at de skulle tilbake til Grimolds plass før kvelden, og de hadde ikke spist annet enn litt sopp som Hermine hadde plukket mellom de nærmeste trærne og kokt i en campingkjele. Ronny hadde skjøvet sin porsjon fra seg etter en munnfull eller to og sett litt grønn ut; Harry hadde holdt ut, men det var bare for ikke å såre Hermines følelser.

Stillheten rundt ham ble nå og da brutt av litt rasling og kanskje knasing i en kvist. Harry trodde helst lydene skyldtes dyr og ikke mennesker, men hånden knuget likevel hardt om tryllestaven. Han følte seg allerede uvel

nok i magen etter den ørlille porsjonen med seig sopp, og ubehaget ble bare verre.

Han hadde trodd han skulle føle seg kjempeglad hvis de greide å stjele tilbake malacruxen, men det gjorde han ikke. Han stirret ut i mørket, som stavskjæret bare opplyste en liten bit av, og følte ikke annet enn bekymring for hva som ville skje videre. Det var som om han hadde løpt og løpt mot dette punktet i ukevis, månedsvis, kanskje årevis, og plutselig var det bråstopp; det var ikke mer vei igjen.

Det var flere malacruxer der ute etsteds, men han hadde ikke den fjerneste anelse om hvor. Han visste ikke engang *hva* de var, alle sammen. Nei, han ante ikke engang hvordan han skulle ødelegge den eneste de *hadde* funnet, malacruxen som for øyeblikket hang mot den nakne huden på brystet. Underlig nok hadde den ikke tatt til seg varme fra kroppen hans; den kjentes like kald mot huden som om den nettopp var tatt opp av iskaldt vann. Innimellom syntes han – eller kanskje det bare var innbilning – at han kunne merke de ørsmå hjerteslagene tikke i vei, ute av takt med hans egne.

Vage forutanelser smøg seg innpå ham der han satt i mørket; han prøvde å stålsette seg mot dem, skyve dem fra seg, men de kom og kom, ubønnhørlig. *Så lenge begge lever, kan ingen av dem leve …* Ronny og Hermine, som snakket lavmælt sammen i teltet bak ham – de kunne snu og gå sin vei; det kunne ikke han. Og der Harry satt og prøvde å mestre sin egen frykt og utmattelse, syntes han det var som om den tikkende malacruxen mot brystet tikket bort den tida han hadde igjen … *En sånn dum tanke*, sa han til seg selv, *ikke tenk sånn …*

Det hadde begynt å prikke i arret igjen. Han var redd det var ham selv som fikk det til å skje ved å tenke slike tanker, så han prøvde å styre dem i andre retninger. Han tenkte på stakkars Krynkel, som hadde ventet dem hjem og fått Øxodd i stedet. Ville nissen holde tett, eller ville han fortelle dødseteren alt han visste? Harry ville helst tro at Krynkel hadde begynt å se annerledes på ham gjennom den siste måneden, at han nå ville være lojal, men hvem kunne vite hva som ville skje? Hva om dødseterne torturerte nissen? Kvalmende bilder svermet gjennom hodet på ham, og han prøvde å skyve dem bort, disse også, for det var ingenting han kunne gjøre for

Krynkel. Han og Hermine hadde allerede avgjort at de ikke kunne kalle ham til seg, for hva om noen fra departementet fulgte med? De kunne ikke regne med at nissenes form for immivering ikke hadde den samme svakheten som hadde latt Øxodd henge med på Hermines erme til Grimolds plass.

Nå brant det virkelig i arret. Han tenkte at det var så mye de ikke visste: Lupus hadde hatt rett i det han sa om magi de aldri hadde møtt eller forestilt seg. Hvorfor hadde ikke Humlesnurr forklart mer? Hadde han tenkt at det var tid nok, at han kom til å leve i årevis, ja, i århundrer, kanskje, som sin venn Nicolas Flamel? I så fall tok han feil … det hadde Slur sørget for … Slur, den sovende slangen, som hadde hogd til på toppen av tårnet …

Og Humlesnurr hadde falt … falt …

«*Gi meg den, Gregorovitsj.*»

Stemmen hans var høy og klar og kald, og hånden han løftet tryllestaven med var hvit og hadde lange fingre. Mannen han pekte på hang opp ned i lufta, enda det ikke var noe tau som holdt ham oppe; han hang der og svingte, med armene bundet fast til kroppen av usynlige, uhyggelige bånd, og det vettskremte ansiktet – på høyde med Harrys – var rødt av alt blodet som hadde strømmet til hodet. Håret var kritthvitt og skjegget tykt og buskete – en julenisse, bundet opp som en mortensgås.

«Jeg har ikke den, jeg har ikke mer den! Den ble stjelet fra meg siden mange år!»

«Lyv ikke for fyrst Voldemort, Gregorovitsj. Han vet det – han vet det alltid.»

Pupillene til den hengende mannen var svære, oppspilte av frykt, og det var som om de fortsatte å utvide seg, ble større og større, til mørket svelget Harry hel –

Og nå gled han fort bortover en mørk gang bak den tykke, lille Gregorovitsj, som holdt en lykt i hånden. Gregorovitsj rev opp en dør innerst i gangen, og lykteskjæret opplyste noe som måtte være et verksted – i den duvende lyskretsen glimtet det i trespon og gull, og der, i vinduskarmen, satt en ung mann vaglet som en gigantisk fugl. I det halve sekundet lyktelyset nådde ham, så Harry det gylne håret og det vakre,

leende ansiktet – og så skjøt en lammevåde ut fra inntrengerens stav, og gutten selv gjorde en elegant kollbøtte ut av vinduet og forsvant med et hanegal av latter.

Og Harry kom stupende tilbake, ut av disse vide pupillene som av en tunnell, og Gregorovitsj' ansikt var fordreid av redsel.

«*Hvem var tyven, Gregorovitsj?*» sa den høye, kalde stemmen.

«*Jeg vet ikke, jeg har aldri vitet, en ung mann – nei – vær så snill, VÆR SÅ SNILL –*»

Et skrik som bare varte og varte, og så et blaff av grønt lys –

«Harry!»

Han åpnet øynene og hev etter pusten; det hamret i pannen. Han hadde svimt av mot teltveggen, sklidd sidelengs nedover duken og lå langflat på bakken. Derfra så han opp på Hermine og bustehåret hennes som skjulte den lille fliken av himmel som åpnet seg mellom trærne over dem.

«Drøm,» sa han, satte seg fort opp og prøvde å møte det olme blikket med et uskyldig fjes. «Må ha duppet av – unnskyld.»

«Jeg vet at det var arret! Jeg ser det på uttrykket ditt! Du så inn i tankene til Vol-»

«Ikke si det navnet!» sa en sint stemme inne fra teltet.

«*Nei vel!*» svarte Hermine. «Til *Han-du-vet*, da!»

«Det var ikke fordi jeg ville det!» sa Harry. «Det var en drøm! Kan *du* kontrollere hva du drømmer om, Hermine?»

«Hvis du bare ville lære å psykoblokke –»

Men Harry var ikke interessert i noen skjennepreken; han ville snakke med dem om det han nettopp hadde sett.

«Han har funnet Gregorovitsj, Hermine, og jeg tror han drepte ham, men før det leste han tankene hans, og jeg så –»

«Jeg tror det er best jeg overtar vaktholdet hvis du er så trett at du sovner,» sa Hermine kaldt.

«Jeg kan holde på til det blir din tur!»

«Nei, det er tydelig at du er utslitt. Gå inn og legg deg.»

Hun plumpet ned ved teltåpningen og var ikke til å rikke. Harry var sint, men ville helst unngå en krangel, så han bøyde seg og krabbet inn.

Ronny var fortsatt blek i fjeset nede i underkøya. Harry klatret opp i den øverste, la seg ned og glodde opp i den mørke teltduken. Etter en stund sa Ronny, så lavt at stemmen ikke skulle bære ut til Hermine ved utgangen:

«Hva driver'n med nå? Han-du-veit?»

Harry knep øynene hardt sammen og prøvde å huske hver detalj. Så hvisket han ut i mørket:

«Han fant Gregorovitsj. Han hadde bundet ham og drev og torturerte ham.»

«Åssen skal Gregorovitsj få lagd noen ny stav til'n hvis'n er surra fast?»

«Ikke spør meg … Sprøtt, hæ?»

Harry lukket øynene og tenkte over alt han hadde sett og hørt. Jo mer han husket, jo mindre forsto han … Voldemort hadde ikke sagt et ord om Harrys stav, ingenting om tvillingkjernene, ingenting om at Gregorovitsj skulle lage en ny og kraftigere stav som kunne ta knekken på Harrys …

«Det var noe han ville ha av Gregorovitsj,» sa han, fremdeles med sammenknepne øyne. «Han krevde å få det, men Gregorovitsj sa det var blitt stjålet fra ham … og så … og så …»

Han husket hvordan han, som Voldemort, liksom hadde stupt inn gjennom øynene, gjennom minnene til Gregorovitsj …

«Han leste tankene hans, og der så jeg en ung fyr som satt i en vinduskarm, og han skjøt en forbannelse på Gregorovitsj og forsvant. Det var han som stjal det, han stjal hva det nå var Handu-vet var ute etter. Og … og jeg tror jeg har sett ham et eller annet sted …»

Harry ønsket han kunne fått et glimt til av den leende gutten. Det var årevis siden det tyveriet, ifølge Gregorovitsj. Hvorfor virket den unge tyven så kjent?

Lydene i skogen utenfor ble dempet på vei inn i teltet; alt Harry kunne høre var pusten til Ronny. Etter en stund hvisket Ronny: «Du kun'ke se hva tyven holdt, da?»

«Nei … det må ha vært noe lite.»

«Harry?»

Trespilene under Ronnys madrass knirket idet han skiftet stilling.

«Harry, du tror’ke Han-du-veit er ute etter noe nytt å lage en malacrux av?»

«Jeg vet ikke,» sa Harry langsomt. «Kan være. Men ville det ikke være farlig for ham å lage enda flere? Sa ikke Hermine at han hadde strukket sjelen til bristepunktet alt?»

«Jo’a, men kanskje han ikke veit det.»

«Jo … kanskje,» sa Harry.

Han hadde vært så sikker på at Voldemort lette etter en vei rundt problemet med tvillingkjernene, at det var en løsning på dét han så etter hos den gamle stavmakeren … og likevel hadde han drept ham, og øyensynlig uten å stille et eneste spørsmål om stavkunne.

Hva var det Voldemort prøvde å finne? Og han som hadde Magidepartementet og hele trollmannsverdenen for sine føtter, hvorfor var han langt av lei og bare opptatt av én ting: å finne en gjenstand som Gregorovitsj en gang hadde eid, og som var blitt stjålet av en ukjent tyv?

Han kunne fremdeles se for seg den blonde guttens ansikt – en slags vill fryd – noe Fred og Frank-sk, når de flirte triumferende over en vellykket revestrek. Han hadde stupt ut fra vinduet som en fugl, og Harry hadde sett ham før, bare han kunne komme på hvor …

Nå som Gregorovitsj var død, var det den muntre tyven som var i fare, og det var ham Harrys tanker ble hengende ved mens det begynte å romle i snork fra underkøya, og han selv sakte gled inn i søvnen på ny.

KAPITTEL FEMTEN

GNOMENS HEVN

Tidlig neste morgen, før noen av de to andre våknet, gikk Harry ut av teltet for å lete etter det eldste og mest knortete, men samtidig det seigeste treet som var å finne. I skyggen av det begravde han Galøye Bisters øye og merket stedet ved å risse et lite kors i barken med tryllestaven. Stort var det ikke, men han følte at Galøye langt heller hadde villet det slik, framfor å sitte fast på døra til Dolorosa Uffert. Så gikk han tilbake til teltet for å vente på at de andre skulle våkne, så de kunne diskutere hva de nå skulle finne på.

Harry og Hermine mente det var best ikke å bli værende noe sted for lenge, og Ronny sa seg enig, på det ene vilkåret at neste flytting bragte dem innen rekkevidde av et baconsmørbrød. Hermine gikk dermed i gang med å fjerne heksingene hun hadde satt ut rundt lysningen, mens Harry og Ronny utslettet alle spor og merker i bakken som kunne røpe at de hadde campet der, og så eksiverte de til utkanten av en liten markedsby.

Så snart de hadde satt opp teltet i ly av et lite skogholt og omgitt det med nye forsvarsheksinger, snek Harry seg ut under usynlighetskappen for å finne mat. Men det gikk ikke helt som planlagt. Han var ikke mer enn så vidt kommet inn i byen da en unaturlig kulde, tetnende tåke og en brått mørknende himmel fikk ham til å stivne på stedet.

«Men du kan jo kalle fram en sabla sterk skytsverge!» protesterte Ronny da Harry kom tomhendt tilbake, og så andpusten at han knapt kunne hviske det ene ordet «desperanter».

«Jeg … fikk ikke … til noen,» peste han og holdt seg for stinget i sida. «Kom … ikke.»

Forskrekkelsen og skuffelsen i ansiktene deres gjorde ham helt skamfull. Det hadde virkelig vært som et mareritt, å se desperantene komme glidende ut av tåka der framme, kjenne den lammende kulda som blokkerte lungene, høre den fjerne ulingen fylle ørene, og så merke at han ikke var i stand til å forsvare seg. Det hadde krevd alt han kunne mønstre av viljestyrke å rive seg løs og løpe og bare la de øyeløse desperantene gli uforstyrret rundt blant gompene, som riktignok ikke kunne se dem, men garantert kom til å føle håpløsheten de spredde rundt seg hvor de kom.

«Så da har vi fremdeles ikkeno' mat, altså.»

«Ti nå stille, Ronny,» glefset Hermine. «Hva var det som skjedde, Harry? Hvorfor tror du du ikke fikk til skytsvergen din? Du greide det jo helt flott i går!»

«Jeg vet ikke.»

Han hadde sunket dypt ned i en av Puddelmanns gamle lenestoler og følte seg mer ydmyket for hvert øyeblikk som gikk. Hva om det var noe som hadde slått klikk inni ham? I går virket som så lenge siden; i dag kunne han vært tretten år igjen, og den eneste som kollapset på Galtvort-ekspressen.

Ronny sparket til et stolbein.

«Hæ?» snerret han til Hermine. «Jeg er sulten! Alt jeg har fått i meg siden jeg blødde halvt i hjæl er et par fluesopp!»

«Så gå og bryt deg igjennom de desperantene selv, da!» sa Harry ergerlig.

«Gjerne for meg, det er bare at jeg har armen i bind, om du ikke har lagt merke til det!»

«Så greit, da.»

«Og hva skal det liksom bety –?»

«Å, det er jo opplagt!» utbrøt Hermine og slo seg for pannen så brått at begge de to andre holdt munn. «Harry, gi meg medaljongen! Fort deg litt, da,» sa hun utålmodig og knipset med fingrene til ham da han ikke reagerte, «malacruxen, Harry, du har den jo på deg!»

Hun holdt fram hånden, og Harry løftet gullkjedet over hodet. I samme øyeblikk det mistet kontakten med huden, følte han seg fri og merkelig lett. Han hadde ikke engang merket hvor klam han var, eller at en tung bør lå og presset på magen, før begge deler ble borte.

«Bedre?» spurte Hermine.

«Jøss ja, *mye* bedre!»

«Harry,» sa hun og huket seg ned foran ham; tonen var den han forbandt med sykebesøk hos noen det virkelig spøkte for. «Du tror ikke at du ble besatt, vel?»

«Hæ? Nei!» sa han defensivt. «Jeg husker alt vi har gjort mens jeg har hatt den på meg. Hvis jeg hadde vært besatt, ville jeg vel ikke husket noe, eller? Gulla fortalte meg at noen ganger husket hun ingen ting.»

«Hm,» sa Hermine og kikket ned på den tunge medaljongen. «Men kanskje vi ikke burde ha den på oss. Vi kan bare ha den liggende i teltet.»

«Vi lar ikke den malacruxen bare ligge og flyte, nei,» sa Harry bestemt. «Hvis vi mister den, hvis den blir stjålet –»

«OK, da, OK,» sa Hermine, og dermed hengte hun den om halsen selv og gjemte den under skjortebrystet. «Men da tar vi det på omgang å gå med den, så ingen har den for lenge.»

«Femenalt,» sa Ronny surt, «og nå som den saken er avgjort, kan vi værsåsnill å få tak i litt mat?»

«Greit, men da drar vi et annet sted og finner det,» sa Hermine med et fort øyekast på Harry. «Ingen vits i å bli et sted hvor vi vet det lusker desperanter rundt.»

De endte med å slå seg til for natta i en utmark til en avsidesliggende bondegård, hvor de også greide å få tak i egg og brød.

«Det er ikke egentlig å stjele, er det vel?» spurte Hermine bekymret mens de stappet i seg eggerøre og ristet brød. «Ikke når jeg la igjen noen penger ved hønsehuset?»

Ronny rullet med øynene og sa med munnen full: «’E’-mi-me, ’u må’hhe *’e’ym’e* ’eg håmm! Happ’a!»

Og det var virkelig adskillig lettere å slappe av når en var velbehagelig mett. Krangelen om desperantene forsvant i latteren den kvelden, og Harry

følte seg rent munter igjen, ja, håpefull, da han tok den første av de tre nattevaktene.

Dette var deres første erfaring med at full mage er lik godt humør, mens en tom en betyr kjekling og surmuling. Dette var mindre overraskende for Harry enn for de andre, siden han hadde gjennomlevd bortimot rene sulteperioder hos Dumlingene. Hermine klarte så noenlunde å beholde humøret de kveldene de ikke greide å snoke til seg annet enn bær eller en tørr kjeks – vel, litt kortere lunte hadde hun kanskje, og taushetene hennes var heller mugne. Ronny derimot hadde alltid vært vant til tre solide måltider om dagen, enten de nå kom fra moren eller husnissene på Galtvort, og sult gjorde ham både urimelig og oppfarende. Og hver gang mangel på mat falt sammen med hans tur til å bære malacruxen, ble han direkte ubehagelig.

«Og nå, da?» ble hans faste refreng. Det virket aldri som han hadde noen ideer selv; han bare ventet at Harry og Hermine skulle varte opp med planer mens han selv satt og grumlet over matmangelen. Så Harry og Hermine tilbragte time etter fruktesløs time med å spekulere på hvor resten av malacruxene kunne være å finne, og hvordan de kunne få ødelagt den de alt hadde – og gjentok seg mer og mer, siden de ikke visste mer enn før.

Humlesnurr hadde fortalt Harry at han trodde Voldemort hadde gjemt malacruxene på steder som hadde en spesiell betydning for ham, så det ble til at de gnålte på den samme, kjedsommelige oppramsingen av steder de visste at Voldemort hadde bodd eller besøkt. Barnehjemmet hvor han ble født og vokste opp, Galtvort hvor han gikk på skolen, Borgia & Brust hvor han hadde jobbet etter endt skolegang, og deretter Albania hvor han hadde tilbragt årene i eksil – disse ble grunnlaget for evinnelige spekulasjoner.

«Ja da, så drar vi til Albania, da. Sku'ke ta mer enn en ettermiddag å lete gjennom et helt land,» sa Ronny sarkastisk.

«Det kan ikke være noe der. Han hadde allerede lagd fem av malacruxene sine før han måtte i eksil, og Humlesnurr var sikker på at slangen var den sjette,» sa Hermine. «Vi vet at slangen ikke er i Albania, den pleier å være hos Vol-»

«*Har jeg'ke sagt at du skal slutte å si det der?*»

«Ja vel! Slangen pleier å være hos Han-du-vet – fornøyd nå?»

«Ikke noe særlig, nei.»

«Jeg kan ikke tenke meg at han gjemte noe hos Borgia & Brust,» sa Harry; han hadde sagt akkurat det samme flere ganger før, men sa det om igjen nå for å bryte den ubehagelige tausheten. «Borgia & Brust var eksperter på svart-effekter; de ville skjønt at det var en malacrux med det samme.»

Ronny gjespet demonstrativt. Harry kvalte en sterk impuls til å pælme noe etter ham og fortsatte: «Jeg tror nå fremdeles at han kan ha gjemt noe på Galtvort.»

Hermine sukket.

«Men da ville jo Humlesnurr ha funnet det, Harry.»

Harry gjentok sitt velbrukte argument til forsvar for teorien.

«Jeg hørte selv Humlesnurr si at han aldri hadde trodd at han kjente til alle Galtvorts hemmeligheter. Jeg har jo sagt at hvis det var ett sted Vol-»

«Hoi!»

«HAN-DU-VET, da!» ropte Harry, provosert hinsides bristepunktet. «Hvis det var ett sted som virkelig betydde noe for Han-du-vet, så var det Galtvort!»

«Gi deg'a,» blåste Ronny. «*Skolen* hans?»

«Ja, nettopp skolen! Det var det første virkelige hjemmet han hadde, det stedet som viste at han var noe spesielt, den betydde alt for ham, og selv etter at han sluttet –»

«Det *er* Han-du-veit du snakker om, eller? Ikke deg sjøl?» spurte Ronny. Han nappet i kjedet med malacruxen han hadde om halsen, og Harry kjente en sterk trang til å ta tak i det og kvele ham.

«Du fortalte at Han-du-vet ba Humlesnurr om jobb der etter at han hadde sluttet,» sa Hermine.

«Stemmer,» sa Harry.

«Og Humlesnurr trodde han ville tilbake bare fordi det var noe han ville finne, sannsynligvis et nytt arvestykke etter en av grunnleggerne, for å lage enda en malacrux av det?»

«Ja,» sa Harry.

«Men så fikk han jo ikke jobben, da,» sa Hermine. «Så dermed fikk han aldri sjansen til å finne noe arvestykke og gjemme det på skolen!»

«Nei vel, da,» sa Harry og måtte se seg slått. «Så glem Galtvort.»

Flere ledetråder hadde de ikke, så de dro til London, skjult under usynlighetskappen, for å lete etter barnehjemmet hvor Voldemort hadde vokst opp. Hermine lurte seg inn på et bibliotek, slo opp i arkivene der og oppdaget at hjemmet var blitt revet for mange år siden. De besøkte stedet; der sto det nå en kontorblokk.

«Vi kunne jo prøve å grave under fundamentene?» foreslo Hermine halvhjertet.

«Han ville ikke ha gjemt noen malacrux der,» sa Harry. Det hadde han visst hele tida: Barnehjemmet var det stedet Voldemort var aller mest oppsatt på å komme bort fra, så der ville han aldri finne på å skjule en bit av sjelen sin. Humlesnurr hadde vist Harry at når Voldemort valgte sine skjulesteder, var det det storslagne eller mysteriøse han var ute etter; og denne triste, grå avkroken av London var så fjernt du kunne komme fra Galtvort eller departementet eller en bygning som Flirgott, trollmannsbanken, med sine gulldører og marmorgolv.

I mangel av nye ideer fortsatte de bare å flytte rundt på bondelandet og, av sikkerhetsgrunner, slå opp teltet et nytt sted hver kveld. Hver morgen passet de på å fjerne alle spor etter at de hadde vært der, før de eksiverte til enda en avsides og skjermet plett – nye skogholt, skyggefulle fjellkløfter, fiolette moer, krattkledde lier, og en gang en steinet strand innerst i en lun vik. To ganger i døgnet skiftet de på å bære malacruxen, som i en slags pervers, sakte-film-versjon av stolleken, hvor alle grudde seg til musikken stoppet, siden premien var tolv timer med fordoblet frykt og engstelse.

Det fortsatte å prikke i arret. Harry la merke til at det oftest skjedde når det var ham som bar malacruxen, og noen ganger kunne han ikke unngå å vise at det gjorde vondt.

«Hæ? Hva så du nå?» ville Ronny vite hver gang han så Harry krympe seg.

«Et fjes,» mumlet Harry hver gang. «Det samme. Tyven som stjal fra Gregorovitsj.»

Og hver gang snudde Ronny seg bort og gjorde ikke engang forsøk på å skjule skuffelsen. Harry visste han håpet å høre nytt om familien sin, eller om resten av Føniksordenen, men han var tross alt ingen TV-antenne heller; han kunne bare se det Voldemort tenkte på i øyeblikket, ikke skru over på det som passet ham selv. Og Voldemort var øyensynlig totalt oppslukt av denne ukjente unggutten med smilefjeset, skjønt Harry var sikker på at han ikke visste mer om hvem og hvor han var enn Harry selv. Men det fortsatte å svi i arret, og den muntre, blonde gutten fortsatte å sveve provoserende ytterst i minnet, og gradvis greide Harry å bite i seg alle tegn på smerte eller ubehag, siden de to andre bare reagerte med utålmodighet så snart han nevnte tyven. Han kunne jo ikke akkurat bebreide dem det heller, når de nå lette så desperat etter et spor etter malacruxene.

Etter som dagene ble til uker, begynte han å få mistanke om at Ronny og Hermine snakket sammen uten – og om – ham. Det hendte iblant at de holdt opp å snakke når Harry kom inn i teltet, og to ganger han tilfeldigvis kom over dem, hadde de stukket hodene sammen og snakket så det rant, og begge gangene tidde de brått da de så at han kom og lot som de var travelt opptatt med å hente vann eller ved.

Han kunne ikke la være å lure: Når de hadde blitt med på dette som nå virket som en poengløs reise i hytt og pine, var det fordi de trodde han hadde en slags hemmelig plan som han før eller siden ville røpe for dem? Ronny gjorde ikke forsøk på å skjule sitt dårlige humør, og Harry begynte å bli redd for at Hermine også var skuffet over hans dårlige lederskap. I desperasjon vred han hjernen etter flere malacrux-gjemmesteder, men det eneste han kunne komme på var Galtvort, alltid Galtvort, og siden begge de to andre holdt dette for blankt usannsynlig, sluttet han å nevne det.

Høsten rullet utover landskapet, og når de flyttet til nye steder, slo de opp teltet på hauger av vissent løv. Naturlige tåkedotter gled sammen med dem desperantene spredde, og vind og regn gjorde ikke livet lettere. Riktignok ble Hermine stadig bedre til å identifisere spiselig sopp, men det kunne ikke helt kompensere for isolasjonen, mangelen på menneskelig selskap og deres totale uvitenhet om hva som egentlig foregikk i krigen mot Voldemort.

«Mora mi kan trylle fram god mat av tomme lufta, hun,» sa Ronny en kveld de satt i teltet på en elvebredd i Wales.

Han skjøv dystert rundt på klumpene av svidd, grå fisk på tallerkenen sin. Harry skottet automatisk bort på halsen hans og så, som ventet, et gullglimt fra kjedet med malacruxen. Han greide å bite i seg lysten til å kjefte; han visste jo at Ronnys humør ville bedre seg – litt – når tida var inne til å sende medaljongen videre.

«Moren din kan *ikke* trylle fram mat av luft,» sa Hermine. «Ingen kan det. Mat er det første av de fem hovedunntakene fra Gamps lov om elementartransfigu-»

«Slutt å snakk utenlandsk, for svarte,» sa Ronny og nappet ut et fiskebein mellom tennene.

«Det er umulig å lage god mat av ingenting! Du kan apportere den, hvis du vet hvor den er; du kan forvandle den, du kan øke mengden, forutsatt at du allerede har litt –»

«Vel, du kan droppe å øke mengden av dette, hvertfall, det smaker dritt,» sa Ronny.

«Harry fanget fisken, og jeg har gjort så godt jeg kunne med den! Jeg har lagt merke til at det bestandig blir meg som får ordne med maten; det er vel fordi jeg er jente, det da!»

«Nei, det er fordi du liksom skal være den flinkeste i magi!» skjøt Ronny tilbake.

Hermine spratt opp så biter av stekt gjedde fløy fra blikktallerkenen og ned på golvet.

«*Du* kan ta deg av matlagningen i morgen, Ronny; *du* kan skaffe ingrediensene og hekse dem til noe spiselig, så kan jeg sitte her og stønne og skjære grimaser, så kan du se hvor godt –»

«Ti still!» sa Harry, for opp og holdt begge hendene i været. «Ti still *nå*!»

Hermine ble dypt krenket.

«Hvordan kan du støtte ham, han gidder jo aldri å lag-»

«Vær stille, Hermine, jeg hører noen!»

Han lyttet intenst, fortsatt med hendene i været for at de skulle holde munn. Og så, gjennom susingen og brusingen fra den mørke elva utenfor,

hørte han stemmene igjen. Han kikket bort på snikoskopet. Det rørte seg ikke.

«Du satte ut en *surrusorlio*, vel?» hvisket han.

«Jeg gjorde alt,» hvisket hun tilbake. «*Surrusorlio*, gompeavstøtning, forvrengningsformler, alt sammen. De burde ikke kunne se eller høre oss, hvem det nå er.»

Kraftig subbing og skraping, steiner som skvatt, kvister som knakk – det var tydeligvis flere personer som nå kløv og kravlet nedover den bratte, skogkledde skråningen ned mot den smale bredden hvor de hadde satt opp teltet. De trakk stavene og ventet. Heksingene de hadde satt ut burde holde, nå i nesten stummende mørke, til å kamuflere dem for både gomper og hekser og trollmenn flest. Hvis dette var dødsetere, ville sikringstiltakene deres kanskje for første gang måtte prøve seg mot svart magi.

Stemmene ble høyere, men ikke lettere å forstå, da flokken av menn nådde ned til bredden. Harry anslo dem til å være bare fem– seks meter unna, men brusingen fra elva gjorde det umulig å være sikker. Hermine grep perlepungen og begynte å grave i den; etter et øyeblikk hadde hun funnet tre langører og kastet to av dem til Harry og Ronny, og de stoppet i all hast hver sin kjøttfargede ende i øret og stakk den andre enden ut gjennom teltåpningen.

Det gikk bare noen sekunder, så hørte Harry en sliten mannsstemme.

«Det burde være en laks eller to å få her, eller tror dere det er for tidlig på året? *Apporto* laks!»

De hørte flere plask, og deretter klaskelyder idet hud slo mot fisk. Noen gryntet fornøyd. Harry pjåtet langøret sitt dypere inn. Gjennom elvebrølet kunne han skjelne flere stemmer, men de snakket ikke noe menneskespråk han hadde hørt. Det var et grovt, umelodiøst språk, bare en rad skrallende, gutturale lyder, og det virket som det var to stykker som snakket, en med litt lavere, langsommere stemme enn den andre.

En dansende ild flammet opp utenfor teltduken, og store skygger beveget seg mellom teltet og flammene. Den herlige duften av stekt laks kom duvende og lokkende inn til dem. Så hørte de klirringen av bestikk mot tallerkener, og den første mannen snakket igjen.

«Værsgod, Klotak, Kornuk.»

Gnomer! formet Hermine med leppene. Harry nikket.

«Takk,» sa gnomene i kor.

«Så dere tre har vært på rømmen … hvor lenge da?» spurte en ny stemme, rund og behagelig, som forekom Harry vagt kjent. Han så for seg en mann med fyldig vom og trivelig fjes.

«Seks uker … sju … gud vet,» sa den trette mannen. «Støtte på Klotak en av de første dagene, slo oss sammen med Kornuk snart etterpå. Greit med litt selskap.» Det ble en pause, mens kniver skrapte mot tallerkener og blikkrus ble løftet opp og satt tilbake på bakken. «Hvorfor dro du, Teddy?» spurte den samme mannen.

«Visste de var ute etter meg,» svarte den runde stemmen, og plutselig visste Harry hvem det var: faren til Dult. «Hørte det var dødsetere i området i forrige uke og fant ut at det var best å stikke av. Ville ikke registrere meg som gompefødt – prinsippet, skjønner du – så jeg visste jo at det bare var et spørsmål om tid, opplagt at jeg måtte stikke før eller siden. Kona skulle være trygg nok; hun er fullblods. Og så traff jeg på Tommy her – hvor lenge er det siden nå, gutt, et par dager?»

«Ja,» sa en ny stemme, og Harry, Ronny og Hermine vekslet brått blikk, taust, men med hamrende hjerte: Det kunne ikke være noen annen enn Tommy Ding, kameraten deres fra Griffing.

«Gompefødt, hm?» spurte den første mannen.

«Vet ikke helt,» sa Tommy. «Faren min gikk fra muttern da jeg var liten. Men jeg har ikke noe bevis for at han var trollmann.»

Det ble stille litt, bortsett fra tyggelyder, og så sa Teddy noe igjen.

«Jeg må si jeg ble litt overrasket da jeg så deg, Dirik. Glad, men overrasket. Det gikk rykter om at du var tatt.»

«Jeg ble det,» sa Dirik. «Jeg var halvveis til Azkaban, men så greide jeg å rømme. Lamslo Dandel og rappet limen hans. Det gikk lettere enn du skulle trodd; jeg tror ikke fyren er helt til stede for tida. Lurer på om han kan være forfloket – i så fall skylder jeg et realt håndtrykk til den trollmannen eller heksa som gjorde det. Reddet livet mitt, antakelig.»

Det ble taust igjen; ilden sprakte, og elva bruste. Så sa Teddy: «Og dere to, da, hvor passer dere inn? Jeg, æh, hadde ellers inntrykk av at gnomene var *for* Han-du-vet, sånn i det store og hele.»

«Da har du fått feil inntrykk,» sa gnomen med den lyseste stemmen. «Vi tar ikke parti. Dette er en trollmannskrig.»

«Hvorfor er dere på rømmen da?»

«Jeg vurderte det som klokest,» sa den mørkere gnom-stemmen. «Jeg avslo en anmodning jeg betraktet som uforskammet, hvilket resulterte i at min personlige trygghet kom i fare.»

«Hva var det de ville du skulle gjøre?» spurte Teddy.

«Påta meg plikter som ikke sømmet seg min rases verdighet,» svarte gnomen, og stemmen hans var grovere og mindre menneskelig da han sa det. «Jeg er ingen husnisse.»

«Hva med deg, da, Klotak?»

«Liknende grunner,» sa den lyse gnomstemmen. «Flirgott er ikke lenger under enekontroll av min rase. Jeg oppfatter ingen trollmann som herre.»

Han la til noe lavmælt på kaudervelsk, og Kornuk lo.

«Får vi òg høre vitsen?» spurte Tommy.

«Han sa at det er ting trollmenn ikke oppfatter heller,» sa Dirik.

Det ble en kort pause.

«Jeg er ikke helt med,» sa Tommy.

«Jeg fikk min lille hevn før jeg dro min vei,» sa Klotak.

«Supert, mann – gnom, mener jeg,» rettet Teddy fort. «Du fikk ikke låst inn en dødseter eller to i et av de gamle høysikringshvelvene, vel?»

«Om så var, ville neppe sverdet hjulpet dem å bryte seg ut,» svarte Klotak. Kornuk lo igjen, og selv Dirik klukket litt.

«Tommy og jeg er visst fremdeles litt utafor,» sa Teddy.

«Det samme er Severus Slur, skjønt han ikke vet det,» sa Klotak, og de to gnomene brølte av ondskapsfull latter.

Inne i teltet pustet Harry fort og opphisset. Han og Hermine stirret på hverandre og lyttet av all kraft.

«Hørte du ikke om det, Teddy?» spurte Dirik. «Ungdommene som prøvde å stjele Griffings sverd fra Slurs kontor på Galtvort?»

Det føltes som om det gikk et elektrisk støt gjennom Harry og dirret i hver nerve; han kunne ikke røre seg.

«Ikke et ord,» sa Teddy. «Det sto ikke i *Profeten*, kan jeg tenke meg.»

«Nei, neppe,» klukklo Dirik. «Det var Klotak her som fortalte meg det; han hørte om det fra Rulle Wiltersen, som jobber i banken. En av ungdommene som prøvde å ta sverdet, var lillesøsteren hans.»

Harry kikket bort på Hermine og Ronny. Begge klamret seg til langøret sitt som til en livline.

«Hun og et par kamerater kom seg inn på Slurs kontor og knuste glasskapet hvor han visstnok oppbevarte sverdet. Slur fakket dem da de prøvde å smugle det ned trappa.»

«Velsigne dem,» sa Teddy. «Hva var det de tenkte – å bruke sverdet på Han-du-vet? Eller Slur selv?»

«Vel, uansett hva de hadde tenkt å bruke det til, så fant Slur ut at sverdet ikke lå trygt der det var,» sa Dirik. «Et par dager etter – han måtte vel først få marsjordre av Han-du-vet, tenker jeg – sendte han det ned til London til oppbevaring i Flirgott.»

Gnomene begynte å le igjen.

«Jeg skjønner fremdeles ikke vitsen,» sa Teddy.

«Det er falskt,» sa Klotak skurrende.

«Griffings sverd?»

«Ja visst. Det er en kopi – en ypperlig kopi, sant nok – men trollmannssmidd. Originalen ble smidd av gnomer for århundrer siden og har visse egenskaper som kun gnomgjorte våpen har. Hvor enn det ekte Griffing-sverdet måtte være, er det så visst ikke i hvelvet i Flirgott.»

«Jaså, du,» sa Teddy. «Og dette fant du det altså unødvendig å fortelle dødseterne?»

«Jeg så ingen grunn til å bry dem med slike opplysninger,» sa Klotak selvtilfreds, og denne gangen lo Teddy og Tommy like hjertelig som Kornuk og Dirik.

Inne i teltet lukket Harry øynene og satte all sin viljekraft inn på å få noen til å stille det spørsmålet han måtte ha svar på. Og etter et minutt som

virket som ti, gjorde Tommy nettopp det – med et lite støt kom Harry på at Tommy også hadde vært kjæreste med Gulla.

«Åssen gikk det med Gulla og de andre? De som prøvde å stjele det?»

«Å, de ble straffet, grusomt straffet,» sa Klotak likegyldig.

«Men er det bra med dem?» spurte Teddy fort. «For Wiltersen-familien trenger nok ikke flere skadde unger nå.»

«De led ingen alvorlig overlast, så vidt jeg vet,» sa Klotak.

«Flaks for dem,» sa Teddy. «Med det rullebladet til Slur får vi vel være glad til for at de er i live.»

«Så du tror på den historien, du, da, Teddy?» spurte Dirik. «Du tror det var Slur som drepte Humlesnurr?»

«Det er klart jeg tror,» sa Teddy. «Du vil ikke sitte der og fortelle meg at du tror Potter hadde noe med det å gjøre?»

«Vondt å vite hva en skal tro nå om stunder,» mumlet Dirik.

«Jeg kjenner Harry Potter,» sa Tommy. «Og jeg er brennsikker på at han er ekte saker – den utvalgte; kall det hva du vil.»

«Mjo, det er mange som gjerne ville tro det der, gutt,» sa Dirik. «Jeg òg. Men hvor har han gjort av seg? Stukket av, ser det ut til. Hvis han visste noe vi ikke vet, eller har noe så helt spesielt ved seg, skulle du vel trodd han hadde vært der ute og slåss, manet til motstand, istedenfor å gjemme seg. Og det *Profeten* skrev om ham, virket jo temmelig vanntett, da –»

«*Profeten?*» sa Teddy hånlig. «Dirik, hvis du fremdeles leser den møkka der, fortjener du å bli løyet for. Er det fakta du er ute etter, så les heller *Kleggen*.»

Det fulgte en plutselig eksplosjon av harking og brekningslyder og adskillige dunk; det virket som Dirik hadde satt et fiskebein i halsen. Omsider hostet han: «*Kleggen?* Den sinnssvake blekka til Xenofilius Lunekjær?»

«Den er ikke så sinnssvak nå om dagen,» sa Teddy. «Du skulle ta deg en titt. Xeno trykker alt det som *Profeten* tier om. I siste nummer står det ikke et fnatt om krøllhornede snørkjuker. Men det er klart, jeg vet jo ikke hvor lenge de lar ham drive på. Men Xeno sier, og det på forsida av hvert

nummer, at enhver trollmann som er mot Han-du-vet, burde ha som første prioritet å hjelpe Harry Potter.»

«Ikke lett å hjelpe en gutt som har forsvunnet fra jordens overflate,» sa Dirik.

«Nei, alvorlig talt – bare det at de ikke har tatt ham ennå, er jo en kjempebedrift,» sa Teddy. «Jeg hadde tatt imot et tips fra den gutten når det skulle være. Det er jo akkurat det *vi* prøver på, ikke sant – å holde oss på frifot?»

«Ja, jo, du har jo et poeng der,» sa Dirik tungt. «Med hele departementet og alle angiverne deres på utkikk etter ham, ville jeg jo ventet at de skulle tatt ham for lengst. Ikke for det, tenk om de *har* tatt ham og drept ham, men bare ikke sier noe om det?»

«Uff da, Dirik, ikke si sånt,» mumlet Teddy.

Det ble en lang pause, som ble fylt med ytterligere klirring av kniver og gafler. Neste gang noen sa noe, var det en diskusjon om de burde sove på bredden eller trekke oppover i skråningen. De bestemte seg for at trærne ga bedre skjul, slukket bålet og klatret oppover skrenten igjen. Stemmene døde bort.

Harry, Ronny og Hermine trakk til seg langørene. Harry hadde hatt stadig vanskeligere for å holde munnen lukket jo lenger de hadde lyttet, men nå klarte han ikke å si mer enn: «Gulla –sverdet –»

«Jeg vet det!» sa Hermine.

Hun kastet seg over den lille perlepungen, denne gangen med armen nedi til armhulen.

«Her … har … vi … det,» sa hun med sammenbitte tenner og trakk til seg noe som tydeligvis gjemte seg helt på bunnen. Langsomt kom hjørnet av en forsiret bilderamme til syne. Mens de andre løftet det tomme portrettet av Finius Persilius klar av veska, holdt hun tryllestaven rettet mot det, klar til å fyre av en heksing.

«Hvis noen har byttet ut det ekte sverdet med det falske mens det var på Humlesnurrs kontor, må Finius Persilius ha sett det,» peste hun mens de stilte opp maleriet mot teltduken. «Han henger rett ved sida av skapet!»

«Om han ikke sov, da,» sa Harry, men han holdt likevel pusten mens Hermine knelte ned foran det tomme lerretet, fortsatt med staven rett mot midten, kremtet og sa: «Æh – Finius? Finius Persilius?»

Ingenting skjedde.

«Finius Persilius!» sa hun igjen. «Rektor Svaart? Kunne De være så snill å snakke med oss? Vær så snill?»

«'Vær så snill' hjelper jo alltid,» sa en kald, spiss stemme, og Finius Persilius gled inn i rammen sin. I det samme ropte Hermine: «*Formørkio!*»

Plutselig var det malt et svart bind over de gløgge, svarte øynene til Finius Persilius, og dermed slo han seg mot rammekanten og hylte av smerte.

«Hva – hvordan våger – hva er det du –?»

«Beklager veldig, rektor Svaart,» sa Hermine, «men det er et helt nødvendig sikkerhetstiltak.»

«Fjern *umiddelbart* denne avskyelige tilføyelsen! Fjern den, sier jeg! Du ødelegger et kostelig kunstverk! Hvor er jeg? Hva er det som skjer?»

«Det kan være det samme hvor vi er,» sa Harry. Finius Persilius stivnet og oppga forsøket på å rive av seg det malte øyebindet.

«Det kan vel ikke være stemmen til den upågripelige herr Potter?»

«Kanskje,» sa Harry; han visste at dette ville sikre Finius Persilius' interesse. «Vi har et par spørsmål å stille Dem – om Griffings sverd.»

«Ah,» sa Finius Persilius og snudde hodet hit og dit i et forsøk på å få et glimt av Harry. «Jo. Det tåpelige pikebarnet oppførte seg meget uklokt der –»

«Hold snavla om søstera mi,» sa Ronny hardt. Finius Persilius hevet et overlegent øyebryn.

«Hvem flere er her?» spurte han og snudde på hodet. «Tonen din behager meg ikke! Piken og vennene hennes var ytterst dumdristige. Tenk å stjele fra rektor!»

«De stjal ikke,» sa Harry. «Sverdet tilhører ikke Slur.»

«Det tilhører rektor Slurs skole,» sa Finius Persilius. «Fortell meg hvilken rett Wiltersen-pikebarnet kan påberope seg? Hun fortjente sin straff, og det samme gjorde idioten Langballe og den løyerlige Lunekjær.»

«Nilus er ingen idiot, og Lulla er ikke løyerlig!» sa Hermine.

«Hvor er jeg?» gjentok Finius Persilius og ga seg til å krafse på bindet igjen. «Hvor har dere ført meg? Hvorfor har dere fjernet meg fra mine forfedres hus?»

«Gi blaffen i hvor vi er! Hvordan straffet Slur Gulla og Nilus og Lulla?» spurte Harry inntrengende.

«*Rektor* Slur sendte dem inn i Den forbudte skog for å utføre noen oppgaver for det fjolset, Gygrid.»

«Gygrid er ikke noe fjols!» sa Hermine skingrende.

«Og Slur trodde kanskje det var en straff,» sa Harry, «men Gulla og Nilus og Lulla fikk seg sikkert en god latter sammen med Gygrid. Den forbudte skogen … gjett om de har opplevd verre ting! Den skogen er barnemat!»

Nå var han virkelig lettet. Han hadde forestilt seg de verste ting – Martyriusforbannelsen, minst.

«Men det vi egentlig ville vite, rektor Svaart, er om noen andre kan ha, øh, fjernet sverdet noen gang?» spurte Hermine. «For å sende det til rensing, for eksempel, eller … eller noe?»

Finius Persilius oppga for et øyeblikk forsøket på å få øynene fri og knegget hånlig.

«*Gompefødte*,» sa han. «Gnomsmidde våpen har ikke behov for rensing, dumme pikebarn. Gnomsølv avstøter triviell skitt og tiltrekker seg kun slikt som styrker det.»

«Ikke kall Hermine dum,» sa Harry.

«Jeg trettes av alle disse motsigelser,» sa Finius Persilius. «Det er kanskje på tide å vende tilbake til rektorkontoret.»

Fremdeles med bindet for øynene begynte han å famle langs bilderammen for å føle seg vei ut av portrettet og tilbake til det på Galtvort. Plutselig fikk Harry en innskytelse.

«Humlesnurr! Kan De ta med Humlesnurr til oss?»

«Hva behager?» sa Finius Persilius.

«Portrettet av rektor Humlesnurr – kunne De ikke få ham med Dem over i Deres?»

Finius Persilius snudde hodet mot stemmen hans.

«Det er åpenbart ikke bare gompefødte som er uvitende, Potter. Portrettene på Galtvort kan riktig nok tale med hverandre, men de kan ikke bevege seg utenfor borgen, unntatt for å besøke et annet portrett av dem selv et annet sted. Humlesnurr kan ikke følge meg hit, og etter den behandlingen jeg er blitt utsatt for her, kan jeg forsikre at jeg ikke kommer på noen gjenvisitt, jeg heller!»

Litt motfallen måtte Harry bare se på at Finius fordoblet sine anstrengelser for å slippe ut av rammen.

«Rektor Svaart,» sa Hermine, «De kunne vel ikke bare fortelle oss, *vær så snill*, når sverdet sist ble tatt ut av skapet? Før Gulla tok det ut, altså?»

Finius snøftet utålmodig.

«Jeg tror siste gang jeg så Griffings sverd utenfor skapet, var da rektor Humlesnurr brukte det til å bryte i stykker en ring.»

Hermine snurret rundt og stirret på Harry. Ingen av dem våget å si mer i påhør av Finius Persilius, som omsider hadde greid å lokalisere utgangen.

«Nå vel, la meg ønske samtlige en god natt,» sa han spisst og begynte å gli ut av syne. Det var bare kanten av hattebremmen igjen da Harry plutselig ropte:

«Vent! Har De fortalt Slur at De så det?»

Finius Persilius stakk hodet, fremdeles iført bind, inn i rammen igjen.

«Rektor Slur har viktigere ting å tenke på enn Albus Humlesnurrs diverse eksentrisiteter. *Adjø*, Potter!»

Og dermed var han vekk, og alt som var igjen var den dystre bakgrunnen.

«Harry!» skrek Hermine.

«Jeg vet det!» ropte Harry. Han kunne ikke holde seg, han *måtte* slå knyttneven i lufta – dette var mer enn han hadde våget å håpe på. Han travet fram og tilbake i teltet. Det føltes som om han kunne løpt en mil; han var ikke engang sulten lenger. Imens stuet Hermine portrettet av Finius Persilius ned i perlepungen igjen, smekket låsen igjen og kastet veska fra seg, og så løftet hun et skinnende ansikt mot Harry.

«Sverdet kan ødelegge malacruxer! Gnomsmidde sverdblad tiltrekker seg bare slikt som styrker dem – Harry, det sverdet er innsatt med basiliskgift!»

«Og Humlesnurr ga meg det ikke fordi han trengte det selv – han ville bruke det på medaljongen –»

«– og han må ha skjønt at de aldri ville gi deg det hvis det sto i testamentet –»

«– og derfor lagde han en kopi –»

«– og gjemte det ekte … hvor?»

De så på hverandre. Harry følte at svaret svevde usynlig i lufta over hodet på dem, lokkende nært. Hvorfor hadde ikke Humlesnurr sagt det? Eller hadde han faktisk sagt det, bare at Harry ikke hadde skjønt det da?

«Tenk!» hvisket Hermine. «Tenk! Hvor ville han gjemt det?»

«Ikke på Galtvort,» sa Harry og gjenopptok travingen.

«I Galtvang etsteds?» foreslo Hermine.

«I Hylehuset?» sa Harry. «Dit kommer det aldri noen.»

«Men Slur vet jo veien – ville ikke det vært litt for risikabelt?»

«Humlesnurr stolte på Slur,» minnet Harry henne på.

«Ikke så mye at han fortalte ham at han hadde byttet om sverdene,» sa Hermine.

«Jøss ja, det har du rett i!» sa Harry. Og den tanken var enda mer oppmuntrende: Humlesnurr hadde altså hatt sine tvil – små, kanskje, men likevel – om Slurs pålitelighet. «Vel, ville han gjemt sverdet godt unna Galtvang, da? Hva tror du, Ronny? Ronny?»

Harry så seg om. Ett forvirret øyeblikk trodde han Ronny hadde gått ut av teltet, men så så han at han lå i skyggen i underkøya. Ansiktet hans var stivt.

«Jaså, huska du at jeg var her, altså?» sa han.

«Hæ?»

Ronny snøftet og stirret opp på overkøya.

«Bare fortsett, dere. Ikke la meg ødelegge moroa.»

Harry skottet perpleks på Hermine for å få hjelp, men hun ristet på hodet og var åpenbart like paff, hun.

«Hva er problemet?» spurte Harry.

«Problemet? Det er vel ikke noe problem,» sa Ronny og ville fortsatt ikke se på ham. «Ikke ifølge deg, hvertfall.»

De hørte et *plonk*, og så flere, mot teltduken. Det hadde begynt å regne.

«Vel, det er tydelig at *du* har et problem,» sa Harry. «Spytt ut, da vel.»

Ronny svingte de lange beina ut av senga og satte seg opp. Uttrykket hans var stygt, helt ulikt ham.

«OK, så skal jeg spytte ut. Ikke vent at jeg skal danse opp og ned her fordi det er enda en forbanna greie vi må finne. Bare skriv det på lista over alt du ikke veit.»

«Jeg ikke vet?» gjentok Harry. «*Jeg* ikke vet?»

Plonk, plonk, plonk; regnet falt striere og tyngre, trommet mot løvhaugene på bredden rundt dem og ned i elva som skvaldret der ute i mørket. Harry kjente en skrekk som fikk jubelen til å slukne: Ronny sa akkurat det han hadde hatt mistanke om – hadde vært redd for at han tenkte.

«Ikke at jeg ikke har det aldeles toppers her,» sa Ronny, «jøss ja, med en skamfert arm og ingenting å spise og fryse ræva av seg hver natt. Det var bare at jeg håpet liksom at når vi hadde rent rundt her noen uker, så skulle vi liksom ha oppnådd noe.»

«Ronny,» sa Hermine, men med så lav stemme at Ronny kunne late som han ikke hadde hørt det gjennom den kraftige trommingen av regnet mot teltduken.

«Jeg trodde du visste hva du ble med på,» sa Harry.

«Ja, det trodde jeg òg.»

«Så hvilken del av det er det som ikke lever opp til forventningene dine?» spurte Harry. Sinnet kom ham til hjelp nå. «Trodde du vi skulle bo på femstjerners hoteller? Finne en malacrux annenhver dag? Trodde du du skulle være tilbake hos mamma før jul?»

«Vi trodde du visste hva du dreiv med!» ropte Ronny og reiste seg, og ordene hans skar gjennom Harry som skåldhete kniver. «Vi trodde Humlesnurr hadde fortalt deg hva du skulle gjøre, vi trodde du hadde en ordentlig plan!»

«Ronny!» sa Hermine, og denne gangen hørtes stemmen godt gjennom regnet som tordnet mot teltduken, men nok en gang overhørte han henne.

«Vel, beklager å skuffe deg,» sa Harry. Stemmen var helt rolig, enda så hul og utilstrekkelig han følte seg. «Jeg har vært ærlig mot dere fra starten.

Jeg har fortalt dere alt Humlesnurr har fortalt meg. Og i tilfelle du ikke har lagt merke til det, *har* vi altså funnet en malacrux –»

«Ja da, og vi er omtrent like nær å bli kvitt den som vi er å finne resten – inni hælvete langt ifra, med andre ord!»

«Ta av deg medaljongen, Ronny,» sa Hermine med uvanlig tynn stemme. «Vær så snill, ta den av deg. Du ville ikke snakket sånn hvis du ikke hadde gått med den hele dagen.»

«Jo da, det ville han,» sa Harry. Han hadde ikke lyst til å høre på unnskyldninger for Ronny. «Tror du ikke jeg har lagt merke til åssen dere to har hvisket bak ryggen på meg? Tror du ikke jeg har gjettet at du også tenkte akkurat det samme?»

«Nei, Harry, vi har ikke –»

«Ikke jug, nå!» slynget Ronny mot henne. «Du har sagt det, du òg, du var skuffet, sa du, du trodde han hadde litt mer å gå etter enn –»

«Jeg sa det ikke sånn – Harry, det gjorde jeg ikke!» ropte hun.

Regnet hamret mot teltet, tårene strømmet nedover kinnene til Hermine, og gløden for få minutter siden var forsvunnet som om den aldri hadde vært der, eller som et kortvarig fyrverkeri som hadde flammet og dødd bort og etterlatt allting mørkt, vått og kaldt. Griffings sverd var gjemt, og ingen visste hvor, og de var bare tre tenåringer i et telt som ikke hadde annet å skryte av enn at de ikke var døde – ennå.

«Så hvorfor er du her fremdeles?» spurte han Ronny.

«Neiggu om jeg veit,» svarte Ronny.

«Dra hjem, da,» sa Harry.

«Ja, tenk, jeg tror kanskje det!» ropte Ronny. Han marsjerte noen skritt mot Harry, som ikke rikket seg. «Hørte du ikke hva de sa om søstera mi? Men du gir vel blanke blaffen, du, det er bare Den forbudte skogen, og Harry *jeg-har-opplevd-verre-ting* Potter gir vel svarte i hva som kan skje med henne der, men det gjør ikke jeg, skal jeg si deg, digre edderkopper og mentale greier og –»

«Jeg sa bare – hun var sammen med de andre, og Gygrid var der –»

«– ja da, jeg skjønner tegninga, du gir faen! Og hva med resten av familien min, 'Wiltersen trenger ikke en skadd unge til', hørte du det?»

«Ja, jeg –»

«Men samma for deg hva det betydde, hæ?»

«Ronny!» sa Hermine og trengte seg mellom dem. «Jeg tror ikke det betyr at det har skjedd noe nytt, noe vi ikke vet om. Tenk deg om, Rulle med alle de arrene, og massevis av folk må ha sett at Frank har mistet et øre, og så er det deg som liksom ligger på dødsleiet med sprutgruff, jeg er sikker på at det var bare det han mente –»

«Å jaså, så du er sikker, du? Fint, flott, så tenker vi ikke mer på dem. Det er greit nok for dere to, hva, med foreldrene deres trygt av veien –»

«Foreldrene mine er *døde*!» bæljet Harry.

«Og mine holder kanskje på å gå samme veien!» skrek Ronny.

«Så DRA, da!» brølte Harry. «Dra hjem til dem, lat som du har kommet deg av sprutgruffen, så kan mamma stappe mat i deg og –»

Ronny gjorde en brå bevegelse; Harry reagerte, men før noen av dem hadde fått staven opp av lomma, sto Hermine der med sin egen.

«*Parero!*» hylte hun. Et usynlig skjold sprang ut mellom henne og Harry på den ene sida og Ronny på den andre, og alle ble presset noen skritt bakover av kraften i heksingen. Harry og Ronny glante på hverandre fra hver sin side av den gjennomsiktige barrieren som om de for første gang så hverandre klart. Harry følte et sviende hat mot Ronny. Noe hadde gått i stykker mellom dem.

«Legg igjen malacruxen,» sa han.

Ronny vrengte kjedet over hodet og slengte medaljongen fra seg på en stol. Han snudde seg mot Hermine.

«Hva med deg?»

«Hva mener du?»

«Blir du her, eller hva?»

«Jeg …» Ansiktet hennes var fullt av smerte. «Ja – ja, jeg blir her. Ronny, vi sa vi skulle bli med Harry, vi sa vi ville hjelpe –»

«Jeg skjønner. Du velger han.»

«Nei, Ronny – vær så snill – kom tilbake! Kom tilbake!»

Men hun ble hindret av sin egen skjoldformel; innen hun hadde fått opphevd den, hadde han stormet ut i natta. Harry sto aldeles stille og stum

og hørte hulkene hennes og ropene etter Ronny mellom trærne.

Noen minutter senere kom hun inn igjen, med det søkkvåte håret klistret til ansiktet.

«Han er v-vekk! Eksivert!»

Hun kastet seg ned i en stol, krøllet seg sammen og begynte å gråte.

Harry følte seg halvt i svime. Han bøyde seg, tok opp malacruxen og hengte den om halsen. Han nappet ullteppene av Ronnys køye og slengte dem over Hermine. Så klatret han opp i sin egen køye og lå der og stirret opp i den mørke teltduken og hørte regnet hamre.

KAPITTEL SEKSTEN

GUDRIKSDAL

Da Harry våknet dagen etter, gikk det flere sekunder før han husket hva som hadde hendt. Så håpet han barnslig at det hadde vært en drøm, at Ronny fremdeles var der og aldri hadde gått sin vei. Men det var nok å snu på hodet for å se den ubrukte køya. Slik som den tiltrakk seg blikket, kunne det like gjerne vært en død kropp. Harry unngikk med flid å se på den da han hoppet ned fra sin egen køye. Hermine var allerede opptatt på kjøkkenet. Hun ønsket ham ikke god morgen, snudde bare ansiktet bort da han gikk forbi.

Han har dratt, sa Harry til seg selv. *Han har dratt*. Han måtte fortsette å si det mens han vasket og kledde på seg, som om gjentakelsen kunne dulme sjokket. *Han har dratt, og han kommer ikke tilbake*. Og han visste at slik var det, for sikringsheksingene deres innebar at så snart de forlot dette stedet, ville det bli umulig for Ronny å finne dem igjen.

Han og Hermine spiste frokost i taushet. Øynene hennes var røde og hovne, og det så ikke ut som hun hadde sovet. Da de pakket sakene sine, jobbet hun temmelig tregt, og Harry skjønte nok hvorfor hun ville trekke ut tida der på elvebredden. Flere ganger kikket hun ivrig opp, sikkert fordi hun hadde innbilt seg at hun hørte skritt gjennom det plaskende regnet, men ingen rødhåret skikkelse dukket opp mellom trærne. Hver gang Harry gjorde det samme og så seg om (for han kunne ikke la være å håpe litt selv), eksploderte det en ny liten bombe av raseri inni ham; han syntes han hørte Ronny si: «*Vi trodde du visste hva du dreiv med!*» Og når han gikk løs på pakkingen igjen, var det med en hard klump nederst i magen.

Den grumsete elva ved sida av dem gikk striere og striere og kom snart til å gå over breddene. De hadde allerede drøyd over en time lenger enn de pleide før de forlot en teltplass. Men endelig kunne visst ikke Hermine finne flere grunner til å utsette det – hun hadde allerede pakket om perlepungen tre ganger – og hun og Harry tok hverandre i hånden, eksiverte og dukket fram igjen i en forblåst, lyngkledd åshelling.

Straks de var framme, slapp Hermine hånden hans. Hun gikk et stykke bort og satte seg til slutt på en stor stein med ansiktet mot knærne. Skuldrene ristet, og Harry kunne se at det var av gråt. Han holdt øye med henne og tenkte at han burde gå bort dit, men det var som om han hadde slått rot på stedet. Allting inni ham føltes kaldt og stivt, og på ny så han for seg det foraktelige uttrykket i Ronnys ansikt. Så i stedet marsjerte han av gårde gjennom lyngen, og det ble til at han gikk i en stor sirkel med den fortvilte Hermine i midten og satte ut sikringsheksingene hun pleide å bruke.

De neste par dagene snakket de ikke om Ronny overhodet. Harry var fast bestemt på aldri å si det navnet mer, og det virket som Hermine skjønte at det var nytteløst å insistere. Men noen ganger om natta, når hun trodde han sov, kunne han høre at hun gråt. Harry for sin del hadde begynt å ta fram Ukruttkartet og studere det i lyset fra staven. Det han ventet på, var å se når Ronnys prikk skulle dukke opp igjen i gangene på Galtvort, beviset på at han hadde vendt tilbake til den komfortable borgen, beskyttet av sin status som fullblods. Men Ronny viste seg ikke på kartet, og etter en stund merket Harry at han tok det fram bare for å stirre på Gullas navn på jente-sovesalen. Han fantaserte om at hun kanskje kunne merke det i søvne, at han stirret på det så intenst, og på en eller annen måte visste at han tenkte på henne og håpet hun hadde det bra.

Dagene gikk med til å prøve å tenke seg mulige skjulesteder for Griffing-sverdet, men jo mer de snakket om hvor Humlesnurr kunne ha gjemt det, jo mer desperate og usannsynlige ble spekulasjonene. Samme hvor mye Harry anstrengte hjernen, kunne han ikke komme på et eneste sted Humlesnurr hadde antydet at han kunne gjemme noe. Det var øyeblikk da han ikke visste hvem han var sintest på, Ronny eller Humlesnurr. *Vi trodde du visste*

hva du dreiv med … vi trodde Humlesnurr hadde fortalt deg hva du skulle gjøre … vi trodde du hadde en ordentlig plan!

Han kunne ikke unngå å innrømme det for seg selv: Ronny hadde rett. Humlesnurr hadde etterlatt ham nesten på bar bakke. De hadde oppdaget én malacrux, men manglet midlet til å ødelegge den, og de andre var like uoppnåelige som før. Håpløsheten truet med å overmanne ham. Nå kunne han nesten ikke fatte at han kunne ha vært så overmodig å ta imot vennenes tilbud om å følge ham på denne springende ferden uten mål eller mening. Han visste ingenting, han var uten ideer, og han var konstant og smertefullt på vakt mot ethvert tegn til at også Hermine skulle si at hun hadde fått nok, så nå dro hun òg.

Kveldene ble stort sett tilbragt i bortimot total taushet. Hermine hadde fått det med å ta fram portrettet av Finius Persilius og stille det opp på en stol, som om han kunne fylle noe av det gapende hullet etter Ronny. Riktignok hadde Finius sagt at han aldri ville besøke dem mer, men det virket som han ikke kunne motstå fristelsen til å finne ut mer om hva Harry hadde i tankene, for rett som det var gikk han med på å dukke opp igjen, inklusive bindet for øynene. Harry var til og med glad for å se ham, for det var nå et slags selskap, enda så spydig og spottende han var. De var glade for alt nytt de kunne få fra Galtvort, skjønt noen ideell kilde var Finius Persilius ikke. Han hadde den høyeste aktelse for Slur, den første rektoren fra Smygard siden han selv styrte på Galtvort, så de måtte passe seg for å kritisere eller komme med uforskammede spørsmål om Slur, ellers forlot han bilderammen sporenstreks.

Men enkelte hint fikk de da utav ham. Det virket som om Slur måtte hanskes med en konstant, murrende opprørsstemning hos en hard kjerne av elevene. Gulla var blitt nektet alle utflukter til Galtvang. Slur hadde gjeninnført Ufferts gamle forbud mot forsamlinger på mer enn tre elever, samt mot alle uoffisielle elevgrupper.

Harry sluttet av dette at Gulla, og sikkert Nilus og Lulla også, gjorde sitt beste for å føre Humlesnurr-legionen videre. Dette lille glimtet av nytt fikk ham til å lengte slik etter henne at det gjorde vondt i magen, men det fikk ham også til å tenke på Ronny igjen, og på Humlesnurr, og på selve

Galtvort, som han savnet nesten like sterkt som ekskjæresten sin. Ja, når Finius Persilius pratet om Slurs tvangstiltak, ble han grepet av et sekunds galopperende galskap og fantaserte rett og slett om å dra tilbake til skolen og bidra til å undergrave Slurs regime – å bli servert mat, ha en myk seng å sove i og noen andre til å ta ansvaret, forekom ham i det øyeblikket som den vidunderligste tanke i verden. Men så kom han på at han var Uønsket element nr. 1, at det var utlovd en belønning på ti tusen galleoner for å fakke ham, og at å spasere inn på Galtvort nå var like farlig som å troppe opp i departementet. Finius Persilius understreket ufrivillig dette ved sine stadige ledende spørsmål om hvor han og Hermine egentlig oppholdt seg. Hermine stappet ham ned i perlepungen igjen hver gang det skjedde, og etter den slags udannede avskjeder nektet han alltid å snakke med dem igjen på flere dager.

Det ble kaldere og kaldere i været. De torde ikke bli på samme sted for lenge, så heller enn å bli værende i Sør-England, hvor en skikkelig nattefrost var det verste de behøvde å grue seg for, fortsatte de å flakke hit og dit; blant prøvelsene var en fjellside hvor teltet ble bombardert med sludd, en vidstrakt myr hvor det ble oversvømmet av iskaldt vann og en ørliten holme midt i en skotsk innsjø, hvor det ble halvt begravd av snø i løpet av natta.

De hadde allerede sett juletrærne tindre gjennom adskillige stuevinduer da Harry en kveld bestemte seg for å foreslå, for gud vet hvilken gang, den eneste uforsøkte muligheten som var igjen, så vidt han kunne se. De hadde nettopp spist et uvanlig godt måltid; Hermine hadde tatt på seg usynlighetskappen og vært på et supermarked (og passet på å slippe betalingen ned i en åpen kasse på veien ut), og Harry tenkte at hun kanskje var lettere å overtale med magen full av spaghetti bolognese og hermetiske pærer. Han hadde dessuten vært forutseende nok til å foreslå at de skulle ta seg noen timer fri fra å gå med malacruxen, som nå hang fra hjørnet av køya ved sida av ham.

«Hermine?»

«Hm?» Hun hadde trukket beina oppunder seg i en av de nedsittede lenestolene og satt og bladde i *Skalden Skurres historier*. Ikke forsto han at

det kunne være mer å få ut av den boka; den var tross alt nokså tynn, men det var tydeligvis noe hun ikke var helt ferdig med å tyde, for hun hadde *Seidmannssyllabariet* oppslått på armlenet.

Harry kremtet. Det føltes akkurat som den gangen for flere år siden da han skulle spørre professor McSnurp om lov til å dra til Galtvang, enda han ikke hadde fått Dumlingenes underskrift på godkjenningsslippen.

«Du, det er noe jeg har tenkt på –»

«Harry, kunne du hjelpe meg med noe?»

Det var tydelig at hun ikke hadde hørt etter. Hun bøyde seg fram og rakte ham *Skalden Skurres historier*.

«Se på det symbolet,» sa hun og pekte øverst på en side. Der sto noe Harry antok måtte være tittelen på en historie (siden han ikke kunne lese runer, kunne han ikke være sikker), og over den var det bilde av noe som så ut som et trekantet øye med en loddrett strek gjennom pupillen.

«Jeg tok ikke Oldruner, jeg, Hermine.»

«Det vet jeg vel, men det er ingen rune, og ikke står den i syllabariet heller. Jeg har hele tida trodd det var et bilde av et øye, men det tror jeg ikke det er! Det er blekk, se, noen har tegnet det der, det er ikke en del av boka. Tenk deg godt om nå. Har du sett det før noe sted?»

«Nei … hei, vent litt.» Han bøyde seg nærmere. «Er ikke det det symbolet faren til Lulla gikk med om halsen?»

«Det var det jeg også trodde!»

«Da er det Grindelwalds merke!»

Hun stirret på ham med åpen munn.

«*Hva?*»

«Det var Krumm som fortalte meg det …»

Han gjenfortalte det Viktor Krumm hadde fortalt ham i bryllupet. Hermine ble helt himmelfallen.

«*Grindelwalds* merke?»

Hun så fra Harry til det underlige symbolet og tilbake igjen. «Jeg har aldri hørt om at Grindelwald hadde noe merke. Det står ikke noe om det i alt jeg har lest om ham.»

«Vel, som sagt, Krumm mente at det symbolet sto risset inn i en mur på Durmstrang, og at det var Grindelwald som hadde satt det der.»

Hun sank tilbake i lenestolen og rynket pannen.

«Så rart. Hvis det er et symbol for svart magi, hva har det da i en bok med småbarnshistorier å gjøre?»

«Nei, det er litt merkelig,» sa Harry. «Og du skulle trodd at Grimst ville dratt kjensel på det. Han var jo magiminister, så han burde vært ekspert på svartsaker.»

«Ja, ikke sant … men kanskje han bare trodde det var et øye, akkurat som meg. Det står et lite bilde over alle de andre historiene også.»

Hun sa ikke mer, bare fortsatte å stirre grunnende på det underlige merket. Harry prøvde igjen.

«Hermine?»

«Mhm?»

«Jeg har drevet og tenkt. Jeg – jeg vil dra til Gudriksdal.»

Hun kikket opp på ham, men blikket var ufokusert, så han regnet med at tankene hennes fortsatt kretset om det mystiske symbolet i boka.

«Ja,» sa hun. «Ja, jeg har også lurt på det. Jeg tror faktisk vi er nødt.»

«Hørte du hva jeg sa?» spurte han.

«Ja, så klart. Du vil til Gudriksdal. Og jeg er enig, det tror jeg vi bør. Jeg mener, jeg kan heller ikke tenke meg noe annet sted det kan være. Det blir farlig, men jo mer jeg tenker over det, jo mer sannsynlig virker det at det er der det er.»

«Øh … at hva da er der?» sa Harry.

Hermine så plutselig akkurat like forvirret ut som han følte seg.

«Jammen … sverdet, så klart, Harry! Humlesnurr må ha visst at du ville tilbake dit, og jeg mener, Gudriksdal *er* tross alt fødestedet til Gudrik Griffing –»

«Nei, er det sant? Kom Griffing fra Gudriksdal?»

«Harry, har du aldri så mye som åpnet *Magiens historie?*»

«Æhm,» sa han og smilte for første gang på månedsvis; slik føltes det iallfall – ansiktsmusklene kjentes merkelig stive. «Jeg kan vel ha *åpnet* den, kanskje … da jeg kjøpte den … den ene gangen …»

«Vel, siden landsbyen har navn etter ham, trodde jeg da virkelig du hadde skjønt at det var en forbindelse,» sa Hermine. Hun lød adskillig mer som sitt gamle jeg enn hun hadde gjort på lenge; det var nesten så Harry ventet at hun skulle si hun hadde tenkt seg på biblioteket. «Det står noe om landsbyen i *Magiens historie*; vent litt …»

Hun åpnet perlepungen og romsterte en stund, men fant til slutt den gamle læreboka i magihistorie av Bathilda Bang og bladde gjennom den til hun fant det hun var ute etter.

«*'Etter at De internasjonale statutter for hemmelighold ble undertegnet i 1689, gikk trollmennene i dekning for godt. Det var kanskje bare å vente at de skulle danne sine egne små samfunn innenfor storsamfunnet. Mange små landsbyer og grender tiltrakk seg flere trollmannsfamilier, med henblikk på felles nytte og beskyttelse. Landsbyene Tinnverp i Cornwall, Øvre Flatabygd i Yorkshire og Ildering Sankt Veit på sørkysten av England er markerte eksempler på steder hvor større trollmannsgrupper etablerte seg og levde side om side med tolerante og stundom forflokede gomper. Men det best kjente av slike halvmagiske samfunn er antakelig Gudriksdal, landsbyen vestpå hvor den store trollmannen Gudrik Griffing ble født, og hvor trollmannsmeden Vølund Bolt smidde den første gullsnoppen. Kirkegården der er full av navn fra våre eldgamle magiske slekter, hvilket formodentlig forklarer de mange historier om spøkeri som har hjemsøkt den lille kirken i århundrer.'*

Det står ikke noe om deg og foreldrene dine,» sa Hermine og lukket boka, «siden professor Bang ikke tar for seg noe etter utløpet av det nittende århundre. Nå er du med, ikke sant? Gudriksdal, Gudrik Griffing, Griffings sverd – tror du ikke Humlesnurr ville ventet at du skulle se forbindelsen?»

«Jo da, visst …»

Harry hadde ikke lyst til å innrømme at det slett ikke var sverdet han hadde tenkt på da han foreslo å dra til Gudriksdal. Det som trakk ham mot den landsbyen, var foreldrenes graver, huset hvor han så nær var blitt drept – og historikeren Bathilda Bang.

«Husker du det Murre sa?» spurte han etter en stund.

«Hvem da?»

«Jo, du vet,» han nølte; han hadde ikke lyst til å nevne Ronny, «grandtanta til Gulla. I bryllupet. Hun som sa du hadde tynne ankler.»

«Å,» sa Hermine.

Det var et vanskelig øyeblikk; han visste at hun hadde merket Ronnys navn sveve i lufta, så han skyndte seg å fortsette: «Hun sa at Bathilda Bang fremdeles bor i Gudriksdal.»

«Bathilda Bang,» mumlet Hermine og lot pekefingeren løpe over navnet som sto preget inn i omslaget på *Magiens historie*. «Tja, det kan vel være at –»

Plutselig hikstet hun til, så dramatisk at magen til Harry slo kollbøtte – han trev tryllestaven, bråsnudde seg mot teltåpningen og ventet halvt å se en hånd trenge seg inn gjennom dørklaffen, men nei, det var ingenting der.

«Hva er det?» sa han, halvt sint og halvt lettet. «Hvorfor gjorde du sånn? Jeg trodde minst du hadde sett en dødseter trekke opp dørlåsen –»

«Harry, *hva om det er Bathilda som har sverdet?* Hva om Humlesnurr betrodde det til henne?»

Harry tenkte over denne muligheten. Bathilda måtte være utgammel nå, og ifølge tante Murre var hun 'bløt på pæra'. Var det sannsynlig at Humlesnurr ville gjemt Griffing-sverdet hos henne? I så fall hadde han sannelig overlatt ganske mye til tilfeldighetene, syntes Harry: Ikke hadde han fortalt at han hadde erstattet det ekte sverdet med et falskt, og ikke hadde han nevnt et ord om noe vennskap med Bathilda. Men dette var ikke øyeblikket for å så tvil om Hermines teori, ikke når hun var så overraskende villig til å gå med på Harrys høyeste ønske.

«Ja, det kan godt være! Så da drar vi til Gudriksdal, da?»

«Ja, men vi må tenke oss grundig om først.» Hun hadde satt seg rankere i stolen, og Harry kunne se at utsiktene til å ha en plan igjen hadde lysnet hennes humør like mye som hans. «Vi må øve på å sam-eksivere under usynlighetskappen, det er én ting, og kanskje det hadde vært fornuftig med forflokningsformler også – om du ikke syns vi skulle ta den helt ut, da, og bruke polyksir? I så fall må vi få tak i hår fra noen. Tenk, det tror jeg faktisk vi bør, Harry; jo mer kamuflasje, jo bedre …»

Harry lot henne snakke og sa seg enig hver gang det ble en pause, men i tankene hadde han forlatt hele samtalen. For første gang siden han fikk vite at Griffing-sverdet var et falskneri, merket han at han var oppspilt.

Han skulle snart dra hjem, snart dra tilbake til det stedet han hadde en familie. Det var i Gudriksdal han ville vokst opp og tilbragt alle skoleferier, om det ikke hadde vært for Voldemort. Han kunne ha invitert venner hjem … kanskje hatt brødre og søstre … det ville vært moren hans som bakte bursdagskaka til syttenårsdagen. Det livet han hadde gått glipp av, hadde aldri forekommet ham så virkelig som i dette øyeblikket da han visste at han snart skulle få se stedet hvor alt sammen ble tatt fra ham. Etter at Hermine hadde lagt seg den kvelden, lirket han forsiktig ryggsekken sin opp av perlepungen, og opp av den igjen, fotoalbumet han hadde fått av Gygrid for så lenge siden. For første gang på månedsvis bladde han gjennom de gamle fotografiene av foreldrene sine, og de smilte og vinket til ham opp fra bildene, som var alt han hadde igjen av dem nå.

Harry ville gladelig ha lagt i vei til Gudriksdal dagen etter, men Hermine hadde andre planer. Overbevist som hun var om at Voldemort bare ventet at Harry skulle vende tilbake til åstedet for foreldrenes død, var hun fast besluttet på ikke å dra før forkledningene deres var bomsikre. Dermed gikk det en hel uke – mens de snek seg til hårtotter fra uskyldige gomper på julehandel og trente på sam-eksi- og -immivering under usynlighetskappen – før Hermine gikk med på at de kunne dra.

De tenkte å immivere til landsbyen under dekke av mørket, så det var først utpå ettermiddagen at de svelget polyksiren; Harry forvandlet seg til en skallet, middelaldrende gomp, og Hermine til hans lille mus av en kone. Perlepungen med alle deres eiendeler (unntatt malacruxen, som Harry hadde om halsen) stakk Hermine i innerlomma på kåpa, som hun deretter kneppet helt opp til halsen. Harry la usynlighetskappen over dem, og så snurret de ut i det kvelende mørket på ny.

Harry kjente pulsen hamre i halsen da han åpnet øynene. De sto hånd i hånd på en snødekt vei under en mørkeblå himmel, hvor nattas første stjerner allerede tindret svakt. På begge sider av veien lå små hus med

julepynt som glitret i vinduene. Et lite stykke lenger framme så de det gylne skjæret av gatelysene i sentrum av landsbyen.

«All denne snøen!» hvisket Hermine under kappen. «Så forsiktige som vi var, og så tenkte vi ikke på at det kunne være snø! Nå kommer vi til å sette spor! Vi er nødt til å bli kvitt dem – gå foran, du, så skal jeg ordne det –»

Harry hadde liten lyst til å komme inn i landsbyen som en annen teaterhest og prøve å holde seg usynlig, samtidig som de skulle slette ut sporene etter seg.

«Vi tar heller av oss kappen,» sa han, og da hun så skremt ut: «Hei, slapp av, vi ser ikke ut som oss selv, og det fins ikke folk ute.»

Han stappet kappen under jakka, og så kunne de gå uhindret. Den iskalde lufta sved i kinnene mens de passerte flere småhus; hvilket som helst av dem kunne være det Jakob og Lilly en gang hadde bodd i, eller det Bathilda bodde i nå. Harry kikket på ytterdørene og snøen på takene og trammene og funderte på om han husket noen av dem, men innerst inne visste han at det var umulig – han var jo ikke stort mer enn et år gammel da han forlot dette stedet for alltid. Han var ikke engang sikker på om huset deres var synlig i det hele tatt; han ante ikke hva som skjedde når lønndomsholderne til en Fidelius-formel døde. Så svingte den lille veien de gikk langs til venstre, og hjertet av landsbyen, et lite torg, lå foran dem.

Midt på sto noe som så ut som et krigsminnesmerke, overhengt med kulørte lyspærer, og delvis skjult bak et forblåst juletre. Der var flere butikker, et postkontor, en pub og en liten kirke, med glassmalerier i vinduene som glødet som edelsteiner over torget.

Her hvor folk hadde trampet hele dagen, var snøen hardpakket og glatt. Det gikk landsbyfolk på kryss og tvers foran dem, hastig opplyst av gatelysene. De hørte brokker av latter og popmusikk idet pubdøra gikk opp og igjen, og straks etter begynte folk å synge en julesang inne i den lille kirken.

«Harry, jeg tror det er julaften!» sa Hermine.

«Er det det?»

Han hadde helt mistet tellingen med datoer; de hadde ikke sett en avis på ukevis.

«Det må det være,» sa Hermine med blikket på kirken. «De … de ligger vel der inne, tror du ikke? Moren og faren din? Jeg kan se kirkegården bakenfor.»

Harry kjente et støt av noe som var hinsides opphisselse, mer som frykt. Nå som han var så nær, var han ikke sikker på om han ville se det allikevel. Kanskje Hermine skjønte hvordan han hadde det, for hun tok for første gang ledelsen, tok ham i hånden og trakk ham med framover. Men halvveis over torget bråstoppet hun.

«Harry, se!»

Det var krigsminnesmerket hun pekte på. Idet de passerte det, forvandlet det seg. Istedenfor en obelisk full av navn var det blitt en statue av tre mennesker: en mann med bustehår og briller, en kvinne med langt hår og vennlig, vakkert ansikt og et lite guttebarn i armene hennes. Snøen lå på alle tre hodene som lodne, hvite luer.

Harry gikk nærmere og så opp på ansiktene til foreldrene sine. Han hadde aldri tenkt seg muligheten av at det skulle finnes en statue … så rart å se seg selv framstilt i stein, som et fornøyd spedbarn uten noe arr på pannen …

«Kom,» sa han da han hadde sett seg mett, og de fortsatte videre mot kirken. Idet de gikk over veien, så han seg tilbake over skulderen: Statuen var nå på ny et krigsminnesmerke.

Sangen ble sterkere da de nærmet seg kirken. Harry merket at strupen snørte seg sammen; det minnet ham slik om Galtvort, om Gnav når han brølte grove versjoner av julesanger inne fra en rustning, om de tolv juletrærne i Storsalen, om Humlesnurr i en hatt han hadde funnet i en smellbongbong, om Ronny i en håndstrikket genser …

Inngangen til kirkegården var lukket med en liten V-formet port. Hermine skjøv den opp så stille hun kunne, og de smatt inn. På begge sider av den glatte stien til kirkedøra lå snøen dyp og urørt, og da de skrittet ut i den, trakk de dype furer etter seg. På veien rundt bygningen holdt de seg i skyggen under de glødende vinduene.

På baksida av kirken stakk rad på rad av snøtoppede gravsteiner opp av et teppe av lyseblått, flekket med blendende rødt, gyllent og grønt der lyset

gjennom glassmaleriene falt utover snøen. Harry holdt hardt om staven i jakkelomma og gikk mot den nærmeste av dem.

«Se her, det er en Abom, tenk om det er en gammel, glemt slektning av Hanna!»

«Ikke så høyt,» sa Hermine bedende.

De satte mørke spor i snøen mens de vadet lenger og lenger innover kirkegården, bøyde seg og myste mot ordene på gamle gravsteiner og nå og da skottet ut i mørket rundt seg for å sjekke at de var alene.

«Herover, Harry!»

Hermine var to gravsteinsrader bortenfor; hjertet hamret i brystet da han stavret bort til henne.

«Er det –?»

«Nei, men se!»

Hun pekte på den mørke steinen. Harry bøyde seg ned, og på den frosne, mosegrodde granitten skjelnet han ordene *Kendra Humlesnurr*, og litt under fødsels- og dødsdatoen hennes, *og hennes datter Ariana*. Det sto også et sitat:

Hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være

Så Rita Slita og Murre hadde i hvert fall rett i noe. Humlesnurrfamilien hadde virkelig levd her, og noen av dem hadde dødd her.

Å se graven var verre enn å høre om den. Harry kunne ikke la være å tenke at både han og Humlesnurr hadde dype røtter i denne kirkegården, og at det burde Humlesnurr ha fortalt ham, men det hadde altså aldri falt ham inn å dele denne forbindelsen. De kunne ha besøkt kirkegården sammen. Et øyeblikk forestilte Harry seg hvordan det ville vært å komme hit med Humlesnurr, hvilket bånd det ville vært, hvor mye det ville ha betydd for ham. Men for Humlesnurr hadde tydeligvis det at familiene deres lå side om side på samme kirkegård, bare vært en ubetydelig tilfeldighet, kanskje irrelevant for den oppgaven han ville ha Harry til å utføre.

Hermine sto og så på ham, og han var glad for at ansiktet hans var i skyggen. Han leste ordene på gravsteinen igjen: *Hvor din skatt er, der vil*

også ditt hjerte være. Hva kunne meningen være med disse ordene? Det måtte vel være Humlesnurr som hadde valgt dem, siden han var den eldste gjenlevende i familien etter at moren hans døde.

«Er du sikker på at han aldri nevnte –?» begynte Hermine.

«Ja,» sa Harry kort. «Kom, så fortsetter vi å se.» Han snudde seg bort og ønsket han ikke hadde sett den steinen; han ville så nødig at denne oppspilte spenningen skulle få noen bismak av bitterhet.

«Her!» ropte Hermine fra mørket noen minutter etter. «Å nei – unnskyld! Jeg syntes det sto Potter.»

Hun gnikket på en smuldrende, mosegrodd stein, og så ble hun stående og se ned på den med rynket panne.

«Harry, kom tilbake hit et øyeblikk.»

Han hadde ikke lyst på flere avsporinger, men motvillig skrevde han seg gjennom snøen og bort til henne.

«Hva er det?»

«Se på dette!»

Graven var svært gammel, og så værslitt at det var vanskelig å tyde navnet. Hermine pekte på symbolet under det.

«Ser du, det er det merket i boka!»

Han myste på stedet hun pekte på. Steinen var så slitt at det var med nød og neppe han kunne skjelne noe som helst, men det så faktisk ut som et trekantet merke under det nesten uleselige navnet.

«Mjo … kan vel være …»

Hermine tente tryllestaven og pekte på navnet på gravsteinen.

«Det står Dun- Dunkert, tror jeg det er …»

«Jeg går og ser etter foreldrene mine, er det greit?» sa Harry en anelse skarpt og gikk, mens hun huket seg ned foran den gamle steinen.

Her og der så han et etternavn han kjente igjen fra Galtvort, slik som Abom. Iblant lå det flere generasjoner av samme trollmannsfamilie på kirkegården, og av datoene kunne han se at familien enten hadde dødd ut, eller at de gjenlevende hadde flyttet fra Gudriksdal. Lenger og lenger inn mellom gravene gikk han, og hver gang han kom til en ny gravstein, følte han det samme lille stikket av uro og forventning.

Plutselig var det som om mørket og stillheten tetnet til. Han så opp og tenkte på desperanter, men det var bare julesangen som var til ende, og lydene av prating og røre døde bort etter som kirkegjengerne forsvant ut på torget. Inne i kirken hadde noen akkurat slått av lysene.

Fra bekmørket hørte han for tredje gang Hermines stemme, skarpt og klart; hun var bare noen meter unna.

«Her, Harry … her er de.»

Og han skjønte av tonefallet at denne gangen var det moren og faren hans. Mens han nærmet seg, kjentes det som om noe tungt presset over brystet. Det var den samme følelsen han hadde da Humlesnurr døde, en sorg som la seg som en fysisk vekt over hjertet og lungene.

Gravsteinen sto bare to rader bak Kendra og Arianas. Den var i hvit marmor, som Humlesnurrs gravmæle, det var nesten som om den skinte i mørket, og det gjorde det lett å lese. Han behøvde ikke knele ned, ikke engang gå helt inntil, for å se ordene som sto hogd inn der:

Jakob Potter (27.3.1960–31.10.1981)
Lilly Potter (30.1.1960–31.10.1981)

Den siste fiende som tilintetgjøres er døden

Harry leste ordene langsomt, som om han bare fikk denne ene sjansen til å fatte meningen i dem, og de siste leste han høyt.

«*'Den siste fiende som tilintetgjøres er døden'*» … Plutselig slo en avskyelig tanke ned i ham, og med den en slags panikk. «Men er ikke det en dødseter-idé? Hvorfor står det her?»

«Det betyr ikke å vinne over døden på den måten dødseterne mener det, Harry,» sa Hermine stillferdig. «Det betyr … vel … å leve videre etter sin død. Et liv etter døden.»

Men de levde jo ikke, tenkte Harry, de var borte. De tomme ordene kunne ikke skjule at de råtnende levningene av foreldrene hans lå her under snø og stein og følte ingenting, visste ingenting. Og tårene kom før han kunne stoppe dem, først sviende varme, så, straks, isnende kalde mot kinnene. Og hva var vitsen med å tørre dem vekk, med å late som? Han lot

dem falle. Han sto med hardt sammenknepne lepper og så ned på den dype snøen som skjulte hvor det siste av Jakob og Lilly lå, bare knokler nå, eller støv, uten å vite eller bry seg om at deres levende sønn sto så nær, med et hjerte som fremdeles banket, og var i live på grunn av deres offer – og i dette øyeblikk var så nær ved å ønske at han sov under snøen hos dem.

Hermine hadde tatt ham i hånden igjen og klemte den hardt. Han kunne ikke se på henne, men gjengjeldte trykket mens han pustet inn dype, brå munnfuller av natteluft og prøvde å roe seg, prøvde å gjenvinne kontrollen. Han burde hatt med noe å gi dem, og det hadde han ikke tenkt på, og hver plante på kirkegården var naken og frossen. Men Hermine løftet tryllestaven og tegnet en sirkel, og plutselig blomstret en krans av juleroser fram foran dem. Harry grep den i lufta og la den på sine foreldres grav.

Med det samme han reiste seg, ville han bare bort derfra. Han trodde ikke han holdt ut et øyeblikk til. Han la armen om skuldrene på Hermine, og hun sin om livet hans, og så snudde de seg taust og gikk sin vei gjennom snøen, forbi Humlesnurrs mor og søster, mot kirken og porten som var skjult i mørket.

KAPITTEL SYTTEN

BATHILDAS HEMMELIGHET

«Harry – stopp!»

«Hva er det?»

De hadde akkurat kommet til graven til den ukjente Abom.

«Det er noen der. Noen som holder øye med oss. Jeg merker det. Der, borte ved buskene der.»

De sto helt stille og holdt om hverandre og stirret mot det tettere mørket som markerte grensene for kirkegården.

«Er du sikker?

«Jeg så noe som beveget seg, jeg kunne sverget på at jeg så noe …»

Hun gjorde seg fri fra ham for å ha stavarmen parat.

«Vi ser ut som gomper,» påpekte Harry.

«Gomper som akkurat har lagt en krans på graven til foreldrene dine! Harry, jeg er sikker på at det er noen der!»

Harry kom på *Magiens historie* – det sto jo at det skulle være spøkeri her, så hva om –? Men så hørte han en rasling og så en liten hvirvel av snøføyk i busken Hermine pekte på. Spøkelser sparket ikke opp snø.

«Det er en katt,» sa han etter et sekund eller to, «eller en fugl. Hadde det vært en dødseter, hadde vi vært døde nå. Men la oss komme oss ut herfra, så kan vi ta på oss kappen igjen.»

De så seg tilbake flere ganger på veien ut fra kirkegården. Harry følte seg ikke fullt så kjekk som han hadde latt som for å berolige Hermine og var glad til da de nådde ut til porten og det glatte fortauet. Der trakk de usynlighetskappen over seg igjen. Puben var fullere enn før, og der inne

sang mange stemmer den samme julesangen de hadde hørt da de nærmet seg kirken. Harry tenkte et øyeblikk på å foreslå at de skulle søke ly der, men før han rakk å si noe, mumlet Hermine: «Kom, så går vi denne veien,» og trakk ham med bortover den mørke veien som førte ut av landsbyen i motsatt retning av der de kom inn. Harry kunne skimte hvor det var slutt på husene og begynte med åpent land. De gikk så fort de våget, forbi flere vinduer med glitrende kulørte lys og det mørke omrisset av juletrær som kunne skjelnes gjennom gardinene.

«Hvordan skal vi finne huset til Bathilda?» spurte Hermine. Hun skalv litt og fortsatte å kaste nervøse blikk bakover. «Harry? Hva tror du, Harry?»

Hun nappet ham i armen, men Harry enset det ikke. Han hadde bare øye for den svarte massen som lå helt for enden av husrekka, og øyeblikket etter satte han farten opp og halte Hermine med seg så hun gled litt på isen.

«Harry –»

«Se – så se da, Hermine!»

«Jeg ser ikke – å!»

Han *kunne* se det; Fidelius-formelen måtte ha dødd sammen med Jakob og Lilly. Hekken hadde fått vokse vilt på de seksten årene siden Gygrid hadde plukket ham opp fra vrakrestene som fremdeles lå strødd utover i det midjehøye gresset. Det meste av huset sto fremdeles, riktignok nesten skjult under snø og mørk eføy, men høyre side av overetasjen var sprengt i filler. Det måtte være der forbannelsen hadde slått bakut. Han og Hermine sto foran porten og så opp på ruinene av det som en gang måtte ha vært et lite hus som liknet til forveksling på de andre som omga det.

«Jeg lurer på hvorfor ingen har bygd det opp igjen?» hvisket Hermine.

«Kanskje det ikke *kan* bygges opp igjen?» svarte Harry. «Kanskje det er som skadene etter svart magi, at det ikke går an å lege dem?»

Han stakk hånden ut fra kappen og tok i den nedsnødde og gjenrustede porten, ikke fordi han ville åpne den, men rett og slett for å holde om noe av huset.

«Du har ikke tenkt å gå inn, vel? Det ser ikke trygt ut, det kan – å, Harry, se!»

Det virket som det var berøringen av hånden hans på porten som gjorde det. Et skilt steg opp av bakken foran dem og løftet seg gjennom villnisset av nesler og ugress som en bisarr, hurtigvoksende blomst, og på treplata sto det med gylne bokstaver:

Her, natta til 31. oktober 1981,
mistet Lilly og Jakob Potter livet.
Deres sønn Harry er den eneste trollmann
som til nå har overlevd Mordforbannelsen.
Huset er usynlig for gomper, og ruinen har fått stå
som et minnesmerke over familien Potter
og en påminnelse om volden
som sønderrev den.

Og rundt disse nette, pene bokstavene var det skriblet og skrevet av andre hekser og trollmenn som hadde kommet for å se stedet hvor Gutten som overlevde hadde unnsluppet. Noen hadde bare skrevet navnene sine med evigblekk, andre hadde skåret forbokstavene inn i treverket, og andre igjen hadde skrevet hele hilsener. De nyeste av disse lyste gjennom seksten års kroting, og alle uttrykte det samme:

«*Lykke til, Harry, hvor du enn er.» «Hvis du leser dette, Harry, så husk at vi støtter deg!» «Lenge leve Harry Potter*.»

«De burde da ikke skrive på skiltet!» sa Hermine indignert.

Men Harry strålte mot henne.

«Så flott! Jeg er glad de gjorde det. Jeg …»

Der tidde han. En tungt innhyllet skikkelse kom humpende bortover veien mot dem, i svart silhuett mot lysskjæret fra torget lenger borte. Det var ikke lett å si, men Harry trodde det var en kvinne. Hun gikk sakte; kanskje hun var redd for å gli på snøen. Den krumme ryggen, tykkheten og den subbende gangen – til sammen ga det et inntrykk av ekstremt høy alder. De sto tause og så henne nærme seg. Harry ventet på om hun ville gå inn i et av husene på veien, men instinktivt visste han at det gjorde hun ikke.

Endelig stanset hun noen meter fra dem, og der ble hun bare stående midt ute på den islagte veien med ansiktet mot dem.

Hermine hadde ikke behøvd å klype ham i armen. Det var omtrent null sjangs for at dette var noen gomp; hun sto der og stirret på et hus som ville vært komplett usynlig for henne om hun ikke var en heks. Men selv om hun var det, var det nokså påfallende oppførsel å komme ut på en så kald natt bare for å glo på en gammel ruin. Og for øvrig, etter alle normale regler for magi skulle hun ikke ha kunnet se ham og Hermine i det hele tatt, men Harry hadde en merkelig fornemmelse av at hun visste de var der, og ikke bare det, også hvem de var. Nettopp idet han hadde kommet til denne urovekkende konklusjonen, løftet hun hånden og vinket dem til seg.

Hermine smøg seg tettere inntil ham under kappen, og armen hennes presset mot hans.

«Hvordan kan hun vite det?»

Han ristet på hodet. Kvinnen vinket igjen, kraftigere nå. Harry kunne komme på mange grunner til å la være å adlyde, men mistanken om hvem hun var ble sterkere for hvert øyeblikk de sto og stirret på hverandre på den øde veien.

Var det virkelig mulig at hun hadde ventet dem i alle disse lange månedene? At Humlesnurr hadde bedt henne vente, og at Harry ville dukke opp til slutt? Var det ikke sannsynlig at det var hun som hadde rørt seg i skyggene på kirkegården og fulgt etter dem hit? Selv denne evnen hennes til å sanse dem tydet på en form for humlesnurrsk kraft han aldri hadde vært borti før.

Hermine skvatt og gispet da han endelig sa noe.

«Er du Bathilda?»

Den formummede skikkelsen nikket og vinket igjen.

Harry og Hermine skottet på hverandre under kappen. Harry hevet et øyebryn; fra Hermine kom det et ørlite, nervøst nikk.

De gikk ut mot kvinnen. Straks snudde hun og begynte å subbe tilbake den veien de var kommet. Hun førte an forbi flere hus før hun gikk inn gjennom en port. De fulgte henne innover hagegangen, gjennom en hage som var nesten like overgrodd som den de nettopp hadde forlatt. Foran

ytterdøra fomlet hun litt med en nøkkel, men så fikk hun åpnet den og gikk til side for å slippe dem forbi.

Hun luktet vondt, eller kanskje det var huset. Harry rynket på nesa da de gikk forbi henne og tok av seg kappen. Nå som han sto ved sida av henne, så han hvor ørliten hun var, så krumbøyd av alder at hun så vidt nådde ham til brystet. Hun lukket døra bak dem med hender som var blå og flekkete mot den flassende malingen, og så snudde hun seg og myste opp i ansiktet til Harry. Øynene var blasse av grå stær og innsunkne i folder av gjennomsiktig hud, og hele ansiktet var droplet av sprukne blodkar og leverflekker. Han var ikke sikker på at hun kunne skjelne ham i det hele tatt – og hvis hun kunne, ville hun ikke se annet enn den skallede gompen han hadde stjålet identiteten fra.

Lukten av gammel kvinne, støv, uvaskede klær og harsknet mat ble sterkere idet hun viklet av seg et møllspist, svart sjal og avslørte en isse hvor hodebunnen skinte igjennom det tynne, hvite håret.

«Bathilda?» gjentok Harry.

Hun nikket på ny. Harry ble plutselig var medaljongen mot huden; det inni den som iblant tikket eller banket hadde våknet, og han kunne kjenne det pulsere gjennom det kalde gullet. Visste det, kunne det merke, at den tingen som kunne ødelegge det ikke var langt unna?

Bathilda sjokket forbi dem, skjøv Hermine til side som om hun ikke hadde sett henne og forsvant inn i noe som antakelig var stua.

«Harry, jeg er ikke så sikker på dette, jeg,» åndet Hermine.

«Men se hvor liten hun er, da; jeg tenker vi greier å overmanne henne om vi blir nødt,» sa Harry. «Forresten, det burde jeg fortalt deg – jeg visste at hun ikke var helt til stede; Murre sa hun var 'bløt på pæra'.»

«Kom!» ropte Bathilda fra naborommet.

Hermine skvatt og klemte Harry hardt i armen.

«Alt i orden,» sa han beroligende og gikk foran inn i stua.

Bathilda vaklet rundt og tente stearinlys, men det var likevel svært mørkt – for ikke å snakke om skittent. Støvet lå så tykt at det knaste under føttene, og gjennom lukten av fukt og mugg merket Harrys nese noe verre, som lukten av råtnende kjøtt. Han lurte på når noen sist hadde vært i huset hos

Bathilda for å se hvordan hun greide seg. Det virket som hun hadde glemt at hun kunne gjøre magi også, for hun tente lysene for hånd, så klossete at den lange kniplingsmansjetten var i konstant fare for å ta fyr.

«La meg gjøre det der,» tilbød Harry og tok fyrstikkene fra henne. Hun sto og stirret på ham mens han tente resten av lysestubbene som sto på skåler rundt om i rommet, faretruende balansert øverst på bokstabler og på settbord som var stappfulle av sprukne kopper med mugg i.

Det siste lyset Harry fikk øye på, sto oppå en kommode med svungen front, og der sto også en mengde fotografier. Flammen luet opp, gjenskinnet flakket over støvet glass og sølv, og han skimtet noen ørsmå bevegelser i bildene. Mens Bathilda fomlet med noen kubber til peisen, mumlet han: «*Fleccus veccus*!» Støvet forsvant fra fotografiene, og han så straks at det manglet et halvt dusin eller så i de største og mest prangende rammene. Han lurte på om det var Bathilda eller noen andre som hadde fjernet dem, men i det samme falt blikket hans på et av de bakerste bildene, og han snappet det opp.

Det var den gullhårede, muntre tyven, den unge mannen som hadde sittet i Gregorovitsj' vinduskarm, og her smilte han altså dovent opp til Harry inne fra en sølvramme. Og i det samme gikk det opp for ham hvor han hadde sett gutten før: i *Albus Humlesnurrs liv og løgner*, arm i arm med en Humlesnurr i tenårene – og det måtte vel være der de manglende fotografiene var: i Ritas bok.

«Fru – frøken – Bang?» sa han, og stemmen skalv litt. «Hvem er dette?»

Bathilda sto midt på golvet og så på at Hermine tente på peisen for henne.

«Frøken Bang?» gjentok han, og mens flammene slo opp i peisen, gikk han bort til henne med bildet i hånden. Bathilda så opp da han snakket, og malacruxen banket fortere mot brystet.

«Hvem er denne mannen?» spurte han og holdt bildet fram mot henne.

Hun myste alvorlig på det, og deretter opp på Harry.

«Vet De hvem det er?» gjentok han, mye saktere og høyere enn vanlig. «Denne mannen? Kjenner De ham? Hva heter han?»

Bathilda så bare fraværende ut. Det var forferdelig frustrerende. Hvordan hadde Rita Slita klart å få tilgang til minnene hennes?

«Hvem er denne mannen?» gjentok han høyt.

«Harry, hva er det du driver med?» spurte Hermine.

«Dette bildet, Hermine – det er tyven, han som stjal fra Gregorovitsj! Unnskyld,» sa han til Bathilda, «hvem er det?»

Men hun bare stirret på ham.

«Hvorfor ba De oss bli med hit, fru – frøken – Bang?» spurte Hermine og hevet stemmen, hun også. «Var det noe De ville fortelle oss?»

Bathilda viste ikke tegn til å ha hørt Hermine, men sjokket noen skritt nærmere Harry. Med et lite kast på hodet viste hun ut mot gangen.

«Vil De at vi skal gå?» spurte han.

Hun gjentok bevegelsen, men denne gangen pekte hun først på ham, og siden på seg selv, og så mot taket.

«Å, sånn, nå … Hermine, jeg tror hun vil jeg skal bli med henne ovenpå.»

«OK,» sa Hermine. «Da går vi, da.»

Men da Hermine rørte på seg, ristet Bathilda på hodet med forbausende energi og pekte igjen, først på Harry og så på seg selv.

«Hun vil at bare vi to skal gå opp.»

«Hvorfor det?» spurte Hermine, og stemmen klang brått så skarp og klar i det flakkende lysskjæret at den gamle damen skvatt litt og ristet på hodet.

«Kanskje Humlesnurr sa hun skulle gi sverdet til meg, og bare til meg?»

«Tror du virkelig hun vet hvem du er?»

«Ja,» sa Harry og så ned i de tåkete øynene som stirret ufravendt på hans, «det tror jeg.»

«Vel, OK, da, men vær rask.»

«Vis vei, De,» sa han til Bathilda.

Det virket som hun forsto det, for hun subbet forbi ham mot døra. Harry sendte Hermine et beroligende smil, men var ikke sikker på at hun så det; midt i skitten og lysskjæret hadde hun slått armene om seg og sto og stirret på bokhylla. Idet Harry gikk ut, så han sitt snitt til å smette sølvrammen med fotoet av den ukjente tyven i jakkelomma, uten at noen av dem så det.

Trappa var bratt og smal, og Harry var halvt fristet til å støtte opp Bathildas rundelige rompe med hendene, så hun ikke skulle ramle baklengs ned over ham; det virket slett ikke usannsynlig. Sakte og pesende karret hun seg opp til trappeavsatsen i andre etasje. Der gikk hun til høyre og foran ham inn i et lavloftet soverom.

Det var kullmørkt og stinket avskyelig. Harry hadde akkurat rukket å legge merke til en nattpotte som stakk fram under senga før Bathilda lukket døra, og den også forsvant i mørket.

«*Lumos*,» sa Harry, og staven hans ble tent. Da skvatt han, for Bathilda hadde flyttet seg nesten helt inntil ham på de få sekundene med mørke, og han hadde ikke hørt det.

«Du er Potter?» hvisket hun.

«Ja.»

Hun nikket, langsomt og høytidelig. Harry kjente malacruxen banke fort, fortere enn hans eget hjerte. Det var en ubehagelig og urovekkende følelse.

«Har De noe til meg?» spurte han, men det virket som hun ble distrahert av den lysende stavtippen hans.

«Har De noe til meg?» gjentok han.

Hun lukket øynene, og så skjedde flere ting samtidig: Det prikket smertefullt i arret; malacruxen rykket til så genserbrystet faktisk rørte på seg; og det mørke, stinkende rommet forsvant for ham et øyeblikk. Han kjente et støt av fryd og sa med en stemme som var høy og kald: *Hold på ham!*

Harry svaiet der han sto, og mørket og stanken lukket seg om ham igjen; han visste ikke hva som nettopp hadde skjedd.

«Har De noe til meg?» spurte han for tredje gang, mye høyere.

«Her borte,» hvisket hun og pekte mot hjørnet. Harry løftet staven og skimtet konturene av et overfylt toalettbord under vindusgardinet.

Denne gangen gikk hun ikke foran. Harry smøg seg mellom henne og den uredde senga med staven hevet. Han hadde ikke lyst til å ta blikket fra henne.

«Hva er det?» spurte han idet han kom fram til bordet, som så ut – og luktet – som det var lesset fullt av skittentøy.

«Der,» sa hun og pekte på den formløse massen.

Og i det halve sekundet han så bort, og blikket feide over rotet og famlet etter et sverdhjalte, en rubin, gjorde hun en nifs bevegelse – han så det fra øyekroken, snudde seg i panikk, og et øyeblikk sto han lammet av skrekk og så den gamle kroppen kollapse og den veldige slangen bukte seg opp av den der hodet hennes hadde vært.

Slangen hogg til idet han løftet staven. Bittet traff underarmen så hardt at staven ble slengt mot taket; lyset hvirvlet svimlende rundt i rommet og gikk ut. Så fikk han et kraftig slag av halen mot mellomgolvet, mistet pusten og falt baklengs mot toalettbordet, ned i haugen av stinkende klær –

Han rullet sidelengs og unngikk så vidt slangehalen, som smalt ned på glassbordet hvor han hadde vært sekundet før; skår og splinter sprutet rundt ham da han traff golvet. Nedenfra hørte han Hermine rope: «Harry?»

Han fikk ikke nok luft i lungene til å rope tilbake, og i det samme ble han most mot golvet av en tung, glatt masse; den gled over ham, mektig, muskelsterk –

«Nei!» hikstet han, fastklemt mot golvet.

«Jo,» hvisket stemmen. «Sssså … holde deg … holde deg …»

«*Apporto* ... *apporto* stav …»

Men ingenting skjedde, og han måtte ha hendene fri for å prøve å presse slangen vekk fra seg, men den kveilet seg rundt brystet hans og klemte all luft ut av ham, presset malacruxen mot brystet hans, en sirkel av is som pulserte av liv, centimeter fra hans eget hamrende hjerte; hjernen ble fylt av kaldt, hvitt lys, alle tanker utslettet, pusten druknet, fjerne skritt, allting gled bort …

Et metallhjerte banket utenfor brystet, og nå fløy han, fløy med hjertet fylt av triumf, fløy uten sopelime eller dystral …

Brått var han våken i det surstinkende mørket; Nagini hadde sluppet taket. Han karret seg på beina og så silhuetten av slangen mot lyset fra trappegangen – den hogg til, og Hermine skvatt til side med et hyl, og forbannelsen hennes skjøt feil og splintret vinduet bak gardinet. Iskald luft fylte rommet, Harry dukket unna nok en styrtsjø av knust glass, og foten skled på noe som kjentes som en blyant – tryllestaven –

Han bøyde seg og snappet den, men nå var rommet stappfullt av slange, halen pisket. Hermine var ikke å se, og et øyeblikk fryktet han det verste, men det kom et høyt smell og et blaff av rødt lys, og slangen ble slengt til værs og traff Harry hardt i fjeset på veien, kveil etter kveil løftet seg mot taket. Harry løftet staven, men i det samme skar det til i arret, vondere og sterkere enn det hadde gjort på årevis.

«Han kommer! *Hermine, han kommer!*»

Idet han skrek, kom slangen fallende, hvesende. Alt var kaos; den smadret hyllene fra veggen, og splintret porselen fløy veggimellom mens Harry bykset over senga og trev det mørke omrisset han visste var Hermine –

Hun hylte av smerte da han rev henne med seg tilbake over senga; slangen reiste seg igjen, men Harry visste at noe verre enn slangen var på vei, kanskje allerede var ved porten, og hodet holdt på å sprekke av smerten i arret –

Slangen slo til i det samme han gjorde et sprang med Hermine på slep, men idet den hogg, skrek Hermine: «*Brekkivrakio!*» og heksingen suste rundt i rommet, knuste speilet på garderobeskapet, rikosjetterte mot dem og spratt mellom golv og tak; Harry kjente sviingen på den ene håndbaken og kinnet ble kuttet opp av et glasskår idet han med Hermine på slep hoppet fra senga til det smadrede toalettbordet og derfra rett gjennom det knuste vinduet ut i tomrommet; skriket hennes ga gjenlyd gjennom natta mens de hvirvlet gjennom lufta …

Og så brast arret og åpnet seg og han var Voldemort og han kom løpende gjennom det ekle soverommet, de lange, hvite hendene knuget om vinduskarmen idet han så den skallede mannen og den lille kvinnen snurre og forsvinne, og han skrek av raseri, et skrik som blandet seg med pikens, som gjallet over de mørke hagene og skar tvers igjennom kirkeklokkene som ringte juledagen inn …

Og skriket hans var Harrys skrik, hans smerte var Harrys smerte … at dette kunne skje her, her hvor det hadde skjedd før … her, innen synsvidde av det huset hvor han hadde kommet så nær å vite hva det var å dø … å dø … smerten var så grusom … revet ut av kroppen … men hvis han ikke

hadde noen kropp, hvorfor gjorde det da så infernalsk vondt i hodet, hvis han var død, hvordan kunne han føle så uutholdelig, var ikke smerten slutt med døden, ga den seg aldri …

Natta våt og blåsende, to barn forkledd som gresskar som vagget over torget, butikkvinduene pyntet med papiredderkopper, alle gompenes billige imitasjoner av en verden de ikke trodde på ... og han gled bortover, med den målbevisstheten, den kraften, den følelsen av usvikelig sikkerhet han alltid følte når han var ute i slikt ærend ... ikke sinne, slikt var for svakere sjeler ... men triumf, jo ... han hadde ventet på dette, håpet på det …

«*Fint kostyme, asså!*»

Han så den lille guttens smil blekne da han kom nær nok til å se se under hetta, så frykten som mørknet det malte fjeset, før barnet snudde og løp sin vei ... under kutten fingret han med stavskaftet ... én liten bevegelse, så kom gutten aldri hjem til mor ... men unødvendig, aldeles unødvendig …

Og bortover en ny og mørkere vei gled han, og nå var målet endelig i sikte, Fidelius-formelen endelig brutt, skjønt de ennå ikke visste det ... og han lagde mindre lyd enn de døde bladene som hvislet bortover fortauet mens han kom til den mørke hekken og stirret over den …

De hadde ikke trukket for gardinene, han så dem tydelig i den lille stua – den høye, svarthårede mannen med brillene, som sendte ut mangefargede røykskyer fra stavtippen sin for å more den lille svarthårede gutten i den blå pyjamasen, og barnet lo og prøvde å fange røyken, gripe den i den lille neven …

En dør gikk opp, og moren kom inn og sa noe han ikke kunne høre; det lange, mørkerøde håret falt fram over ansiktet. Faren løftet opp sønnen og ga ham til moren, han slengte staven fra seg på sofaen, strakte seg, gjespet ...

Porten knirket litt da han skjøv den opp, men Jakob Potter hørte det ikke. Den hvite hånden trakk tryllestaven fram fra kutten og pekte på døra, som sprang opp.

Han var allerede over terskelen da Jakob kom springende ut i gangen. Det var lett, altfor lett, han hadde ikke engang tatt med seg staven …

«*Lilly, ta Harry og løp! Det er ham! Løp! Fort! Jeg skal holde ham unna –*»

Holde ham unna, uten engang en stav!… Han lo før han kastet forbannelsen …

«Avada kadavra!»

Det grønne lyset fylte den lille gangen, opplyste barnevogna som sto mot veggen, fikk trappegelenderet til å gløde som lynavledere, og Jakob Potter falt som en marionette som har fått kuttet snorene …

Han kunne høre henne skrike fra overetasjen ... hun satt i fella, men bare hun var litt fornuftig, hadde iallfall hun ingenting å frykte ... han gikk oppover trappa og lyttet med antydningen av et smil til forsøkene hennes på å barrikadere døra ... hun hadde heller ingen stav på seg ... så stupide de var, og så godtroende, når de trodde at tryggheten var å finne i venner, at våpen kunne legges til side, om så for et øyeblikk …

Han sprengte døra opp, blåste til side stolen og kassene hun i all hast hadde drasset foran den med et dovent vift av tryllestaven ... og der sto hun, med barnet i armene. Ved synet av ham slapp hun sønnen ned i barnesenga bak seg og slo ut med armene, som om det kunne hjelpe, som om hun håpet han ville ta henne i stedet om hun skjermet barnet ...

«*Ikke Harry, ikke Harry, vær så snill, ikke Harry!*»

«*Gå til side, dumme jentunge ... gå til side …*»

«*Ikke Harry, vær så snill, ta heller meg, drep meg i stedet –*»

«*Dette er min siste advarsel –*»

«*Ikke Harry! Vær så snill ... nåde ... nåde ... ikke Harry! Ikke Harry! Å, vær så snill, vær så snill, jeg skal gjøre alt –*»

«*Til side, nå – til side, jente –*»

Han kunne tvunget henne bort fra barnesenga, men det virket klokere å kvitte seg med dem alle …

Det grønne lyset eksploderte i rommet, og hun datt, akkurat som mannen. Barnet hadde ikke engang begynt å gråte; han kunne stå og holde seg i sprinklene i senga, og han så opp i inntrengerens ansikt med en slags våken interesse, kanskje han trodde det var faren som skjulte seg under kutten og

ville lage flere morsomme lys, og moren ville når som helst reise seg igjen og le –

Han tok omhyggelig sikte rett på guttens ansikt; han ville se det skje, tilintetgjørelsen av denne ene, uforklarlige faren. Nå begynte barnet å gråte; det hadde sett at det ikke var Jakob. Han likte ikke at det gråt, han hadde aldri kunnet fordra sutringen til de minste på barnehjemmet –

«Avada Kadavra!»

Og så var han knust, han var ingenting, ingenting annet enn smerte og redsel, og han måtte gjemme seg, ikke her i ruinene av det ødelagte huset, hvor barnet hylte og var inneklemt, men langt borte ... langt borte …

«Nei,» stønnet han.

Slangen raslet på det skitne, overstrødde golvet, og han hadde drept gutten, men han var *gutten …*

«Nei …»

Og nå sto han ved det knuste vinduet i Bathildas hus, fortapt i minnene om sitt verste tap, og ved føttene hans buktet den store slangen seg over knust porselen og glass ... han så ned og fikk øye på noe ... noe utrolig …

«Nei …»

«Det er over, Harry, du er OK!»

Han bøyde seg og plukket opp det knuste fotografiet. Der var han, den ukjente tyven, tyven han var på jakt etter …

«Nei … jeg mistet det … jeg mistet det …»

«Harry, det er over, du må våkne!»

Han var Harry … Harry, ikke Voldemort … og det som raslet, var ingen slange …

Han åpnet øynene.

«Harry,» hvisket Hermine, «er … alt i orden med deg?»

«Ja,» løy han.

Han var i teltet, han lå på en av underkøyene under en haug med ulltepper. Av stillheten og det kalde, flate lyset utenfor teltduken skjønte han at det nesten var morgen. Han var dyvåt av svette, han kunne kjenne det på laknene og ullteppene.

«Vi kom oss unna.»

«Ja,» sa Hermine. «Jeg måtte bruke en sveveformel for å få deg opp i køya, jeg greide ikke å løfte deg. Du har vært … altså, du har ikke vært helt …»

Hun hadde fiolette skygger under de brune øynene, og han la merke til den lille svampen hun holdt i hånden; hun hadde tørret av ansiktet hans.

«Du har vært syk,» sa hun. «Temmelig syk.»

«Hvor lenge er det siden vi eksiverte?»

«Å, det er timevis siden. Det er nesten morgen.»

«Og siden har jeg vært … hva da, bevisstløs?»

«Ikke akkurat det,» sa Hermine beklemt. «Du har ropt og stønnet og … og greier,» la hun til i en tone som gjorde ham ille berørt. Hva hadde han gjort? Hylt forbannelser som Voldemort, grått som barnet i senga?

«Jeg fikk ikke av deg malacruxen,» sa Hermine, og han skjønte at hun ville bytte samtaleemne. «Den satt fast – fast til brystet ditt. Du har et merke der. Beklager, men jeg måtte bruke en kuttformel for å få den av. Og dessuten bet slangen deg, men jeg har renset såret og lagt askrot på det …»

Han løftet på den svette t-skjorta han hadde på seg og så ned. Over hjertet var det en blodrød oval, der medaljongen hadde svidd ham. Han så også bittmerkene etter slangen på underarmen, men de var nesten leget.

«Hvor gjorde du av malacruxen?»

«I pungen min. Jeg tror vi burde unngå å ha den på oss en stund framover.»

Han la seg tilbake på puta og så opp i det dratte, grå ansiktet.

«Vi skulle ikke dratt til Gudriksdal. Det er min feil; alt sammen er min feil, Hermine. Om forladels.»

«Det er ikke din feil. Jeg ville dit, jeg også; jeg trodde virkelig at Humlesnurr kunne ha lagt igjen sverdet til deg der.»

«Ja, jo … der tok vi i hvert fall feil, hva?»

«Hva var det som hendte, Harry? Hva hendte da hun tok deg med ovenpå? Hadde slangen gjemt seg et sted? Kom den bare ut og drepte henne før den gikk løs på deg?»

«Nei,» sa han. «Det var hun som *var* slangen … eller slangen var henne … hele tida.»

«H-hva?»

Han lukket øynene. Lukten av Bathildas hus hang fremdeles igjen på ham; det gjorde alt sammen så motbydelig levende.

«Bathilda må ha vært død en stund. Slangen var … inni henne. Han-duvet plasserte den i Gudriksdal for at den skulle vente der. Han visste at jeg kom til å dra tilbake dit.»

«Sier du at slangen var *inni* henne?»

Han åpnet øynene igjen. Hermines ansikt var fordreid av avsky. Det så ut som hun skulle til å kaste opp.

«Lupus sa det kom til å bli magi vi aldri kunne forestilt oss,» sa Harry. «Hun ville ikke si noe mens du hørte det, for det var ormtunge, alt hun sa var på ormtunge, og det merket ikke jeg, bare at jeg skjønte jo hva hun sa, så klart. Så snart vi kom opp på rommet, sendte slangen beskjed til Han-duvet – jeg hørte det skje inni hodet mitt, jeg kjente at han ble opphisset, han sa den måtte holde meg igjen der … og så …»

Han husket hvordan slangen kom opp av Bathildas hals. Hermine behøvde ikke å høre alle detaljene.

«… forvandlet hun seg, altså til slangen, og angrep.»

Han kikket ned på bitemerkene.

«Den skulle ikke drepe meg, bare holde meg der til Han-duvet kom.»

Om han bare hadde greid å drepe slangen, ville det vært verdt det, alt sammen … Syk om hjertet satte han seg opp i køya og slengte teppene av seg.

«Å nei, Harry, jeg er sikker på at du burde hvile!»

«Det er du som trenger å hvile. Ikke bli sur, men du ser helt ræva ut. Jeg er helt OK nå. Jeg kan holde vakt en stund. Hvor er staven min?»

Hun svarte ikke, bare så på ham.

«Staven – hvor er den?»

Hun bet seg i leppa, og øynene var blanke av tårer.

«Harry …»

«*Hvor er staven min?*»

Hun bøyde seg ned ved sida av køya hans og rakte ham den.

Kristtorn- og føniks-staven var brukket nesten tvert av. Én eneste spinkel strime av føniksfjær var alt som holdt bitene sammen. Treverket var helt splintret. Harry tok imot den med hendene som om det var et levende vesen som hadde fått en livsfarlig skade. Han kunne ikke tenke klart; allting var en tåke av panikk og frykt. Så holdt han staven fram mot Hermine.

«Reparer den. Vær så snill.»

«Harry, det tror jeg ikke jeg klarer, ikke når den er brukket sånn.»

«Vær så snill, prøv, Hermine.»

«*R-reparo!*»

Den dinglende halvparten av staven smeltet sammen med resten. Harry holdt den i været.

«*Lumos!*»

Staven skjøt noen gnister, men de sluknet. Han pekte på Hermine.

«*Exitarmus!*»

Tryllestaven hennes ga et lite rykk, men ble værende i hånden hennes. Dette fattigslige forsøket på magi ble for mye for Harrys stav, som sprakk i to igjen. Han stirret forferdet på den, ute av stand til å fatte hva han så … denne staven som hadde overlevd så mye?

«Harry,» hvisket Hermine, så lavt at det var så vidt han hørte henne. «Jeg er så skrekkelig, skrekkelig lei for det. Jeg tror det var meg. Akkurat da vi skulle komme oss ut, husker du, så kom slangen etter oss, og så kastet jeg en smadreforbannelse, og den rikosjetterte over hele, og så må den ha – må ha truffet –»

«Det var et uhell,» sa Harry mekanisk. Alt han følte var tomhet, lammelse. «Vi – vi finner vel sikkert en måte å reparere den på.»

«Det tror jeg ikke vi får til, Harry,» sa Hermine, mens tårene trillet nedover kinnene. «Husker du … husker du Ronny? Den gangen han brakk staven, da han kræsjet bilen? Den ble aldri den samme igjen. Han måtte få en ny.»

Harry tenkte på Olivander, som Voldemort hadde kidnappet og holdt fanget, og Gregorovitsj, som var død. Hvordan skulle han greie å få tak i en ny stav?

«Vel,» sa han i en falskt hverdagslig tone, «vel, så får jeg vel bare låne din så lenge, da. Mens jeg holder vakt.»

Med ansiktet vått av tårer rakte Hermine ham staven sin. Så gikk han ut og lot henne sitte der ved køya, for det eneste han ville, var å komme seg vekk fra henne.

KAPITTEL ATTEN

ALBUS HUMLESNURRS LIV OG LØGNER

Sola var på vei opp; himmelens rene, fargeløse velde strakte seg over ham i total likegyldighet for ham og hans besværligheter. Han satte seg i teltåpningen og fylte lungene til bunns med frisk luft. Bare å være i live og kunne se sola stige opp over denne glinsende snøskråningen burde vært den største gave i verden, men han maktet ikke å glede seg over det; alle sanser føltes tilstoppet av den katastrofen det var å ha mistet tryllestaven. Dalen lå der under sitt teppe av snø, og langt borte fra hørte han kimende kirkeklokker gjennom den glitrende stillheten.

Uten å merke det satt han og grov fingertuppene inn i armene, som for å motvirke fysisk smerte. Blod hadde han mistet oftere enn han kunne huske; en gang hadde han mistet alle knoklene i høyrearmen, og bare hittil på denne turen hadde han fått nye arr på brystet og underarmen i tillegg til dem på håndbaken og pannen, men aldri før nå hadde han kjent seg så livsfarlig svekket, sårbar og naken, som om mesteparten av de magiske kreftene var blitt revet rett ut av ham. Han visste akkurat hva Hermine ville si hvis han nevnte noe om dette: at staven ikke var bedre enn trollmannen som brukte den. Men hun tok feil – med ham var det annerledes. Hun hadde ikke kjent staven sin snurre som en kompassnål og skyte gylne flammer mot fienden. Han hadde mistet beskyttelsen den dobbelte kjernen ga ham, og først nå som den var borte, forsto han hvor mye han hadde stolt på den.

Han trakk bitene av den brukne staven opp av lomma og lot være å se på dem mens han stoppet dem ned i Gygrid-pungen om halsen. Nå var det ikke plass til flere ødelagte og ubrukelige ting i den. Gjennom minkelskinnet streifet hånden borti den gamle snoppen, og et øyeblikk måtte han kjempe mot fristelsen til å ta den opp og kaste den. Ubegripelig, ubrukelig, unyttig, som alt det andre Humlesnurr hadde etterlatt seg –

Og dermed brøt raseriet mot Humlesnurr over ham som lava, svidde ham svart på innsida og utslettet alle andre følelser. I ren desperasjon hadde de greid å innbille seg at det var svar å finne i Gudriksdal, overtalt seg selv til å tro at det var meningen at de skulle dra tilbake, at dette var et skritt på en hemmelig vei som Humlesnurr hadde pekt ut for dem; men det fantes ikke noe kart, ingen plan. Humlesnurr hadde overlatt dem til å famle i mørket, kjempe mot ukjente og uante redsler på egenhånd og uten hjelp – ingenting ble forklart, ingenting gitt dem gratis, de hadde ikke noe sverd, og nå hadde ikke Harry noen tryllestav heller. Og han hadde mistet fotografiet av tyven, så nå ble det sikkert lett for Voldemort å finne ut hvem han var … nå hadde Voldemort alle de opplysningene han trengte …

«Harry?»

Hermine så ut som om hun var redd for at han skulle forbanne henne med hennes egen stav. Ansiktet var grimet av tårer da hun huket seg ned hos ham med to tekopper i hendene og noe tykt noe under armen.

«Takk,» sa han og tok imot en kopp.

«Gjør det noe om jeg snakker med deg?»

«Nei,» sa han, for han ville ikke såre henne.

«Harry, du ville vite hvem den mannen på bildet var. Og … nå har jeg boka.»

Hun la den forknytt i fanget på ham – et blankt, nytt eksemplar av *Albus Humlesnurrs liv og løgner*.

«Hvor – åssen –?»

«Den var i stua til Bathilda Bang, den lå der, bare … og denne lappen stakk ut.»

Hermine leste høyt de par linjene med spiss, syregrønn håndskrift.

«*'Kjære Babla, takk for hjelpen. Her har du boka, håper du liker den. Du sa alt, selv om du ikke husker noe. Rita.'* Jeg tror den må ha kommet mens den ekte Bathilda var i live, men kanskje hun ikke var såpass til stede at hun kunne lese den?»

«Nei, hun var vel ikke det.»

Harry kikket ned på Humlesnurrs ansikt og kjente en bølge av olm glede: Nå kunne han få vite alt det Humlesnurr aldri hadde brydd seg med å fortelle ham, enten Humlesnurr ville eller ikke.

«Du er fremdeles sint på meg, er du ikke det?» sa Hermine. Han så opp og så nye tårer piple fra øynene og skjønte at hun måtte ha sett sinnet i ansiktet hans.

«Nei,» sa han lavt. «Nei, Hermine, jeg vet at det var et uhell. Du prøvde bare å få oss ut i live, og det gjorde du utrolig bra. Jeg hadde vært død nå, om ikke du hadde vært der og hjulpet meg.»

Han prøvde å gjengjelde det bevrende smilet hennes før han konsentrerte seg om boka. Ryggen var stiv, og det var tydelig at den ikke hadde vært åpnet. Han bladret fort igjennom den og så etter fotografier. Nesten med det samme fant han det han var på jakt etter: den unge Humlesnurr med sin kjekke kamerat, begge brølende av latter over en for lengst glemt spøk. Harry så ned på bildeteksten:

Albus Humlesnurr kort etter morens død, sammen med vennen Gellert Grindelwald.

Harry ble sittende og måpe ned på det siste ordet i flere lange sekunder. Grindelwald. *Vennen* Grindelwald. Han skottet bort på Hermine, som fremdeles stirret ned på navnet som om hun ikke kunne tro sine egne øyne. Langsomt så hun opp på Harry.

«*Grindelwald?*»

Han ga blaffen i resten av fotografiene og lette på sidene rundt etter flere steder hvor det skjebnesvangre navnet var nevnt. Det fant han fort og kastet seg begjærlig over det, men ble snart forvirret; han måtte bla bakover for å få mening i sammenhengen og ble til slutt nødt til å begynne med begynnelsen på et kapittel med tittelen *Det felles beste*. Han og Hermine leste sammen:

Humlesnurr forlot Galtvort kort før sin attenårsdag, hedret og beæret – tillitsmann, prefekt, vinner av Barrabas Finkel-prisen for framifrå heksing, britisk ungdomsrepresentant i Heksingating, gullmedaljevinner for banebrytende bidrag til den internasjonale alkymistkonferansen i Kairo. Humlesnurrs neste prosjekt skulle være en jordomflygning sammen med Elifas «Dosmer» Dogger, hans enfoldige, men trofaste kamerat fra skoletida.

De to unge mennene hadde tatt inn på Den lekke heksekjel i London, klare til avreise til Hellas neste morgen, da det kom en ugle med melding om at Humlesnurrs mor var død. «Dosmer» Dogger, som nektet å la seg intervjue til denne boka, har gitt allmennheten sin egen, sentimentale versjon av hva som senere skjedde. Han framstiller der Kendras død som et tragisk tap og Humlesnurrs beslutning om å oppgi ekspedisjonen som edel selvoppofrelse.

Det er ubestridt at Humlesnurr straks vendte tilbake til Gudriksdal, etter sigende for å 'overta omsorgen' for sin yngre bror og søster. Men hvor mye omsorg ga han dem egentlig?

«Han var bra tullat, n'Abriam,» sier Oline Smylt, som bodde med familien sin i utkanten av Gudriksdal på den tida. «Helt balstyrig. Så klart, han var jo uten mor og far, så du måtte jo syns synd på'n, det var bare at'n støtt skulle pælme geitemøkk i hausen på meg. Jeg trur ikke at'n Albus brydde seg noe større om'n, jeg så i hvert fall aldri de to sammen.»

Hva var det så som opptok Albus, om det ikke var å trøste sin villfarne, unge bror? Svaret er etter alt å dømme: å sørge for fortsatt innesperring av søsteren. For skjønt hennes første fangevokter var død, førte det ikke til noen bedring i Ariana Humlesnurrs jammerlige liv. Bare det at hun fantes, var fortsatt ikke kjent for andre enn de få utenforstående som, i likhet med «Dosmer» Dogger, kunne påregnes å tro på historien om hennes «svakelighet».

En annen slik godtroende familievenn var Bathilda Bang, den berømte magihistorikeren, som har bodd i Gudriksdal i mange år. Kendra hadde selvsagt avvist Bathilda den gangen hun prøvde å ønske

de nyankomne velkommen til landsbyen. Men flere år senere sendte forfatteren en ugle til Albus på Galtvort og uttrykte begeistring for hans artikkel om «Transformasjon over artsgrensene» i Transfigurasjon i dag. *Denne første kontakten førte til nærmere bekjentskap med hele Humlesnurr-familien, og innen Kendras død var Bathilda den eneste i Gudriksdal som Humlesnurrs mor var på talefot med.*

Dessverre har glansen fra Bathildas storhetstid siden falmet betraktelig. «Det er fyr på bålet, men ingenting i kjelen,» som Iver Dillerdal fortalte meg, eller for å si det med Oline Smylts noe saftigere uttrykk: «Hu er bløt som en erterbæsj.» Gjennom en kombinasjon av velkjente og velprøvde journalistiske metoder har jeg likevel klart å grave fram tilstrekkelig mange harde fakta-gullkorn til å sette sammen hele den skandaløse historien.

I likhet med resten av trollmannsverdenen godtok Bathilda at Kendras for tidlige død skyldtes «en heksing som slo bakut», en historie som senere skulle bli flittig spredd av Albus og Abriam. Bathilda etterplaprer også lydig familieparolen om Ariana med ord som «skrøpelig» og «sart». Men på ett område ga Bathilda full valuta for alt mitt bry med å skaffe verifiserum, for hun er den eneste som kjenner hele historien bak den best bevarte hemmeligheten i Albus Humlesnurrs liv. For første gang kan den avsløres her, og den setter spørsmålstegn ved alt mannens beundrere har trodd om ham: hans påståtte avsky for svartekunstene, hans motstand mot all undertrykkelse av gomper, ja, selv hans omsorg for sin egen familie.

Den selvsamme sommeren som Humlesnurr kom hjem til Gudriksdal, nå som foreldreløs og familieoverhode, sa Bathilda Bang seg villig til å huse sin grandnevø, Gellert Grindelwald.

Grindelwalds navn er med rette berømt. På en liste over Tidenes farligste trollmenn ville han kun gått glipp av toppplasseringen av en eneste grunn: at Han-du-vet en generasjon senere berøvet ham kronen. Men ettersom Grindelwald aldri utstrakte sitt skrekkvelde til England, er detaljene om hans vei til makten ikke alminnelig kjent her.

Grindelwald fikk sin utdannelse på Durmstrang, en skole som allerede den gang var berømt for sin beklagelige toleranse for svartekunstene, og der viste han snart samme bråmodne begavelse som Humlesnurr. Men Gellert Grindelwald satte ikke sine evner inn på å vinne premier og priser; han viet seg til andre sysler. Da han var seksten, kunne selv ikke Durmstrang lenger vende det blinde øyet til hans forskrudde eksperimenter, og han ble utvist.

Til nå er alt som har vært kjent om hans bevegelser deretter at han «reiste utenlands i noen måneder». Jeg kan nå avsløre at han valgte å besøke sin grandtante i Gudriksdal, og at han der – sjokkerende som det utvilsomt vil være for mange – utviklet et intenst vennskap med ingen annen enn Albus Humlesnurr.

«*Jeg syntes han virket som en sjarmerende gutt, samme hva det ble av ham siden,» babler Bathilda. «Selvsagt presenterte jeg ham for stakkars Albus, som savnet selskap av noen på sin egen alder, og de to ble godvenner med det samme.*»

Det skal være visst. Bathilda viser meg et brev hun har bevart, som Albus Humlesnurr sendte til Gellert Grindelwald i nattas mulm og mørke.

«*Ja, selv om de hadde tilbragt hele dagen med å diskutere – for de var jo så begavede, begge to, og hadde det som dragen i egget sammen – så hendte det mer enn én gang at jeg hørte en ugle kakke på Gellerts vindu for å levere brev fra Albus! Da hadde han fått en idé, da, og den måtte Gellert få høre om straks!*»

Og for noen ideer det var. Dyrkere av Albus Humlesnurr vil nok finne dette dypt sjokkerende, men her får de vite hva deres syttenårige helt egentlig tenkte, slik han framstilte det for sin nye bestevenn (en faksimile av originalbrevet er å finne på s. 463):

Gellert,

Ang. det du sa om at trollmannsstyre vil være TIL GOMPENES EGET BESTE – ja, jeg tror dette er nettopp poenget. Det er riktig at skjebnen har gitt oss makt, og det er riktig at den makten gir oss retten

til å styre, men dette gir oss også et ansvar overfor dem vi styrer. Det må understrekes, for det er selve grunnsteinen vi vil bygge på. Når vi møter motbør, som vi utvilsomt vil, må dette danne basis for alle våre motargumenter. Vi griper makten TIL DET FELLES BESTE. Og av dette følger at når vi møter motstand, må vi bruke kun den nødvendige makt og ikke mer. (Det var der du gjorde feil på Durmstrang! Men jeg klager ikke, for om du ikke var blitt utvist, ville ikke vi to ha møttes.)

Albus

Det får heller være at det vil forbløffe og forskrekke hans mange beundrere: Dette brevet er et uomtvistelig bevis på at Albus Humlesnurr en gang drømte om å omstyrte Hemmeligholdsstatuttene og etablere trollmannsstyre over gompene. Hvilket slag for dem som alltid har framstilt ham som de gompefødtes fremste forkjemper! Hvor hule lyder ikke alle hans taler til støtte for gomperettigheter i lys av disse kompromitterende opplysningene! Hvor ussel må ikke Albus Humlesnurr virke, der han maurflittig planlegger sin vei til makten, istedenfor å sørge over sin mor og vise omsorg for sin søster!

Noen vil utvilsomt være så oppsatt på å beholde ham på hans smuldrende pidestall at de vil breke om at han faktisk ikke gjennomførte disse planene, at han må ha forandret mening og kommet til sans og samling. Dessverre er sannheten langt mer sjokkerende.

Etter knappe to måneder av dette heftige, nye vennskapet skiltes Humlesnurr og Grindelwald, for aldri mer å møtes før sin legendariske duell (mer om denne i kap. 22). Hva skyldtes dette dramatiske bruddet? Hadde Humlesnurr kommet til fornuft? Hadde han fortalt Grindelwald at han ikke lenger ville støtte ham i planene hans? Akk nei.

«Jeg tror det var stakkars lille Arianas død som gjorde det,» sier Bathilda. «Det kom som et fryktelig sjokk. Gellert var hjemme hos dem da det skjedde; han var helt forstyrret da han kom tilbake hit og sa han ville reise hjem igjen dagen etter. Det gikk virkelig inn på ham, skal jeg

si deg. Så jeg ordnet med en flyttnøkkel, og det var siste gangen jeg så ham.

Albus var helt ute av seg over Arianas død. Det var så skrekkelig for de to brødrene. De hadde mistet alle, unntatt hverandre. Ikke rart det kunne bli noen utbrudd. Abriam bebreidet Albus, nemlig, slik det ofte går i den slags vanskelige situasjoner. Abriam hadde det med å koke over, stakkars gutt. Men likevel, det var nå ikke helt pent å brekke nesa på Albus under begravelsen. Det ville knust Kendra å se sønnene sine slåss sånn, over datterens lik. Det var virkelig synd Gellert ikke kunne bli til begravelsen … det ville iallfall vært en støtte for Albus …»

Dette gyselige opptrinnet rundt likkista, som få andre enn dem som var til stede i Ariana Humlesnurrs begravelse hittil har visst om, reiser flere spørsmål. Hvorfor bebreidet Abriam Humlesnurr Albus for søsterens død? Var det, som «Babla» hevder å tro, bare et drastisk uttrykk for sorg? Eller kan hans raseri ha hatt en mer konkret årsak? Grindelwald, som var blitt utvist fra Durmstrang for overfall på medelever, flere nesten med dødsfall til følge, rømte fra landet få timer etter pikens død, og Albus møtte ham aldri mer (av skam, eller frykt?) før han ble tvunget til det av trollmannsverdenens bønner.

Hverken Humlesnurr eller Grindelwald har, så vidt vites, noensinne referert til dette ungdomsvennskapet i senere år. Det kan imidlertid ikke være tvil om at Humlesnurr i hele fem år med kaos, dødsfall og forsvinninger utsatte sitt angrep på Gellert Grindelwald. Var det varige, varme følelser for mannen, eller frykt for å bli avslørt som hans tidligere bestevenn, som fikk Humlesnurr til å nøle? Var det egentlig høyst motvillig at han dro ut for å fange mannen han en gang hadde vært så glad for å møte?

Og hvordan døde egentlig den mystiske Ariana? Var hun et utilsiktet offer for et svartrituale? Snublet hun over noe hun ikke burde sett, mens de to unge mennene forberedte sitt framstøt for ære og makt? Er det mulig at Ariana Humlesnurr var den første som måtte dø «for det felles beste»?

Der sluttet kapitlet, og Harry så opp. Hermine, som var blitt ferdig før ham, så uttrykket hans og ble forskrekket. Hun nappet boka ut av hendene på ham og lukket den uten å se på den, som for å skjule noe uanstendig.

«Harry –»

Men han ristet på hodet. En slags visshet hadde rast sammen inni ham; det var akkurat slik han hadde følt det etter at Ronny dro. Han hadde stolt på Humlesnurr, trodd han var selve legemliggjørelsen av godhet og visdom. Og nå lå alt i aske. Hvor mye mer kunne han miste? Ronny, Humlesnurr, føniksstaven …

«Harry.» Det var som om hun hadde hørt tankene hans. «Hør på meg. Det – det er ikke særlig hyggelig lesning –»

«– nei, du kan si det sånn –»

«– men Harry, ikke glem at det er Rita Slita som skriver det.»

«Du leste det brevet til Grindelwald, ikke sant?»

«Ja, jeg – jeg gjorde det.» Hun nølte med tekoppen mellom de kalde hendene og var tydelig bestyrtet. «Jeg syns det er det verste der. Jeg vet at Bathilda mente det var bare snakk, men 'For det felles beste' ble Grindelwalds slagord, hans rettferdiggjørelse for alt han begikk av ugjerninger. Og … sånn som det ser ut der … var det Humlesnurr som ga ham ideen. «For det felles beste» skal til og med ha stått hogd inn over porten til Nurmengard.»

«Nurmengard? Hva er det?»

«Det er fengselet Grindelwald bygde til motstanderne sine. Han endte der selv, etter at Humlesnurr fanget ham. I hvert fall, så – så er det en avskyelig tanke at Humlesnurrs ideer kan ha hjulpet ham til makten. Men på den annen side, selv ikke Rita kan late som om de kjente hverandre i mer enn et par måneder en sommer da de begge var veldig unge, og –»

«Jeg tenkte du kom til å si det,» sa Harry. Han ville nødig at sinnet i ham skulle skumme over på henne, men det var vanskelig å holde stemmen stø. «Jeg tenkte du ville si at 'de var unge'. De var like gamle som vi er nå. Og her er vi og risikerer livet for å slåss mot svartekunstene, og der var han og den nye bestevennen hans og stakk hodene sammen og planla åssen de skulle ta makten over gompene.»

Han greide snart ikke å holde raseriet i tømme lenger, så han reiste seg og marsjerte rundt for å prøve å gå av seg litt av det.

«Jeg prøver ikke å forsvare det Humlesnurr skrev,» sa Hermine. «Alt det 'rett til å styre'-tøvet – det er bare 'Magi er makt' om igjen. Men Harry, husk, moren hans hadde nettopp dødd, og der satt han, alene i det huset –»

«Alene? Han var ikke alene! Han hadde broren og søsteren sin å være sammen med, den futt-søsteren han holdt innelåst –»

«Det tror jeg ikke på,» sa Hermine, og hun reiste seg også. «Hva det enn var som feilte den jenta, så tror jeg ikke hun var noen futt. Den Humlesnurr vi kjente ville aldri, aldri ha gått med på –»

«Den Humlesnurr vi *trodde* vi kjente ville ikke undertrykke gompene med makt!» ropte Harry. Stemmen kastet ekkoer bortover den nakne fjellsida og skremte flere svarttroster til værs, hvor de krakset og kretset rundt under perlemorshimmelen.

«Han forandret seg, Harry! Han forandret seg, så enkelt er det! Ja, så trodde han kanskje på de tingene da han var sytten, men hele resten av livet viet han til å kjempe mot svartekunstene! Det var Humlesnurr som stoppet Grindelwald, som alltid stemte for gompebeskyttelse og gompefødtes rettigheter, som kjempet mot Han-du-vet fra starten, og som døde i kampen for å knuse ham!»

Ritas bok lå på bakken mellom dem, og opp fra den smilte Albus Humlesnurr sørgmodig til dem begge.

«Harry – beklager, men jeg tror den virkelige grunnen til at du er så sint, er at Humlesnurr aldri fortalte deg noe av dette selv.»

«Kan være, det, ja!» brølte Harry. Han slo armene i været og visste knapt om det var for å holde sinnet tilbake eller å beskytte seg mot tyngden av sine egne knuste illusjoner. «Se på hva han ventet av meg, Hermine! Risiker livet, Harry! Og én gang til! Og én til! Og ikke vent at jeg skal forklare alt, bare stol blindt på meg, stol på at jeg vet hva jeg gjør, stol på meg, selv om jeg ikke stoler på deg! Aldri hele sannheten! Aldri!»

Stemmen sprakk av anspennelsen, og der sto de og stirret på hverandre midt i all hvitheten og tomheten, og Harry følte det som om de var like ubetydelige som insekter under den veldige himmelen.

«Han var glad i deg, Harry,» hvisket Hermine. «Jeg vet han var glad i deg.»

Harry lot armene falle.

«Jeg vet ikke hvem han var glad i, jeg, Hermine, men meg var det ikke. Dette er ikke kjærlighet, denne suppa han etterlot meg i. Han delte faen så mye mer av tankene sine med Gellert Grindelwald enn han noen gang har delt med meg.»

Han plukket opp Hermines stav, som han hadde sluppet fra seg i snøen, og satte seg foran teltåpningen igjen.

«Takk for teen. Jeg er ikke ferdig med vakten min. Gå inn i varmen igjen, du.»

Hun nølte, men skjønte avvisningen. Hun tok med seg boka og gikk forbi ham inn i teltet, men i forbifarten strøk hun lett over hodet hans med hånden. Han lukket øynene da han kjente berøringen og hatet seg selv for at han ønsket at det hun hadde sagt, var sant: at Humlesnurr virkelig hadde brydd seg om ham.

KAPITTEL NITTEN

SØLVHINDEN

Det hadde begynt å snø da Hermine overtok vaktholdet ved midnatt. Harry drømte, og drømmene var fulle av forvirring og skrekk: Nagini buktet seg ut og inn av dem, først gjennom en gigantisk, sprukken ring, og siden gjennom en krans av juleroser. Han våknet flere ganger i panikk og var sikker på at noen langt borte hadde ropt på ham; han syntes vinden som pisket rundt teltet var skritt eller stemmer.

Til slutt sto han like godt opp i mørket og gikk ut til Hermine, som satt sammensunket i teltåpningen og leste *Magiens historie* i lyset fra stavtippen. Snøen falt fortsatt tett, og det var med lettelse hun gikk med på forslaget hans om å pakke sammen og dra før de hadde tenkt.

«Ja, la oss dra et sted det er bedre ly,» sa hun og skalv mens hun trakk på seg en bomullsgenser over pysjen. «Jeg syntes hele tida jeg hørte noen som gikk utenfor. Et par ganger syntes jeg at jeg så noen også.»

Harry stoppet midtveis i å få på seg en genser og kikket på det stille, ubevegelige snikoskopet på bordet.

«Det var sikkert bare noe jeg innbilte meg,» sa Hermine nervøst. «Det er den snøen i mørket, den spiller øynene så mange puss … men kanskje vi skulle eksivere under usynlighetskappen, bare for å være sikre?»

En halvtime senere var teltet pakket; Harry bar malacruxen og Hermine perlepungen sin, og så eksiverte de. Det vanlige mørket strammet seg om dem; Harrys føtter mistet kontakten med den snødekte bakken og smalt umiddelbart etter ned igjen på noe som kjentes som frossen jord under et dekke av løv.

«Hvor er vi?» spurte han og så seg rundt på en ny mengde trær, mens Hermine åpnet perlepungen og begynte å hale opp teltstengene.

«Dean-skogen,» sa hun. «Jeg var på campingtur med foreldrene mine her en gang.»

Trærne her var også dekket av snø, og det var bitterlig kaldt, men de var i det minste i ly for vinden. De tilbragte det meste av dagen inni teltet og prøvde å holde varmen ved å krype sammen rundt de praktiske, blå flammene som Hermine var så flink til å få til, og som kunne skuffes opp og flyttes på i en krukke. Det føltes som å være på bedringens vei etter en kort, men alvorlig sykdom, syntes Harry, et inntrykk som ble bestyrket av Hermines omsorgsfulle pleie. Om ettermiddagen begynte det å komme nye snøfnugg dalende, og snart hadde den beskyttede, lille lysningen fått et ferskt dryss av puddersnø.

Etter to netter med lite søvn føltes det som Harrys sanser var skarpere enn vanlig. Det var med slik nød og neppe de hadde unnsluppet fra Gudriksdal at Voldemort på en måte virket nærmere og mer truende enn før. Da mørket begynte å senke seg, avslo Harry Hermines tilbud om å ta første vakt og sendte henne i seng.

Han tok med seg en gammel pute ut i teltåpningen og satte seg, iført samtlige gensere han hadde, men like frossen for det. Mørket tetnet for hver time og ble til slutt ugjennomtrengelig. Han skulle til å ta fram Ukruttkartet og følge med på Gulla-prikken en stund, men så kom han på at det var jo juleferie, så hun var hjemme i Hiet.

Skogen i all sin velde forstørret liksom den minste lille bevegelse. Han visste at den måtte være full av alskens levende vesener, men han ønsket de kunne holde seg stille og i ro, slik at han slapp å skille all deres uskyldige rasling og tasling fra lyder som kunne bety andre og skumlere bevegelser. Han kom på en lyd fra mange år tilbake – en kutte som slepte over dødt løv – og syntes straks han hørte den igjen, før han tok seg selv i nakken. Sikringsheksingene deres hadde virket godt i ukevis; hvorfor skulle de svikte nå? Likevel klarte han ikke å riste av seg følelsen av at noe var annerledes nå i natt.

Flere ganger skvatt han til, satte seg opp og kjente det verke i nakken fordi han hadde sovnet og glidd bakover i en forkjært stilling mot teltduken. Gradvis sank natta inn i et fløyelsmørke så dypt at det kunne vært tomrommet mellom eksivering og immivering. Han holdt akkurat en hånd opp for seg for å se om han kunne skimte fingrene, da det skjedde.

Et skinnende sølvblankt lys kom til syne mellom trærne rett forut. Hva det enn kom fra, så beveget det seg helt lydløst; det så ut som det bare kom svevende mot ham.

Han spratt opp og løftet Hermines stav. Stemmen hadde visst frosset fast i halsen. Han knep øynene tettere sammen da lyset ble sterkere; silhuettene av trærne foran det ble kullsvarte, og fremdeles kom det nærmere …

Og så kom lyskilden fram bak et eiketre. Det var en sølvhvit rådyrhind som kom trippende mot ham uten en lyd, måneblank og blendende, og uten å sette spor i den fine puddersnøen. Hodet var så vakkert, med store øyne og lange vipper, og hun holdt det så høyt.

Han stirret på dette vesenet, full av undring – ikke over at hun var fremmedartet, men tvert imot, at hun virket så uforklarlig kjent. Det føltes som han hadde ventet på at hun skulle komme, men bare hadde glemt, til dette øyeblikket, en avtale om å møtes. Et øyeblikk før hadde han åpnet munnen for å rope på Hermine, men den impulsen var borte. Han visste – han kunne veddet livet på det – at det var ham hinden hadde kommet for, og ham alene.

I flere lange sekunder stirret de på hverandre, og så snudde hun og gikk.

«Nei,» sa han. Stemmen sprakk av mangel på bruk. «Kom tilbake!»

Hun fortsatte å trippe målbevisst bort mellom trærne, og snart ble hvitheten stripet av tykke, svarte stammer. Han nølte et dirrende sekund. Forsiktigheten advarte: Det kunne være et knep, en lokkemat, en felle. Men instinktet fortalte ham ugjendrivelig at dette ikke var noen svart magi. Han fulgte etter.

Snøen knaste under føttene, men hinden lagde ikke en lyd der hun svevde mellom trærne, for hun var bare lys. Dypere og dypere inn i skogen førte hun ham, og Harry gikk fort etter. Han var sikker på at når hun stoppet, ville

hun slippe ham innpå seg på ordentlig. Og så ville hun tale, og stemmen ville fortelle ham alt han behøvde å vite.

Omsider stanset hun og snudde det vakre hodet mot ham på ny. Han satte i å løpe, og det brant et spørsmål på tunga – men idet han åpnet munnen for å stille det, var hun borte.

Skjønt mørket hadde svelget henne hel, sto det skinnende blanke etterbildet av henne igjen på netthinnen; det fordunklet synet, desorienterte ham, og glitret bare sterkere når han lukket øynene. Nå kom frykten – å ha henne der betydde trygghet.

«*Lumos!*» hvisket han, og stavtippen ble tent.

Bildet av hinden falmet for hver gang han blunket, og han sto der og lyttet til skogens lyder, til fjern knasing av kvister, svak hvisling av snø. Var det like før han ble angrepet? Hadde hun ført ham i bakhold? Var det bare innbilning at noen sto like utenfor lyskretsen fra staven og holdt øye med ham?

Han holdt staven høyere. Ingen kom settende mot ham, ingen blaff av grønt lys skjøt mot ham fra bak et tre. Men hvorfor hadde hun ført ham akkurat hit?

Noe glimtet i skjæret fra staven, og Harry snurret rundt, men det var ikke annet enn et tilfrosset tjern. Den sprukne, svarte isflaten glitret da han løftet staven enda høyere for å se nærmere på den.

Han gikk forsiktig framover og så ned. Isen speilte den fordreide skyggen hans og stavlyset, men dypt under det tykke, tåkete, grå skjoldet så han det glimte i noe annet. Et stort, sølvblankt kors …

Hjertet hoppet helt opp i munnen. Han falt på kne på bredden og holdt staven på skrå for å sende så mye lys som mulig ned på bunnen. Et blink av mørkerødt … Det var et sverd med glitrende rubiner i hjaltet … Griffings sverd lå på bunnen av skogstjernet.

Han torde nesten ikke puste mens han stirret ned på det. Hvordan kunne dette være mulig? Hvordan var det kommet til å ligge i et skogstjern, så nær leirplassen deres? Var det en ukjent magi som hadde trukket Hermine hit, eller var hinden, som han hadde tatt for en skytsverge, en slags vokter av tjernet? Eller var sverdet lagt der etter at de kom, og *fordi* de kom? I så fall,

hvor var den som ville at Harry skulle ha det? Nok en gang feide han med staven mot trærne og buskene rundt, men der var det ingen å se. Likevel var det en anelse mer frykt i ham da han på ny konsentrerte seg om sverdet på tjernets bunn.

Han pekte med staven på det sølvblanke omrisset og mumlet: «*Apporto* sverd!»

Det rørte seg ikke. Det hadde han heller ikke ventet. Hadde det vært så lett, ville sverdet ha ligget på bakken, så det bare var å plukke det opp, ikke på bunnen av et islagt tjern. Han begynte å gå iskanten rundt, mens han tenkte på sist sverdet hadde gitt seg i hans hender. Den gangen hadde han vært i forferdelig fare og hadde bedt om hjelp.

«Hjelp,» sa han, men sverdet lå der det lå, likegyldig, ubevegelig.

Han begynte å gå igjen. Hva var det Humlesnurr hadde fortalt ham sist han hadde fått tak i sverdet? *Bare en ekte griffing kunne ha trukket det sverdet opp av Hatten*. Og hvilke egenskaper var det som kjennetegnet en griffing? En liten stemme i hodet svarte ham: *Kan hende du passer i Griffing, hvor de tapre av hjertet bor. Både vågemot og edelmot er for griffinger passende ord*.

Han holdt opp å gå. Det slapp et langt sukk ut av ham, og den dampende pusten oppløste seg nesten like fort i den isnende lufta. Han visste hva han hadde å gjøre. Skulle han være ærlig, hadde han tenkt at det kunne ende med dette fra det øyeblikket han hadde sett sverdet gjennom isen.

Han så enda en gang på trærne omkring, men nå var han sikker på at det ikke ville bli noe angrep. De hadde hatt sin sjanse mens han gikk gjennom skogen, og massevis av anledning mens han gransket tjernet. Den eneste grunnen til mer utsettelse nå var bare at de nærmeste framtidsutsiktene var så til de grader lite fristende.

Med stive fingre begynte han å fomle seg fri av alle lagene av klær. Hvor det der med «edelmot» kom inn, var han neimen ikke sikker på – og så, med et skjevt smil: om det da ikke kunne kalles edelmodig å la være å tilkalle Hermine og få henne til å gjøre det for ham.

En ugle tutet etsteds mens han kledde av seg, og det ga et stikk i ham da han tenkte på Hedvig. Nå skalv han, tennene klapret forskrekkelig, men han

fortsatte å ta av seg plagg etter plagg og sto der til slutt i snøen, barbeint og i undertøyet. Pungen med staven sin, brevet fra moren, skåret av Sirius' speil og den gamle snoppen la han oppå klærne, og så tok han Hermines stav og pekte på isen.

«*Kappio!*»

Isen sprakk med en lyd som et pistolskudd i stillheten; hele overflaten revnet, og blokker av mørk is duvet i det opprørte vannet. Så vidt Harry kunne se, var det ikke dypt, men for å få tak i sverdet, måtte han helt under.

Ytterligere overveielser over oppgaven ville ikke gjøre den lettere eller vannet varmere. Han gikk ut på iskanten og la fra seg Hermines stav, fortsatt med lyset tent. Han prøvde å la være å tenke på hvor mye kaldere han straks kom til å kjenne seg eller hvor voldsomt han kom til å skjelve, og så hoppet han.

Hver pore i kroppen hylte i protest; det kjentes som om all luft i lungene frøs til is, og da sto han fremdeles bare til skuldrene i det bitende vannet. Det var så vidt han fikk puste, og han skalv så voldsomt at vannet skvulpet over breddene mens han følte etter sverdet med de numne føttene. Han ville bare dukke én gang.

Han utsatte dykkeøyeblikket et sekund, og et til, og enda et, gispende og skakende, men omsider greide han å si til seg selv at det måtte til, samlet alt sitt mot og dukket.

Kulda var ren smerte; den brant som ild. Det var som om hjernen også var stivfrossen mens han skjøv seg fram gjennom det mørke vannet mot bunnen, strakte armen ut og famlet. Fingrene lukket seg om sverdhjaltet, og han trakk det til seg.

I det samme var det noe som strammet til om halsen. Han tenkte på vannplanter, enda han ikke hadde kommet borti noe slikt mens han dykket, og løftet den tomme hånden for å gjøre seg fri. Men det var ingen plante, det var malacrux-kjedet som hadde strammet seg og langsomt klemte til om pusterøret.

Han sparket vilt fra med føttene for å prøve å svømme til overflaten, men da skjente han bare inn i en steinvegg under vannet. Kavende, halvkvalt, krafset han i det drepende kjedet, men de numne fingrene greide ikke å

løsne det, og nå sprang det små bomber inni hodet, han kom til å drukne, det var ingenting igjen, ingenting å gjøre, og armene som lukket seg om brystet hans, kunne ikke være andre enn dødens …

Harkende og spyende, dyvåt og mer frossen enn han noen gang hadde vært, kom han til seg selv igjen med ansiktet ned i snøen. Rett ved var det en annen som peste og hostet og sjanglet rundt. Hermine hadde kommet enda en gang, slik hun kom da slangen angrep … men det lød ikke som henne, ikke de dype hostene, ikke de tunge skrittene …

Han hadde ikke krefter til å løfte hodet og se hvem redningsmannen var. Det eneste han maktet var å løfte en ristende hånd til halsen og kjenne etter der medaljongen hadde skåret seg inn i kjøttet. Den var borte; noen hadde kappet den løs. Så hørte han en andpusten stemme rett over seg.

«Er – du – klin – kokos?»

Ingenting annet enn sjokket over å høre den stemmen kunne gitt Harry kraft til å reise seg. Han skalv så han ristet mens han sjanglet seg på beina. Der foran ham sto Ronny, fullt påkledd, men gjennomvåt, med håret klistret til ansiktet, Griffing-sverdet i den ene hånden og malacruxen dinglende fra det istykkerslitte kjedet i den andre.

«Hvorfor i huleste tok du'ke av deg denne greia her før du dukka?» peste Ronny og holdt opp malacruxen, som svingte fram og tilbake på det kortere kjedet som en slags parodi på hypnose.

Harry kunne ikke svare. Sølvhinden var ingenting, ingenting mot det å se Ronny igjen. Han kunne ikke tro det. Ristende av kulde rev han til seg kleshaugen på bredden og begynte å kle på seg. Han dro genser etter genser over hodet, stirret på Ronny og ventet halvt at han skulle forsvinne igjen hver gang han var ute av syne. Men han måtte jo være virkelig; han hadde nettopp hoppet i vannet, han hadde reddet Harrys liv.

«V-var det d-deg?» sa han endelig mellom klaprende tenner. Stemmen var fremdeles ikke seg selv etter nesten-kvelningen.

«Ja, jo,» sa Ronny og så litt forvirret ut.

«D-du som k-kalte fram den hinden?»

«Hæ? Nei, så klart ikke! Jeg trodde det var deg!»

«Skytsvergen min er en b-bukk.»

«Å – jo, jeg syns den så litt annerledes ut, ja. Ingen horn.»

Harry hengte Gygrid-pungen om halsen igjen, trakk på seg den siste genseren, bøyde seg etter Hermines tryllestav og snudde seg mot Ronny igjen.

«Åssen kan du være her?»

Ronny hadde tydeligvis håpet at dette spørsmålet skulle komme opp først senere, og helst ikke i det hele tatt.

«Vel, jeg – jo, altså – jeg kom tilbake, jeg. Hvis –,» han kremtet. «Altså hvis dere fremdeles vil ha meg, da.»

Det ble taust litt, og i stillheten var det som hele historien om Ronnys avmarsj reiste seg som en mur mellom dem. Men her var han. Han hadde kommet tilbake. Han hadde nettopp reddet Harrys liv.

Ronny så ned på hendene sine. Det virket som det forbauset ham å se hva han holdt i dem.

«Ja, det er sant, ja. Jeg fikk det opp,» sa han, nokså unødvendig, og holdt sverdet opp til inspeksjon. «Det var derfor du hoppa uti, var det ikke det?»

«Jo,» sa Harry. «Men jeg skjønner ikke dette. Åssen kom du hit? Åssen fant du oss?»

«Lang historie,» sa Ronny. «Jeg har sett etter dere i timevis – temmelig diger skog, dette her, hva? Og så hadde jeg akkurat bynt å tenke at jeg fikk legge meg under et tre og vente til det ble morran, og det var da jeg så det rådyret komme, og deg etter.»

«Du så ingen andre?»

«Nei,» sa Ronny, «jeg –»

Men han nølte og skottet mot to trær som sto rett ved hverandre noen meter bortenfor.

«– jeg syns faktisk jeg så noe bevege seg der borte, men det var akkurat da jeg kuta bort til tjernet, for du hadde hoppa uti og kom ikke opp, så jeg hadde ikke akkurat tenkt å ta noen omvei – hei!»

Harry var allerede på full fart bort til stedet Ronny hadde sett mot. De to eiketrærne vokste nesten inntil hverandre, med bare noen centimeters klaring mellom stammene i øyehøyde – et ideelt sted å se, men ikke bli sett. Men bakken rundt røttene var snøfri, og Harry kunne ikke se noen

fotavtrykk. Han gikk tilbake til Ronny, som sto der og ventet med sverdet og malacruxen i hendene.

«Så du noe?» spurte han.

«Nei,» sa Harry.

«Åssen havna sverdet neri tjernet der'a?»

«Den som kalte fram skytsvergen, må ha lagt det der.»

Begge så ned på det forsirede sølvsverdet. Det rubinbesatte hjaltet glimtet svakt i lyset fra Hermines stav.

«Tror du dette er det ekte?» spurte Ronny.

«Det er én måte å finne det ut på, ikke sant?» sa Harry.

Malacruxen dinglet fremdeles fra hånden til Ronny. Det rykket litt i medaljongen. Harry skjønte at det som bodde inni den var opphisset igjen. Det hadde merket nærheten til sverdet og hadde forsøkt å drepe ham, framfor at han skulle få tak i det. Dette var ikke tidspunktet for lange diskusjoner; det var øyeblikket til å få ødelagt medaljongen en gang for alle. Harry holdt Hermines stav i været, så seg om og fikk øye på akkurat det riktige stedet: en flat stein i skyggen av en platanlønn.

«Bli med meg,» sa han og gikk foran. Han børstet snøen av steinen og holdt fram hånden etter malacruxen. Men da Ronny rakte fram sverdet, ristet han på hodet.

«Nei, gjør det, du.»

«Jeg?» sa Ronny sjokkert. «Hvorfor det?»

«Fordi det var du som fikk sverdet opp av tjernet. Jeg tror det er meningen at det skal være deg.»

Det var ikke for å være snill eller sjenerøs. Like sikkert som han hadde visst at hinden var vennligsinnet, visste han at det var Ronny som måtte svinge sverdet. Humlesnurr hadde i det minste lært Harry litt om ulike slag magi, og om den uoverskuelige kraften som lå i visse handlinger.

«Nå skal jeg åpne den,» sa han, «og så hogger du. Men gjør det med én gang, OK? For det som bor inni der, kommer til å ta igjen. Den fliken av Venster som bodde i dagboka, prøvde å drepe meg.»

«Åssen har du tenkt å åpne den?» spurte Ronny. Han så vettskremt ut.

«Jeg har tenkt å be den åpne seg,» sa Harry. «På ormtunge.» Svaret falt ham så lett i munnen at han tenkte han alltid måtte ha visst det, innerst inne. Kanskje det var møtet med Nagini som hadde fått det til å gå opp for ham. Han kikket på de glitrende, grønne steinene som formet en liten, slyngende S. Det var lett å forestille seg den som en bitte liten slange som lå sammenkveilet på steinen.

«Nei!» sa Ronny. «Ikke låkk'n opp! Jeg mener alvor!»

«Hvorfor ikke?» spurte Harry. «Så blir vi kvitt jævelskapen, nå har vi gått rundt med den i månedsvis –»

«Jeg kan ikke, Harry. Jeg mener det – gjør det, du –»

«Men hvorfor?»

«For det at den greia har dårlig virkning på meg!» sa Ronny og rygget noen skritt bort fra medaljongen på steinen. «Jeg takler'n ikke! Det er'ke for å unnskylde meg, altså, for at jeg var sånn, men den virker verre på meg enn den gjorde på deg og Hermine, den fikk meg til å tenke saker og ting – ting jeg tenkte fra før, bare at den gjorde alt mye verre, jeg kan'ke forklare det, og så, når jeg tok'n av meg, fikk jeg huet på plass igjen, men så måtte jeg ta'n på meg etterpå igjen, den forbanna tingesten – jeg fikser det ikke, Harry!»

Han hadde rygget unna med sverdet slepende langs bakken og ristet på hodet.

«Du fikser det,» sa Harry. «Du greier det! Du har akkurat fått tak i sverdet; jeg vet at det er deg som skal bruke det. Vær så snill, Ronny, ta knekken på den nå.»

Å høre navnet sitt virket visst som en stimulans. Ronny svelget og pustet tungt gjennom den lange nesa. Så gikk han mot steinen.

«Si når,» hvisket han.

«Når jeg teller til tre,» sa Harry. Han så ned på medaljongen med smale øyne og konsentrerte seg om S-en, forestilte seg en slange, mens det som var inni, raslet som en fanget kakerlakk. Han kunne nesten syntes synd på det, om det ikke hadde vært for at det fremdeles sved i såret om halsen.

«En … to … tre … *åpne!*»

Det siste ordet kom som en hvisling, en snerring, og begge gullokkene på medaljongen åpnet seg med et lite klikk.

Bak begge glassene der inne blunket et levende øye, mørke og vakre som Tom Vensters hadde vært før han fikk gjort dem røde med spaltepupiller.

«Stikk,» sa Harry og holdt medaljongen stødig mot steinen.

Ronny løftet sverdet mellom hender som ristet; spissen dirret over disse øynene, og de rullet desperat. Harry tviholdt på medaljongen, gjorde seg klar, så allerede for seg blodet sprute fra de tomme glassene –

Så hvislet en stemme opp fra malacruxen.

«*Jeg har sett ditt hjerte, og det er mitt.*»

«Ikke hør på den!» sa Harry hardt. «Stikk nå!»

«*Jeg har sett hva du drømmer, Ronald Wiltersen, og jeg har sett hva du frykter. Alt du begjærer er mulig, men alt du frykter er også mulig …*»

«Stikk!» ropte Harry, og stemmen ga gjenlyd mellom trærne. Sverdspissen skalv, og Ronny stirret ned i Vensters øyne.

«*Alltid den minst elskede, av moren som ønsket en datter … minst elsket nå av piken som foretrekker din venn … alltid den nest beste, alltid overskygget …*»

«Ronny, stikk den nå!» brølte Harry; han kjente medaljongen vri seg i grepet hans og var redd for hva som kunne komme. Ronny løftet sverdet høyere, og idet han gjorde det, glimtet det rødt i Vensters øyne.

Opp av de to medaljongglassene, opp av øynene, som to groteske bobler, steg to hoder – Harrys og Hermines, men underlig fordreide.

Ronny skrek til av sjokk og rykket baklengs mens skikkelsene boblet opp, først brystet, så livet, så beina, til de sto der på medaljongen, side om side som to trær med samme rot, og svaiet over Ronny og den virkelige Harry, som hadde rykket fingrene til seg idet medaljongen plutselig kjentes hvitglødende.

«Ronny!» ropte han, men Venster-Harry snakket nå med Voldemorts stemme, og Ronny stirret hypnotisert opp i ansiktet hans.

«*Hvorfor kom du tilbake? Vi hadde det bedre uten deg, var lykkeligere uten deg, glad for å være kvitt deg … vi lo av din dumhet, din feighet, din innbilskhet –*»

«*Innbilskhet!*» gjentok Venster-Hermine som et ekko, vakrere og frykteligere enn den ekte; hun svaiet kaklende foran Ronny, som sto der like forferdet som forhekset, og med sverdet hengende slapt langs sida. «*Hvem ville se to ganger på deg, hvem ville overhodet se på deg ved sida av Harry Potter? Hva har du noensinne prestert, målt mot Den utvalgte? Hva er du, mot Gutten som overlevde?*»

«Ronny, stikk den, STIKK DEN!» hylte Harry, men Ronny rørte seg ikke, sto der bare med kulerunde øyne hvor Venster-Harry og Venster-Hermine gjenspeilte seg med hår som flakket som flammer og øyne som skinte rødt, mens stemmene deres løftet seg i en ond duett.

«*Din mor tilsto at hun heller ville hatt meg til sønn*,» hånte Venster-Harry, mens Venster-Hermine flirte, «*hun sa hun når som helst ville byttet* …»

«*Hvem ville ikke heller hatt ham, hvilken kvinne ville tatt deg? Du er ingenting, ingenting, ingenting mot ham*,» nynnet Venster-Hermine, og hun strakte seg som en slange, slynget seg rundt Venster-Harry i en tett omfavnelse, og leppene deres møttes.

På bakken foran dem ble Ronnys ansikt fortrukket av smerte. Han løftet sverdet høyt, med armer som ristet.

«Gjør det, Ronny!» skrek Harry.

Ronny så på ham, og Harry syntes han så et glimt av rødt i øynene.

«Ronny –?»

Sverdet glimtet og hogg til; Harry kastet seg av veien, og det kom et klemt av metall og et langt, ulende skrik. Harry hvirvlet rundt, mistet fotfestet i snøen, men holdt staven opp, klar til forsvar … men det var ingenting å forsvare seg mot.

De avskyelige karikaturene av ham og Hermine var borte. Den eneste som var igjen, var Ronny, som sto og holdt slapt om sverdet og stirret ned på de smadrede restene av medaljongen på den flate steinen.

Langsomt gikk Harry tilbake til ham. Han visste ikke hva han skulle si eller gjøre. Ronny pustet tungt. Øynene var ikke røde i det hele tatt lenger, bare det vanlige blå – og våte.

Harry lot som om han ikke så det, bøyde seg og plukket opp restene av medaljongen. Ronny hadde knust begge glassene. Vensters øyne var borte, og det røyk litt av det flekkede silkeforet inni medaljongen. Det som hadde levd inni malacruxen, var borte. Å pine Ronny var det siste det gjorde.

Det klingret i sverdet idet Ronny slapp det, og han falt på kne og begravde ansiktet i armene. Han ristet, men Harry så at det ikke var av kulde. Harry stakk den knuste medaljongen i lomma, huket seg ned ved sida av ham og la forsiktig en hånd på skulderen hans. Han tok det som et godt tegn at Ronny ikke ristet den av seg.

«Hun gråt i en uke etter at du dro,» sa han lavt og var glad for at han ikke kunne se Ronnys ansikt. «Lenger, sikkert, bare at hun ikke ville at jeg skulle se det. Det var drøssevis av kvelder vi ikke sa et ord til hverandre. Når du ikke var der …»

Han kunne ikke fortsette. Det var først nå som Ronny var her igjen at det virkelig gikk opp for ham hva det hadde kostet dem at han var borte.

«Jeg er glad i henne som en søster, og jeg tenker hun har det på samme måten med meg. Sånn har det alltid vært. Jeg trodde du visste det.»

Ronny svarte ikke, men snudde ansiktet bort og tørket nesa på ermet så det hørtes. Harry kom seg opp igjen og gikk bort til Ronnys enorme ryggsekk, som lå flere meter unna, der Ronny hadde slengt den fra seg da han styrtet mot tjernet for å redde Harry fra å drukne. Han heiste den på ryggen selv og gikk tilbake til Ronny, som også kom seg på beina da han nærmet seg. Øynene var blodskutte, men ellers virket han rolig nok.

«Om forladels,» sa han. «Jeg er lei for at jeg dro. Jeg veit at jeg oppførte meg som en – en –»

Han så seg om i mørket, som i håp om at et ord som var stygt nok skulle komme dalende ned og tilby seg.

«Du har liksom gjort opp for det i natt, da,» sa Harry. «Fikk opp sverdet. Tok knekken på malacruxen. Reddet livet mitt.»

«Du får meg til å høres mye kulere ut enn jeg var,» sa Ronny.

«Sånt som det høres *alltid* mye kulere ut,» sa Harry. «Det er det jeg har prøvd å fortelle deg i årevis.»

Helt samtidig tok de hvert sitt skritt framover og omfavnet hverandre, Harry med et godt tak i ryggen på Ronnys dyvåte jakke.

Så slapp de hverandre. «Og nå er det eneste som står igjen å finne teltet,» sa Harry.

Men det ble ikke vanskelig. Turen gjennom den mørke skogen bak rådyrhinden hadde virket lang, men sammen med Ronny gikk tilbaketuren forbausende fort. Harry kunne nesten ikke vente til han fikk vekket Hermine, og han var helt het om ørene da han kom inn i teltet. Ronny holdt seg litt i bakgrunnen.

Det var vidunderlig varmt der inne etter tjernet og skogen. Det eneste lyset kom fra blåklokkeflammene som danset i en skål på golvet. Hermine sov søtt sammenkrøllet under teppene og våknet ikke før han hadde sagt navnet hennes flere ganger.

«*Hermine!*»

Hun rørte på seg, og så satte hun seg fort opp og skjøv håret bort fra ansiktet.

«Hva er det? Harry, er det noe i veien?»

«Det er OK, alt i orden. Mer enn i orden. Tipp topp. Det er noen her.»

«Hva mener du? Hvem –?»

Og så fikk hun øye på Ronny, som sto der med sverdet i hånden og dryppet vann ned på det slitte golvteppet. Harry rygget inn i et mørkt hjørne, akslet av seg Ronnys ryggsekk og prøvde å gå i ett med teltduken.

Hermine gled ut av senga og gikk mot Ronny som en søvngjenger, med blikket festet på det bleke ansiktet hans. Hun stanset rett foran ham med kulerunde øyne og munnen litt åpen. Ronny ga henne et lite, forhåpningsfullt smil og holdt armene halvt fram.

Da kastet hun seg fram og begynte å denge løs på hver centimeter av ham hun kunne komme til på.

«Auff – au – gi deg! Hva i – Hermine – AU!»

« Din – fordømmade – *drittsekk* – du – er – Ronald – Wiltersen!»

Hvert ord ble understreket av et slag. Ronny rygget unna og verget bare hodet; Hermine rykket etter.

«Kommer – du – krypende – tilbake – hit – etter – ukevis – *å, hvor er staven min!*»

Det så ut som hun ville til å rive den ut av hendene på Harry, og han reagerte instinktivt.

«*Parero!*»

Det usynlige skjoldet skjøt fram mellom Ronny og Hermine, med slik kraft at hun ble slengt baklengs overende på golvet, men hun bare spyttet håret ut av munnen og spratt opp igjen.

«Hermine!» sa Harry. «Rolig –»

«Jeg vil ikke være rolig!» skrek hun. Aldri hadde han sett henne miste kontrollen slik; hun så helt vanvittig ut.

«Gi meg staven min! *Få den!*»

«Vil du værsåsnill å –»

«Ikke fortell meg hva jeg skal gjøre, du!» vrælte hun. «Ikke prøv deg! Gi meg den, nå! Og DU!»

Hun pekte på Ronny med en finger som dirret av fryktelig anklage; det kunne vært en nedkalling av alle onde makter, og det var ikke rart Ronny rygget noen skritt.

«Jeg løp etter deg! Jeg ropte! Jeg tigget og ba deg komme tilbake!»

«Jeg veit det,» sa Ronny. «Om forladels, Hermine, jeg er virkelig, ordentlig –»

«Å, *omforladels*, du!»

Hun lo, men det var en høy, tynn, ubehersket lyd. Ronny skottet mot Harry etter hjelp, men Harry kunne ikke annet enn skjære en hjelpeløs grimase.

«Du kommer tilbake etter ukevis – *ukevis!* – og så tror du at allting er greit bare du sier *omforladels*?»

«Hva vil du jeg skal si, da?» ropte Ronny, og Harry var glad for at han hadde begynt å slå tilbake.

«Å, jeg vet ikke, jeg!» hylte Hermine med bitende sarkasme. «Ransak hjernen, Ronny, det skulle ikke ta mer enn et sekund eller to –»

«Hermine,» skjøt Harry inn, for dette var et slag under beltestedet, «han har akkurat reddet –»

«Det gir jeg blaffen i!» skrek hun. «Jeg gir blaffen i hva han har gjort! I ukevis har han vært borte, vi kunne vært *døde* for alt han –»

«Jeg visste at dere ikke var døde!» bæljet Ronny og overdøvde henne for første gang. Han gikk så nær innpå henne han kunne for skjoldheksingen. «Harry er over hele førstesida på *Profeten*, det er masse om'n i radioen, de leter etter dere overalt, alle disse ryktene og sprø historiene, jeg visste jeg ville få høre det på flekken hvis dere var døde, dere aner ikke åssen det har vært –»

«Hvordan det har vært for *deg?*»

Stemmen hennes var nå så høy og tynn at snart bare flaggermus kunne høre den, men hun hadde nådd opp på et indignasjonsnivå som for et øyeblikk tok mælet fra henne, og Ronny grep anledningen.

«Jeg ville tilbake med det samme, jeg, Hermine, men jeg gikk rett på en gjeng hukere, og så satt jeg der!»

«En gjeng hva?» spurte Harry. Hermine kastet seg ned i en stol og la armer og bein så stramt i kors at hun neppe kunne få dem løs igjen på de første årene.

«Hukere,» sa Ronny. «De er overalt nå, gjenger som prøver å tjene en slant gull på å huke gompefødte og blodsvikere; departementet har utlovd belønning for alle som blir tatt. Jeg var aleine og så ut som jeg kunne være i skolealder, så de fikk skikkelig tenning og trodde jeg var en gompefødt på rømmen. Gjett om jeg måtte snakke fort for å slippe å bli dratt med til departementet.»

«Hva fortalte du dem, da?»

«At jeg var Svint Slipprush. Han var den første jeg kom på.»

«Og det trodde de på?»

«De var'ke av de gløggeste, da. Den ene hadde hvertfall litt troll i seg, sånn som han stinka …»

Ronny skottet ned på Hermine, tydeligvis i håp om å bløtgjøre henne litt med dette spede forsøket på humor, men steinansiktet over de stramme armene og beina var like ubevegelig.

«Men hvertfall så bynte de å krangle om jeg var Svint eller ikke. Det var litt patetisk, for å være helt ærlig, men det var nå likevel fem av dem og

bare én av meg, og de hadde tatt fra meg staven. To av dem bynte å slåss, og mens de andre var opptatt av det, greide jeg å dra til han som holdt meg i magan og ta staven hans. Så fikk jeg avvæpna han som holdt min og eksiverte. Det gikk ikke så helt bra, jeg splutsja meg igjen –,» han holdt opp høyre hånd og viste dem to manglende negler, men Hermine hevet bare kaldt på et øyebryn, «– og kom ut igjen milevis fra dere. Og før jeg kom meg ned til elvebredden der vi hadde vært … var dere vekk.»

«Nei, for en spennende historie,» sa Hermine i den hovne tonen hun brukte når hun ville såre. «Du må jo ha vært aldeles livredd. Mens vi, vi dro til Gudriksdal, og – skal vi se, hvordan var det nå igjen, Harry? Jo, det er sant, slangen til Han-du-vet dukket opp og greide nesten å drepe oss, og etterpå kom Han-du-vet selv, og det var et sekund om å gjøre da vi slapp unna.»

«Hæ?» sa Ronny og måpte fra henne til Harry, men hun lot som han ikke var der.

«Tenk å miste negler, Harry! Jeg må si det setter *våre* lidelser i litt perspektiv, hva?»

«Hermine,» sa Harry stillferdig, «Ronny har akkurat reddet livet mitt.»

Det virket ikke som hun hadde hørt ham.

«Men det er én ting jeg gjerne skulle visst,» sa hun og festet blikket en halvmeter over hodet på Ronny. «Nøyaktig hvordan var det du fant oss i natt? Det er viktig. Når vi får vite det, kan vi sørge for at vi ikke får flere besøk av folk vi ikke vil se.»

Ronny sendte henne et stygt blikk, og så fisket han opp en blank, liten dings fra bukselomma.

«Denne her.»

Hun måtte nødvendigvis se på Ronny for å se hva det var han viste dem.

«Avlyseren?» spurte hun og ble så overrasket at hun glemte å være kald og sint.

«Det er ikke bare at den skrur lyset av og på,» sa Ronny. «Jeg veit ikke åssen den virker, eller hvorfor det skjedde akkurat da og ikke de andre gangene, for jeg har prøvd å komme tilbake helt siden jeg stakk. Men så satt jeg og hørte på radio grytidlig på første juledag, og da hørte jeg … deg.»

Det var Hermine han så på.

«Hørte du meg i radioen?» spurte hun vantro.

«Nei, opp av lomma mi. Altså, stemmen din,» og han holdt opp avlyseren igjen, «kom fra denne.»

«Hva sa jeg, da?» spurte Hermine, i en tone midtveis mellom mistro og nysgjerrighet.

«Navnet mitt. 'Ronny', sa du. Og så sa du … noe om en stav …»

Hermine ble plutselig blussende ildrød. Harry husket at det var første gang noen av dem hadde sagt Ronnys navn høyt siden den dagen han dro; det var Hermine som hadde nevnt det mens hun snakket om muligheten for å reparere staven hans.

«Så jeg tok'n opp, da,» fortsatte Ronny og kikket på avlyseren, «og den virka'ke noe annerledes, men jeg var brennsikker på at jeg hadde hørt deg. Så jeg klikka på'n. Og lyset gikk på rommet der jeg var, men det kom på et annet lys rett utafor vinduet.»

Ronny løftet den tomme hånden og pekte forover; blikket var festet på noe hverken Harry eller Hermine kunne se.

«Det var ei kule av lys, pulserende, liksom, og blåaktig, litt som lyset rundt en flyttnøkkel, skjønner?»

«Ja,» sa Harry og Hermine i kor, helt automatisk.

«Jeg skjønte at her hadde jeg sjangsen,» sa Ronny. «Så jeg reiv med meg noen saker og pakka og tok på meg ryggsekken og gikk ut i hagen.

Den lille lyskula bare svevde der og venta, og da jeg kom ut, duva'n bortover et stykke, og jeg etter, og vi kom bakom uthuset, og så … ja, så forsvant'n inni meg.»

«Hva?» sa Harry, han trodde han hadde hørt feil.

«Den svevde liksom mot meg,» sa Ronny og illustrerte med den frie pekefingeren, «helt inntil brystet mitt, og så – så fortsatte'n bare rett inn. Den var her,» han pekte på et punkt like ved hjertet, «jeg kunne kjenne'n, den var varm. Og med det samme den var inni meg, visste jeg hva jeg skulle gjøre, jeg visste at den kunne ta meg med dit jeg skulle. Så jeg eksiverte og kom ut i ei fjellside. Det var snø overalt …»

«Vi var der,» sa Harry. «Vi lå der i to netter, og den andre natta syntes jeg stadig jeg hørte noen vase rundt i mørket og rope!»

«Ja, det var vel meg, det da,» sa Ronny. «Hvertfall så virker sikringsheksingene deres, for jeg kunne hverken se eller høre dere. Men jeg var brennsikker på at dere var der et sted, så til slutt putta jeg meg bare i soveposen og venta på at en av dere skulle dukke opp. Jeg tenkte dere måtte vise dere når dere skulle pakke sammen teltet.»

«Nei, faktisk ikke,» sa Hermine. «Som en ekstra forholdsregel har vi eksivert under usynlighetskappen. Og vi dro veldig tidlig, for som Harry sa, hadde vi jo hørt noen bevege seg i nærheten.»

«Vel, jeg ble hvertfall i fjellet der hele dagen,» sa Ronny. «Jeg håpa jo at dere skulle dukke opp. Men da det bynte å mørkne, skjønte jeg at dere måtte ha dratt, så jeg klikka på avlyseren igjen, og det blå lyset kom og forsvant inni meg, og så eksiverte jeg igjen og havna her i skogen. Men jeg kunne fremdeles ikke se dere, så jeg måtte bare håpe på at dere skulle dukke opp til slutt – og det gjorde jo Harry. Ja, først så jeg jo rådyret, da, så klart.»

«Så hva da?» spurte Hermine skarpt.

De forklarte hva som hadde skjedd, og etter som historien om sølvhinden og sverdet i tjernet utviklet seg, ble Hermine sittende og se fra den ene til den andre med en nyve i pannen, så konsentrert at hun glemte å holde armer og bein i kors.

«Men det må jo ha vært en skytsverge!» sa hun. «Kunne dere ikke se hvem som kalte den fram? Så dere ingen i det hele tatt? Og så førte den dere til sverdet? Det er jo ikke til å tro! Og så, da, hva hendte da?»

Ronny fortalte hvordan han hadde sett Harry hoppe uti tjernet og ventet på at han skulle komme opp igjen; at han hadde forstått at noe var galt, hoppet uti og reddet Harry og deretter dukket igjen etter sverdet. Han kom så langt som til da medaljongen ble åpnet, men der nølte han, og Harry brøt inn.

«– og så stakk Ronny sverdet i den.»

«Og … så var den borte? Borte vekk, bare?» hvisket hun.

«Vel, den … den skrek,» sa Harry og skottet mot Ronny. «Værsgod.»

Han kastet medaljongen i fanget på henne. Hun tok den forsiktig mellom fingrene og betraktet de knuste glassene.

Siden det nå forhåpentlig var trygt, fjernet Harry skjoldheksingen med et vift med staven og snudde seg mot Ronny.

«Sa du ikke noe om at du kom deg unna de hukerne med en ekstra stav?»

«Hva?» sa Ronny, som bare hadde hatt øyne for Hermine som gransket medaljongen. «Å ja – jo.»

Han spente opp en spenne på ryggsekken og tok opp en kort, mørk stav av en sidelomme. «Her. Jeg tenkte det alltid kunne komme til nytte med en reserve.»

«Det tenkte du rett i,» sa Harry og rakte ut hånden. «Min er brukket.»

«Tuller'u?» sa Ronny, men akkurat da reiste Hermine seg, og uttrykket hans ble engstelig igjen.

Hermine puttet den nedkjempede malacruxen i perlepungen. Så gikk hun bort til køya si og la seg til der uten å si et ord.

Ronny rakte Harry den nye staven.

«Noe bedre tror jeg ikke du kunne håpet på,» mumlet Harry.

«Næ,» sa Ronny. «Kunne vært verre, ja. Husker du de fuglene hun sendte etter meg?»

«Det er ikke for sent ennå, må du tro,» sa Hermines stemme dempet under ullteppene, men Harry så Ronny smile litt mens han trakk den rødbrune pyjamasen opp av ryggsekken.

KAPITTEL TJUE

XENOFILIUS LUNEKJÆR

Harry hadde ikke ventet at Hermines sinne skulle legge seg over natta og ble derfor heller ikke forbauset da hun dagen etter stort sett kommuniserte med stygge blikk og talende taushet. Ronnys svar på dette var å sette opp en unaturlig dyster mine hver gang han så henne, som tegn på fortsatt anger. Når alle tre var sammen, føltes det for Harry som å være eneste ikke-sørgende under en dårlig besøkt begravelse. Men i de få stundene Ronny fikk alene med Harry, når de hentet vann eller lette etter sopp på skogbunnen, var han derimot uforskammet munter.

«Noen hjalp oss,» sa han flere ganger. «Noen sendte det rådyret. Vi har noen på vår side. Én malacrux mindre, kamerat!»

At de nå hadde greid å knuse medaljongen, var såpass oppmuntrende at de begynte å diskutere mulige gjemmesteder for resten av malacruxene, og enda så ofte de hadde snakket om det samme før, følte Harry seg optimistisk og trygg på at flere gjennombrudd ville følge det første. Selv ikke Hermines sure fjes kunne ødelegge humøret hans. At tingene endelig hadde løsnet – den mystiske dådyrhinden noen hadde sendt dem, Griffing-sverdet de hadde funnet, og fremfor alt, at Ronny hadde kommet tilbake – alt dette gjorde ham så glad at det var med nød og neppe han ikke vandret rundt med et bredt glis.

Godt utpå ettermiddagen, under påskudd av å skulle ransake avpillede kjerr etter ikke-eksisterende bjørnebær, rømte han og Ronny på ny unna Hermines basilisk-blikk for å fortsette utvekslingen av nytt. Harry hadde omsider fått fortalt ham hele historien om deres flakkende ferd, inklusive alt

som hadde hendt i Gudriksdal, mens Ronny satte Harry inn i det han hadde oppdaget ute i hekserisamfunnet i de ukene han hadde vært borte.

«… og åssen fant dere ut det med tabuet?» spurte han, da han var ferdig med å fortelle om de gompefødtes desperate forsøk på å unngå å bli tatt av departementet.

«Fant ut hva da?»

«Du og Hermine har holdt opp å si navnet til Han-du-veit.»

«Å, det. Nei, det er vel bare en dårlig vane vi har lagt oss til,» sa Harry. «Men jeg kan godt kalle ham V-»

«NEI!» brølte Ronny, så høyt at Harry skvatt baklengs inn i bjørnebærkrattet og Hermine, som satt med nesa i en bok ved teltåpningen, skulte bort på dem. «Sorry,» sa Ronny og hjalp ham løs av tornene igjen, «det er bare at de har vådet det navnet, skjønner du, det er sånn de sporer opp folk! Å si navnet knekker sikringsheksinger, det lager en slags forstyrrelser i magien – det var sånn de fant oss i Tottenham Court Road!»

«Fordi vi sa *navnet* hans?»

«Ja, nettopp! Æres den som æres bør, det er smart tenkt. Det var jo bare folk som var imot'n for alvor, sånne som Humlesnurr, som vågde å bruke det. Nå som de har lagt tabuet på det, kan de spore alle som bruker det – en enkel og grei måte å finne ordensmedlemmer på! Det var like før de fikk Nestor –»

«Det er ikke sant!»

«Jo da, en gjeng dødsetere hadde'n i fella, fortalte Rulle, men'n greide å slå seg fri. Og nå er'n på rømmen, han òg, akkurat som oss.» Ronny klødde seg tankefullt på haken med stavskaftet. «Du tror'ke det kan ha vært Nestor som sendte det rådyret?»

«Nei, skytsvergen hans er en gaupe, vi så den jo i bryllupet, husker du ikke det?»

«Å, jo …»

De gikk bortover langs krattet, lenger bort fra teltet og Hermine.

«Harry … det kan vel ikke ha vært Humlesnurr, vel?»

«At hva da kan ha vært?»

Ronny så litt brydd ut, men sa lavt: «Humlesnurr … med rådyret? Jeg mener,» sa han og skottet på Harry fra øyekroken, «det var jo han som hadde sverdet sist, ikke sant?»

Harry lo ikke av spørsmålet, for han forsto så altfor godt lengselen som lå bak det. Tanken på en Humlesnurr som hadde klart å komme tilbake til dem og våket over dem, ville vært så usigelig beroligende. Men han ristet på hodet.

«Humlesnurr er død,» sa han. «Jeg så at det skjedde, og jeg så liket. Han er borte, det er bomsikkert. Og forresten var skytsvergen hans en føniks, ikke en hind.»

«Men skytsverger kan forandre seg, ikke sant?» sa Ronny. «Det gjorde Dult sin.»

«Jo, men hvis Humlesnurr var i live, hvorfor skulle han ikke vise seg? Hvorfor kunne han ikke bare gitt oss sverdet?»

«Har'ke peiling,» sa Ronny. «Av samme grunnen som'n ikke ga deg det mens'n levde? Samme som'n ga deg en gammal snopp og Hermine ei barnebok?»

«Og hvilken skulle det være?» spurte Harry. Han snudde seg og så på Ronny, desperat etter et svar.

«Veit ikke, jeg,» sa Ronny. «Det *har* hendt at jeg har tenkt – når jeg var litt sur på'n – at'n ville ha seg en latter, eller – eller det bare var for å gjøre det litt vanskeligere. Men jeg tror'ke det, ikke nå lenger. Han visste hva'n gjorde da'n ga meg avlyseren, ikke sant? Han – altså,» der ble ørene hans ildrøde, og han ble oppslukt av å sparke til en gresstust, «han må ha visst at jeg kom til å stikke av fra dere.»

«Nei,» rettet Harry. «Han må ha visst at du alltid ville komme tilbake.»

Ronny så takknemlig ut, men fremdeles brydd. Delvis for å skifte samtaleemne, sa Harry: «Siden vi snakker om Humlesnurr, har du hørt hva Slita har skrevet om ham?»

«Ja, jøss,» svarte Ronny straks, «folk snakker masse om det. Hadde situasjonen vært annerledes, ville det så klart vært en kjempenyhet – jeg mener, Humlesnurr, godvenner med Grindelwald? – men nå er det bare noe å le av for dem som ikke likte'n og en på trynet for alle som syns'n var en

kjernekar. Men jeg veit ikke om det har så mye å si, egentlig. Han var så ung da de –»

«På vår alder,» sa Harry, akkurat som han hadde svart Hermine, og det må ha vært noe i ansiktet hans som fikk Ronny fra å forfølge det videre.

Det satt en stor edderkopp midt i et frossent spindelvev i bjørnebærkjerret. Harry siktet på den med staven han hadde fått av Ronny om natta, som Hermine hadde nedlatt seg til å kikke på før hun avgjorde at den var av slåpetorn.

«*Svulmio!*»

Det gikk en liten skjelving gjennom edderkoppen, og den gynget litt i nettet sitt. Harry prøvde igjen. Denne gangen ble edderkoppen en antydning større.

«Hold opp,» sa Ronny skarpt. «Unnskyld at jeg sa at Humlesnurr var ung, da – greit?»

Harry hadde glemt Ronnys motvilje mot edderkopper.

«Beklager – *redusio*.»

Edderkoppen ble ikke mindre. Harry kikket ned på slåpetornstaven. Samtlige småheksinger han hadde brukt den til i løpet av dagen virket mindre kraftfulle enn dem han hadde fått til med føniksstaven. Denne nye kjentes på samme tid ukjent og påtrengende, som å få en annens hånd sydd på sin egen arm.

«Du trenger bare å øve deg,» sa Hermine. Hun hadde kommet lydløst innpå dem bakfra og fulgt bekymret med mens Harry prøvde å forstørre og forminske edderkoppen. «Det gjelder bare å bli trygg på den, Harry.»

Han visste hvorfor hun ville at det skulle gå greit; det var skyldfølelsen for at hun hadde brukket staven hans. Han bet i seg svaret som først meldte seg: Hvis hun ikke mente det spilte noen rolle, kunne jo hun få slåpetornstaven, så kunne han ta hennes. Men så var det det med at at de alle skulle bli venner igjen, så han sa ja og ha. Ronny forsøkte seg med et smil til Hermine, men da marsjerte hun sin vei og begravde seg i boka igjen.

Alle tre kom tilbake til teltet da mørket falt på, og Harry tok første vakt. Han satt der i åpningen og prøvde å levitere små steiner fra bakken med

slåpetornstaven, men fremdeles virket magien han fikk til, mer klossete og mindre kraftig enn før. Hermine lå på køya si og leste, mens Ronny, etter mange nervøse øyekast ditover, hadde tatt opp en liten trekasse-radio av ryggsekken og prøvde å innstille den.

«Det er ett program, skjønner du, som sier tinga som de er,» betrodde han Harry med lav stemme. «Alle de andre er på Handu-veit sin side og følger departementslinja, men denne her … bare vent til du hører'n, den er femenal. Det er bare at de kan'ke sende hver kveld, de må flytte fra sted til sted for ikke å bli raida, og du trenger et passord for å stille inn på'n … problemet er bare at jeg ikke fikk med meg det siste …»

Han trommet lett med staven oppå radioen og mumlet noen meningsløse ord for seg selv. Stadig vekk sendte han Hermine dulgte øyekast og fryktet åpenbart et sint utbrudd, men hun enset ham ikke mer enn om han ikke hadde vært der. I ti minutters tid fortsatte Ronny å mumle og tromme, Hermine å bla om i boka og Harry å øve seg med slåpetornstaven.

Endelig kom Hermine ut av køya. Ronny stoppet øyeblikkelig med trommingen.

«Hvis det irriterer deg, kan jeg godt holde opp!» sa han nervøst.

Hun nedlot seg ikke til å svare og gikk rett bort til Harry.

«Vi må snakke sammen,» sa hun.

Han kikket ned på boka hun holdt. Det var *Albus Humlesnurrs liv og løgner*.

«Hva er det?» sa han litt engstelig. Det hadde slått ham at det sto et kapittel om ham der, og han var ikke sikker på om han var helt lysten på å høre Ritas versjon av forholdet hans til Humlesnurr. Men Hermines svar kom totalt uventet.

«Jeg vil at vi skal dra og snakke med Xenofilius Lunekjær.»

Han glodde på henne.

«Hæ?»

«Xenofilius Lunekjær. Faren til Lulla. Jeg vil snakke med ham.»

«Øh … hvorfor det?»

Hun trakk pusten dypt, som for å ta mot til seg, før hun sa: «Det er det merket, symbolet i *Skalden Skurres historier*. Se på dette!»

Hun holdt *Albus Humlesnurrs liv og løgner* opp for hans motvillige blikk, og han så en fotostatkopi av originalbrevet som Humlesnurr hadde skrevet til Grindelwald, skrevet med Humlesnurrs velkjente tynne, skrå håndskrift. Han strittet imot å se på det endelige beviset på at Humlesnurr virkelig hadde skrevet de ordene, at ikke alt var oppspinn fra Rita Slita.

«Underskriften,» sa Hermine. «Se på underskriften, Harry!»

Han adlød. Et øyeblikk hadde han ikke anelse om hva hun snakket om, men da han så nøyere etter i stavlyset, så han at Humlesnurr hadde erstattet A-en i Albus med en miniversjon av det samme trekantsymbolet de hadde sett tegnet inn i *Skalden Skurres historier*.

«Æh – hva er det dere …?» sa Ronny prøvende, men Hermine knuste ham med et blikk og snudde seg mot Harry igjen.

«Det har det med å dukke opp, ikke sant?» sa hun. «Jeg vet at Viktor sa det var Grindelwalds merke, men det sto på den gamle graven i Gudriksdal også, og datoene på den steinen var lenge før Grindelwald viste seg. Og nå dette! Vel, vi kan ikke spørre Humlesnurr eller Grindelwald hva det betyr – jeg vet ikke om Grindelwald lever engang – men vi *kan* spørre herr Lunekjær. Han hadde på seg det symbolet i bryllupet. Jeg er sikker på at det er viktig, Harry!»

Harry svarte ikke straks. Han så ned i det intense, ivrige ansiktet hennes, og derfra ut i mørket mens han tenkte. Etter en lang pause sa han: «Vi kan ikke risikere noe nytt Gudriksdal, Hermine. Vi greide å overtale oss selv til å dra dit, og –»

«Men det dukker opp igjen og igjen, Harry! Humlesnurr etterlot meg *Skalden Skurres historier*, så hvordan kan du vite at han ikke mente at vi skulle oppdage det tegnet?»

«Så er vi i gang igjen!» Harry ble ganske oppgitt. «Prøver og prøver å overbevise oss selv om at Humlesnurr etterlot oss hemmelige tegn og spor –»

«Avlyseren var nå ganske nyttig, da,» falt Ronny inn. «Jeg syns Hermine har rett, jeg syns vi skulle dra og snakke med Lunekjær.»

Harry sendte ham et mørkt blikk. Han var temmelig sikker på at Ronnys støtte til Hermine ikke skyldtes noe brennende ønske om å få vite meningen

med trekantrunen.

«Det blir ikke som Gudriksdal,» la Ronny til. «Lunekjær er på din side, Harry. *Kleggen* har vært for deg hele tida, den – det står om att att og om att att at folk må hjelpe deg!»

«Jeg er sikker på at dette er viktig!» sa Hermine inntrengende.

«Men hvis det var det, tror du ikke Humlesnurr ville fortalt meg om det før han døde?»

«Kanskje … kanskje det er noe du er nødt til å finne ut av selv,» sa Hermine, ikke uten en antydning av å gripe etter halmstrå.

«Ja,» sa Ronny smiskende, «det låter fornuftig.»

«Det gjør det aldeles ikke,» glefset Hermine, «men jeg mener likevel at vi bør snakke med herr Lunekjær. Et symbol som forbinder Humlesnurr, Grindelwald og Gudriksdal? Harry, jeg er sikker på at dette er noe vi bør vite mer om.»

«Jeg syns vi skal stemme over det,» sa Ronny. «De som stemmer *for* å dra og snakke med Lunekjær –»

Hånden hans fløy til værs før Hermine rakk å løfte sin. Det rykket mistenkelig i leppene hennes da hun gjorde det.

«Nedstemt, Harry. Sorry,» sa Ronny og klasket ham på ryggen.

«Greit,» sa Harry, halvt muntert, halvt irritert. «Men når vi har vært hos Lunekjær, kan vi kanskje dra og lete etter noen flere malacruxer, eller? Hvor bor de hen, forresten? Er det noen som vet det?»

«Ja, det er'ke langt fra oss,» sa Ronny. «Jeg veit ikke akkurat hvor, men muttern og fattern peker alltid opp i åsen når de snakker om dem. Det sku'ke være vanskelig å finne.»

Da Hermine hadde gått tilbake til køya si, senket Harry stemmen.

«Du sa bare du var enig for å prøve å bli tatt til nåde igjen.»

«Alt er lov i krig og kjærlighet,» sa Ronny fornøyd, «og dette er litt av begge deler. Opp med huet, det er juleferie, Lulla er sikkert hjemme!»

Fra den forblåste åskammen de immiverte til neste morgen, hadde de glimrende utsikt over landsbyen Ildering St. Veit. Der oppe fra, i de store, skrå solstrålene ned gjennom sprekkene i skydekket, så den ut som en samling leketøyshus. De sto et øyeblikk og skjermet for øynene og så i

retning Hiet, men alt de kunne skjelne, var de høye hekkene og trærne i frukthagen som skjermet det skjeve, lille huset mot gompeblikk.

«Merkelig, gitt, å være så nær og ikke dra på besøk,» sa Ronny.

«Som om du ikke akkurat hadde sett dem!» sa Hermine kaldt. «Du var jo der i jula.»

«Jeg var da vel ikke i Hiet!» sa Ronny med en vantro latter. «Tror du jeg ville dra hjem dit og fortelle alle at jeg hadde stikki av fra dere? Jo takk, det tenker jeg Fred og Frank hadde tatt fint! Og Gulla, hun hadde nok vært forståelsesfull, ja.»

«Men hvor var du, da?» spurte Hermine overrasket.

«I det nye huset til Rulle og Fleur. Rulle har alltid vært OK mot meg. Han – han klappa ikke i hendene akkurat da jeg kom, men han dreiv ikke og maste. Han skjønte at jeg angra skikkelig. Ingen av de andre i familien visste at jeg var der. Rulle sa at han og Fleur ville feire jul for seg sjøl, så det var derfor de ikke kom hjem. Første jula som gift, ikke sant. Jeg tror'ke Fleur hadde noe imot det. Dere veit jo at hun kan'ke fordra Celestina Sjamant.»

Ronny snudde ryggen til Hiet.

«Vi prøver oppover her,» sa han og gikk foran over åskammen.

De gikk i noen timer – Harry under usynlighetskappen, etter at Hermine insisterte – i et landskap med små åser som virket helt ubebodd, bortsett fra ett lite hus, og det så ut til å være tomt.

«Dere tror ikke det er deres, og at de har reist bort i jula?» sa Hermine og tittet inn gjennom vinduet på et pyntelig lite kjøkken med geranier i vinduskarmen. Ronny snøftet.

«Du, jeg har på følelsen at hvis det var Lunekjærs vindu du kikka i, så ville du visst hvem som bodde der. Nei, vi prøver oss på åsene rett bortafor.»

Så de eksiverte noen kilometer nordover.

«Aha!» ropte Ronny, mens vinden rev dem i håret og klærne. Han pekte oppover mot toppen av åsen de hadde landet på, hvor en ytterst påfallende bygning reiste seg mot himmelen – en diger, loddrett sylinder, svart mot den bleke månen som hang på ettermiddagshimmelen bakenfor. «Det der *må*

bare være huset til Lulla – hvem andre ville bodd i noe sånt? Det ser ut som et kjempetårn!»

«Ikke *så* stort, vel, til tårn å være,» sa Hermine og rynket pannen mot det.

«På et sjakkbrett, så,» sa Ronny.

Det var han som hadde de lengste beina, så han nådde toppen først. Da Harry og Hermine tok ham igjen, pesende og med sting i sida, sto han der og gliste over hele fjeset.

«Det er deres,» sa han. «Bare se.»

På en forfallen port var det spikret opp tre håndmalte skilt. På det første sto det: *Kleggen. Red. X. Lunekjær*, på det andre *Selvplukk misteltein*, og på det tredje *Se opp for vendeplommene!*

Porten knirket da de skjøv den opp. Den buktende stien inn til døra var overgrodd med et mylder av merkelige planter, blant annet en busk full av noen reddikliknende frukter som Lulla iblant brukte som øredobber. Harry syntes også han dro kjensel på en snaregrump og holdt seg langt unna den tørre stubben. To eldgamle paradisepletrær sto som skiltvakter på hver sin side av trappa, krøket av vinden og ribbet for løv, men fremdeles tunge av ørsmå, røde frukter under en krone av grønne mistelteinblader og hvite bær. En liten ugle med et litt flatt, haukaktig hode myste ned på dem fra en av greinene.

«Best du tar av deg usynlighetskappen, Harry,» sa Hermine. «Det er deg herr Lunekjær er på parti med, ikke oss.»

Han gjorde som hun sa og rakte henne kappen så hun kunne stappe den i perlepungen. Så kakket hun hardt tre ganger på døra. Den var solid og svart, tett besatt med jernnagler og med en dørhammer av form som en ørn.

Det gikk knapt ti sekunder, så ble døra revet opp, og der sto Xenofilius Lunekjær, barbeint og iført noe som minnet om en flekkete nattskjorte. Det lange, hvite sukkerspinnhåret var skittent og ustelt. I bryllupet hadde han i forhold vært direkte pertentlig.

«Hva? Hva er det? Hvem er dere? Hva vil dere?» nesten ropte han med høy, tynn, gretten stemme og så først på Hermine, så på Ronny og til slutt på Harry, og da ble munnen hans hengende åpen i en rund, komisk O.

«Morn, herr Lunekjær,» sa Harry og rakte fram hånden. «Jeg heter Harry, Harry Potter.»

Xenofilius tok ikke imot hånden, men det øyet som ikke pekte innover mot nesa, svingte umiddelbart mot arret på Harrys panne.

«Kan vi få komme inn?» spurte Harry. «Det er noe vi gjerne ville spørre Dem om.»

«Jeg … jeg er ikke sikker på om det er tilrådelig,» hvisket Xenofilius. Han svelget og kastet et fort blikk rundt i hagen. «Det var et sjokk … du verden … jeg … jeg tror dessverre ikke jeg burde …»

«Det tar ikke lang tid,» sa Harry. Denne ikke så veldig varme velkomsten skuffet ham litt.

«Jeg – ja vel, da. Kom inn, men fort. *Fort!*»

De var ikke mer enn så vidt over terskelen da Xenofilius slamret døra igjen bak dem. De sto i det merkeligste kjøkkenet Harry hadde sett. Rommet var helt sirkelrundt, så det føltes som å være inni en gigantisk pepperbøsse. Alt i det var også rundt, for å passe til veggene: komfyren, vasken og skapene, og allting var overmalt med blomster, insekter og fugler i klare primærfarger. Harry syntes han dro kjensel på Lullas stil. Virkningen var litt overveldende inni et lukket rom.

En vindeltrapp i smijern midt på golvet førte opp til de øvre etasjene. Ovenfra hørte de en masse skramling og banking, og Harry lurte på hva Lulla holdt på med der oppe.

«Det er best dere blir med opp,» sa Xenofilius og gikk foran dem. Fortsatt virket han påfallende ille til mote.

Rommet over virket som en kombinasjon av stue og arbeidsrom og var følgelig enda mer overfylt enn kjøkkenet. Skjønt dette var mye mindre og helt rundt, minnet det litt om Nødvendeligrommet ved den uforglemmelige anledningen da det hadde forvandlet seg til en gigantisk labyrint mellom stabler av gjemte ting fra århundrer tilbake. Her var det stabler på stabler av bøker og papirer overalt. Under taket hang forseggjorte modeller av skapninger Harry ikke visste hva var, alle med flaksende vinger eller glefsende kjefter.

Men Lulla var ikke der. Det som hadde lagd alt spetakkelet, var en treverkskonstruksjon som var nesten skjult under myriader av magisk snurrende takker og tannhjul. Den så ut som en merkelig krysning mellom en arbeidsbenk og en samling gamle hyller, men etter en stund demret det for Harry at det var en gammeldags trykkpresse – en nærliggende slutning, siden den spydde ut *Klegger*.

«Unnskyld meg,» sa Xenofilius. Han strenet bort til maskinen, rev til seg en møkkete bordduk, under en svær stabel av bøker og papirer som prompte raste i golvet, og kastet den over pressa. Det dempet de kraftige smellene og klapringen noe. Så snudde han seg mot Harry.

«Hvorfor er du kommet hit?»

Men før Harry rakk å svare, kom det et lite, sjokkert utbrudd fra Hermine.

«Herr Lunekjær – hva er det der?»

Hun pekte på et enormt, grått, spiralsnodd horn – det minnet litt om hornet til en enhjørning – som var montert på veggen. Derfra stakk det over en halvmeter ut i rommet.

«Det er hornet av en krøllhornet snørkjuke,» sa Xenofilius.

«Nei, det er det ikke!» sa Hermine.

«Hermine …,» mumlet Harry brydd, «dette er ikke anledningen til –»

«Men Harry, det er jo et dunderunthorn! Det er klassifisert som handelsvare av klasse B og er livsfarlig å ha innendørs!»

«Åssen veit du at det er et dunderunthorn?» spurte Ronny og trakk seg unna så fort han kunne, tatt i betraktning av hvor overfylt rommet var.

«De står omtalt i *Fabeldyr og hvor de er å finne!* Herr Lunekjær, De må kvitte Dem med det så fort De bare kan, vet De ikke at det kan eksplodere bare noen rører det?»

«Den krøllhornede snørkjuke er en sky og høymagisk skapning,» sa Xenofilius med pondus og en halstarrig mine, «og dens horn –»

«Herr Lunekjær, jeg kjenner de riflede markeringene rundt rota – det der er et dunderunthorn, og det er utrolig farlig – jeg vet ikke hvor De har fått fatt i det –»

«Jeg kjøpte det,» sa Xenofilius dogmatisk, «for to uker siden, av en ytterst elskverdig ung trollmann som kjente til min interesse for den krøllhornede snørkjuke. En liten overraskelse til min Lulla til jul. Men altså,» sa han og snudde seg mot Harry, «fortell meg nå hvorfor De kommer hit, herr Potter?»

«Vi trenger litt hjelp,» sa Harry, før Hermine rakk å begynne på'n igjen.

«Ah,» sa Xenofilius. «Hjelp. Hmm.» Det gode øyet søkte på ny mot Harrys arr; han virket på samme tid livredd og nesten hypnotisert. «Ja. Saken er … at å hjelpe Harry Potter … er nokså farlig …»

«Er det ikke De som driver og forteller folk at deres viktigste plikt er å hjelpe Harry?» sa Ronny. «I det bladet Deres?»

«Æhm – jo, jeg har gitt uttrykk for et slikt syn, ja. Imidlertid –»

«– gjelder det alle andre, ikke Dem personlig?» sa Ronny.

Xenofilius svarte ikke. Han svelget, og svelget igjen, mens blikket hoppet fra den ene til den andre av dem. Harry fikk inntrykk av at han gjennomgikk en smertefull indre kamp.

«Hvor er Lulla?» spurte Hermine. «Så kan vi høre hva hun syns.»

Xenofilius svelget hardt. Det så ut som han stålsatte seg. Omsider sa han, med en skjelvende røst det var vanskelig å høre gjennom larmen fra trykkpressa: «Lulla er nede ved elva og fisker ferskvannspløser. Hun … vil nok gjerne hilse på dere. Jeg skal gå og rope på henne, og så – ja, så skal jeg prøve å hjelpe dere.»

Han forsvant ned vindeltrappa, og de hørte ytterdøra gå opp og igjen. De så på hverandre.

«Sånn feig gammal rotte,» sa Ronny. «Lulla har ti ganger så mye tæl.»

«Han er vel redd for hva som kan skje med dem hvis dødseterne finner ut at jeg har vært her,» sa Harry.

«Vel, jeg er nå enig med Ronny,» sa Hermine. «En skrekkelig gammel hykler, som sier til alle andre at de skal hjelpe deg, men prøver å sno seg unna selv. Og hold dere for guds skyld unna det hornet.»

Harry gikk bort til vinduet på den andre sida av rommet. Han kunne se en liten elv, et tynt, glitrende bånd langs foten av åsen dypt nedenfor. De var svært høyt oppe. En fugl flakset forbi vinduet mens han stirret i den

retningen Hiet lå, men det var skjult bak en ny rad åser. Der borte etsteds var Gulla. De var nærmere hverandre i dag enn de hadde vært siden Rulle og Fleurs bryllup, men hun kunne ikke vite at han stirret i hennes retning nå og tenkte på henne. Det fikk han vel bare være glad for, tenkte han; alle han kom i kontakt med var i fare. Xenofilius' oppførsel var bevis nok på det.

Han snudde seg bort fra vinduet, og blikket falt på en annen merkverdig gjenstand som sto oppå den buede, og nedlessede, buffeten. Det var en steinbyste av en nydelig og nokså strengt utseende heks, men iført et ytterst bisarrt hodeplagg: To gulldingser som minnet om øretrompeter, buet seg ut på sidene; to ørsmå, glitrende blå vinger var festet på en lærstropp over issen, mens en av reddikene hang i en tilsvarende rem rundt pannen.

«Se på denne, dere,» sa han.

«Kledelig,» sa Ronny. «Rart'n ikke hadde på seg den der i bryllupet.»

De hørte ytterdøra slå igjen, og et øyeblikk etter kom Xenofilius opp vindeltrappa, nå med svære slagstøvler på de tynne beina. Han bar på et brett med diverse umake kopper og en rykende tekanne.

«Ah, De har lagt merke til min yndlingsoppfinnelse,» sa han, lempet brettet over på Hermine og kom bort til Harry foran bysten. «Passende nok utformet etter bysten av den skjønne Rasla Ravnklo. De vet, *'Søk omgang med de vise, og du skal bli vis!'*»

Han viste til det som liknet øretrompeter.

«Dette er svinnsmyg-sugere – fjerner ethvert spor av distraksjon fra tenkerens umiddelbare nærhet. Og her,» han pekte på de små vingene, «en snurretvist-propell, den er for å framkalle den rette, opphøyde sinnstilstand. Og endelig,» nå var det reddiken, «vendeplommen, som skjerper evnen til aksept av det ekstraordinære.»

Dermed marsjerte han tilbake til tebrettet, som Hermine så vidt hadde greid å balansere øverst på et av de overfylte settbordene.

«Må jeg få by på et avkok av guflerot?» sa han. «Vi trekker det selv.» Han begynte å skjenke opp drikken, som var mørkerød som rødbetsaft, og la til: «Lulla er helt nede ved Bunnbrua; hun er så glad for at dere er her. Det varer nok ikke lenge før hun kommer; hun har fanget nesten nok pløser

allerede til at det blir til suppe til oss alle. Værsgod sitt, og forsyn dere med sukker.

Nå vel,» han fjernet en vaklevoren papirbunke fra en lenestol, satte seg og la slagstøvle-beina i kors, «hva kan jeg så hjelpe herr Potter med?»

«Vel,» sa Harry og skottet på Hermine, som nikket oppmuntrende, «det dreier seg om det merket De hadde om halsen i bryllupet til Fleur og Rulle, herr Lunekjær. Vi lurte på hva det sto for.»

Xenofilius hevet øyebrynene.

«De tenker på symbolet for Dødstalismanene?»

KAPITTEL TJUEÉN

HISTORIEN OM DE TRE BRØDRENE

Harry snudde seg og så på Ronny og Hermine. Det virket ikke som de heller hadde forstått hva Xenofilius sa.

«Dødstalismanene?»

«Korrekt,» sa Xenofilius. «De har ikke hørt om dem? Forbauser meg ikke. Ytterst, ytterst få trollmenn tror på dem. Eksempelvis den lavpannede unge mannen i Deres brors bryllup,» et nikk til Ronny der, «som angrep meg for å flotte meg med symbolet til en velkjent svart trollmann! Hvilken uvitenhet! Det er ingenting svart ved Talismanene – ikke i så enkel forstand, i det minste. Man bruker simpelthen symbolet for å markere seg overfor andre troende, i håp om at de kan hjelpe en videre i ens søken.»

Han slapp flere sukkerbiter oppi guflerotteen sin, rørte rundt og drakk litt.

«Unnskyld,» sa Harry, «men jeg er visst fremdeles ikke med.»

For høflighets skyld tok han en slurk av koppen sin, han også, og satte den nesten i halsen – det smakte motbydelig, som om noen hadde plukket ut bare dem med snørrsmak av en pose allsmakbønner og rørt dem ut i vann.

«Jo, de troende søker jo Dødstalismanene, da, forstår De,» forklarte Xenofilius og smattet velbehagelig over guflerotteen.

«Men hva *er* Dødstalismanene for noe?» spurte Hermine.

Xenofilius satte fra seg den tomme koppen.

«Jeg går ut fra at alle kjenner 'Historien om de tre brødrene'?»

«Nei,» sa Harry, samtidig som både Ronny og Hermine sa «Ja.»

Xenofilius nikket alvorlig.

«Ikke det, nei, herr Potter … Vel, det hele begynner jo med 'Historien om de tre brødrene' … jeg har en utgave her et sted …»

Han så seg tvilrådig om blant stablene av pergamenter og bøker, men Hermine sa: «*Jeg* har en, herr Lunekjær – jeg har den her.»

Og opp av perlepungen dro hun *Skalden Skurres historier*.

«Originalen?» spurte Xenofilius skarpt, og da hun nikket, sa han: «Ja, men da kan De vel lese den høyt for oss? Så er vi sikre på at at alle forstår.»

«Æh … ja vel,» sa Hermine nervøst. Hun åpnet boka, og Harry fikk et glimt av symbolet de spurte om øverst på sida idet hun kremtet litt og begynte å lese.

«*'Det var en gang tre brødre som var ute og reiste langs en ensom, slyngende vei i skumringen –'*»

«Midnatt, sa alltid muttern når hun fortalte'n til oss,» sa Ronny, som hadde strukket seg godt ut med hendene bak nakken for å høre på. Hermine sendte ham et irritert blikk.

«Sorry, jeg syns bare det blir litt skumlere hvis det er midnatt!» sa Ronny.

«Ja, for hvis det er noe vi trenger litt mer av i tilværelsen, så er det jo skrekk, så klart,» sa Harry, før han fikk tatt seg i det. Det virket ikke som Xenofilius fulgte så nøye med; han satt og stirret ut på himmelen gjennom vinduet. «Fortsett, Hermine.»

«*Best det var, kom brødrene til en elv som var for dyp til at de kunne vasse over og for stri til at de kunne svømme. Men brødrene var kyndige i de magiske kunster, så de svingte sine staver, og med det samme var det slått en bro over det farlige elvevannet. Men halvveis over broen fant de veien sperret av en formummet skikkelse.*

Og Døden talte til dem –'»

«Hæ?» sa Harry. «*Døden* talte til dem?»

«Det er et eventyr, Harry!»

«OK, beklager. Fortsett.»

«*'Og Døden talte til dem. Sint var han for at de hadde snytt ham for tre ofre, for i den elva druknet reisende flest. Men Døden var også slu, så han smilte og gratulerte brødrene med deres sterke magi, og han sa at hver av dem fortjente å få oppfylt ett ønske for sin kløktighet i å ha unnveket ham.*

Den eldste broren var en krigersk mann. Han ba om en tryllestav som var sterkere enn alle andre, en stav som ville vinne enhver duell for sin eier, en stav verdig en trollmann som hadde beseiret Døden selv! Så Døden gikk over elva og fant det aller eldste svarthylltreet på den andre bredden, brøt av en grein, og av den lagde han en tryllestav og ga den til den eldste broren.

Den mellomste broren var en hovmodig mann. Hans ønske var å ydmyke Døden ytterligere, så han ba om evnen til å hente andre tilbake fra dødsriket. Og Døden tok en stein fra elvebredden og ga ham den og sa at med den steinen kunne han hente de døde tilbake.

Til slutt spurte Døden den tredje og yngste broren hva han ønsket. Den yngste broren var en ydmyk mann, og også den klokeste av brødrene, og han stolte ikke på Døden. Så han ba om noe som ville la ham slippe derfra uten at Døden kunne forfølge ham, og meget mot sin vilje måtte Døden gi ham sin egen usynlighetskappe.'»

«Har *Døden* en usynlighetskappe?» avbrøt Harry igjen.

«Så'n kan snike seg bakpå folk, vel,» sa Ronny. «Iblant blir'n så innmari lei av å fly rundt og flakse med arma og hyle … sorry, Hermine.»

«*'Og så gikk Døden et skritt til side og lot de tre brødrene gå videre på sin vei. De så gjorde, mens de talte med undring om sitt møte med Døden og med beundring om hans gaver.*

I tidas fylde skiltes deres veier, og brødrene gikk hver til sitt.

Den første broren reiste langt og lenger enn langt og kom til slutt til en fjern landsby. Der oppsøkte han en annen trollmann han lenge hadde hatt noe uoppgjort med og utfordret ham til duell. Med Oldstaven til våpen kunne han naturligvis ikke annet enn seire, og hans fiende lå død igjen på marken. Selv tok den eldste broren inn på et vertshus, hvor han skrøt høyt og lenge av den mektige staven han hadde tilvendt seg fra Døden selv og fortalte alle som ville høre at den gjorde ham uovervinnelig.

Samme natt snek en annen trollmann seg opp på rommet hvor den eldste broren sov, omtåket av vin. Tyven stjal tryllestaven, og for sikkerhets skyld skar han også halsen over på ham.

Således tok Døden den første broren til seg.

I mellomtida hadde den mellomste broren reist hjem til sin ensomme bolig. Der tok han fram steinen som hadde kraft til å gjenkalle de døde og vendte den tre ganger i hånden. Og stor var hans forbløffelse og fryd da en skikkelse straks sto framfor ham, og det var piken han en gang hadde håpet å ta til ekte, før hennes for tidlige død.

Men sørgmodig og kald var hun, og det var som et slør skilte dem. Skjønt hun var vendt tilbake til de levendes verden, hørte hun ikke til der og led under det. Hans håpløse lengsel drev med tida den mellomste broren til vanvidd, og til slutt tok han selv livet av seg for å forenes med henne.

Således tok Døden den andre broren til seg.

Skjønt Døden søkte etter også den tredje i år etter år, fant han ham aldri. Men da den yngste broren omsider var mett av dage, tok han selv av seg usynlighetskappen og ga den til sin sønn. Og den dagen hilste han Døden som en gammel venn og fulgte frivillig med ham, og som likemenn forlot de to dette liv.'»

Hermine lukket boka. Det gikk noen sekunder før det virket som Xenofilius oppfattet at hun hadde holdt opp å lese, men da rev han blikket løs fra vinduet og sa: «Ja, der ser dere altså.»

«Unnskyld?» sa Hermine forvirret.

«Der har dere Dødstalismanene,» sa Xenofilius.

Han tok en fjærpenn fra et overfylt bord ved sida av stolen og rev løs en pergamentbit fra en bokstabel.

«Oldstaven,» sa han og tegnet en loddrett linje på pergamentet. «Oppstandelsessteinen,» han føyde til en sirkel rundt linja. «Usynlighetskappen,» avsluttet han og tegnet en trekant som omsluttet begge. Der hadde de symbolet som opptok Hermine slik. «Alle tre til sammen: Dødstalismanene,» sa Xenofilius.

«Men ordet 'Dødstalismanene' står ingen steder i historien,» innvendte Hermine.

«Nei, naturligvis ikke,» sa Xenofilius, irriterende selvtilfreds. «Dette er et eventyr for barn, fortalt for å underholde, ikke belære. Men de av oss som forstår oss på slike ting, fatter selvfølgelig at denne eldgamle historien

refererer til tre gjenstander, eller talismaner, som, dersom de forenes, gjør eieren til Dødens overmann.»

Det ble stille en stund, og Xenofilius kikket på ny ut av vinduet. Sola hang allerede lavt på himmelen.

«Lulla skulle snart ha fanget pløser nok,» sa han lavt.

«Når De sier 'Dødens overmann' –,» sa Ronny.

«Overmann,» sa Xenofilius og viftet vagt med hånden. «Hersker. Herre. Hvilket ord man nå vil bruke.»

«Men … mener De altså …,» sa Hermine langsomt, og Harry kunne se at hun prøvde å la være å vise noe spor av skepsis, «at De tror at disse gjenstandene – disse talismanene – faktisk *eksisterer?*»

Xenofilius hevet et øyebryn igjen.

«Ja, naturligvis.»

«Men,» sa Hermine igjen, og Harry skjønte at selvbeherskelsen holdt på å slå sprekker, «herr Lunekjær, hvordan i all verden kan De *tro* på –»

«Lulla har fortalt meg alt om Dem, unge dame,» sa Xenofilius. «Ikke uintelligent, har jeg forstått, men beklagelig begrenset. Trangsynt. Fordomsfull.»

«Kanskje du skulle prøve på deg hatten der, Hermine,» sa Ronny med et nikk mot det latterlige hodeplagget. Stemmen skalv av anstrengelsen med å la være å le.

«Herr Lunekjær,» begynte Hermine om igjen. «Vi vet alle at det faktisk fins noe slikt som usynlighetskapper. De er sjeldne, men de fins. Men –»

«Ah, men den tredje talismanen er en *ekte* usynlighetskappe, frøken Grang! Det vil si, ikke bare en reisekappe innsatt med forflokningsformler eller en hildringsheksing, eller vevd av demidølgull, som riktignok gir brukbart skjul i begynnelsen, men falmer og blir ugjennomsiktig med årene. Her snakker vi om en kappe som virkelig gjør bæreren usynlig, er evigvarende og gir konstant og ugjennomtrengelig dekning, samme hvilke heksinger den blir utsatt for. Si meg hvor mange *slike* kapper De har sett, frøken Grang?»

Hermine åpnet munnen for å svare, men lukket den igjen, tydeligvis mer forvirret enn noensinne. Hun og Harry og Ronny så på hverandre, og Harry

skjønte at alle tre tenkte på det samme: at en kappe nøyaktig som den Xenofilius beskrev, faktisk befant seg i rommet der de var.

«Akkurat,» sa Xenofilius, som om han nettopp hadde vunnet en diskusjon i kraft av glimrende argumenter. «Det har dere aldri sett, nei. Og ville kanskje ikke eieren av en slik kappe være over all måte rik?»

Han kikket ut av vinduet igjen. Himmelen hadde fått et tynt strøk av rosa.

«Vel, vel,» sa Hermine litt betuttet. «La oss si at kappen fins, da … men hva med steinen, herr Lunekjær? Den De kaller Oppstandelsessteinen?»

«Hva med den?»

«Vel, hvordan kan *den* eksistere?»

«Bevis at den ikke gjør det,» sa Xenofilius.

Hermine ble helt forarget.

«Men det – nei, unnskyld, men det er jo fullstendig idiotisk! Det er komplett umulig å bevise at noe *ikke* fins! Venter De at jeg skal – skal få tak i alle steiner i hele verden og teste dem? Jeg mener, De kan påstå at *hva som helst* eksisterer, hvis alt som skal til for å tro på det, er at ingen har bevist at det ikke gjør det!»

«Det er helt korrekt,» sa Xenofilius. «Det gleder meg å se at De åpner sinnet aldri så lite på gløtt.»

«Men den De kaller Oldstaven,» sa Harry fort, før Hermine rakk å svare, «tror De den også eksisterer?»

«Å, hva den angår, fins det utallige beviser,» sa Xenofilius. «Oldstaven er den talismanen det er lettest å spore, siden den går fra hånd til hånd på den måten den gjør.»

«Og hvordan er det?» spurte Harry.

«Ved at hver ny eier må erobre staven fra den forrige, dersom han vil mestre den fullt og helt,» sa Xenofilius. «Dere må da ha hørt om hvordan Egbert den ekstreme vant staven ved å slakte Emerik den onde? Og om Gomerik, som døde i sitt eget fangehull etter at hans sønn Herrover tok staven fra ham? Og om den fryktelige Loxias, som drepte Barrabas Desprell og arvet staven? Jo, Oldstavens blodige spor er stenket utover hver side av magiens historie.»

Harry kikket på Hermine. Hun stirret på Xenofilius med en dyp nyve i pannen, men motsa ham ikke.

«Hvor tror De Oldstaven er nå, da?» spurte Ronny.

«Akk, hvem vet?» sa Xenofilius, med blikket ut av vinduet. «Hvem vet hvor Oldstaven ligger gjemt? Sporene forsvinner med Arcus og Livius. Hvem kan i dag si hvem av dem som virkelig beseiret Loxias, og hvem som tok staven? Og hvem kan si hvem som beseiret *dem?* Akk nei, derom tier historien.»

Det ble en pause. Langt om lenge spurte Hermine stivt: «Herr Lunekjær, har slekta Peffermell noe med Dødstalismanene å gjøre?»

Xenofilius så ut som om han satte noe i halsen. Noe rørte så vidt på seg i Harrys hukommelse, men han kunne ikke lokalisere det … Peffermell – det navnet hadde han hørt før …

«Men De har jo ført meg bak lyset, unge dame!» utbrøt Xenofilius, som brått hadde satt seg opp i stolen og glodde på Hermine. «Jeg trodde De kom blank og ubeskrevet til talisman-søket! Mange av oss søkende tror at Peffermellene har alt – *alt!* – å gjøre med talismanene.»

«Peffermellene? Hvem er det?» spurte Ronny.

«Det var det navnet som sto på graven med merket på, i Gudriksdal,» sa Hermine og stirret ufravendt på Xenofilius. «Dunkert Peffermell.»

«Nettopp!» sa Xenofilius og viftet pedantisk med pekefingeren. «Dødstalisman-symbolet på Dunkerts grav er det avgjørende bevis!»

«På hva da?» spurte Ronny.

«På at de tre brødrene i historien i virkeligheten var de tre Peffermell-brødrene, Antiokus, Kadmon og Dunkert, selvfølgelig! At de var talismanenes første eiere!»

Med enda et blikk mot vinduet reiste han seg, tok tebrettet og gikk mot vindeltrappa.

«Dere blir vel til middag?» sa han idet han forsvant nedover. «Det blir suppe av ferskvannspløs – gjestene pleier alltid å be om oppskriften!»

«Sikkert for å vise til forgiftningsavdelinga på St. Mungo,» mumlet Ronny lavt.

Harry ventet til de hørte Xenofilius gå rundt på kjøkkenet nedenunder før han sa noe.

«Vel, hva mener du?» spurte han Hermine.

«Å, Harry,» sa hun trett, «det er jo det totale visvas. Det kan umulig være det symbolet står for. Nei, det kan ikke være annet enn hans egen, forskrudde vri på det. Snakk om bortkastet tid.»

«Vi snakker om mannen som ga oss krøllhornede snørkjuker, da,» sa Ronny.

«Så du tror ikke på det, du heller?» spurte Harry.

«Næ, den historien er da bare sånt du serverer for unger for å lære dem ting, ikke sant? 'Ikke let etter problemer, ikke ypp til bråk, ikke stikk nesa i saker som ikke angår deg! Ikke stikk deg fram, pass dine egne saker, så går det nok bra!' Men forresten, jeg kom på noe,» la han til. «Kanskje det er den historien det kommer fra at svarthyllstaver bringer ulykke.»

«Hva er det du snakker om?»

«Å, sånne gamle regler og overtro, du vet? 'Født i mai, gift med gomp' – 'Skumrings våde, midnatts nåde' – 'Svarthyllstav gir gråt og grav.' Du må da ha hørt de der. Muttern er full av dem.»

«Harry og jeg vokste opp hos gomper,» påpekte Hermine. «Vi hadde andre slags overtro hos oss.» Hun sukket dypt da en nokså gjennomtrengende lukt begynte å sive opp fra kjøkkenet. At hun var så oppgitt over Xenofilius, hadde iallfall én god side: Det hadde øyensynlig fått henne til å glemme å være sint på Ronny. «Jeg tror du har rett,» sa hun til ham. «Egentlig er det bare en moralpreken; det er jo opplagt hvilken av gavene som er den beste, hvilken man bør velge –»

Alle tre snakket i munnen på hverandre. «Kappen,» sa Hermine, «Staven,» sa Ronny, og Harry sa: «Steinen.»

De ble sittende og glo på hverandre, halvt overrasket og halvt lattermildt.

«Det er så klart *meningen* at du skal si kappen,» sa Ronny til Hermine, «men om du hadde staven, ville du jo ikke behøvd å være usynlig. En uovervinnelig stav, Hermine! Tenk deg om'a!»

«En usynlighetskappe har vi alt,» sa Harry.

«Og den har vært til ganske god hjelp, om du ikke har merket det!» sa Hermine. «Mens staven opplagt bare ville ført med seg masse bråk –»

«Hvis du skrøyt av'n, så!» argumenterte Ronny. «Men bare hvis du var iddiot nok til å danse rundt og vifte med'n og skrike: 'Jeg har en uovervinnelig stav, bare kom og prøv deg hvis du tror du er tøff nok!' Men så lenge du holder smella –»

«Og hvor lenge tror du *du* kunne holdt smella?» sa Hermine skeptisk. «Nei, vet dere, det eneste riktige han sa, var at det har gått historier i hundrevis av år om ekstra kraftige tryllestaver.»

«Har det det?» sa Harry.

Hermine så oppgitt ut igjen; uttrykket var så kjent og kjært at Harry og Ronny måtte flire til hverandre.

«Dødsstokken, Skjebnestaven – de har det med å dukke opp under ulike navn i århundrenes løp, og som regel fordi en eller annen svart trollmann skryter av at han har den. Professor Kiste fortalte om noen av dem, men – æsj, det er jo bare tull, hele greia. En tryllestav er ikke sterkere enn trollmannen som bruker den. Det er bare at noen trollmenn liker å skryte av at de har den største og beste.»

«Men,» sa Harry, «hvordan vet du at disse stavene – Dødsstokken og Skjebnestaven – ikke er én og samme stav, som bare dukker opp under forskjellige navn opp gjennom århundrene?»

«Hæ, og alle sammen er egentlig Oldstaven, da liksom, den som Døden lagde?» sa Ronny.

Harry lo. Den underlige tanken som hadde streifet ham, var selvsagt helt latterlig. Han sa strengt til seg selv at veden i hans egen stav var kristtorn, ikke svarthyll, og at det var Olivander som hadde lagd den, uansett hva den hadde gjort den natta Voldemort hadde forfulgt ham over himmelen. Og hvis den hadde vært uovervinnelig, hvordan kunne den da bli knekt?

«Men du, da, hvorfor ville du tatt steinen?» spurte Ronny.

«Vel, hvis du kunne bringe folk tilbake, så kunne vi fått igjen Sirius … Galøye … Humlesnurr … foreldrene mine …»

Hverken Ronny eller Hermine smilte.

«Men ifølge skalden Skurre ville de jo ikke ønsket å komme tilbake, da,» fortsatte han og tenkte over historien de hadde hørt. «Det har vel ikke vært så mange sånne historier, har det det, om steiner som kan gjenoppvekke døde?» spurte han Hermine.

«Nei,» sa hun sørgmodig. «Jeg tror ikke andre enn herr Lunekjær kunne innbille seg at noe slikt gikk an. Skurre har antakelig fått ideen fra De vises stein – altså, istedenfor en stein som gjør deg udødelig, en som gjenoppvekker deg.»

Lukta fra kjøkkenet vokste i styrke; det luktet omtrent som svidde underbukser. Harry lurte på hvor mye man måtte spise av det Xenofilius tilberedte for å unngå å såre følelsene hans.

«Men hva med den kappen, da, egentlig?» sa Ronny langsomt. «Veit dere at han har helt rett! Jeg har blitt så vant til den til Harry og hvor bra den er, at jeg aldri har tenkt over det. Men jeg har aldri hørt om noen sånn som Harrys. Den slår aldri klikk. Det er aldri noen som har fått øye på oss under'n –»

«Så klart ikke – da er vi jo usynlige, Ronny!»

«Men alt det der han sa om andre kapper – og du får'ke ti for en fjong av dem heller – det er faktisk sant! Det har aldri slått meg før, men jeg *har* hørt om kapper hvor heksinga blir slitt når de blir gamle, eller som har fullt av høl etter våder. Harry har sin etter faren sin, så den er jo'ke akkurat splitter ny, da, men likevel er'n helt … perfekt!»

«Jo da, greit nok, Ronny, men … *steinen* …»

Mens de kranglet hviskende, ruslet Harry rundt i rommet og hørte bare halvveis etter. Borte ved vindeltrappa kikket han åndsfraværende opp mot etasjen over – og stivnet. Hans eget ansikt møtte blikket hans fra taket i rommet ovenfor.

Etter et øyeblikks forvirring gikk det opp for ham at det ikke var et speil, men et maleri. Det gjorde ham så nysgjerrig at han begynte å gå opp trappa.

«Harry, hva er det du gjør? Jeg syns ikke du skulle gå og se deg om når han ikke er her!»

Men Harry var allerede i etasjen over.

Lulla hadde dekorert taket på rommet sitt med fem flotte portretter: Harry, Ronny, Hermine, Gulla og Nilus. De beveget seg ikke, slik som portrettene på Galtvort, men det var en slags magi i dem likevel; Harry syntes nesten de pustet. Noe som så ut som tynne gullenker snodde seg rundt bildene og bandt dem sammen, men da han så nøyere på dem, så han at det faktisk var bare ett ord, bare gjentatt og gjentatt i tusentall med gyllent blekk: *venner ... venner ... venner …*

Han kjente en bølge av varme for Lulla da han så seg om i rommet. Ved sida av senga sto et stort fotografi av Lulla og en kvinne som liknet svært på henne, midt i en klem. Lulla så adskillig mer velstelt ut på bildet enn han noen gang hadde sett henne i virkeligheten. Glasset var støvete. Dette slo ham som litt pussig. Han så seg grundigere om.

Noe var galt. Det lyseblå golvteppet var også fullt av støv. Dørene til garderobeskapet sto på vidt gap, og det hang ingen klær der. Senga virket kald og uinnbydende, som om ingen hadde sovet i den på ukevis. Et enslig spindelvev strakte seg over det nærmeste vinduet, mot en blodrød himmel.

«Er det noe i veien?» spurte Hermine da han kom ned trappa igjen, men før han rakk å svare, kom Xenofilius opp trappa fra kjøkkenet, nå med et brett fullt av suppeboller.

«Herr Lunekjær,» sa Harry. «Hvor er Lulla?»

«Hva behager?»

«Hvor er Lulla?»

Xenofilius ble stående på det øverste trinnet.

«Det – det har jeg jo allerede sagt. Hun er nede ved Bunnbrua og fisker pløser.»

«Hvorfor har De bare tatt med tallerkener til fire da?»

Xenofilius prøvde å si noe, men ingenting kom. Den eneste lyden var dunkingen fra trykkpressa, pluss en svak rasling fra brettet fordi Xenofilius skalv slik på hendene.

«Jeg tror ikke Lulla har vært her på flere uker,» sa Harry. «Klærne hennes er vekk, hun har ikke sovet i senga si. Hvor er hun? Og hvorfor ser De ut av vinduet hele tida?»

Xenofilius slapp brettet så suppebollene danset og sprakk. Harry, Ronny og Hermine trakk tryllestavene, og Xenofilius stivnet med hånden halvveis ned mot lomma. I samme øyeblikk kom det et drabelig smell fra pressa, og en styrtsjø av *Klegger* kom veltende ut under bordduken og utover golvet. Så ble det stille fra trykkpressa.

Hermine bøyde seg og plukket opp et av bladene, men uten å ta staven bort fra herr Lunekjær.

«Harry – se på dette.»

Han gikk bort til henne så fort han kunne gjennom alt rotet. På forsida av *Kleggen* så han bildet av seg selv, påtrykt ordene *Uønsket element nr. 1*, og under sto dusørsummen.

«Så *Kleggen* har lagt om linja, altså?» sa han kaldt. Tankene gikk så det suste. «Var det det De skulle da De gikk ut i hagen, herr Lunekjær? Sende en ugle til departementet?»

Xenofilius slikket seg om leppene.

«De tok min Lulla,» hvisket han. «På grunn av det jeg skrev i bladet. De tok min Lulla, og jeg vet ikke hvor hun er, hva de har gjort med henne. Men kanskje de gir meg henne igjen hvis jeg – hvis jeg –»

«– gir dem Harry?» avsluttet Hermine for ham.

«Null sjangs,» sa Ronny avgjort. «Av veien. Vi går.»

Xenofilius så elendig ut, som en hundreåring. Leppene var trukket bakover i et skrekkelig grin.

«De er her hvert øyeblikk. Jeg må redde Lulla. Jeg kan ikke miste Lulla. Dere kan ikke gå.»

Han holdt armene ut foran trappa, og Harry så plutselig for seg moren sin gjøre det samme foran barnesenga.

«Ikke tving oss til å skade Dem,» sa Harry. «Gå av veien, herr Lunekjær.»

«HARRY!» skrek Hermine.

Utenfor vinduene kom det folk flyende på sopelimer. Alle tre tok øynene fra Xenofilius, og han trakk staven. Harry innså feilgrepet akkurat tidsnok, kastet seg sidelengs og fikk skubbet Ronny og Hermine i sikkerhet for lammevåden som skjøt gjennom rommet. Den traff dunderunthornet.

Eksplosjonen var kolossal. Det var som om rommet ble blåst i filler av selve braket: Brokker av tre og papir og murverk for til alle kanter, sammen med en ugjennomtrengelig sky av tykt, hvitt støv. Harry ble slengt gjennom lufta, smalt i golvet og ble liggende med armene over hodet mot vrakrestene som haglet ned. Han kunne ikke se en ting, men hørte Hermines skrik, Ronnys brøl og en serie kvalmende, metalliske dunk, som fortalte at Xenofilius var blitt blåst overende og ramlet baklengs nedover vindeltrappa.

Halvt begravd i rusk og rask prøvde han å komme seg opp. I alt støvet var det så vidt han fikk puste, og langt mindre se. Halve taket hadde falt ned, og enden av Lullas seng hang ned gjennom hullet. Rett ved ham lå bysten av Rasla Ravnklo med halve ansiktet blåst bort, biter av istykkerrevet pergament danset i lufta, og brorparten av trykkpressa lå veltet over på sida og blokkerte trappa ned til kjøkkenet. En bevegelse like ved – en hvit skikkelse – det var Hermine, så dekket av støv at hun så ut som en byste, hun òg, og hun holdt fingeren for munnen.

Ytterdøra nede smalt opp.

«Jeg sa jo at vi ikke trengte å skynde oss sånn, Trassel,» sa en grov røst. «Jeg sa jo at tullingen her sikkert bare røra, som vanlig.»

De hørte et smell og et smerteskrik fra Xenofilius.

«Nei … nei … ovenpå … Potter!»

«Jeg sa til deg i forrige uke at vi ville ha noe skikkelig å sette tenna i for å komme tilbake, Lunekjær! Husker du siste uke? Da du ville bytte dattera di mot det dustete hodeplagget? Og uka før det –,» et nytt smell, et nytt vræl, «– da du trodde vi ville levere henne tilbake hvis du skaffet bevis for at det fins krøll-,» *smell*, «-horna –,» *smell*, «snørkjuker?»

«Nei – nei – vær så snill!» hikstet Xenofilius. «Det *er* Potter! Det er sant!»

«Og så viser det seg at du har fått oss hit for å prøve å sprenge oss i filler!» brølte dødseteren, og det fulgte en haglskur av smell, avbrutt av smertehyl fra Xenofilius.

«Det ser ut som alt holder på å dette sammen, Scharff,» sa en kjølig, ny stemme, som ga gjenlyd oppover den ødelagte trappa. «Trappa er helt blokkert. Skulle vi prøve å rydde den? Men da raser kanskje hele greia.»

«Dritt er det du er, din forbanna løgnhals,» ropte han som het Scharff. «Du har aldri sett Potter i ditt liv, har du vel? Tenkte du skulle lokke oss hit og ta drepen på oss, hva? Og så tror du at du skal få tilbake jentungen din sånn?»

«Jeg sverger … sverger … Potter er der oppe!»

«*Humanum exponerio!*» sa stemmen ved foten av trappa.

Harry hørte Hermine gispe, og selv fikk han en underlig følelse av at noe kom susende lavt over ham så hele kroppen ble dekket av skyggen.

«Å jo da, det er noen der oppe, Scharff,» sa den andre mannen skarpt.

«Det er Potter, sier jeg, det er Potter!» hikstet Xenofilius. «Vær så snill … gi meg Lulla, bare la meg få Lulla …»

«Du kan få jentungen din, Lunekjær,» sa Scharff, «hvis du går opp den trappa og kommer ned igjen med Harry Potter. Men hvis dette er et knep, et komplott, hvis du har en medskyldig ventende i bakhold der oppe, skal vi se om vi kan være av med en bit av dattera di som er stor nok til å begraves.»

Fra Xenofilius kom det et ul av skrekk og desperasjon. De hørte krafsing og skraping; han prøvde å grave seg igjennom vrakrestene i trappa.

«Kom an,» hvisket Harry, «vi må komme oss ut herfra.»

I ly av all larmen fra Xenofilius i trappa begynte han å grave seg fri. Ronny var den som lå dypest begravd. Harry og Hermine kravlet dit bort over ruinene så stille de kunne og prøvde å bikke en tung kommode vekk fra beina hans. Mens skrapingen og bankingen fra Xenofilius kom nærmere og nærmere, greide Hermine omsider å få Ronny løs med en sveveformel.

«OK,» åndet Hermine, fremdeles hvit av støv, da den halvknuste trykkpressa begynte å røre på seg; Xenofilius var knapt en meter fra dem. «Stoler du på meg, Harry?»

Harry nikket.

«Ja vel,» hvisket hun. «Gi meg usynlighetskappen. Ronny, du tar den på deg.»

«Jeg? Men Harry –»

«*Bare gjør det*, Ronny! Harry, hold meg hardt i hånden. Ronny, ta tak i skulderen min.»

Harry holdt fram venstre hånd. Ronny forsvant under kappen. Trykkpressa som blokkerte trappa vibrerte; Xenofilius hadde prøvd med en sveveformel, han òg, for å få flyttet på den. Harry skjønte ikke hva Hermine ventet på.

«Hold godt fast,» hvisket hun. «Hold fast … nesten, nå …»

Det papirhvite ansiktet til Xenofilius dukket fram over bordplata.

«*Forglemmiarum!*» ropte Hermine og pekte med staven, først mot ansiktet hans, og så, mot golvet under dem: «*Depressio!*»

Hun hadde blåst et hull i stuegolvet, og de falt som steiner. Harry tviholdt i hånden hennes, de hørte et skrik under seg, og han fikk et glimt av to menn som prøvde å kaste seg av veien idet en enorm kladas av murbrokker og knust møblement sprutet ned over dem fra det ødelagte taket. Hermine vred seg rundt i lufta, og tordenbraket fra det kollapsende huset gjallet i ørene da hun nok en gang trakk ham med seg inn i mørket.

KAPITTEL TJUETO

DØDSTALISMANENE

Harry falt ned på gress, hev etter pusten og kom seg på beina. De hadde visst landet i utkanten av en eng; det var skumring, og Hermine var allerede på fullt firsprang i en sirkel rundt dem og viftet med staven.

«*Parero totalis* ... *Contrahexia* …»

«En sånn fordømmade forræder!» peste Ronny idet han dukket fram av usynlighetskappen og slengte den til Harry. «Hermine, du er et geni, virkelig et geni, jeg fatter ikke at vi greide å komme oss ut derfra!»

«*Antiantagon!* ... *Sa* jeg ikke at det var et dunderunthorn, kanskje? Var det ikke det jeg sa til ham? Og nå er huset hans blåst til pinneved!»

«Har'n godt av,» sa Ronny mens han gransket de fillete jeansene og sårene i beina. «Hva tror dere de gjør med'n?»

«Å, jeg håper ikke de dreper ham!» stønnet Hermine. «Det var derfor jeg ville de skulle få et glimt av Harry før vi forsvant, så de visste han ikke løy!»

«Men hvorfor skulle jeg være gjemt?» spurte Ronny.

«Ronny da, du skal jo liksom ligge dødssyk av sprutgruff! Og de kidnappet Lulla fordi faren hennes støttet Harry! Hva tror du ville skje med familien din hvis de visste at du var med ham?»

«Men hva med *din* mor og far, da?»

«De er i Australia,» sa Hermine. «Det burde gå bra. De vet ikke noe.»

«Du er et geni,» sa Ronny med ærefrykt.

«Ja, det er du, Hermine,» samtykket Harry med overbevisning. «Jeg vet ikke hva vi skulle gjort uten deg.»

Hun strålte, men ble alvorlig igjen med det samme.

«Men hva med Lulla?»

«Vel, hvis de snakka sant, og hun er i live –,» begynte Ronny.

«Ikke si dét, ikke si det!» pep Hermine. «Hun *må* være i live, det må hun bare!»

«Da er hun vel i Azkaban, tipper jeg,» sa Ronny. «Men om hun overlever det … drøssevis av folk gjør'ke det …»

«Hun, så,» sa Harry. Han holdt ikke ut tanken på noe annet. «Lulla er seig, hun, mye seigere enn du tror. Hun driver sikkert og lærer alle fangene om nurkler og svinnsmyger.»

«Jeg håper du har rett,» sa Hermine. Hun strøk seg med hånden over øynene. «Å, jeg skulle syntes så synd på Xenofilius, hvis –»

«– hvis han ikke nettopp hadde prøvd å selge oss til dødseterne. Jo'a,» sa Ronny.

De fikk opp teltet og kom seg inn, og Ronny lagde te. Det hadde vært nære på, og nå føltes dette trekkfulle, fuktige gamle teltet nesten som hjemme, trygt, velkjent og vennlig.

«Å, hvorfor måtte vi absolutt dra dit?» stønnet Hermine, da de hadde sittet tause en stund. «Du hadde aldeles rett, Harry, det var Gudriksdal om igjen – totalt bortkastet tid! Dødstalismaner, hørt sånt sprøyt … men forresten,» plutselig var det visst en tanke som slo henne, «det kan ikke være bare noe han fant på, da? Han tror sikkert ikke på noen dødstalismaner i det hele tatt, det var bare for å ha noe å snakke om til dødseterne kom!»

«Det tror ikke jeg,» sa Ronny. «Det er fordømmade vanskelig å finne på ting når du er stressa, skal jeg bare si deg. Det merka jeg da hukerne tok meg. Det var mye lettere å late som jeg var Svint, siden jeg visste litt om'n, enn å finne opp en helt ny person. Husk på at gamle Lunekjær var temmelig pressa med å prøve å holde oss der. Jeg tipper han snakka sant, jeg, eller det *han* mener er sant, hvertfall, for at vi skulle fortsette å prate.»

«Ja ja, det spiller vel ingen rolle uansett,» sukket Hermine. «Selv om han mente det, har jeg aldri hørt en sånn omgang pølsevev i mitt liv.»

«Hei, vent nå litt,» sa Ronny. «Mysteriekammeret – det skulle også liksom bare være overtro, ikke sant?»

«Men noe sånt som Dødstalismanene *kan ikke* eksistere, Ronny!»

«Nei, det hører jeg du sier, men en av dem kan, hvertfall,» sa Ronny. «Harrys usynlighetskappe –»

«'Historien om de tre brødrene' *er* en historie,» sa Hermine avgjort. «En historie om hvor redde mennesker er for døden. Hvis alt som skulle til for å overleve, var å gjemme seg under usynlighetskappen, ville vi hatt alt vi trengte allerede!»

«Jeg vet ikke, jeg. Det hadde ikke vært av veien med en uovervinnelig stav,» sa Harry og dreide slåpetornstaven han mislikte slik mellom fingrene.

«Noe slikt fins ikke, Harry!»

«Du sa det har vært drøssevis av staver – Dødsstokken og hva de het –»

«OK, du kan jo fortsette å innbille deg at Oldstaven virkelig fins, du, men hva med Oppstandelsessteinen?» Fingrene hennes tegnet anførselstegn rundt navnet, og stemmen dryppet av sarkasme. «Ingen magi kan gjenoppvekke døde, og mer er det ikke å si om det!»

«Da staven min kom borti staven til Han-du-vet, kalte den fram moren og faren min … og Fredrik …»

«Men de sto jo ikke virkelig opp fra de døde, gjorde de vel?» sa Hermine. «Slike … bleke imitasjoner er ikke det samme som å kalle dem til live igjen.»

«Men hun jenta i historien, hun kom ikke ordentlig tilbake, hun heller. Det historien forteller, er at når noen er død, så hører de til hos de døde. Men likevel, så kunne den mellomste broren se henne og snakke med henne, ikke sant? Og til og med leve sammen med henne en stund …»

Han så bekymring og noe det var vanskeligere å få tak i, i uttrykket hennes. Men da hun skottet bort på Ronny, så Harry hva det var: Det var frykt. Han hadde skremt henne med dette snakket om å leve med folk som var døde.

«Så han Peffermell-typen, han i den graven i Gudriksdal,» sa han fort og prøvde å lyde fornuftig og kjernesunn, «du vet ikke noe om ham, da?»

«Nei,» sa hun, tydelig lettet over dette skiftet av samtaleemne. «Jeg slo opp på ham etter at jeg så det merket på graven. Hvis han hadde vært berømt eller gjort noe av betydning, ville det sikkert stått om ham i en av

bøkene våre. Det eneste stedet jeg kunne finne navnet Peffermell, var i *Født adel: en trollmannsgenealogi*. Jeg lånte den av Krynkel,» forklarte hun da Ronny hevet et øyebryn. «Den inneholder en oversikt over alle fullblodsslekter som nå er utdødd på mannssida. Peffermellene var visstnok en av de første slektene som forsvant.»

«'Utdødd på mannssida'?» gjentok Ronny.

«Det betyr at navnet er utdødd,» sa Hermine, «for flere århundrer siden når det gjelder Peffermell. Men det kan godt være de har etterkommere, da heter de bare noe annet nå.»

Og da, i én skinnende helhet, sto det klart for Harry, det minnet som hadde vaket i ham da han hørte navnet Peffermell: en møkkete gammel mann som viftet med en stygg ring for nesa på en departementsutsending. Og han ropte høyt: «Dredolo Mørch!»

«Hva?» sa Ronny og Hermine i kor.

«*Dredolo Mørch!* Bestefaren til Han-du-vet! I tanketanken! Med Humlesnurr! Dredolo Mørch sa han nedstammet fra Peffermellene!»

Ronny og Hermine så like forvirrede ut.

«Ringen! Ringen som ble en malacrux – Dredolo Mørch sa den bar våpenskjoldet til Peffermell! Jeg så ham veive med den i fjeset på han fyren fra departementet, det var så vidt han ikke fikk den oppi nesa!»

«Peffermells våpenskjold?» sa Hermine skarpt. «Kunne du se hvordan det så ut?»

«Mnei, ikke egentlig,» sa Harry og prøvde å tenke etter. «Det var ikke noe spesielt, det jeg kunne se – noen riper, kanskje. Jeg så den aldri på nært hold før etter at den ble sprengt.»

Han så øynene hennes utvide seg idet noe plutselig demret for henne. Ronny så forbløffet fra den ene til den andre.

«Dægern … tror dere det var det samme symbolet? Talismantegnet?»

«Hvorfor ikke?» sa Harry oppspilt. «Dredolo Mørch var en uvitende gammel tulling som levde som en gris; alt han var opptatt av, var avstamningen sin. Hvis den ringen hadde gått fra ledd til ledd ned gjennom århundrene, er det ikke sikkert han ville visst hva den virkelig var. Det var ingen bøker der i huset, og du kan ta mitt ord for at han ikke var typen som

leste eventyr for ungene sine. Klart han helst ville tro at de strekene på steinen var et våpenskjold, for i hans øyne var det å være fullblods omtrent som å være kongelig.»

«Jooo … og dette er selvsagt veldig interessant,» sa Hermine vaktsomt, «men Harry, hvis du tenker det jeg tror du tenker –»

«Vel, hvorfor ikke? *Hvorfor ikke?*» sa Harry og lot all forsiktighet fare. «Det var en stein, var det ikke det?» Han kikket bort på Ronny etter støtte. «Hva om det var Oppstandelsessteinen?»

Ronny gapte. «I jøssenam – men tror du den virker fremdeles, nå som Humlesnurr har knust –»

«Virker? Virker? Den har aldri *virket*, Ronny! Noe slikt som en Oppstandelsesstein *fins ikke!*» Hermine hadde bykset opp fra stolen, oppgitt og sint. «Harry, du prøver bare å få allting til å passe inn i den talismanhistorien –»

«*Få alt til å passe?*» gjentok han. «Det passer jo helt av seg selv! Hermine, jeg *vet* at det var tegnet for Dødstalismanene som sto på den steinen! Mørch *sa* han nedstammet fra Peffermellene!»

«For et øyeblikk siden sa du at du aldri fikk sett ordentlig på merkene på steinen!»

«Hvor tror du ringen er hen nå, da?» spurte Ronny Harry. «Hva gjorde Humlesnurr med'n etter at'n hadde sprekt'n?»

Men Harrys fantasi var på full fart videre og allerede langt hinsides Ronnys og Hermines …

Tre gjenstander, eller talismaner, som, dersom de forenes, gjør eieren til Dødens overmann ... overmann ... hersker ... herre ... den siste fiende som tilintetgjøres er døden …

Og han så seg selv, talismanenes eier, ansikt til ansikt med Voldemort og hans malacruxer, som ikke kunne måle seg … *Så lenge begge lever, kan ingen av dem leve* … Var dette svaret? Talismaner mot malacruxer? Fantes det likevel en utvei som kunne sikre at han ble den som seiret? Hvis han ble Dødstalismanenes herre, ville han da være trygg?

«Harry?»

Men det var så vidt han hørte Hermine. Han hadde tatt fram usynlighetskappen sin og satt og lot den gli mellom fingrene. Stoffet var smidig som vann, lett som luft. Han hadde aldri sett noe som liknet i sine nesten sju år som trollmann. Kappen var nøyaktig som Xenofilius hadde beskrevet den: *en kappe som virkelig gjør bæreren usynlig, er evigvarende og gir konstant og ugjennomtrengelig dekning, samme hvilke heksinger den blir utsatt for …*

Med et hikst slo det ned i ham –

«Humlesnurr hadde kappen min den natta foreldrene mine døde!»

Stemmen dirret, og han kunne kjenne blodet brenne i ansiktet, men det ga han blaffen i. «Moren min skrev til Sirius at Humlesnurr hadde lånt kappen! Det var derfor! Han ville se nærmere på den, fordi han trodde det var den tredje talismanen! Dunkert Peffermell ligger begravd i Gudriksdal …» Han vandret i blinde fram og tilbake i teltet; det føltes som om sannheten åpnet seg til alle sider som veldige, nye landskaper. «Han er stamfaren min! Jeg nedstammer fra den tredje broren! Det henger sammen, alt sammen!»

Det føltes som om han hadde en rustning av visshet, av sin tro på talismanene, som om bare tanken på å eie dem var beskyttelse nok, og han var fylt av jubel da han snudde seg mot de to andre.

«Harry,» sa Hermine igjen, men han var opptatt med å løsne pungen rundt halsen med skjelvende fingre.

«Les det,» sa han og stakk morens brev i hånden på henne. «Bare les! Humlesnurr hadde kappen, Hermine! Hvorfor skulle han ellers be om å få den? Han trengte ingen kappe, forflokningsformlene hans var så sterke at han kunne gjøre seg helt usynlig uten!»

Noe falt på golvet og rullet glitrende innunder en stol; han hadde mistet snoppen da han trakk opp brevet. Han bøyde seg for å ta den opp, og i det samme fikk han kastet til seg enda en gave fra denne nysprungne kilden for utrolige oppdagelser, og sjokket og undringen eksploderte i ham med slik kraft at han måtte rope:

«DEN ER HER! Han etterlot meg ringen – den er inni snoppen!»

«Øh … tror du?»

Han kunne ikke skjønne hvorfor Ronny så så betuttet ut. Det var jo så opplagt, så tindrende klart for Harry – allting stemte, alt … kappen hans var den tredje talismanen, og når han fant ut hvordan han skulle få opp snoppen, ville han ha den andre, og da var det ikke annet som sto igjen enn å finne den første, Oldstaven, og da –

Men brått var det som om teppet gikk ned for en opplyst scene. All hans opphisselse, alt håp, all fryd sluknet med et blaff, og han sto alene i mørket, og den herlige fortryllelsen var brutt.

«Det er den han er ute etter.»

Forandringen i stemmen hans fikk Ronny og Hermine til å se enda reddere ut.

«Han-du-vet er ute etter Oldstaven.»

Han snudde ryggen til de anspente, vantro fjesene. Han visste det var slik. Det var det eneste som ga mening. Voldemort var ikke på jakt etter en ny stav, men etter en gammel – en meget, meget gammel stav. Harry hadde glemt både Ronny og Hermine da han gikk ut i teltåpningen og stirret ut i natta og tenkte …

Voldemort hadde vokst opp på et gompebarnehjem. Det hadde aldri vært noen til å fortelle ham *Skalden Skurres historier* som barn, like lite som til Harry. Og nesten ingen trollmenn trodde på Dødstalismanene. Var det sannsynlig at Voldemort skulle vite om dem?

Han stirret ut i mørket … Hvis Voldemort hadde visst om Dødstalismanene, ville han vel opplagt lett etter dem og gjort alt som sto i hans makt for å få tak i dem – tre gjenstander som gjorde eieren til dødens overmann? Hadde han visst om Dødstalismanene, hadde han kanskje ikke trengt malacruxene i det hele tatt. Det enkle faktum at han hadde tatt en talisman og gjort en malacrux av den – beviste ikke det klart og tydelig at han ikke kjente til denne siste, dype trollmannshemmeligheten?

Og det igjen betydde at Voldemort søkte Oldstaven uten å være klar over dens virkelige kraft, uten å forstå at det var en av de tre … for staven var den talismanen som ikke lot seg skjule, som flest visste om … *Oldstavens blodige spor er stenket utover hver side av magiens historie …*

Harry så opp på den skyete himmelen, bølger av røykgrått og sølv som buktet seg foran den hvite månen. Dette var en slik kjede av forbløffende innsikter at det gjorde ham nesten svimmel.

Han gikk inn i teltet igjen. Det var nesten et sjokk å se Ronny og Hermine stå akkurat der han hadde gått fra dem, Hermine fremdeles med Lillys brev i hånden, en bekymret Ronny ved sida av henne. Fattet de ikke hvor langt de var kommet på de siste få minuttene?

«Nå har vi det,» sa han og prøvde å hente dem inn i stråleglansen av sin egen overveldende visshet. «Dette forklarer alt. Dødstalismanene er virkelige, og jeg har allerede én – kanskje to –»

Han holdt snoppen i været.

«– og Han-du-vet er ute etter den tredje, men han har ikke skjønt alt … han tror bare det er en kraftig tryllestav –»

«Harry,» sa Hermine. Hun kom bort til ham og ga ham Lillys brev. «Unnskyld, men jeg tror du tar feil, aldeles feil.»

«Men skjønner du ikke? Alt stemmer –»

«Nei, det gjør ikke det,» sa hun. «Det gjør ikke det, Harry, du bare lar deg rive med. Vær så snill,» sa hun da han skulle til å svare, «bare svar meg på en ting. Hvis Dødstalismanene virkelig fantes, og Humlesnurr visste alt om dem, visste at den som hadde alle tre ville bli Dødens overmann – Harry, hvorfor skulle han ikke fortalt deg det? Si meg hvorfor?»

Han hadde svaret klart.

«Du sa det jo selv, Hermine! En må finne ut av det selv! Det er slik en søken er!»

«Men det sa jeg jo bare for å overtale deg til å dra til Lunekjær!» brast det ut av Hermine. «Jeg trodde det jo egentlig ikke!»

Harry enset ikke svaret hennes.

«Humlesnurr pleide å la meg finne ut av ting selv. Han lot meg prøve kreftene mine, ta risker … Dette virker akkurat som noe han kunne funnet på.»

«Dette er ikke en lek, Harry, det er ikke øvelse! Det er alvor, og Humlesnurr etterlot deg helt klare instrukser: Finn og ødelegg malacruxene!

Det symbolet betyr ingen ting, glem Dødstalismanene, vi har ikke råd til å la oss avspore –»

Det var så vidt Harry hørte på henne. Han snudde rundt og rundt på snoppen i hendene og ventet halvt at et lokk skulle springe opp og vise ham Oppstandelsessteinen og bevise for Hermine at han hadde rett, at Dødstalismanene var virkelige.

Hun appellerte til Ronny.

«*Du* tror da vel ikke på dette her, vel?»

Harry kikket opp. Ronny nølte.

«Jeg veit ikke, jeg … jeg mener … noe av det stemmer jo liksom, da,» svarte han keitete. «Men når du ser på hele greia under ett …» Han trakk pusten dypt. «Jeg tror vi skulle kvitte oss med malacruxene, Harry. Det var det Humlesnurr sa. Kanskje … kanskje vi bare skulle glemme disse talisman-greiene.»

«Takk, Ronny,» sa Hermine. «Jeg tar første vakt.»

Og så marsjerte hun forbi Harry og satte seg i teltåpningen. Det satte et rungende punktum for samtalen.

Men Harry fikk omtrent ikke sove den natta. Forestillingen om Dødstalismanene fylte hele ham, og hvordan kunne han hvile når alskens urolige tanker hvirvlet gjennom hodet: staven, steinen og kappen … om han bare kunne sikre seg dem alle tre …

Tida er inne når tida er ute … men når var tida ute? Hvorfor kunne han ikke få steinen nå? Hadde han bare den, så kunne han stille alle spørsmålene til Humlesnurr selv … og i mørket mumlet Harry ord til snoppen, prøvde alt, selv ormtunge, men gullballen nektet å åpne seg …

Og staven, Oldstaven, hvor kunne den være gjemt? Hvor lette Voldemort nå? Harry ønsket at det kunne begynne å svi i arret igjen, så han fikk se Voldemorts tanker, fordi for første gang var han og Voldemort forent i samme ønske … dét var jo ikke en tanke Hermine ville like, så klart … men hun trodde jo ikke på det … Xenofilius hadde rett, på en måte … *begrenset, trangsynt, fordomsfull* … Sannheten var at hun var redd for hele tanken på Dødstalismanene, og særlig for Oppstandelsessteinen … og Harry presset

munnen mot snoppen igjen, kysset den, svelget den nesten, men det kalde metallet ga ikke etter …

Det var nesten blitt morgen da han kom på Lulla, alene i en celle i Azkaban, omgitt av desperanter, og plutselig ble han skamfull. Han hadde vært så febrilsk oppslukt av talismanene at han aldeles hadde glemt henne. Om de bare hadde kunnet redde henne … men det var jo en håpløs tanke å gå løs på desperanter i slike mengder. Og forresten, nå som han først tenkte på det, hadde han ennå ikke prøvd å kalle fram en skytsverge med slåpetornstaven … det måtte han prøve i morgen …

Hadde det bare vært noen mulighet for å få tak i en bedre stav …

Og begjæret etter Oldstaven, Dødsstokken, den uslåelige og uovervinnelige, slukte ham på ny …

Neste morgen pakket de ned teltet i trøstesløst øsregn og dro videre. Regnværet forfulgte dem ut til kysten, hvor de slo leir for natta, og videre hele resten av uka gjennom oppbløtte landskaper som bare var ødslige og deprimerende, iallfall i Harrys øyne. Alt han hadde tanke for var Dødstalismanene. Det var som om det var tent en flamme i ham som ingenting kunne slukke, ikke Hermines blanke avvisning og ikke Ronnys stadige tvil. Og likevel, jo villere lengselen etter talismanene brant i ham, jo mindre glad ble han. Det var Ronnys og Hermines skyld; deres innbitte uinteresse la seg like klamt over humøret som det evinnelige regnet, men ingen av delene kunne få vissheten i ham til å smuldre; den var klippefast. Hans tro på og lengsel etter talismanene oppslukte ham slik at han følte seg helt isolert fra de to andre, som var like besatt av malacruxene.

«Besatt?» sa Hermine lavt og innett en kveld Harry var uforsiktig nok til å bruke ordet, etter at hun hadde skjelt ham ut for hans manglende interesse for å finne flere malacruxer. «Det er ikke vi som er besatt, Harry! *Vi* prøver å gjøre det Humlesnurr ville vi skulle gjøre, vi!»

Men den underforståtte kritikken prellet av på ham. Humlesnurr hadde etterlatt seg talisman-tegnet for at Hermine skulle tolke det, og i tillegg – det var Harry brennsikker på – hadde han gjemt Oppstandelsessteinen inni gullsnoppen. *Så lenge begge lever, kan ingen av dem leve ... Dødens overmann …* hvorfor kunne ikke Ronny og Hermine begripe dette?

«*'Den siste fiende som tilintetgjøres, er døden'*,» siterte han rolig.

«Jeg trodde det var Han-du-vet vi skulle slåss mot?» svarte Hermine, og Harry ga opp.

Selv mysteriet med sølvhinden, som de to andre absolutt ville snakke om, virket mindre viktig på Harry nå – bare en småinteressant ekstra-attraksjon. Det eneste som betydde noe for ham, var at det hadde begynt å prikke i arret igjen, men det skjulte han så godt han kunne for de andre. Han prøvde å komme for seg selv hver gang det skjedde, men det var skuffende lite han så. Synene han og Voldemort delte, føltes annerledes; de var blitt uklare og skiftende, som om de beveget seg ut og inn av fokus. Han kunne så vidt skjelne en gjenstand som minnet om en hodeskalle, og noe annet, kanskje et fjell, som var mer skygge enn substans. Harry var vant til at bildene var like skarpe som virkeligheten selv, og denne endringen gjorde ham urolig. Han var bekymret for at forbindelsen mellom ham og Voldemort på en eller annen måte kunne være skadd – en forbindelse som skremte ham, jo, men tross alt han hadde sagt til Hermine, også føltes verdifull. Uvisst hvorfor forbandt han disse utilfredsstillende, vage synene med den brukne tryllestaven, som om det var slåpetornstavens skyld at han ikke lenger så like klart inn i Voldemorts tanker som før.

Ukene gikk, og midt i all sin navlebeskuelse kunne han ikke unngå å merke at det virket som Ronny gradvis overtok ledelsen. Om det var fordi han hadde bestemt seg for å gjøre opp for at han hadde stukket av, eller fordi Harrys tilsynelatende sløvhet satte fart i hittil sovende lederegenskaper, så var det nå Ronny som oppmuntret og egget de to andre til handling.

«Tre malacruxer igjen,» sa han rett som det var. «Vi er nødt til å legge en slagplan. Hvor er det vi ikke har sett? Kom igjen nå, så gjennomgår vi hele greia på nytt. Barnehjemmet …»

Diagonallmenningen, Galtvort, Venster-huset, Borgia & Brust, Albania, hvert eneste sted de visste om hvor Tom Venster hadde bodd, virket eller myrdet noen – Ronny og Hermine rakte gjennom de samme døde glørne om og om igjen, mens Harry ikke bidro mer enn han måtte for å slippe mas fra Hermine. Helst ville han sittet for seg selv i fred og prøvd å lese Voldemorts

tanker, og kanskje funnet ut mer om Oldstaven, men Ronny insisterte på å flytte rundt til stadig mer usannsynlige steder. Harry skjønte godt at det bare var for å holde dem i bevegelse.

«Du kan aldri vite,» var Ronnys konstante refreng. «Øvre Flatabygd er en trollmannslandsby, så det kan godt være han ville bo der. Vi kan vel dra og snoke litt.»

Disse hyppige toktene inn i trollmannsterritorium førte dem fra tid til annen betenkelig nær hukere.

«Noen av dem er visst omtrent like ille som dødsetere,» sa Ronny. «Den gjengen som huka meg var litt patetisk, da, men Rulle mener at noen er virkelig farlige. På *Pottervakt* sa de at –»

«På – hva, sa du?» sa Harry.

«*Pottervakt* – fortalte jeg ikke at det er det de kaller det? Det programmet jeg støtt prøver å få inn på radioen, det eneste som sier det som det er! Nesten alle de andre følger Han-du-veit-linja, unntatt *Pottervakt*, altså. Du burde virkelig høre det, det er bare så knipent å få inn …»

Ronny tilbragte kveld etter kveld med å tromme diverse rytmer med staven oppå radioapparatet, mens knottene snurret rundt av seg selv. De hendte de fikk inn noen bruddstykker av råd om hvordan behandle dragepest, og en gang noen takter av *'En munnfull med hete kyss'*. Men det var ikke bare å tromme; en måtte også ha det riktige passordet, som han utrettelig prøvde å slumpe over ved å mumle lange remser av tilfeldige ord.

«Det pleier å ha et eller annet med Ordenen å gjøre,» sa han. «Rulle hadde virkelig teken på å gjette dem. Jeg er jo nødt til å ha flaks en gang …»

Men det var ikke før uti mars at den flaksen meldte seg. Harry hadde vakt og satt i teltåpningen og glodde tomt på en klynge perleblomster som hadde presset seg opp av den kalde bakken, da Ronny plutselig ropte opphisset inne fra teltet.

«Jeg har'n, jeg har finni'n! Passordet var 'Albus'! Kom fort, Harry!»

Det var første gang på månedsvis at noe hadde vekket Harry av kretsingen om Dødstalismanene. Han skyndte seg inn, og der sto Ronny og Hermine på kne på golvet ved sida av den lille radioen. Hermine hadde

sittet og pusset Griffing-sverdet, bare for å ha noe å ta seg til, men nå satt hun med åpen munn og stirret på den lille høyttaleren. Ut av den kom en stemme de kjente svært godt.

«… unnskyldning for at vi ikke har vært å finne på lufta på en stund. Det skyldes diverse husbesøk her i trakten av disse sjarmerende dødseterne.»

«Men det er jo Laffen Styx!» sa Hermine.

«Jeg veit det!» strålte Ronny. «Kult, hæ?»

«… nå funnet oss et nytt, sikkert sendested,» sa Laffens stemme, «og det gleder meg å kunne fortelle at vi har to av våre faste bidragsytere med oss her i kveld. Velkommen, karer!»

«Hei.»

«Heisan, Rio.»

«'Rio', det er Laffen, det,» forklarte Ronny. «De har kodenavn, hele gjengen, men du kan som oftest høre –»

«Sssjj!» sa Hermine.

«Men før vi hører mer fra Rank og Romulus,» fortsatte Laffen, «skal vi spandere et øyeblikk eller to på å rapportere om de dødsfallene som *Heksnytt* på MRK og *Aftenprofeten* ikke finner viktige nok til å nevne. Det er med sorg vi må informere våre lyttere om mordene på Teddy Dult og Dirik Mosegrom.»

Det kjentes som om magen gjorde et svalestup. Harry, Ronny og Hermine stirret på hverandre i forferdelse.

«En gnom ved navn Kornuk ble også drept. Det er grunn til å tro at gompefødte Tommy Ding og en annen gnom kan ha unnsluppet. Begge disse skal ha vært i følge med Dult, Mosegrom og Kornuk. Hvis Tommy lytter til oss nå, eller om noen aner hvor han er å finne, venter foreldrene og søstrene hans desperat på å få vite mer.

I Gaddley er en gompefamilie på fem personer funnet døde i sitt hjem. Ifølge gompiske myndigheter er dødsårsaken en gasslekkasje, men medlemmer av Føniksordenen opplyser at det var Mordforbannelsen – et ytterligere bevis, dersom noen skulle trenge det, på at nedslakting av gomper er i ferd med å bli nær sagt en fritidssport under det nye regimet.

Til slutt må vi med beklagelse melde at levningene av Bathilda Bang er blitt oppdaget i Gudriksdal. Alt tyder på at hun døde for flere måneder siden. Føniksordenen opplyser at liket viste umiskjennelige tegn på skader etter svart magi.

Kjære lyttere, jeg ber alle følge oss i ett minutts stillhet til minne om Teddy Dult, Dirik Mosegrom, Bathilda Bang, Kornuk og de ikke navngitte, men ikke mindre savnede, gompene, alle myrdet av dødseterne.»

Det ble stille. Harry, Ronny og Hermine satt tause, de òg. Halvparten av Harry ville høre mer, mens den andre halvparten grudde for hva som kunne komme. Det var den første gangen på lenge at han hadde følt seg i full kontakt med verden utenfor.

«Takk,» sa Laffens stemme. «Og nå, vår faste bidragsyter, Rank, med det siste om hvordan trollmanns-nyordningen berører gompeverdenen.»

«Takk, Rio,» sa en umiskjennelig, dyp røst, veloverveid og beroligende.

«Nestor!» brast det ut av Ronny.

«Vi vet det!» sa Hermine og hysjet på ham.

«Gompene er fortsatt ikke klar over årsaken bak deres lidelser, som krever stadig flere ofre,» sa Nestor. «Men vi hører stadig nye, inspirerende historier om hekser og trollmenn som risikerer livet for å beskytte gompiske venner og naboer, ofte uten at gompene vet det. Jeg vil gjerne be alle våre lyttere følge deres eksempel, for eksempel ved å legge ut en beskyttelsesheksing over eventuelle gompeboliger i sitt eget nabolag. Mange liv kan reddes ved slike enkle forholdsregler.»

«Og hva vil du, Rank, si til de av lytterne som mener at i disse farlige tider bør en tenke: ’trollmenn først’?» spurte Laffen.

«Jeg vil si at det er kort vei fra ’trollmenn først’ til ’fullblods først’, og derfra til ’dødsetere’,» svarte Nestor. «Vi er mennesker, alle, ikke sant? Hvert menneskeliv er like mye verdt, og verdt å redde.»

«Godt sagt, Rank, og du kan regne med min stemme som magiminister hvis vi greier oss igjennom denne dævelskapen,» sa Laffen. «Men nå skal vi sette over til Romulus, med vår populære programpost *’På parti med Potter’*.»

«Takk, Rio,» sa en annen svært velkjent stemme. Ronny åpnet munnen, men Hermine kom ham i forkjøpet med et hviskende:

«*Vi vet at det er Lupus!*»

«Romulus, hevder du fortsatt, som du har gjort hver gang du har vært med oss hittil, at Harry Potter fremdeles er i live?»

«Det gjør jeg, ja,» sa Lupus bestemt. «Jeg har ikke den ringeste tvil om at *hvis* han var død, ville dødseterne kunngjort det overalt og på alle måter, fordi det ville bety et alvorlig slag mot kampmoralen hos alle motstandere av det nye regimet. 'Gutten som overlevde' er et levende symbol for alt vi kjemper for: det godes seier, uskyldens makt, nødvendigheten av å fortsette kampen.»

En blanding av takknemlighet og skam vellet opp i Harry. Hadde Lupus tilgitt ham, da, for de skrekkelige tingene han hadde sagt til ham sist de møttes?

«Og hva ville du sagt til Harry hvis du visste at han hørte på oss nå, Romulus?»

«Da ville jeg sagt at vi er med ham i tankene,» sa Lupus. Han nølte et øyeblikk, så fortsatte han: «Og så ville jeg sagt at han skulle følge sine instinkter, for de er gode og nesten alltid riktige.»

Harry skottet bort på Hermine. Øynene hennes var fulle av tårer.

«Nesten alltid riktige,» gjentok hun.

«Å, sa jeg ikke det?» sa Ronny overrasket. «Rulle fortalte at Lupus bor sammen med Dult igjen! Og hun er visst blitt temmelig diger …»

«… vår vanlige oppdatering på hvilke av Harry Potters venner som må lide for sin støtte?» sa akkurat Laffen.

«Vel, som våre faste lyttere vil vite, er flere av Harry Potters mest frittalende tilhengere blitt fengslet, blant andre Xenofilius Lunekjær, tidligere redaktør av *Kleggen* –,» sa Lupus.

«Da er'n hvertfall i live!» mumlet Ronny.

«For noen timer siden hørte vi også at Rubeus Gygrid –,» alle tre gispet og gikk nesten glipp av resten av setningen, «– velkjent skogvokter på Galtvort, så vidt unngikk å bli arrestert på skolens område, hvor han etter sigende skal ha arrangert et 'Støtt Harry Potter'-selskap hjemme hos seg

selv. Men Gygrid ble altså ikke pågrepet, og vi regner med at han er på flukt.»

«Når du skal rømme fra dødsetere, så er det sikkert nyttig med en fem meter høy halvbror?» sa Laffen.

«Det kan nok være til en viss hjelp,» samtykket Lupus gravalvorlig. «Kan jeg bare få legge til at selv om vi her i *Pottervakt* gjerne klapper for Gygrids gode vilje, så vil vi advare selv de ivrigste Harry Potter-tilhengere mot å følge hans eksempel. Det er *ikke* å anbefale å arrangere 'Støtt Harry Potter'-selskaper under de nåværende omstendigheter.»

«Så sant, så sant, Romulus,» sa Laffen. «Så vi foreslår heller at dere viser deres støtte til mannen med lyn-arret ved å høre på *Pottervakt*! Men vi skal videre, til nytt om en trollmann som øyensynlig er like vanskelig å få tak i som Harry Potter. Her pleier vi å kalle ham Sjefs-dødseteren, og for å kaste litt lys over de mest sinnssvake ryktene som går om ham, har vi fått hit en ny medarbeider: Rotta.»

«*'Rotta'?*» sa enda en kjent stemme, og Harry, Ronny og Hermine utbrøt i kor: «Fred!»

«Nei – eller er det Frank?»

«Nei, jeg tror det er Fred,» sa Ronny og bøyde seg nærmere, idet hvem det nå var av tvillingene sa: «Ikke søren om jeg vil være 'Rotta', neiggu heller, jeg sa jo at jeg ville hete 'Rask'!»

«Vel, vel, Rask, da – kunne du fortelle oss hvordan du ser på disse historiene vi hører om Sjefs-dødseteren?»

«Jøss da, Rio, klart jeg kan,» sa Fred. «Som lytterne sikkert vet, om de ikke har gått i dekning på bånn av en hagedam eller noe sånt, har Han-du-veit hatt som strategi en stund nå å holde seg i skyggene, og det har jo skapt litt småkoselig panikk. Ikke for det, hvis alle som sier de har sett'n har rett, må det være minst nitten Han-du-veit'er i omløp her.»

«Og det passer ham selvsagt bra,» sa Nestor. «All hemmelighetsfullheten skaper større frykt enn om han faktisk viser seg.»

«Sant nok,» sa Fred. «Så folkens, la oss prøve å roe oss ned litt. Tinga er ille nok, om vi ikke skal begynne å dikte opp greier på toppen. For eksempel, dette nye påfunnet at Han-du-veit kan drepe med bare et blikk.

Nei, godtfolk, det er *basilisken*, det. Det er lett å sjekke: Se om det som glaner på deg har bein. Har'n det, så er det trygt å se'n i øya – men så klart, hvis det virkelig er Han-du-veit, så kan det godt bli det siste du gjør.»

For første gang på månedsvis måtte Harry le og merket at den tunge spenningen lettet litt.

«Og ryktene om at han stadig blir observert utenlands?» spurte Laffen.

«Vel, hvem ville ikke hatt seg en hyggelig liten ferie etter all hardjobbinga han har hatt?» sa Fred. «Men poenget er, folkens: Ikke la dere lulle inn i falsk trygghet bare fordi dere tror at'n er ute av landet. Kanskje det, og kanskje ikke, men faktum er at hvis'n vil, flyr'n fortere enn Severus Slur når du truer'n med en hårvask, så, hvis dere har planer om å ta en risk, ikke stol på at'n er langt vekke. Jeg trodde aldri jeg skulle høre meg sjøl si det, men: Sats på sikkerhet!»

«Mange takk for de kloke ordene, Rask,» sa Laffen. «Og kjære lyttere, dermed er vi kommet til slutten av enda en *Pottervakt*. Vi vet ikke når det blir mulig å sende neste gang, men vær sikker: Vi kommer tilbake. Fortsett å vri på knottene; neste passord blir 'Galøye'. Ta vare på hverandre. Ta vare på troen. God natt.»

Knottene på radioen snurret, og lysene på søkeskalaen sluknet. Harry, Ronny og Hermine satt igjen i perlehumør. Å høre kjente, vennlige stemmer var en utrolig stimulans; Harry var blitt så vant til isolasjonen deres at han nesten hadde glemt at det var andre som gjorde motstand mot Voldemort. Det var som å våkne av en langvarig søvn.

«Bra, hæ?» sa Ronny fornøyd.

«Kjempebra,» sa Harry.

«Så modige de er,» sukket Hermine beundrende. «Hvis de fant dem …»

«De fløtter jo rundt, da,» sa Ronny. «Akkurat som oss.»

«Men hørte dere hva Fred sa?» sa Harry oppspilt; nå som sendingen var over, vendte tankene tilbake til den ene, altoppslukende besettelsen. «Han er i utlandet! Han leter fremdeles etter staven, det visste jeg!»

«Harry –»

«Gi deg'a, Hermine, hvorfor er du så klin imot å innrømme det? Vol-»

«NEI, HARRY!»

«-demort er ute etter Oldstaven!»

«Det navnet er tabu!» brølte Ronny og spratt opp, i det samme som de hørte et høyt *krakk* utenfor teltet. «Jeg sa jo det, Harry, jeg sa det, vi må'ke si det mer – fort, vi må få opp beskyttelsen igjen – skynd dere – det er sånn de finner –»

Men der tidde han, og Harry visste hvorfor. Snikoskopet på bordet hadde begynt å snurre, og de hørte stemmer som kom nærmere – grove, opphissede stemmer. Ronny trakk avlyseren opp av lomma og klikket på den, og lysene i teltet sluknet.

«Kom ut derfra med henda i været!» sa en raspende stemme fra mørket. «Vi veit dere er der inne! Det er et halvt dusin staver som peker rett på dere, og det er det samma for oss hvem vi forbanner!»

KAPITTEL TJUETRE

MALFANGHUS

Harry skottet på de to andre. I mørket var de bare omriss, men han så Hermine peke med staven, ikke utover, men rett i fjeset på ham – det kom et smell, et blaff av hvitt lys, og han knakk sammen av smerte og så ikke mer. Han tok seg til ansiktet og kjente det hovne opp mens han tok på det, og imens var det noen som nærmet seg med tunge skritt.

«Kom deg opp, kryp.»

Ukjente hender halte ham brutalt opp fra bakken. Før han fikk gjort noe for å hindre dem, hadde de ransaket lommene hans og tatt fra ham slåpetornstaven. Harry tok seg til fjeset – det gjorde svinaktig vondt og føltes helt ugjenkjennelig mot fingrene, stramt, hovent og oppblåst, som av en kraftig allergisk reaksjon. Øynene var redusert til så tynne sprekker at det var så vidt han kunne se; brillene hadde falt av da de bukserte ham ut av teltet, så alt han kunne skjelne, var tåkete omriss av fire–fem personer som kom drassende ut med Ronny og Hermine også.

«Slipp – henne!» ropte Ronny. Harry hørte den umiskjennelige lyden av knoker som traff kjøtt; Ronny gryntet av smerte, og Hermine skrek: «Nei, la ham være! La ham være!»

«Kjæresten din skal nok få oppleve verre ting hvis han står på lista mi,» sa en avskyelig kjent, raspende stemme. «Lekker jente … skikkelig godbit … å, gjett om jeg liker sånn myk hud …»

Magen til Harry vendte seg. Han visste hvem det var: Fenris Vargar, varulven som fikk lov å bære dødseter-kutte i betaling for å leie dem sin blodtørst.

«Let igjennom teltet,» sa en annen stemme.

Harry ble slengt overende på bakken med ansiktet ned. Et dunk fortalte ham at Ronny havnet ved sida av ham. De kunne høre skritt og smell mens mennene veltet stoler inne i teltet under letingen.

«Nå skal vi se hvem vi har fått kloa i,» sa Vargars skadefro stemme over dem, og Harry ble rullet over på ryggen. En stråle fra en stav traff ham i ansiktet, og Vargar lo.

«Han her hadde jeg trengt smørterøl for å få skylt ned. Hva har hendt med deg, styggen?»

Harry svarte ikke med det samme.

«*Jeg sa*,» gjentok Vargar og langet ut et spark som traff Harry i mellomgolvet og fikk ham til å krøke seg dobbelt av smerte, «hva har hendt med deg?»

«Stikk,» mumlet Harry. «Fikk stikk.»

«Ser sånn ut, ja,» sa en annen stemme.

«Hva heter du?» snerret Vargar.

«Du- Dudleff,» sa Harry.

«Og fornavnet?»

«Jeg – Wiktor. Wiktor Dudleff.»

«Sjekk på lista, Skabber,» sa Vargar, og Harry hørte ham gå noen skritt bortover for å se på Ronny. «Og du, da, Rødtopp?»

«Svint Slipprush,» sa Ronny.

«Ikke faen,» sa han som het Skabber. «Svint Slipprush kjenner vi, han har skaffa vårs noen godbiter iblant.»

Det kom et nytt dunk.

«Bahhe,» sa Ronny, og Harry skjønte at han hadde munnen full av blod. «Bahhe Wihherhen.»

«En Wiltersen?» sa Vargar skurrende. «I slekt med blodsvikere, altså, men ikke gompefødt. Og så var det deg, da, søte, lille venn …» Nytelsen i stemmen fikk det til å gå kaldt gjennom Harry.

«Rolig nå, Vargar,» sa Skabber, mens de andre flirte.

«Å, jeg har ikke tenkt å bite riktig ennå. Vi får se om hun er litt kvikkere til å huske navnet sitt enn Basse her. Vel, snuppa, hva er du for en?»

«Pernille Klarvang,» sa Hermine. Hun lød livredd, men overbevisende.
«Hva er blodstatusen din?»
«Halvblods,» sa Hermine.
«Lett nok å sjekke,» sa Skabber. «Men hele gjengen ser ut som dem er i skolealder –»
«Oui huhha,» sa Ronny.
«Slutta, hæ?» sa Skabber. «Og så fant dere ut at dere skulle på campingtur, hæ, Rødtopp? Og skulle liksom si navnet til Mørkets herre, bare på gøy?»
«Ihhe hor øy,» sa Ronny. «Uhehh.»
«Uhell?» Det ble mer hånlatter.
«Vet du hvem som likte å bruke navnet til Mørkets herre, Wiltersen?» knurret Vargar. «Føniksordenen. Sier det navnet deg noe?»
«Ei.»
«Vel, det er folk som ikke viser skikkelig respekt for Mørkets herre, så nå er navnet blitt tabu. Og vi har fått huka noen ordensmedlemmer på den måten. Vi får se. Bunt dem sammen med de andre to fangene!»
Noen rykket Harry opp etter håret, slepte ham med seg et lite stykke, skjøv ham ned i sittende stilling igjen og begynte å surre ham fast, rygg mot rygg med noen andre. Han var fremdeles halvblind og kunne nesten ikke se noe som helst med de opphovnede øynene. Da mannen som bandt dem hadde gått, hvisket han til de andre fangene:
«Noen som har staven sin fremdeles?»
«Nei,» sa Ronny og Hermine fra hver sin side.
«Alt dette er min feil. Det var jeg som sa navnet. Omfor-»
«Harry?»
Det var en ny stemme, men kjent, denne òg, og den kom fra like bak ham, fra den personen Hermine var buntet sammen med.
«*Tommy?* »
«Jøss, *er* det deg? Hvis de skjønner hvem de har huka –! Ja, for det er hukere, de er bare ute etter folk de kan selge for gull –»
«Ingen dårlig fangst på en enkelt kveld,» sa Vargars stemme, idet et par jernbeslåtte støvler kom marsjerende bort til dem, og de hørte mer spetakkel

inne fra teltet. «En gompefødt, en rømt gnom og tre skulkere. Har du sjekka navnene mot lista ennå, Skabber?»

«Ja. Det står'ke noen Wiktor Dudleff her, Vargar.»

«Interessant,» sa Vargar. «Riktig interessant.»

Han huket seg ned ved sida av Harry. Gjennom den knøttlille sprekken mellom de hovne øyelokkene kunne han skimte et fjes fullt av flokete, grått hår og skjegg, med brune, spisse tenner og sår i munnvikene. Vargar luktet slik han gjorde den gangen på toppen av tårnet da Humlesnurr døde: Han luktet skitt, svette og blod.

«Så du er ikke etterlyst, da, Wiktor? Eller står du på lista under et annet navn? Hvilket hus var du i på Galtvort?»

«Smygard,» sa Harry automatisk.

«Rart, gitt, men alle tror visst det er det vi vil høra,» hånflirte Skabber fra skyggene. «Men ingen kan fortelle oss å oppholdsrommet er hen.»

«Det er i fangekjelleren,» sa Harry klart og tydelig. «Du kommer inn der gjennom veggen. Det er fullt av hodeskaller og greier, og det ligger under innsjøen, så lyset er helt grønt.»

Det ble en liten pause.

«Hø, jaggu ser det ut til at vi har fakka vårs en ekte liten smygarding,» sa Skabber. «Bra for deg, det, Wiktor, for i Smygard er'e'ke særlig mange grumser, nei. Hvem er faren din?»

«Han jobber i departementet,» løy Harry. Han visste at hele historien ville punktere med et smell ved den minste granskning, men på den annen side, så snart fjeset hans kom tilbake til normalen, var spillet ute uansett. «Avdelingen for magiske uhell og katastrofer.»

«Veit du hva, Vargar,» sa Skabber, «jeg lurer på om det ikke jobber en Dudleff der.»

Harry våget så vidt å puste – kunne flaks, ren flaks, virkelig redde dem ut av dette?

«Jaså, ja,» sa Vargar, og Harry kunne høre en ørliten dirring i den kyniske stemmen og visste at han lurte på om han nettopp hadde overfalt og bundet sønnen til en departementsfunksjonær. Hjertet hamret slik mot tauene rundt ribbeina at det hadde ikke forbauset ham om Vargar kunne se det. «Vel,

styggen, hvis du snakker sant, har du ingenting å frykte fra en tur til departementet. Jeg tipper heller faren din gir oss en slant for å ha plukka deg opp.»

«Men,» sa Harry med knusktørr munn, «da kan dere vel like gjerne la oss –»

«Hei! Vargar!» De hørte et rop inne fra teltet. «Kikk på detta!»

En mørk skikkelse kom småløpende bort til dem, og i lyset fra stavene så Harry et glimt av sølv. De hadde funnet Griffingsverdet.

«Rik-tig så pent,» sa Vargar anerkjennende og tok imot det. «Ja, det må jeg virkelig si. Gnomsmidd, ser det ut som. Hvor har dere fått tak i noe sånt?»

«Det er faren min sitt,» løy Harry i et fåfengt håp om at det var for mørkt til at Vargar kunne lese navnet som sto inngravert rett nedenfor hjaltet. «Vi lånte det for å kappe ved –»

«Hei, vent litt, Vargar! Se hva som står her, i *Profeten*!»

I det samme Skabber sa det, brant det til i arret, som nå satt stramt over den hovne pannen. Tydeligere enn noe av det som var rundt ham, så han en tårnliknende bygning, en dyster festning, kullsvart og avskrekkende … plutselig var Voldemorts tanker blitt knivskarpe igjen; han gled mot den gigantiske bygningen, oppstemt, men rolig, målbevisst …

Så nær ... så nær …

Med en viljesanspennelse lukket han tankene sine mot Voldemorts og tvang seg tilbake dit hvor han satt bundet til Ronny, Hermine, Tommy og Klotak i mørket og hørte på Vargar og Skabber.

«*'Hermine Grang,'*» sa Skabber, «*'grumsen som vites å reise i følge med Harry Potter.'*»

Det ble stille. Det brant i arret, men med en kraftanstrengelse holdt han seg til stede og gled ikke inn i tankene til Voldemort. Han hørte Vargars støvler knirke da han huket seg ned foran Hermine.

«Vet du hva, lille snuppa? Det bildet er faen så likt deg.»

«Det er det ikke! Det er ikke meg!»

Den redde pipestemmen var jevngod med en tilståelse.

«'… som *vites å reise i følge med Harry Potter,'*» gjentok Vargar lavt.

Det ble aldeles taust. Det gjorde sviende vondt i arret, men Harry kjempet av all makt mot Voldemorts tanker. Aldri hadde det vært så viktig å være til stede i seg selv.

«Ja, det forandrer jo litt på saker og ting,» hvisket Vargar.

Ingen sa noe. Harry kunne føle huker-gjengen som stirret på dem, enda ingen rørte seg; han kjente Hermines arm skjelve mot sin. Vargar reiste seg og kom de par skrittene bort til Harry, huket seg ned igjen og gransket de fordreide ansiktstrekkene grundig.

«Hva er det du har der i panna, Wiktor?» sa han bløtt. Harry kjente den motbydelige pusten mot ansiktet idet han presset fingeren mot det stramme arret.

«Ikke rør det!» skrek han. Han kunne ikke la være; det gjorde så vondt at han holdt på å spy.

«Jeg trodde du brukte briller, jeg, Potter?» hvisket Vargar.

«Jeg fant noen briller!» utbrøt en av hukerne som svevde i bakgrunnen. «Det var briller i teltet, Vargar; vent litt –»

Og noen sekunder etter ble brillene pjåtet tilbake over nesa hans. Hukerne flokket seg om ham og glodde.

«Det *er* det!» sa Vargar skurrende. «Vi har tatt Potter!»

Alle rygget et skritt eller to bakover, overveldet av hva de hadde prestert. Harry fant ikke på noe å si, han kjempet fremdeles for å holde seg på plass i sitt eget hamrende hode … bruddstykker av syner veltet inn over tankene hans –

… han gled langs de høye murene på den svarte festningen –

Nei, han var Harry, bundet og stavløs, i livsfare –

... så opp på det øverste vinduet i det høyeste tårnet –

Han var Harry, og det var hans skjebne de snakket om med lave stemmer –

... på tide å fly …

«… til departementet?»

«Til helvete med departementet,» brummet Vargar. «De tar all æra, og vi får'ke en dritt. Nei, jeg sier vi tar'n med rett til Han-du-veit.»

«Har'u tenkt å kalle på'n? *Hit?*» sa Skabber med ærefrykt – eller kanskje det var bare frykt.

«Nei,» snerret Vargar, «jeg har'ke det – de sier han bruker stedet til Malfang som base. Vi tar med gutten dit.»

Harry trodde han skjønte hvorfor Vargar ikke kalte på Voldemort. Varulven kunne nok alltids få lov å kle seg i dødseterkutte når de hadde bruk for ham, men det var bare Voldemorts innerste krets som var brennemerket med Mørkets merke; en slik ære var ikke blitt Vargar til del.

Arret lynte til igjen –

... og han svevde oppover i mørket, fløy rett opp mot vinduet øverst i tårnet –

«… helt sikker på at det er han? For hvis ikke, så er det kroken på døra for vårs.»

«Hvem er det som bestemmer her?» brølte Vargar for å dekke over sin lille utilstrekkelighet. «Jeg sier det er Potter, og han pluss staven hans, det er to hundre tusen galleoner rett i handa, det! Men hvis dere er for blaute til å bli med, noen av dere, så er alt sammen mitt, og med litt flaks får jeg jenta på kjøpet!»

… vinduet var bare en smal spalte i den svarte steinveggen, ikke stor nok til at en mann kunne komme inn gjennom det ... innenfor kunne han så vidt skimte en utmagret skikkelse som lå sammenkrøket under et ullteppe ... sovende, eller død? …

«Ja vel, da!» sa Skabber. «Ja vel, vi er med! Men hva med resten av dem, Vargar, hva gjør vi med dem?»

«Vi kan like godt ta med hele bølingen. Vi har to grumser, det blir ti galleoner til. Gi meg sverdet også. Hvis det der er rubiner, har vi en liten formue til, bare der.»

Fangene ble lempet opp i stående. Harry kunne høre pusten til Hermine, fort og redd.

«Ta tak, og hold fast! Jeg ordner Potter!» sa Vargar og grep en håndfull av håret hans; Harry kunne kjenne de lange, gule neglene skrape mot hodebunnen. «Når jeg teller til tre! Én – to – tre –»

De eksiverte og tok fangene med seg. Harry kjempet imot og prøvde å komme fri av grepet til Vargar, men det var håpløst. Ronny og Hermine var klemt tett inntil ham, en på hver side, han satt fast i klyngen, og mens brystet ble klemt tomt for pust, svidde det til i arret, enda vondere –

... og han presset seg gjennom vindusspalten som en slange og landet inni det celleliknende rommet, lett som tåke –

Fangene sjanglet borti hverandre da de landet på en landsens vei. Det tok et øyeblikk før Harrys øyne akklimatiserte seg, hovne som de var, men så så han en smijernsport for enden av en lang oppkjørsel. Det føltes som en ørliten risling av lettelse: Det verste hadde ennå ikke skjedd; Voldemort var ikke her. Harry visste hvor han var, for han måtte kjempe for å stå imot synet: Han var øverst i tårnet i den mystiske festningen. Hvor lang tid det ville ta ham å komme hit når han fikk vite at Harry var her, det var en annen sak …

En av hukerne gikk bort til porten og ristet i den.

«Åssen kommer vi inn? Det er stengt, Vargar, jeg kan’ke – å dæven!»

Han snappet forskrekket hendene til seg. Jernet buktet og vred seg, mistet de abstrakte snirklene og kveilene og ble til et skremmende ansikt, som talte til dem med klirrende, gjallende røst: «Hvilket ærend?»

«Vi har Potter!» brølte Vargar triumferende. «Vi har fakka Harry Potter!»

Porten svingte opp.

«Kom igjen,» sa Vargar til mennene sine, og fangene ble skubbet gjennom porten og innover oppkjørselen, mellom høye hekker som dempet lyden av skrittene. Harry sjanglet sidelengs, bundet rygg mot rygg som han var med de andre fangene. Plutselig så han noe hvitt, spøkelsesaktig over seg, og det gikk opp for ham at det var en albino påfugl. Han snublet, men ble rykket på føttene igjen av Vargar. Han lukket de opphovnede øynene et øyeblikk og lot seg overmanne av smerten i arret, for å få vite hva Voldemort gjorde, og vite om han ennå visste at Harry var fanget –

… den utmagrede skikkelsen rørte seg under det tynne teppet og rullet seg rundt mot ham, og øynene åpnet seg i et kranium av et ansikt ... den skrøpelige mannen satte seg opp og festet de svære, innsunkne øynene på ham, på Voldemort, og så smilte han. De fleste av tennene var borte …

«*Så du er kommet. Jeg tenkte nok du ville det … en dag. Men den ferden kunne du spart deg. Jeg har aldri hatt den.*»

«*Du lyver!*»

Med Voldemorts raseri hamrende i hodet var det som om arret skulle briste av smerten, og Harry rev tankene tilbake til sin egen kropp og kjempet for å holde seg til stede der fangene ble dyttet videre over grusen.

Så skylte det plutselig lys utover dem.

«Hva skal dette bety?» sa en kald kvinnestemme.

«Vi kommer for å snakke med *Han-hvis-navn-må-være-unevnt!*» skurret Vargar.

«Hvem er De?»

«De kjenner meg!» Det var tydelig ergrelse i varulvens stemme. «Fenris Vargar! Vi har fakka Harry Potter!»

Han grep tak i Harry og rykket ham rundt så lyset falt på ham; dermed måtte de andre fangene sjokke med, de òg.

«Jeg veit'n er litt oppblåst, frue, men det *er* han!» istemte Skabber. «Hvis at De ser etter, kan De se arret. Og denna her, denna jenta? Det er grumsen som har reist rundt med'n, frue. Det er banna bein at det er han, og vi har staven hans òg! Bare se her, frue –»

Harry så Narsissa Malfang granske det opphovnede ansiktet hans. Skabber stakk slåpetornstaven fram mot henne, og hun hevet øyebrynene.

«Kom inn med dem,» sa hun.

Harry og de andre ble skubbet og sparket opp en bred steintrapp og inn i en inngangshall full av portrettmalerier.

«Følg meg,» sa Narsissa og gikk foran gjennom hallen. «Min sønn Draco er hjemme på påskeferie. Hvis det er Harry Potter, ser han det nok.»

Stua var blendende etter mørket utenfor. Selv med øynene nesten sammenklistret merket Harry hvor stort rommet var. Ned fra taket hang en lysekrone i krystall; på de mørkfiolette veggene hang flere portretter. To skikkelser reiste seg fra stoler foran den staselige marmorpeisen idet hukerne drev fangene inn i rommet.

«Hva skal dette bety?»

Det var den motbydelig velkjente, slepende stemmen til Lucifus Malfang. Harry begynte å få panikk; han kunne ikke se noen utvei, og skjønt det fortsatt brant i arret, gjorde frykten det lettere å stenge Voldemorts tanker ute.

«De sier de har tatt Potter,» sa Narsissas kalde stemme. «Draco, kom her.»

Harry våget ikke se direkte på Draco og så ham bare skrått fra sida – en skikkelse litt høyere enn ham selv som reiste seg fra en lenestol. Ansiktet var bare en blek, spiss flekk under hvitblondt hår.

Vargar tvang fangene til å snu på seg igjen, slik at Harry skulle komme rett under lysekrona.

«Nå, gutt?» spurte varulven skurrende.

Harry hadde ansiktet mot et speil over peisen, en svær affære med masse intrikate forsiringer på gullrammen. Gjennom øyesprekkene så han speilbildet av sitt eget ansikt for første gang siden de forlot Grimolds plass.

Fjeset hans var digert, lyserødt og blankt, med hvert trekk fordreid av Hermines våde. Det svarte håret nådde ned til skuldrene, og det var en mørk skygge rundt kjakene. Hadde han ikke selv visst at det var han som sto der, ville han lurt på hvem det var som hadde på seg hans briller. Han bestemte seg for å holde munn, for stemmen ville sikkert røpe ham, men for sikkerhets skyld unngikk han blikkontakt med Draco mens han nærmet seg.

«Vel, Draco?» sa Lucifus Malfang. Stemmen lød begjærlig. «Er det? Er det Harry Potter?»

«Jeg er ikke – er ikke sikker,» sa Draco. Han holdt seg på god avstand fra Vargar og virket ikke mindre redd for å se på Harry enn Harry for å se på ham.

«Men så se skikkelig på ham, da! Gå nærmere!»

Harry hadde aldri hørt Lucifus Malfang så opphisset.

«Draco, hvis det blir vi som kan overlevere Potter til Mørkets herre, kommer alt til å bli tilg-»

«Nå, nå, herr Malfang, vi glemmer ikke hvem som virkelig fanga'n, vel?» sa Vargar truende.

«Selvsagt ikke, selvsagt ikke!» sa Lucifus utålmodig. Han kom nærmere, så nært at Harry, selv gjennom øyesprekkene, kunne se det velkjente bleke, indolente fjeset i skarp detalj. Det føltes som å stirre ut gjennom sprinklene i et bur.

«Hva har dere gjort med ham?» spurte Lucifus Vargar. «Hvordan er han blitt slik?»

«Det der var'ke oss.»

«Ser ut som en stikkvåde, synes jeg,» sa Lucifus.

Det grå blikket lette over Harrys panne.

«Det er noe der,» hvisket han. «Det kan være arret som er strukket stramt … Draco, kom hit, se godt etter! Hva tror du?»

Nå så han Dracos ansikt i nærbilde, tett inntil farens. De var påfallende like, bortsett fra at mens faren virket nesten fra seg av opphisselse, virket Draco motstrebende, ja, redd.

«Jeg vet ikke,» sa han, snudde og gikk bort til peisen, hvor moren sto og fulgte med.

«Det er best vi er sikre, Lucifus,» sa hun til sin mann med den kalde, klare stemmen. «Fullstendig sikre på at det virkelig *er* Potter, før vi kaller på Mørkets herre … De sier denne er hans,» det var slåpetornstaven hun sto og så på, «men den stemmer dårlig med Olivanders beskrivelse … Hvis vi tar feil, og kaller Mørkets herre hit for ingenting … vel, du husker hva som skjedde med Røwle og Dolohov.»

«Hva med grumsen, da?» knurret Vargar. Harry mistet nesten balansen da fangene måtte sjokke rundt igjen, slik at lyset skulle falle på ansiktet til Hermine.

«Vent,» sa Narsissa skarpt. «Jo – jo, hun var inne hos Madam Malkin sammen med Potter! Jeg så bilde av henne i *Profeten*! Draco, er ikke det det Grang-pikebarnet?»

«Jeg … kanskje … jo.»

«Men da må det være Wiltersen-gutten!» ropte Lucifus og marsjerte rundt fangene til han sto foran Ronny. «Det er dem! Potters venner – Draco, se på ham, er ikke det Arthur Wiltersens sønn, hva er det nå han heter –?»

«Jo,» sa Draco igjen, med ryggen til fangene. «Kanskje.»

Døra bak Harry gikk opp. Han hørte en kvinnestemme, og den fikk Harrys frykt til å stige til nye høyder.

«Hva er dette? Hva er det som foregår, Sissi?»

Bellatrix DeMons kom langsomt gående forbi fangene. Hun stanset til høyre for Harry og stirret på Hermine under de tunge øyelokkene.

«Men dette må da være den grumsejenta?» sa hun lavt. «Det er Grang?»

«Ja, ja, visst er det Grang!» utbrøt Lucifus. «Og vi tror at han ved sida av henne er Potter! Potter og vennene hans, endelig tatt!»

«Potter?» hylte Bellatrix og rygget litt bakover for å se Harry bedre. «Er du sikker? Men da må jo Mørkets herre få beskjed straks!»

Hun strøk ermet tilbake, og Harry så Mørkets merke svidd inn i kjøttet på venstre arm og visste at hun skulle til å røre det og tilkalle sin elskede herre –

«Jeg skulle til å tilkalle ham!» sa Lucifus og grep henne om håndleddet så hun ikke fikk trykket på Merket. «*Jeg* skal tilkalle ham; Bella, det er mitt hus Potter er blitt bragt til, og det er innen min myndighet å –»

«Din myndighet!» sa hun hånlig og prøvde å rive seg løs. «Den myndigheten mistet du samtidig med staven din, Lucifus! Hvordan våger du! Få fingrene vekk fra meg!»

«Dette har du ingenting med, det var ikke du som fanget gutten –»

«Nei, unnskyld, *herr* Malfang,» skjøt Vargar inn, «men det var faktisk *oss* som fanga Potter, og det er vi som gjør krav på gullet –»

«Gull!» lo Bellatrix, mens hun fortsatt prøvde å gjøre seg fri fra svogeren og famlet i lomma etter tryllestaven. «Bare ta gullet, ditt skitne åtseldyr, hva skal jeg med gull? Jeg vil bare ha æren av hans – hans –»

Plutselig holdt hun opp å slåss, og det mørke blikket festet seg på noe Harry ikke kunne se. I begeistring over kapitulasjonen slengte Lucifus hånden hennes fra seg og rev opp sitt eget erme –

«STOPP!» hylte Bellatrix. «Ikke rør det – hvis Mørkets herre kommer nå, er vi alle dødsens!»

Lucifus stivnet med pekefingeren en millimeter fra Merket. Bellatrix marsjerte ut av Harrys begrensede synsfelt.

«Hva har du der?» hørte han henne si.

«Sverd,» gryntet en usynlig huker.

«Gi meg det.»

«Det er ikke Dere sitt, frue. Jeg tenker det er mitt, jeg, for det var meg som fant det.»

Det kom et smell og et blaff av rødt lys, og Harry skjønte at hun hadde lamslått hukeren. Fra kameratene hans kom det et brøl av sinne, og Skabber trakk staven.

«Å er'e du trur du driver med, kjerring?»

«*Lamstivosløvus!*» skrek hun. «*Lamstivosløvus!*»

De hadde ingenting å stille opp med, enda det var fire av dem og én av henne; Harry visste at dette var en heks med uvanlig begavelse og null samvittighet. De datt langflate, alle unntatt Vargar, som havnet i knelende stilling med armene ut til sidene. Fra øyekroken så Harry Bellatrix komme farende mot varulven med Griffing-sverdet hardt i hånden. Ansiktet var voksblekt.

«Hvor fikk dere tak i dette sverdet?» hvisket hun til Vargar mens hun snappet tryllestaven hans ut av de kraftløse hendene.

«Åssen våger du!» snerret han og flekket de spisse tennene; munnen var det eneste han kunne bevege på, der han måtte stirre opp på henne. «Slipp meg løs!»

«Hvor fant du sverdet?» gjentok hun og viftet med det for nesa på ham. «Slur sendte det til hvelvet mitt i Flirgott!»

«Det lå i teltet deres,» knurret Vargar. «Slipp meg, sier jeg!»

Hun viftet med staven, og varulven sprang opp, men passet seg for å komme for nær henne. I stedet tasset han bakom en lenestol, og de skitne, spisse neglene krummet seg om ryggen på den.

«Draco, lemp ut dette avskummet,» sa Bellatrix og pekte på de bevisstløse mennene. «Hvis du ikke har ryggrad nok til å gjøre ende på dem selv, så la dem ligge igjen på gårdsplassen til meg.»

«Du våger ikke å snakke til Draco på den m-!» sa Narsissa rasende, men Bellatrix hylte: «Ti still! Situasjonen er verre enn du kan forestille deg, Sissi! Vi har et meget alvorlig problem her!»

Hun sto litt og hev etter pusten mens hun gransket sverdet, spesielt hjaltet. Så snudde hun seg mot de tause fangene.

«Hvis det virkelig er Potter, må han ikke lide noen overlast,» mumlet hun, mer til seg selv enn de andre. «Mørkets herre vil gjøre det av med Potter selv … men hvis han oppdager … jeg må vite det … jeg må …»

Hun snudde seg mot søsteren igjen.

«Plasser fangene i kjelleren mens jeg tenker over hva vi skal gjøre.»

«Dette er mitt hjem, Bellatrix; du har ingenting med å gi ordrer her –»

«Gjør det! Du vet ikke hvilken fare vi er i!» vrælte Bellatrix. Hun så skremmende ut, nesten gal. En tynn ildstrime freste ut fra stavtippen hennes og brente hull i golvteppet.

Narsissa nølte et øyeblikk, men så sa hun til varulven:

«Ta med deg fangene ned i kjelleren, Vargar.»

«Vent,» sa Bellatrix skarpt. «Alle unntatt … unntatt grumsen.»

Det kom et fornøyd grynt fra Vargar.

«Nei!» utbrøt Ronny. «Ta heller meg, ta meg!»

Bellatrix smelte til ham over ansiktet så det ga gjenlyd i veggene.

«Hvis hun dør under forhøret, tar vi deg etterpå,» sa hun. «Nest etter grumser er blodsvikere det verste som fins. Før dem ned, Vargar, og pass på at de er godt sikret, men ikke gjør noe mer med dem – ennå.»

Hun slengte staven hans tilbake til ham. Så tok hun en liten sølvkniv inne fra kutten, skar Hermine løs fra de andre fangene og halte henne etter håret midt ut på golvet. En usynlig, uimotståelig kraft spredde seg fra staven til Vargar og tvang resten til å subbe bort til en dør ut til en mørk gang.

«Tror dere hun lar meg få en bit av jentungen når hun er ferdig med henne?» halvt sang Vargar bak dem i gangen. «Jeg tipper jeg får en bit eller to, tror ikke du også, Rødtopp?»

Harry kunne kjenne at Ronny skalv. De måtte gå ned en bratt trapp, fortsatt bundet rygg mot rygg, så de når som helst kunne snuble og brekke nakken. På bunnen kom de til en tung dør. Vargar låste den opp med et kakk med stavtippen, tvang alle sammen inn i et rom som luktet fuktig og innestengt og lot dem sitte igjen der i stummende mørke. Ekkoene etter

kjellerdøra som smalt igjen hadde bare så vidt dødd bort da de hørte et forferdelig, langtrukkent skrik ovenfra.

«HERMINE!» bæljet Ronny og begynte å vri seg og kjempe slik med tauene som bandt dem at Harry holdt på å falle. «HERMINE!»

«Vær stille!» sa Harry. «Hold snavla, Ronny, vi er nødt til å tenke ut en –»

«HERMINE! HERMINE!»

«Vi må ha en plan! Slutt med den skrikingen – først må vi få av oss disse tauene, og –»

«Harry?» hørte de en hvisking fra mørket. «Ronny? Er det dere?»

Ronny holdt opp å brøle. De hørte noe bevege seg like ved, og Harry så en skygge nærme seg.

«Harry? Ronny?»

«*Lulla?*»

«Ja, det er meg! Å, jeg ville så nødig at dere også skulle bli tatt!»

«Lulla, kan du hjelpe oss å få løs disse tauene?» spurte Harry.

«Å ja, det tror jeg da … det er en gammel spiker vi pleier å bruke når det er noe vi skal få hull på … vent litt …»

Hermine skrek igjen der ovenfra, og de kunne høre Bellatrix også skrike noe, men ikke hva, for Ronny hylte på ny: «HERMINE, HERMINE!»

«Herr Olivander?» hørte Harry Lulla si. «Herr Olivander, har De spikeren? Hvis De kunne flytte Dem bare litt – jeg tror den lå her ved sida av vannmugga …»

Noen sekunder etter var hun tilbake.

«Dere må sitte helt stille,» sa hun.

Harry kunne merke hvordan hun plukket i de grove taufibrene for å løsne knuten. Ovenfra hørte de Bellatrix' stemme:

«Nå spør jeg deg igjen: Hvor fikk dere tak i sverdet? *Hvor?*»

«Vi fant det – vi fant det … NEI!» Hermine skrek igjen; igjen brølte Ronny, høyere enn noensinne, og den rustne spikeren glapp og traff Harry i håndleddet.

«Ronny, du må holde deg stille!» hvisket Lulla. «Jeg ser jo ikke hva jeg gjør –»

«Lomma mi!» sa Ronny. «Jeg har en avlyser i lomma, og den er full av lys!»

Noen sekunder etter lød et klikk, og de runde blussene av lys som avlyseren hadde sugd opp fra lampene i teltet, ble tent i kjelleren; og siden de ikke kunne hekte seg på de egentlige lyskildene igjen, ble de bare hengende i lufta som små soler og oversvømmet kjellerrommet med lys. Harry så Lulla, nesten bare svære øyne i et hvitt fjes, og sammenkrøpet på golvet i et hjørne, den ubevegelige skikkelsen til stavmakeren, herr Olivander. Han snudde på hodet og så de andre nye fangene: Tommy og gnomen Klotak. Den siste av dem så ut som han bare var holdt oppe av tauene som bandt ham til menneskene, og virket nærmest bevisstløs.

«Å, det gjør det mye lettere, Ronny,» sa Lulla. «Takk skal du ha,» og så gikk hun løs på knutene igjen. «Hei der, Tommy!»

Ovenfra lød Bellatrix' stemme:

«Du lyver, din skitne grums, jeg vet det! Du har vært i hvelvet mitt i Flirgott! Innrøm det! *Innrøm det!*»

Et nytt skrekkelig skrik –

«HERMINE!»

«Hva mer har du tatt? Hva annet har du? Snakk sant, ellers kjører jeg kniven i deg!»

«Se så!»

Harry merket tauene bli slakke og falle av. Han masserte seg på håndleddene og snudde seg. Ronny sprang rundt i kjelleren og stirret opp i det lave taket på jakt etter en luke. Tommy sa «Takk» til Lulla og sto der, forslått og blodig, og skalv, mens Klotak sank overende på golvet, ør og halvt i villelse, med det svartsmuskede fjeset fullt av bloduttredelser.

Ronny prøvde nå å eksivere uten stav.

«Det går ikke, Ronny,» sa Lulla, da hun så de fruktesløse forsøkene hans. «Kjelleren er fullstendig fluktsikker. Jeg prøvde, jeg også, i førstningen. Herr Olivander har vært her lenge, og han har prøvd alt.»

Hermine skrek igjen, og lyden skar gjennom Harry som en fysisk smerte. Det var så vidt han merket den sviende prikkingen i arret da han også ga seg

til å løpe rundt i kjellerrommet og kjenne på veggene etter gud vet hva, for innerst inne visste han jo at det var nytteløst.

«Hva mer tok du? Hva mer! SVAR MEG! MARTYRIO!»

Skrikene fra Hermine gjallet i veggene ovenpå, Ronny var halvt på gråten og hamret i veggene med nevene, og i total desperasjon grep Harry Gygrid-pungen om halsen og famlet nedi den, trakk opp snoppen fra Humlesnurr og ristet den i håp om et eller annet; ingenting skjedde – han viftet med delene av føniksstaven, men de var livløse – speilskåret falt glitrende på golvet, og han så et glimt av tindrende blått –

Humlesnurrs øye stirret opp på ham fra speilet.

«Hjelp oss!» hylte han mot det, gal av desperasjon. «Vi er i kjelleren på Malfanghus, hjelp oss!»

Øyet blunket og var vekk.

Harry var ikke sikker på om det virkelig hadde vært der engang. Han holdt skåret opp og bikket på det, hit og dit, men ingenting annet speilte seg der enn veggene og taket i fangehullet deres, og ovenpå skrek Hermine verre enn noensinne, og ved sida av ham sto Ronny og bæljet: «HERMINE! HERMINE!»

«Hvordan kom dere inn i mitt hvelv?» hørte de Bellatrix skrike. «Var det den skitne lille gnomen i kjelleren som hjalp dere?»

«Vi har aldri sett ham før i kveld!» hikstet Hermine. «Vi har aldri vært inni hvelvet ditt … Det er jo ikke det ekte sverdet! Det er en kopi! Bare en kopi!»

«En kopi?» vrælte Bellatrix. «Og den tror du jeg tror på?»

«Men det er det jo enkelt å finne ut,» hørte de stemmen til Lucifus. «Draco, gå ned og hent gnomen. Han kan avgjøre om sverdet er ekte eller ikke.»

Harry løp bort til gnomen som satt sammensunket på golvet.

«Klotak,» hvisket han ned i det spisse øret, «du må fortelle dem at sverdet er falskt, de må ikke vite at det er det ekte – vær så snill, Klotak –»

Han hørte noen komme fort nedover kjellertrappa, og i neste øyeblikk Dracos dirrende stemme:

«Til side, der inne! Still dere mot bakveggen. Ikke prøv på noe, ellers dreper jeg dere!»

De gjorde som han sa. Idet nøkkelen ble vridd om i låsen, klikket Ronny på avlyseren, og alt lyset forsvant ned i lomma hans igjen og la kjelleren i belgmørke. Døra fløy opp, og Malfang kom marsjerende inn med staven parat, blek og bestemt. Han grep den lille gnomen i armen og rygget ut igjen med ham på slep. Døra smalt igjen, og i det samme lød et høyt *krakk* inne i kjellerrommet.

Ronny klikket på avlyseren. Tre ildkuler for til værs igjen fra lomma hans, og de så husnissen Noldus, som hadde immivert inn til dem.

«NOL-!»

Harry slo til Ronny på armen for å få ham til å tie stille, og Ronny så redselsslagen ut over glippen. Over seg hørte de skritt over golvet: Draco som overleverte Klotak til Bellatrix.

Noldus' digre tennisballer av noen øyne var vidåpne, og han skalv fra topp til tå. Han var tilbake i huset til sitt gamle herskap, og det var tydelig at han var vettskremt.

«Harry Potter,» pep han med en tynn, liten skjelving av en stemme, «Noldus kommer for å redde herren.»

«Men åssen visste du –?»

Et fryktelig skrik druknet det Harry sa; der oppe pinte de Hermine igjen. Han gikk rett på hovedsaken.

«Kan du eksivere ut av kjelleren her?» spurte han Noldus, som nikket så ørene flakset.

«Og du kan ta med deg mennesker?»

Noldus nikket igjen.

«OK. Noldus, da vil jeg at du skal ta med deg Lulla, Tommy og herr Olivander til – ta dem med til –»

«Hjem til Rulle og Fleur,» sa Ronny. «Skjellhuset utafor Tinnverp!»

Nissen nikket for tredje gang.

«Og kom tilbake etterpå,» sa Harry. «Kan du det, Noldus?»

«Ja visst, Harry Potter,» hvisket den lille nissen. Han skyndte seg bort til herr Olivander, som knapt var ved bevissthet, grep en av hendene til

stavmakeren med sin egen og holdt den andre ut til Lulla og Tommy. Ingen av dem rørte seg.

«Vi vil hjelpe deg, Harry,» hvisket Lulla.

«Vi kan'ke la dere bli igjen her,» sa Tommy.

«Kom dere av gårde, begge to! Vi sees hos Rulle og Fleur!»

Idet Harry sa det, brant det ekstra vondt i arret, og et sekund eller to så han ned – ikke på stavmakeren, men en annen mann som var like gammel og like tynn, bare at denne lo foraktelig.

«*Bare drep meg, Voldemort, jeg hilser døden velkommen! Men min død vil ikke gi deg det du leter etter … det er så mye du ikke forstår …*

Han følte Voldemorts raseri, men Hermine skrek på ny der oppe, og han stengte Voldemort ute og kom tilbake til kjelleren og den grufulle virkeligheten.

«Dra!» bønnfalt han Lulla og Tommy. «Dra nå! Vi kommer etter, bare dra!»

De grep nissens utstrakte fingre; det kom enda et høyt *krakk*, og Noldus, Lulla, Tommy og herr Olivander forsvant.

«Hva var det?» ropte Lucifus Malfang ovenfra. «Hørte dere det? Hva var det som smalt i kjelleren?»

Harry og Ronny stirret på hverandre.

«Draco – nei, hent Ormsvans! Få ham til å gå og sjekke!»

Skritt over golvet der oppe, deretter stillhet. Harry visste at de oppe i stua lyttet etter flere lyder fra kjelleren.

«Vi blir nødt til å prøve å takle ham,» hvisket han til Ronny. De hadde ikke noe valg – i samme øyeblikk noen kom inn i kjelleren og så at det manglet tre fanger, var de solgt. «La lysene være på,» la han til idet de hørte skritt nedover trappa. Skrittene stanset foran døra, og Ronny og Harry klemte seg inntil veggen på hver side av den.

«Unna, der inne,» hørte de stemmen til Ormsvans. «Alle holder seg unna døra. Jeg kommer inn.»

Døra fløy opp. Et halvt sekund ble Ormsvans stående og stirre inn i den tilsynelatende tomme kjelleren, som gnistret av lys fra de tre minisolene som svevde i lufta. Så kastet Harry og Ronny seg over ham samtidig.

Ronny grep stavarmen hans og tvang den opp; Harry slo en hånd for munnen hans og kvalte stemmen. De kjempet i taushet; staven til Ormsvans slo gnister, og sølvhånden hans lukket seg om halsen til Harry.

«Hva er det, Ormsvans?» ropte Lucifus Malfang ovenfra.

«Ingenting!» ropte Ronny tilbake med en brukbar imitasjon av Ormsvans' stemme. «Alt i orden!»

Det var så vidt Harry fikk puste.

«Har du tenkt å drepe meg?» fikk han halvkvalt fram mens han prøvde å bende løs metallfingrene. «Etter at jeg reddet livet ditt? Du skylder meg noe, Ormsvans!»

Sølvfingrene slakket grepet. Harry hadde ikke ventet det; han rev seg forbløffet løs, men passet på ikke å slippe taket rundt munnen til den rotteliknende lille mannen. Han så de små, vasne øynene utvide seg av skrekk og overraskelse; *han* virket like sjokkert som Harry over hva hånden hans hadde gjort, den lille, barmhjertige impulsen den hadde vist, og nå kjempet han desto hardere, som for å gjøre godt igjen det ene øyeblikkets svakhet.

«Og så tar vi den, takk,» hvisket Ronny og nappet tryllestaven ut av den andre hånden.

Pittelpytt var stavløs og hjelpeløs. Blikket hans gled fra Harrys ansikt til noe annet, og pupillene utvidet seg av redsel: Det var hans egne sølvfingre som gled ubønnhørlig mot halsen hans.

«Nei –»

Uten å stoppe og tenke seg om prøvde Harry å holde hånden tilbake, men den lot seg ikke stoppe. Sølvredskapet som Voldemort hadde gitt sin feigeste tjener, hadde vendt seg mot sin avvæpnede og unyttige eier. Nå høstet Pittelpytt fruktene av sin nøling, sitt ene øyeblikks barmhjertighet: Han ble kvalt for øynene på dem.

«Nei!»

Ronny hadde også sluppet taket i Ormsvans, og han og Harry prøvde sammen å bende de knusende metallfingrene løs fra strupen hans, men det var nytteløst. Pittelpytt var i ferd med å bli blå alt.

«*Eksfestio!*» sa Ronny og pekte med staven på sølvhånden, men ingenting skjedde. Pittelpytt falt på kne, i samme øyeblikk som det kom et grufullt skrik fra Hermine der oppe. Øynene i det fiolette ansiktet rullet opp så bare det hvite ble synlig, det rykket til i kroppen, og så ble Ormsvans stille.

Harry og Ronny så på hverandre. De lot liket av Ormsvans ligge der det lå, løp opp trappa og inn i den mørke gangen til stua. Der listet de seg forsiktig fram til døra, som sto på gløtt. Derfra kunne de tydelig se Bellatrix. Hun sto og så ned på Klotak, som holdt Griffing-sverdet i de langfingrede hendene. Hermine lå foran føttene hennes og rørte seg nesten ikke.

«Nå?» sa Bellatrix til Klotak. «Er det det ekte sverdet?»

Harry holdt pusten og ventet, mens han kjempet mot prikkingen i arret.

«Nei,» sa Klotak. «Det er et falskneri.»

«Er du sikker?» sa Bellatrix åndeløst. «Aldeles sikker?»

«Ja,» sa gnomen.

Lettelsen bredde seg over ansiktet hennes, og all spenning forsvant.

«Bra,» sa hun. Med et skjødesløst vift med staven pisket hun et nytt dypt sår tvers over ansiktet til gnomen, som falt sammen for føttene hennes med et hyl. Hun sparket ham til side. Og med en stemme som var bristeferdig av triumf, sa hun: «Og *nå* kan vi tilkalle Mørkets herre!»

Og hun skjøv ermet opp og satte pekefingeren mot Mørkets merke.

Straks føltes det som om Harrys arr hadde sprukket igjen. Omgivelsene her og nå forsvant; han var Voldemort, og beinranglet av en trollmann han så på, lo tannløst av ham. Han var rasende over kallingen han hadde fått – han hadde advart dem, hadde sagt de ikke skulle kalle ham til seg for noe mindre enn Potter. Hvis de tok feil …

«*Drep meg, da!*» provoserte den gamle mannen. «*Du vinner ikke, du kan ikke vinne! Den staven blir aldri, aldri din –*»

Og Voldemort slapp raseriet fri; et blaff av grønt lys fylte fengselscellen, og den skrøpelige, gamle kroppen ble slengt opp fra den harde brisken før den smalt livløs ned igjen. Voldemort snudde seg mot vinduet, og det var så

vidt han kunne tøyle sitt raseri … de skulle få føle hans gjengjeldelse, om de ikke hadde gode grunner til å kalle ham tilbake …

«Og så,» sa stemmen til Bellatrix, «tenker jeg vi har fått nok av grumsen. Vargar, du kan ta henne hvis du vil ha henne.»

«NEEEIIIII!»

Ronny kastet seg inn i stua; Bellatrix snudde seg sjokkert og begynte å dreie staven mot Ronny i stedet –

«*Exitarmus!*» brølte han og pekte på henne med staven til Ormsvans; hennes spratt til værs, og Harry, som hadde løpt etter Ronny, fanget den i lufta. Lucifus, Narsissa, Draco og Vargar snurret rundt; Harry hylte «*Lamstivosløvus!*» og Lucifus Malfang kollapset inn i peisen. Stråler av ild sto ut fra stavene til Draco, Narsissa og Vargar, og Harry kastet seg langflat på golvet og rullet seg bakom en sofa for å unngå dem.

«STOPP, ELLERS DØR HUN!»

Harry tittet pesende fram bakom sofakanten. Bellatrix støttet opp Hermine, som så ut til å være bevisstløs, og holdt den lille sølvkniven sin mot strupen hennes.

«Slipp stavene,» hvisket hun. «Slipp, ellers får vi se akkurat hvor skittent blodet hennes er!»

Ronny sto pinnestiv og knuget om Ormsvans' stav. Harry kom seg på beina, fortsatt med Bellatrix'.

«Slipp dem, sa jeg!» vrælte hun og stakk knivspissen litt inn i huden til Hermine. Noen bloddråper samlet seg.

«Ja vel!» ropte Harry og slapp staven hennes på golvet. Ronny gjorde det samme med staven til Ormsvans. Begge løftet armene i skulderhøyde.

«Bra,» sa hun hånlig. «Draco, ta dem opp! Mørkets herre er på vei, Harry Potter. Din død nærmer seg!»

Han visste det; arret holdt på å sprekke av smerten, og han kunne føle Voldemort komme flyende over himmelen, langt borte fra, over et mørkt, stormende hav, og snart ville han være nær nok til å eksiverere, og Harry kunne ikke se noen utvei.

«Altså,» sa Bellatrix lavt, mens Draco kom småløpende tilbake med stavene. «Sissi, nå tror jeg vi skal surre fast våre to små helter igjen, mens

Vargar tar seg av frøken Grums. Mørkets herre vil sikkert unne deg piken, Vargar, etter det du har gjort i kveld.»

Idet hun sa det siste ordet, hørte de en merkelig, knakende lyd over seg. Alle så opp, akkurat tidsnok til å se krystallkrona dirre, og så, med et knirk og en illevarslende klirring, begynne å falle. Bellatrix, som sto rett under, hev seg til sida med et skrik. Lysekrona smalt i golvet i en eksplosjon av krystall og lenker, delvis oppå Hermine og gnomen, som fremdeles holdt Griffing-sverdet. Glitrende krystallskår sprutet i alle retninger; Draco slo hendene for det blodige ansiktet og ble stående tvikrøket.

Ronny løp for å dra Hermine fri av vrakrestene, og imens grep Harry sjansen; han bykset over en lenestol og røsket til seg de tre stavene fra hånden til Draco, pekte med alle tre på Vargar og hylte: «*Lamstivosløvus!*» Varulven ble slynget til værs av trippelvåden, smalt i taket og datt i golvet igjen som en sekk.

Narsissa halte Draco i sikkerhet for ytterligere skader. Bellatrix kom seg på føttene med strittende hår og hyttet med sølvkniven, men imens hadde Narsissa rettet staven mot døra.

«Noldus!» skrek hun, og selv Bellatrix stivnet. «Du! Var det du som slapp lysekrona –?»

Den bitte lille nissen kom travende inn i rommet og pekte på sin forhenværende herskerinne med en finger som skalv.

«Ingen må skade Harry Potter!» pep han.

«Drep ham, Sissi!» hylte Bellatrix, men det kom nok et skarpt *krakk*, og også Narsissas stav spratt til værs og falt ned igjen på den andre sida av rommet.

«Din skitne, lille apekatt!» bæljet Bellatrix. «Hvordan våger du å ta staven til en heks, hvordan våger du å trosse dine herrer?»

«Noldus har ingen herrer!» pep nissen. «Noldus er en fri nisse, og Noldus kommer for å redde Harry Potter og vennene hans!»

Det skar slik i arret at Harry knapt kunne se, men uklart visste han at det var øyeblikk, sekunder om å gjøre før Voldemort var blant dem.

«Ronny, ta imot – og DRA!» skrek han og slengte til ham en av stavene; selv bøyde han seg og halte Klotak fri fra lysekrona. Den stønnende

gnomen holdt fortsatt taket i sverdet. Harry slengte ham over skulderen, grep hånden til Noldus, snurret på stedet og eksiverte.

Idet han forsvant i mørket, fikk han et siste glimt av stua: bleke, stivnede skikkelser som var Narsissa og Draco, en rød flekk som var håret til Ronny, og en utydelig flekk av flyende sølv: Bellatrix' kniv som fløy gjennom rommet mot punktet hvor han forsvant –

Huset til Rulle og Fleur ... Skjellhuset ... Rulle og Fleur …

Han hadde eksivert ut i det ukjente; alt han kunne gjøre var å gjenta bestemmelsesstedet og håpe det var nok til å få ham dit. Smerten i pannen skar i ham, og vekta av gnomen tynget; han kunne merke Griffing-sverdet dunke ham i ryggen; Noldus' hånd gjorde et rykk i hans, og han lurte på om nissen prøvde å overta styringen og få dem i riktig retning, og han trykket tilbake om nissefingrene for å vise at det var helt greit for ham …

Og så traff de bakken og luktet salt sjøluft. Harry falt på kne og slapp hånden til Noldus for å prøve å få lagt Klotak forsiktig ned.

«Går det bra med deg?» sa han da gnomen rørte litt på seg, men Klotak bare jamret.

Harry myste rundt seg i mørket. Det virket som det sto et lite hus et stykke borte under den vide, stjernestrødde himmelen, og han syntes han skimtet noe som beveget seg utenfor.

«Noldus, er dette Skjellhuset?» hvisket han og knuget om de to stavene han hadde tatt fra Malfangene, klar til kamp, om det skulle vise seg nødvendig. «Har vi kommet til riktig sted? Noldus?»

Han snudde seg. Den lille nissen sto under en meter fra ham.

«NOLDUS!»

Nissen svaiet litt. Harry kunne se noen stjerner speile seg i de svære, skinnende øynene. Han og Harry så samtidig ned på sølvskjeftet av kniven som satt dypt i nissens hivende bryst.

«Noldus, nei – HJELP!» brølte Harry i retning huset og menneskene som rørte seg der. «HJELP!»

Ikke visste han, og ikke brydde han seg, om de var trollmenn eller gomper, venner eller fiender. Alt han hadde tanke for, var den mørke flekken som spredde seg utover brystet til Noldus, og at han hadde rakt

armene ut mot ham med et bønnfallende blikk. Harry tok imot ham og fikk lagt ham forsiktig overende på det kjølige gresset.

«Å, Noldus, nei, ikke dø, ikke dø –»

Nissens blikk møtte hans, og leppene skalv av anstrengelsen for å forme ord.

«Harry … Potter …»

Det kom en liten skjelving, og så ble nissen helt stille, og øynene hans var ikke annet enn store, glassaktige kuler med et dryss av lys fra stjerner de ikke kunne se.

KAPITTEL TJUEFIRE

STAVMAKEREN

Det var som å synke ned i et gammelt mareritt: Et øyeblikk knelte han på ny ved sida av Humlesnurrs lik ved foten av Galtvorts høyeste tårn, mens det han i virkeligheten stirret på, var det vesle liket som lå sammenkrøket på gresset med Bellatrix' sølvkniv i brystet. Stemmen hans bare fortsatte å si: «Noldus … *Noldus* …,» enda han visste at nissen hadde gått videre dit han ikke kunne følge ham.

Etter noen minutter skjønte han at det var riktig sted de var kommet til, for Rulle og Fleur var der, og Tommy og Lulla; de sto rundt ham der han knelte ved sida av nissen.

«Hermine,» sa han plutselig. «Hvor er hun?»

«Ronny tok henne med inn,» sa Rulle. «Hun klarer seg.»

Harry så ned på Noldus igjen. Han strakte ut en hånd og trakk det skarpe bladet ut av nissens kropp, og så tok han av seg jakka og tullet den rundt Noldus som et ullteppe.

Sjøen vasket mot klipper etsteds i nærheten. Harry hørte på det mens de andre snakket og diskuterte og bestemte saker han ikke kunne mønstre noen interesse for. Tommy bar den skadde Klotak inn i huset, og Fleur fulgte fort etter; Rulle kom med forslag om begravelse av nissen, og Harry samtykket uten egentlig å ane hva han sa. Imens stirret han ned på den lille kroppen, og det prikket og brant i arret, og med den ene delen av hodet, men liksom fra den gale enden av en langkikkert, så han Voldemort straffe dem de hadde latt være igjen i Malfanghus. Fryktelig var han i sitt raseri, men det

var som om Harrys sorg over Noldus forminsket det, så det nådde ham bare som en fjern storm på den andre sida av et veldig, taust hav.

«Jeg vil gjøre det ordentlig,» var de første ordene han var seg bevisst at han sa. «Ikke med magi. Har dere en spade?»

Og kort etter var han i arbeid, alene, og grov på det stedet Rulle hadde vist ham, mellom buskene nederst i hagen. Han grov med et slags raseri, nøt det harde slitet, frydet seg over det umagiske ved det, for hver svettedråpe og hver blemme føltes som en gave til nissen som hadde reddet livene deres.

Arret brant, men han var herre over smerten; han kjente den, men den var utenfor ham. Endelig hadde han lært kontroll, lært å lukke tankene for Voldemort, nettopp det Humlesnurr hadde villet at han skulle lære av Slur. Slik Voldemort ikke hadde greid å besette ham da han var oppslukt av sorgen over Sirius, slik kunne heller ikke tankene hans trenge inn i Harrys nå som han sørget over Noldus. Sorg fordrev visst Voldemort … selv om Humlesnurr sikkert ville kalt det kjærlighet …

Harry grov, dypere og dypere i den harde, kalde jorda, druknet sin sorg i svette og fornektet smerten i arret. I mørket, uten annet selskap enn lyden av sin egen pust og den brusende sjøen, kom det for ham igjen, det han hadde opplevd hos Malfangene, og det han hadde hørt, og i mørket begynte han å forstå …

Den jevne rytmen i armene slo takten for tankene. Talismaner … malacruxer … talismaner … malacruxer … men nå brant han ikke lenger av dette underlige, besatte begjæret. Det var kvalt av tap og frykt; det føltes som om noen endelig hadde fiket ham våken.

Dypere og dypere ned i graven kom han, og han forsto hvor Voldemort hadde vært i kveld, og hvem han hadde drept i den øverste cellen i Nurmengard, og hvorfor …

Og han tenkte på Ormsvans, død på grunn av én liten, ubevisst barmhjertighetsimpuls … det hadde Humlesnurr forutsett … hvor mye mer hadde han visst?

Harry mistet tellingen med tida. Han visste bare at mørket hadde lysnet en grad eller to da Ronny og Tommy kom ut til ham.

«Åssen er det med Hermine?»

«Bedre,» sa Ronny. «Fleur ser etter henne nå.»

Harry hadde et svar parat da de spurte hvorfor han ikke bare hadde lagd en perfekt grav med staven, men han fikk ikke bruk for det. De hadde med seg spader selv og hoppet ned i hullet han hadde gravd, og sammen grov de i taushet til hullet ble dypt nok.

Harry pakket jakka enda bedre om nissen. Ronny satte seg på gravkanten, tok av seg sko og sokker og trakk dem på de nakne nisseføttene. Tommy hadde en ullue, som Harry varsomt trakk nedover flaggermusørene til Noldus.

«Vi burde lukke øynene hans.»

Harry hadde ikke hørt de andre komme i mørket. Rulle hadde på seg en reisekappe, Fleur et stort, hvitt forkle; opp av lomma stakk halsen av en flaske Harry dro kjensel på som Knokkelvox. Hermine hadde på seg en lånt slåbrok og var blek og ustø på føttene, men Ronny la armen om henne da hun kom bort til ham. Lulla så liten og bortkommen ut i en av kappene til Fleur. Hun huket seg ned, la forsiktig en finger på hvert av nissens øyelokk og strøk dem igjen.

«Sånn,» sa hun lavt. «Nå ser det ut som om han sover.»

Harry la nissen i graven, la de små lemmene til rette som om han sov, og så klatret han opp og så for siste gang på den lille kroppen. Han tenkte på Humlesnurrs begravelse, med rad etter rad av gullstoler, med magiministeren på første rad, oppramsingen av Humlesnurrs bedrifter og det statelige, hvite gravmælet, og måtte ta seg sammen for ikke å bryte sammen. Han følte at Noldus fortjente en like storslått begravelse, men her lå nissen mellom noen busker i en hastig oppkastet grav.

«Jeg syns vi bør si noe,» mente Lulla. «Jeg kan godt begynne, hvis dere vil?»

Alle så på henne, og hun snakket til den døde nissen på bunnen av graven.

«Tusen takk, Noldus, for at du reddet meg fra den kjelleren. Det er så urettferdig at du måtte dø, du som var så snill og modig. Jeg skal alltid huske det du gjorde for oss. Jeg håper du har det bra nå.»

Hun snudde seg og så forventningsfullt på Ronny, som kremtet og sa med tykk stemme: «Ja … takk, Noldus.»

«Takk,» mumlet Tommy.

Harry svelget.

«Adjø, Noldus,» sa han. Det var alt han fikk til, men Lulla hadde sagt allting for ham. Rulle løftet staven, og jorddungen ved sida av graven svevde til værs og la seg pent på plass som en liten, rødaktig haug.

«Gjør det noe om jeg blir her litt?» spurte han de andre.

De mumlet noen ord han ikke fikk tak i; han kjente forsiktige klapp på ryggen, og så trasket alle tilbake til huset og lot Harry bli alene igjen med nissen.

Han så seg om. Blomsterbedene var markert med en masse store, hvite rullesteiner, polert av sjøen. Han løftet opp en av de største og la den, nesten som en pute, over det stedet hvor hodet til Noldus hvilte nå. Så kjente han i lomma etter en tryllestav.

Der fant han to. Han hadde glemt det, kommet utav det, kunne ikke huske hvem han hadde dem fra, men mintes vagt noe om å røske dem ut av hånden på en eller annen. Han tok den korteste av dem, som føltes vennligst i hånden, og pekte på steinen.

Sakte, etter mumlende instrukser fra ham, kom det dype spor til syne i steinen. Han visste at Hermine kunne gjort det penere, og sikkert fortere også, men han ville markere stedet selv, slik han hadde villet grave graven. Da han reiste seg igjen, sto det på steinen:

Her hviler Noldus, en fri nisse.

Han så ned på sitt verk et sekund eller to til, og så gikk han. Det prikket fortsatt litt i arret, og tankene tumlet med slikt han hadde kommet på mens han grov, ideer som hadde tatt form i mørket, fascinerende og fryktelige.

Da han kom inn i den lille gangen, så han at alle satt i stua og hørte på noe Rulle sa. Det var et pent rom, malt i lyse farger, med et sprakende, lite drivved-bål på peisen. Harry ville ikke søle jord på teppet, så han ble stående i døra og høre på.

«… flaks at Gulla var på ferie. Hadde hun vært på Galtvort, kunne de tatt henne før vi fikk tak i henne. Men nå vet vi at hun også er i sikkerhet.»

Han så opp og fikk øye på Harry.

«Jeg har holdt på med å få alle vekk fra Hiet,» forklarte han. «Fikk flyttet dem hjem til tante Murre. Dødseterne vet at Ronny er med deg nå, så de hadde opplagt kommet til å gå løs på familien – ingenting å unnskylde seg for,» sa han da han så Harrys ansikt. «Det var bare et spørsmål om tid, det har fattern sagt i månedsvis. Vi er den verste blodsvikerfamilien de har.»

«Hva slags beskyttelse har de?» spurte Harry.

«Fidelius-formelen. Fattern er lønnsdomsholder. Og vi har gjort det samme med huset her også; her er det meg som er lønndomsholder. Ingen av oss kan gå på jobben, men det er neppe det viktigste akkurat nå. Så snart Olivander og Klotak er sterke nok, kan vi flytte dem òg til Murre. Her har vi smått med plass, men hun har massevis. Beina til Klotak er i bedring; Fleur har gitt ham Knokkelvox, så vi kan antakelig flytte dem om en time eller –»

«Nei,» sa Harry. Rulle så overrasket ut. «Jeg har bruk for dem her. Jeg må snakke med dem. Det er viktig.»

Han hørte autoriteten i sin egen stemme, overbevisningen, målbevisstheten som var kommet over ham mens han grov graven til Noldus. Alle så på ham nå, og det var forundring i ansiktene.

«Nå skal jeg først vaske meg,» sa han til Rulle og kikket ned på hendene sine, som var innsmurt med søle og Noldus' blod. «Og så må jeg snakke med dem. Med én gang.»

Han gikk ut på det lille kjøkkenet og bort til vasken, under et vindu med utsikt over havet. I horisonten brøt morgengryet fram, perlemorsrosa og blekt gull. Han vasket seg mens tankene fortsatte å følge det sporet som hadde åpnet seg for ham ute i den mørke hagen …

Noldus kunne ikke lenger fortelle dem hvem som hadde sendt ham til kjelleren, men Harry visste hva han hadde sett. Et gjennomborende, blått øye hadde sett ut av speilskåret, og straks etter kom det hjelp. *På Galtvort vil det alltid være hjelp å få for den som ber om det.*

Han så ut over havet mens han tørret hendene, men uten å ense skjønnheten utenfor vinduet eller de andres mumling fra stua. Her, nå, i denne demringsstunden, følte han seg nærmere kjernen i det hele enn noen gang før.

Det prikket i arret, og han visste at Voldemort også nærmet seg. Harry forsto, og likevel forsto han ikke. Instinktet fortalte ham én ting, og hjernen en helt annen. Den Humlesnurr som bodde i Harrys hode smilte, satte fingertuppene mot hverandre som i bønn og betraktet ham over dem.

Du ga Ronny avlyseren. Du forsto ham ... du ga ham en vei tilbake.

Og du forsto Ormsvans også ... du visste det var et lite snev av anger der etsteds …

Og hvis du kjente dem ... hvor godt kjente du meg, Humlesnurr?

Er det meningen at jeg skal vite, og ikke søke? Visste du hvor vanskelig det ville være for meg? Var det derfor du gjorde allting så innfløkt? Så jeg skulle få tid til å regne meg fram til det?

Han sto helt stille og stirret med glassaktig blikk utover dit hvor en blendende gullrand av sol steg opp over horisonten. Så tittet han ned på de rene hendene sine og ble et øyeblikk overrasket over å se håndkleet han holdt i dem. Han la det fra seg og gikk ut i gangen, og i det samme kjente han det hamre sint i arret, og i et glimt, fort som refleksen av en øyenstikker over vannflaten, skimtet han silhuetten av en bygning han kjente meget godt.

Rulle og Fleur ventet ved foten av trappa.

«Jeg må snakke med Klotak og Olivander,» sa Harry.

«Nei, ’Arri, dy må vente,» sa Fleur. «De begge to ere svert sik og trett –»

«Beklager,» sa han rolig, «men det kan ikke vente. Jeg må snakke med dem nå. Alene – og hver for seg. Det haster.»

«Harry, hva pokker er det som foregår?» sa Rulle. «Du dukker opp med en død husnisse og en halvdød gnom, Hermine ser ut som hun er blitt torturert, og Ronny nekter å fortelle meg noe som helst –»

«Vi kan ikke fortelle hva vi holder på med,» sa Harry avgjort. «Du er med i Ordenen, Rulle, så du vet jo at Humlesnurr ga oss et oppdrag. Og vi må ikke snakke om det til noen.»

Fleur blåste utålmodig, men Rulle så ikke på henne; det var Harry han stirret på. Det var vanskelig å lese noe i det arrete fjeset hans, men omsider sa han: «Nei vel. Hvem vil du snakke med først?»

Harry nølte. Han visste hva som avhang av beslutningen. Det var nesten ikke tid igjen; han måtte bestemme seg *nå*: malacruxer eller talismaner?

«Klotak,» sa han. «Først vil jeg snakke med Klotak.»

Hjertet hamret som om han løp hinderløp og akkurat hadde kommet seg over et digert hinder.

«Da skal vi opp her,» sa Rulle og gikk foran.

Harry var allerede flere trinn oppe i trappa da han snudde seg og så seg tilbake.

«Jeg trenger dere to også!» ropte han ned til Ronny og Hermine, som sto og nesten stakk seg bort i døra til stua.

Begge kom fram i lyset og så nesten lettet ut, pussig nok.

«Åssen går det med deg?» spurte Harry Hermine. «Du var utrolig – tenk å finne på den historien når hun pinte deg på den måten –»

Hermine smilte blekt, og Ronny ga henne en énarmsklem.

«Hva er det vi skal, Harry?» spurte han.

«Det får dere se. Kom igjen.»

Harry, Ronny og Hermine fulgte etter Rulle opp den bratte trappa til en liten avsats med tre dører.

«Her inne,» sa Rulle og åpnet døra til sitt og Fleurs rom. Det hadde også utsikt over havet, som nå lå flekket av gull i soloppgangen. Harry gikk bort til vinduet, snudde ryggen til den fantastiske utsikten og ventet med armene i kors. Det prikket i arret. Hermine satte seg på stolen ved toalettbordet, Ronny på armlenet.

Rulle kom inn igjen, bærende på den lille gnomen, og la ham forsiktig ned på senga. Klotak gryntet en takk, og Rulle gikk ut og lukket døra bak seg.

«Beklager å få deg opp av senga sånn,» sa Harry. «Hvordan er det med beina dine?»

«Vondt,» sa gnomen. «Men bedre.»

Han tviholdt fremdeles om Griffing-sverdet. Harry la merke til uttrykket hans – halvt trassig, halvt nysgjerrig – og den gustne huden, de lange, tynne fingrene og de svarte øynene. Fleur hadde tatt av ham skoene; de lange føttene var skitne. Han var større enn en husnisse, men ikke mye, bortsett fra den hvelvede skallen, som var langt større enn et menneskes.

«Du husker sikkert ikke –,» begynte Harry.

«– at jeg var den gnomen som viste deg til hvelvet ditt den første gangen du besøkte Flirgott?» sa Klotak. «Å jo, Harry Potter, det husker jeg. Du er svært berømt, også blant gnomer.»

Harry og gnomen stirret og tok mål av hverandre. Det fortsatte å prikke i arret. Helst ville han komme seg igjennom denne samtalen med Klotak raskest mulig, det var bare at han var redd for å trå feil. Mens han grunnet over den beste måten å nærme seg bønnen sin på, var det gnomen som brøt stillheten.

«Du begravde nissen,» sa han; det lød uventet motstrebende. «Jeg så deg fra vinduet i naborommet.»

«Ja,» sa Harry.

Klotak så på ham fra kroken av de svarte, skrå øynene.

«Du er en uvanlig trollmann, Harry Potter.»

«Åssen da?» spurte Harry og gned seg åndsfraværende over arret.

«Du grov den graven.»

«Hva med det?»

Klotak svarte ikke. Harry hadde en følelse av at det lå en geip der over slik gompisk oppførsel, men det opptok ham ikke så veldig om Klotak bifalt Noldus-graven eller ikke. Han samlet seg til angrep.

«Klotak, jeg må spørre d-»

«Og du reddet en gnom.»

«Hva?»

«Du tok meg med hit. Reddet meg.»

«Vel, du har ikke noe imot det, går jeg ut fra?» sa Harry, litt utålmodig.

«Nei, Harry Potter,» sa Klotak og tvinnet det tynne, svarte hakeskjegget rundt en finger, «men du er en meget spesiell trollmann.»

«OK,» sa Harry. «Men altså. Klotak, jeg trenger litt hjelp, og du kan gi meg den.»

Gnomen viste ikke tegn til oppmuntring, men fortsatte bare å stirre på Harry med rynket panne som om han aldri hadde sett noe liknende.

«Jeg trenger å bryte meg inn i et Flirgott-hvelv.»

Han hadde ikke ment å buse på så direkte – ordene ble nærmest presset ut av ham idet det lynte av smerte i arret og han på ny skimtet silhuetten av Galtvort. Så lukket han tankene bestemt. Nå var det først Klotak å ta seg av. Ronny og Hermine glodde på ham som om han hadde tørna.

«Harry –,» sa Hermine, men Klotak avbrøt henne.

«Bryte deg inn i et Flirgott-hvelv?» gjentok gnomen og skar en grimase da han skiftet stilling på senga. «Det er umulig.»

«Nei, det er det da ikke,» sa Ronny. «Det har skjedd.»

«Ja,» sa Harry. «Den samme dagen jeg møtte deg, Klotak. På bursdagen min for sju år siden.»

«Det hvelvet var tomt,» bjeffet gnomen, og Harry skjønte at selv om Klotak hadde forlatt Flirgott, var bare tanken på at noen skulle bryte gjennom bankens forsvar, dypt krenkende. «Sikringen var minimal.»

«Vel, det hvelvet vi må inn i, er *ikke* tomt, og jeg tipper at sikringen er temmelig solid,» sa Harry. «Det tilhører DeMons.»

Han så Hermine og Ronny sende hverandre et forbløffet blikk, men det var tid nok til forklaringer etter at Klotak hadde svart.

«Du har ikke en sjanse,» sa Klotak tvert. «Ikke den minste. *'Den griske som vil ta, men ei yte, går en farlig vei – '*»

«*'Vær advart, tyv – '* Ja da, jeg har hørt det, og jeg husker det òg,» sa Harry. «Men jeg er ikke grisk, og det er ikke personlig vinning jeg er ute etter. Tror du meg når jeg sier det?»

Gnomen skakket på hodet og så på ham, og lynarret i pannen prikket, men han lot seg ikke merke med det og åpnet ikke for hverken smerten eller invitasjonen som lå i det.

«Om det var en trollmann jeg kunne tro det om,» svarte Klotak omsider, «at han ikke var ute etter personlig vinning, så måtte det være deg, Harry

Potter. Gnomer og nisser er ikke vant til slik beskyttelse, og slik respekt, som du har vist oss i natt. Ikke fra stavbærere.»

«Stavbærere,» gjentok Harry; ordet føltes så rart i munnen nå som arret prikket, Voldemort vendte oppmerksomheten nordover, og Harry brant etter å spørre ut Olivander i naborommet.

«Retten til å bære stav har lenge vært et stridstema mellom trollmenn og gnomer,» sa gnomen lavt.

«Gnomer kan jo drive magi uten stav,» sa Ronny.

«Det er uvesentlig! Trollmennene nekter å dele stavarven med andre magiske vesener; de nekter oss muligheten til å styrke våre krefter!»

«Vel, gnomer vil jo ikke dele sin magi heller, da,» sa Ronny. «Dere vil ikke ut med hvordan en kan lage like gode sverd og rustninger som dere. Gnomer kan det der med metallarbeid mye bedre enn noen trollmann –»

«La nå det ligge,» sa Harry; han hadde lagt merke til at Klotak begynte å bli rød i toppen. «Dette dreier seg ikke om trollmenn mot gnomer eller andre slags magiske vesener –»

Klotak lo stygt.

«Men det er det det gjør, det er nettopp det det dreier seg om! Etter som deres Mørkefyrste blir mektigere, setter deres rase seg stadig klarere over min! Flirgott faller under trollmannsstyre, husnisser blir slaktet, og hvem blant stavbærerne protesterer?»

«Vi!» sa Hermine. Hun hadde satt seg opp, og øynene gnistret. «*Vi* protesterer! Og jeg blir jaget, Klotak, like mye som noen gnom eller nisse! Jeg er en grums!»

«Ikke kall deg –,» mumlet Ronny.

«Hvorfor skulle jeg ikke det?» sa Hermine. «Grums, og stolt av det! Jeg har ikke noen høyere stilling under det nye regimet, jeg enn deg, Klotak! Det var meg de valgte å torturere der hos Malfangene!»

Mens hun sa det, trakk hun slåbrokkragen til side og viste fram det tynne snittsåret etter Bellatrix' kniv, blodrødt mot halshuden.

«Visste du at det var Harry som satte Noldus fri?» spurte hun. «Visste du at vi har jobbet for nissefrigjøring i årevis?» Ronny vred seg litt brydd på

armlenet. «Klotak, du kan umulig være mer oppsatt på å knekke Han-du-vet enn vi!»

Gnomen kikket på Hermine med samme nysgjerrighet han hadde vist Harry.

«Hva vil dere i DeMons-hvelvet?» spurte han brått. «Sverdet som ligger der, er falskt. Dette er det ekte.» Han så fra den ene til den andre. «Men det tror jeg allerede dere vet. Dere ba meg lyve for dere der borte.»

«Men det falske sverdet er ikke det eneste som ligger i det hvelvet, vel?» spurte Harry. «Du har kanskje sett andre ting der?»

Hjertet banket hardere enn noensinne. Han prøvde å unngå å la seg merke med hamringen i arret, men det ble vanskeligere og vanskeligere.

Gnomen tvinnet skjegget rundt fingeren igjen.

«Det er mot våre regler å snakke om Flirgotts hemmeligheter. Vi er voktere av de kosteligste skatter. Vi har en forpliktelse overfor gjenstandene som er betrodd i vår varetekt, så meget mer som det så ofte er våre egne hender som har smidd dem.»

Gnomen strøk hånden over sverdet, og det svarte blikket flyttet seg fra Harry til Hermine til Ronny og tilbake igjen.

«Så unge,» mumlet han, «til å kjempe mot så mange.»

«Vil du hjelpe oss?» spurte Harry. «Vi har ikke håp om å bryte oss inn uten hjelp fra en gnom. Du er den eneste sjansen vi har.»

«Jeg skal … tenke over det,» sa Klotak.

«Men –,» begynte Ronny sint, men Hermine dultet ham i sidebeina.

«Takk,» sa Harry.

Gnomen bøyde det store, hvelvede hodet til svar. Så rettet han ut de korte beina og strakte demonstrativt på seg i Fleur og Rulles seng. «Jeg tror at Knokkelvoxen har hatt sin virkning,» sa han. «Nå kan jeg kanskje sove. Unnskyld meg …»

«Ja visst,» sa Harry. Men før han gikk ut, bøyde han seg og tok opp Griffing-sverdet fra der det lå ved sida av gnomen. Klotak protesterte ikke, men Harry syntes han så et sint glimt i øynene hans idet han lukket døra.

«Den lille sniken,» sa Ronny. «Han nyter å ha oss på pinebenken. »

«Harry,» hvisket Hermine og trakk begge to bort fra døra, ut på midten av den mørke avsatsen, «sier du det jeg tror du sier? At det er en malacrux i hvelvet til DeMons?»

«Ja,» sa Harry. «Bellatrix var livredd da hun trodde vi hadde vært der inne, helt fra seg. Hvorfor da? Hva var det hun trodde vi hadde sett, hva ellers trodde hun vi hadde tatt? Noe hun var vettskremt for at Han-du-vet skulle oppdage.»

«Men jeg trodde vi var på jakt etter steder Han-du-veit hadde vært, sånne hvor'n hadde holdt på med noe viktig,» sa Ronny forvirret. «Har han vært inni DeMonsenes hvelv noen gang?»

«Jeg aner ikke om han har vært inni Flirgott engang,» sa Harry. «Han hadde aldri noe gull der da han var yngre, for han arvet jo aldri noe. Men det er klart han så banken fra utsida fra første gang han var i Diagonallmenningen.»

Det dunket i arret, men han enset det ikke. Ronny og Hermine måtte skjønne dette med Flirgott før de snakket med Olivander.

«Jeg tror han var misunnelig på alle som hadde nøkkel til et Flirgott-hvelv. Jeg tror han må ha sett det som det virkelige symbolet på å tilhøre trollmannsverdenen. Og ikke glem at han stolte på Bellatrix og mannen hennes. De var de mest trofaste tjenerne han hadde før han falt, og de fortsatte å lete etter ham da han ble borte. Han sa det den natta han kom tilbake, jeg hørte det selv.»

Han gned seg over arret.

«Men jeg tror ikke han ville fortalt Bellatrix at det var en malacrux. Han fortalte aldri Lucifus Malfang sannheten om dagboka. Han har sikkert sagt til henne at det var en ting som betydde noe spesielt for ham og bedt henne legge den i hvelvet sitt. Verdens sikreste sted for alt noen vil gjemme, fortalte Gygrid meg … unntatt Galtvort.»

Da Harry hadde snakket ferdig, ristet Ronny på hodet.

«Du forstår deg virkelig på'n, du.»

«Deler av ham, så,» sa Harry. «Deler … jeg skulle bare ønske jeg hadde forstått meg like godt på Humlesnurr. Men vi får se. Kom an – nå er det Olivander.»

Ronny og Hermine virket fortumlete, men imponerte, da de fulgte etter ham over den lille avsatsen og banket på døra midt imot Rulle og Fleurs. De fikk svar av et svakt «kom inn».

Stavmakeren lå i dobbeltsenga lengst fra vinduet. Han var blitt holdt innestengt i den kjelleren i over et år og torturert minst én gang, visste Harry. Mannen var radmager; konturene i hodeskallen sto skarpt fram gjennom den gule huden. De svære, sølvfargede øynene var dypt innsunkne og virket enorme. Hendene som lå oppå teppet, kunne tilhørt et skjelett. Harry satte seg på den ledige senga, og Ronny og Hermine ved sida av ham. Morgensola syntes ikke herfra. Rommet vendte mot hagen ute på pynten og den nye graven.

«Herr Olivander, beklager å måtte forstyrre Dem,» sa Harry.

«Min kjære unge mann,» svarte Olivander med svak røst. «Du reddet oss. Jeg trodde vi skulle dø i den kjelleren. Jeg kan aldri takke deg … *aldri* takke deg … nok.»

«Å, det var bare en glede.»

Det dunket i arret. Han visste, han var helt sikker på, at tida *nesten* var ute for å nå først fram til Voldemorts mål, eller eventuelt, prøve å hindre *ham* i å nå det. Han kjente en sitring av panikk … men han hadde truffet sin beslutning da han valgte å snakke med Klotak først. Han simulerte en ro han ikke følte mens han famlet i halspungen og tok opp de to bitene av den brukne tryllestaven.

«Herr Olivander, jeg trenger litt hjelp.»

«Hva som helst, bare si meg hva,» sa stavmakeren matt.

«Kan De reparere denne? Er det mulig?»

Olivander rakte ut en dirrende hånd, og Harry la de to så vidt sammenhengende bitene i håndflaten hans.

«Kristtorn og føniksfjær,» sa Olivander med tynn, skjelven stemme. «Elleve tommer. Fin og smidig.»

«Ja,» sa Harry. «Kan De –?»

«Nei,» hvisket Olivander. «Jeg er lei for det, meget, meget lei, men en stav som er i den grad skadd, lar seg ikke reparere på noen måte jeg kjenner til.»

Harry hadde stålsatt seg, men et slag var det. Han fikk igjen bitene og la dem tilbake i pungen om halsen. Olivander stirret på stedet hvor den brukne staven hadde forsvunnet og så ikke bort før Harry tok opp av lomma de to stavene han hadde tatt med fra Malfanghus.

«Kan De identifisere disse?» spurte han.

Stavmakeren tok imot den første av dem, holdt den opp mot de bleke øynene, rullet den mellom de knortete fingrene og kjente på spensten.

«Valnøtt og hjerterot av drage,» sa han. «Tolv og tre kvart tommer. Stiv. Denne staven har tilhørt Bellatrix DeMons.»

«Og denne?»

Stav nummer to gjennomgikk den samme granskningen.

«Hagtorn og enhjørninghår. Ti tommer presis. Rimelig spenstig. Denne tilhørte Draco Malfang.»

«Tilhørte?» gjentok Harry. «Er den ikke fremdeles hans?»

«Kanskje ikke. Hvis du tok den –»

«– ja, det gjorde jeg –»

«– er den kanskje din. *Hvordan* den ble tatt, spiller naturligvis en rolle. Og mye avhenger av staven selv. Men i det store og hele er det slik at når en stav er blitt vunnet, flytter den sin lojalitet over på vinneren.»

Det ble stille i rommet. Det eneste som hørtes, var det fjerne bruset fra havet.

«De snakker som om staver hadde følelser,» sa Harry. «Som om de tenker selv.»

«Staven velger trollmannen,» sa Olivander. «Såpass har alltid stått klart for dem av oss som har studert stavkunne.»

«Men det går an å bruke en stav som ikke har valgt en, ikke sant?» spurte Harry.

«Ja visst, enhver som er noe til trollmann kan kanalisere sin magi gjennom nesten et hvilket som helst redskap. Men best resultat blir det først der det er sterkest samklang mellom trollmann og stav. Her snakker vi om komplekse forbindelser. En gjensidig tiltrekning i utgangspunktet, og deretter en felles oppsamling av erfaringer, hvor staven lærer av trollmannen og trollmannen av staven.»

Sjøen vasket fram og tilbake. Det var en sørgmodig lyd.

«Jeg tok denne staven fra Draco Malfang med makt,» sa Harry. «Kan jeg bruke den trygt?»

«Jeg tror det. Staveierskap er styrt av subtile lover, men en erobret stav vil normalt føye seg etter sin nye herres vilje.»

«Så da kan jeg bruke denne, da?» sa Ronny. Han trakk Ormsvans' stav opp av lomma og rakte den til Olivander.

«Kastanje og hjerterot av drage. Ni og en kvart tommer. Sprø. Denne ble jeg tvunget til å lage for Petter Pittelpytt, kort etter at jeg ble kidnappet. Ja, hvis du vant den, vil den mest sannsynlig føye seg etter din vilje, og det bedre enn en annen stav.»

«Og det gjelder alle staver, er det sånn?» spurte Harry.

«Det tror jeg,» sa Olivander. De utstående øynene fulgte Harrys ansikt. «Du stiller dype spørsmål, unge Potter. Stavkunne er en kompleks og hemmelighetsfull grein av magien.»

«Så det er ikke nødvendig å *drepe* den forrige eieren for å mestre en stav fullt og helt?» spurte Harry.

Olivander svelget.

«Nødvendig? Nei, jeg ville ikke sagt at det var nødvendig å drepe.»

«Men det fins noen myter,» sa Harry, og mens pulsen begynte å slå fortere, ble også smerten i arret sterkere; han var sikker på at Voldemort hadde bestemt seg for å sette ideen sin ut i livet. «Myter om en stav – eller staver – som har gått fra hånd til hånd gjennom mord.»

Olivander ble blek. Han virket lysegrå mot den hvite puta, og øynene ble svære, blodskutte og bulende av noe som måtte være frykt.

«Bare én stav, tror jeg,» hvisket han.

«Og Han-du-vet er interessert i den, ikke sant?» spurte Harry.

«Jeg – hvordan –?» kvekket Olivander og appellerte stumt til Ronny og Hermine om hjelp. «Hvordan visste du dette?»

«Han ville De skulle si ham hvordan han kunne oppheve forbindelsen mellom stavene våre,» sa Harry.

Olivander så vettskremt ut.

«Han torturerte meg, må du forstå! Martyriusforbannelsen, jeg – jeg hadde ikke noe valg, jeg måtte fortelle ham hva jeg visste, hva jeg gjettet!»

«Jeg forstår det,» sa Harry. «Og De fortalte ham om tvillingkjernene? De sa han måtte bare låne staven til en annen trollmann?»

Olivander virket helt skrekkslagen, hypnotisert, over alt Harry visste. Han nikket langsomt.

«Men det funket ikke,» sa Harry. «Min stav slo den lånte likevel. Vet De hvorfor?»

Olivander ristet på hodet, like sakte som han nettopp hadde nikket.

«Noe slikt … hadde jeg aldri hørt om. Staven din gjorde noe enestående den natta. En slik tvillingkjerne-forbindelse er utrolig sjelden, men hvorfor din stav skulle ha overvunnet den lånte, aner jeg ikke …»

«Vi snakket om en annen stav, den som skifter eier gjennom mord. Da Han-du-vet skjønte at staven min hadde gjort noe rart, kom han tilbake og spurte Dem om den andre staven, stemmer ikke det?»

«Hvordan vet du dette?»

Harry svarte ikke.

«Ja, han spurte,» hvisket Olivander. «Han ville vite alt jeg kunne fortelle ham om den staven som er kjent under navn som Dødsstokken, Skjebnestaven eller Oldstaven.»

Harry skottet bort på Hermine. Hun trodde visst ikke sine egne ører.

«Mørkets herre var alltid fornøyd med staven jeg lagde til ham –,» sa Olivander med lav og redd stemme, «– barlind og føniksfjær, tretten og en halv tomme – til han oppdaget forbindelsen mellom tvillingkjernene. Nå er han på jakt etter en annen, mektigere stav, som den eneste måten å overvinne din på.»

«Men snart får han vite, om han ikke vet det alt, at min er brukket og ikke lar seg reparere,» sa Harry stillferdig.

«Nei,» sa Hermine redd. «Det kan han da ikke vite, Harry – hvordan skulle han –?»

«*Hexus historicus*,» sa Harry. «Din stav og slåpetornstaven ble liggende igjen hos Malfang. Hvis de undersøker dem skikkelig, får dem til å gjenta de siste heksingene de har gjort, ser de at din ødela min, og at du prøvde,

men ikke greide å reparere den, og så skjønner de at siden har jeg brukt den av slåpetorn.»

Den lille ansiktsfargen hun hadde fått igjen siden de kom hit, forsvant. Ronny sendte Harry et bebreidende blikk og sa: «Vi behøver vel ikke bry oss om det akkurat nå –»

Men herr Olivander blandet seg i samtalen.

«Når Mørkets herre søker Oldstaven, er det ikke lenger bare for å knuse deg, Potter. Han er fast bestemt på å få fatt i den, fordi han tror den vil gjøre ham endelig usårlig.»

«Vil den det, da?»

«Den som bærer Oldstaven må alltid frykte angrep,» sa Olivander, «men jeg må innrømme at tanken på Mørkets herre i besittelse av Dødsstokken er … overveldende.»

Harry ble plutselig minnet på hvor usikker han hadde vært, første gangen han møtte Olivander, på om han egentlig likte ham. Selv nå, etter å ha blitt torturert og holdt fanget av Voldemort, lød det som tanken på Oldstaven i den svarte trollmannens hånd ikke bare virket frastøtende på mannen, men også fascinerende.

«Så De – De tror virkelig at denne staven eksisterer, da, herr Olivander?» spurte Hermine.

«Å ja,» sa Olivander. «Jo, det er fullstendig mulig å spore stavens gang opp gjennom århundrene. Visst er det opphold, og iblant lange, da den forsvinner av syne, midlertidig tapt eller skjult, men den dukker alltid opp igjen. Den har visse karakteristiske trekk som de som er fortrolige med stavkunne kjenner igjen. Det fins skriftlige nedtegnelser, obskure, noen av dem, som jeg og andre stavmakere har lagt mye arbeid i å studere. De virker umiskjennelig autentiske.»

«Så – De tror ikke det kan være bare eventyr, altså? En myte?» spurte Hermine håpefullt.

«Nei,» sa Olivander. «Hvorvidt den *behøver* å skifte eier ved mord, vet jeg ikke. Den har en blodig historie, men det kan simpelthen skyldes at den er så ettertraktelsesverdig og vekker slike lidenskaper hos trollmenn.

Umåtelig kraftfull, farlig i de gale hender, og umåtelig fascinerende for dem av oss som studerer stavenes kraft.»

«Herr Olivander,» sa Harry, «De fortalte Han-du-vet at Gregorovitsj hadde Oldstaven, ikke sant?»

Olivander ble om mulig enda blekere. Han så ut som et spøkelse da han harket:

«Men – men hvordan vet –?»

«Det kan være det samme hvordan jeg vet det,» sa Harry. Et øyeblikk måtte han lukke øynene da det brant i arret, og han fikk et glimt av hovedgata i Galtvang, fortsatt i mørke, siden det lå så mye lenger nord. «De sa at Gregorovitsj hadde Oldstaven, stemmer ikke det?»

«Det var et rykte,» hvisket Olivander. «Et rykte som gikk for mange år siden, ja, lenge før du ble født! Jeg tror det var Gregorovitsj selv som satte det ut. Det er lett å se at det kunne være nyttig for geskjeften: at han studerte, og kunne etterlikne, egenskapene til selve Oldstaven!»

«Ja, jeg forstår det,» sa Harry. Han reiste seg. «Én siste ting, herr Olivander, og så skal vi la Dem få hvile. Hva vet De om Dødstalismanene?»

«Om – hva, sa du?» spurte stavmakeren og så totalt uforstående ut.

«Dødstalismanene.»

«Jeg er redd jeg ikke aner hva du snakker om. Har dette fortsatt noe med staver å gjøre?»

Harry så ned i det innsunkne ansiktet og trodde ikke Olivander spilte. Han visste ikke noe om talismanene.

«Takk,» sa Harry. «Tusen takk. Nå skal vi la Dem være i fred.»

Olivander så knust ut.

«Han torturerte meg!» gispet han. «Martyriusforbannelsen … du aner ikke …»

«Jo,» sa Harry. «Det gjør jeg faktisk. Men hvil Dem nå. Takk for at De fortalte meg alt dette.»

Han gikk foran Ronny og Hermine nedover trappa. Han fikk et glimt av Rulle, Fleur, Lulla og Tommy rundt kjøkkenbordet med hver sin tekopp foran seg. Alle så opp da Harry dukket opp i døra, men han nikket bare til dem og fortsatte ut i hagen med Ronny og Hermine i hælene. Forut lå den

rødlige jordhaugen som dekket Noldus, og mens Harry gikk tilbake dit, ble smerten i hodet mer og mer dundrende. Nå krevde det enorm anstrengelse å stenge av for synene som tvang seg på, men han visste at han ikke behøvde å holde ut stort lenger. Snart, snart skulle han gi etter, for han var nødt til å vite om teorien hans stemte. Men én kort spurt til måtte han klare først, så han fikk forklart det for Ronny og Hermine.

«Gregorovitsj hadde Oldstaven for lenge siden,» sa han. «Jeg så Han-du-vet mens han prøvde å finne ham. Da han fikk oppsporet ham, oppdaget han at han ikke hadde den lenger; Grindelwald hadde stjålet den fra ham. Hvordan Grindelwald fant ut at Gregorovitsj hadde den, vet jeg ikke – men hvis Gregorovitsj var dum nok til å spre ryktet selv, kan det ikke ha vært særlig vanskelig.»

Voldemort sto foran porten til Galtvort. Harry kunne se ham stå der i mørket før grålysningen, og lykta som bølget opp og ned mens den nærmet seg.

«Og Grindelwald brukte Oldstaven til å vinne makt. Og på høyden av hans makt, da Humlesnurr visste at han var den eneste som kunne stoppe ham, duellerte han med ham, og slo ham og tok Oldstaven fra ham.»

«Hadde *Humlesnurr* Oldstaven?» sa Ronny. «Men da – hvor er den nå?»

«På Galtvort,» sa Harry og sloss for å bli værende hos dem i hagen på klippepynten.

«Men så la oss dra dit, da!» sa Ronny ivrig. «Harry, vi drar og finner'n før *han* får gjort det!»

«Det er for sent,» sa Harry. Han kunne ikke hjelpe for det, han måtte ta seg til hodet for å hjelpe det å stå imot. «Han vet hvor den er. Han er der nå.»

«Harry!» sa Ronny sint. «Hvor lenge har du visst dette? Hvorfor har vi kasta bort tida her? Hvorfor snakka du med Klotak først? Vi kunne dratt opp – vi kan fremdeles dra –»

«Nei,» sa Harry og sank ned på kne i gresset. «Hermine har rett. Humlesnurr ville ikke at jeg skulle ha den. Han ville ikke at jeg skulle ta den. Han ville jeg skulle ta malacruxene.»

«Den uovervinnelige staven, Harry!» stønnet Ronny.

«Det er ikke det som er meningen … meningen er at jeg skal ta malacruxene …»

Og nå var allting kjølig og mørkt; sola var så vidt steget over horisonten, og han gled bortover gjennom parken, i retning innsjøen, ved sida av Slur.

«Jeg møter deg snart i borgen,» sa han med den høye, kalde stemmen. «La meg være alene nå.»

Slur bukket og gikk tilbake oppover stien så den svarte kappen flakset. Harry gikk langsomt og ventet på at Slur skulle bli borte. Det ville ikke være bra om Slur – eller noen – så hvor han skulle. Men det var ingen lys i borgvinduene, og han kunne skjule seg … og sekundet etter hadde han kastet en forflokning som skjulte ham selv for hans egne øyne.

Og han gikk videre rundt sjøbredden og sugde inn silhuetten av den elskede borgen, hans første kongerike, hans fødselsrett …

Og her på bredden lå det og speilte seg i det mørke vannet. Det hvite marmor-mausoleet, en unødvendig plett på det velkjente landskapet. Igjen følte han denne kontrollerte euforien, denne opphissende følelsen av målbevisst ødeleggelse. Han hevet den gamle barlindstaven: så passende at dette skulle bli dens siste handling.

Gravmælet sprakk fra øverst til nederst. Den innhyllede skikkelsen var like lang og tynn som den hadde vært i levende live. Han hevet staven igjen.

Gravsvøpene ble revet opp. Ansiktet var nesten gjennomsiktig – blekt, innsunket, men nesten fullstendig bevart. De hadde latt brillene sitte på den skjeve nesa, så han med smilende forakt. Humlesnurrs hender lå foldet over brystet, og der lå den, knuget i de hendene, begravd sammen med ham.

Hadde den gamle tosken innbilt seg at staven kunne beskyttes av marmor eller død? Hadde han trodd at Mørkets herre ville være redd for å skjende graven hans? Edderkopphånden for ned og snappet staven fra Humlesnurrs grep. Idet han grep den, sto det et gnistregn opp av stavtippen og sprutet utover liket av dens forrige herre, omsider klar til å tjene en ny.

KAPITTEL TJUEFEM

SKJELLHUSET

Huset til Rulle og Fleur lå helt for seg selv ytterst på en klippepynt ved havet, nærmest en hytte, med hvitkalkede vegger innsatt med skjell. Det var et ensomt og vakkert sted. Enten Harry var inne eller ute i hagen, hørte han sjøens evige flo og fjære, lik pusten til et kolossalt, sovende vesen. De neste par dagene gjorde han ikke stort annet enn å finne på unnskyldninger for å slippe ut av det fullstappede huset. Alt han ville, var å stå ytterst på pynten og se utover himmelen og det vide, tomme havet og kjenne kald, salt vind mot ansiktet.

Hans egen skjebnesvangre avgjørelse om ikke å ta opp noe kappløp med Voldemort om staven skremte ham fremdeles. Hadde han noen gang før valgt å *unnlate* å handle? Han var full av tvil, tvil som Ronny ikke kunne la være å gi uttrykk for hver gang de så hverandre.

«Hva hvis Humlesnurr ville at vi skulle finne ut av symbolet tidsnok til å få tak i staven?» «Hva hvis det å finne ut hva symbolet betydde, gjorde deg ’verdig’ til å finne talismanene?» «Harry, hvis det virkelig er Oldstaven, åssen i huleste kan vi da ha håp om å ta knekken på Han-du-veit?»

Harry hadde ingen svar, og det var øyeblikk da han lurte på om det hadde vært den rene galskap ikke å prøve å hindre at Voldemort fikk bryte seg inn i gravmælet. Han hadde ikke engang noen god forklaring på hvorfor ikke; argumentene lød svakere for hver gang han prøvde å rekonstruere den indre diskusjonen som hadde ført til beslutningen.

Det rare var at Hermines støtte ikke gjorde ham mindre forvirret enn Ronnys tvil. Nå som hun hadde måttet innse at Oldstaven virkelig fantes,

hevdet hun hardnakket at den var ond, og at måten Voldemort hadde fått tak i den på, var frastøtende og ikke til å tenke på.

«Det kunne aldri du ha gjort, Harry,» sa hun om og om igjen. «Du kunne ikke brutt deg inn i Humlesnurrs grav.»

Men tanken på Humlesnurrs lik skremte Harry adskillig mindre enn muligheten for at han hadde misforstått den levende Humlesnurrs ønsker. Det føltes som han fremdeles famlet i mørket – han hadde valgt sin vei, men fortsatte å se seg tilbake og lure på om han hadde tolket veiskiltene feil, om han ikke heller burde gått den andre veien. Fra tid til annen veltet agget mot Humlesnurr over ham igjen, like overveldende som bølgene som styrtet seg mot klippeveggen under Skjellhuset, agget over at Humlesnurr ikke hadde forklart mer før han døde.

«Men er'n virkelig død?» sa Ronny tre dager etter at de kom dit. Harry hadde stått i hagen og stirret ut over steinmuren foran stupet da Ronny og Hermine fant ham. Han ønsket de ikke hadde gjort det, for den krangelen hadde han ingen trang til å delta i.

«Ja, Ronny, han er det, vær så snill og ikke begynn med det der nå igjen!»

«Men se på fakta, Hermine,» sa Ronny tvers gjennom Harry, som fortsatte å se mot horisonten. «Sølvhinden. Sverdet. Øyet Harry så i speilet –»

«Harry innrømmer at det øyet kan ha vært noe han innbilte seg! Ikke sant, Harry?»

«Jo, kanskje,» sa Harry uten å se på henne.

«Men du tror det ikke, gjør du vel?» spurte Ronny.

«Nei,» sa Harry.

«Der kan du se!» sa Ronny fort, før Hermine rakk å fortsette. «Hvis ikke det var Humlesnurr, forklar meg åssen Noldus kunne vite at vi var i kjelleren?»

«Det kan jeg ikke – men kan *du* forklare hvordan Humlesnurr fikk sendt ham til oss når han ligger i et mausoleum på Galtvort?»

«Det veit vel ikke jeg – kanskje det var spøkelset hans!»

«Humlesnurr ville aldri kommet tilbake som spøkelse,» sa Harry. Det var lite ved Humlesnurr han var sikker på nå, men såpass visste han. «Han ville gått videre.»

«'Gått videre'? Hva skal det bety?» spurte Ronny, men før Harry rakk å svare, sa en stemme bak dem: «'Arri?»

Fleur hadde kommet ut til dem. Det lange sølvhåret flagret i brisen.

«Klotak, 'an vil gjerne snakk med deg. 'An er i det minste soverom, og 'an si at 'an vil ikke at ingen skal 'øre hva 'an si.»

Det var tydelig at hun likte dårlig å bli sendt som ærendspike for gnomen; det var en irritabel rygg som marsjerte tilbake til huset.

Som hun hadde sagt, ventet Klotak på dem i det aller minste av husets tre små soverom, der Hermine og Lulla sov. Han hadde trukket for de røde bomullsgardinene mot den lyse, småskyete himmelen og lagt rommet i et rødt, glødende halvmørke som sto i skarp kontrast til resten av det lyse, luftige huset.

«Jeg har truffet min beslutning, Harry Potter,» sa gnomen. Han satt med beina i kors i en lav stol og trommet på armlenet med de tynne fingrene. «Selv om gnomene i Flirgott vil se det som et usselt forræderi, har jeg besluttet å hjelpe deg –»

«Så flott!» sa Harry, og lettelsen skylte igjennom ham. «Tusen takk, Klotak, du kan tro vi er –»

«– mot et vederlag,» sa gnomen bestemt.

Harry nølte litt i befippelsen.

«Hvor mye da? Jeg har gull.»

«Ikke gull,» sa Klotak. «Gull har jeg.»

De svarte øynene glitret – det var ikke noe hvitt i dem.

«Jeg vil ha sverdet. Gudrik Griffings sverd.»

Harrys optimisme forsvant brått.

«Det kan du ikke få,» sa han. «Beklager.»

«Da har vi et problem,» sa gnomen lavt.

«Vi kan gi deg noe annet,» sa Ronny ivrig. «Jeg vedder på at DeMonsene har massevis av greier, du kan bare velge når vi kommer oss inn i hvelvet!»

Det var feil ting å si. Klotak rødmet av sinne.

«Jeg er ingen tyv, gutt! Jeg prøver ikke å tilvende meg skatter jeg er uten rett til!»

«Sverdet er vårt –»

«Det er det ikke,» sa gnomen.

«Vi er griffinger, og det tilhørte Gudrik Griffing –»

«Og før det var Griffings, hvem tilhørte det da?» sa gnomen og satte seg opp i stolen.

«Ingen,» sa Ronny, «det ble smidd spesielt for han, ble det ikke det?»

«Nei!» freste gnomen sint og hyttet med en lang finger mot Ronny. «Trollmannsarrogansen igjen! Sverdet tilhørte Ragnok den første, Gudrik Griffing tok det fra ham! Det er en av våre tapte skatter, et mesterverk av gnomisk kunst! Det tilhører gnomene! Sverdet er prisen for min hjelp, det er ikke mer å diskutere!»

Klotak glodde olmt på dem. Harry kikket på de to andre, og så sa han: «Vi trenger å snakke sammen om dette, Klotak, hvis det er greit. Kan du gi oss et par minutter?»

Gnomen nikket surt.

Nede i den tomme stua gikk Harry bort til peisen og ble stående der med rynket panne og grunne på hva de skulle gjøre. Bak ham sa Ronny: «Han bare tuller. Vi kan jo ikke gi'n det sverdet.»

«Er det sant?» spurte Harry Hermine. «Stjal Griffing det?»

«Jeg vet ikke,» sa hun hjelpeløst. «Trollmannshistorien glir jo ofte nokså lett henover hva trollmennene har gjort mot andre magiske raser, men jeg har aldri sett noe som tyder på at Griffing stjal sverdet.»

«Det er sikkert bare en sånn gnomhistorie,» sa Ronny, «om åssen trollmenna støtt skal prøve å ta rotta på dem. Vi får være glad'n ikke ville ha en av tryllestavene våre.»

«Gnomer har god grunn til å mislike trollmenn, Ronny,» sa Hermine. «De har fått brutal behandling opp gjennom tidene.»

«Gnomer er'ke akkurat søte små pusekaniner, de heller, da,» sa Ronny. «De har drept temmelig mange av oss. De har brukt skitne knep, de òg.»

«Men å krangle med Klotak om det er hans rase eller vår som er falskest og mest brutal, gjør ham neppe mer oppsatt på å hjelpe oss, tror du vel?»

Det ble en pause mens de prøvde å komme på en utvei. Harry så ut av vinduet på Noldus' grav, hvor Lulla akkurat holdt på å ordne noen blomstrende strandrisper i et syltetøyglass ved gravsteinen.

«OK,» sa Ronny, og Harry snudde seg mot ham. «Hva syns dere om dette? Vi sier til Klotak at vi trenger sverdet til vi kommer inn i hvelvet, men etter det kan han få det. Det ligger et falskt et der, ikke sant? Så bytter vi bare om på dem og gir ham det falske.»

«Ronny, da, han ville se forskjell på dem bedre enn vi kunne!» sa Hermine. «Det var jo han som oppdaget at det hadde skjedd en forbytning!»

«Jo da, men vi kunne stikke av før det går opp for'n –»

Han krympet seg under blikket hun sendte ham.

«Det der er rett og slett usselt,» sa hun. «Å be ham om hjelp, og så svindle ham? Og så lurer du på hvorfor gnomer ikke liker trollmenn, Ronny?»

Ronny var blitt rød på ørene.

«Nei vel, nei vel, da! Det var det eneste jeg kunne komme på! Hva er din løsning, da?»

«Vi må tilby ham noe annet, noe som er like verdifullt.»

«Kjempesmart. Jeg stikker og henter et av de andre gnomsmidde sverdene vi har, jeg, så kan du pakke det inn.»

Det ble taust igjen. Harry var sikker på at gnomen ikke ville godta noe annet enn sverdet, selv om de hadde hatt noe like verdifullt å tilby ham. Men sverdet var altså deres ene, uunnværlige våpen mot malacruxene.

Han lukket øynene et øyeblikk og lyttet til bruset fra havet. Tanken på at Griffing skulle ha stjålet sverdet, var vond å svelge. Han hadde alltid vært så stolt av å være en griffing; Griffing hadde vært gompenes forsvarer, trollmannen som hadde lagt seg ut med fullblodselskerne i Smygard …

«Tenk om han lyver,» sa han og åpnet øynene igjen. «Klotak, altså. Kanskje Griffing ikke stjal sverdet. Hvordan vet vi at gnomversjonen av historien er riktig?»

«Spiller det noen rolle?» spurte Hermine.

«For hvordan det føles, så,» sa Harry.

Han trakk pusten dypt.

«Vi sier at han kan få sverdet etter at han har hjulpet oss inn i hvelvet – men vi passer på å ikke si akkurat *når* etterpå.»

Et flir spredde seg sakte over fjeset til Ronny. Men Hermine så forskrekket ut.

«Men Harry, vi kan ikke –»

«Han *kan* få det,» fortsatte Harry, «når vi har brukt det på alle malacruxene. Jeg skal sørge for at han får det. Jeg skal holde ord.»

«Men det kan jo ta årevis!» sa Hermine.

«Jeg vet det, men *han* behøver jo ikke å få vite det. Det er ikke å lyve … egentlig.»

Han møtte blikket hennes med en blanding av tross og skam. Han husket ordene som hadde stått hogd inn over porten til Nurmengard: *For det felles beste*. Han skjøv tanken fra seg. Hvilket annet valg hadde de?

«Jeg liker det ikke,» sa Hermine.

«Ikke jeg heller, noe særlig,» innrømmet Harry.

«Vel, jeg syns det er sjennialt,» sa Ronny og reiste seg igjen. «Kom, så går vi og sier det til'n.»

Inne på det minste soverommet igjen la Harry fram tilbudet og passet omhyggelig på ikke å angi noe bestemt tidspunkt for overtakelsen av sverdet. Hermine sto og skulte i golvet mens han gjorde det, irriterende nok, og Harry var redd for at hun skulle avsløre det hele. Men Klotak hadde ikke øyne for andre enn Harry.

«Da har jeg ditt ord, Harry Potter, på at du vil gi meg Griffingsverdet hvis jeg hjelper deg?»

«Ja,» sa Harry.

«Det gir vi hverandre hånden på,» sa gnomen og rakte fram sin.

Harry tok imot den. Han lurte på om disse svarte øynene kunne skjelne noen baktanker i hans egne. Men Klotak slapp hånden hans, slo begge sine sammen med et klask og sa: «Se så! Da begynner vi.»

Det var som å skulle planlegge innbruddet i departementet om igjen. Som arbeidsrom brukte de det minste soverommet, som etter Klotaks ønske ble holdt i halvmørke.

«Jeg har bare vært i familien DeMons’ hvelv én gang,» fortalte gnomen, «og det var da jeg fikk beskjed om å legge det falske sverdet der. Det er et av de aller eldste kamrene. De eldste trollmannsslektene lagrer sine skatter på det underste planet, hvor hvelvene er størst og best beskyttet …»

Rommet var nærmest et kott, men der inne ble de værende i timevis av gangen. Sakte tøyde dagene seg til uker. Det var problem etter problem å finne løsninger på, ikke minst at forrådet deres av polyksir nærmet seg slutten.

«Egentlig er det bare nok igjen til én av oss,» sa Hermine og holdt den muddertykke miksturen opp mot lyset.

«Det holder,» sa Harry, som var opptatt med å studere Klotaks håndtegnede kart over de dypeste gangene.

De andre i Skjellhuset kunne vanskelig unngå å legge merke til at noe foregikk, nå som Harry, Ronny og Hermine bare dukket opp til måltidene. Ingen stilte spørsmål, selv om Harry ofte merket Rulles tankefulle, bekymrede blikk på dem ved bordet.

Jo mer tid de tilbragte sammen, jo klarere ble det for Harry at han ikke likte gnomen noe større. Klotak var uventet blodtørstig, lo av tanken på mindreverdige skapningers smerte og så direkte ut til å glede seg over muligheten for at de måtte skade andre trollmenn for å komme til DeMons-hvelvet. Han merket at de andre to delte motviljen, men ingen sa noe om det: De trengte Klotak.

Det var så vidt gnomen ville spise sammen med de andre. Selv etter at beina var bra igjen, fortsatte han å be om å få maten servert på rommet, slik som Olivander, som fremdeles var svært svak, helt til Rulle (etter et raseriutbrudd fra Fleur) gikk opp til ham og sa at dette ikke kunne fortsette. Deretter spiste Klotak med de andre rundt det stappfulle bordet, men nektet å spise den samme maten og forlangte i stedet klumper av rått kjøtt, røtter og diverse sopp.

Harry følte at det var hans ansvar; det var tross alt han som hadde insistert på at gnomen skulle bli værende i Skjellhuset så han fikk spurt ham ut. Ja, det var hans feil at hele Wiltersen-familien var blitt drevet på flukt, og at Rulle, Fred, Frank og herr Wiltersen ikke lenger kunne jobbe.

«Jeg er lei for det,» sa han til Fleur en hustrig aprilkveld mens han hjalp henne med middagen. «Det var ikke meningen at *du* skulle behøve å ta deg av alt dette.»

Hun hadde akkurat satt i gang noen kniver med å skjære biffer til Klotak og Rulle, som hadde begynt å like kjøttet sitt blodig etter sammenstøtet med Vargar. Mens knivene snittet i vei bak henne, så han det nokså irritable uttrykket lysne.

«'Arri, du redde min søsters liv; jeg glemme ikke.»

Dette var jo strengt tatt ikke riktig, men Harry bestemte seg for å la være å nevne at Gabrielle aldri hadde vært i virkelig fare.

«Men ihvertifall,» fortsatte Fleur og pekte med staven på en sauskjele på komfyren, som begynte å putre umiddelbart, «så dra 'err Olivander til tant Myrre nå i kveld. Da blire alltinge så mye enklér. Den gnåm,» hun skulte litt, «kan flytte ned, og dy og Ronny og Tommy kan ta det rome.»

«Det gjør ikke noe for oss å sove i stua,» sa Harry. Han visste at Klotak ville se nokså surt på å sove på sofaen, og en vesentlig del av planen gikk ut på å holde Klotak fornøyd. «Ikke tenk på oss.» Da hun prøvde å protestere, fortsatte han: «Du blir snart kvitt Ronny og Hermine og meg også. Vi behøver ikke å bli her stort lenger.»

«Men hva dy mene?» sa hun og rynket pannen, med staven rettet mot en kasserolle som nå hang og svevde i lufta. «Natyrligvis dy må ikke dra 'erifra. 'Er du ere trigg!»

Hun så omtrent akkurat ut som fru Wiltersen da hun sa det, og han var glad for at bakdøra gikk opp akkurat da, og Lulla og Tommy kom inn, med håret fuktig av yrregnet utenfor og armene fulle av drivved.

«… og ørsmå ører,» sa Lulla, «omtrent som en flodhest, sier pappa, bare fiolette og hårete. Og hvis du vil kalle på dem, må du nynne – de liker best en vals, men ikke for rask …»

Tommy trakk brydd på skuldrene til Harry idet han fulgte etter Lulla videre til den kombinerte stua og spisestua, hvor Ronny og Hermine akkurat dekket på til middag. Harry grep sjansen til å unnslippe Fleurs spørsmål ved å gripe to mugger gresskarsaft og følge etter.

«… og hvis du kommer hjem til oss noen gang, skal jeg vise deg hornet, pappa har skrevet og fortalt meg om det, men jeg har ikke sett det ennå, for dødseterne tok meg på Galtvort-ekspressen, så jeg kom ikke hjem til jul,» sa Lulla, mens hun og Tommy tente opp i peisen.

«Lulla,» sa Hermine borte fra bordet, «vi har jo sagt at det hornet eksploderte. Det kom fra en dunderunt, ikke noen krøllhornet snørkjuke –»

«Nei, det var helt sikkert et snørkjukehorn,» sa Lulla uforstyrret. «Det sa pappa. Det har nok grodd ut igjen nå, de leger seg selv, nemlig.»

Hermine ristet på hodet og fortsatte å legge ut gafler. Øverst i trappa kom Rulle til syne med en koffert og herr Olivander. Stavmakeren så fremdeles svært skrøpelig ut og klynget seg til Rulles arm på veien nedover.

«Jeg kommer til å savne Dem, herr Olivander,» sa Lulla og kom bort til den gamle mannen.

«Og jeg deg, vennen min,» sa Olivander og klappet henne på skulderen. «Du var en stor hjelp og støtte for meg på det skrekkelige stedet.»

«*Au revoir*, 'err Olivander,» sa Fleur og kysset ham på begge kinn. «Og De kanskje kan gjøre meg tjenest og lever' en pakke til Rylles tant Myrre? Jeg aldri fikk gitt tilbak henne sin tiara.»

«Det skal være meg en ære,» sa Olivander med et lite bukk, «det minste jeg kan gjøre som takk for all deres gjestfrihet.»

Fleur fant fram en slitt fløyelseske, åpnet den og viste innholdet til stavmakeren. Der lå tiaraen og glitret og strålte i lyset fra den lavthengende lampa.

«Månesteiner og diamanter,» sa Klotak, som hadde kommet smygende inn uten at Harry hadde merket det. «Lagd av gnomer, om jeg ikke tar feil?»

«Og betalt av trollmenn,» sa Rulle stillferdig. Gnomen sendte ham et blikk som var fordektig og utfordrende på samme tid.

Kraftige vindkast røsket i vinduene da Rulle og herr Olivander forsvant ut i natta. Resten av dem klemte seg sammen rundt bordet, så tett at det var så vidt de kunne bevege seg, og begynte å spise. Ilden sprakte og danset i peisen ved sida av dem. Harry la merke til at Fleur bare lekte med maten og skottet mot vinduet annethvert minutt; men Rulle kom tilbake før de var ferdige med første rett. Det lange håret hans var bustete av vinden.

«Alt i orden,» sa han til Fleur. «Olivander er på plass, og muttern og fattern ber meg hilse. Skal hilse masse fra Gulla. Murre holder på å gå på veggen av Fred og Frank, som har startet en ugleordregeskjeft på bakrommet. Men hun ble glad da hun fikk tilbake tiaraen. Hun sa hun trodde vi hadde stjålet den.»

«Ah, din tant, 'yn er så *charmante*,» sa Fleur grettent. Hun viftet med staven; de skitne tallerknene svevde til værs og stablet seg i lufta, og så grep hun stabelen og marsjerte ut.

«Pappa har lagd en tiara, han òg,» skjøt Lulla inn. «Vel, ikke egentlig en tiara, forresten; mer en krone.»

Ronny møtte Harrys blikk og flirte. Harry visste han tenkte på det latterlige hodeplagget de hadde sett da de besøkte Xenofilius.

«Han prøver å gjenskape Ravnklos tapte diadem, nemlig. Han tror han har greid å finne de fleste av hovedelementene nå. Det som virkelig gjorde forskjell, var da han satte på snurretvistvingene –»

Det kom et smell fra ytterdøra, og alles hoder svingte ditover. Fleur kom skremt løpende ut fra kjøkkenet; Rulle for opp med staven rettet mot døra, og Harry, Ronny og Hermine gjorde det samme. Klotak gled lydløst under bordet og forsvant.

«Hvem er det?» ropte Rulle.

«Det er meg, Remus Johannes Lupus!» ropte en stemme gjennom den hylende vinden. Harry kjente et stikk av frykt – hva var det som hadde hendt? «Jeg er en varulv, gift med Nymfadora Dult, og du, lønndomsholderen for Skjellhuset, ga meg adressen og ba meg komme hvis det ble krise!»

«Lupus,» mumlet Rulle og løp til døra og rev den opp.

Lupus falt inn over terskelen. Han var innhyllet i en reisekappe; ansiktet var hvitt, det grånende håret forblåst. Han rettet seg opp og så seg om i rommet for å sjekke hvem som var der, og så ropte han: «Det ble en gutt! Vi har kalt ham Teodor, etter Doras far!»

Hermine hylte.

«Hv –? Dult – har Dult fått barnet?»

«Ja, ja, hun har fått barnet!» ropte Lupus. Fra hele bordet kom det begeistrede utbrudd og lettede sukk; både Hermine og Fleur hvinte «Gratulerer!» og Ronny sa «Jøsses – en baby!» som om han aldri noensinne hadde hørt om noe liknende.

«Ja – ja – en gutt,» sa Lupus igjen og virket helt omtåket av sin egen lykke. Han strenet rundt bordet og slo armene om Harry, og det var som om scenen i Grimolds plass aldri hadde funnet sted.

«Vil du være gudfar?» sa han da han slapp Harry.

«J-jeg?» stammet Harry.

«Ja, hvem ellers? Dora er helt enig, ingen bedre –»

«Jeg – ja – jøss –»

Harry var overveldet, forbløffet, begeistret; og nå løp Rulle for å hente vin, og Fleur overtalte Lupus til å bli og skåle.

«Jeg kan ikke bli lenge, jeg må tilbake,» sa han og strålte mot dem alle; han virket mange år yngre enn Harry noen gang hadde sett ham. «Takk, takk, Rulle.»

Rulle hadde snart fylt alle glass, og alle reiste seg og løftet dem i en skål.

«Skål for Teodor Remus Lupus,» sa Lupus, «en stor trollmann i sin vorden!»

«'Vem 'an likne på?» spurte Fleur.

«Jeg syns han likner på Dora, men hun sier han likner på meg. Ikke stort til hår. Det så svart ut da han ble født, men jeg kan banne på at det er blitt rødt bare på den siste timen. Han er sikkert blond før jeg kommer tilbake. Andromeda sier at håret til Dult begynte å skifte farge fra den dagen hun ble født.» Han tømte glasset. «Å, ja vel da, bare en liten en,» la han til, smilende fra øre til øre, da Rulle ville fylle opp.

Vinden røsket i det lille huset, peisbålet sprakte og danset, og snart hadde Rulle åpnet en ny flaske vin. Det var som om denne nyheten fra Lupus hadde fått dem ut av seg selv og en kort stund fått dem til å glemme beleiringstilstanden de var i; nytt om nytt liv virket oppløftende. Det var visst bare gnomen som var uberørt av den plutselige feststemningen, og etter en stund smatt han tilbake til soverommet hvor han nå tronte alene.

Harry trodde han var den eneste som hadde lagt merke til det, før han så at Rulles blikk også fulgte gnomen opp trappa.

«Nei … nei … nå må jeg virkelig tilbake,» sa Lupus omsider og takket nei til tilbudet om enda et glass vin. Han kom seg på beina og slo reisekappen om seg igjen. «Adjø, adjø – jeg skal prøve å ta med noen bilder om noen dager – alle blir så glade når jeg kan hilse fra dere –»

Han kneppet kappen og tok avskjed, klemte kvinnene og tok mennene i hånden og strålte like sterkt da han forsvant ut i den stormende natta.

«Gudfar, du, Harry!» sa Rulle mens de hjalp til å rydde av bordet og gikk sammen ut på kjøkkenet. «Virkelig en ære! Gratulerer!»

Idet Harry satte fra seg de tomme glassene han bar på, trakk Rulle døra igjen bak seg og stengte ute de høylytte stemmene til de andre, som fortsatte å feire selv om Lupus hadde gått.

«Jeg ville faktisk ha et ord med deg alene, Harry. Det har ikke vært helt lett, i et hus som er så fullt av folk.»

Han nølte litt.

«Dere planlegger et eller annet sammen med Klotak.»

Det var en påstand, ikke et spørsmål, og Harry brydde seg ikke med å nekte. Han bare så på Rulle og ventet.

«Jeg kjenner gnomer,» sa Rulle. «Jeg har jobbet for Flirgott helt siden jeg sluttet på Galtvort. Så langt det kan finnes vennskap mellom trollmenn og gnomer, har jeg gnomvenner – eller iallfall gnomer jeg kjenner godt, og liker.» Han nølte igjen. «Harry, hva er det du er ute etter fra Klotak, og hva har du lovet ham til gjengjeld?»

«Det kan jeg ikke fortelle deg,» sa Harry. «Beklager, Rulle.»

Kjøkkendøra bak dem gikk opp; det var Fleur som ville inn med flere tomme glass.

«Vent,» sa Rulle. «Bare et øyeblikk.»

Hun rygget ut, og han lukket døra igjen.

«Da må jeg si deg én ting,» fortsatte Rulle. «Hvis du har slått av noen slags handel med Klotak, og spesielt hvis den handelen involverer skatter, må du være utrolig påpasselig. Gnomers forestillinger om eierskap, betaling og gjengjeld er ikke som menneskers.»

Harry merket en liten iling av ubehag, som om en liten slange hadde rørt seg inni ham.

«Hva mener du med det?» spurte han.

«Vi snakker om en helt annen art vesener,» sa Rulle. «Samhandling mellom gnomer og mennesker har vært anstrengt i århundrer – men det vet du jo fra magihistorien. Det har vært feil på begge sider, jeg ville aldri påstå at trollmennene har vært uskyldsrene. Men blant visse gnomer, og kanskje spesielt dem i Flirgott, hersker det en forestilling om at trollmenn ikke er å stole på i saker som gjelder gull og skatter – at de ikke har respekt for gnomeierskap.»

«Jeg respekterer –,» begynte Harry, men Rulle ristet på hodet.

«Du skjønner ikke dette, Harry. Ingen kan skjønne det hvis de ikke har levd tett på gnomer. For en gnom er den sanne og egentlige eieren av en gjenstand, ikke den som har kjøpt den, men den som har lagd den. Sett med gnomøyne tilhører enhver gnomlagd gjenstand rettmessig dem.»

«Men hvis den ble kjøpt –»

«– vil de betrakte den som midlertidig utleid til den som betalte. Dermed har de også store vansker med å godta at en gjenstand kan gå fra trollmann til trollmann. Du så fjeset til Klotak da tiaraen passerte under nesa på ham. Det likte han ikke. Jeg tror han mener, som de mest ytterliggående av dem, at den burde vært gitt tilbake til gnomene da den opprinnelige kjøperen døde. De ser på vår skikk med å beholde gnomlagde ting, og la dem gå fra trollmann til trollmann uten ytterligere betaling, som ikke stort bedre enn tjuveri.»

Harry begynte å få en illevarslende følelse; han lurte på om Rulle visste mer enn han sa.

«Alt jeg sier, Harry, er at du må være ytterst forsiktig med hva du lover en gnom,» sa Rulle. «Det ville vært bedre å bryte seg inn i Flirgott enn å gå tilbake på et løfte til en gnom.»

«Å ja,» sa Harry da Rulle åpnet døra, «ja vel, ja. Takk. Det skal jeg sannelig huske på.»

Da han fulgte etter Rulle tilbake til de andre, tenkte han med et skjevt smil – sikkert på grunn av vinen han hadde drukket – at han var på god vei

til å bli en like vørdsløs gudfar for Teodor Lupus som Sirius Svaart hadde vært for ham.

KAPITTEL TJUESEKS

FLIRGOTT

Planene var lagt, forberedelsene ferdige. I et lite glass på peishylla på det minste soverommet lå et enkelt, stritt, svart hår de hadde plukket fra genseren Hermine hadde hatt på seg i Malfanghus.

«Og dessuten bruker du jo hennes egen stav,» sa Harry og nikket mot valnøttstaven, «så jeg tenker du kommer til å virke temmelig overbevisende.»

Hermine tok opp staven, men så ut som om hun var redd for at den skulle stikke eller bite henne.

«Å, jeg avskyr denne tingesten,» sa hun lavt. «Virkelig avskyr den. Den kjennes helt feil, jeg får den ikke til å virke ordentlig … den føles som en bit av *henne*.»

Harry kunne ikke la være å huske hvordan Hermine hadde blåst av *hans* motvilje mot slåpetornstaven; hun hadde insistert på at det var innbilning når den ikke funket så godt som hans egen og sagt at det bare var et spørsmål om øvelse. Men han brukte ikke hennes egne formaninger mot henne – kvelden før det planlagte angrepet på Flirgott var antakelig ikke det rette øyeblikket til å få henne på bakbeina.

«Men den hjelper sikkert til å føle deg inn i rollen,» mente Ronny. «Tenk på hva den staven har gjort!»

«Det er jo akkurat det!» sa Hermine. «Det er denne staven som torturerte moren og faren til Nilus, og gud vet hvor mange andre! Den staven som drepte Sirius!»

Det hadde ikke Harry tenkt på. Han kikket ned på staven og merket en brutal trang til å knekke den, kappe den i to med Griffing-sverdet, som sto opp mot veggen like ved ham.

«Jeg savner *min* stav, jeg,» sa Hermine trist. «Jeg skulle ønske herr Olivander kunne lagd en ny en til meg òg.»

Herr Olivander hadde sendt Lulla en ny stav tidligere på dagen, så i øyeblikket var hun ute på plenen i ettermiddagssolskinnet og prøvde ut hva den kunne. Tommy, som var blitt fratatt sin av hukerne, var et nokså dystert publikum.

Harry kikket ned på hagtornstaven som en gang hadde tilhørt Draco Malfang. Det hadde vært en gledelig overraskelse å merke at den funket minst like bra for ham som Hermines hadde gjort. Han tenkte på det Olivander hadde fortalt dem om tryllestavenes virkemåte og trodde han skjønte hva Hermines problem var: Hun hadde ikke vunnet stavens lojalitet, fordi hun ikke personlig hadde tatt den fra Bellatrix.

Soveromsdøra gikk opp, og Klotak kom inn. Harry strakte seg instinktivt etter hjaltet og trakk sverdet inntil seg, men angret med det samme: Han så at gnomen hadde lagt merke til det. For å dekke over det pinlige øyeblikket sa han: «Vi har drevet og sjekket de siste forberedelsene, Klotak. Vi har sagt til Rulle og Fleur at vi drar i morgen, og at de ikke skal stå opp for å se oss vel av sted.»

Det siste hadde de sagt klart fra om, for Hermine måtte forvandle seg til Bellatrix før avreise, og jo mindre Rulle og Fleur visste eller kunne gjette om hva de hadde tenkt, jo bedre. De hadde også sagt fra om at de ikke kom tilbake. Puddelmanns gamle telt hadde de mistet den kvelden hukerne tok dem, så Rulle lånte dem et annet, som nå lå nedpakket i perlepungen. Det hadde gjort dypt inntrykk på Harry at Hermine hadde greid å holde den unna hukerne ved simpelthen å stappe den i sokken.

Han visste han kom til å savne Rulle og Fleur og Lulla og Tommy, for ikke å snakke om all hjemlig komfort de hadde nytt godt av de siste ukene, men han så likevel fram til å slippe bort fra det trange Skjellhuset. Han var lei av å prøve å sikre at de ikke ble overhørt, lei av å sitte innestengt på et ørlite, mørkt soverom. Fremfor alt gledet han seg til å bli ferdig med

Klotak. Akkurat når og hvordan de skulle slippe fra gnomen uten å gi ham sverdet, var riktignok et spørsmål han ennå ikke hadde funnet noe svar på. Det hadde vist seg umulig å avgjøre det, siden gnomen sjelden lot Harry, Ronny og Hermine være alene i mer enn fem minutter. «Muttern kunne lært litt av han der,» knurret Ronny, da han hadde sett de lange gnomfingrene dukke opp rundt en dørkarm mange nok ganger. Med advarselen fra Rulle i fersk erindring var det lett å tenke seg at Klotak var på utkikk etter mulig muffens. Hermine var så fnysende forarget over det planlagte lureriet at Harry hadde gitt opp å spørre henne til råds om hvordan; og i de få Klotak-frie øyeblikkene de hadde fått stjålet seg til, hadde Ronny ikke greid å komme på noe bedre enn: «Vi får vel bare ta det som det kommer.»

Harry sov dårlig den natta. Utpå morgenkvisten ble han liggende våken og tenke tilbake på hvordan han hadde følt seg natta før de hadde infiltrert Magidepartementet, og han husket det som målbevissthet, nesten opphisselse. Men nå var det stikk av engstelse og nagende tvil han kjente. Han kunne ikke riste av seg en frykt for at allting kom til å gå galt. Han prøvde å berolige seg selv med at planen var god, at Klotak visste hva de sto overfor, at de var godt forberedt på alle problemer som kunne ventes å dukke opp, og likevel var han urolig. Et par ganger hørte han Ronny røre på seg og var sikker på at han også var våken, men Tommy sov også i stua, så Harry sa ingenting.

Det var en lettelse da klokka ble seks og de kunne komme seg opp av soveposene, kle på seg i halvmørket og snike seg ut i hagen, hvor de hadde avtalt å møte Hermine og Klotak. Det var hustrig i grålysningen, men det var blitt mai og blåste iallfall ikke. Harry tittet opp på stjernene som fremdeles glitret blekt mot den mørke himmelen, og lyttet til havet som vasket fram og tilbake mot klippeveggen. Det var en lyd han kom til å savne.

Små, grønne skudd trengte opp av den røde jorda på Noldus' grav; innen et år kom hele haugen til å være dekket av blomster. Den hvite steinen med nissens navn på hadde allerede rukket å bli en anelse værbitt. Han så nå at de neppe kunne funnet et vakrere sted å legge Noldus til hvile, men tanken på å forlate ham var så trist at det nesten gjorde vondt.

Nå som han sto og så ned på graven, måtte han enda en gang lure på hvordan nissen hadde visst hvor han skulle dra og redde dem. Fingrene grep åndsfraværende til den lille pungen om halsen og kjente gjennom skinnet det takkete speilskåret hvor han hadde vært så sikker på at han så Humlesnurrs øye. Så hørte han en dør bli åpnet og snudde seg.

Bellatrix DeMons kom gående fort over plenen mot dem, i følge med Klotak. På veien stappet hun den lille perlepungen i innerlomma på enda en av de gamle kuttene de hadde hatt med seg helt fra Grimolds plass. Enda Harry godt visste at det bare var Hermine, kunne han ikke holde tilbake en frysning av avsky. Hun var høyere enn ham; det lange, svarte håret bølget nedover ryggen, og de tunge øynene møtte hans med et foraktelig blikk; men så sa hun noe, og da kunne han høre Hermine gjennom den lave Bellatrix-stemmen.

«Hun smakte *redselsfullt* – verre enn guflerot! Vel, Ronny, kom hit, så skal jeg ta meg av deg.»

«OK, men husk at jeg ikke liker å ha for langt skjegg –»

«Herregud, Ronny, det dreier seg ikke om noen skjønnhetskonkurranse, da –»

«Det er'ke det, det kommer bare i veien! Og så vil jeg helst ha nesa litt kortere, prøv å få'n sånn som'n var sist.»

Hermine sukket og gikk mumlende i gang med å forvandle ulike sider av Ronnys utseende. Han skulle utstyres med en helt ny, falsk identitet, i tillit til at Bellatrix' onde aura ville være beskyttelse nok. Harry og Klotak derimot skulle skjule seg under usynlighetskappen.

«Se så,» sa Hermine. «Hvordan syns du han ser ut, Harry?»

Det var så vidt mulig å skjelne Ronny under forkledningen, men bare fordi han kjente ham så godt, tenkte Harry. Håret hans var nå langt og bølgende, han hadde tett, brun bart og skjegg, ingen fregner, kort, bred nese og tunge øyebryn.

«Vel, ikke min type, akkurat, men han holder,» sa Harry. «Skal vi dra?»

Alle tre så seg tilbake på Skjellhuset, der det lå mørkt og stille under de falmende stjernene. Så snudde de seg og begynte å gå ut mot steingjerdet ute på pynten, hvor Fidelius-heksingen opphørte, og det var mulig å

eksivere. Da de hadde gått ut av porten, sa Klotak: «Det er best jeg klatrer opp nå, Harry Potter, ja?»

Harry bøyde seg, og gnomen klatret opp på ryggen og holdt seg fast med hendene om halsen hans. Det var ikke det at han var så tung, men Harry mislikte både følelsen av å ha ham der, og den forbausende styrken i grepet hans. Hermine trakk opp usynlighetskappen av pungen og kastet den over dem begge.

«Flott,» sa hun og bøyde seg ned for å sjekke føttene til Harry. «Ingenting å se. Da drar vi.»

Harry snurret rundt med Klotak på skuldrene og konsentrerte seg fullt og helt om *Den lekke heksekjel*, vertshuset som var inngangen til Diagonallmenningen. Gnomen strammet grepet ytterligere idet de forsvant inn i det knugende mørket, men noen sekunder etter kjente Harry asfalt under føttene og åpnet øynene på fortauet i Charing Cross Road. Der myldret det av gomper, alle med morgenstundens mismot i blikket, og uten anelse om at den lille puben fantes.

Baren i *Den lekke heksekjel* var nesten folketom. Tom, den krumbøyde og tannløse verten, sto bak disken og polerte glass. Innerst i en krok satt et par heksemestere og mumlet, men de trakk seg helt inn i skyggene straks de hadde kastet et blikk på Hermine.

«Fru DeMons,» mumlet Tom og nikket servilt da Hermine gikk forbi.

«God morgen,» sa Hermine. Da Harry smøg seg etter, med Klotak på ryggen under kappen, så han det overraskede uttrykket til barmannen.

«For høflig,» hvisket han i øret på Hermine da de kom ut i den ørlille bakgården. «Du må huske på å behandle folk som dritt!»

«OK, OK!»

Hun trakk opp Bellatrix’ stav og kakket på en murstein i den anonyme muren foran dem. Straks begynte steinene å snurre og svirre; midt på muren dukket det opp et hull, som vokste seg større og større og endte som en porthvelving inn til den smale, brolagte gata som var Diagonallmenningen.

Det var stille; butikkene hadde knapt rukket å åpne, og det var nesten ikke folk å se. Den buktende, brolagte gata var nokså forandret fra det travle mylderet Harry husket fra sitt første besøk for så mange år siden, rett før

han begynte på Galtvort. Flere butikker var stengt og gjenspikret, men til gjengjeld hadde det åpnet flere nye siden sist, disse med vareutvalg tilpasset svartekunstene. Harrys eget ansikt glante ut på ham fra plakater som var klistret opp på mange av vinduene, samtlige med overskriften *Uønsket element nr. 1*.

I mange av døråpningene krøp det sammen fillete mennesker. Han hørte dem klynke til de få forbipasserende, tigge om litt gull og insistere på at de virkelig var trollmenn. En mann hadde en blodig bandasje over det ene øyet.

Da de begynte å gå innover gata, fikk tiggerne øye på Hermine, og det var som om de smeltet bort, trakk hetta ned over ansiktet og forsvant det forteste de kunne. Hermine så spørrende etter dem, til mannen med den blodige bandasjen stilte seg sjanglende i veien for henne.

«Ungene mine!» brølte han og pekte på henne. Stemmen var høy og sprukken; han lød helt fra seg. «Hvor er ungene mine? Hva har han gjort med dem? Du vet det – *du vet det*!»

«Jeg – nei, faktisk –,» stammet Hermine.

Mannen kastet seg mot henne og grep etter strupen hennes, men i det samme, med et smell og et blaff av rødt lys, ble han slengt baklengs og landet bevisstløs på bakken. Der sto Ronny med staven på strak arm og et sjokkert uttrykk bakom skjegget. Ansikter kom til syne i vinduene på begge sider av gata. En liten klynge tydelig velstående forbipasserende trakk kuttene tettere om seg og satte opp farten til sakte trav for å slippe å bli innblandet.

Deres entré i Diagonallmenningen kunne vanskelig vært mer påfallende. Et øyeblikk lurte Harry på om det ikke ville være bedre å forsvinne straks og prøve å spekulere ut en bedre plan. Men før de rakk å røre seg eller diskutere, var det noen som ropte bak dem.

«Men er det ikke fru DeMons!»

Harry snurret rundt, og Klotak strammet taket om halsen hans. En høy, tynn trollmann med lang, spiss nese og en manke av grått, bustete hår kom travende mot dem.

«Det er Trassel,» hveste gnomen i øret på Harry, men der og da var ikke Harry i stand til å komme på hvem Trassel var. Hermine hadde ranket seg i sin fulleste høyde og sa, med all den forakt hun kunne prestere: «– og hva vil du?»

Trassel bråstoppet, tydelig krenket.

«*Han er også en dødseter!*» åndet Klotak, og Harry smøg seg bort til Hermine og gjentok dette i øret på henne.

«Jeg ville bare hilse på,» sa Trassel kjølig, «men hvis jeg ikke er velsett …»

Nå kjente Harry igjen stemmen: Trassel var en av de dødseterne som var blitt tilkalt til Xenofilius' hus.

«Nei da, nei, langt ifra, Trassel,» sa Hermine fort og prøvde å glatte over feilen. «Står til?»

«Vel, jeg må innrømme at det overrasker meg å se deg ute, Bellatrix.»

«Å? Hvordan det?» spurte Hermine.

«Vel,» Trassel hostet litt, «jeg hadde *hørt* at alle dere i Malfanghus hadde husarrest etter … ah, *flukten*.»

Harry satte hele sin vilje inn på at Hermine ikke måtte miste hodet. Hvis dette var sant, og Bellatrix ikke fikk være ute blant folk –

«Mørkets herre tilgir dem av sine tjenere som har tjent ham troest,» sa Hermine med en fabelaktig imitasjon av Bellatrix' mest hovmodige mine. «Kanskje din stjerne hos ham ikke er så høy som min, Trassel.»

Det virket som dødseteren ble støtt, men også mindre mistenksom. Han kikket ned på mannen Ronny nettopp hadde lamslått.

«Hvordan krenket den deg, den der?»

«Det kan være det samme, den kommer ikke til å gjøre det igjen,» sa Hermine kjølig.

«Enkelte av disse stavløse kan være brysomme,» sa Trassel. «Så lenge de ikke gjør noe verre enn å tigge, har jeg ingen innvendinger, men i forrige uke var det faktisk en av dem som ba meg gå i forbønn for henne i departementet! *'Jeg er en heks, jeg er en heks, bare la meg få bevise det for Dem!'*,» imiterte han med pipestemme. «Som om jeg ville gi henne *min*

stav! – Forresten,» sa han nysgjerrig, «hvem sin stav er det *du* bruker for tida, Bellatrix? Jeg hørte at din egen ble –»

«Jeg har staven min her,» sa Hermine kaldt og holdt opp staven til Bellatrix. «Jeg vet ikke hva slags rykter du hører på, Trassel, men du er sørgelig feilinformert.»

Trassel ble tydeligvis litt bestyrtet og snudde seg mot Ronny i stedet.

«Hvem er vennen din? Jeg tror ikke jeg kjenner ham.»

«Dette er Dragomir Despir,» sa Hermine; de hadde bestemt seg for at en ikke-eksisterende utlending var den tryggeste forkledningen for Ronny. «Han snakker svært dårlig engelsk, men sympatiserer med målene til Mørkets herre. Han har reist helt fra Transilvania for å studere det nye regimet.»

«Å jaså? Gleder meg, Dragomir.»

«Glede seg, ja,» sa Ronny og rakte ut hånden.

Trassel tok imot den med to fingre, som om han var redd for å bli skitten.

«Så hva bringer deg og din … ah, sympatiserende venn til Diagonallmenningen så tidlig på morgenen?» spurte Trassel.

«Jeg må en tur i Flirgott,» sa Hermine.

«Akk, samme her,» sa Trassel. «Gull, det usle gull! Vi kan ikke leve uten, men jeg må tilstå at jeg beklager sterkt at vi skal være nødt til å menge oss med våre langfingrede venner.»

Harry kjente Klotaks hender stramme seg om halsen hans et øyeblikk.

«Skal vi gå?» sa Trassel og vinket Hermine foran seg.

Hun hadde ikke annet valg enn å slå følge med ham bortover den krokete, brolagte gata mot stedet hvor den snøhvite Flirgottbanken raget opp over de små butikkene rundt. Ronny trasket av gårde sammen med dem, og Harry og Klotak fulgte etter.

En vaktsom dødseter var det de trengte minst, og det verste av det hele var at så lenge Trassel marsjerte ved sida av det han trodde var Bellatrix, var det umulig for Harry å få snakket med hverken henne eller Ronny. Og altfor snart sto de ved foten av marmortrappa opp mot de store bronsedørene. Som Klotak allerede hadde advart om, var de livrékledde

gnomene som pleide å stå vakt på hver side av inngangen, nå erstattet av to trollmenn med hver sin lange, tynne gullstav.

«Ah, prektighetsprøvere,» sukket Trassel teatralsk. «Så primitivt – men så effektivt!»

Dermed gikk han opp trappa og nikket til høyre og venstre til de to trollmennene, som løftet gullstavene og førte dem oppog nedover kroppen hans. Harry var helt klar over at prøverne avslørte skjuleheksinger og skjulte magiske gjenstander, og det var bare sekunder om å gjøre. Han rettet Dracos stav mot de to vaktene etter tur og mumlet to ganger «*Forflokio!*» Trassel hadde allerede rettet blikket inn gjennom bronsedørene på salen innenfor og så det ikke, men det ga et lite sett i hver av vaktene da heksingen traff dem.

Det lange, svarte håret flagret bak Hermine da hun gikk opp trappa.

«Et øyeblikk, frue,» sa vakten og løftet prøveren.

«Men det har dere jo nettopp gjort!» sa Hermine med Bellatrix' mest arrogante kommandostemme. Trassel snudde seg og hevet et øyebryn. Vakten ble forvirret. Han så ned på den tynne gullprøveren og deretter på kameraten, som sa i en litt omtåket tone: «Det stemmer, det, Marius, du har akkurat sjekka dem.»

Hermine feide forbi dem, med Ronny ved sida og Harry og Klotak trippende usynlige bak. Harry så seg tilbake idet de gikk over terskelen: Begge trollmennene sto og klødde seg i hodet.

To gnomer sto foran innerdørene, som var av sølv og prydet med verset som advarte mulige tyver mot de forferdeligste følger. Harry kikket opp på det, og plutselig sto det for ham et knivskarpt minne: På akkurat dette stedet hadde han stått den dagen han fylte elleve, den herligste bursdag i hele hans liv, og ved sida av ham sto Gygrid og sa: «*Du måtte væra bra gærn for å prøve å robbe'n*.» Den gangen hadde Flirgott forekommet ham som et underfullt sted, et fortryllet forvaringssted for en gullskatt han aldri hadde visst at han eide, og aldri et sekund kunne det ha falt ham inn at han en dag skulle komme tilbake dit for å stjele … Men det gikk bare noen sekunder, så sto de inne i den kolossale, marmorkledde banksalen.

Bak den lange disken satt det gnomer på høye krakker og ekspederte dagens første kunder. Hermine, Ronny og Trassel satte kursen mot en gammel gnom som var opptatt med å granske en tykk gullmynt gjennom en lupe. Hermine lot Trassel slippe foran, under påskudd av å skulle fortelle Ronny om salens særegenheter.

Gnomen slengte gullmynten fra seg og sa til ingen bestemt: «Leprekonsk.» Så hilste han på Trassel, som leverte fra seg en liten gullnøkkel, som ble behørig gransket og levert tilbake.

Hermine gikk fram til disken.

«Fru DeMons!» sa gnomen, tydelig overrasket. «Du verden! Ah … og hva kan jeg gjøre for Dem i dag?»

«Jeg vil ned i hvelvet mitt,» sa Hermine.

Det så ut som den gamle gnomen rykket litt tilbake. Harry kikket seg om. Ikke bare var Trassel blitt stående og fulgte med, men flere andre gnomer hadde sett opp fra arbeidet og stirret på Hermine.

«Har De … identifikasjon?» spurte gnomen.

«Identifikasjon? Jeg – jeg har da aldri blitt bedt om identifikasjon før!» sa Hermine.

«*De vet det!*» hvisket Klotak i øret på Harry. «*De må ha blitt advart om at det kan komme en bedrager!*»

«Staven Deres er nok, frue,» sa gnomen. Han rakte fram en hånd som skalv litt, og i en eksplosjon av forferdelse gikk det opp for Harry at gnomene i Flirgott visste at staven til Bellatrix var stjålet.

«*Fort, fort!*» hvisket Klotak i øret på ham. «*Befalius-forbannelsen!*»

Harry hevet hagtornstaven under kappen, pekte på den gamle gnomen og hvisket, for første gang i sitt liv: «*Befalio!*»

En underlig følelse skjøt utover armen hans, en kriblende varme som liksom flommet fra hodet og ut langs alle sener og årer som forbandt ham med staven og forbannelsen den nettopp hadde kastet. Gnomen tok imot Bellatrix' stav, gransket den grundig, og så sa han: «Ah, så De har fått lagd en ny stav, frue?»

«Hva?» sa Hermine. «Nei, neida, den er min –»

«En ny stav?» sa Trassel og nærmet seg disken igjen; alle gnomene rundt holdt dem fremdeles under oppsikt. «Men hvordan har du klart – hvilken stavmaker har du brukt?»

Harry handlet uten å tenke: Han pekte med staven på Trassel og mumlet «*Befalio!*» igjen.

«Å, ja visst,» sa Trassel og kikket ned på Bellatrix' stav, «jo da, riktig staselig. Og den virker som den skal? Min erfaring har alltid vært at en ny stav trenger å hekses inn, er du ikke enig?»

Hermine så totalfortumlet ut, men til Harrys enorme lettelse greide hun å akseptere denne bisarre utviklingen uten kommentar.

Den gamle gnomen bak disken klappet i hendene, og en yngre gnom nærmet seg.

«Jeg har bruk for skrallerne,» sa den eldre til den yngre, som løp av gårde og et øyeblikk etter kom tilbake og rakte ham en lærsekk som virket som den var full av skramlende metall. «Godt, godt! Jaha, fru DeMons, om De vil bli med meg, skal jeg følge Dem til hvelvet Deres,» sa den gamle gnomen og forsvant av syne bak disken da han hoppet ned fra krakken sin.

Litt etter dukket han opp igjen for enden av disken og kom fornøyd småløpende mot dem, fortsatt med den skranglende sekken. Trassel derimot sto helt stille med vidåpen munn, et pussig nok syn om ikke Ronny skulle trekke ekstra oppmerksomhet til det ved å glo på ham i full forvirring.

«Vent – Grofnok!»

En annen gnom kom løpende fram bak disken.

«Vi har instrukser,» sa han og bukket for Hermine, «De må virkelig unnskylde, fru DeMons, men vi har fått spesialordrer vedrørende DeMons-hvelvet.»

Han hvisket inntrengende i øret på Grofnok, men den befalierte gnomen føyset ham bort.

«Jeg er fullt på det rene med instruksene, takk. Fru DeMons ønsker å besøke hvelvet sitt … meget gammel familie … gamle kunder … denne vei, denne vei …»

Stadig skramlende skyndte han seg mot en av de mange dørene ut fra salen. Harry så seg tilbake på Trassel, som sto limt til samme sted med et

uvanlig tomt uttrykk, og bråbestemte seg: Med et vift med staven fikk han Trassel til å følge lydig etter dem, gjennom døra og ut i en grovhogd steingang utenfor som var opplyst med flammende fakler.

«Vi er i trøbbel; de har mistanke,» sa Harry da døra smalt igjen etter dem. Han rev av seg kappen, og Klotak hoppet ned fra skuldrene hans. Hverken Trassel eller Grofnok viste det minste tegn til overraskelse over at Harry Potter plutselig sto midt iblant dem. «Jeg befalierte dem,» forklarte han som svar på fortumlede spørsmål fra Hermine og Ronny om hvorfor Trassel og Grofnok bare sto der og måpte. «Men jeg tror ikke jeg gjorde det kraftig nok, jeg vet ikke …»

Og et nytt minne pilte gjennom hodet: den virkelige Bellatrix DeMons, og hva hun hylte til ham den første gangen han hadde prøvd seg på en av de utilgivelige forbannelsene: «*Du må mene dem, Potter!*»

«Hva gjør vi, da?» sa Ronny. «Skal vi komme oss ut nå mens vi kan?»

«*Hvis* vi kan,» sa Hermine og så seg tilbake på døra de var kommet gjennom. Hvem kunne vite hva som foregikk i dette øyeblikk på den andre sida?

«Vi har kommet oss så langt … Jeg mener vi fortsetter,» sa Harry.

«Godt!» sa Klotak. «Da trenger vi Grofnok til å styre vogna; jeg har ikke myndighet til det lenger. Men trollmannen blir det ikke plass til.»

Harry rettet staven mot Trassel.

«*Befalio!*»

Trollmannen snudde og løp av gårde i bra fart bortover det mørke sporet.

«Hva var det du fikk ham til å gjøre?»

«Gjemme seg,» sa Harry. Han pekte på Grofnok, som plystret, og en liten skinnevogn kom trillende mot dem fra mørket. Harry var sikker på at han hørte roping ute i banksalen mens de klatret oppi, Grofnok foran sammen med Klotak, og Harry, Ronny og Hermine sammenklemt bak.

Med et rykk satte vogna seg i bevegelse. De for forbi Trassel, som holdt på å bukte seg inn i en bergsprekk, og snart begynte vogna å vri og vende seg nedover en serie labyrintiske ganger, nedover og nedover; Harry merket håret piske der de slynget seg mellom stalagtittene, dypere og dypere under jorda. Klapringen av hjulene mot skinnene overdøvde alt annet, men han

kunne ikke la være å snu seg og se seg tilbake. De kunne like gjerne satt igjen svære fotavtrykk. Jo mer han tenkte på det, jo mer idiotisk virket det å ha forkledd Hermine som Bellatrix og attpå til ta med staven hennes, når dødseterne visste hvem som hadde stjålet den …

De var dypere i Flirgott enn han noen gang før hadde vært; i rasende fart kom de rundt en hårnålssving, og forut, bare sekunder borte, forsvant sporet under et rykende fossefall. Han hørte Klotak skrike «Nei!», men å bremse var umulig, og de skjøt inn i det. Vannet fylte nese og munn, Harry kunne ikke se, ikke puste – og så krenget vogna kvalmende, tippet over, og alle ble slynget ut. Han hørte vogna bli smadret i småbiter mot bergveggen, hørte Hermine hyle noe, merket plutselig at han dalte sakte som om han var vektløs og landet på det ru steingolvet uten en skramme.

«P-polstreformel,» harket Hermine mens Ronny hjalp henne opp. Til sin skrekk så Harry at hun ikke lenger var Bellatrix; nå sto hun der bare i altfor stor kutte, klissvåt og helt seg selv – og Ronny var rødhåret og skjeggløs igjen. Dette gikk tydeligvis opp for dem mens de så på hverandres fjes og kjente på sitt eget.

«Tyvens bane!» sa Klotak og kom seg på beina. Han så seg tilbake på oversvømmelsen over sporet, som Harry nå visste var mer enn bare vann. «Den vasker bort alt hekseri, all magisk forkledning! De vet det er bedragere i Flirgott; de har utløst forsvarsverkene mot oss!»

Harry så Hermine sjekke at hun fremdeles hadde perlepungen, og stakk selv hånden fort i jakka for å være sikker på at han ikke hadde mistet usynlighetskappen. Han snudde seg og så Grofnok riste forvirret på hodet; Tyvens bane hadde visst vasket bort Befaliusforbannelsen også.

«Vi har bruk for ham,» sa Klotak. «Vi kommer ikke inn i hvelvet uten en Flirgott-gnom. Og vi trenger skrallerne også!»

«*Befalio!*» sa Harry på ny; stemmen ga gjenlyd gjennom steingangen, og på ny merket han den berusende følelsen av kontroll som flommet fra hjernen til staven. Grofnok underkastet seg nok en gang hans vilje, og det fortumlede uttrykket endret seg til høflig likegyldighet. Ronny skyndte seg å ta lærsekken med metallredskaper.

«Harry, jeg syns jeg hører folk!» sa Hermine. Hun rettet Bellatrix' stav mot fossefallet og ropte «*Parero!*» og de så skjoldheksingen fly bortover gangen og bryte strømmen av forhekset vann på veien.

«Godt tenkt!» sa Harry. «Gå foran, du, Klotak!»

«Åssen kommer vi ut igjen?» spurte Ronny mens de skyndte seg etter gnomen, nå til fots. Grofnok tasset pesende etter, som en gammel hund.

«Den tid, den sorg,» sa Harry og lyttet; han syntes han hørte noe skramle og røre på seg et stykke forut. «Hvor langt er det igjen, Klotak?»

«Ikke langt nå, Harry Potter, ikke langt …»

Og de kom rundt et hjørne og så det som Harry hadde vært forberedt på, men som likevel fikk dem alle til å bråstanse.

En gigantisk drage sto lenket til golvet foran dem, slik at den sperret adgangen til fire eller fem av bankens dypeste hvelv. Skjellene var falmede og sprø av det lange underjordiske fangenskapet; øynene var lyserøde og tåkete, og begge bakbeina bar tunge fotjern med lenker bort til de enorme pluggene som var hamret dypt ned i steinen. De svære, piggete vingene var foldet tett inntil kroppen – åpne ville de fylt hele kammeret – og så snudde den det stygge hodet mot dem, åpnet gapet, brølte så fjellet ristet og sendte en ildsprut mot dem som fikk dem i fullt firsprang bakover i tunnellen.

«Den er halvblind,» peste Klotak, «men desto villere for det. Heldigvis har vi det som skal til for å få den under kontroll. Den har lært hva den har i vente når den hører skrallerne. Gi meg dem.»

Ronny rakte ham sekken, og gnomen trakk opp en serie små metallredskaper; når de ble ristet, lagde de en sterk, skrallende lyd som av miniatyrslegger mot ambolter. Klotak delte dem ut, og Grofnok tok lydig imot sin.

«Dere vet hva dere har å gjøre,» sa Klotak til de tre andre. «Når den hører lyden, venter den smerte; den trekker seg unna, og Grofnok må legge håndflaten mot hvelvdøra.»

De marsjerte rundt hjørnet igjen, denne gangen med ristende skrallere, og larmen ble kastet tilbake fra steinveggene og grotesk forsterket, så det kjentes som om Harrys hode vibrerte i takt. Fra dragen kom det et nytt, hest brøl, men den trakk seg bakover. Harry kunne se at den skalv, og da de

nærmet seg, så han sporene etter stygge sår over kjeften på den og skjønte at den hadde lært å frykte glødende sverd når den hørte skrallerne.

«Få ham til å presse hånden mot døra!» sa Klotak inntrengende, og Harry rettet på ny staven mot Grofnok. Den gamle gnomen adlød og trykket hånden mot treverket – og hele hvelvdøra oppløste seg i luft. Innenfor lå åpningen til en slags hule, fullstappet fra golv til tak av gullmynter og begere, rustningsdeler i sølv, hudene av underlige vesener – noen med lange pigger, andre med lutende vinger – eliksirer i juvelbesatte lerker og en hodeskalle, fremdeles iført en krone.

«Let – fort!» sa Harry, mens alle løp inn i hvelvet.

Han hadde beskrevet Håsblås-begeret for de to andre, men hvis det var den andre, ukjente malacruxen som ble oppbevart i dette hvelvet, hadde han ingen anelse om hvordan den så ut. Men han hadde knapt fått kastet et blikk omkring seg da de hørte et dempet knepp bak seg: Døra var på plass igjen og hadde låst dem inne i hvelvet, og de sto i stummende mørke.

«Det gjør ikke noe, Grofnok kan få oss ut igjen!» sa Klotak, da Ronny satte i et overrasket brøl. «Tenn stavene deres! Og skynd dere, vi har vondt om tid!»

«*Lumos!*»

Harry lyste rundt seg med staven. Strålen falt over glitrende edelsteiner, og han så det falske Griffing-sverdet oppe på en høy hylle blant et virvar av lenker. Ronny og Hermine hadde også tent stavene og gransket haugene av ting som omga dem.

«Harry, kan dette være – aaaiih!»

Hermine skrek av smerte, og Harry vendte staven mot henne akkurat i tide til å se et juvelbesatt beger falle fra hånden hennes. Men idet det traff golvet, spaltet det seg i to, og det ble en klirring og en skramling uten like, og noen sekunder etter var golvet dekket av helt identiske begere som trillet til alle kanter. Hvilket som var det opprinnelige, var det umulig å avgjøre.

«Det brente meg!» stønnet Hermine og sugde på vannblemmene på fingrene.

«De har satt ut tvilling- og fyrforbannelser også!» sa Klotak. «Hvor alt en rører, kopierer seg, men alle kopiene er glødende og verdiløse – og den som

fortsetter å tukle med skatten, blir til slutt knust under tyngden av falskt gull!»

«OK, ikke rør noe!» sa Harry desperat, men ikke før hadde han sagt det, før Ronny kom borti et av de nedraste begrene med foten, og tjue nye eksploderte fram av ingenting, mens Ronny ble stående og hoppe på ett bein – kontakten med det glødende metallet hadde svidd bort litt av skoen.

«Stå stille, ikke rør dere!» sa Hermine og grep etter Ronny.

«Bare se dere om!» sa Harry. «Husk at begeret er av gull, det er lite, med to hanker, har inngravert en grevling – og ellers, se om dere får øye på Ravnklo-symbolet noe steds – ørnen –»

De dreide sakte rundt med minst mulig bevegelse og rettet stavene mot hver krok og sprekk. Men det var umulig å unngå å komme borti noe. Harry sendte en kaskade av falske galleoner ned på golvet, hvor de blandet seg med begrene, så det knapt ble plass til å sette føttene noe sted – og gullet glødet av hete, så hvelvet føltes som en smelteovn. Stavlyset hans strøk over skjold og gnomsmidde hjelmer på hylle etter hylle opp mot taket. Høyere og høyere nådde strålen, og plutselig traff den en gjenstand som fikk hjertet til å hoppe over et slag og hånden til å dirre.

«Der er den! *Der oppe!*»

Ronny og Hermine pekte med lysene samme sted, så det lille gullbegeret glitret i tredobbelt flomlys: begeret som hadde tilhørt Helga Håsblås, hadde gått videre til Hespetra Smutt og var blitt stjålet fra henne av Tom Venster.

«Åssen i huleste skal vi liksom komme oss opp dit uten å røre noe, hæ?» sa Ronny.

«*Apporto* beger!» ropte Hermine, som i fortvilelsen åpenbart hadde glemt det Klotak hadde fortalt dem under planlegningen.

«Nytteløst, nytteløst!» snerret gnomen.

«Hva skal vi gjøre, da?» sa Harry og glante på gnomen. «Hvis du vil ha sverdet, Klotak, får du jaggu hjelpe oss mer enn – hei, vent! Kan jeg røre ting her med sverdet? Hermine, gi meg det!»

Hermine fomlet innenfor kutten, trakk fram perlepungen, lette nedi den i noen sekunder, og så kom hånden opp igjen med det skinnende sverdet.

Harry grep det rubinbesatte hjaltet og stakk forsiktig spissen borti en sølvkanne i nærheten. Den kopierte seg ikke.

«Hvis jeg bare kan få spissen gjennom en av hankene – men åssen kommer jeg meg opp dit?»

Hylla begeret sto på var utenfor rekkevidde for alle, selv Ronny, den høyeste. Heten fra den forheksede skatten bølget opp, og svetten rant nedover ansiktet og ryggen på Harry mens han desperat prøvde å finne en måte å nå dit opp på. Og så hørte han dragen brøle på den andre sida av hvelvdøra, og skrallende lyder som ble stadig sterkere.

Nå satt de virkelig i fella. Den eneste veien ut var gjennom døra, og på den andre sida av den virket det som en horde av gnomer nærmet seg. Harry så på Ronny og Hermine og så skrekken i ansiktene.

«Hermine,» sa han mens skramlingen vokste i styrke, «jeg er nødt til å komme meg opp dit, vi *må* bli kvitt den –»

Hun løftet staven, pekte på Harry og hvisket: «*Levitacorpus!*»

Han ble røsket til værs etter ankelen, svingte borti en rustning, og kopiene sprang fram av den som hvitglødende kropper og fylte det trange rommet. Skrikende av smerte ble Ronny og Hermine og de to gnomene veltet overende og kom borti andre gjenstander, som straks begynte kopieringen, og de kjempet hylende for livet, druknende i en stigende flom av rødglødende skatter. I siste liten fikk Harry pjåtet sverdspissen gjennom hanken på Håsblåsbegeret og tredd det på sverdbladet.

«*Membranus!*» vrælte Hermine i et forsøk på å beskytte seg selv, Ronny og de to gnomene fra det glødende metallet.

Men da gjallet det verste skriket hittil. Harry så ned: Ronny og Hermine sto til livet i skatter og kjempet for å hindre at Grofnok forsvant under den stigende overflaten, men Klotak hadde allerede forsvunnet, og det eneste som var å se av ham, var et par lange fingertupper.

De fingrene snappet Harry og trakk til. Den forbrente gnomen kom gradvis til syne, vrælende.

«*Liberacorpus!*» skrek Harry. Med et brak landet han og Klotak oppå den bulende skatten, og sverdet skvatt ut av hånden på ham.

«Ta det!» hylte han og stålsatte seg mot smerten av hett metall mot huden. Klotak smatt opp på skuldrene hans igjen, fast bestemt på å unngå den svulmende, rødglødende massen. «Hvor er sverdet? Begeret hang fast på det –»

Skramlingen på den andre sida av døra var nesten øredøvende – det var for sent –

«Der!»

Det var Klotak som hadde fått øye på det, og Klotak som kastet seg etter det, og i det øyeblikket skjønte Harry at gnomen aldri hadde ventet at de skulle holde ord. Med den ene hånden klamret han seg til en neve av Harrys hår, for ikke å forsvinne ut i det bølgende havet av brennende gull, og med den andre snappet han sverdhjaltet og svingte det høyt utenfor Harrys rekkevidde.

Det lille gullbegeret, med hanken tredd over sverdbladet, ble slynget til værs. Fremdeles med gnomen på ryggen stupte Harry framover og fikk snappet det, og enda som det skåldet fingrene, slapp han ikke taket, selv mens utallige Håsblås-begere sprang ut fra neven og regnet ned over ham, i samme øyeblikk som hvelvdøra gikk opp, og han og Ronny og Hermine red på kammen av en ustyrlig styrtsjø av glødende gull som drønnet ut i kammeret utenfor.

Øverst på bølgen av selvkopierende skatter enset han nesten ikke brannsårene som sved over hele kroppen. Han stakk begeret i lomma og strakte seg etter sverdet, men Klotak var vekk. Han hadde smuttet ned fra Harrys skuldre så fort han så sitt snitt og spurtet i dekning blant de andre gnomene, fektet med sverdet og ropte: «Tyver! Hjelp! Tyver!» Og så var han borte i den framrykkende, dolksvingende mengden, der ingen så ut til å se noe rart i det.

Harry snublet nedover den hete metallhaugen og forsto at den eneste utveien gikk tvers igjennom.

«*Lamstivosløvus!*» bæljet han, og Ronny og Hermine fulgte opp; stråler av rødt lys traff gnomflokken, og noen datt langflate, men andre rykket fram, og Harry så flere trollmannsvakter komme settende om hjørnet.

Den lenkede dragen satte i et brøl, og et gufs av flammer sto utover gnomene; trollmennene rømte tilbake den veien de kom, og Harry ble slått av en inspirasjon, eller kanskje galskap. Han pekte med staven på de tykke fotjerna som lenket dyret til golvet og skrek: «*Eksfestio!*»

Jerna brast med høye smell.

«Herover!» hylte Harry og satte i en spurt mot den blinde dragen, mens han fortsatte å fyre lammevåder mot gnomflokken.

«Harry – Harry – hva er det du gjør?» ropte Hermine.

«Kom an, opp med dere, opp her –»

Det hadde ennå ikke gått opp for dragen at den ikke lenger var bundet. Harry sparket fra mot vinkelen på bakbeinet og kastet seg opp på ryggen av den. Skjellene var stålharde, og det virket ikke som den merket ham engang. Han strakte ut armen og hjalp Hermine å heise seg opp; rett bak kom Ronny, og sekundet etter skjønte dragen at den var fri.

Med et brøl reiste den seg på bakbeina, og Harry klemte knærne så hardt han kunne om de takkete skjellene. Så slo dragen ut med vingene så vrælende gnomer spratt som kjegler, og satte til værs. Harry, Ronny og Hermine klemte seg langflate mot drageryggen og kjente det skure mot steintaket da den stupte mot tunnellåpningen. Bak kom gnomene løpende, men dolkene de kastet, prellet bare av på dragesidene.

«Aldri om vi kommer ut – den er altfor svær!» skrek Hermine, men dragen åpnet munnen på ny og rapte flammer framover tunnellen; golv og tak sprakk og smuldret, og ved rene, skjære kraften greide den å krafse og bryte seg igjennom. Harry hadde knepet øynene hardt igjen mot heten og støvet og blitt døvhørt av dragebrøl og buldrende stein; alt han kunne gjøre, var å klynge seg fast og prøve å unngå å bli kastet av – men han hørte Hermine skrike: «*Gravvecchio!*»

Hun hjalp dragen å utvide tunnellen og sprenge plass i taket der den kjempet seg oppover mot friskere luft og bort fra de hylende og skrallende gnomene. Harry og Ronny fulgte eksemplet og fyrte hulingsheksinger mot taket, de òg. De passerte den underjordiske sjøen, og det virket som om det enorme, kravlende, snerrende dyret kunne sanse frihet og åpent rom forut; bak dem var tunnellen fylt av den piskende, kløvde dragehalen, digre

klippestykker og smadrede stalagtitter; skrallingen fra gnomene lød fjernere, mens ilden fra dragegapet holdt veien forover fri –

Og omsider, ved egne heksinger og dragens rå kraft i forening, hadde de sprengt seg vei ut fra tunnellene og inn i marmorhallen, hvor gnomer og trollmenn hylte og skvatt i skjul. Endelig fikk dragen plass til å spre vingene. Den vendte det hornete hodet mot den kjølige lufta den luktet utenfor inngangen, og med Harry, Ronny og Hermine på ryggen satte den på sprang, maste seg gjennom metalldørene så de krøllet seg og ble hengende på hengslene, sjanglet ut i Diagonallmenningen, sparket fra og for til himmels.

KAPITTEL TJUESJU

DET SISTE GJEMMESTEDET

Noen mulighet for å styre fantes ikke. Dragen kunne ikke se hvor den skulle, og Harry visste at hvis den vendte brått eller rullet rundt i lufta, ville det bli umulig for dem å klore seg fast på den brede ryggen. Men der de steg høyere og høyere og London bredte seg ut som et kart i grått og grønt under dem, var likevel den sterkeste følelsen takknemlighet for en flukt som hadde virket umulig. Han klamret seg fast til de metalliske skjellene oppe ved dragehalsen, dragevingene slo i lufta som seilene på en vindmølle, og det blåste kjølig og lindrende mot den forbrente huden. Bak seg hørte han Ronny banne i fistel, om det var av redsel eller begeistring var ikke godt å si, mens det lød som Hermine hulket.

Etter fem minutters tid begynte den første frykten for at dragen skulle kaste dem av å forta seg, for den virket oppsatt på én eneste ting, og det var å komme seg så langt vekk fra sitt underjordiske fengsel som mulig. Men spørsmålet om hvor og hvordan de kunne komme seg av, var fortsatt nokså nifst. Harry ante ikke hvor langt drager kunne fly uten å lande, og heller ikke hvordan akkurat denne, som knapt kunne se, kunne finne et godt landingssted. Og hele tida speidet han rundt seg og syntes han kjente det prikke i arret …

Hvor lenge kunne det gå før Voldemort visste at de hadde brutt seg inn i DeMons-hvelvet? Hvor snart ville Flirgott-gnomene varsle Bellatrix? Hvor fort ville de skjønne hva som manglet? Og siden, når de oppdaget at gullbegeret var borte? Da ville Voldemort omsider vite at de var på jakt etter malacruxer …

Det virket som om dragen ønsket seg kjøligere og friskere luft, for den steg, sakte men sikkert, til de fløy gjennom iskalde skydotter, og Harry ikke lenger kunne skjelne de små fargeprikkene som var biler på vei inn og ut av hovedstaden. Videre og videre fløy de, over bondeland oppdelt i flekker av grønt og brunt, over veier og elver som buktet seg gjennom landskapet som matte og blanke bånd.

«Hva tror dere'n ser etter?» hylte Ronny da de kom stadig lenger mot nord.

«Har'ke peiling,» bæljet Harry tilbake. Hendene var numne av kulde, men han våget ikke prøve å skifte tak. En stund hadde han lurt på hva de skulle gjøre hvis de så kysten under seg, hvis dragen satte kursen for åpent hav. Selv var han forfrossen og nummen, for ikke å snakke om desperat sulten og tørst, og når hadde dragen sist spist? Den måtte sikkert trenge næring snart? Og hva da hvis det gikk opp for den at den fløy rundt med tre svært spiselige mennesker på ryggen?

Sola sank lavere på himmelen, som gradvis ble indigo, og fremdeles fløy dragen videre; byer og småsteder gled bakover under den, og den veldige skyggen seilte over jorda som en stor, svart sky. Det var ikke en bit av Harry som ikke verket av anstrengelsen med å beholde taket på drageryggen.

«Er'e bare noe jeg innbiller meg,» ropte Ronny etter lang tids taushet, «eller mister vi høyde?»

Harry kikket ned og så dypgrønne fjell og sjøer, som solnedgangen hadde lagt en koppertone over. Det virket som landskapet vokste og ble mer detaljert jo mer han myste utover dragesida, og han lurte på om det var de blinkende solrefleksene i vannflaten som hadde fått dyret til å sanse ferskvann.

Lavere og lavere fløy dragen, i svære spiraler, og det virket som den siktet seg inn på en av de mindre sjøene.

«Jeg stemmer for at vi hopper når vi kommer lavt nok!» ropte Harry bakover til de andre. «Rett uti vannet før den skjønner at vi er her!»

Begge sa ja, Hermine riktignok med nokså tynn stemme. Harry kunne se refleksen av den brede, gule dragebuken bølge over vannflaten.

«NÅ!»

Han skled utover sida av dragen og datt loddrett mot sjøen med føttene først. Fallet var lengre enn han hadde anslått, og han traff vannet hardt og sank som en stein ned i en iskald, grønn vannplanteverden. Han sparket fra oppover mot overflaten, og da han pesende fikk hodet over vannet, så han de svære ringene som bredte seg fra punktene hvor Ronny og Hermine hadde falt. Det virket ikke som dragen hadde merket noe; den var allerede femten meter unna og fløy lavt over vannflaten for at den arrete kjeften skulle kunne lepje i seg vann. Idet Ronny og Hermine skjøt opp fra dypet, hikstende og harkende, tok den noen flaksende vingeslag og landet på bredden langt bortenfor.

Harry, Ronny og Hermine svømte mot motsatt bredd. Sjøen virket ikke særlig dyp; snart dreide det seg ikke så mye om å svømme som å kjempe seg igjennom mudder og siv, men endelig kunne de falle sammen på det glatte gresset, gjennomvåte, andpustne og utslitte.

Hermine hostet og skalv og kollapset. Harry kunne med fryd ha lagt seg ned og sovet, men kom seg sjanglende på beina, trakk fram staven og begynte å kaste de vanlige beskyttelsesheksingene over dem.

Da han var ferdig, gikk han bort til de andre. Det var første gang han hadde sett ordentlig på dem siden flukten fra hvelvet. Begge hadde brente huller i klærne og hissige, røde svimerker i ansiktet og på armene. De smurte askrotessens på de mange skrammene og krympet seg. Hermine rakte Harry flaska, og så fant hun fram tre flasker gresskarsaft hun hadde hatt med fra Skjellhuset og rene, tørre kutter til alle tre. De skiftet og svelget i seg saft.

«Vel, oppsida først,» sa Ronny omsider, da han lenge nok hadde glodd på at huden på hendene vokste tilbake. «Vi fikk tak i malacruxen. På nedsida –»

«– ikke noe sverd,» sa Harry med sammenbitte tenner og dryppet askrot gjennom det brente hullet i buksa på det hissige såret under.

«– ikke noe sverd, nei,» gjentok Ronny. «Den forræderiske lille svinepelsen –»

Harry hentet malacruxen i lomma på den våte jakka han nettopp hadde tatt av seg og satte den i gresset foran dem. Den glitret i solskinnet, og de drakk saft og stirret på den.

«Denne gangen kan vi hvertfall ikke gå med'n på oss. Det hadde sett litt sært ut med den der om halsen, da,» sa Ronny og tørret munnen med håndbaken.

Hermine stirret over vannet mot den andre sida, hvor dragen fortsatte å drikke.

«Hva skal det bli av den, tror dere?» sa hun. «Kommer det til å gå bra?»

«Du låter som Gygrid,» sa Ronny. «Det er en drage, Hermine, den kan passe på seg sjøl. Det er oss vi trenger å tenke på.»

«Hvordan da?»

«Vel, jeg veit ikke åssen jeg skal få sagt det til deg,» sa Ronny, «men jeg trur *kanskje* de har oppdaga at vi brøyt oss inn i Flirgott.»

Alle tre begynte å le, og når de først hadde begynt, var det vanskelig å stoppe. Harry verket i ribbeina, han var omtåket av sult, men han kastet seg baklengs på gresset under kveldshimmelen og lo til han var sår i halsen.

«Men hva skal vi gjøre, egentlig?» sa Hermine og hikket seg tilbake til alvoret. «Han må jo få vite det, ikke sant? Han-du-vet får vite at vi vet om malacruxene hans!»

«Kanskje de er for redde til å si fra?» sa Ronny forhåpningsfullt. «Kanskje de dekker over –»

Himmelen, lukta av sjøvann, lyden av Ronnys stemme – alt forsvant, og smerten kløvde hodet hans som et sverdhogg. Harry sto i et svakt opplyst rom, ansikt til ansikt med en halvsirkel av trollmenn, og ved føttene hans knelte en liten, skjelvende skikkelse.

«Hva var det du sa?» Stemmen hans var høy og kald, men inni brant det i ham av frykt og raseri. Den ene tingen han hadde fryktet – men det kunne ikke være sant, han kunne ikke skjønne at det kunne være mulig …

Gnomen skalv og var ute av stand til å møte de røde øynene høyt over seg.

«Si det en gang til!» mumlet Voldemort. «*En gang til!*»

«H-herre,» stammet gnomen, og de svarte øynene var vidåpne av redsel. «Vi p-prøvde å st-stoppe dem, herre … bedragere … brøt seg inn i-inn i DeMons-hv-hvelvet …»

«Bedragere? Hva slags bedragere? Jeg trodde Flirgott hadde metoder til å avsløre bedragere? Hvem var det?»

«Det var … det var den … Potter-gutten og – to medsammensvorne …»

«*Og de tok?*» sa han. Stemmen steg, en forferdelig frykt grep tak i ham. «Si det! *Hva var det de tok?*»

«Et … et lite – g-gullbeger, h-herre –»

Skriket av raseri, av nektelse, kom fra ham som fra en fremmed. Han var vanvittig, fra seg, det kunne ikke være sant, det var umulig, ingen hadde noensinne visst om det – hvordan kunne gutten ha oppdaget hemmeligheten hans?

Oldstaven suste gjennom lufta og grønt lys fylte rommet; den knelende gnomen trillet død overende, trollmennene som hadde sett på, skvatt vettskremt til side, Bellatrix og Lucifus Malfang slengte andre bakom seg for å komme først til døra, og på ny og på ny falt staven og drepte dem som var igjen, hver og én, for å ha gitt ham slike nyheter, for å ha hørt om gullbegeret –

Alene blant de døde stormet han fram og tilbake, og de passerte revy for ham, det ene etter det andre: skattene, sikringstiltakene, hans fortøyninger til udødeligheten – dagboka var ødelagt, begeret var stjålet – hva om, *hva om* gutten visste om de andre? Kunne han vite det, hadde han allerede gjort noe, hadde han ettersporet flere av dem? Var det Humlesnurr som sto bak dette? Humlesnurr, som alltid hadde mistenkt ham, Humlesnurr, død på hans ordre, Humlesnurr, som han selv hadde tatt staven til, men som likevel strakte seg utover sin forsmedelige død gjennom den gutten, *gutten* –

Men hvis gutten hadde ødelagt noen av malacruxene hans, måtte vel han, fyrst Voldemort, ha merket det? Han, den største av alle trollmenn, han, den mektigste, han, tilintetgjører av Humlesnurr og hvem vet hvor mange andre verdiløse, navnløse menn – hvordan skulle fyrst Voldemort ikke kunne vite det hvis han – han selv, den viktigste, den kosteligste – var blitt angrepet og lemlestet?

Sant nok, han hadde ikke merket noe da dagboka ble ødelagt, men det trodde han var fordi han den gangen ikke hadde noen kropp å føle med og var mindre enn et spøkelse … nei, resten måtte være trygge … de andre malacruxene måtte være i behold …

Men han måtte *vite*, han måtte være sikker … Han marsjerte fram og tilbake, sparket gnomliket til side på veien, og i den kokende hjernen ble bildene brennende og uklare: hulesjøen, rønna, Galtvort …

Et lite minstemål av ro begynte å kjøle ned raseriet: Gutten kunne jo umulig vite at han hadde gjemt ringen i Mørch-rønna. Ingen hadde noensinne visst om hans slektskap med Mørchene, han hadde grundig skjult forbindelsen, mordene var aldri blitt forbundet med ham. Nei, ringen måtte iallfall være trygg.

Og hvordan skulle gutten – eller noen annen – kunne vite om hulen eller trenge gjennom beskyttelsene? Bare tanken på at medaljongen skulle være stjålet, var absurd.

Og hva skolen angikk: Han og han alene visste hvor på Galtvort han hadde gjemt malacruxen, for bare han hadde trengt til bunns i skolens hemmeligheter …

Og til sjuende og sist var det Nagini, som måtte holdes nært inntil ham nå, under hans beskyttelse, og ikke lenger kunne sendes ut på hans vegne …

Men for å være sikker, fullstendig sikker, måtte han besøke alle gjemmestedene, fordoble beskyttelsen rundt hver malacrux … en oppgave han måtte løse alene, akkurat som søket etter Oldstaven …

Hvilken burde han se til først? Hvilken var mest utsatt? En gammel uro flakket i ham. Humlesnurr hadde visst om mellomnavnet hans … Humlesnurr kunne ha gjettet forbindelsen med Mørchene … jo, kanskje det forlatte Mørch-hjemmet var det minst sikre av gjemmestedene, så dit fikk han dra først …

Sjøen i hulen … nei, umulig … skjønt – det var en svak mulighet for at Humlesnurr kunne ha visst om noen av hans gamle udåder gjennom barnehjemmet.

Og Galtvort … men malacruxen hans der var trygg, det visste han. Det ville være umulig for Potter å nærme seg Galtvang uten å bli oppdaget, for

ikke å snakke om skolen selv. Men likevel … kanskje det ville være fornuftig å varsle Slur om at gutten kunne tenkes å prøve å komme seg inn i borgen … Å fortelle Slur *hvorfor* noe slikt var tenkelig, ville selvsagt være dumt; det hadde vært en alvorlig feil å stole på Bellatrix og Malfang. Deres stupiditet og slums viste vel mer enn tydelig nok hvor uklokt det var å stole på noen?

Nå vel, han fikk dra til Mørch-rønna først, og ta Nagini med seg; fra nå av ville han alltid ha slangen hos seg … Og han gikk fort ut av rommet, gjennom hallen, ut i den mørke hagen hvor springvannet spilte og kalte til seg slangen på ormtunge, og den kom buktende fram og møtte ham som en lang skygge …

Harrys øyne sto plutselig vidåpne; med et rykk var han tilbake i virkeligheten og lå på sjøbredden i solnedgangen, hvor Ronny og Hermine stirret ned på ham. Etter de bekymrede fjesene å dømme, og hamringen i arret, hadde den brå avstikkeren inn i Voldemorts tanker ikke passert ubemerket. Han satte seg opp, merket at han skalv og stusset i forbifarten over at han fremdeles var gjennomvåt, og der lå begeret så uskyldig i gresset mellom ham og den dypblå sjøen, som glitret av gull i det siste solskinnet.

«Han vet det.» Hans egen stemme lød uvant og lav etter de høye skrikene til Voldemort. «Han vet det, og han har tenkt å sjekke hvor de andre er, og den siste,» han var allerede på beina, «er på Galtvort. Jeg visste det. *Jeg visste det!*»

«Hæ?»

Ronny måpte mot ham. Hermine, på kne, så bekymret opp.

«Men hva så du? Hvordan vet du det?»

«Jeg så da han fikk høre om begeret. Jeg – jeg var i hodet hans, han er –,» han husket drapene, «han er virkelig sinna, og redd også, han skjønner ikke hvordan vi kunne vite det, og nå vil han sjekke at de andre er i sikkerhet; først, ringen. Han tror den på Galtvort er den tryggeste, fordi Slur er der, fordi det blir så vanskelig å komme seg inn uten å bli sett, så jeg tror det blir den han sjekker sist, men likevel, om noen timer kan han være der –»

«Så du hvor på Galtvort den er?» spurte Ronny og kom seg på beina, han òg.

«Nei, han tenkte bare på å advare Slur, ikke på akkurat hvor han hadde gjemt den –»

«Vent litt – *vent*!» utbrøt Hermine, da Ronny grep malacruxen og Harry tok fram usynlighetskappen igjen. «Vi kan ikke bare dra dit, vi har ingen plan, vi må –»

«Vi må få fart på oss,» sa Harry bestemt. Han hadde håpet på litt søvn, sett fram til å prøve det nye teltet, men det var umulig nå. «Kan du tenke deg hva han kommer til å gjøre når han skjønner at ringen og medaljongen er vekk? Hva om han flytter den malacruxen på Galtvort, om han bestemmer seg for at den ikke er trygg lenger?»

«Men hvordan skal vi komme oss inn?»

«Vi drar til Galtvang,» sa Harry, «og ser hva vi kan finne på når vi vet hva de har satt ut av beskyttelse rundt skolen. Kom under kappen du også, Hermine, denne gangen vil jeg at vi skal holde oss sammen.»

«Men det er ikke plass –»

«Det er mørkt, ingen legger merke til føttene våre.»

Flaksingen av enorme vinger nådde dem over det svarte vannet; dragen hadde drukket seg utørst og satte til værs. De holdt opp med forberedelsene lenge nok til å se den stige høyere og høyere, svart nå mot den mørknende himmelen, til den forsvant over nærmeste fjell. Så kom Hermine bort til dem og stilte seg mellom de to. Harry trakk kappen så langt ned han fikk den, og sammen snurret de på stedet og ble slukt av det knugende mørket.

KAPITTEL TJUEÅTTE

DET ANDRE SPEILET

Føttene traff veidekke. Storgata i Galtvang – et syn så velkjent at det gjorde vondt: mørke butikkvinduer, den svarte silhuetten av fjellene bortenfor landsbyen, svingen i veien foran ham som førte opp til Galtvort, lysskjæret ut fra vinduene i *Tre sopelimer* – og i det samme husket han, så klart at det skar i hjertet, den kvelden for nesten et år siden da han hadde landet her, halvt slepende på en desperat svak Humlesnurr – alt dette i løpet av sekundet etter landing – og det var da, i det øyeblikket han slapp taket i Ronny og Hermine, at det skjedde.

Et skrik skar gjennom lufta og raspet i hver nerve i kroppen. Det lød som Voldemorts da han forsto at begeret var stjålet, og Harry var ikke et øyeblikk i tvil om at årsaken var deres ankomst. Han vekslet blikk med de to andre under kappen, i samme øyeblikk som døra til *Tre sopelimer* brakte opp, og et dusin dødsetere med ansiktet skjult under hetta kom settende ut på gata og fektet med tryllestavene.

Harry trev tak i Ronnys håndledd idet han løftet staven. Det var for mange til å lamslå, og bare å prøve ville røpe hvor de var. En av dødseterne viftet med staven, og skriket tidde, men det var som om det fortsatt gjallet mot de fjerne fjellene.

«*Apporto* kappe!» brølte en av dødseterne.

Harry grep om noen folder av kappen, men den gjorde ikke tegn til å unnslippe; apportformelen hadde ikke virket på den.

«Så du er ikke under teppet ditt, da, Potter?» skrek dødseteren som hadde prøvd formelen, og så, til de andre: «Spre dere. Han er her.»

Seks av dødseterne kom løpende mot dem; Harry, Ronny og Hermine rygget så lydløst de kunne inn i nærmeste sidegate, og dødseterne løp forbi dem med bare noen centimeters klaring. De ventet i mørket, lyttet til skrittene som løp hit og dit og så lysstrålene fra dødseter-stavene feie rundt og ransake gatene.

«Kan vi ikke bare dra igjen,» hvisket Hermine. «Eksivere nå?»

«Toppidé,» sa Ronny, men før Harry rakk å svare, ropte en dødseter: «Vi vet du er her, Potter, og du slipper ikke unna! Vi finner deg!»

«De var forberedt,» hvisket Harry. «De hadde satt ut den heksingen for å vite om vi kom. Da har de sikkert gjort noe for å holde oss her også, hindre at vi slipper unna –»

«Hva med desperanter?» ropte en annen dødseter. «Gi dem frie tøyler, så skal de nok finne'n i en fart!»

«Mørkets herre vil at det skal være hans hånd og ingen annens som dreper Potter –»

«– og desperantene dreper'n ikke! Det er livet hans Mørkets herre er ute etter, ikke sjela! Og han blir enklere å drepe hvis de har kyssa'n først!»

Det kom enige lyder fra flere. Harry ble fylt av frykt; for å slå desperantene tilbake måtte de ty til skytsverger, og det ville straks røpe dem.

«Vi blir nødt til å prøve å eksivere, Harry!» hvisket Hermine.

Før hun hadde snakket ferdig, kjente han den unaturlige kulda begynne å legge seg over gata. Omgivelsene ble tappet for lys, ja, selv stjernene forsvant. I stupmørket kjente han Hermine ta tak i armen hans, og sammen snurret de rundt på stedet.

Men det var som om lufta de måtte igjennom var blitt kompakt; å eksivere var umulig. Dødseterne hadde gjort jobben sin godt. Harry merket kulda bite stadig skarpere i kroppen. Han og Ronny og Hermine trakk videre innover i sidegata, famlet seg vei langs veggene og prøvde å unngå å lage en lyd – og det var da desperantene kom lydløst glidende om hjørnet. Det var ti stykker eller flere, og når de overhodet kunne sees i mørket, var det fordi deres mørke var enda tettere, med de svarte kappene og de skabbete, råtnende hendene. Kunne de sanse frykt i nærheten? Harry var

sikker på at de kunne det; det virket som de satte opp farten nå, trakk pusten i disse slepende, raspende dragene han avskydde slik, smakte på fortvilelsen i lufta, smattet seg nærmere –

Han løftet tryllestaven. Desperantkysset kunne han ikke, ville han ikke gjennomgå, samme hva som skjedde siden. Det var Ronny og Hermine han tenkte på da han hvisket: «*Forvento vergum!*»

Sølvhjorten brast fram av stavtippen og angrep, desperantene vek til side, og det kom et triumferende hyl fra etsteds bortenfor.

«Der er'n, der borte, der borte, jeg så skytsvergen hans, det var en hjort!»

Desperantene hadde trukket seg unna, stjernene dukket fram igjen, og dødseternes skritt kom nærmere. Harry kjempet mot panikken, men før han rakk å ta noen avgjørelse, hørte han like ved lyden av slåer som ble trukket fra; en dør på venstre side av den trange gata gikk opp, og en grov røst sa: «Potter – inn her, fort!»

Han adlød uten å nøle, og alle tre smatt inn i døråpningen.

«Opp trappa – behold kappen på, og vær stille!» mumlet en høy skikkelse, som forsvant ut på gata og smelte døra igjen etter seg.

Harry hadde ikke peiling på hvor de var, men i det flakkende lyset fra et enslig vokslys så han at de sto i det lurvete, sagmuggstrødde barrommet i *Galthodet*. De løp bakom disken, gjennom en ny dør og så fort de kunne opp en falleferdig trapp og endte i en stue med et loslitt golvteppe og en liten peis. Over peisen hang et enslig portrettmaleri av en blond pike som stirret ut på dem med en slags tom sødme.

De hørte rop fra gata utenfor. Fortsatt med usynlighetskappen over seg listet de seg bort til det grimete vinduet og kikket ned. Deres redningsmann, som Harry nå dro kjensel på som barmannen i *Galthodet*, var den eneste som ikke hadde hette over hodet.

«Ja, og hva så?» brølte han rett opp i et av de usynlige fjesene. «Hva så? Hvis dere skal sende desperanter bortover gata mi, så sender jeg en skytsverge tilbake! Jeg vil ikke ha dem her, har jeg sagt, jeg finner meg ikke det!»

«Det der var ikke din skytsverge!» sa en dødseter. «Det var en hjortebukk, det var Potters!»

«Hjort, du!» brølte barmannen og trakk fram tryllestaven. «Ha, din idiot – *Forvento vergum!*»

Noe digert med horn skjøt fram av staven og forsvant med senket hode mot Storgata og ut av syne.

«Det var ikke den jeg så –,» sa dødseteren, men ikke fullt så skråsikkert.

«Noen har brutt portforbudet, du hørte alarmen,» sa en av de andre til barmannen. «Så noen var ute på gata mot reglene –»

«Hvis jeg vil slippe ut katta mi, så gjør jeg det; jeg gir vel faen i det portforbudet ditt!»

«Var det *deg* som utløste katzenjamalarmen?»

«Og hva så, kanskje? Har du tenkt å slenge meg i Azkaban? Kverke meg for å stikke nesa ut av min egen ytterdør? Bare gjør det, du, hvis du absolutt vil! Men jeg håper for deres skyld at dere ikke har trykket på de små mørkemerkene deres og kalt på ham. Han kommer neppe til å like å bli tilkalt bare for meg og den gamle katta mi, eller hva?»

«Ikke tenk på oss,» sa en av dødseterne. «Tenk heller på deg sjøl, du, som bryter portforbudet!»

«Og hvor har du og gjengen din tenkt å tuske med eliksirene og giftene deres når puben min er stengt, kanskje? Hva skal det bli av de små ekstrainntektene deres da?»

«Truer du –?»

«Jeg? Jeg kan holde kjeft, jeg, det er derfor dere kommer hit, ikke sant?»

«Jeg er sikker på at den vergen jeg så, var en hjortebukk!» ropte den første dødseteren.

«Hjort?» brølte barmannen. «Det var jo en *geite*bukk, din tulling!»

«Vel, vel, så tok vi feil, da,» sa den andre dødseteren. «Men bryter du portforbudet en gang til, slipper du ikke så lett!»

Dødseterne trasket tilbake mot Storgata. Hermine stønnet av lettelse da hun smøg seg ut under kappen og satte seg på en vaklevoren stol. Harry trakk gardinene godt for før han fjernet kappen fra seg og Ronny. Nede i første skjøv barmannen slåene for igjen, og så hørte de ham komme opp trappa.

I det samme ble Harry oppmerksom på noe på peishylla: et lite, rektangulært speil som sto løst inntil peiskappen, like under pikeportrettet.

Barmannen kom inn i rommet.

«Dere er noen fordømte idioter,» sa han barskt og så fra den ene til den andre. «Hva i huleste var tanken med å komme hit?»

«Takk,» sa Harry, «tusen, tusen takk. De reddet livene våre.»

Barmannen gryntet. Harry gikk nærmere og så ham opp i ansiktet, prøvde å se forbi det lange, tjafsete, stålgrå håret og skjegget. Han hadde briller, og bak de skitne linsene var øynene gjennomtrengende, skinnende blå.

«Det var Deres øye jeg så i speilet.»

Det ble helt stille i rommet. Harry og barmannen så på hverandre.

«Det var De som sendte Noldus.»

Barmannen nikket og så seg om etter nissen.

«Trodde han var med dere. Hvor har dere gjort av ham?»

«Han er død,» sa Harry. «Bellatrix DeMons drepte ham.»

Ansiktet til barmannen var ubevegelig. Etter en stund sa han:

«Det var trist. Jeg likte den nissen.»

Han snudde seg bort og tente lamper med stavtippen uten å se på dem.

«De er Abriam,» sa Harry til ryggen hans.

Han hverken bekreftet eller benektet det, men bøyde seg bare og fyrte opp i peisen.

«Hvordan fikk De tak i dette?» spurte Harry og gikk bort til Sirius' speil, tvillingen til det han selv hadde knust to år før.

«Kjøpte det av Dyng for et års tid siden,» sa Abriam. «Albus fortalte meg hva det var. Og så har jeg prøvd å holde litt oppsyn med deg.»

Ronny gispet.

«Sølvhinden!» sa han oppspilt. «Var det også Dem?»

«Hva er det du snakker om?» sa Abriam.

«Noen sendte en hind-verge til oss!»

«Med den hjernen der kunne du like godt vært dødseter, gutt. Har jeg ikke akkurat bevist at vergen min er en geit?»

«Å,» sa Ronny. «Æh, jo … jeg er sulten!» la han brydd til da det kom en enorm romling fra magen hans.

«Mat har jeg,» sa Abriam. Han trasket ut og kom snart etter tilbake med et stort brød, litt ost og en mugge mjød, som han satte på et lite bord foran peisen. Alle tre var skrubbsultne og spiste og drakk, og en stund var det ikke andre lyder enn sprakingen fra bålet, klirring av glass og tyggelyder.

«Vel, vel,» sa Abriam da de hadde spist seg mette, og Harry og Ronny hadde sunket døsig sammen i stolene sine. «Nå får vi finne ut hvordan vi best skal få dere vekk herfra. Om natta går det ikke, dere hørte selv hva som skjer hvis noen beveger seg utendørs i mørket: Det utløser katzenjamalarmen, og da er de over dere som en tretryting på et teveegg. Jeg greier neppe å få dem til å ta en hjort for en geit to ganger. Vent til det lysner og portforbudet ikke gjelder mer, så kan dere ta over dere kappen og gå til fots. Gå helt ut av Galtvang, opp i fjellet, så kan dere eksivere der. Kanskje dere treffer på Gygrid. Han har holdt seg skjult i en hule der oppe sammen med Gnurrg siden de prøvde å arrestere ham.»

«Vi drar ikke,» sa Harry. «Vi må komme oss inn på Galtvort.»

«Ikke vær dum, gutt,» sa Abriam.

«Vi er nødt,» sa Harry.

«Det dere er nødt til,» sa Abriam og bøyde seg fram, «er å komme dere så langt bort herfra som råd er.»

«De skjønner ikke. Vi har ikke mye tid. Vi er nødt til å komme oss inn på borgen. Humlesnurr – jeg mener, broren Deres – ville at vi –»

Peisskjæret glimtet plutselig i de grimete brilleglassene til Abriam; et øyeblikk lyste de flatt og hvitt, og Harry ble minnet om de blinde øynene til kjempe-edderkoppen Argarapp.

«Min bror Albus ville nokså mye, han,» sa Abriam, «og folk hadde det med å få svi mens han la sine storslagne planer. Nei, Potter, kom deg vekk fra skolen her, og ut av landet hvis du kan. Glem broren min og hans smarte planer. Nå er han der ingenting av dette kan skade ham lenger, og du skylder ham ikke en ting.»

«De skjønner ikke dette,» gjentok Harry.

«Å, ikke det?» sa Abriam stillferdig. «Du tror ikke jeg skjønte meg på min egen bror? Du tror du kjente Albus bedre enn meg?»

«Det var ikke sånn jeg mente det,» sa Harry. Hodet føltes tregt av utmattelse og en overflod av mat og mjød. «Det er bare … at han ga meg en jobb å gjøre.»

«Jaså, så det gjorde han?» sa Abriam. «En hyggelig en, da, håper jeg? Morsom? Lett? En man kan vente at en ukvalifisert trollmannsyngling kan takle uten å overanstrenge seg?»

Fra Ronny kom det en bister latter. Hermine så anspent ut.

«Jeg – nei, den er ikke lett, nei,» sa Harry. «Men jeg er nødt –»

«'Nødt'? Hvorfor 'nødt'? Han er død, ikke sant?» sa Abriam barskt. «La det fare, gutt, før det går likedan med deg! Redd ditt eget skinn!»

«Det kan jeg ikke.»

«Hvorfor ikke?»

«Jeg –» Harry følte seg overmannet; forklare det kunne han ikke, så i stedet gikk han på offensiven. «Men De slåss jo, De òg, De er med i Føniksordenen –»

«Var,» sa Abriam. «Føniksordenen er ferdig. Han-du-vet har vunnet, det er slutt, og den som later som noe annet, lurer bare seg selv. Det kan aldri bli trygt for deg her, Potter, han er altfor oppsatt på å ta deg. Så dra utenlands, gå i dekning, redd ditt eget skinn. Og det er best du tar disse to med deg.» Han hyttet med tommelen mot Ronny og Hermine. «De kommer til å være i fare så lenge de lever, siden alle vet at de har samarbeidet med deg.»

«Jeg kan ikke dra,» sa Harry. «Jeg har altså fått denne jobben –»

«Overlat den til noen andre!»

«Det kan jeg ikke. Det må være meg. Humlesnurr forklarte meg det –»

«Å, gjorde han det, nå? Og fortalte han deg det hele, var han ærlig mot deg?»

Av hele sitt hjerte ville Harry si «ja», men det enkle ordet ville liksom ikke over leppene. Det virket som om Abriam skjønte hva han tenkte.

«Jeg kjente broren min, Potter. Å være hemmelighetsfull var noe han fikk inn med morsmelka. Hemmeligheter og løgner, slik var det vi vokste opp, og Albus … han var et naturtalent.»

Den gamle mannens blikk gled bort til pikeportrettet over peisen. Nå som Harry så nærmere etter, var det det eneste bildet i rommet. Det var ikke noe fotografi av Albus Humlesnurr, og ikke av noen andre heller.

«Herr Humlesnurr?» sa Hermine spakt. «Er det søsteren Deres? Ariana?»

«Ja,» sa Abriam kort. «Jaså, unge dame, så du har lest Rita Slita, hva?»

Selv i det rosa skjæret fra peisen var det tydelig at Hermine ble rød.

«Elifas Dogger fortalte oss om henne,» sa Harry for å komme Hermine til unnsetning.

«Den gamle dåsemikkelen,» mumlet Abriam og tok en slurk mjød. «Ikke snakk om at Albus kunne gjøre noe galt, i hans øyne. Vel, det er mange som har tenkt sånn. Dere tre også, tydeligvis.»

Harry tidde. Han ville ikke snakke høyt her om all tvilen og usikkerheten om Humlesnurr som hadde ridd ham i månedsvis. Mens han grov Noldus' grav, hadde han truffet sitt valg: Han hadde bestemt seg for å fortsette på den slyngende, farlige stien som Albus Humlesnurr hadde pekt ut for ham, godta at Humlesnurr ikke hadde fortalt ham alt han ville vite og rett og slett stole på ham. Han ville ikke begynne å tvile igjen, ville ikke høre noe som kunne avlede ham fra den stien. Han møtte Abriams blikk, som var så slående likt brorens: De klare, blå øynene ga samme inntrykk av å røntgenfotografere det de så på. Harry hadde på følelsen at Abriam så hva han tenkte – og foraktet ham for det.

«Rektor Humlesnurr var veldig glad i Harry,» sa Hermine med liten stemme.

«Jaså, du?» sa Abriam. «Pussig hvor mange av dem min bror var glad i som det endte verre med enn om han hadde latt dem være i fred.»

«Hva mener De?» spurte hun åndeløst.

«Det kan være det samme,» sa Abriam.

«Men det er en meget alvorlig ting å si!» sa Hermine. «Er det – er det søsteren Deres De snakker om?»

Abriam glodde på henne, og leppene beveget seg som om han tygde på ordene han holdt tilbake. Så sprakk det for ham.

«Da min søster var seks år, ble hun overfalt, angrepet, av tre gompegutter. De hadde spionert gjennom hekken rundt bakhagen og sett

henne gjøre magi. Hun var bare småungen, hun kunne ikke kontrollere det – ingen heks eller trollmann kan det i den alderen. Det de så, skremte dem vel, kan jeg tenke meg. De trengte seg inn, og da hun ikke kunne vise dem knepet, gikk det vel litt over stokk og stein når de skulle få den lille vanskapningen til å holde opp.»

Hermines øyne var svære i lyset fra bålet. Ronny virket litt kvalm. Abriam reiste seg; han var like høy som Albus, og sinnet og den intense smerten gjorde ham plutselig skremmende.

«Det ødela henne, det de gjorde; hun ble aldri seg selv igjen. Hun ville aldri mer bruke magi, men kunne ikke komme utenom; den slo seg innover og gjorde henne gal, eksploderte ut av henne når hun ikke kunne kontrollere det, og det gjorde henne iblant nifs og farlig. Men for det meste var hun yndig og redd og harmløs.

Og faren min fant fram til jævlene som hadde gjort det og valset opp med dem,» sa Abriam. «Og det havnet han i Azkaban for. Han sa aldri hvorfor han hadde gjort det, for hvis departementet hadde fått vite hvordan Ariana var blitt, ville hun blitt innestengt på St. Mungo for godt. Hun ville blitt sett som en alvorlig trussel mot de internasjonale hemmeligholdsstatuttene, ubalansert som hun var, med magien eksploderende ut av seg når hun ikke greide å holde på den lenger.

Vi måtte holde henne i sikkerhet, og i ro. Vi flyttet, sa til alle at hun var syk, og mor passet på henne og prøvde å holde henne rolig og fornøyd.

Jeg var yndlingen hennes,» sa han, og et øyeblikk var det som om en ustelt skolegutt tittet fram gjennom Abriams rynker og tjafseskjegg. «Ikke Albus, han var støtt oppe på rommet sitt når han var hjemme og leste sine bøker og telte sine premier og holdt brevvekslingen gående med 'alle samtidas framstående magiske navn',» sa han med en geip, «*han* ville vel ikke bli brydd med henne. Det var meg hun likte best. Jeg kunne få henne til å spise når mor ikke kunne, jeg kunne roe henne når hun fikk et av anfallene sine, og når hun var rolig, pleide hun å hjelpe meg å mate geitene.

Og så, da hun var fjorten … Jeg var jo ikke der, da,» sa Abriam. «Hadde jeg vært der, kunne jeg roet henne. Hun fikk et av disse anfallene, og mor

var ikke så ung lenger, og … det var et uhell. Ariana kunne ikke for det. Men mor ble drept.»

Harry merket en ekkel blanding av medfølelse og avsky. Han hadde ikke lyst til å høre mer, men Abriam fortsatte å snakke, og Harry lurte på hvor lenge det var siden sist han hadde snakket om dette – ja, om han noensinne hadde gjort det.

«Så det var kroken på døra for Albus' jordomflygning med lille Dogger. Begge to kom hjem til mors begravelse, og så dro Dogger av gårde alene, og Albus satt igjen som familiens overhode. Ha!»

Abriam spyttet inn i ilden.

«Jeg kunne tatt meg av henne, jeg. Jeg sa det til ham. Jeg ga vel blanke i skolen, jeg kunne blitt hjemme og tatt meg av det. Men han sa jeg måtte gjøre meg ferdig med utdannelsen, og at *han* skulle overta etter mor. Litt av en nedtur for herr Skolelys, de deler ikke ut premier for å ta seg av sin halvgale søster og hindre at hun sprenger huset til pinneved annenhver dag. Men han greide det ikke så verst i noen uker … til *han* kom.»

Uttrykket i Abriams ansikt nå var direkte farlig.

«Grindelwald. Endelig hadde broren min en *likemann* å snakke med, en som var like gløgg og talentfull som ham. Og da fikk det å passe på Ariana ta sisteplassen, mens de to klekket ut fine planer om nyordning av hekserisamfunnet og lette etter *talismaner* og hva det ellers var de var så interessert i. Storslåtte planer til hele magiverdenens beste – så om en enkelt ungjente ble oversett, hva så, når Albus arbeidet *for det felles beste?*

Men etter noen uker hadde jeg fått nok, det skal jeg love for. Tida var nesten inne til at jeg skulle tilbake til Galtvort, og da sa jeg fra til dem begge, ansikt til ansikt, slik vi er nå.» Abriam så ned på Harry, og det skulle ikke mye fantasi til for å se ham som en tenåring, hengslete og sint, i konfrontasjon med storebroren. «Du kan like godt gi det opp med det samme, sa jeg til ham. Du kan ikke flytte på henne, det tåler hun ikke, og du kan ikke ta henne med deg, hvor det nå er du har tenkt deg for å holde disse smarte talene dine og piske opp et haleheng. Han likte ikke det noe større,» sa Abriam. Øynene hans forsvant et sekund bak ildrefleksene i brillene og skinte hvitt og blindt igjen. «Grindelwald likte det ikke i det hele tatt. Han

ble sint. Han sa jeg var en dum liten guttunge som prøvde å stille meg i veien for ham og min briljante bror … om jeg ikke forsto at min stakkars søster ikke ville *behøve* å gjemmes bort, så snart de hadde fått forandret verden, ført trollmennene ut av dekktilværelsen og vist gompene deres rette plass?

Og det ble krangel … og jeg trakk staven, og han trakk sin, og jeg fikk føle Martyrius-forbannelsen fra min brors beste venn – og Albus prøvde å stoppe ham, og så var alle tre i duell, og lysblaffene og smellene satte henne i gang, hun holdt det ikke ut –»

Fargen forsvant fra ansiktet hans som om han hadde fått banesår.

«– jeg tror hun ville hjelpe, men hun visste jo ikke hva hun gjorde, og jeg vet ikke hvem av oss det var, det kan ha vært hvem som helst – og så var hun død.»

Stemmen brast i det siste ordet, og han falt sammen i nærmeste stol. Hermines ansikt var vått av tårer, og Ronny var nesten like blek som Abriam. Alt Harry kunne føle, var avsky. Han ønsket han ikke hadde hørt det, ønsket han kunne vaske hjernen ren for det.

«Så trist … så fryktelig trist,» hvisket Hermine.

«Borte,» sa Abriam hest. «Borte for alltid.»

Han tørket nesa på ermet og kremtet.

«Grindelwald stakk jo av, så klart. Han hadde litt av et rulleblad fra før, i hjemlandet, og ville ikke ha Ariana der også. Og Albus var jo fri, da, ikke sant? Fri fra å være belemret med en søster, fri til å bli den største trollmann verd-»

«Han ble aldri fri,» sa Harry.

«Hva?» sa Abriam.

«Aldri,» sa Harry. «Den natta broren Deres døde, drakk han en eliksir som drev ham fra vettet. Han begynte å skrike og bønnfalle noen som ikke var der. *'Ikke gjør dem noe vondt, vær så snill … pin meg i stedet.'*»

Ronny og Hermine stirret på ham. Han hadde aldri fortalt dem noen detaljer om hva som hadde skjedd på øya i hulesjøen. Alt som hadde skjedd etter at han og Humlesnurr kom tilbake til Galtvort, hadde fortrengt det helt.

«Han trodde han var tilbake der med Dem og Grindelwald, det vet jeg,» sa Harry og tenkte på hvordan Humlesnurr hadde klynket og bedt. «Han trodde han så Grindelwald pine Dem og Ariana … det var tortur for ham. Hvis De hadde sett ham, hadde De ikke sagt at han var fri.»

Abriam virket oppslukt av å betrakte de knortete, åresprengte hendene sine, og det var lenge før han sa noe. «Hvordan kan du være sikker på at ikke broren min var mer opptatt av det felles beste enn av deg, Potter?» sa han omsider. «Hvordan kan du være sikker på at du ikke er unnværlig, du òg, som lillesøsteren min?»

Det var som å få en issplint gjennom hjertet.

«Det tror jeg ikke noe på. Humlesnurr var glad i Harry,» sa Hermine.

«Hvorfor ga han ham ikke beskjed om å gjemme seg, da?» skjøt Abriam tilbake. «Hvorfor sa han ikke: Pass på deg selv, og her skal du høre hvordan du kan overleve?»

«Jo,» sa Harry før Hermine rakk å svare, «fordi at iblant er du *nødt* til å tenke på noe mer enn din egen sikkerhet! Iblant er du *nødt* til å tenke på det felles beste! Dette er krig!»

«Og du er sytten, gutt!»

«Jeg er myndig, og jeg har tenkt å fortsette å slåss, selv om De har gitt opp!»

«Hvem sier jeg har gitt opp?»

«'Føniksordenen er ferdig',» gjentok Harry. «'Han-du-vet har vunnet, det er slutt, og den som later som noe annet, lurer bare seg selv.'»

«Jeg sier ikke at jeg liker det, men det er sannheten!»

«Nei, det er det ikke,» sa Harry. «Broren Deres visste hvordan Han-du-vet kan knekkes, og den kunnskapen ga han videre til meg. Jeg skal fortsette til jeg greier det – eller dør. Ikke tro at jeg ikke skjønner hvordan dette kan ende. Det har jeg visst i årevis.»

Han ventet på at Abriam skulle hånflire eller si ham imot, men det gjorde han ikke, bare skulte.

«Vi må komme oss inn på Galtvort,» sa Harry igjen. «Hvis ikke De kan hjelpe oss, får vi vente til det lysner, la Dem sitte igjen i fred og prøve å

finne en vei inn selv. Men hvis De *kan* hjelpe oss – ja, så hadde det passet bra å nevne det nå.»

Abriam ble sittende urørlig i stolen og stirre på Harry med disse øynene som liknet så utrolig på brorens. Omsider kremtet han, reiste seg, gikk rundt det lille bordet og stanset foran portrettet av Ariana.

«Du vet hva du skal gjøre,» sa han.

Hun smilte, snudde seg og gikk – ikke slik folk på portretter vanligvis gjorde, ut til sida og forbi rammen, men innover noe som minnet om en lang tunnell som var malt i bakgrunnen. De så den lille skikkelsen bli mindre og mindre, og til slutt forsvant hun i mørket.

«Æh – hø?» sa Ronny.

«Det er bare én vei inn nå,» sa Abriam. «Dere må være klar over at de har dekket alle de gamle hemmelige gangene i begge ender, de har fullt av desperanter rundt grensemurene, pluss at de har regulære patruljer inne på selve skolen, ifølge mine kilder. Skolen har aldri vært så godt bevoktet før. Hvordan dere kan vente å utrette noe når dere vel er inne, med Slur i rektorstolen og søsknene Misfall som stedfortredere … vel, det får vel bli deres sak, det da. Dere sier jo at dere er beredt til å dø.»

«Men hva …,» sa Hermine og så på Ariana-portrettet med rynket panne.

En liten, hvit flekk var kommet til syne innerst i den malte tunnellen; det var Ariana som kom gående tilbake mot dem og ble større underveis. Men hun hadde med seg noen, en som var høyere enn henne, en som kom haltende mot dem med et opphisset uttrykk. Håret hans var lengre enn Harry noen gang hadde sett det, det virket som han hadde fått diverse kutt i fjeset, og klærne var fulle av rifter. De to skikkelsene ble større og større, til bare hodet og brystet fylte bildet. Og så svingte hele greia ut fra veggen som en liten dør, som dekket inngangen til en virkelig tunnell. Og ut av den, med altfor langt hår, sår i fjeset og fillete kutte, kravlet den virkelige Nilus Langballe, som satte i et brøl av fryd, bykset ned fra peishylla og hylte: «Jeg visste nok du kom! *Jeg visste det, Harry!*»

KAPITTEL TJUENI

DET TAPTE DIADEMET

«Nilus – men – åssen –?»

Men Nilus hadde fått øye på Ronny og Hermine også og var i full gang med å klemme dem under høye gledesbrøl. Jo mer Harry så på ham, jo verre så han ut: Det ene øyet var hovent, gult og fiolett, det var kloremerker i ansiktet, og generell ustelthet vitnet om et hardt liv i det siste. Men det forslåtte fjeset strålte ikke mindre for det da han slapp taket i Hermine og sa igjen: «Jeg visste at dere kom! Jeg har sagt og sagt til Jokum at det var bare et spørsmål om tid!»

«Men Nilus, hva er det som har hendt med deg?»

«Hva? Dette her?» Nilus viftet skrammene til side. «Dette er ingenting, Jokum er mye verre. Vent og se. Vel, skal vi komme oss i vei? Forresten,» han snudde seg til Abriam, «Ab, det kan være det kommer et par stykker til.»

«Et par til?» gjentok Abriam illevarslende. «Hva mener du med et par til, Langballe? Det er portforbud og katzenjamalarm over hele landsbyen!»

«Jeg vet det, derfor immiverer de rett inn i baren,» sa Nilus. «Bare send dem bortover tunnellen når de kommer, hva? Takk skal du ha.»

Nilus rakte Hermine hånden og hjalp henne opp på peishylla og inn i tunnellen. Ronny fulgte etter, og deretter Nilus selv. Harry snudde seg mot Abriam.

«Jeg vet ikke hvordan jeg skal få takket Dem. De har reddet livet vårt – to ganger.»

«Pass godt på det, da,» sa Abriam barskt. «Det er ikke sikkert jeg greier det den tredje.»

Harry kravlet opp på peishylla og inn i hullet bak Ariana-portrettet. Steintrinnene innenfor var blankslitte, og jordgolvet jevnt og fint, så gangen hadde øyensynlig vært der i årevis. Langs veggen hang messinglykter, og skyggene deres bølget utover veggene mens de gikk.

«Hvor lenge har denne vært her?» spurte Ronny da de hadde gått noen skritt. «Den står'ke på Ukruttkartet, gjør'n vel, Harry? Jeg trodde det var bare sju ganger ut og inn av skolen?»

«Alle de ble stengt før skolestart,» sa Nilus. «Det er ikke håp om å bruke noen av dem nå, med forbannelser over inngangene og dødsetere og desperanter på vakt ved utgangene.» Han snudde seg og begynte å gå baklengs for riktig å suge inn synet av dem; hele han strålte. «Men gi blaffen i det, da … Er det sant? Brøt dere dere inn i Flirgott? Og rømte på en drage? Alle har hørt det, alle snakker om det, Tom Blom ble dengt opp av Misfall fordi han ropte det i Storsalen under middagen!»

«Ja, det stemmer, det,» sa Harry.

Nilus lo henrykt.

«Hva gjorde dere med dragen?»

«Slapp'n løs uti det fri,» sa Ronny. «Hermine ville beholde'n som kjæledyr, da –»

«Ikke overdriv, Ronny –»

«Men hva har dere drevet med? Folk sier at du bare har vært på rømmen, Harry, men det tror ikke jeg. Jeg tror du pønsker på noe.»

«Det har du rett i,» sa Harry, «men fortell mer om Galtvort, Nilus, vi har ikke hørt noe.»

«Det har vært … vel, det er liksom ikke Galtvort mer,» sa Nilus, og smilet hans falmet. «Vet dere om Misfallene?»

«De to dødseterne som er blitt lærere her?»

«De er mer enn lærere,» sa Nilus. «Det er de som tar seg av disiplinen. De er glad i straff, Misfallene.»

«Sånn som Uffert?»

«Nei, hun blir småtteri i forhold. Alle de andre lærerne har fått beskjed om å sende oss til Misfallene hvis vi gjør noe galt. Men de gjør det ikke, da, hvis de kan unngå det. Det syns tydelig at de har like mye imot dem, de som vi.

Argel, fyren altså, har vi i det som het Forsvar mot svartekunster, bare at nå heter det bare Svartekunster. Nå skal vi bruke Martyrius-forbannelsen på folk som har fått arrest –»

«*Hvaffornoe?*»

Det samstemmige utbruddet fra Harry, Ronny og Hermine gjallet bortover gangen.

«Jo da,» sa Nilus. «Det var sånn jeg fikk dette,» og han pekte på et særlig dypt kutt i kinnet, «jeg nekta. Men det er jo noen som liker det, da; Krabbe og Gurgel elsker det. Det er vel første gang de har vært best i noe, sikkert.

Alekto, søsteren til Argel, har gompologi, som har blitt obligatorisk fag. Så alle må sitte og høre på at hun legger ut om at gomper er som dyr, dumme og skitne, og var så fæle at de drev trollmennene i dekning, men nå blir heldigvis naturens orden gjenopprettet. Dette her,» han viste til en annen rift i ansiktet, «fikk jeg for det jeg spurte henne hvor mye gompeblod hun og broren hennes hadde.»

«Jøsses, Nilus,» sa Ronny, «det får være måte på å slenge med leppa!»

«Du hørte henne ikke, du,» sa Nilus. «Du hadde ikke greid å holde deg, du heller. Poenget er at det hjelper når noen tar igjen; det gir alle håp. Jeg la ofte merke til det når du gjorde det, Harry.»

«Men de har jo brukt deg som bryne,» sa Ronny. I det samme passerte de under en av lampene, og han krympet seg idet lyset satte skrammene i ansiktet til Nilus i enda skarpere relieff.

Nilus trakk på skuldrene.

«Det er ikke så farlig. De vil helst ikke spille altfor mye rent blod, så de torturerer oss litt hvis vi er oppkjeftige, men de dreper oss ikke.»

Harry visste ikke hva som var verst, det Nilus sa eller den hverdagslige tonen han sa det i.

«De eneste som virkelig er utsatt, er de med venner eller slektninger der ute som lager bråk. De blir tatt som gisler. Gamle Xeno Lunekjær ble litt for

stor i kjeften i *Kleggen*, så de huka Lulla av toget da hun skulle hjem til jul.»

«Hun er OK nå, Nilus, vi har vært sammen med henne –»

«Vet det; hun fikk sendt beskjed til meg.»

Han plukket en gullmynt opp av lomma, og Harry så at det var en av de falske galleonene som Humlesnurr-legionen hadde brukt til å sende beskjeder til hverandre med.

«Disse har vært kjempenyttige,» sa Nilus og sendte Hermine et bredt smil. «Misfallene kunne ikke begripe åssen vi holdt kontakt, de holdt på å bli sprø av det. Vi pleide å snike oss ut om natta og skrive på veggene *Verv deg til Humlesnurr-legionen!* og sånn. Slur ble like forbanna hver gang.»

«*Pleide* å snike?» spurte Harry, som hadde lagt merke til fortidsformen.

«Vel, det ble jo vanskeligere etter hvert, da,» sa Nilus. «Til jul mistet vi Lulla, og Gulla kom aldri tilbake etter påske, og vi tre var liksom en slags ledere. Det virket som Misfallene skjønte at jeg sto bak ganske mye av det, så de begynte å ta meg ganske hardt, og så ble Mikkel Kroken tatt på fersken da han slapp løs en førsteklassing de hadde lenka fast, og han ble torturert temmelig ille, så folk ble litt redde etter det.»

«Du sier ikke det,» mumlet Ronny, mens tunnellen begynte å skråne oppover.

«Vel, jeg kunne jo ikke kreve at folk skulle gjennomgå det samme som Mikkel, så vi holdt opp med sånne greier som det. Men vi fortsatte å slåss, undergrunnsarbeid altså, helt til for et par uker siden. Da hadde de vel funnet ut at det bare var én måte å stoppe meg på, tenker jeg, så de skulle ta Besta.»

«*Hva?*» sa Harry, Ronny og Hermine i munnen på hverandre.

«Jo,» sa Nilus, litt andpustent, for tunnellen hadde begynt å gå nokså bratt oppover. «Ja, det er lett å skjønne åssen de tenkte. Det hadde jo virka så bra å kidnappe unger for å få foreldrene til å holde seg på matta, så det var vel bare et spørsmål om tid før de prøvde den motsatte veien. Det er bare det,» sa han og snudde seg mot dem, og til Harrys forbløffelse flirte han bredt, «at med Besta tok de seg vann over hodet. Ei gammal flis av ei heks, og enslig attpå til – de tenkte vel at det kunne umulig være nødvendig

å sende noen særlig sterk trollmann etter ei sånn ei.» Nilus lo. «Vel, Dandel ligger fremdeles på St. Mungo, og Besta er på rømmen. Hun sendte meg et brev,» han klappet seg på brystlomma, «og skrev at hun var stolt av meg, at jeg var mine foreldres sønn, og at det var bare å fortsette som jeg stevna.»

«Ikke verst,» sa Ronny.

«Ikke sant?» sa Nilus fornøyd. «Det eneste var at da de skjønte at de ikke hadde noe tak på meg, fant de ut at Galtvort kunne klare seg uten meg. Jeg vet ikke om de tenkte å drepe meg eller sende meg til Azkaban; uansett skjønte jeg det var på tide å fordufte.»

«Men –,» sa Ronny, som nå var grundig forvirret, «er vi ikke – er vi ikke på vei tilbake til Galtvort nå?»

«Jøss da,» sa Nilus. «Bare se, for nå er vi her.»

De kom rundt et hjørne, og foran dem var det slutt på tunnellen. En ny liten trapp førte opp til en ny dør, som den bak Ariana-portrettet. Nilus skjøv den opp og gikk ut. Da Harry fulgte etter, hørte han Nilus rope til noen han ikke så: «Se hvem det er! Var det ikke det jeg sa?»

Idet Harry kom ut i rommet utenfor tunnellen, ble det brått hyl og spetakkel:

«HARRY!»

«Det er Potter, det er POTTER!»

«Ronny!»

«*Hermine!*»

Han fikk et fortumlet inntrykk av fargede stoffer, lamper og mange ansikter. I neste øyeblikk ble han og Ronny og Hermine overfalt, klemt, klasket på ryggen, rusket i håret og tatt i hånden av minst tjue stykker; det var akkurat som å ha vunnet rumpeldunkfinalen.

«OK, OK, rolig nå!» ropte Nilus, og da flokken løste seg litt opp, kunne Harry få et slags overblikk over omgivelsene.

Det var ikke et rom han dro kjensel på overhodet. Det var enormt og minnet mest om innsida av en særlig luksuriøs lekehytte eller en gigantisk skipskahytt. Hengekøyer i mange farger hang under taket og under en svalgang rundt alle de mørkpanelte, vindusløse veggene. Gelenderet der var dekket av fargeglade faner; han så Griffings gulløve på skarlagen, Håsblås’

svarte grevling på gult og Ravnklos bronseørn på blått. Det eneste som manglet, var Smygards sølv og grønt. Det var fullpakkede bokhyller, noen sopelimer stilt opp mot veggen og i et hjørne, en stor radio i trekasse.

«Hvor er vi hen?»

«Nødvendeligrommet, så klart!» sa Nilus. «Overgått seg selv, hva? Misfallene var etter meg, og jeg visste at jeg bare hadde én sjangs på et gjemmested, og så klarte jeg å komme meg inn, og da fant jeg dette! Vel, det var jo ikke akkurat sånn da jeg kom, da, det var mye mindre og én hengekøye og bare Griffing-fanen. Men det har utvidet seg etter som det kom flere og flere av HLerne hit.»

«Og Misfallene kan ikke komme inn?» spurte Harry og så seg om etter døra.

«Nei,» sa Jokum Finnimann. Harry hadde ikke kjent ham igjen før han snakket, med det hovne, forslåtte fjeset. «Det er et skikkelig gjømmestelle. Så lenge en ta øss høll seg her inne, kan dom itte kåmmå inn, for døra vil itte gå opp. Det er Nilus som har greid det, han *kan* virkelig detti rommet, han! Det gjelds å væra nøyaktig med å du ber om – for eksempel, 'Ikke slepp inn noen Misfall-tilhengere' – og så sørger rommet for det! Du må bare passe på å få stengt alle smutthøla. Ja, Nilus, det er gutten sin!»

«Det er egentlig helt enkelt,» sa Nilus beskjedent. «Jeg hadde vært her inne en dag eller to og begynte å bli skikkelig sulten og ønsket at jeg hadde hatt noe å spise, og det var da gangen til *Galthodet* åpnet seg. Så jeg gikk igjennom og traff Abriam. Det er han som har sørget for mat til oss, for akkurat det gjør ikke rommet her, av en eller annen grunn.»

«Vel, mat er jo et av de fem hovedunntakene fra Gamps lov om elementartransfigurasjon, da,» sa Ronny, til alminnelig forbløffelse.

«Så nå har vi gjømt øss her i to veker omtrent,» sa Jokum, «og rommet sørger for flere hengekøyer etter som vi får bruk for dom, og trur du itte det presterte et ganske bra bad òg da det begynte å komme jinter hit –»

«– og gjerne ville vaske seg litt, ja,» tilføyde Lavendel Bruun, som Harry ikke hadde lagt merke til før da. Og nå som han så nærmere etter, var det mange kjente fjes. Begge Patil-tvillingene var der, og det var også Tom Blom, Ernst Maltmann, Antonius Goldstein og Mikkel Kroken.

«Men fortell oss hva *du* har drevet med, da,» sa Ernst. «Det har vært så mange rykter; men vi har prøvd å følge med deg på *Pottervakt*.» Han pekte på radioen. «Det er ikke sant at dere brøt dere inn i Flirgott?»

«Jo!» sa Nilus. «Og det med dragen stemmer, det òg!»

Det ble spredt applaus og noen hurrarop, og Ronny tok et teaterbukk.

«Å var det døkk var ute etter?» spurte Jokum ivrig.

Før de rakk å parere spørsmålet med et av sine egne, lynte det til i arret, glødende og forferdelig. Harry snudde brått ryggen til de nysgjerrige, glade fjesene, hele Nødvendeligrommet forsvant, og han sto i ruinene av en fattigslig steinhytte. Foran ham var de råtne golvbordene revet opp, en liten gulleske lå åpen og tom ved sida av hullet den var gravd opp av, og Voldemorts skrik av raseri vibrerte i hodet.

Med en kraftanstrengelse trakk han seg ut av Voldemorts tanker igjen og tilbake dit han sto i Nødvendeligrommet og svaiet, silende av svette, mens Ronny støttet ham.

«Er du OK, Harry?» spurte Nilus. «Vil du sette deg litt? Du er sikkert sliten, ikke s-?»

«Nei,» sa Harry. Han så på Ronny og Hermine og prøvde å fortelle dem uten ord at Voldemort nettopp hadde oppdaget tapet av en av de andre malacruxene. De hadde smått om tid: Hvis Voldemort valgte Galtvort som neste stopp, hadde de forspilt sin sjanse.

«Vi må videre,» sa han og så på ansiktene at de hadde forstått.

«OK, Harry, å gjør vi?» spurte Jokum. «Å er planen?»

«Planen?» gjentok Harry. Han måtte sette all sin viljekraft inn på ikke å gi etter for Voldemorts raseri; arret brant fremdeles. «Jo, altså – det er noe vi – Ronny og Hermine og jeg – må gjøre, og så drar vi.»

Nå var det ingen latter eller glade rop lenger. Nilus så forvirret ut.

«Drar? Åssen da – dra?»

«Vi kom ikke for å bli her,» sa Harry og gned seg over arret for å lindre smerten. «Det er noe viktig vi er nødt til å gjøre –»

«Hva da?»

«Det – kan jeg ikke si.»

Det ble litt mumling, og Nilus rynket brynene.

«Hvorfor kan du ikke si det? Det har noe med å slåss mot Han-du-vet å gjøre, ikke sant?»

«Ja, jo –»

«Da hjelper vi deg.»

De andre i Humlesnurr-legionen nikket, noen begeistret, andre høytidelig. Et par stykker reiste seg fra stolene for å understreke at de var klare til umiddelbar aksjon.

«Dere skjønner ikke dette.» Det forekom Harry at dette var noe han hadde sagt nokså ofte i det siste. «Vi – vi kan ikke si det. Vi er nødt til å gjøre det – alene.»

«Hvorfor det?» spurte Nilus.

«Fordi …» Det var vanskelig å samle tankene, i desperasjonen etter å komme i gang med letingen etter den manglende malacruxen, eller i det minste etter å få en privat prat med Ronny og Hermine om hvor de kunne begynne å lete, og det fortsatte å svi i arret. «Humlesnurr ga oss tre et oppdrag,» sa han og valgte ordene med omhu, «og vi skulle ikke si – jeg mener, han ville at *vi* skulle gjøre det, bare vi tre.»

«Vi er legionen hans,» sa Nilus. «Humlesnurr-legionen. Vi var med, alle sammen; vi har holdt den gående her mens dere tre har vært rundt på egenhånd –»

«Det har'ke vært noen ferietur, akkurat, kamerat,» sa Ronny.

«Det sier jeg ikke heller, men jeg skjønner ikke hvorfor dere ikke kan stole på oss. Alle her i rommet har vært med og slåss, alle har blitt drevet hit inn fordi Misfallene er på jakt etter dem. Alle her inne har bevist at de er lojale mot Humlesnurr – lojale mot dere.»

«Hør her,» begynte Harry, uten å ane hvordan han skulle fortsette. Men det spilte ingen rolle, for tunnelldøra bak dem hadde akkurat gått opp.

«Vi fikk beskjeden din, Nilus! Å, hei, dere tre, jeg tenkte nok at dere måtte være her!»

Det var Lulla og Tommy. Jokum satte i et begeistret brøl og løp og ga bestevennen en klem.

«Hei, alle sammen!» sa Lulla glad. «Å, så deilig å være her igjen!»

«Lulla,» sa Harry forvirret, «hva gjør du her? Hvordan har du –?»

«Jeg sendte beskjed til henne,» sa Nilus og holdt opp den falske galleonen. «Jeg lovet henne og Gulla at hvis dere dukket opp, skulle jeg si fra. Vi trodde jo at hvis dere kom igjen, betydde det revolusjon. At vi skulle styrte Slur og Misfallene.»

«Så klart det betyr det!» sa Lulla skråsikkert. «Ikke sant, Harry? Vi skal jage dem vekk fra Galtvort?»

«Nei, hør nå –,» sa Harry med stigende panikk. «Beklager, men det var ikke derfor vi kom igjen. Det er noe vi er nødt til å gjøre, og så –»

«– så stikker dere og lar oss sitte igjen i suppa?» sa Mikkel Kroken.

«Nei!» sa Ronny. «Det vi skal, er noe alle her får glede av, det er for å prøve å bli kvitt Han-du-veit –»

«Så la oss hjelpe dere, da!» sa Nilus sint. «Vi vil være med, vi òg!»

På ny kom det lyder bakfra, og Harry snudde seg – og så var det som om hjertet gjorde et svalestup, for det var Gulla som kom ut fra hullet i veggen, og bak henne, Fred og Frank og Laffen Styx. Gulla sendte Harry et strålende smil, og enten hadde han glemt eller aldri helt forstått hvor nydelig hun var. Men aldri hadde han vært mindre glad for å se henne heller.

«Abriam byner å bli litt grinete,» sa Fred og holdt en hånd i været som svar på diverse velkomstrop. «Han vil ha seg en lur, og isteden er baren hans forvandla til en jernbanestasjon.»

Harry ble stående med åpen munn. Rett bak Laffen Styx kom Harrys egen gamlekjæreste, Cho Chang. Hun smilte til ham.

«Jeg fikk beskjeden,» sa hun og holdt opp sin egen falske galleon. Så gikk hun bort og satte seg ved sida av Mikkel Kroken.

«OK, Harry, hva er planen?» spurte Frank.

«Det er ingen,» sa Harry, som ikke kom over forvirringen over å se alle disse menneskene og ikke helt greide å samle seg så lenge det brant slik i arret.

«Vi tar det bare på sparket, altså? Det er sånne planer jeg liker best,» sa Fred.

«Du må stoppe dette!» sa Harry til Nilus. «Hvorfor har du tilkalt alle sammen? Det er helt sinnssvakt –»

«Vi skal da vel slåss?» sa Tommy og tok fram *sin* falske galleon. «Beskjeden var at Harry var kommet igjen, og vi skulle slåss! Jeg må bare få meg en stav først –»

«Har du itte *stav* –?» begynte Jokum.

Ronny snudde seg fort mot Harry.

«Hvorfor kan de ikke hjelpe til?»

«Hva?»

«De kan hjelpe oss.» Han senket stemmen og sa, slik at bare Hermine midt mellom dem kunne høre det: «Vi vet ikke hvor den er. Og det gjelder å finne'n fort. Vi behøver ikke fortelle dem at det er en malacrux.»

Harry så fra Ronny til Hermine, som mumlet: «Jeg tror Ronny har rett. Vi vet ikke engang hva vi leter etter. Vi trenger dem.» Og da Harry ikke virket overbevist: «Du behøver ikke gjøre *alt* alene, Harry.»

Harry tenkte fort, mens det fortsatte å prikke i arret og hodet fortsatt truet med å sprenges. Humlesnurr hadde advart ham mot å fortelle noen andre enn Ronny og Hermine om malacruxene. *Hemmeligheter og løgner, slik var det vi vokste opp, og Albus … han var et naturtalent* … Holdt han på å forvandle seg til en Humlesnurr som holdt sine hemmeligheter tett inntil brystet og var redd for å stole på noen? Men Humlesnurr hadde stolt på Slur, og hva hadde det ført til? Til mord øverst i det høyeste tårnet …

«Ja vel, da,» sa han lavt til de to andre. «OK,» ropte han til resten av rommet, og alt snakk stilnet. Fred og Frank, som hadde stått og lagd ablegøyer for dem som sto nærmest, ble stille, og alle ansiktene var plutselig årvåkne og oppspilte.

«Det er noe vi er nødt til å finne,» sa Harry. «Noe – noe som vil hjelpe oss å styrte Han-dere-vet. Det er her på Galtvort, men vi vet ikke hvor. Det kan ha tilhørt Ravnklo. Er det noen som har hørt om en slik ting? Har noen kommet borti noe med ørnen hennes på, for eksempel?»

Han kikket forhåpningsfullt bort på den lille klyngen av ravnkloinger – Padma, Mikkel, Tom og Cho – men det var Lulla som svarte, der hun satt på armlenet på Gullas stol.

«Det er jo det tapte diademet hennes, da. Husker du jeg fortalte deg om det, Harry? Ravnklos tapte diadem? Pappa prøver å gjenskape det.»

«Jo, men det tapte diademet er jo *tapt*, da, Lulla,» sa Mikkel Kroken og himlet med øynene. «Det er liksom det som er poenget.»

«Når ble det tapt?» spurte Harry.

«For flere århundrer siden, sier de,» sa Cho, og hjertet sank i brystet på Harry. «Professor Pirrevimp sier at diademet forsvant samtidig med Ravnklo selv. Folk har lett etter det, men,» hun snudde seg mot de andre ravnkloingene, «det er ingen som har funnet noe spor etter det, er det vel?»

Alle sammen ristet på hodet.

«Unnskyld, men hva er et diadem?» spurte Ronny.

«Det er en slags krone,» sa Tom Blom. «Ravnklo sitt skulle visst ha magiske egenskaper – forsterke visdommen hos den som bar det.»

«Ja, svinnsmyg-sugerne til pappa –»

Men Harry avbrøt Lulla.

«Så ingen av dere har sett noe som likner på det?»

Alle ristet på hodet igjen. Harry kikket på Ronny og Hermine, og skuffelsen i ansiktene deres gjenspeilte hans egen. En gjenstand som hadde vært forsvunnet så lenge, og øyensynlig sporløst, virket ikke som noen god kandidat til å være den malacruxen som var gjemt her på borgen … Men før han rakk å tenke ut et nytt spørsmål, sa Cho noe.

«Harry, hvis du vil se hvordan diademet skal ha sett ut, kan jeg ta deg med opp på oppholdsrommet vårt og vise deg. Ravnklo har det på seg på bysten av henne.»

Det glødet til i arret igjen, og et øyeblikk svømte Nødvendeligrommet for øynene på ham, og han så det mørke landskapet suse forbi langt under seg og kjente den store slangen som hadde kveilet seg om skuldrene. Voldemort fløy igjen, men om det var mot hulesjøen eller hitover visste han ikke – uansett var det ikke mye tid igjen.

«Han er på farten,» sa han lavt til Ronny og Hermine. Han skottet bort på Cho, og deretter tilbake på dem. «Jeg vet at det ikke er noe særlig til spor, men jeg blir med og kikker på den bysten, så vet vi iallfall åssen det diademet ser ut. Vent her, og pass godt på – æh – den andre, så lenge.»

Cho hadde reist seg, men Gulla sa nokså skarpt: «Nei, Lulla kan vise Harry det. Ikke sant, Lulla?»

«Ooo, jo, så klart,» sa Lulla fornøyd. Cho satte seg igjen og så skuffet ut.

«Åssen kommer vi ut?» spurte Harry Nilus.

«Bli med her.»

Han førte Harry og Lulla bort i en krok, hvor en liten skapdør førte ut til en bratt trapp.

«Den ender et nytt sted hver dag, så de har aldri greid å finne den,» sa han. «Problemet er bare at vi vet heller ikke hvor vi ender opp når vi går ut. Vær forsiktig, Harry, de har stadig patruljer i gangene om natta.»

«Greit,» sa Harry. «Ser dere om litt.»

Han og Lulla skyndte seg opp trappa, som var lang, opplyst med fakler og svingte og buktet seg på uventede steder. Til slutt endte de foran noe som så ut som en massiv murvegg.

«Kom innunder her,» sa han til Lulla, trakk fram usynlighetskappen og kastet den over dem begge. Og så ga han veggen et lite skubb.

Ikke før hadde han rørt den, før den smeltet bort, og de snek seg ut. Han så seg tilbake; åpningen hadde lukket seg igjen med det samme. De sto i en mørk gang. Han trakk Lulla med seg inn i skyggene, fomlet i pungen om halsen og fant fram Ukruttkartet, holdt det tett opptil nesa, og endelig klarte han å finne igjen sin og Lullas prikk.

«Vi er oppe i sjette,» hvisket han og så Nask bevege seg bort fra dem en gang lenger borte. «Kom, vi går denne veien.»

De listet seg bort.

Harry hadde lusket gangelangs mang en natt før, men aldri hadde hjertet hamret så fort, for aldri hadde så mye vært avhengig av at de kom velberget igjennom. De listet seg gjennom felter av måneskinn på golvene, forbi rustninger som knirket med hjelmene ved lyden av deres tassende trinn, rundt hjørner hvor ingen kunne vite hva som lurte på den andre sida, sjekket Ukruttkartet så ofte det var lys nok, og måtte to ganger vente og slippe et spøkelse forbi uten at det merket dem. Han ventet når som helst å støte på en hindring – det han var reddest for, var Gnav, og for hvert skritt spente han hørselen til det ytterste etter de første tegnene til at poltergeisten nærmet seg.

«Herover, Harry,» åndet Lulla og trakk ham med seg etter ermet mot en vindeltrapp.

De trasket opp i trange, svimlende spiraler. Harry hadde aldri vært her oppe før. Omsider kom de til en dør. Den var uten håndtak eller nøkkelhull, ingenting annet enn en plate av gammelt treverk, og midt på, en bronsedørhammer av form som en ørn.

Lulla strakte ut en blek hånd – og underlig så den ut, der den svevde fritt i lufta uten noen arm eller kropp – og banket én gang. I stillheten drønnet det som et kanonskudd, syntes Harry. Straks åpnet ørnenebbet seg, men istedenfor et fugleskrik var det en myk, musikalsk stemme som sa: «Hva kom først, føniksen eller flammen?»

«Hmm … hva tror du, Harry?» sa Lulla tankefullt.

«Hva? Har dere ikke bare et passord?»

«Å nei, man må svare på et spørsmål,» sa Lulla.

«Hva om du svarer feil, da?»

«Vel, da må du vente på noen som kan svare riktig,» sa Lulla. «Det er sånn man lærer, skjønner du.»

«Joo … men saken er at akkurat nå har vi ikke tid til å vente på noen andre, Lulla.»

«Nei, jeg skjønner hva du mener,» sa Lulla alvorlig. «Vel, jeg tror svaret må være at en sirkel ikke har noen begynnelse.»

«Godt tenkt,» sa stemmen, og døra svingte opp.

Det folketomme oppholdsrommet i Ravnklo var stort og sirkelrundt, og luftigere enn noe annet Harry hadde sett på Galtvort. Veggene var gjennombrutt av elegante buevinduer, drapert med silkestoffer i blått og bronse. På dagtid måtte ravnkloingene ha en fantastisk utsikt over fjellene rundt. Taket var hvelvet og malt med stjerner, og stjerner var det også i det midnattsblå golvteppet. Der var bord, stoler og bokskap, og i en nisje midt imot døra sto en høy byste av hvit marmor.

Harry kjente igjen Rasla Ravnklo fra bysten han hadde sett hjemme hos Lulla. Denne her sto ved sida av en dør som antakelig måtte føre ut til sovesalene ovenfor. Han gikk rett bort til marmorkvinnen, og det var som om hun stirret tilbake på ham med et spørrende halvsmil, vakker, men en

tanke skremmende. Hun bar en spinkel ring om hodet, her hogd ut i marmor, ikke ulik den Fleur hadde hatt på seg i bryllupet. Harry kunne så vidt skjelne at det var inngravert ørsmå bokstaver i den. Han gikk ut fra kappen og klatret opp på sokkelen for å lese hva som sto der.

«*Søk omgang med de vise, og du skal bli vis*.»

«Tydelig hva slags selskap *du* har holdt deg med, da, pappskalle,» sa en kaklende røst.

Harry hvirvlet rundt, mistet fotfestet på sokkelen og falt overende på golvet. Foran ham sto den smalskuldrede skikkelsen til Alekto Misfall. Harry løftet tryllestaven, og i samme øyeblikk trykket hun med en tykk pekefinger mot kraniet og slangen som var svidd inn på underarmen.

KAPITTEL TRETTI

SLUR FÅR SKYVEN

I det samme fingeren hennes rørte ved Merket, sved det til i arret; rommet med stjernene forsvant, og han sto på en fjellknaus under en klippevegg, havet skylte rundt ham, og hjertet var fullt av triumf – *de har gutten*.

Et høyt smell fikk Harry tilbake dit han var. Desorientert løftet han staven, men heksa foran ham var allerede i ferd med å tippe forover og traff golvet så hardt at glasset i bokskapene klirret.

«Jeg har aldri lamslått noen før, jeg, unntatt når vi øvde i HL,» sa Lulla i en mildt interessert tone. «Det bråkte mye mer enn jeg trodde.»

Og ganske riktig hadde det begynt å dirre i taket, og forte, gungrende skritt nærmet seg bak døra til sovesalene. Lullas våde hadde vekket ravnkloingene som sov over dem.

«Hvor er du, Lulla? Jeg må komme meg under kappen!»

Føttene hennes kom til syne ingensteds fra; han skyndte seg bort dit og fikk kappen over seg i samme øyeblikk som døra gikk opp og en strøm av ravnkloinger, alle i nattøy, kom veltende inn i oppholdsrommet. Så fikk de øye på Alekto, som lå der bevisstløs; noen gispet, fra andre kom det overraskede utrop. Langsomt subbet de nærmere henne, et vilt dyr som når som helst kunne våkne og gå til angrep, men en modig, liten førsteklassing smatt fram og dyttet forsiktig til henne i rompa med stortåa.

«Jeg tror hun er død, jeg!» ropte han begeistret.

«Nei, se,» hvisket Lulla fornøyd mens ravnkloingene stimlet sammen om Alekto. «De er glade!»

«Ja … flott …»

Harry lukket øynene, det hamret i arret, og han valgte å la seg synke inn i Voldemorts tanker … han gikk bortover tunnellen inn i den første hulen … han hadde bestemt seg for å sjekke medaljongen på veien, men det ville ikke ta lang tid …

Det banket skarpt på døra til oppholdsrommet, og ravnkloingene stivnet. Fra den andre sida hørte Harry den myke, musikalske stemmen til ørne-dørhammeren: «Hvor blir det av ting som forsvinner?»

«Vet vel ikke jeg, for svarte! Hold snavla,» snerret en rå røst som Harry kjente igjen; det var Misfall-broren, Argel. «Alekto? *Alekto?* Er du der? Fikk du'n? Lukk opp!»

Ravnkloingene hvisket livredde seg imellom. Så, uten forvarsel, hørte de en serie høye smell, som om noen skjøt på døra med en pistol.

«*ALEKTO!* Hvis han kommer, og vi ikke har Potter – vil du at det skal gå likedan med oss som det gikk med Malfangene? SÅ SVAR DA!» brølte Argel og ristet i døra så hardt han kunne, men den åpnet seg ikke. Alle ravnkloingene bakket unna, og noen av de reddeste smatt opp trappa til sengene sine. Men akkurat idet Harry lurte på om han burde sprenge døra og lamslå Argel før dødseteren rakk å gjøre noe mer, hogg det til i en ny stemme utenfor døra, og det var en stemme han kjente meget godt.

«Tør jeg spørre hva det er De holder på med, professor Misfall?»

«Prøver – å komme meg – gjennom denne – fordømmade – døra!» ropte Argel. «Løp og hent Pirrevimp og få'n til å åpne'n, nå straks!»

«Men er ikke Deres søster der inne?» spurte professor McSnurp. «Slapp ikke professor Pirrevimp henne inn dit på Deres innstendige anmodning tidligere i kveld? Kanskje hun kunne åpne døra for Dem? Så slapp De å vekke halve borgen.»

«Hun svarer jo ikke, di gamle røy! Så lukk'n opp, du, da! For svarte, svingende – få'n opp, nå!»

«Nå vel, hvis De insisterer,» sa professor McSnurp isnende høflig. Det kom et dannet knakk med dørhammeren, og den musikalske stemmen spurte på ny: «Hvor blir det av ting som forsvinner?»

«De blir ikke-eksisterende, hvilket vil si, til stede i alt,» svarte professor McSnurp.

«Meget velformulert,» svarte dørhammeren, og døra svingte opp.

De få ravnkloingene som var blitt igjen, spurtet mot trappa idet Argel kom farende inn og fektet med staven. Han var krum i ryggen som søsteren, med gustent, blekfett ansikt og ørsmå øyne, som straks så henne der hun lå urørlig på golvet, og han satte i et rop av sinne og frykt.

«Hva er det de har gjort, de hvalpene?» hylte han. «Jeg skal martyrere hele bølingen til de forteller hvem som gjorde det – og hva kommer Mørkets herre til å si?» Han dunket seg i hodet med knyttneven der han sto over søsteren. «Ikke har vi'n, og attpå til har de gått bort og drept henne!»

«Hun er bare lamslått,» sa professor McSnurp utålmodig; hun hadde bøyd seg ned og sett nærmere på Alekto. «Hun blir snart helt i orden igjen.»

«Nei, det blir hun svarte steike meg ikke!» brølte Argel. «Ikke når Mørkets herre får kloa i henne! Hun har tatt og tilkalt'n, jeg kjente det svi i Merket mitt, og nå tror'n at vi har Potter!»

«'Har Potter'?» sa professor McSnurp skarpt. «Hva mener De med det?»

«Han sa at Potter kanskje ville prøve å komme seg inn i Ravnklo-tårnet, og at vi skulle tilkalle'n hvis vi tok'n!»

«Hva skulle Potter ha i Ravnklo-tårnet å gjøre? Han hører jo til i mitt hus!»

Under vantroen og sinnet syntes Harry han hørte en anelse av stolthet i stemmen, og en bølge av varme for Minerva McSnurp skylte opp i ham.

«Vi fikk vite at'n kanskje kom hit!» sa Misfall. «Jeg vet da vel fanken ikke hvorfor.»

Professor McSnurp reiste seg, og det skarpe blikket sveipet gjennom rommet. To ganger passerte det stedet hvor Harry og Lulla sto.

«Vi kan skylde på unga,» sa Argel og fikk plutselig et slu uttrykk i grisetrynet. «Ja, det gjør vi. Vi sier at unga tok henne i bakhold – de der oppe,» han skottet opp mot stjernetaket under sovesalene, «og tvang henne til å trykke på Merket, så det var derfor det ble falsk alarm … så kan han straffe dem. Noen unger fra eller til, det gjør vel ingen forskjell.»

«Bare forskjellen mellom sannhet og løgn, mot og feighet,» sa professor McSnurp; hun var blitt blek. «Kort sagt, en forskjell som De og søsteren Deres øyensynlig er ute av stand til å se. Men la meg gjøre én ting

fullstendig klar: De får ikke bruke Galtvorts elever som syndebukker for Deres egne utallige tabber. Det kommer jeg ikke til å tillate.»

«Hvaffeno?»

Argel tok noen skritt fram og stilte seg sjenerende nær henne, med nesetippen bare noen centimeter fra hennes. Hun rikket seg ikke, bare så ned på ham som om han var noe motbydelig hun hadde funnet på et dosete.

«Det er'ke spørsmål om hva *du* vil tillate, Minerva McSnurp. Din tid er ute. Det er oss som styrer her nå, og enten bakker du meg opp, eller så får du betale for det!»

Og han spyttet henne i ansiktet.

Harry trakk usynlighetskappen av seg, løftet staven og sa: «Det skulle du ikke gjort.»

Idet Argel snurret rundt, ropte Harry: «*Martyrio!*»

Dødseteren ble slengt baklengs, vred seg i lufta som en druknende, sprellende og ulende av smerte, før han smalt inn i et bokskap og sank bevisstløs sammen i en haug av glasskår på golvet.

«Jeg skjønner hva Bellatrix mente,» sa Harry og kjente blodet tordne i ørene, «du må virkelig mene det.»

«Potter!» hvisket professor McSnurp og tok seg til hjertet. «Du, her! Hva – hvordan –?» Hun kjempet for å ta seg sammen. «Det der var virkelig dumt av deg!»

«Han spyttet på Dem,» sa Harry.

«Potter, jeg – det var svært – *galant* av deg – men begriper du ikke –?»

«Jo, jeg gjør det,» forsikret Harry. Det var som hennes panikk beroliget ham. «Professor McSnurp, Voldemort er på vei hit.»

«Å, kan vi si navnet igjen nå?» spurte Lulla interessert og trakk av seg usynlighetskappen. Det virket som den plutselige oppdukkingen av enda en fredløs ble for mye for professor McSnurp, som vaklet bakover, sank overende i en stol og grep seg til halslinningen i den gamle skotskrutede slåbroken.

«Jeg tror ikke det spiller noen rolle hva vi kaller ham,» sa Harry til Lulla. «Han vet jo allerede hvor jeg er.»

I en fjern del av hodet, den som var forbundet med et rasende, brennende arr, kunne han se Voldemort seile fort over den mørke hulesjøen i den spøkelsesgrønne båten … han var nesten framme ved holmen hvor steinkaret sto …

«Du må rømme,» hvisket professor McSnurp. «Nå, Potter, så fort du kan!»

«Jeg kan ikke,» sa Harry. «Det er noe jeg må gjøre. Professor, aner De hvor Ravnklos diadem kan være?»

«R-Ravnklos diadem? Nei, selvfølgelig ikke – det har da vært forsvunnet i århundrer, har det ikke det?» Hun rettet seg litt opp i stolen. «Potter, det var galskap, simpelthen galskap av deg å komme hit til borgen –»

«Jeg var nødt,» sa Harry. «Professor, det er gjemt noe her som det er meningen at jeg må finne, og det *kan* være det diademet – hvis jeg bare kunne spurt professor Pirrevimp –»

De hørte noe som beveget seg og klirring av glass; det var Argel som begynte å våkne til live. Før Harry eller Lulla rakk å reagere, hadde professor McSnurp reist seg, pekt med staven sin på den omtåkede dødseteren og sagt: «*Befalio!*»

Argel reiste seg, gikk bort til søsteren, tok opp staven hennes og subbet lydig bort til professor McSnurp med den og sin egen. Så la han seg på golvet ved sida av Alekto. Professor McSnurp viftet med staven igjen, og en kveil skinnende tau dukket opp av løse lufta, snodde seg rundt Misfallene og bandt dem solid sammen.

«Potter,» sa professor McSnurp og snudde seg mot ham igjen, totalt uinteressert i Misfallenes videre skjebne, «hvis Han-hvis-navn-må-være-unevnt virkelig vet at du er her –»

Idet hun sa det, flammet det et raseri gjennom Harry som føltes som en fysisk smerte og satte arret hans i brann, og et øyeblikk stirret han ned i et kar fullt av eliksir, men den var blitt gjennomsiktig, og han så at ingen medaljong lå under overflaten –

«Potter, er du helt frisk?» sa en stemme, og da Harry kom til seg selv, sto han og støttet seg til skulderen til Lulla.

«Tida er nesten ute, Voldemort er her snart. Professor, jeg er her på Humlesnurrs ordre, jeg må finne det han sendte meg for å finne! Men vi må få elevene ut mens vi leter rundt i borgen – det er meg Voldemort er ute etter, men han bryr seg ikke om han dreper noen fra eller til, ikke nå –,» *ikke nå som han vet at jeg ødelegger malacruxer*, avsluttet han setningen inni seg.

«Du er her på *Humlesnurrs* ordre?» gjentok hun med stigende undring. Så ranket hun seg i sin fulle høyde.

«Vi skal forsvare skolen mot Han-hvis-navn-må-være-unevnt mens du leter etter denne – denne gjenstanden.»

«Men kan dere det?»

«Det tror jeg da,» sa professor McSnurp tørt. «Vi lærere er faktisk ganske gode i magi, nemlig. Jeg er sikker på at vi kan holde ham fra livet en stund hvis alle virkelig går inn for det. Og så må vi naturligvis gjøre noe med professor Slur.»

«Det kan jeg –»

«– og hvis Galtvort står overfor en beleiring, med Mørkets herre foran portene, er det så sant som det er sagt fornuftig å få så mange uskyldige som mulig av veien. Men med Flumnettet under observasjon og eksivering umulig innenfor skoleområdet –»

«Det fins en utvei,» sa Harry fort. Han fortalte om tunnellen som førte til *Galthodet*.

«Potter, det er snakk om hundrevis av elever –»

«Jeg vet det, professor, men hvis Voldemort og dødseterne samler seg utenfor skoleområdet, kommer de ikke til å følge med på hvem som eksiverer fra *Galthodet*.»

«Det kan være noe i det,» innrømmet hun. Hun pekte på Misfallene med staven, og et sølvgarn falt ned over de sammenbuntede kroppene, strammet seg om dem og løftet dem til værs, hvor de ble hengende og dingle under den blå stjernehimmelen som to svære, stygge sjødyr. «Kom, vi må varsle de andre husstyrerne. Det er best dere tar på dere den kappen igjen.»

Hun løftet staven mens hun marsjerte mot døra. Ut fra tippen brast tre sølvkatter med brilletegninger i pelsen rundt øynene. Skytsvergene løp

lydløst i forveien og opplyste vindeltrappa med et sølvskjær, og professor McSnurp, Harry og Lulla skyndte seg ned etter dem.

De løp bortover gangene, professor McSnurps raslende, skotskrutede slåbrok foran og Harry og Lulla etter, og vergene forlot dem, én etter én.

De var kommet to etasjer ned da lyden av nye, stille fottrinn sluttet seg til deres. Det var Harry, som fortsatt kjente prikkingen i arret, som hørte dem først. Han famlet rundt i halspungen etter Ukruttkartet, men før han rakk å få det fram, virket det som McSnurp også ble oppmerksom på at de hadde selskap. Hun stanset, holdt staven parat til duell og sa: «Hvem der?»

«Det er meg,» sa en lav stemme.

Fram bak en rustning steg Severus Slur.

Hatet bruste opp i Harry ved synet. Slurs skrekkelige forbrytelser hadde fortrengt detaljene om hans utseende; han hadde glemt hvordan det fettede, svarte håret hang som gardiner om det smale fjeset, glemt det døde, kalde blikket i de svarte øynene. Han hadde ikke nattøy på seg, men den vanlige, svarte kappen. Og han også holdt staven klar til kamp.

«Hvor er Misfallene?» spurte han stillferdig.

«Der du har bedt dem være, går jeg ut fra,» sa professor McSnurp.

Slur kom nærmere, og blikket sveipet fra professor McSnurp til lufta omkring henne, som om han visste at Harry var der. Harry holdt staven klar til angrep, han òg.

«Jeg oppfattet det slik at Alekto hadde pågrepet en inntrenger,» sa han.

«Jaså?» sa professor McSnurp. «Og hva bygger du den oppfatningen på?»

Musklene i underarmen til Slur strammet seg uvilkårlig der Mørkets merke var svidd inn i huden.

«Å, selvfølgelig,» sa professor McSnurp. «Dere dødsetere har jo deres egen kommunikasjonslinje. Det glemte jeg.»

Slur lot som om han ikke hørte henne. Blikket hans gransket fremdeles lufta omkring henne, og han flyttet seg gradvis nærmere, liksom uten å legge merke til det selv.

«Jeg visste ikke at det var din tur til å patruljere i gangene i natt, Minerva?»

«Har du noe å innvende?»
«Jeg bare lurer på hva som kan ha fått deg opp av senga så sent?»
«Jeg syntes jeg hørte noe,» sa professor McSnurp.
«Jaså? Men alt virker jo rolig.»
Slur så henne inn i øynene.
«Har du sett Harry Potter, Minerva? For om du har det, må jeg insistere –»
Professor McSnurp beveget seg fortere enn Harry kunne forestilt seg. Staven hennes hogg gjennom lufta, og et halvt sekund trodde Harry at Slur måtte falle bevisstløs om, men skjoldheksingen hans kom så raskt på plass at McSnurp mistet balansen. Hun hyttet med staven mot en fakkel på veggen, og den fløy ut av festet; Harry, som akkurat skulle til å sende en forbannelse mot Slur, måtte i stedet hale Lulla av veien for de fallende flammene, som ble en ring av ild som fylte gangen og fløy som en lasso mot Slur –
Men så var det ikke lenger ild, men en svær, svart slange som McSnurp sprengte til røyk, som tetnet og ble en sverm av dolker som Slur bare så vidt unnvek ved å rykke rustningen foran seg, og med klirrende smell sank dolkene, én etter én, inn i brystpanseret på den –
«Minerva!» sa en pipende stemme, og mens Harry skjermet Lulla mot flyende heksinger, skottet han over skulderen og så professor Pirrevimp og professor Stikling komme løpende mot dem i bare nattøyet, med den digre professor Snilehorn pesende i kjølvannet.
«Nei!» hvinte Pirrevimp og løftet staven. «Ikke flere mord fra deg på Galtvort!»
Pirrevimps våde traff rustningen Slur hadde gjemt seg bak, og skranglende våknet den til live. Slur kjempet seg løs fra de knusende armene og sendte den i full fart tilbake mot angriperne. Harry og Lulla måtte kaste seg av veien, og den traff veggen og gikk i knas. Da Harry så opp igjen, var Slur på flukt, med McSnurp, Pirrevimp og Stikling dundrende hakk i hæl; Slur smatt inn av døra til et klasserom, og sekundet etter hørte Harry McSnurp rope: «Feiging! FEIGING!»
«Hva er det som skjer, hva er det som skjer?» spurte Lulla.

Harry hjalp henne opp, og de løp bortover gangen med usynlighetskappen flagrende etter, og inn i klasserommet hvor McSnurp, Pirrevimp og Stikling sto ved et knust vindu.

«Han hoppet,» sa professor McSnurp da Harry og Lulla kom halsende inn.

«Mener De at han er død?» Harry for bort til vinduet og enset ikke Pirrevimps og Stiklings sjokk over å se ham dukke opp så plutselig.

«Nei da, han er ikke død,» sa McSnurp bittert. «I motsetning til Humlesnurr hadde han fortsatt staven sin … og han har visst plukket opp et og annet fra herren sin.»

Med et stikk av skrekk skimtet Harry noe langt borte – noe svært og flaggermusliknende som flakset gjennom mørket mot skolemuren.

Bak seg hørte de tunge skritt og tung pust: Snilehorn hadde tatt dem igjen.

«Harry!» peste han og masserte det enorme brystet under den smaragdgrønne silkepyjamasen. «Kjære unge venn … for en overraskelse … Minerva, kan du forklare … Severus … hva …?»

«Rektoren vår har tatt seg en liten ferie,» sa professor McSnurp og pekte på det Slur-formede hullet i vinduet.

«Professor!» ropte Harry og slo hånden mot pannen. Sjøen med inferiene gled forbi under ham, og han kjente den spøkelsesaktige, grønne båten dunke mot den underjordiske stranden, og Voldemort bykset opp fra båten med mord i hjertet –

«Professor, vi må barrikadere skolen, han kommer nå!»

«Nå vel. Han-hvis-navn-må-være-unevnt er på vei hit,» sa hun til de andre lærerne. Stikling og Pirrevimp hikstet etter pusten; fra Snilehorn kom det et lavt stønn. «Potter har ting å gjøre her i borgen, på Humlesnurrs ordre. Vi må sette ut alle de sikringer vi på noen måte kan, mens Potter gjør det han har å gjøre.»

«Du er naturligvis klar over at ingenting vi kan gjøre, kan holde Han-du-vet ute særlig lenge?» pep Pirrevimp.

«Men vi kan holde ham tilbake,» sa professor Stikling.

«Takk, Pomona,» sa professor McSnurp, og de to heksene vekslet et blikk som var fullt av barsk innsikt. «Jeg foreslår at vi først setter ut basisbeskyttelser rundt det hele, og deretter sammenkaller elevene og møtes i Storsalen. De fleste må evakueres, men hvis noen av de merårige vil bli og slåss, syns jeg de bør få sjansen.»

«Enig,» sa professor Stikling og var allerede på vei mot døra. «Jeg møter dere i Storsalen om tjue minutter med alle fra mitt hus.»

Mens hun småløp ut av syne, hørte de henne mumle: «Tentaculata. Djevelsnare. Og snaregrump-belger … mjo, jeg gleder meg til å se dødseterne takle dem …»

«Jeg kan ta meg av det herfra,» sa Pirrevimp, og enda det var så vidt han nådde opp, pekte han med staven ut av det knuste vinduet og begynte å mumle fram de mest innfløkte formler. Harry hørte en nifs, brusende lyd, som om Pirrevimp hadde kalt vindenes makt til skoleområdet.

«Professor,» sa han og gikk bort til den lille formellæreren. «Unnskyld at jeg forstyrrer, professor, men det er noe viktig. Har De noen anelse om hvor Ravnklo-diademet kan være?»

«… *Parero horribilis* – Ravnklos diadem?» pep Pirrevimp. «En smule ekstra kunnskap er aldri av veien, Potter, men jeg tror neppe den kan være til særlig hjelp i *denne* situasjonen!»

«Nei, jeg mente bare – vet De hvor det er? Har De sett det noen gang?»

«Sett det? Ingen har sett det i manns minne! For lengst gått tapt, gutt!»

Harry kjente en blanding av desperat skuffelse og panikk. Hva kunne da malacruxen være?

«Vi møter deg og ravnkloingene dine i Storsalen, Filius!» sa professor McSnurp og vinket Harry og Lulla med seg.

De var kommet til døra da Snilehorn romlet etter dem:

«Du verden, for en oppstandelse!» Han var blek og svett, og hvalrossbarten skalv. «Jeg er slett ikke sikker på at dette er så klokt, Minerva. Han kommer garantert til å finne en vei inn, vet du, og enhver som har prøvd å hindre det, vil være i den største fare –»

«Jeg venter deg og smygardingene også i Storsalen om tjue minutter,» sa professor McSnurp. «Hvis du og elevene dine ønsker å forlate skolen, skal

vi ikke hindre dere. Men hvis noen av dere prøver å sabotere motstanden, Horatsion, eller ta til våpen mot oss her inne i borgen, da duellerer vi til døden!»

«Minerva!» sa han forferdet.

«Tida er inne for at huset Smygard bestemmer seg for hvor det har sin lojalitet,» avbrøt professor McSnurp. «Gå og vekk elevene dine nå, Horatsion.»

Harry ble ikke stående for å se Snilehorn stotre. Han og Lulla løp etter professor McSnurp, som hadde stilt seg midt i gangen og løftet staven.

«*Locom* – men, herregud, da, Nask, ikke *nå* –»

Den gamle vaktmesteren hadde akkurat dukket opp borterst i gangen og ropte: «Elever ute av sengene! Elever i gangene!»

«Det er jo meningen, din toppmålte såpetosk!» ropte McSnurp. «Gå heller og gjør noe nyttig! Få tak i Gnav!»

«G-Gnav?» stammet Nask, som om han aldri hadde hørt navnet før.

«Gnav, ja, din dompap! Gnav! Er det ikke ham du har klagd over det siste kvarte århundret! Gå og finn ham, straks!»

Nask trodde åpenbart at professor McSnurp hadde gått fra forstanden, men sjokket av gårde, mumlende og duknakket.

«Så, endelig – *locomotor simulacra!*» ropte professor McSnurp.

Og bortover gangen ble det liv i alle statuer og rustninger; de hoppet ned fra soklene sine, og etter de drønnende brakene fra etasjene over og under å dømme, gjorde de andre i borgen det samme.

«Galtvort er truet!» ropte professor McSnurp. «Bemann murene, beskytt oss, gjør deres plikt mot skolen!»

Klaprende og hylende galopperte horden av levende statuer forbi Harry, noen mindre, andre større enn naturlig størrelse. Det var dyr også, og skramlende rustninger som veivet med sverd og morgenstjerner.

«Potter,» sa professor McSnurp, «Ta med deg frøken Lunekjær og gå og hent vennene deres til Storsalen, så skal jeg vekke de andre griffingene.»

De skiltes ved toppen av den neste trappa, og Harry og Lulla løp tilbake til den hemmelige inngangen til Nødvendeligrommet. På veien møtte de

klynger av elever, de fleste i pyjamas under reisekappene, som ble gjetet ned til Storsalen av lærerne eller prefekter.

«Det der var Potter!»

«*Harry Potter!*»

«Det var ham, det er helt sant, jeg så ham!»

Men Harry så seg ikke tilbake, og omsider var de framme ved inngangen til Nødvendeligrommet. Harry lente seg mot den forheksede veggen, som åpnet seg og slapp dem inn, og han og Lulla løp nedover den bratte trappa.

«Hv-?»

Så snart de kunne se inn i rommet, fikk Harry et sjokk som gjorde at han skled ned de siste trappetrinnene. Det var stappfullt, mye fullere enn sist han var der. Nestor og Lupus så opp på ham, og det samme gjorde Oliver Qvist, Katti Bull, Angelika Johnson og Alliken Spunt, Rulle og Fleur og herr og fru Wiltersen.

«Hva er det som foregår, Harry?» sa Lupus og møtte ham ved foten av trappa.

«Voldemort er på vei, de holder på å barrikadere skolen – Slur har stukket av – hva gjør alle dere her? Åssen visste dere om det?»

«Vi sendte beskjed til resten av Humlesnurr-legionen,» forklarte Fred. «Du kan'ke vente at folk ikke vil være med på moroa, Harry, og HL sa fra til Føniksordenen, og så liksom bare balla det på seg.»

«Hva blir det første, Harry?» ropte Frank. «Hva skjer'a?»

«De evakuerer de yngste, og alle andre skal møte i Storsalen og bli organisert,» sa Harry. «Vi skal slåss.»

Hele rommet brølte, og så ble det trengsel mot trappa. Selv ble han presset inn mot veggen mens alle løp forbi ham på vei opp i borgen, enten de var medlemmer av Føniksordenen, Humlesnurr-legionen eller Harrys gamle rumpeldunklag, og alle med staven parat.

«Kom an, Lulla,» ropte Tommy idet han kom løpende og rakte ut den ledige hånden. Hun grep den og fulgte ham opp trappa.

Den ene etter den andre forsvant, og snart var det bare en håndfull igjen i Nødvendeligrommet. Harry så at fru Wiltersen var midt i et munnhuggeri med Gulla, omgitt av Lupus, Fred og Frank og Rulle og Fleur.

«Du er mindreårig!» ropte fru Wiltersen til datteren idet Harry kom bort til dem. «Du får ikke lov! Guttene, jo, men du må dra hjem!»

«Jeg vil ikke!»

Håret flakset da hun rev seg løs av morens grep.

«Jeg er med i Humlesnurr-legionen –»

«– en tenåringsgjeng!»

«En tenåringsgjeng som skal til å takle'n, og det er mer enn noen andre har tort!» sa Fred.

«Hun er seksten!» ropte fru Wiltersen. «Hun er ikke gammel nok! Jeg vet ikke hvor dere to hadde tankene deres da dere tok henne med –»

Fred og Frank så faktisk litt skamfulle ut.

«Mor har rett, Gulla,» sa Rulle stillferdig. «Du kan ikke bli med. Alle mindreårige må dra, det er bare sånn det er.»

«Jeg kan ikke dra hjem!» ropte Gulla, og øynene hennes glitret av sinte tårer. «Hele familien min er her, jeg orker ikke å vente der alene og ikke vite noe og –»

Øynene hennes møtte Harrys for første gang. Hun så bønnfallende på ham, men han ristet på hodet, og hun snudde seg bittert bort.

«Ja vel, da,» sa hun og stirret på inngangen til tunnellen tilbake til *Galthodet*. «Så skal jeg si adjø, da, og –»

De hørte krafsing og et kraftig dunk; det var kommet enda en kravlende ut av tunnellen, og han hadde mistet balansen og falt. Nå støttet han seg på nærmeste stol og karret seg opp, så seg om gjennom hornbriller som hang på skeive og sa: «Er jeg for sent ute? Har det begynt? Jeg fikk først vite om det nå nettopp, så jeg – jeg –»

Perry hakket og stammet og tidde. Han hadde neppe ventet å støte på omtrent hele familien. Det gikk et langt, himmelfallent øyeblikk, som ble brutt av at Fleur snudde seg mot Lupus og sa, i et gjennomsiktig forsøk på å oppløse spenningen: «Så fortelle meg – hvordan det stå til med lille Teddy?»

Lupus blunket forbløffet. Stillheten mellom medlemmene av Wiltersen-familien ble stivere og stivere, som is.

«Jeg – å, ja visst – helt fint!» sa Lupus høyt. «Jo, Dult tok ham med til moren sin.»

Perry og de andre Wiltersenene fortsatte å glo stivt på hverandre.

«Se her, jeg har et bilde!» ropte Lupus og trakk opp et foto fra jakkelomma og viste det til Fleur og Harry. Det viste en ørliten unge med en dott turkis hår som veivet med et par tykke never mot kameraet.

«Jeg var en tosk!» brølte Perry, så høyt at Lupus holdt på å slippe bildet. «En idiot, en selvhøytidelig tulling, jeg var en – en –»

«Departementselskende, familieforstøtende, maktsjuk møkkafyr,» sa Fred.

Perry svelget.

«Ja, det var jeg!»

«Sånn skal det låte!» sa Fred og rakte ham neven.

Fru Wiltersen brast i gråt. Hun kastet seg framover, skubbet Fred til side og trakk Perry til seg i en kvelende klem, mens han klappet henne på ryggen og så på faren.

«Om forlatelse, far,» sa han.

Herr Wiltersen blunket flere ganger nokså fort, og så løp han også fram og slo armene om sønnen sin.

«Hva var det som fikk deg til å se lyset til slutt, Perr?» spurte Frank.

«Det har vært på vei en stund,» sa Perry og tørret øynene under brilleglassene med en flik av reisekappen. «Men jeg måtte finne et smutthull ut, og det er ikke så lett i departementet i disse tider, når de putter svikere i fengsel for et godt ord. Jeg klarte å komme i kontakt med Abriam, og han tipset meg for ti minutter siden om at Galtvort ville sette seg til motverge, så her er jeg.»

«Vel, vi venter jo av våre prefekter at de skal ta ledelsen i tider som disse,» sa Frank, med en god imitasjon av Perrys mer pompøse øyeblikk. «Men nå får vi komme oss opp og slåss, ellers blir det ingen bra dødsetere igjen til oss.»

«Så du er min svigerinne, du, nå?» sa Perry og håndhilste på Fleur mens de skyndte seg bortover mot trappa sammen med Rulle, Fred og Frank.

«Gulla!» bjeffet fru Wiltersen.

Gulla hadde prøvd å snike seg med i ly av gjenforeningen.

«Molly, hva sier du om dette?» sa Lupus. «Kan ikke Gulla bli her inne, så er hun iallfall til stede og vet hva som foregår, men er ikke med på selve kampene?»

«Jeg –»

«Det er en god idé,» sa herr Wiltersen bestemt. «Gulla, du blir her i rommet, hører du?»

Gulla så ikke akkurat ut til å like tanken, men under farens uvanlig strenge blikk var det bare å nikke. Så satte herr og fru Wiltersen og Lupus også kursen for trappa.

«Hvor er Ronny?» spurte Harry. «Og Hermine?»

«De må ha gått opp til Storsalen alt,» ropte herr Wiltersen over skulderen.

«Jeg møtte dem ikke på veien,» sa Harry.

«De sa noe om et bad,» sa Gulla, «det var like etter at dere gikk.»

«Et bad?»

En åpen dør førte fra Nødvendeligrommet ut til et bad. Harry gikk bort dit og sjekket, men det var tomt.

«Er du sikker på at de sa bad –?»

Men så skar det til i arret, og Nødvendeligrommet forsvant. Han stirret inn gjennom de høye smijernsportene, flankert av en vingegalte på hver av portstolpene, gjennom den mørke parken mot borgen, som strålte av lys fra alle vinduer. Nagini lå kveilet om skuldrene hans. Han var oppfylt av den kalde, grusomme målbevisstheten som gikk forut for mord.

KAPITTEL TRETTIÉN

SLAGET OM GALTVORT

Det forheksede taket i Storsalen var mørkt med et dryss av stjerner, og langs de fire lange husbordene under satt ustelte elever, noen i reisekappe, andre i slåbrok. Her og der skinte de perlehvite skikkelsene som var husspøkelsene. Hvert øye, om det var levende eller dødt, fulgte professor McSnurp, som snakket til dem fra podiet for enden av salen. Bak henne sto de lærerne som var igjen, blant dem den melkeblonde kentauren Florens, og de av ordensmedlemmene som hadde møtt opp for å kjempe.

«… evakueringen vil bli ledet av herr Nask og madam Pomfrit. Prefekter, dere organiserer hvert deres hus når jeg sier fra og følger elevene – med orden og verdighet – til evakueringsstedet.»

Mange av elevene så vettskremte ut. Men mens Harry listet seg langs bakveggen og så etter Ronny og Hermine, reiste Ernst Maltmann seg ved Håsblås-bordet og ropte: «Hva hvis vi vil bli her og slåss, da?»

Det kom litt spredt applaus.

«De som er merårige, kan bli,» sa professor McSnurp.

«Hva med sakene våre?» ropte en pike ved Ravnklo-bordet. « Koffertene, uglene?»

«Det er ikke tid til å ta med eiendeler,» sa professor McSnurp. «Det viktige er å få dere trygt ut herfra.»

«Hvor er rektor Slur?» ropte en pike fra Smygard-bordet.

«Han har, for å bruke et vanlig uttrykk, stukket av,» svarte professor McSnurp, hvorpå det brøt ut kraftige hurrarop fra griffingene, håsblåsingene og ravnkloingene.

Harry gikk innover langsida, langs Griffing-bordet, men stadig uten å få øye på Ronny og Hermine. Folk snudde hodet etter ham der han gikk, og det ble hvisking og tisking.

«Vi har allerede satt i verk sikringstiltak rundt borgen,» sa professor McSnurp, «men de vil neppe holde særlig lenge om de ikke blir forsterket. Jeg må derfor be dere beholde roen, men skynde dere, og gjøre som prefektene –»

Men resten av det hun skulle si, ble druknet av en ny stemme som drønnet gjennom salen. Den var høy og kald og klar, og det var umulig å si hvor den kom fra; det lød som om den kom fra selve veggene. Som monsteret den en gang hadde befalt over, kunne den ha ligget i dvale der i århundrer.

«Jeg vet dere gjør dere klar til å kjempe.» Noen av elevene skrek; noen klamret seg til hverandre og stirret livredde rundt etter lydkilden. «Men alle anstrengelser er fåfengte. Dere kan ikke kjempe mot meg. Jeg vil nødig drepe dere. Jeg har stor respekt for lærerne på Galtvort. Jeg vil nødig spille magisk blod.»

Nå var det helt stille i Storsalen, den slags stillhet som presser mot trommehinnene og virker for veldig til å rommes mellom vegger.

«Gi meg Harry Potter, og ingen skal lide overlast,» sa Voldemorts stemme. «Gi meg Harry Potter, og jeg skal la skolen stå urørt. Gi meg Harry Potter, og dere skal bli belønnet.

Dere har frist til midnatt.»

Stillheten svelget dem på ny. Hvert hode snudde seg, hvert øye dreide mot Harry og holdt ham fanget i strålene fra tusener av usynlige søkelys. Så reiste noen seg fra Smygard-bordet, og han så det var Petrea Parkasen. Hun løftet en skjelvende arm og hylte: «Men han er jo der! Potter er der! Ta ham, en eller annen!»

Før Harry kunne si noe, var det som om halve rommet beveget seg – griffingene foran ham hadde reist seg og stilt seg, ikke med front mot Harry, men mot smygardingene. Så reiste håsblåsingene seg, og nesten i samme øyeblikk, ravnkloingene, alle med ryggen mot Harry og blikket rettet mot

Petrea. Overveldet, ærefryktig, så han dem snappe fram stavene fra kapper og ermer.

«Mange takk, frøken Parkasen,» sa professor McSnurp kort. «Du forlater salen først, med herr Nask. Hvis resten av ditt hus vil være så vennlig å følge etter …»

Harry hørte det skrape i benker, og deretter lyden av smygardingene som troppet ut på motsatt side av salen.

«Ravnkloinger, følg på!» ropte professor McSnurp.

Sakte ble de fire bordene tømt. Smygard-bordet var helt tomt, men en del av de eldre ravnkloingene ble sittende mens de yngre marsjerte ut; enda flere håsblåsinger ble igjen, og halvparten av griffingene ble sittende, slik at professor McSnurp måtte ned fra lærerpodiet for å jage de mindreårige i vei.

«Absolutt ikke, Fromm. Gå! Og det gjelder deg, også, Piggtil!»

Harry skyndte seg bort til Wiltersen-klanen, som alle hadde satt seg ved Griffing-bordet.

«Hvor er Ronny og Hermine?»

«Har du ikke funnet –?» begynte herr Wiltersen med en bekymret nyve.

Men han tidde idet Nestor tok et skritt fram på podiet og snakket til dem som var igjen.

«Det er bare en halvtime igjen til midnatt, så vi må handle raskt! Lærerne her på Galtvort og Føniksordenen er blitt enige om en slagplan. Professorene Pirrevimp, Stikling og McSnurp tar hver sin gruppe kampvillige med seg opp i de tre høyeste tårnene – Ravnklo, Astronomi og Griffing – hvor de får godt overblikk og glimrende stillinger for heksing. Remus her,» og han viste til Lupus, «Arthur,» han pekte på herr Wiltersen, «og jeg tar hver vår gruppe ut i parken. Vi trenger noen til å organisere forsvaret av åpningene til de hemmelige gangene inn til skolen –»

«– låter som en jobb for oss,» ropte Fred og pekte på seg selv og Frank. Nestor nikket samtykkende.

«Greit. Alle ledere hit opp, så fordeler vi troppene!»

«Potter,» sa professor McSnurp og kom travende bort til ham mens elevene stimlet sammen på podiet, kranglet om plassering og ventet på

instrukser, «*skulle ikke du lete etter noe?*»

«Hva?» sa Harry. «Å, jo!»

Han hadde nesten glemt malacruxen, glemt at hele slaget ble utkjempet for at han skulle få lete etter den. Det ubegripelige fraværet til Ronny og Hermine hadde for et øyeblikk fordrevet alt annet.

«Så gå da, Potter! Gå!»

«Jo – ja da –»

Han merket blikkene som fulgte ham da han løp ut av Storsalen igjen og inn i Inngangshallen, som fremdeles var full av evakuerende elever. Han lot seg føre med av strømmen opp marmortrappa, men på toppen stakk han til side i en folketom gang. Tankene hans var forkludret av frykt og panikk. Han prøvde å roe seg, konsentrere seg om å finne malacruxen, men tankene summet like frenetisk og fruktesløst som vepser under et glass. Uten Ronny og Hermine til hjelp virket det umulig å få orden på dem. Han saktnet farten og stanset midt i en øde gang, satte seg på sokkelen til en avmarsjert statue og trakk Ukruttkartet opp av halspungen. Hverken Ronnys eller Hermines navn var å se noe sted, men det var riktignok så tett av prikker som akkurat nå var på vei mot Nødvendeligrommet at de kanskje ble borte i mengden. Han la tilbake kartet, holdt hendene mot ansiktet og prøvde å konsentrere seg.

Voldemort trodde jeg ville dukke opp i Ravnklo-tårnet.

Der hadde han det: en solid kjensgjerning, et sted å begynne. Voldemort hadde utplassert Alekto Misfall i oppholdsrommet i Ravnklo, og det kunne bare ha én forklaring: Han var redd for at Harry allerede visste at malacruxen hans hadde forbindelse med det huset.

Men den eneste gjenstanden noen forbandt med Ravnklo, var tydeligvis det tapte diademet … og hvordan kunne malacruxen være diademet? Hvordan kunne Voldemort, smygardingen, ha funnet det diademet som hadde unngått generasjoner av ravnkloinger? Hvem kunne fortalt ham hvor han skulle lete, når ingen i manns minne hadde sett diademet?

I manns minne …

Han sperret øynene opp bakom fingrene, spratt opp fra sokkelen og spurtet tilbake den veien han var kommet. Det var ett håp igjen. Lyden av

hundrevis av traskende føtter på vei mot Nødvendeligrommet ble sterkere og sterkere jo nærmere han kom marmortrappa. Prefektene ropte ordrer og prøvde å holde oversikt over dem fra sitt eget hus; det var skubbing og dytting – Harry så Sakarias Smutt velte førsteklassinger overende for å komme først i køen – det var yngre elever som gråt, og eldre som ropte desperat på venner og søsken …

Så fikk han øye på en perlehvit skikkelse som svevde gjennom Inngangshallen der nede, og han hylte så høyt han kunne gjennom larmen:

«Nikk! NIKK! Jeg må snakke med deg!»

Han kjempet seg vei mot strømmen av elever og nådde omsider ned til foten av trappa. Der ble han møtt av Nesten hodeløse Nikk, spøkelset i Griffing-tårnet.

«Harry! Kjære, unge venn!»

Nikk prøvde å ta Harrys hånd mellom begge sine; det kjentes som å stikke hånden i isvann.

«Nikk, du må hjelpe meg. Hvem er det som er husspøkelse i Ravnklo?»

Nesten hodeløse Nikk virket forbauset, og en smule fornærmet.

«Den grå damen, naturligvis; men hvis det er spøkelsesaktigheter du behøver –»

«Nei, det må være henne – vet du hvor hun er?»

«La meg nå se …»

Nikks hode vaklet litt i pipekragen mens han snudde seg hit og dit og myste over hodene på elevsvermen.

«Der har du henne, Harry – den unge damen der borte med det lange håret.»

Harry så dit Nikks gjennomsiktige pekefinger pekte og fikk øye på et høyt spøkelse. Hun la merke til at Harry stirret på henne, hevet et øyebryn og forsvant svevende gjennom en massiv murvegg.

Harry løp etter. Da han kom gjennom døra til gangen hun hadde forsvunnet inn i, så han henne helt borterst, og på vei videre.

«Hei, vent – kom tilbake!»

Hun var iallfall villig til å vente og holdt seg svevende der noen centimeter over golvet. Hun var nok nydelig, tenkte Harry, med det

midjelange håret og den golvlange kappen, men virket nokså stolt og overlegen også. Da han kom nærmere innpå, dro han kjensel på henne som et spøkelse han ofte hadde passert i en av gangene, men aldri snakket med.

«Er du Den grå damen?»

Hun nikket, uten et ord.

«Husspøkelset i Ravnklo-tårnet?»

«Det er riktig.»

Tonen var ikke oppmuntrende.

«Du må værsåsnill å hjelpe meg. Jeg må vite alt du kan fortelle meg om det tapte diademet.»

Leppene hennes kruset seg i et kaldt smil.

«Jeg kan dessverre ikke hjelpe deg,» sa hun og snudde seg bort.

«VENT!»

Han hadde ikke ment å rope, men sinnet og panikken truet med å overmanne ham. Hun holdt seg der, og han tittet på uret sitt: kvart på tolv.

«Dette er viktig,» sa han innbitt. «Hvis det diademet er på Galtvort, er jeg nødt til å finne det, og det fort.»

«Tro ikke du er den første som begjærer diademet,» sa hun nedlatende. «Generasjoner av elever har mast på meg –»

«Dette dreier seg ikke om å få bedre karakterer!» ropte Harry. «Det gjelder Voldemort – å få stoppet Voldemort – eller interesserer det ikke deg?»

Rødme kunne hun ikke, men de gjennomsiktige kinnene ble litt mindre gjennomsiktige, og stemmen var sint da hun svarte: «Naturligvis er jeg – hvordan våger du –?»

«Så hjelp meg, da!»

Selvkontrollen hennes glapp litt.

«Det – det er ikke spørsmål om –,» stammet hun. «Min mors diadem –»

«Din *mors?*»

Det så ut som hun bet seg i tunga.

«Da jeg levde, var jeg Helena Ravnklo,» sa hun stivt.

«Er du *datteren* hennes? Men da vet du vel hva som skjedde med det?»

«Det er nok så at diademet skjenker visdom,» sa hun med et tydelig forsøk på å gjenvinne selvkontrollen, «men jeg tviler på at det vesentlig kan styrke dine sjanser til å overvinne trollmannen som kaller seg fyrst –»

«Har jeg ikke akkurat sagt at jeg ikke har tenkt å ta det på meg!» sa Harry innett. «Det er ikke tid til å forklare – men hvis du bryr deg om Galtvort, hvis du vil ha slutt på Voldemort, må du fortelle meg alt du vet om diademet!»

Hun var aldeles taus, bare svevde der i lufta og stirret ned på ham, og en bølge av håpløshet skylte over ham. Nei, så klart, hadde hun visst noe, så ville hun ha fortalt det til Pirrevimp eller Humlesnurr, som sikkert måtte ha stilt henne det samme spørsmålet. Han hadde allerede ristet på hodet og snudd seg halvt bort da hun sa med lav røst:

«Jeg stjal diademet fra min mor.»

«Du – hva, sa du?»

«*Jeg stjal diademet*,» gjentok Helena Ravnklo hviskende. «Jeg ville gjøre meg klokere og mer betydelig enn min mor. Jeg rømte med det.»

Han ante ikke hvordan han hadde klart å vinne hennes tillit, og spurte ikke heller, men lyttet bare konsentrert mens hun fortsatte: «Det sies at min mor aldri innrømmet at diademet var borte, men lot som om hun fremdeles hadde det. Hun dekket over tapet, og mitt eget skrekkelige svik, selv for de andre grunnleggerne av Galtvort.

Men så ble min mor syk – dødelig syk. Tross min troløshet lengtet hun fortvilet etter å se meg en siste gang, og hun sendte en mann som lenge hadde elsket meg, skjønt jeg hadde avvist ham, for å finne meg. Hun visste han ikke ville hvile før han hadde gjort det.»

Harry ventet. Hun trakk pusten dypt og gjorde et kast med hodet.

«Han oppsporet meg i skogen hvor jeg lå i skjul. Da jeg avslo å følge med ham tilbake, grep han til vold. Baronen hadde alltid et hett gemytt. Mitt avslag gjorde ham rasende, og min frihet gjorde ham sjalu. Han stakk meg ned.»

«Baronen? Mener du –?»

«Blodbaronen, ja,» sa Den grå damen, og hun løftet kappen til side og viste ham et enslig, mørkt sår i det hvite brystet. «Da han så hva han hadde

gjort, overmannet angeren ham. Han grep våpenet som hadde tatt mitt liv og brukte det på seg selv. Og alle disse århundrene etter bærer han sine lenker som en botsøvelse … som rett og rimelig er,» la hun bittert til.

«Og … diademet?»

«Det ble værende der jeg gjemte det da jeg hørte baronen komme larmende mot meg gjennom skogen. Skjult i et hult tre.»

«Et hult tre?» gjentok Harry. «Hvilket tre? Hvor var dette?»

«I en skog i Albania. Et ensomt sted som jeg trodde lå langt hinsides min mors rekkevidde.»

«Albania,» sa Harry. Midt i alt kaoset var en sammenheng mirakuløst i ferd med å bli synlig, og nå forsto han også hvorfor hun fortalte ham noe hun hadde holdt skjult for Humlesnurr og Pirrevimp. «Du har fortalt denne historien til noen før, ikke sant? En annen elev?»

Hun lukket øynene og nikket.

«Jeg … ante ikke … han … smigret meg. Det virket som han … forsto meg … hadde medfølelse …»

Jo, tenkte Harry, Tom Venster forsto nok Helena Ravnklos trang til å eie legendariske gjenstander hun var uten rett til.

«Vel, du var ikke den første Venster fikk lirket ting utav,» mumlet han. «Han kunne være sjarmerende når han ville …»

Så Voldemort hadde greid å få ut av Den grå damen hvor det tapte diademet var. Han hadde reist til den fjerne skogen og hentet det fra skjulestedet, kanskje så snart han var ferdig på Galtvort, til og med før han begynte å jobbe hos Borgia & Brust.

Og ville ikke disse ensomme albanske skogene også ha virket som et ypperlig tilfluktssted da Voldemort lenge etterpå trengte et sted å skjule seg selv, i ti lange år?

Men diademet hadde ikke fått ligge urørt i et vanlig tre, nei, ikke når det først var blitt hans egen kostelige malacrux … diademet var bragt i hemmelighet tilbake til sitt opprinnelige hjem, og Voldemort måtte ha plassert det der –

«– den kvelden han søkte jobb her!» sa Harry og avsluttet tankerekka.

«Æh – hva?»

«Han gjemte diademet her i borgen, den kvelden han ba Humlesnurr om å få bli lærer!» sa Harry. Å si det høyt var en hjelp til å gjøre det klarere. «Han må ha gjemt det på veien opp til, eller tilbake fra, Humlesnurrs kontor! Men uansett var det bryet verdt å prøve å få jobben – for da kunne han kanskje fått huka Griffing-sverdet også – takk skal du ha, tusen takk!»

Han lot henne henge igjen og sveve, totalt forvirret. Idet han rundet hjørnet til Inngangshallen, sjekket han klokka: fem minutter igjen til midnatt. Og selv om han nå visste *hva* den siste malacruxen var, var han ikke nærmere å oppdage *hvor* …

Generasjoner av elever hadde mislyktes i å finne diademet – det tydet på at det ikke var i Ravnklo-tårnet, men hvis ikke der, hvor? Hvilket gjemmested hadde Tom Venster funnet inne på Galtvortborgen som han trodde ville forbli hemmelig for alltid?

Han løp rundt et nytt hjørne, fortapt i desperate spekulasjoner, men var ikke kommet mer enn noen skritt bortover gangen da det kom et øredøvende, splintrende brak fra vinduet til venstre, og han bykset til side idet en enorm kropp kom flyende inn og smalt i veggen på motsatt side. Noe stort og loddent rev seg klynkende løs fra den større klumpen og kastet seg over Harry.

«Gygrid!» hylte han og prøvde å holde villsvinhunden Hoggs begeistring fra livet mens den digre, skjeggete skikkelsen karret seg på beina. «Hva i –?»

«Harry! Her er'u jo!»

Gygrid bøyde seg ned og ga Harry en fort, ribbeinsknasende klem, før han løp tilbake til vinduet.

«Flink gutt, Gnurrgelusk!» brølte han ut gjennom hullet. «Ser'ei snart – vær snill nå!»

Bak Gygrid kunne Harry se fjerne lysglimt og hørte et nifst, jamrende skrik. Han så ned på uret: Det var midnatt. Slaget hadde begynt.

«Jøsses, Harry,» peste Gygrid, «nå skjer'e, hæ? På tide å slåss?»

«Men Gygrid, hvor kommer du fra?»

«Hørte Han-du-veit helt oppe i hula mi,» sa Gygrid barskt. «Stemme som bærer, det har'n. 'Dere har tel midnatt på å gi meg Potter.' Da skjønte jeg jo

at du måtte væra her, og å som foregikk. *Gi'rei* nå da, Hogg. Så vi kom for å væra med, meg og Gnurrgen, og Hogg òg. Brøyt vårs gjennom sperringa ved skauen; det var Gnurrg som bar vårs, da, Hogg og meg. Jeg sa'n sku' sleppe meg av ved borgen, så'n tok og smelte meg gjennom vinduet, helledussen. Ikke akkerat sånn jeg hadde ment, men – å har du Ronny og Hermine hen?»

«Det var et veldig godt spørsmål,» sa Harry. «Kom an!»

De skyndte seg bortover gangen, med Hogg luntende hakk i hæl. Harry kunne høre lyder fra gangene rundt på alle kanter, løpende skritt og rop, og gjennom vinduene kom det nye lysblaff ute fra den mørke parken.

«Å hen skal vi?» peste Gygrid rett bak ham og dundret i vei så golvbordene ristet.

«Jeg vet ikke helt,» sa Harry og svingte rundt et nytt, tilfeldig hjørne, «men Ronny og Hermine må jo være her etsteds.»

De første slagofrene lå allerede strødd utover golvet i gangen foran dem: De to steingurgene som hadde voktet inngangen til lærerværelset, var sprengt i småbiter av en våde som hadde kommet seilende inn av et annet knust vindu. Brokkene rørte svakt på seg, og idet Harry hoppet over et avkappet hode, stønnet det tynt: «Tenk endelig ikke på meg … jeg bare ligger her og smuldrer litt, jeg …»

Det stygge steinfjeset minnet plutselig Harry om marmorbysten av Rasla Ravnklo hjemme hos Xenofilius, den med det idiotiske hodeplagget – og derfra hoppet tankene til statuen i Ravnklo-tårnet, med steindiademet på de hvite krøllene …

Og han var kommet til enden av gangen da et minne om en tredje steinfigur slo ned i ham: en byste av en stygg, gammel trollmann, som Harry selv hadde dekket issen på med en parykk og en maltraktert, gammel tiara. Sjokket skjøt gjennom Harry så hett som en slurk ildwhisky, og han snublet nesten.

Endelig visste han hvor malacruxen ventet på ham …

Tom Venster, som opererte alene og aldri betrodde seg til noen, kunne godt ha vært arrogant nok til å gå ut fra at han og bare han hadde trengt inn til Galtvort-borgens dypeste mysterier. Og Humlesnurr og Pirrevimp, disse

mønsterelevene, hadde selvsagt aldri satt sin fot på dette spesielle stedet, mens Harry hadde hatt det med å rote seg bort fra den slagne landevei – så her, omsider, var det en hemmelighet som han og Voldemort delte, men som Humlesnurr aldri hadde oppdaget –

Han ble brått vekket av professor Stikling, som kom tordnende forbi med Nilus og fem–seks andre i kjølvannet, alle iført øreklokker og bærende på noe som så ut som digre potteplanter.

«Alruner!» brølte Nilus over skulderen til ham i farta. «Vi slenger dem ned fra murene – det kommer de ikke til å like!»

Nå visste Harry hvor han skulle, og med Gygrid og Hogg i hælene satte han farten opp. De passerte portrett etter portrett, og de malte skikkelsene holdt tritt med dem, hekser og trollmenn i pipekrager og knebukser, i rustninger og kapper, presset seg inn i rammene til hverandre og hylte nytt fra andre deler av borgen. Idet de kom til enden av denne gangen, kjentes det som om hele borgen ristet, en gigantisk vase ble blåst ned av sokkelen med eksplosiv kraft, og Harry skjønte at det var nifsere heksinger om å gjøre enn dem de kjente fra lærerne eller Ordenen.

«Ta det rolig, Hogg – ta det rolig!» skrek Gygrid. Men porselensskårene som haglet veggimellom som granatsplinter, hadde skremt vettet av den svære villsvinhunden; den forsvant, med Gygrid etter, og Harry ble alene igjen.

Han løp videre med staven løftet gjennom de dirrende gangene; og langs en av dem fikk han følge av den lille, malte ridder Callagal, som holdt tritt med ham fra maleri til maleri i skranglende rustning på den feite ponnien sin og kom med ildnende tilrop:

«Pralepaver ock Tølpere, Kiøtere ock Kiæltringe – driiv dem ud, Harry Potter, jag dem paa Flugt!»

Rundt neste hjørne holdt han på å løpe rett på Fred og en liten klynge elever, blant dem Laffen Styx og Hanna Abom, som sto foran en tom sokkel. Statuen som hadde stått der, hadde skjult en hemmelig gang, og de sto og lyttet inn i hullet med hevede tryllestaver.

«Fin kveld for en utflukt!» ropte Fred idet borgen ristet igjen og Harry spurtet forbi, like oppstemt som han var livredd, bortover neste korridor, og

der var det plutselig ugler overalt, og Fru Hansen som hveste og prøvde å nå dem med labbene, sikkert for å jage dem tilbake på plass …

«Potter!»

Gangen forut var sperret av Abriam Humlesnurr, med løftet stav.

«Det kommer hundrevis av ungdommer galopperende gjennom puben min, Potter!»

«Jeg vet det – vi evakuerer,» sa Harry. «Voldemort –»

«– angriper fordi de ikke har utlevert deg, ja da,» sa Abriam. «Jeg er ikke døv, hele Galtvang hørte ham. Og så falt det dere ikke inn å holde noen smygardinger som gisler? Noen av dem dere nettopp har sendt i sikkerhet er unger til dødsetere! Hadde det ikke vært litt smartere å beholde dem her?»

«Det ville ikke stoppet Voldemort,» sa Harry, «og broren din ville aldri ha gjort det.»

Abriam gryntet og forsvant fort i motsatt retning.

Broren din ville aldri ha gjort det … Vel, det var jo sant, tenkte Harry mens han løp videre. Humlesnurr, som hadde forsvart Slur så lenge, ville aldri ha holdt elever som gisler …

Han skjente rundt nok et hjørne, og der, rett foran ham, sto de: Ronny og Hermine, begge med fanget fullt av noen store, krumme, skittengule greier, og Ronny dessuten med en sopelime under armen. Harry satte i et vræl av lettelse og sinne i skjønn blanding.

«Hvor i helsike har dere vært?»

«Mysteriekammeret,» sa Ronny.

«Mys- hvorfor det?» sa Harry og bråstanset vaklende.

«Det var Ronny, det var han som kom på det!» sa Hermine andpustent. «Var ikke det utrolig smart? Da dere forsvant, så sto vi jo der, og jeg sa til Ronny at tenk om vi nå finner den andre, men hvordan skal vi få ødelagt den? Vi hadde jo ikke engang blitt kvitt begeret! Og det var da han kom på det! Basilisken!»

«Hva i –?»

«Noe som kan ødelegge malacruxer,» sa Ronny enkelt.

Harrys blikk falt på det han og Hermine sto med i armene: svære, krumme hoggtenner, og det gikk opp for ham at de måtte være brukket løs

fra skallen til en død basilisk.

«Men åssen kom du deg dit inn?» spurte han og stirret fra tennene til Ronny. «Du må jo snakke ormtunge!»

«Han gjorde det!» hvisket Hermine. «Vis ham det, Ronny!»

Ronny utstøtte en ekkel, halvkvalt hvislelyd.

«Det var det du brukte for å få opp medaljongen,» sa han unnskyldende til Harry. «Jeg måtte jo prøve noen ganger før jeg fikk det til, men,» han trakk beskjedent på skuldrene, «det gikk da til slutt.»

«Han var så flink!» sa Hermine. «Utrolig flink!»

«Så …» Harry kjempet for å følge med. «Så da …»

«… har vi kommet én malacrux lenger,» sa Ronny. Opp av innerlomma trakk han de forvridde restene av Håsblås-begeret. «Det var Hermine som spidda'n. Jeg tenkte det var best. Hun hadde jo ikke hatt fornøyelsen ennå.»

«Ditt geni!» hylte Harry.

«Å, det var da ingenting,» sa Ronny og så ytterst selvtilfreds ut. «Åssen har det gått med deg'a?»

I det samme han sa det, lød det en eksplosjon ovenfra. Alle tre så opp idet det drysset støv fra taket, og de hørte et fjernt skrik.

«Jeg vet åssen diademet ser ut, og jeg vet hvor det er,» sa Harry fort. «Han gjemte det akkurat der jeg gjemte den gamle eliksirboka mi, der alle har gjemt saker og ting i århundrer. Men han trodde han var den eneste som hadde funnet det. Kom an.»

Veggene ristet igjen da han gikk foran de to andre inn av den skjulte inngangen og ned trappa til Nødvendeligrommet. De eneste som var der, var tre kvinner: Gulla, Dult og en eldre heks i møllspist hatt som Harry øyeblikkelig dro kjensel på som bestemoren til Nilus.

«Ah, Potter,» sa hun kontant, som om hun hadde ventet på ham. «Du kan fortelle oss hva som foregår.»

«Er det bra med alle sammen?» spurte Gulla og Dult i munnen på hverandre.

«Så vidt jeg vet, så,» sa Harry. «Er det fortsatt folk i tunnellen til *Galthodet?*»

Han visste at rommet ikke kunne forvandle seg så lenge det fortsatt var brukere i det.

«Jeg var den siste som kom,» sa fru Langballe. «Og jeg stengte den; jeg mente det var uklokt å la den stå åpen nå som Abriam har forlatt puben sin. Har du sett min sønnesønn?»

«Han slåss,» sa Harry.

«Selvsagt gjør han det,» sa den gamle damen stolt. «Unnskyld meg, jeg må gå og hjelpe ham.»

Og hun travet mot steintrappa i en forbausende fart.

Harry så på Dult.

«Jeg trodde du og Teddy skulle være hos moren din?»

«Jeg holdt ikke ut å ikke vite –,» sa Dult forpint. «Hun passer på ham – har du sett Remus?»

«Han skulle lede noen kjempere ut i parken –»

Dult satte på sprang uten et ord.

«Gulla,» sa Harry, «unnskyld, men vi må be deg også gå ut. Bare en liten stund, altså. Så kan du komme inn igjen.»

Gulla virket kisteglad for å kunne forlate tilfluktsstedet sitt.

«Du kan komme inn igjen etterpå!» ropte han etter henne, da hun løp opp trappa etter Dult. «*Du må komme tilbake!*»

«Hei, vent!» sa Ronny skarpt. «Det er noen vi har glemt!»

«Hvem da?» spurte Hermine.

«Husnissene – de er sikkert nede på kjøkkenet, tror dere ikke det?»

«Mener du at vi bør få dem med og slåss?» spurte Harry.

«Nei,» sa Ronny alvorlig, «jeg mener at vi skal be dem komme seg vekk. Vi vil ikke ha noen flere Nolduser, vel? Vi kan'ke kommandere dem til å dø for oss –»

Det ble et rabalder da basilisktennene rauste ut av fanget på Hermine. Hun løp rett på Ronny, slo armene om halsen på ham og kysset ham rett på munnen. Ronny selv slapp tennene og sopelimen han holdt og besvarte kysset med slik begeistring at han løftet hele Hermine i været.

«Er dette det rette øyeblikket?» spurte Harry svakt. Men ingenting annet skjedde enn at de klemte hverandre enda hardere så de svaiet der de sto, og

han hevet stemmen: «HOI! Vi har en krig her!»

Ronny og Hermine løsnet litt på grepet, men holdt fremdeles om hverandre.

«Jeg veit det, kamerat,» sa Ronny, med noenlunde samme uttrykk som en som nettopp har fått en klabb i bakhodet, «så det er nå eller aldri, ikke sant?»

«Gi nå blaffen i det – hva med malacruxen?» ropte Harry. «Tror dere dere kunne … liksom holde dere til vi har fått tak i diademet?»

«Ja, jo … unnskyld –,» sa Ronny, og han og Hermine begynte å samle opp basilisktenner igjen, begge lyserøde i fjeset.

I samme øyeblikk de tre kom ut i gangen ovenpå igjen, var det tydelig at situasjonen i borgen hadde forverret seg drastisk på de få minuttene de hadde vært i Nødvendeligrommet: Vegger og tak skaket verre enn noensinne, lufta var tykk av støv, og gjennom nærmeste vindu så Harry blaff av rødt og grønt lys så nær foten av borgen at dødseterne ikke kunne være langt fra å komme seg helt inn. Han kikket ned og så jøtulen Gnurrg trampe forbi, mens han brølte sint og svingte noe som måtte være en steingurg han hadde revet løs fra taket.

«Vi får håpe han tråkker på noen av dem!» sa Ronny da de hørte skrik like bortenfor.

«Bare det ikke er noen av våre, så!» sa en stemme. Harry snudde seg og så Gulla og Dult med løftet stav ved vinduet bortenfor, som manglet mange av rutene. I det samme sendte Gulla en velrettet våde mot en klynge dødsetere under dem.

«Flink pike!» brølte en skikkelse som kom travende mot dem gjennom støvføyka; det var Abriam igjen, så Harry på det flagrende grå håret, som løp forbi dem med en liten gruppe elever. «Det ser ut som de holder på å bryte seg igjennom nordmuren, de har med jøtuler, de òg!»

«Har du sett Remus?» ropte Dult etter ham.

«Han duellerte med Dolohov,» ropte Abriam, «men siden har jeg ikke sett ham!»

«Dult,» sa Gulla, «jeg er sikker på at han er OK –»

Men Dult hadde allerede forsvunnet i støvskyen etter Abriam.

Gulla snudde seg hjelpeløst mot Harry, Ronny og Hermine.
«Det går sikkert bra,» sa Harry, enda han visste at det bare var tomme ord. «Vi er tilbake om et øyeblikk, Gulla, bare hold deg av veien og pass deg – kom igjen!» sa han til Ronny og Hermine, og de løp tilbake til veggen hvor Nødvendeligrommet ventet på å oppfylle nestemanns ønsker.
Jeg trenger det rommet hvor allting er gjemt, ba Harry inni seg, og tredje gang de gikk forbi, materialiserte døra seg.
Kamptummelen døde bort i samme øyeblikk de kom over terskelen og lukket døra bak seg. Alt var stille. De sto i et rom som var stort som en katedral, men minnet mest om en hel by med tårnhøye murer, bygd av gjenstander som tusener av hedengangne elever hadde gjemt.
«Og så skjønte han ikke at *hvem som helst* kan komme inn her?» sa Ronny. Stemmen hans kastet gjenlyd i stillheten.
«Han trodde han var den eneste,» sa Harry. «Synd for ham at jeg har vært nødt til å gjemme saker og ting her selv … denne veien,» la han til, «jeg tror det er her borte …»
Han passerte det utstoppede trollet og forsvinningsskapet som Draco Malfang hadde reparert året før med så katastrofale følger. Så ble han stående tvilrådig og kunne ikke huske hvor de skulle videre herfra …
«*Apporto* diadem!» ropte Hermine i desperasjon, men ingenting kom flyende mot dem gjennom lufta. I likhet med Flirgott ville visst ikke rommet her gi avkall på sine hemmeligheter så lett.
«Vi prøver hver for oss,» sa Harry til de to andre. «Se etter en steinbyste av en gammel mann med parykk og en tiara! Den står oppå et skap, og det er helt sikkert i nærheten her …»
De løp bortover hver sin passasje. Harry hørte ekkoene av de andres skritt mellom de tårnhøye haugene av skrap, flasker, hatter, kasser, stoler, bøker, våpen, sopelimer, køller …
«Etsteds i nærheten her,» mumlet han for seg selv. «Etsteds … etsteds …»
Dypere og dypere inn i labyrinten gikk han og speidet etter gjenstander han kjente igjen fra sitt ene tidligere besøk i dette rommet. Hans egen pust runget i ørene – og så løp det en skjelving gjennom ham, helt inn i sjelen:

Der, rett forut, var det flassende gamle skapet hvor han hadde gjemt den gamle eliksirboka, og oppå det, den kopparrede steintrollmannen med den støvete, gamle parykken på … og noe som så ut som en eldgammel, misfarget tiara.

Han hadde alt strukket ut hånden, enda han fremdeles var flere meter unna, da en stemme bak ham sa: «Stå stille, Potter!»

Han bråstanset og snudde seg. Bak ham sto Krabbe og Gurgel, skulder mot skulder, med stavene rettet mot ham. I den lille sprekken mellom de hånlige fjesene så han Draco Malfang.

«Det er min stav du har der, Potter,» sa Malfang og pekte ut mellom Krabbe og Gurgel med den han selv holdt.

«Ikke nå lenger,» peste Harry og strammet grepet om hagtornstaven. «Finneren er vinneren, Malfang. Hvem har du lånt den der av?»

«Moren min,» sa Draco.

Harry lo, selv om det ikke var noe særlig morsomt ved situasjonen. Han hørte ikke Ronny og Hermine lenger. De hadde vel løpt utenfor hørevidde, på jakt etter diademet.

«Hvorfor er ikke dere tre hos Voldemort?» spurte han.

«Vi skal ha belønning,» sa Krabbe. Stemmen var overraskende bløt til å komme fra en så kjempediger skikkelse; Harry kunne knapt huske å ha hørt ham si noe før. Krabbe smilte som en liten gutt som har fått løfte om en diger godtepose. «Vi blei igjen, Potter. Vi bestemte vårs for ikke å dra. Og ta deg med til'n.»

«Bra plan,» sa Harry med sarkastisk beundring. Han kunne ikke tro at han kunne være så nær, bare for å bli snytt av Malfang, Krabbe og Gurgel. Sakte begynte han å trekke seg bakover mot skapet hvor malacruxen hang på skeive over bysten. Om han bare kunne få kloa i den før det kom til kamp …

«Åssen kom dere inn her?» spurte han for å avlede dem.

«Jeg bodde omtrent i Rommet for gjemte ting i hele fjor,» sa Malfang stramt. «Jeg kommer inn her.»

«Vi gjemte oss på gangen utafor her,» gryntet Gurgel. «Vi greier f'vrengingsformler nå! Og så,» fjeset hans sprakk opp i et tåpelig flir, «så

dukka du opp rett foran oss og sa du så etter et die-dem! Hva er et die-dem?»

«Harry?» Det var Ronnys stemme som plutselig kom fra den andre sida av berget til høyre. «Snakker du med noen?»

Fort som et piskeslag pekte Krabbe med staven på den femten meter høye muren av gamle møbler, ødelagte kofferter, gamle bøker og kutter og uidentifiserbart skrap og ropte: «*Falnerio!*»

Muren begynte å vakle og rase ut i passasjen bortenfor, der Ronny sto.

«Ronny!» brølte Harry. Etsteds lenger borte fra kom det et skrik fra Hermine, og Harry hørte utallige gjenstander rase i golvet på den andre sida av den ustabile haugen. Han rettet staven mot den og skrek «*Finito!*», og den stabiliserte seg igjen.

«Nei!» skrek Malfang og holdt armen til Krabbe tilbake da han skulle til å gjenta formelen. «Hvis du knuser rommet, kan det være du begraver den diadem-greia!»

«Hva gjør det for noe?» sa Krabbe og rev seg løs. «Det er Potter Mørkets herre vil ha, så hvem fanken bryr seg om noe slags die-dem?»

«Potter kom hit inn for å finne det,» sa Malfang med dårlig skjult utålmodighet over kameratenes enfoldighet, «så det må bety at –»

«'Må bety'?» Krabbe vendte seg mot ham med utilslørt sinne. «Hvem bryr seg om hva du mener? Jeg tar'ke imot ordrer fra deg lenger, *Draco*. Du og fattern din er ferdige.»

«Harry,» ropte Ronny igjen fra den andre sida av skrapfjellet. «Hva er det som foregår?»

«Harry?» hermet Krabbe. «'Hva er det som' – *nei*, Potter! *Martyrio!*»

Harry hadde kastet seg etter tiaraen. Krabbes forbannelse bommet på ham, men traff bysten, som spratt til værs; tiaraen for himmelhøyt og falt ned ute av syne etsteds i massen av ting som bysten hadde stått på.

«STOPP!» ropte Malfang til Krabbe, og stemmen kastet ekkoer i det enorme rommet. «Mørkets herre vil ha ham i live –»

«Ja, og så? Jeg har'ke drept'n, har jeg vel?» skrek Krabbe og ristet av seg Malfangs hindrende arm. «Men hvis jeg kan, så gjør jeg det, Mørkets herre vil ha livet av'n uansett, så hva er forskj-?»

En stråle av rødt lys skjøt like forbi Harry; Hermine hadde kommet løpende til hjørnet bak ham og sendt en lammevåde rett mot hodet til Krabbe, og bare bommet fordi Malfang rykket ham av veien.

«Det er den grumsen! *Avada kadavra!*»

Harry så henne stupe til side, og raseriet over at Krabbe hadde ment å drepe, fordrev alt annet. Han sendte en lammevåde mot ham, men Krabbe hev seg unna og skumpet borti staven til Malfang, som ble revet ut av hånden på ham og trillet ut av syne under et berg av kasser og ødelagte møbler.

«Ikke drep ham! IKKE DREP HAM!» hylte Malfang til Krabbe og Gurgel, som begge siktet på Harry; det halve sekundets nøling var alt han trengte.

«*Exitarmus!*»

Gurgels stav fløy ut av hånden på ham og forsvant inn i virvaret av gjenstander bortenfor, og Gurgel selv hoppet dumt nok til værs for å prøve å få tak i den; Malfang kastet seg unna Hermines neste lammevåde, og Ronny dukket plutselig opp for enden av passasjen og skjøt en full kroppslåsforbannelse mot Krabbe, men bommet på håret.

Krabbe snurret rundt og skrek igjen «*Avada kadavra!*» men Ronny bykset til side og unngikk strålen av grønt lys. Den stavløse Malfang krøp sammen bak et garderobeskap som vaklet på tre bein, og i det samme gikk Hermine til angrep og klarte å treffe Gurgel med en lammevåde.

«Den er her etsteds!» skrek Harry til henne og pekte på skraphaugen den gamle tiaraen hadde havnet oppi. «Let etter den mens jeg flyr og hjelper Ro-»

«HARRY!» hylte hun.

Et buldrende brøl bakfra ga ham et sekunds forvarsel, og han snudde seg og så Ronny og Krabbe komme i fullt firsprang mot dem.

«Fordømmade pakk – så du vil ha det hett, du?» brølte Krabbe mens han løp.

Men han hadde visst ingen kontroll over hva han hadde gjort, for de ble forfulgt av flammer av unaturlig størrelse som slikket oppover skraphaugene og fortærte dem til sot straks de rørte dem.

«*Aquamenti!*» skrek Harry, men vannstrålen som skjøt ut fra stavtippen, bare fordampet.

«LØP!»

Malfang trev tak i den lamslåtte Gurgel og halte ham etter seg. Krabbe så vettskremt ut nå og løp fortest av alle, med Harry, Ronny og Hermine etter. Ilden forfulgte dem, og det var ingen vanlig ild; Krabbe hadde brukt en formel Harry aldri hadde hørt om, og da de kom rundt et hjørne, jagde flammene etter dem som om de var levende, bevisste og fast bestemte på å drepe dem. Og nå gjennomgikk de en mutasjon, de forvandlet seg til en svær skokk av flammevesener, brennende slanger, kimærer og drager som steg og sank og steg på ny, og disse århundrenes avleiringer som ga dem næring ble røsket til værs, slengt hit og dit av klooføtter og fanget opp av rovdyrkjefter, før infernoet fortærte dem.

Malfang, Krabbe og Gurgel var ute av syne, og Harry, Ronny og Hermine bråstanset, for de glødende monstrene kretset om dem og kom nærmere og nærmere, klør og horn og haler pisket, og heten sto som en mur omkring dem.

«Hva skal vi gjøre?» skrek Hermine gjennom det øredøvende brølet fra ilden. «Hva skal vi gjøre?»

«Her!»

Harry rev til seg et par tunge sopelimer fra den nærmeste skraphaugen og slengte en til Ronny, som trakk Hermine opp bakom seg. Harry svingte foten over den andre og sparket hardt fra, og de steg til værs og unngikk på et hår å havne i gapet på en flammende rovfugl som snappet med kjevene. Røyken og heten var i ferd med å bli uutholdelig. Under dem fortærte forbannelsesilden ulovligheter fra generasjoner av jagede elever, skammelige resultater av tusener forbudte eksperimenter, hemmeligheter etter tusener sjeler som hadde søkt tilflukt i dette rommet. Harry kunne ikke se spor etter Malfang, Krabbe og Gurgel noe sted. Han dykket så lavt han torde over de rovgriske flammemonstrene for å se etter dem, men der var ingenting annet enn ild … for en grufull måte å dø på … dette hadde han aldri ønsket …

«Harry, vi må komme oss ut!» bæljet Ronny, men gjennom den svarte røyken var det umulig å se hvor døra var.

Og så hørte Harry et tynt, ynkelig menneskeskrik inne fra det forferdelige helvetet av tordnende, fortærende flammer.

«Det er – for – farlig!» skrek Ronny, men Harry endevendte i lufta. Brillene ga en antydning av beskyttelse mot røyken mens han speidet ned i ildstormen under seg etter et tegn på liv, en hånd, et ansikt som ennå ikke var brent til kull …

Og så så han dem: Malfang med armene omkring den bevisstløse Gurgel, og begge balanserende øverst på et skrøpelig tårn av brunsvidde pulter. Han dykket; Malfang så ham komme og løftet en arm, men Harry hadde ikke før tatt imot den før han forsto at det var nytteløst; Gurgel var for tung, og Malfangs hånd så svett at den glapp ut av hans med det samme –

«HVIS VI DØR FOR DE DERRE, DREPER JEG DEG, HARRY!» brølte Ronny, og idet en veldig, flammende kimære bøyde seg ned mot dem, fikk han og Hermine huket Gurgel opp på limen sin og steg til værs igjen, rullende og rykkende, mens Malfang klatret opp bakom Harry.

«Døra, fly til døra, til døra!» skrek Malfang i øret på ham, og Harry satte farten opp og fulgte etter Ronny, Hermine og Gurgel gjennom den bølgende, svarte røyken. Det var så vidt han fikk puste, og rundt dem ble de få tingene som ennå ikke var fortært, kastet til værs som i jubel, slengt himmelhøyt av vesenene i forbannelsesilden: krus og skjold, et glitrende halsbånd, en gammel, misfarget tiara –

«*Hva er det du gjør, er du gal, døra er den veien!*» skrek Malfang, men Harry gjorde en hårnålssving og dykket. Han syntes diademet falt i sakte film, dreide glitrende rundt i lufta mens det falt mot en gapende slangekjeft – og så hadde han det, han hadde fått det rundt håndleddet –

Og skjøt opp igjen idet slangen hogg etter ham, svevde til værs og rakt mot det stedet hvor døra forhåpentlig sto åpen; Ronny, Hermine og Gurgel var vekk, Malfang hylte og holdt så hardt om ham at det gjorde vondt. Gjennom røyken skimtet han en rektangulær flekk på veggen og styrte rett på; sekunder etter kunne han fylle lungene med ren luft, og i det samme kolliderte de med veggen i gangen utenfor.

Malfang falt av limen og ble liggende med ansiktet ned, hikstende, hostende og spyende. Harry rullet rundt og satte seg opp: Døra til Nødvendeligrommet var borte, og Ronny og Hermine satt og hev etter pusten på golvet. Ved sida av dem lå Gurgel, bevisstløs.

«K-Krabbe,» hikstet Malfang, så snart han kunne snakke. «K-Krabbe …»

«Han er dau,» sa Ronny barskt.

Det ble stille, bortsett fra pesingen og hostingen. Brått skaket hele borgen av en serie veldige brak, og et helt tog av gjennomsiktige skikkelser galopperte forbi dem til hest, alle med hodene under armen, og alle hodene skrek i blodtørst. Harry kom seg vaklende på beina da Hodeløsjakten hadde ridd forbi og så seg om: Kampene raste fremdeles på alle kanter, og det var flere skrik å høre enn dem fra spøkelsene. Panikken flammet opp i ham.

«Hvor er Gulla?» sa han skarpt. «Hun var her. Hun skulle jo gå tilbake til Nødvendeligrommet.»

«Jøsses, tror du virkelig det funker fremdeles, etter den brannen?» spurte Ronny. Men han kom seg også opp, gned seg litt over brystet og speidet til høyre og venstre. «Skal vi gå og se hver for oss –?»

«Nei,» sa Hermine og reiste seg også. Malfang og Gurgel ble håpløst liggende; ingen av dem hadde tryllestaver. «Vi holder oss heller sammen. Jeg syns vi skal – Harry, hva er det du har på armen?»

«Hva? Å, ja –»

Han trakk diademet av håndleddet og holdt det i været. Det var fremdeles glovarmt og svart av sot, men da han så grundigere på det, kunne han så vidt skjelne ordene som var gravert inn med ørsmå bokstaver: *' Søk omgang med de vise, og du skal bli vis.'*

Det virket som det lekket noe fra det, noe mørkt og seigt som minnet om blod. Han merket en kraftig vibrering, og brått gikk hele diademet i småbiter mens han holdt det. I det samme syntes han han hørte et fjernt, fjernt smerteskrik, men det kom ikke ute fra parken eller inne fra borgen; det kom fra den tingen som nettopp hadde smuldret opp mellom fingrene på ham.

«Det må ha vært Satanstunger!» klynket Hermine og stirret på bitene.

«Hva?»

«Satanstunger – forbannelsesild – det er en av de få tingene som kan ødelegge malacruxer, men aldri om jeg ville våget å bruke det, så farlig som det er. Hvordan kunne Krabbe vite –?»

«Har vel lært det av Misfallene, da,» sa Harry bistert.

«Synd 'n ikke hørte etter da de fortalte åssen 'n skulle stoppes,» sa Ronny. Han og Hermine var like svidde på håret og svarte i fjeset. «Hvis'n ikke akkurat hadde prøvd å kverke oss, hele gjengen, skulle jeg nesten vært lei for at'n var død.»

«Men skjønner dere ikke?» hvisket Hermine. «Dette betyr at hvis vi bare kan få tatt knekken på slangen –»

Der tidde hun, idet skrik og rop og de umiskjennelige lydene av dueller fylte gangen. Harry så seg om, og det føltes som om hjertet skulle stoppe: Dødseterne var inne på Galtvort. Fred og Perry kom ryggende mot dem, begge i duell med menn med maske og hette ned over hodet.

Harry, Ronny og Hermine løp bort for å hjelpe. Lysstrålene fløy i alle retninger, og han som duellerte med Perry rygget fort unna, hetta hans gled tilbake, og de så en høy panne og gråstripet hår –

«Nei, god dag, statsråd!» brølte Perry og sendte en kontant våde rett i brystet på Ffjoth-Ffjolne, som slapp staven og klorte seg på kuttebrystet, åpenbart med adskillig ubehag. «Nevnte jeg at jeg sier opp?»

«Nå spøker'u vel, Perr!» ropte Fred, idet dødseteren han duellerte med, kollapset under tre separate lammevåder. Ffjoth-Ffjolne hadde falt overende på golvet, og det begynte å bryte ut små pigger over hele ham; det så ut som om han var i forvandling til et slags sjøpinnsvin. Fred sendte Perry et begeistret blikk.

«Jeg *tror* faktisk du spøker, jeg, Perr … og noen spøk fra deg har jeg ikke hørt siden du var –»

Lufta eksploderte. De hadde stått nokså tett sammen, Harry, Ronny og Hermine og Fred og Perry, med de to dødseterne nede for telling, den ene lamslått og den andre transfigurert – og i det korte øyeblikket, da farene et sekund føltes på avstand, var det at verden ble sprengt. Harry merket at han fløy baklengs, og det eneste han kunne gjøre, var å skjerme hodet med armen og knuge så hardt han kunne om den tynne treflisa som var hans

eneste våpen. Han hørte skrikene og ropene fra vennene sine, men uten et håp om å vite hva som skjedde med dem –

Og så falt verden på plass i smerte og halvmørke. Han lå halvt begravd under vrakrestene av korridoren, som var blitt rammet av et forferdelig nedslag; kald luft fortalte ham at den sida av borgen lå åpen, og noe varmt og klebrig på kinnet fortalte at han blødde sterkt. Så hørte han et skrekkelig skrik som rev ham i sjelen, som uttrykte smerte som hverken flammer eller forbannelser kunne skape, og han kom seg sjanglende på beina, reddere enn han hadde vært hele dagen, kanskje reddere enn han hadde vært i hele sitt liv …

Og Hermine kjempet seg også opp blant ruinene, og tre rødhårete menn lå i en mølje på golvet der veggen var sprengt i filler. Harry grep hånden hennes, og de sjanglet og snublet seg over stein og treverk.

«Nei – nei – nei!» var det noen som ropte. «Nei! Ikke Fred!»

Og Perry ristet i broren sin, og Ronny knelte ved sida av dem, og Freds øyne stirret uten å se, fremdeles med sporene av den siste latteren i ansiktet.

KAPITTEL TRETTITO

OLDSTAVEN

Verden hadde endt, så hvorfor hadde ikke slaget stilnet, borgen blitt stum av forferdelse og hver stridende lagt ned våpnene? Harrys tanker var i fritt fall og tumlet hinsides all kontroll, ute av stand til å fatte dette umulige, for Fred Wiltersen kunne umulig være død, det måtte være hans egne sanser som løy –

Og så kom en kropp fallende ned forbi hullet som var sprengt i skoleveggen, og det kom forbannelser flyende inn mot dem fra mørket og traff veggen bak hodet på dem.

«Kast dere ned!» ropte Harry, idet flere forbannelser suste gjennom natta, og både han og Ronny trev tak i Hermine og trakk henne ned på golvet. Perry hadde lagt seg over Freds lik for å skjerme det mot ytterligere skade og bare ristet på hodet da Harry ropte: «Kom igjen, Perry, vi må komme oss vekk herfra!»

«Perry!» Ronny tok tak i den eldre brorens skuldre og dro, og Harry så sporene etter tårer i vennens grimete fjes, men Perry nektet å røre seg. «Det er'ke noe mer du kan gjøre for'n! Vi må –»

Hermine skrek, og da Harry snudde seg, behøvde han ikke spørre om hvorfor. En skrekkelig edderkopp på størrelse med en liten bil prøvde å klatre inn av det svære hullet i veggen. En av Argarapps etterkommere hadde gått med i striden.

Harry og Ronny ropte i kor; heksingene deres kolliderte, og monsteret ble kastet bakover, sprellet avskyelig med beina og forsvant i mørket.

«Den hadde med seg venner!» ropte Harry til de andre; han hadde kikket over kanten av hullet i borgmuren som forbannelsene hadde sprengt, og der kom flere kjempeedderkopper klatrende oppover utsida. Dødseterne måtte ha kommet seg inn i Den forbudte skogen og satt dem fri. Han fyrte av lammevåder mot dem og traff det forreste av monstrene, som falt, rev med seg de andre og ble borte. Så kom flere forbannelser fresende rett over hodet på ham, så nær at han kjente håret blafre.

«Vekk herfra, NÅ!»

Han skubbet Hermine foran seg, sammen med Ronny, og bøyde seg og tok tak under armhulene på Fred. Da det gikk opp for Perry hva han ville, holdt han opp å klamre seg til liket og begynte å hjelpe til. Krumbøyd for å unngå forbannelsene ute fra parken, fikk de sammen halt Fred av veien.

«Her,» sa Harry, og de la ham i en nisje hvor en rustning hadde stått. Han orket ikke å se på Fred et sekund lenger enn han måtte, så det var bare å passe på at liket lå godt skjult og deretter løpe etter Ronny og Hermine. Malfang og Gurgel hadde forsvunnet, men for enden av gangen, som nå var stinn av støv og fallende murbrokker og ribbet for alt vindusglass, løp en masse folk hit og dit; om det var venner eller fiender, var det umulig å si. Idet de kom rundt hjørnet, satte Perry i et oksebrøl: «ROTTENROLL!» og la på sprang mot en høy mann som forfulgte et par elever.

«Her inne, Harry!» skrek Hermine.

Hun hadde dratt med seg Ronny bakom et bildeteppe. Det så ut som de var midt i en brytekamp, og et sinnssvakt sekund trodde Harry at de drev og klinte igjen, men så så han at Hermine prøvde å holde Ronny tilbake fra å løpe etter Perry.

«Hør på meg – HØR ETTER, RONNY!»

«Jeg vil være med – drepe dødsetere –»

Ansiktet hans var fordreid, grimet av støv og røyk, og han skalv av raseri og sorg.

«Ronny, vi er de eneste som kan få slutt på dette! Værsåsnill, Ronny, vi er nødt til å få drept slangen!» sa Hermine.

Men Harry skjønte hvordan Ronny hadde det: Å oppspore en ny malacrux ga ikke samme tilfredsstillelse som hevn. Han selv ville også

slåss, ville straffe dem, disse som hadde drept Fred, og han ville finne de andre Wiltersenene, og fremfor alt, ville sørge for å være helt, helt sikker på at Gulla ikke ble – men den tanken kunne han ikke tillate å vokse seg ferdig.

«Vi *skal* slåss!» sa Hermine. «Det blir vi n-nødt til for å komme til slangen! Men vi må ikke miste av syne hva det er vi er her f-for – ikke nå! Vi er de eneste som kan få slutt på det!»

Hun gråt, hun også, og tørket seg i ansiktet med det fillete, svidde ermet mens hun snakket. Men hun trakk pusten dypt og hivende for å roe seg og beholdt et godt tak i Ronny da hun snudde seg til Harry.

«Du må finne ut hvor Voldemort er, for han har vel slangen med seg, tror du ikke det? Gjør det, Harry – se inn i ham!»

Hvorfor var det så lett? Fordi arret hadde verket i timevis og brent etter å vise ham Voldemorts tanker? Han gjorde som hun sa og lukket øynene, og straks var det som skrikene og smellene og alle de skjærende kamplydene ble dempede og fjerne, som om han sto langt, langt borte …

Han sto midt på golvet i et ødslig, men underlig kjent rom, med flassende tapeter på veggene og alle vinduene gjenspikret, unntatt ett. Lydene fra angrepet på borgen var dempede og fjerne, og lysblaffene derfra som gnister gjennom det ene vinduet. Inne i rommet kom det eneste lyset fra en oljelampe.

Han rullet tryllestaven mellom fingrene og stirret på den, men tankene dvelte ved rommet i borgen, det hemmelige rommet bare han hadde funnet, rommet en måtte være smart og slu og nysgjerrig for å oppdage, akkurat som Mysteriekammeret … At gutten ikke kunne finne diademet, kunne han være trygg på … skjønt Humlesnurrs nikkedukke hadde kommet mye lenger enn han hadde ventet … altfor langt …

«Herre,» sa en stemme, sprukken og desperat. Han snudde seg. Der satt Lucifus Malfang i det mørkeste hjørnet, fillete og med synlige spor etter straffen han hadde fått etter guttens siste flukt. Et av øynene var fremdeles hovent og gjenklistret. «Herre, vær så snill … sønnen min …»

«Hvis din sønn er død, er det ikke min feil, Lucifus. Han kom ikke og sluttet seg til meg, som de andre smygardingene. Kanskje han heller vil

gjøre seg til venns med Harry Potter?»

«Nei – aldri,» hvisket Malfang.

«Det bør du håpe, ja.»

«Er – er De ikke bekymret for at Potter kan dø for en annen hånd enn Deres, herre?» spurte Malfang med dirrende røst. «Ville det ikke være … unnskyld, men … være mer fornuftig å avblåse disse kampene, og heller gå inn i borgen og søke ham s-selv?»

«Du kan spare deg å hykle, Lucifus. Du vil bare ha slutt på kampene så du kan finne ut hvordan det har gått med sønnen din. Og jeg behøver ikke søke Potter. Før natta er omme, vil Potter ha oppsøkt meg.»

Voldemort senket blikket til staven han holdt i hånden. Det var noe som ikke var riktig … og slikt som ikke var riktig for fyrst Voldemort, trengte å rettes på …

«Gå og hent Slur.»

«Slur, herre?»

«Slur, ja. Nå. Jeg har bruk for ham. Det er en – tjeneste – han kan gjøre meg. Gå.»

Lucifus var så redd da han forlot rommet at han snublet litt i halvmørket. Voldemort ble stående der han sto, tvinnet staven mellom fingrene og stirret på den.

«Det er den eneste måten, Nagini,» hvisket han og snudde seg mot den store, tykke slangen. Hun hang fritt i lufta og buktet seg grasiøst inni det beskyttede rommet han hadde hekset til henne, en stjerneglitrende, gjennomsiktig kule, halvveis bur og halvveis tank.

Med et gisp rykket Harry bakover og åpnet øynene, og i samme øyeblikk ble ørene overfalt av slagtummelens vræl og skrik, brak og smell.

«Han er i Hylehuset. Han har med seg slangen og har utstyrt den med noe slags magisk beskyttelse. Han har nettopp sendt Lucifus Malfang etter Slur.»

«Sitter Voldemort i Hylehuset?» sa Hermine dypt forarget. «*Slåss* han ikke engang?»

«Han tror ikke han behøver det,» sa Harry. «Han tror at jeg vil komme til ham.»

«Men hvorfor det?»

«Han vet at jeg er ute etter malacruxer – han passer på å holde Nagini hos seg – så da er det vel opplagt at jeg må til ham for å komme på nært hold av den –»

«Akkurat,» sa Ronny og akslet seg. «Så dermed kan'ke du gå, siden det er det han vil, det'n ønsker seg. Bli her og pass på Hermine, du, så går jeg og ordner det –»

Harry avbrøt ham.

«Bli her, dere to. Jeg tar på meg kappen, og så kommer jeg igjen så snart –»

«Nei,» sa Hermine, «det er mye bedre hvis *jeg* tar kappen og –»

«Ikke *tenk* på det engang,» snerret Ronny til henne.

Før Hermine rakk å si mer enn «Ronny, jeg er akkurat like godt i stand til –», ble bildeteppet øverst i trappa der de sto revet opp.

«POTTER!»

To maskerte dødsetere sto der, men før de hadde fått stavene helt i stilling, ropte Hermine: «*Sclio!*»

Trappetrinnene de sto på glattet seg ut til en rutsjebane, og hun, Harry og Ronny suste utfor. Det var umulig å kontrollere farten, men den var iallfall så høy at lammevådene fra dødseterne fløy langt over hodet på dem. De braste ut gjennom det kamuflerende bildeteppet nederst, snurret rundt på golvet og traff veggen på den andre sida.

«*Hardio!*» ropte Hermine og pekte på teppet, som ble forvandlet til stein, og de hørte to høye, vemmelige klask idet de to forfølgerne braste inn i det.

«Unna vei!» ropte Ronny, og han og Harry og Hermine klemte seg inn i en døråpning mens en bøling galopperende pulter tordnet forbi, med professor McSnurp som gjeter. Det virket ikke som hun så dem; håret hennes flagret løst, hun hadde et sår på kinnet, og idet hun forsvant om hjørnet, hørte de henne brøle: «Til angrep!»

«Harry, ta på deg kappen,» sa Hermine. «Ikke tenk på oss –»

Men han slengte den over dem alle tre likevel. Vel var de store, men han tvilte på om noen ville legge merke til noen kroppsløse føtter i et slikt kaos av støv, fallende stein og sprutende heksinger.

De løp ned neste trapp og havnet i en gang full av duellanter. Malerirammene på begge sider av de kjempende var proppfulle av portrettskikkelser som hylte råd og ildnende tilrop, mens dødsetere, både med og uten maske, duellerte med elever og lærere. Tommy hadde visst vunnet seg en tryllestav, for han var ansikt til ansikt med Dolohov, og Parvati med Trassel. Harry, Ronny og Hermine løftet straks stavene, klare til angrep, men duellantene dukket og danset sånn rundt at risikoen var stor for å treffe sine egne med en forbannelse. Mens de sto der med stavene og håpet på en sjanse, kom det et høylytt «oooooooooooooo!», og da Harry så opp, var det Gnav som kom stupende og slapp snaregrumpbelger i hodene på dødseterne, som plutselig var innfiltret i buktende, grønne røtter som minnet mest om feite makk.

«Auuff!»

En håndfull røtter hadde truffet kappen der den dekket hodet til Ronny, og de slimete, grønne knollene ble hengende der, tilsynelatende i tomme lufta, mens han prøvde å riste dem av seg.

«Det er noen usynlige der!» ropte en maskert dødseter og pekte.

Tommy benyttet seg av mannens uoppmerksomhet og slo ham ut med en lammevåde. Dolohov ville gå løs på Tommy, men Parvati skjøt en kroppslås på ham.

«VI STIKKER!» hylte Harry, og han og Ronny og Hermine tok et godt tak om usynlighetskappen, senket hodet og durte rett igjennom klyngen av slåsshaner og en dam med åleglatt snaregrumpsaft mot toppen av marmortrappa ned til Inngangshallen.

«Jeg er Draco, Draco Malfang, jeg er på deres side!»

Han sto ved nedgangen til trappa og prøvde å overbevise en ny, maskert dødseter, og Harry lamslo fyren i forbifarten. Draco så seg gledesstrålende om etter sin redningsmann, og Ronny ga ham en på kjeften inne fra kappen så han drattet baklengs overende oppå dødseteren, totalforvirret og blødende.

«Og det er den andre gangen vi har redda livet ditt i kveld, din falske jævel!» brølte Ronny.

Nedover trappa og i hallen krydde det av duellanter, og det var dødsetere overalt: Øxodd i tvekamp med Pirrevimp rett innenfor ytterdørene, og nesten rygg mot rygg duellerte en maskert dødseter mot Nestor. Det løp elever i alle retninger, noen bærende eller slepende på sårede venner. Harry sendte en lammevåde mot den maskerte dødseteren, men bommet og traff nesten Nilus, som dukket opp ingensteds fra med fanget fullt av toxitentaculata, som slynget seg fornøyd rundt nærmeste dødseter og begynte å kveile ham inn.

Harry, Ronny og Hermine spurtet nedover marmortrappa; til venstre for dem singlet det i glass; Smygard-timeglasset som hadde holdt regning med huspoengene sprakk, og smaragdene sprutet ut så folk skled og skjente til alle kanter. To kropper falt fra balkongen idet de kom ned i første, og en utydelig grå klump som Harry tok for et slags dyr, kom firbeint farende gjennom hallen og satte tennene i en av dem.

«NEI!» vrælte Hermine, og med et øredøvende brak sendte hun Fenris Vargar baklengs bort fra kroppen til Lavendel Bruun, som rørte seg svakt. Vargar traff marmorgelenderet og prøvde å komme seg opp, men det kom et hvitt glimt og et skarpt smell, og han fikk en krystallkule i hodet, sank sammen på golvet og rørte seg ikke mer.

«Jeg har flere!» hylte professor Rummelfiold over rekkverket. «Det er bare å melde seg! Her –»

Og med den reneste tennisserve hadde hun fått en ny, diger krystallkule opp av veska, viftet med staven og sendt den i susende fart tvers gjennom hallen, hvor den knuste et vindu og forsvant. I samme øyeblikk sprang de tunge ytterdørene opp, og flere av kjempeedderkoppene banet seg vei inn i Inngangshallen.

Redselsskrikene skar gjennom lufta. De stridende spratt til alle kanter, dødsetere så vel som galtvortianere, og røde og grønne lysstråler møtte de innkommende monstrene, som skaket og steilet og ble nifsere enn noensinne.

«Åssen kommer vi oss ut?» hylte Ronny gjennom skrikene, men før Harry eller Hermine rakk å svare, ble de føyset unna; det var Gygrid, som

hadde kommet tordnende ned trappa og veivet rundt seg med den blomstermønstrede paraplyen.

«Ikke skad dem, ikke skad dem!» brølte han.

«NEI, GYGRID!»

Harry glemte alt annet, bare stupte ut under kappen og løp tvikrøket for å unngå forbannelsene som lynte gjennom hallen.

«GYGRID, KOM TILBAKE!»

Men han var ikke engang kommet halvveis da han så det skje: Gygrid ble borte mellom edderkoppene, og i et mylder av bein trakk hele den motbydelige svermen seg tilbake for haglskuren av heksinger, med Gygrid ute av syne midt i.

«GYGRID!»

Han hørte noen rope hans eget navn, men ga blaffen i om det var venn eller fiende og sprintet nedover yttertrappa ut i den mørke parken, hvor edderkoppene svermet av sted med sitt bytte, og Gygrid så han ikke snurten av.

«GYGRID!»

Han syntes han skimtet en enorm arm som viftet midt i edderkoppmylderet og skulle til å sette etter, men brått ble veien sperret av en monumental fot som klasket ned fra mørket så bakken skalv. Han så opp, og foran ham sto en jøtul, minst seks meter høy: hodet lå i skygge, og bare de trestamme-svære, hårete leggene fikk litt lys fra de åpne borgdørene. Den dundret en massiv, men smidig neve tvers igjennom et vindu i etasjen over så glasspruten sto over Harry, og han måtte dukke i ly av døråpningen igjen.

«Å herregud –,» hylte Hermine idet hun og Ronny tok ham igjen og så opp på jøtulen, som nå prøvde å nappe til seg folk gjennom vinduet der oppe.

«NEI!» skrek Ronny og holdt hånden hennes tilbake da hun skulle til å peke med staven. «Lamslår du han der, så knuser'n halve borgen –»

«GYGGR?»

Gnurrg kom ravende om hushjørnet – og det var først nå det gikk opp for Harry at Gnurrg var en spjæling, altså til jøtul å være. Det gigantiske

monsteret som prøvde å knuse folk i overetasjene, fikk øye på ham og satte i et tjut. Steintrappa skaket da han trampet mot sin mindre slektning; Gnurrgs skeive munn åpnet seg så de gule, mursteinsstore tennene syntes, og så kastet de seg over hverandre, ville som løver.

«LØP!» skrek Harry. Natta ljomet av uhyggelige ul og brak da jøtulene gikk i basketak med hverandre, og han trev Hermines hånd og stormet ned trappa og ut i parken, med Ronny som baktropp. Harry hadde ikke gitt opp håpet om å finne og redde Gygrid, og de løp så fort at de var kommet halvveis til Skogen før de måtte bråstoppe igjen.

Lufta rundt dem hadde koagulert, og Harry kjente pusten stivne til gelé i brystet. Det kom skikkelser gjennom natta, bølgende omriss av konsentrert svart med tildekkede ansikter og raslende pust, som strømmet i en stor dønning mot borgen …

Ronny og Hermine trakk nærmere ham mens kamptummelen bakfra plutselig ble død og dempet, fordi en stillhet som bare desperanter kunne skape, spredde seg gjennom natta …

«Kom an, Harry!» sa Hermines stemme, langt, langt borte fra. «Skytsverger, Harry! Gjør det nå!»

Han løftet staven, men den dumpe håpløsheten fylte ham. Fred var død, og Gygrid helt sikkert død eller døende, og hvor mange flere som han ennå ikke visste om; det føltes som om sjelen allerede var halvveis ute av kroppen …

«HARRY! SKYND DEG!» skrek Hermine.

Hundre desperanter kom glidende mot dem og sugde seg vei mot Harrys fortvilelse, som var som et løfte om et festmåltid …

Han så Ronnys sølvterrier sprette fram fra staven, flakke svakt og utånde; han så Hermines oter vri seg i lufta og svinne bort, og hans egen stav skalv i hånden, og det var nesten som om han så fram til utslettelsen som nærmet seg, løftet om ingenting, ingen følelse …

Og så kom det en sølvskimrende hare, et villsvin og en rev svevende forbi ham og Ronny og Hermine, og desperantene trakk seg bakover der dyrene løp fram. Tre mennesker til hadde nærmet seg i mørket og stilt seg

hos dem med løftet stav og holdt sine skytsverger levende: Lulla, Ernst og Jokum.

«Akkurat,» sa Lulla oppmuntrende, som om de var tilbake i Nødvendeligrommet og dette bare var øvelsesheksing for HL. «Akkurat, Harry … kom igjen, tenk på noe hyggelig …»

«Noe hyggelig?» sa han med sprukken røst.

«Vi er her fremdeles,» hvisket hun, «vi slåss fremdeles. Kom igjen nå …»

Det kom en sølvgnist, og så et flakkende lysskjær, og så, med den største kraftanstrengelsen det noen gang hadde kostet ham, brast hjortebukken fram av stavtippen. Den galopperte mot desperantene, og de spredde seg for alvor, og straks var natta mild igjen, men slaglydene rundt dem skar i ørene.

«Takk og takk og amen,» sa Ronny skjelvent og snudde seg mot Lulla, Ernst og Jokum. «Dere redda oss –»

Med et brøl og noen steg som fikk jorda til å riste, kom nok en jøtul settende ut av mørket; det så ut som den kom fra Skogen, og klubba den veivet med, var større enn noen av dem.

«LØP!» ropte Harry igjen, men det kunne han spart seg; alle skvatt til side, og ikke et sekund for tidlig, for kjempefoten klasket i bakken presis der de hadde stått. Harry så seg om; der var Ronny og Hermine, men de tre andre hadde forsvunnet tilbake i slagtummelen.

«Vi må komme oss unna den klubba!» skrek Ronny da jøtulen svingte den igjen og brølte så det ga gjenlyd gjennom parken, hvor natta ble spiddet av blaff på blaff av grønt og rødt.

«Prylepilen,» sa Harry. «Fort!»

På en eller annen måte greide han å stenge det inne, skubbe det inn i et lite kott som han ikke kunne se inn i akkurat nå – tankene på Fred og Gygrid, og engstelsen for alle dem han var glad i, spredt gud vet hvor i og utenfor borgen – alt dette fikk vente, for de måtte løpe, måtte nå fram til slangen og Voldemort, for det var som Hermine hadde sagt, det var den eneste måten å få slutt på det på –

Han løp, og det var halvveis så han trodde han kunne spurte fra døden selv, og enset ikke lysstrålene som suste gjennom mørket til alle sider, eller

lydene av innsjøen som kokte som havet, eller knakingen fra Den forbudte skogen, enda det ikke blåste – gjennom et terreng som virket som om det var i opprør selv, løp han det forteste han kunne, og det var han som først fikk øye på det store piletreet, som beskyttet røttenes hemmelighet med piskende, knivskarpe greiner.

Pesende og hikstende saktnet han farten. Han holdt seg unna de veivende greinene, myste gjennom mørket mot den tykke stammen og prøvde å få øye på den ene knorten i barken på det gamle treet som kunne paralysere det. Ronny og Hermine tok ham igjen, og da var hun så andpusten at hun ikke kunne snakke.

«Ås-åssen skal vi komme oss inn?» peste Ronny. «Jeg ser – stedet, men – om vi bare – hadde hatt Skeivskank her –»

«Skeivskank?» hveste Hermine, som sto tvikrøket og holdt seg om brystet. «*Er du trollmann, eller?*»

«Å – æh, jo …»

Han så seg om, pekte med staven på en kvist på bakken og sa: «*Vingardium leviosa!*» Kvisten fløy til værs, snurret rundt i lufta som om den ble tatt av et vindpust, og så suste den inn mot stammen og unngikk de nifst buktende pilegreinene. Den smalt mot en knort nede ved røttene, og straks ble det fektende treet stille.

«Flott!» peste Hermine.

«Vent.»

I ett vaklende sekund nølte Harry og hørte på slagets bulder og brak som fylte lufta. Voldemort ville at han skulle gjøre dette, ville at han skulle komme … førte han Ronny og Hermine i en felle?

Men det var som om virkeligheten klemte til om ham, grusom og tydelig: Den eneste veien videre var å drepe slangen, og slangen var der Voldemort var, og Voldemort var for enden av denne tunnellen …

«Vi kommer, vi også, Harry, bare kom deg inn!» sa Ronny og dyttet ham framover.

Harry ålte seg inn i jordgangen som skjulte seg mellom trerøttene. Det var mye trangere enn sist de hadde vært der. Det var lavt under taket; fire år før hadde de måttet gå tvikrøket, og nå var det ikke annet valg enn å krabbe.

Han kravlet med staven foran seg og ventet hvert øyeblikk å støte på hindringer, men ingen viste seg. Ingen av dem sa noe. Harry holdt blikket stivt festet på den svingende lysstrålen fra staven han holdt i hånden.

Omsider begynte det å bære oppover, og han så en lysstrime forut. Hermine nappet ham i ankelen.

«Kappen!» hvisket hun. «Ta på deg kappen!»

Han famlet bakom seg med den ledige hånden, og hun pjåtet den glatte stoffbylten i fingrene på ham. Med møye fikk han trukket den over seg, mumlet *'Nox!*» og slukket stavlyset, og så fortsatte han videre på hender og knær, så stille han kunne og med alle sanser spent. Hvert øyeblikk ventet han å bli oppdaget, høre en kald, klar stemme, se et blaff av grønt lys.

Og så hørte han stemmer fra rommet rett forut, bare litt dempet ved at tunnellåpningen var sperret av noe som så ut som en gammel kasse. Det var så vidt han våget å puste mens han krøp helt fram til åpningen og myste ut gjennom den smale sprekken mellom veggen og kassa.

Rommet utenfor var svakt opplyst, men han kunne se Nagini kveile og bukte seg som en sjøslange, trygg i sin forheksede, stjernestrødde kule, der den svevde fritt i lufta. Han kunne se kanten av et bord, og en hvit hånd med lange fingre som lekte med en tryllestav. Så hørte han Slurs stemme og skvatt til: Slur var bare noen centimeter fra der han krøp sammen og gjemte seg.

«… motstanden svekkes, herre –»

«– og det gjør den uten din hjelp,» sa Voldemorts høye, klare stemme. «Riktignok er du en dyktig trollmann, Severus, men jeg tror knapt du betyr mye fra eller til nå. Vi er nesten framme … nesten.»

«La meg finne gutten. La meg bringe Dem Potter. Jeg vet jeg kan finne ham, herre. Jeg ber Dem.»

Slur marsjerte forbi sprekken, og Harry trakk seg litt unna, men holdt blikket festet på Nagini og spekulerte på om det var noen formel som kunne trenge gjennom beskyttelsen rundt henne. Men han kom ikke på noen. Og bare ett mislykt forsøk, så hadde han røpet hvor han var …

Voldemort reiste seg. Harry kunne se ham nå – de røde øynene, det flate, slangeaktige ansiktet, den bleke huden som nesten lyste i halvmørket.

«Jeg har et problem, Severus,» sa Voldemort lavt.
«Herre?» sa Slur.
Voldemort hevet Oldstaven, holdt den lett og presist som taktstokken til en dirigent.
«Hvorfor virker den ikke for meg, Severus?»
I stillheten syntes Harry han kunne høre slangen hvese litt der den buktet og vred seg, eller kanskje det bare var Voldemorts hvislende sukk som hang igjen i lufta.
«H-herre?» sa Slur uforstående. «Jeg forstår ikke … De – De har da utført helt usedvanlig magi med den staven.»
«Nei,» sa Voldemort. «Jeg har gjort min vanlige magi. *Jeg* er usedvanlig, men denne staven … nei. Den har ikke demonstrert slike undere som den lovet. Jeg merker ingen forskjell mellom denne og den Olivander skaffet meg for så mange år siden.»
Tonen hans var rolig, ettertenksom, men det hadde begynt å hamre i Harrys arr, smerten innenfor pannen vokste, og han kunne føle dette velkjente, kontrollerte raseriet bygge seg opp hos Voldemort.
«Ingen forskjell,» sa Voldemort igjen.
Slur sa ikke noe. Harry kunne ikke se ansiktet hans. Han lurte på om Slur sanset fare, om han nå lette etter de rette ordene for å berolige sin herre.
Voldemort begynte å gå rundt i rommet, og i flere sekunder av gangen tapte Harry ham av syne. Han fortsatte å snakke i samme avmålte tone, mens Harry merket smerten og raseriet stige.
«Jeg har tenkt lenge og grundig, Severus … Vet du hvorfor jeg har kalt deg tilbake fra kampen?»
Et øyeblikk så Harry Slur i profil: Blikket var festet på den buktende slangen i det forheksede buret.
«Nei, herre, men jeg ber om å få gå tilbake. La meg finne Potter.»
«Du lyder som Lucifus. Ingen av dere forstår Potter som jeg. Han behøver ikke finnes. Han kommer selv til meg. Jeg kjenner hans svakhet, forstår du, hans ene, store feil. Han kan ikke holde ut å se andre falle omkring seg og vite at det er for hans skyld det skjer. Han vil stoppe det for enhver pris. Jo, han kommer.»

«Men herre, han kan bli drept ved et uhell av en annen enn Dem –»

«Mine instrukser til dødseterne mine var fullstendig klare. Fang Potter. Drep vennene hans – jo flere, jo bedre – men ikke drep ham.

Men det var deg jeg ville snakke om, Severus, ikke Harry Potter. Du har vært meget verdifull for meg. Meget verdifull.»

«Min herre vet jo at alt jeg vil, er å tjene ham. Men – la meg gå og finne gutten, herre. La meg bringe ham til Dem. De vet jo at jeg kan –»

«Nei, har jeg sagt!» sa Voldemort, og Harry så det røde glimtet i øynene da han snudde seg, hørte kappen svisje som en smygende slange, følte Voldemorts utålmodighet i det brennende arret. «Det som opptar meg akkurat nå, Severus, er hva som vil skje når jeg endelig møter gutten.»

«Men herre, det kan vel ikke være noe spørsmål om –»

«– men det er det, Severus. Det er et spørsmål.»

Voldemort stanset, og Harry kunne se ham tydelig igjen. Han lot Oldstaven gli ut og inn mellom de hvite fingrene mens han stirret på Slur.

«Hvorfor sviktet *begge* de stavene jeg har brukt når jeg siktet på Harry Potter?»

«Det – det kan jeg ikke svare på, herre.»

«Ikke?»

Et støt av raseri som føltes som en nagle gjennom hodet på Harry – han presset neven inn i munnen for å holde smerteskriket tilbake, lukket øynene – og plutselig var han Voldemort og stirret rett på Slurs bleke ansikt.

«Min barlindstav gjorde alt jeg ønsket av den, Severus, unntatt å drepe Harry Potter. To ganger sviktet den. Olivander fortalte meg under tortur om tvillingkjernene og sa jeg skulle bruke en annens stav. Det gjorde jeg, men staven til Lucifus ble splintret da den møtte Potters.»

«Det – det har jeg ingen forklaring på, herre.»

Slur så ikke på Voldemort nå. De mørke øynene var fremdeles rettet mot den buktende slangen i den beskyttende kula.

«Da søkte jeg en tredje stav, Severus. Oldstaven, Skjebnestaven, Dødsstokken. Jeg tok den fra dens forrige herre. Jeg tok den fra Albus Humlesnurrs grav.»

Og nå så Slur på Voldemort, og ansiktet hans liknet en dødsmaske. Det var hvitt som marmor, og så ubevegelig at da han snakket, kom det nesten som et sjokk at det fantes noe levende bak de døde øynene.

«Herre – la meg finne gutten –»

«Hele denne lange natta, nå som jeg står på terskelen til seier, har jeg ventet her,» sa Voldemort, og stemmen var knapt mer enn en hvisking. «Ventet og spurt meg selv, spurt og spurt, hvorfor Oldstaven nekter å være det den skulle, nekter å oppføre seg slik myten sier den *må* oppføre seg for sin rettmessige herre … og jeg tror jeg har funnet svaret.»

Slur sa ikke et ord.

«Kanskje du vet det allerede? Du er jo en begavet mann, Severus. Du har vært en god og trofast tjener, og jeg beklager det som må skje.»

«Herre –»

«Oldstaven kan ikke tjene meg som den skal fordi jeg *ikke* er dens rette herre. Oldstaven tilhører den trollmannen som drepte dens forrige herre. *Du* drepte Albus Humlesnurr, Severus. Så lenge du lever, kan Oldstaven ikke bli helt og fullt min.»

«Men, herre!» protesterte Slur og løftet staven.

«Slik må det være,» sa Voldemort. «Jeg må mestre staven, Severus. Mestre staven, så vil jeg omsider mestre Potter.»

Og han kløvde lufta med Oldstaven. Ingenting skjedde med Slur, og et øyeblikk så det ut som han trodde han hadde fått nåde, men så ble det klart hva Voldemort ville. Slangeburet kom trillende gjennom lufta, og før Slur rakk noe mer enn et hyl, hadde det omsluttet hodet og skuldrene hans, og Voldemort sa på ormtunge:

«*Drep!*»

Det kom et grufullt skrik. Harry så Slurs ansikt miste den lille fargen det hadde og bli hvitere og de svarte øynene kjempestore idet hoggtennene trengte inn i halsen hans, idet han prøvde, men ikke greide å komme fri av det forheksede buret, idet knærne sviktet og han sank på kne.

«Jeg beklager,» sa Voldemort kaldt.

Han snudde seg bort. Det fantes ikke sorg i ham, ingen beklagelse. Tida var inne til å forlate rønna her og ta ledelsen, med en stav som nå ville

lystre ham fullt og helt. Han pekte på stjerneburet, og det svevde opp fra Slur, som falt sidelengs overende på golvet, med blodet silende fra såret i halsen. Voldemort feide ut av rommet uten så mye som å se seg tilbake, og den store slangen svevde etter i sin beskyttende kule.

Inne i tunnellen, tilbake i sitt eget hode, åpnet Harry øynene. Han hadde bitt knokene til blods for å holde seg fra å skrike. Gjennom den smale sprekken mellom kassa og veggen stirret han ut på en skjelvende fot i en svart støvel på golvet.

«Harry!» åndet Hermine bak ham, men han hadde allerede rettet staven mot kassa som sperret veien. Den løftet seg noen centimeter i været og svevde lydløst til side. Så stille han kunne karret han seg opp i rommet.

Han visste ikke hvorfor han gjorde det, hvorfor han nærmet seg den døende mannen, og han visste ikke hva han følte da han så det hvite ansiktet og fingrene som prøvde å stoppe blodstrømmen fra såret i halsen. Han tok av seg usynlighetskappen og så ned på mannen han hatet, og de oppsperrede øynene fant Harrys, og han prøvde å si noe. Harry bøyde seg over ham, og Slur grep tak i kuttebrystet hans og trakk ham ned mot seg.

Det kom en avskyelig raspende, gurglende lyd fra strupen hans:

«Ta … det … ta det …»

Det var noe mer enn blod som lekket fra Slur. Noe sølvblått som hverken var gass eller væske veltet fra munnen og ørene og øynene, og Harry visste hva det var, men ikke hva han skulle gjøre –

Hermine tryllet fram en flaske av tomme lufta og stakk den i de skjelvende hendene hans, og han løftet det sølvskimrende stoffet oppi den med staven. Da flaska var fylt til randen, så Slur ut som om det ikke var mer blod igjen i ham, og grepet hans om Harrys kutte løsnet.

«Se … på … meg,» hvisket han.

De grønne øynene møtte de svarte, men et sekund etter var det som om noe i dypet av de svarte forsvant, og blikket ble stivt, flatt og tomt. Hånden som holdt Harry fast, falt i golvet med et klask, og Slur rørte seg ikke mer.

KAPITTEL TRETTITRE

PRINSENS HISTORIE

Harry ble stående på kne og stirre ned på Slur, med flaska knuget i hånden, inntil plutselig en høy, kald stemme snakket så like ved at han spratt opp og trodde at Voldemort var kommet inn i rommet igjen.

Røsten drønnet i golv og vegger, og Harry skjønte at han snakket ikke bare til Galtvort, men til hele trakten rundt, at både folk i Galtvang og alle dem som fortsatt kjempet i borgen ville høre ham like klart som om han sto inntil dem og pustet dem i nakken, bare et banesår unna.

«Dere har kjempet tappert,» sa den høye, kalde stemmen. «Fyrst Voldemort vet å sette pris på tapperhet.

Men dere har lidd tunge tap. Fortsetter dere å gjøre motstand mot meg, vil dere dø, én for én. Jeg ønsker ikke dette. Hver dråpe magisk blod som spilles, er et tap og et sløseri.

Fyrst Voldemort er barmhjertig. Jeg befaler mine styrker å trekke seg tilbake, straks.

Dere har én time på dere. Begrav deres døde med verdighet. Stell deres sårede.

Og nå taler jeg direkte til deg, Harry Potter. Du har latt dine venner dø for deg, heller enn å møte meg selv. Jeg vil nå vente i Den forbudte skogen i én time. Hvis du ikke innen den tid har kommet til meg, ikke har overgitt deg, vil slaget bli gjenopptatt. Og da vil jeg selv gå med i striden, Harry Potter, og jeg vil finne deg, og jeg vil straffe hver mann og kvinne og hvert barn som har prøvd å skjule deg for meg. Én time.»

Både Ronny og Hermine så på Harry og ristet hissig på hodet.

«Ikke hør på'n,» sa Ronny.

«Det – det går sikkert fint,» sa Hermine i villelse. «Kom, så går vi tilbake til borgen – hvis han er i Skogen, må vi tenke ut en ny plan –»

Hun skottet ned på Slurs lik, og så fortet hun seg tilbake til tunnellinngangen. Ronny fulgte etter. Harry plukket opp usynlighetskappen, men ble stående og se på Slur. Han visste ikke hva han skulle føle, unntatt sjokk over måten Slur var blitt drept på, og grunnen til det …

Ingen sa noe mens de krøp tilbake langs tunnellen, og Harry lurte på om Ronny og Hermine fremdeles kunne høre Voldemorts stemme runge i hodet, slik som han:

Du har latt dine venner dø for deg, heller enn å møte meg selv. Jeg vil nå vente i Den forbudte skogen i én time … én time …

På plenen foran borgen lå det strødd noe som så ut som små bylter. Det kunne ikke være mer enn en time eller to igjen til det lysnet, men det var bekmørkt. De tre skyndte seg mot steintrappa. Foran dem lå en enslig, gjenglemt tresko på størrelse med en liten båt. Andre spor etter Gnurrg eller motstanderen hans var ikke å se.

Borgen var unaturlig stille. Nå var det ingen blaff av lys, ingen smell eller skrik eller rop. Steinhellene i Inngangshallen var fulle av blodflekker. Smaragdene lå fremdeles strødd utover golvet, blant marmorbrokker og tresplinter. Et stykke av gelenderet var sprengt vekk.

«Hvor er alle sammen?» hvisket Hermine.

Ronny gikk foran inn i Storsalen. Harry stanset på terskelen.

Husbordene var borte, og rommet var proppfullt. De overlevende sto i grupper med armene om halsen på hverandre. De skadde ble behandlet av madam Pomfrit og en gruppe hjelpere oppe på podiet. Florens var blant de sårede; det silte blod av flanken, og han skalv så han ristet der han lå og ikke kunne reise seg.

De døde lå på rekke midt i salen. Harry kunne ikke se Freds lik, siden det var omgitt av familien hans. Frank knelte ved hodet; fru Wiltersen lå tvers over brystet på ham, og hele hun ristet. Herr Wiltersen strøk henne over håret mens tårene silte nedover kinnene hans.

Uten et ord til Harry gikk Ronny og Hermine ditover. Han så at Hermine gikk bort til Gulla og klemte henne; Gullas ansikt var hovent og rødflekkete. Ronny sluttet seg til Rulle, Fleur og Perry, som la armen om skulderen på ham. Gulla og Hermine gikk litt nærmere resten av familien, og Harry kunne se likene nærmest Freds: Det var Remus og Dult, bleke og stille og fredelige, nesten som om de sov under det mørke, forheksede taket.

Det var som om Storsalen fløy sin vei, krympet og ble mindre, da Harry vaklet bakover fra døråpningen. Han fikk ikke puste. Han orket ikke se på noen av de andre likene og se hvilke andre som hadde dødd for ham. Han orket ikke å gå bort til familien Wiltersen, kunne ikke se dem i øynene, når Fred kunne ha vært i live hvis han selv bare hadde overgitt seg …

Han snudde og løp opp marmortrappa. Lupus, Dult … han ønsket han ikke kunne føle noe … ønsket han kunne revet hjertet ut på seg, innvollene, alt dette som vred seg inni ham …

Borgen var fullstendig tom; det virket som selv spøkelsene deltok i masse-sørgestunden nede i Storsalen. Han løp uten å stoppe, med krystallflasken med Slurs siste tanker i hånden, og saktnet ikke farten før han kom til steingurgen som voktet inngangen til rektors kontor.

«Passord?»

«Humlesnurr!» sa Harry uten å tenke seg om, fordi det var ham han lengtet etter å se, og til hans overraskelse gled gurgen til side, og vindeltrappa bakenfor kom til syne.

Men da Harry braste inn på det runde kontoret, oppdaget han at noe var forandret. Portrettene som hang rundt alle veggene, var tomme. Ikke en eneste rektor eller rektorinne var der og møtte ham; alle hadde visst flydd av sted og smuttet mellom bildene langs borgveggene for å følge med i hva som foregikk.

Harry sendte et håpløst blikk mot Humlesnurrs tomme ramme, som hang rett bak rektors stol, men så snudde han ryggen til det. Tanketanken sto i det samme skapet hvor den alltid hadde stått. Harry løftet den bort på skrivebordet og helte Slurs minner oppi det brede steinkaret med runeinnskriften rundt kanten. Å unnslippe inn i hodet til noen andre ville være en velsignet lettelse … ingen tanker Slur kunne ha etterlatt ham,

kunne være verre enn hans egne. Minnene hvirvlet, sølvhvite og underlige, og uten å nøle, med en slags vørdsløs fandenivoldskhet, som om dette kunne lindre den martrende smerten, dykket Harry ned i dem.

Han falt hodestups ned i solskinn, og føttene rørte varm asfalt. Da han rettet seg opp, så han at han sto på en nylig forlatt lekeplass. Landskapet lenger borte var dominert av en enslig, diger skorstein. To jenter husket fram og tilbake, og en mager gutt holdt øye med dem fra bak et buskas. Det svarte håret var for langt, og klærne passet så dårlig sammen at det virket nesten bevisst: for korte bukser, en loslitt, altfor stor jakke som kunne tilhørt en voksen mann og en rar, kittelaktig skjorte.

Harry gikk nærmere gutten. Slur så ikke ut til å være mer enn ni–ti år gammel her, gusten, liten og knoklete. Det var utilslørt grådighet i det tynne fjeset der han holdt øye med den yngste av de to jentene, som husket høyere og høyere enn søsteren.

«Ikke gjør det, Lilly!» hylte den eldste.

Men jenta hadde sluppet taket i huska helt på toppen av svingen og flydd ut i lufta – bokstavelig talt flydd, stupt til værs med et høyt hyl av latter, og i stedet for å smelle i asfaltdekket svevde hun som en trapesartist i lufta, bare at hun holdt seg oppe altfor lenge og landet altfor lett.

«Mamma sa du ikke skulle!»

Petunia stoppet sin egen huske ved å skrape med sandalene mot bakken så det knaste og skrapte, og reiste seg med hendene i hoftene.

«Mamma sa du ikke fikk lov, Lilly!»

«Men det går jo fint,» sa Lilly, som ikke hadde holdt opp å le. «Bare se her, Tunia. Se hva jeg kan.»

Petunia kikket seg om. Bortsett fra de to (og Slur, om de hadde visst det) var lekeplassen forlatt. Lilly hadde plukket opp en nedfallsblomst under busken Slur lurte bak. Petunia nærmet seg, tydelig dratt mellom nysgjerrighet og misbilligelse. Lilly ventet til hun var nær nok til å se klart, og så holdt hun hånden fram. På håndflaten lå blomsten og åpnet og lukket kronbladene som en slags bisarr, mangeleppet østers.

«Hold opp!» hylte Petunia.

«Det gjør vel ikke deg noe,» sa Lilly, men hun lukket hånden om blomsten og kastet den fra seg.

«Det er ikke riktig,» sa Petunia, men blikket hennes hadde fulgt blomsten som dalte mot bakken og dvelte ved den fremdeles. «Åssen gjør du det?» la hun til, og lengselen i stemmen var merkbar.

«Det er da vel opplagt?» Det var Slur som ikke kunne holde seg lenger, men hoppet fram bak busken. Petunia hylte og løp tilbake mot huskene, men Lilly ble stående, enda hun tydelig var bestyrtet, hun òg. Det virket som Slur angret på at han hadde vist seg. Det kom en bølge av matt farge i de gustne kinnene mens han stirret på Lilly.

«Hva er det som er opplagt?» spurte hun.

Slur sitret av nervøs opphisselse. Med et blikk mot Petunia, som holdt seg borte ved huskene, senket han stemmen og sa: «Jeg vet hva du er for noe.»

«Hva mener du med det?»

«Du er … du er en heks,» hvisket han.

Hun så krenket ut.

«Det var aldeles ikke noe pent å si til noen!»

Dermed snudde hun med nesa i sky og marsjerte bortover mot søsteren.

«Nei!» sa Slur. Nå var han ildrød, og Harry lurte på hvorfor han ikke tok av seg den latterlig store jakka, om det ikke var fordi han ikke ville vise fram kittelen under. Han så ut som en diger flaggermus der han flakset etter jentene, ikke ulikt sitt eldre jeg.

Søstrene målte ham opp og ned, forent i felles misbilligelse, og holdt seg i hver sin huskestolpe som om det var «fritt» i sisten.

«Du er det,» sa Slur til Lilly. «Du *er* en heks. Jeg har sett på deg en stund. Men det er ikke noe gærnt med det. Mora mi er en, hun òg, og jeg er en trollmann.»

Petunias latter var som kaldt vann.

«Trollmann!» hylte hun; hun hadde fått motet igjen, nå som hun hadde kommet seg av sjokket etter å se ham så plutselig. «Jeg vet hvem *du* er! Du er han Slur-gutten! De bor borte i Spinnstubben ved elva,» sa hun til Lilly,

og det framgikk av tonefallet at hun ikke betraktet adressen som noen anbefaling. «Hvorfor spionerer du på oss?»

«Spionerer vel ikke,» sa Slur, svett og brydd og med uvasket hår i det sterke solskinnet. «Ville hvertfall aldri spionert på *deg*,» la han ondskapsfullt til, «*du* er bare en gomp.»

Skjønt Petunia tydeligvis ikke kjente ordet, kunne hun umulig misforstå tonen.

«Lilly, kom, vi går!» sa hun skingrende. Lilly adlød straks og sendte Slur et stygt blikk da de gikk. Han sto og så etter dem mens de marsjerte ut av lekeplassporten, og Harry, den eneste observatøren som var igjen, så hans bitre skuffelse og forsto at dette var et øyeblikk Slur hadde planlagt lenge, og så hadde det gått så helt galt …

Scenen oppløste seg og forvandlet seg igjen før Harry visste ordet av det. Nå sto han inni en liten treklynge. Mellom stammene kunne han se en solglitrende elv, og her inne var det som et basseng av kjølig, grønn skygge. To barn satt ansikt til ansikt på bakken med korslagte bein. Slur hadde tatt av seg jakka nå, og den pussige kittelen virket ikke fullt så påfallende i halvlyset.

«… og departementet kan straffe deg hvis du gjør noe magisk utenfor skolen. Da får du brev.»

«Men jeg har jo gjort magi utenfor skolen!»

«Jo, men det er greit. Vi har ikke fått tryllestaver ennå. De lar deg slippe så lenge du er liten og ikke kan noe for det. Men når du blir elleve,» sa han og nikket selvhøytidelig, «og begynner å få opplæring, da må du passe deg.»

Det ble stille litt. Lilly hadde plukket opp en nedfallskvist og satt og vred på den, og Harry skjønte at hun så for seg at den skjøt gnister. Så slapp hun kvisten, bøyde seg mot gutten og sa: «Det *er* helt sant, vel? Det er ikke bare noe du tuller med? Petunia sier at du juger. Petunia sier at det ikke fins noe Galtvort. Men det fins, ikke sant?»

«Det fins for oss,» sa Slur. «Ikke for henne. Men *vi* får det brevet. Du og jeg.»

«Helt sikkert?» hvisket Lilly.

«Aldeles,» sa Slur. Og selv med den stygge hårklippen og de rare klærne var det noe imponerende over ham, så breddfull av tro på sin egen skjebne, der han slanget seg foran henne.

«Og er det sikkert at det kommer med en ugle?» hvisket Lilly.

«Vanligvis, så,» sa Slur. «Men du er gompefødt, så det må komme noen fra skolen og forklare det for foreldrene dine.»

«Gjør det noen forskjell? At man er gompefødt?»

Slur nølte. De svarte øynene, fulle av iver i det grønne halvmørket, gled over det bleke ansiktet, det mørkerøde håret.

«Nei,» sa han. «Det gjør ingen forskjell.»

«Bra,» sa Lilly og slappet av. Det var tydelig at hun hadde vært bekymret.

«Du har massevis av magi,» sa Slur. «Det så jeg. Hele tida når jeg så på deg …»

Stemmen døde bort; hun hørte ikke etter. Hun hadde strukket seg ut på bladbunnen og lå og så opp i himlingen av løv over dem. Han holdt øye med henne, like grådig som han hadde gjort på lekeplassen.

«Hvordan går det hjemme?» spurte hun.

Det kom en nyve mellom øyebrynene hans.

«Fint,» sa han.

«Krangler de ikke mer?»

«Jo, krangler, så,» sa Slur. Han plukket opp en håndfull blader og begynte å rive dem i filler, men det virket ikke som han la merke til det selv. «Men nå er det ikke så lenge før jeg kan dra.»

«Liker ikke faren din magi?»

«Han liker ikke noe, noe større,» sa Slur.

«Severus?»

Et lite smil kruset munnen hans da hun sa navnet.

«Ja?»

«Fortell meg om desperantene igjen.»

«Hva vil du vite om dem for?»

«Hvis jeg gjør noe magisk utenfor skolen –»

«De gir deg da vel ikke til desperantene for noe sånt! Desperantene er for folk som gjør noe virkelig stygt. De vokter trollmannsfengslet, Azkaban. Og du havner ikke i Azkaban, du er altfor –»

Han ble rød igjen og rev i stykker noen flere blader. Så hørte Harry en liten raslelyd bak seg og snudde seg: Petunia, som hadde stått gjemt bak et tre, hadde snublet litt.

«Tunia!» sa Lilly, og det var ikke annet enn overraskelse og velkomst i stemmen. Men Slur hadde kommet seg på beina i en fart.

«Hvem er det nå som spionerer?» ropte han. «Hva vil du?»

Petunia var andpusten og forskrekket over å bli avslørt. Harry kunne se at hun lette etter noe sårende å si.

«Hva er det *du* har på deg'a?» sa hun og pekte på brystet hans. «Blusa til mora di?»

De hørte et *krakk*; en grein rett over hodet på Petunia falt ned. Lilly skrek til; greinen traff Petunia i skulderen, og hun vaklet baklengs og begynte å tute.

«Tunia!»

Men Petunia løp sin vei. Lilly snudde seg sint mot Slur.

«Var det deg som gjorde det?»

«Nei.» Uttrykket hans var både trassig og redd.

«Det gjorde du, det!» Hun rygget bort fra ham. «Du gjorde det! Du gjorde henne vondt!»

«Nei – nehei, det gjorde jeg ikke!»

Men løgnen overbeviste ikke Lilly. Etter et siste, sviende blikk løp hun ut av det lille skogholtet og fulgte etter søsteren, og Slur sto igjen, ulykkelig og forvirret …

Og scenen forvandlet seg igjen. Harry så seg om: Han sto på perrongen ved spor ni og tre kvart, og ved sida av ham sto Slur, litt sammensunket, like ved en tynn, gusten, surfjeset kvinne som liknet svært på ham. Slur stirret på en familie på fire et lite stykke lenger borte. De to pikene sto litt bortenfor foreldrene. Det så ut som Lilly prøvde å godsnakke med søsteren, og Harry gikk bort for å lytte.

«… lei for det, Tunia, ordentlig lei! Du –,» hun grep søsterens hånd og klemte den hardt, enda Petunia prøvde å rykke den til seg, «når jeg først er der, så kanskje – nei, hør på meg, Tunia! Kanskje jeg kan gå til rektor Humlesnurr og overtale ham til å skifte mening!»

«Jeg – vil ikke – dit!» sa Petunia og prøvde å rive seg fri. «Tror du jeg vil til noen slags dum borg og lære å bli – bli –»

De lyse øynene hennes flakket over perrongen og så kattene som mjauet i armene på eierne, uglene som flakset og tutet til hverandre i burene, elevene – noen allerede i lange, svarte kutter – som lesset kofferter inn i toget med det skarlagensrøde damplokomotivet eller hilste hverandre med glade rop etter en sommer hver for seg.

«– tror du jeg vil bli noe – noe misfoster på tivoli?»

Lillys øyne ble fulle av tårer, og Petunia greide å rive hånden til seg.

«Jeg er ikke noe misfoster,» sa Lilly. «Det var ordentlig stygt sagt av deg.»

«Det er dit du skal,» sa Petunia med velbehag. «En særskole for skrullinger. Du og den Slur-gutten … skrullinger, det er det dere er. Det er bra de holder dere borte fra normale folk. Det er for at vi skal være trygge.»

Lilly kikket bort på foreldrene, som sto og så seg om på perrongen og sugde inn scenen med tydelig, helhjertet begeistring. Så så hun på søsteren igjen, og stemmen ble lav og innbitt.

«Du mente visst ikke det var noen særskole da du skrev til rektor og tagg om å bli tatt opp.»

Petunia ble sprutrød.

«Tagg? Jeg tagg vel ikke!»

«Jeg så svaret hans. Det var veldig hyggelig.»

«Du skulle ikke ha lest –,» hvisket Petunia. «Det var mitt private – hvordan kunne du –?»

Lilly røpet seg da hun skottet bortover mot Slur. Petunia gispet.

«Den gutten fant det! Du og den gutten har snoket på mitt rom!»

«Nei – ikke snoket –» Nå var Lilly på defensiven. «Severus så konvolutten, og han kunne ikke skjønne at en gomp hadde kontaktet

Galtvort, det var bare det! Han sier at det må være trollmenn som jobber i Postverket i forkledning for å ta seg av –»

«Så trollmenn stikker nesa si i alt, de, altså!» sa Petunia, nå like blek som hun før hadde vært rød. «*Misfoster!*» spyttet hun mot søsteren og spankulerte bort til foreldrene.

Scenen oppløste seg igjen. Slur kom raskt gående bortover korridoren på Galtvort-ekspressen, mens den pløyde seg gjennom landskapet. Han hadde skiftet til skolekutte alt – hadde vel grepet første anledning til å komme ut av de gyselige gompeklærne. Etter en stund stoppet han utenfor en kupé hvor en gjeng uregjerlige gutter satt og pratet. Lilly satt sammenkrøpet i hjørnet ved vinduet med ansiktet presset mot ruta.

Slur trakk opp kupédøra og satte seg midt imot henne. Hun sendte ham et blikk, før hun så ut av vinduet igjen. Hun hadde grått.

«Jeg vil ikke snakke med deg,» sa hun med presset stemme.

«Hvorfor ikke?»

«Tunia h-hater meg. Fordi vi så det brevet fra Humlesnurr.»

«Hva så?»

Hun så på ham, og blikket var fullt av motvilje.

«Hun er søsteren min!»

«Hun er jo bare en –» Han tok seg i det med det samme, og Lilly var for opptatt med å gni seg i øynene uten å bli oppdaget til å legge merke til det.

«Men vi skal dit!» sa han og kunne ikke skjule begeistringen i stemmen. «Det er alvor! Vi skal begynne på Galtvort!»

Hun nikket og tørret øynene, men kunne ikke la være å smile litt.

«Det er best du kommer i Smygard,» sa Slur, oppmuntret av smilet.

«Smygard?»

En av guttene som satt i kupeen, som ikke hadde vist hverken Lilly eller Slur noen interesse fram til da, så opp da han hørte ordet. Harry hadde hatt all sin oppmerksomhet på de to ved vinduet, og det var først nå han la merke til faren sin: slank, svarthåret som Slur, men med denne udefinerbare auraen av å være velberget, ja, forgudet, som Slur så påfallende manglet.

«Hvem vil være i Smygard? Da tror jeg jeg hadde dratt igjen, eller hva med deg?» spurte Jakob gutten som slanget seg over et par seter vis-à-vis.

Med et stikk gikk det opp for Harry at det var Sirius. Sirius smilte ikke.

«Hele familien min har vært i Smygard,» sa han.

«Jøss,» sa Jakob. «Og jeg som syntes du så OK ut!»

Sirius flirte.

«Kanskje jeg bryter tradisjonen. Hvor er det du vil, hvis du kunne velge?»

Jakob løftet et usynlig sverd.

«*'Griffing, hvor de tapre av hjertet bor!'* Som faren min.»

Fra Slur kom det en liten, hånlig lyd. Jakob snudde seg mot ham.

«Har du noe imot det, eller?»

«Nei,» sa Slur, skjønt den lille geipen sa noe annet. «Hvis du heller vil ha det i beina enn i hodet, så –»

«Og hvor er det du helst vil, da, siden du ikke har det noen av stedene?» skjøt Sirius inn.

Jakob brølte av latter. Lilly satte seg opp, nokså rød i toppen, og så med uvilje fra Jakob til Sirius.

«Kom igjen, Severus, så finner vi oss en annen kupé.»

«Oooooo …»

Jakob og Sirius hermet etter den hovne tonen hennes, og Jakob prøvde å spenne bein for Slur da han skulle forbi.

«Ser deg siden, Snufserus!» ropte en stemme idet kupédøra gled igjen.

Og på ny gikk scenen i oppløsning …

Harry sto rett bak Slur og så utover husbordene, glitrende av vokslys, fullsatt med spente fjes. Så sa professor McSnurp: «Eving, Lilly!»

Han så moren gå fram på skjelvende bein og sette seg på den skrøpelige krakken. Professor McSnurp slapp Hatten over hodet på henne, og knapt et sekund etter at den hadde truffet det mørkerøde håret, ropte den: «*Griffing!*»

Harry hørte det ørlille stønnet fra Slur. Lilly tok av seg hatten, rakte den til professor McSnurp og skyndte seg ned til de huiende griffingene, men på veien sendte hun Slur et blikk og et sørgmodig, lite smil. Harry så Sirius flytte seg litt på benken for å gjøre plass til henne, men det virket som hun dro kjensel på ham fra toget; iallfall la hun armene i kors og snudde ryggen til ham.

Oppropet fortsatte, og Harry så Lupus, Pittelpytt og faren sin sette seg sammen med Lilly og Sirius ved Griffing-bordet. Omsider, da det bare var igjen ti–tolv elever å plassere, ropte professor McSnurp opp Slurs navn.

Harry fulgte etter ham opp til krakken og så ham sette Hatten på hodet. «Smygard!» ropte Valghatten.

Og Severus Slur gikk til den andre enden av salen, bort fra Lilly, til de huiende smygardingene og Lucifus Malfang, med et prefektskilt på brystet, som klappet ham på ryggen og plasserte ham ved sida av seg …

Og scenen oppløste seg …

Lilly og Slur gikk sammen over borggården, og det var tydelig at de kranglet. Harry skyndte seg for å nå dem igjen og høre hva de sa. Idet han nærmet seg, gikk det opp for ham hvor mye høyere de begge var blitt; det måtte ha gått noen år siden husvalget.

«… trodde liksom vi var venner?» sa Slur. «Bestevenner?»

«Vi er det, Sev, men jeg liker ikke en del av dem du henger sammen med! Beklager, men jeg kan ikke fordra Averson og Multiplom! *Multiplom!* Hva i all verden ser du i ham, Sev? Han er jo helt nifs! Er du klar over hva han prøvde å gjøre mot Marie MacDonald forleden dag?»

Lilly stanset og lente seg mot en søyle. Hun så opp i det tynne, gustne ansiktet.

«Det var vel ingenting,» sa Slur. «Det var bare for moro skyld –»

«Det var svart magi, og hvis du syns det er morsomt –»

«Hva med de greiene Potter og kompisene hans driver med da, kanskje?» sa Slur. Han ble rød igjen mens han sa det; det virket som han var ute av stand til å skjule sin motvilje.

«Hva har Potter med noe som helst å gjøre?» sa Lilly.

«De sniker seg ut om kvelden. Og så er det noe rart med han der Lupus. Hvor er det han skal hele tida?»

«Han er syk,» sa Lilly. «De sier han er syk –»

«Hver måned ved fullmåne?» sa Slur.

«Jeg har hørt den teorien din,» sa hun, og stemmen lød kald. «Hvorfor er du så opptatt av dem, forresten? Hva bryr det deg hva de gjør om kveldene?»

«Jeg prøver bare å vise deg at de ikke er så fantastiske som det virker som alle tror.»

Det intense blikket hans fikk henne til å rødme.

«Men de bruker iallfall ikke svart magi.» Hun senket stemmen. «Og du er ordentlig utakknemlig. Jeg hørte nok hva som hendte forleden kveld. Du drev og lurte rundt den tunnellen ved Prylepilen, og Jakob Potter reddet deg fra hva det nå var som var der nede –»

Hele ansiktet hans fortrakk seg, og han freste: «Reddet? Reddet? Tror du han spilte helt? Han ville bare redde sitt eget skinn, og kompisenes òg! Du skal ikke – jeg nekter å la deg –»

«Nekter? Nekter å *la meg?*»

De glitrende, grønne øynene hennes ble smale sprekker. Slur slo øyeblikkelig retrett.

«Jeg mente ikke – jeg vil bare ikke at noen skal tulle med deg – han er tent på deg, Jakob Potter er tent på deg!» Det var som om ordene ble halt ut av ham mot hans vilje. «Og han er ikke … alle tror at … den store rumpeldunkhelten –» Bitterheten og motviljen gjorde ham usammenhengende, og Lillys øyebryn steg høyere og høyere på pannen.

«Jeg vet da at Jakob Potter er en arrogant drittstøvel,» sa hun og avbrøt ham. «Det behøver ikke du fortelle meg. Men Multiplom og Aversons sans for humor er bare ond. *Ond*, Sev. Jeg fatter ikke hvordan du kan være venner med dem.»

Harry tvilte på at Slur overhodet hadde hørt kritikken hennes mot Multiplom og Averson. I samme øyeblikk hun hadde snakket stygt om Jakob Potter, hadde han slappet av i hele kroppen, og da han gikk videre, var det en ny spenst i skrittene …

Og scenen oppløste seg …

På ny var Harry tilskuer, nå til at Slur gikk ut av Storsalen, hvor han hadde hatt U.G.L.E. i Forsvar mot svartekunster, ruslet ut av borgen og tilfeldigvis nærmet seg bøketreet hvor Jakob, Sirius, Lupus og Pittelpytt satt. Men denne gangen holdt Harry seg på avstand, for han visste hva som hadde skjedd etter at Jakob hadde heist Severus opp i lufta og spottet ham, visste hva som var blitt gjort og sagt, og det ga ham ingen glede å høre det

en gang til. Han så på avstand at Lilly kom bort til dem, og at hun forsvarte Slur. Fjernt hørte han Slur skrike til henne, i ydmykelse og raseri, det ene utilgivelige ordet: «*Grums!*»

Scenen forvandlet seg …

«Om forlatelse.»

«Jeg er ikke interessert.»

«Men jeg er lei for det!»

«Det kan du spare deg.»

Det var natt. Lilly var i slåbrok og sto med armene i kors foran portrettet av den trinne damen i inngangen til Griffing-tårnet.

«Den eneste grunnen til at jeg kom ut, var at Marie sa du truet med å sove her.»

«Jeg gjorde det. Jeg hadde gjort det òg. Jeg mente ikke å kalle deg grums, det bare –»

«Glapp ut?» Det var ingen medfølelse i stemmen hennes. «Det er for sent. Jeg har funnet unnskyldninger for deg i årevis. Ingen av vennene mine skjønner at jeg kan snakke med deg engang. Du og de deilige små dødseter-vennene dine … der kan du se, du nekter ikke engang! Du nekter ikke engang for at det er det hele gjengen av dere sikter mot! Du kan ikke vente til du får sluttet deg til Han-du-vet!»

Han åpnet munnen, men lukket den igjen uten å si noe.

«Jeg kan ikke fortsette å late som. Du har valgt din vei, jeg har valgt min.»

«Nei – hør her, jeg mente ikke –»

«– å kalle meg grums? Men dere kaller jo alle med min bakgrunn grumser, Severus. Så hvorfor skulle det være noe spesielt ved meg?»

Han kjempet for å få sagt noe, men med et foraktelig blikk snudde hun og klatret inn igjen gjennom portretthullet …

Korridoren gikk i oppløsning, og denne gangen tok det litt lengre tid før noe nytt kom; det var som om Harry fløy gjennom skiftende former og farger, før omgivelsene stabiliserte seg igjen og han sto på en bakketopp, frossen og fortapt, og vinden hvislet i greinene på noen enslige ribbede trær. Det var en voksen Slur som sto der og pustet tungt, snudde seg rundt og

rundt mens han tviholdt om tryllestaven og ventet på noe eller noen … Frykten hans smittet over på Harry, selv om han visste at ingenting kunne skade ham her, og han skottet over skulderen og lurte på hva det var Slur ventet på –

En blendende, forrevet stråle av hvitt lys skjøt gjennom lufta. Først trodde Harry det var et lyn, men Slur hadde falt på kne, og staven var slått ut av hånden på ham.

«Ikke drep meg!»

«Det hadde jeg heller ikke tenkt.»

Om Humlesnurrs immivering hadde lagd noen lyd, hadde den druknet i vindsuset i greinene. Han sto foran Slur med blafrende kutteskjøter, og ansiktet var opplyst nedenfra av skjæret fra staven.

«Nå, Severus? Hvilket budskap har så fyrst Voldemort til meg?»

«Ikke noe – ikke noe budskap – jeg kommer av meg selv!»

Slur vred seg i hendene; han så rent gal ut, med disse svarte hårtjafsene flaksende om hodet.

«Jeg – jeg har en advarsel – nei, en bønn – vær så snill –»

Humlesnurr viftet med staven. Løv og greiner fortsatte å fyke gjennom nattelufta rundt dem, men akkurat der han og Slur sto ansikt til ansikt, ble det stille.

«Hva slags bønn kan en dødseter ha til meg?»

«Spå-spådommen … forutsigelsen … Rummelfiold …»

«Ja visst,» sa Humlesnurr. «Hvor mye fortalte du fyrst Voldemort?»

«Alt – alt jeg hørte!» sa Slur. «Det er derfor – det er grunnen til – han tror det betyr Lilly Eving!»

«Spådommen nevnte ikke en kvinne,» sa Humlesnurr. «Den omtalte en gutt som skulle fødes i slutten av juli –»

«De vet hva jeg mener! Han tror det er hennes sønn, han har tenkt å oppspore henne – drepe dem alle –»

«Hvis hun betyr så mye for deg, vil vel fyrst Voldemort spare henne?» sa Humlesnurr. «Du kan vel be om nåde for moren, i bytte for sønnen?»

«Jeg – jeg har spurt ham –»

«Du gjør meg kvalm,» sa Humlesnurr, og Harry hadde aldri hørt slik forakt i den stemmen. Det var som om Slur krympet litt. «Så du bryr deg ikke om at mannen og barnet hennes dør? De kan godt dø, bare du får det du ønsker deg?»

Slur sa ingenting, bare så opp på Humlesnurr.

«Så gjem alle sammen, da,» kvekket han. «Bare hun – de – er i sikkerhet. Vær så snill.»

«Og hva vil du tilby meg til gjengjeld, Severus?»

«Til – gjengjeld?» Slur måpte mot Humlesnurr, og Harry ventet at han skulle protestere, men etter et langt øyeblikk sa han: «Hva som helst.»

Bakketoppen svant bort; Harry sto på Humlesnurrs kontor, og noe der lagde forferdelige lyder, som et såret dyr. Slur lå framoverbøyd i en stol, og en bister Humlesnurr sto og så ned på ham. Etter en stund løftet Slur hodet, og ansiktet tilhørte en mann som hadde gjennomlevd hundre års ulykke siden den forblåste bakketoppen.

«Jeg trodde … De skulle … passe på … at hun var … trygg …»

«Hun og Jakob satte sin lit til feil person,» sa Humlesnurr. «Ikke ulikt deg, Severus. Var det ikke du som håpet at fyrst Voldemort skulle spare henne?»

Slur pustet fort og tynt.

«Gutten hennes overlevde,» sa Humlesnurr.

Slur gjorde et ørlite kast med hodet, som om han jagde bort en plagsom flue.

«Sønnen hennes lever. Han har hennes øyne, helt hennes øyne. Du husker formen og fargen på øynene til Lilly Eving, om jeg ikke tar feil?»

«HOLD OPP!» brølte Slur. «Borte … død …»

«Er dette anger, Severus?»

«Jeg skulle ønske … jeg skulle ønske *jeg* var død …»

«Og hvilken nytte skulle noen ha av det?» sa Humlesnurr kaldt. «Hvis du elsket Lilly Eving, hvis du virkelig elsket henne, har du bare én mulig vei videre.»

Det var som om Slur myste ut fra en sky av smerte, og det tok lang tid før Humlesnurrs ord nådde inn til ham.

«Hva – hva mener De?»

«Du vet hvordan og hvorfor hun døde. Sørg for at det ikke var forgjeves. Hjelp meg å beskytte Lillys sønn.»

«Han trenger ingen beskyttelse. Mørkets herre er borte –»

«Mørkets herre kommer tilbake, og Harry Potter kommer til å være i den ytterste fare når det skjer.»

Det ble en lang pause. Sakte gjenvant Slur selvkontrollen og fikk herredømmet over sin egen pust. Omsider sa han: «Ja vel. Ja vel. Men aldri – De må aldri si det, Humlesnurr! Dette må bli mellom oss! Sverg på det! Jeg holder ikke ut … særlig Potters sønn … Det må De gi meg Deres ord på!»

«Mitt ord på at jeg aldri skal røpe det beste i deg, Severus?» sukket Humlesnurr og så ned i Slurs innbitte, forpinte ansikt. «Men hvis du insisterer …»

Kontoret oppløste seg, men klarnet igjen nesten øyeblikkelig. Slur marsjerte fram og tilbake foran Humlesnurr.

«… middelmådig, like arrogant som faren, en forherdet regelbryter, *så* fornøyd med å være berømt, uforskammet, en oppmerksomhetsjeger –»

«Du ser det du venter å se, Severus,» sa Humlesnurr uten å løfte blikket fra et eksemplar av *Transfigurasjon i dag*. «Ifølge andre lærere er gutten beskjeden, sympatisk og rimelig talentfull. Personlig syns jeg han er et likandes barn.»

Han bladde om og sa uten å se opp: «Og hold et øye med Krengle, er du snill.»

En hvirvel av farger, og så ble allting mørkere. Slur og Humlesnurr sto litt fra hverandre i Inngangshallen, mens de siste etternølerne fra juleballet passerte dem på vei i seng.

«Nå?» mumlet Humlesnurr.

«Karkaroffs Merke blir også mørkere. Det er like før han får panikk; han er redd for hevn – du husker vel hvordan han hjalp departementet etter at Mørkets herre falt.» Han kikket skrått bortpå Humlesnurrs skeive profil. «Karkaroff har tenkt å rømme hvis Merket begynner å svi.»

«Har han det, nå?» sa Humlesnurr lavt, idet Fleur Delacour og Roger Davidsen kom fnisende inn fra parken. «Og du, er du fristet til å slå følge?»

«Nei,» sa Slur, med blikket rettet mot ryggene til Fleur og Roger mens de forsvant. «En slik feiging er jeg ikke.»

«Nei,» samtykket Humlesnurr. «Du er en langt modigere mann enn Igor Karkaroff. Jeg må si at jeg iblant funderer på om vi er litt vel raske i vendingen med hvilket hus vi plasserer folk i …»

Han gikk, og Slur sto målløs igjen …

Og nå sto Harry på ny på rektors kontor. Det var natt, og Humlesnurr hadde seget sidelengs i den troneaktige skrivebordsstolen, tilsynelatende halvt bevisstløs. Den høyre hånden dinglet ned langs sida, svartsvidd og brent. Slur mumlet besvergelser med stavtippen rettet mot håndleddet hans, mens han med venstre hånd helte et glass fullt av tyktflytende, gyllen væske i svelget på ham. Litt etter dirret det i øyelokkene, og Humlesnurr slo øynene opp.

«Hvorfor – *hvorfor* tok du på deg den ringen?» sa Slur brått. «Den bærer jo en forbannelse, det må du da ha skjønt. Hvorfor måtte du overhodet røre den?»

På skrivebordet foran Humlesnurr lå ringen til Dredolo Mørch. Den var sprukket. Inntil den lå Griffing-sverdet.

Humlesnurr skar en grimase.

«Fordi … jeg var en tosk … fristelsen så sterk …»

«Fristelse til hva?»

Humlesnurr svarte ikke.

«Det er et mirakel at du greide å komme deg tilbake hit!» Slur lød rasende. «Det var en så eksepsjonelt kraftig forbannelse at det beste vi kan håpe på, er å begrense den. Inntil videre har jeg klart å holde den i den ene hånden –»

Humlesnurr løftet den svarte, ubrukelige hånden og gransket den som om det skulle vært en mildt interessant kuriositet.

«Du har gjort utmerket arbeid, Severus. Hvor lenge tror du jeg har igjen?»

Tonen var dagligdags; det kunne vært værvarselet han spurte om. Slur nølte, og så sa han: «Jeg er ikke sikker. Kanskje et år. En slik heksing lar seg ikke stoppe for godt. Etter hvert kommer den til å spre seg; den er av den typen som blir sterkere med tida.»

Humlesnurr smilte. At han hadde mindre enn et år igjen å leve, bekymret ham visst ikke noe større.

«Jeg er heldig, meget, meget heldig, som har deg, Severus.»

«Hadde du kalt på meg litt før, hadde jeg kanskje kunnet gjøre mer, skaffet deg litt mer tid,» sa Slur innbitt. Han så ned på den sprukne ringen og sverdet. «Trodde du det ville knekke forbannelsen om du knuste ringen?»

«Noe sånt … jeg handlet nok i villelse …,» sa Humlesnurr. Han tok seg kraftig sammen og rettet seg opp i stolen. «Vel, vel. Egentlig gjør jo dette allting langt enklere.»

Slur så helt uforstående ut. Humlesnurr smilte.

«Jeg sikter til planen fyrst Voldemort bygger opp omkring meg. Han planlegger å få den stakkars Malfang-gutten til å myrde meg.»

Slur satte seg i den stolen Harry så ofte hadde sittet i, på den andre sida av skrivebordet. Harry så at han gjerne skulle sagt mer om den forbannede hånden, men Humlesnurr holdt den høflig avvergende i været, som et tegn på at han ikke ville snakke mer om saken.

Slur rynket pannen. «Mørkets herre venter ikke at Draco skal lykkes. Dette er bare en straff for Lucifus' feilgrep i det siste. Langsom tortur for Dracos foreldre, når de må se på at han mislykkes og må betale prisen.»

«Gutten har altså kort sagt en dødsdom hengende over seg, han som jeg,» sa Humlesnurr. «Men når Draco mislykkes, skulle jeg tro at hans naturlige etterfølger måtte være deg?»

Det ble en liten pause.

«Det er slik jeg tror Mørkets herre har planlagt det, ja.»

«Fyrst Voldemort forutser at i nær framtid vil han ikke lenger ha behov for en spion på Galtvort?»

«Han tror at skolen snart vil være i hans hender, det stemmer.»

«Og *hvis* den faller i hans hender,» sa Humlesnurr, nesten som en strøtanke, lød det som, «har jeg da ditt ord på at du vil gjøre alt som står i din makt for å beskytte elevene?»
Slur nikket stivt.
«Godt. Nå vel. Din første prioritet må være å oppdage hva Draco har for seg. En redd tenåringsgutt er også en fare for andre, ikke bare for seg selv. Tilby ham hjelp og støtte; det vil han nok ta imot, han liker deg –»
«– langt mindre siden faren hans falt i unåde. Draco gir meg skylda for det, han tror jeg har smisket meg til Lucifus' posisjon.»
«Men prøv, uansett. Det er ikke så mye meg selv jeg tenker på, som tilfeldige ofre for alskens ville planer gutten måtte komme på. Men til sjuende og sist er det naturligvis bare én ting å gjøre, hvis vi vil redde ham fra fyrst Voldemorts vrede.»
Slur hevet et øyebryn, og tonen var sardonisk da han sa: «Har du tenkt å la ham drepe deg?»
«Så visst ikke. *Du* må drepe meg.»
Det ble taust, lenge. Det eneste som brøt stillheten var en pussig, klikkende lyd. Føniksen Vulcan gnog på en bit blekksprutskall.
«Vil du jeg skal gjøre det straks?» sa Slur, og stemmen var tung av ironi. «Eller trenger du et øyeblikk til å forfatte en gravskrift først?»
«Å, ikke riktig ennå,» sa Humlesnurr og smilte. «Jeg regner med at øyeblikket vil melde seg i tidas fylde. Etter hva som har skjedd nå i natt,» han viste til den forkrøplede hånden, «kan vi iallfall være sikre på at det vil skje innen et år.»
«Om du har så lite imot å dø, hvorfor ikke la Draco gjøre det?» sa Slur hardt.
«Så skadd er guttens sjel ennå ikke,» sa Humlesnurr. «Jeg vil ikke at den skal rives i filler for min skyld.»
«Mens min sjel, Humlesnurr? Hva med min?»
«Bare du vet om du vil ta skade på din sjel av å hjelpe en gammel mann å unngå smerte og ydmykelse,» sa Humlesnurr. «Jeg ber deg om denne ene, store tjenesten, Severus, fordi døden venter meg like sikkert som at Krutly-kanonene havner på ligabunnen. Jeg tilstår at jeg foretrekker en rask,

smertefri utgang fremfor den langtrukne og sølete affæren det vil bli hvis for eksempel Vargar blir involvert – jeg hører at Voldemort har rekruttert ham? Eller vår kjære Bellatrix, som liker å leke med maten før hun spiser den.»

Tonen var lett, men de blå øynene gjennomboret Slur slik de ofte hadde gjennomboret Harry – som om han kunne se den sjelen de snakket om. Til slutt ga Slur ham et nytt, kort nikk.

Det var visst nok for Humlesnurr.

«Takk skal du ha, Severus …»

Kontoret forsvant, og nå var Slur og Humlesnurr ute og spaserte i den folketomme parken i skumringen.

«Hva gjør egentlig du og Potter, alle disse kveldene dere sitter sammen?» spurte Slur plutselig.

Humlesnurr virket trett.

«Hvordan det? Du er ikke ute etter å gi ham enda flere arrester, vel, Severus? Gutten tilbringer snart mer tid *i* arrest enn utenfor.»

«Han er faren opp av dage –»

«Av utseende, kanskje, men hans innerste natur likner langt mer på morens. Jeg tilbringer tid sammen med Harry fordi jeg har ting å snakke med ham om, opplysninger å gi ham før det er for sent.»

«Opplysninger,» gjentok Slur. «Ham stoler du på … men ikke meg.»

«Det er ikke et spørsmål om tillit. Som vi begge vet, har jeg begrenset tid. Det er livsviktig at jeg får gitt gutten tilstrekkelig informasjon til at han kan gjøre det han må gjøre.»

«Og hvorfor kan ikke jeg også få den informasjonen?»

«Jeg foretrekker å ikke legge alle mine hemmeligheter i én kurv, særlig ikke en kurv som tilbringer så mye av dagen hengende på armen til fyrst Voldemort.»

«Det gjør jeg jo fordi du sier jeg skal!»

«Og gjør det aldeles utmerket. Ikke tro at jeg ikke vet hvilken konstant fare du setter deg i, Severus. Å gi Voldemort noe som virker som verdifulle opplysninger, samtidig som du holder tilbake det viktigste, er et oppdrag jeg ikke ville betrodd andre enn deg.»

«Men likevel betror du langt mer til en guttunge som er totalt udugelig i psykomantikk, middelmådig i magi og har direkte forbindelse til tankene til Mørkets herre!»

«Voldemort frykter den forbindelsen,» sa Humlesnurr. «For ikke lenge siden fikk han én liten smak av hva det virkelig vil si å dele Harrys tanker. Det ble smerte han aldri hadde følt maken til. Han kommer ikke til å prøve å besette Harry en gang til, det er jeg sikker på. Ikke på den måten.»

«Jeg forstår ikke hva du mener.»

«Fyrst Voldemorts sjel er så skadd at den ikke tåler nærkontakt med en sjel som Harrys. Som en tunge mot frosset stål, som kjøtt i flammer –»

«Sjeler? Vi snakker om tanker!»

«Når det gjelder Harry og fyrst Voldemort, er det ene det samme som det andre.»

Humlesnurr så seg om for å være sikker på at de var alene. De var like utenfor Den forbudte skogen nå, men det var ikke tegn til at noen var i nærheten.

«Når du har drept meg, Severus –»

«Fortelle meg alt vil du ikke, men *den* lille tjenesten venter du av meg!» snerret Slur, og det var ekte sinne som flammet opp i det smale ansiktet. «Du tar nokså mye for gitt, Humlesnurr! Tenk om jeg har skiftet mening!»

«Du ga meg ditt ord, Severus. Og siden vi snakker om tjenester du skylder meg, trodde jeg vi var enige om at du skulle holde et våkent øye med vår unge venn i Smygard?»

Slurs ansikt var sint og opprørsk. Humlesnurr sukket.

«Kom til meg på kontoret i kveld, Severus, klokka elleve, så skal du ikke behøve å klage over at jeg ikke viser deg tillit …»

De var tilbake på Humlesnurrs kontor, vinduene var mørke, og Vulcan satt like stille som Slur, mens Humlesnurr travet fram og tilbake rundt ham.

«Harry må ikke vite det, ikke før i siste øyeblikk, ikke før det er helt nødvendig, for hvordan skal han ellers finne styrke til å gjøre det som må gjøres?»

«Men hva må han gjøre?»

«Det blir mellom Harry og meg. Men hør godt etter nå, Severus. En tid vil komme etter min død – ikke avbryt, ingen innvendinger! – en tid vil komme da fyrst Voldemort vil frykte for livet til slangen sin.»

«For Nagini?» Slur virket helt forbløffet.

«Nettopp. Dersom den dagen skulle komme at Voldemort slutter å sende slangen ut for å handle på hans bud, og i stedet holder den hos seg og sikrer den med magisk beskyttelse, da tror jeg det er trygt å fortelle det til Harry.»

«Fortelle ham hva da?»

Humlesnurr trakk pusten dypt og lukket øynene.

«Fortell ham at den natta fyrst Voldemort prøvde å drepe ham, da Lilly kastet sitt eget liv imellom som et skjold, slo Mordforbannelsen tilbake på Voldemort, og et bruddstykke av hans sjel ble sprengt løs fra resten og klebet seg til den eneste andre levende sjel som var igjen i det huset. En bit av Voldemort lever i Harry, og det er det som gir ham evnen til å snakke med slanger og den forbindelsen med Voldemorts tanker som han aldri har forstått. Og så lenge denne sjelebiten – som Voldemort aldri har savnet – fortsetter å henge ved Harry, og beskyttes av ham, så lenge kan Voldemort aldri dø.»

Det var som om Harry så de to mennene fra den andre enden av en lang tunnell, så langt borte virket de, og stemmene hadde en underlig ekkoklang i ørene.

«Så gutten … gutten må dø?» spurte Slur helt rolig.

«Og det er Voldemort selv som må gjøre det, Severus. Dette er livsviktig.»

Det ble stille igjen, lenge. Så sa Slur: «Jeg trodde … i alle disse årene har jeg trodd … at vi beskyttet ham for hennes skyld. For Lilly.»

«Vi har beskyttet ham fordi det var livsviktig å undervise ham, oppdra ham, la ham prøve ut sine egne krefter,» sa Humlesnurr, fremdeles med hardt sammenknepne øyne. «I mellomtida blir forbindelsen mellom dem bare sterkere, som en parasittisk svulst. Iblant har jeg trodd at han selv hadde mistanke om det. Kjenner jeg ham rett, vil han ordne seg slik at når han en dag går døden i møte, vil det virkelig bety slutten på Voldemort.»

Humlesnurr åpnet øynene. Slur virket helt rystet.

«Har du holdt ham i live bare for at han skal dø i rette øyeblikk?»

«Ikke bli sjokkert, Severus. Hvor mange menn og kvinner har du sett dø?»

«I det siste, bare dem jeg ikke kunne redde,» sa Slur. Han reiste seg. «Du har brukt meg.»

«Og med det mener du?»

«Jeg har spionert for deg, løyet for deg, utsatt meg for dødelig fare for deg. Alt dette, het det seg, for å holde Lilly Potters sønn utenfor fare. Og nå forteller du meg at du har fødd ham som en gris for slakt –»

«Men dette er jo rørende, Severus,» sa Humlesnurr alvorlig. «Har du begynt å bry deg om gutten tross alt?»

«Om *ham?*» ropte Slur. «*Forvento vergum!*»

Ut av stavtippen brast sølvhinden; hun landet på golvet, gjorde et byks tvers gjennom kontoret og suste ut av vinduet. Humlesnurr så etter henne da hun fløy, og da sølvskjæret etter henne hadde bleknet, snudde han seg mot Slur igjen. Da var øynene hans fulle av tårer.

«Etter alle disse årene?»

«Alltid,» sa Slur.

Og scenen forvandlet seg. Nå var det Slur som snakket med portrettet av Humlesnurr bak skrivebordet.

«Du må gi Voldemort den riktige datoen for Harrys avreise fra tanta og onkelen,» sa Humlesnurr. «Å la være ville vekke mistanke, så velinformert som Voldemort mener du er. Men du må også plante ideen om lokkeduer – jeg regner med at det skulle gjøre Harry trygg nok. Prøv med en forflokning av Mundungus Styrfeder. Og Severus, hvis du blir nødt til å delta i jakten, pass på at du spiller rollen din overbevisende … Jeg stoler på at du holder deg inne med Voldemort så lenge som mulig, ellers blir Galtvort overlatt til Misfallene på nåde og unåde …»

Nå satt Slur ansikt til ansikt med Mundungus Styrfeder i en ukjent bule. Uttrykket til Mundungus var uvant tomt, mens Slurs panne var rynket av konsentrasjon.

«Du skal foreslå for Føniksordenen at de bruker lokkeduer,» mumlet Slur. «Polyksir. Identiske Pottere. Det er det eneste som kan lykkes. Du skal

glemme at det var jeg som foreslo det. Du skal presentere det som din egen idé. Har du forstått?»

«Forstått,» mumlet Mundungus uten å samle blikket.

Nå fløy Harry ved sida av Slur på en sopelime. Natta var klar og kald; han var i følge med andre hettekledde dødsetere, og forut var Lupus og Harry, som egentlig var Frank … en dødseter akselererte foran Slur, løftet staven, pekte rett mot ryggen til Lupus –

«*Sectumsemper!*» ropte Slur.

Men forbannelsen, som siktet mot hånden til dødseteren, bommet og traff Frank i stedet –

Og så knelte Slur på det gamle gutterommet til Sirius, og tårene dryppet fra spissen av den krumme nesa mens han leste det gamle brevet fra Lilly. På side to sto det ikke mange ordene:

noensinne skulle ha vært venner med Gellert Grindelwald. For min del tror jeg det har tørna for henne!

Kjærlig hilsen
Lilly

Slur tok arket med Lillys underskrift og hennes kjærlige hilsen og stakk det i kutten. Så rev han i to fotografiet han også holdt, beholdt selv den delen hvor Lilly lo, og kastet den med Jakob og Harry på fra seg golvet, under kommoden …

Og nå sto Slur på ny på rektorkontoret på Galtvort, idet Finius Persilius skyndte seg inn i portrettet sitt.

«Rektor! De ligger i telt i Dean-skogen! Grumsen –»

«Ikke bruk det ordet!»

«– så Grang-jentungen, da – nevnte navnet da hun åpnet veska, og jeg hørte det!»

«Godt. Glimrende!» ropte portrettet av Humlesnurr bak rektorstolen. «Så var det sverdet, Severus! Husk å legge forholdene slik til rette at det kreves mot og innsats for å få tak i det – og han må ikke vite at det er du som gir

ham det! Hvis Voldemort skulle lese Harrys tanker og se at du hjelper ham –»

«Jeg vet det,» sa Slur kort. Han gikk bort til Humlesnurr-portrettet, trakk i den ene kanten, og det svingte til side. Innenfor var et hemmelig hulrom, og han tok fram Griffing-sverdet.

«Og De vil fremdeles ikke fortelle meg hvorfor det er så viktig å gi Potter sverdet?» sa Slur mens han slengte en reisekappe over kutten.

«Nei, jeg tror ikke det,» sa Humlesnurr på portrettet. «Han vet nok hva han skal gjøre med det. Og Severus, vær svært forsiktig, de setter neppe pris på å se deg etter det uhellet med Frank Wiltersen –»

Slur snudde seg ved døra.

«Ikke vær redd, Humlesnurr,» sa han rolig. «Jeg har en plan …»

Og så gikk han. Harry svevde opp av tanketanken, og et øyeblikk etter lå han på golvteppet i akkurat det samme rommet, og det var som om Slur hadde lukket døra for et minutt siden.

KAPITTEL TRETTIFIRE

TILBAKE I SKOGEN

Sannheten, omsider. Harry lå med nesa ned i det støvete golvteppet på kontoret hvor han en gang hadde trodd han skulle lære hemmelighetene bak seier. Nå forsto han jo at det ikke engang var meningen han skulle overleve. Hans oppgave var å vandre rolig fram dit døden ventet ham med åpne armer. På veien skulle han kappe de fortøyningene som fremdeles bandt Voldemort til livet, slik at når han til sist stilte seg i veien for ham og ikke løftet en stav til sitt forsvar, ville alt dette få en endelig slutt, og det som skulle vært gjort i Gudriksdal, ville være fullbragt. Ingen av dem kunne leve, ingen kunne overleve.

Han kjente hjertet hamre vilt i brystet. Så rart at i dødsangsten pumpet det bare ekstra hardt og tappert for å holde ham i live. Men stoppe måtte det, og det snart. Antallet gjenværende slag var talte. Hvor mange ville det bli tid til, når han reiste seg og gikk gjennom borgen for siste gang, ut i parken og inn i Skogen?

Redselen skylte over ham der han lå og hørte denne begravelsestromma drønne gjennom kroppen. Gjorde det vondt å dø? Alle de gangene han hadde trodd det skulle skje, men hadde greid seg, hadde han aldri tenkt på selve saken; hans vilje til liv var så mye sterkere enn hans frykt for å dø. Men det falt ham ikke inn nå å prøve å rømme, å løpe fra Voldemort. Det var forbi, det visste han, og alt som var tilbake, var bare selve saken: å dø.

Om han bare kunne dødd den sommerkvelden han forlot Hekkveien 4 for siste gang, da den edle føniksfjæren hadde reddet ham! Om han bare kunne dødd slik som Hedvig, så fort at han ikke visste at det skjedde! Eller om han

kunne kastet seg foran en stav for å redde noen han elsket … nå misunte han til og med foreldrene deres død. Denne kaldblodige vandringen fram mot sin egen utslettelse ville kreve en annen slags mot. Han kjente det dirre litt i fingrene og anstrengte seg for å få kontroll over dem, selv om ingen kunne se ham; alle portrettrammene på veggene var tomme.

Sakte, meget sakte satte han seg opp, og i det samme følte han seg mer levende og mer oppmerksom på sin egen levende kropp enn noen gang før. Hvorfor hadde han aldri skjønt hvilket mirakel han var, denne hjernen, disse nervene, dette hamrende hjertet? Og alt dette skulle forsvinne … eller iallfall skulle *han* forsvinne fra *det*. Pusten hans gikk langsomt og dypt, og munnen og halsen var knusktørre, men det var øynene også.

Humlesnurrs svik var nesten som ingenting. Selvfølgelig hadde det vært en større plan; det var bare Harry som hadde vært for dum til å se det, det forsto han jo nå. Han hadde aldri spurt seg selv, bare gått ut fra at Humlesnurr ønsket å holde ham i live. Nå innså han at hvor lenge han skulle leve, kom an på hvor lang tid det ville ta å eliminere alle malacruxene. Humlesnurr hadde etterlatt ham oppgaven med å ødelegge dem, og han hadde lydig fortsatt å file løs på båndene som bandt, ikke bare Voldemort, men ham selv, til livet! Så pertentlig, så elegant, å ikke sløse bort andre liv, men gi den farlige oppgaven til gutten som allerede var merket for slakt – en hvis død ikke ville være noen ulykke, bare et nytt slag mot Voldemort!

Og Humlesnurr hadde visst at han ikke kom til å stikke av, at han ville fortsette til siste slutt, enda det var *hans* slutt, for han hadde jo tatt seg bryet med å lære ham å kjenne, ikke sant? Humlesnurr visste, slik Voldemort visste, at Harry ikke ville la noen andre dø for seg, nå som han hadde oppdaget at det sto i hans makt å hindre det. Bildet av Fred, Lupus og Dult som lå der i Storsalen, døde, trengte seg fram for hans indre øye igjen, og et øyeblikk var det så vidt han fikk puste: Døden var utålmodig …

Men Humlesnurr hadde overvurdert ham. Han hadde mislykktes: Slangen levde fremdeles. Én malacrux var fortsatt igjen og kunne fortøye Voldemort til jorda, selv etter at Harry ble drept. Det ville jo gjøre oppgaven lettere for noen andre, det var sant. Han lurte på hvem det ble … Ronny og Hermine

ville jo vite hva som måtte gjøres, så klart … Det var vel derfor Humlesnurr ville at han skulle betro seg til dem … slik at hvis han oppfylte sin virkelige skjebne litt for tidlig, kunne de overta …

Lik regn mot et kaldt vindu trommet disse tankene mot en hard, ubøyelig flate – sannheten: at han måtte dø. *Jeg må dø*. Det måtte ta slutt.

Ronny og Hermine virket langt, langt borte, i et fremmed land; det føltes som om det var lenge siden han hadde skiltes fra dem. Det skulle ikke bli noen avskjeder eller forklaringer, det var han fast bestemt på. Dette var en reise de ikke kunne gjøre i fellesskap, og forsøkene deres på å hindre ham ville bare kaste bort verdifull tid. Han kikket ned på det skrammete gulluret han hadde fått til syttenårsdagen. Nesten halve den tida Voldemort hadde avsatt til hans overgivelse, var allerede gått.

Han reiste seg. Hjertet kastet seg mot ribbeina som en livredd fugl. Kanskje det visste at det ikke hadde mye tid igjen, kanskje det ville gjøre unna en levetids slag før slutten. Han så seg ikke tilbake da han lukket kontordøra.

Borgen var folketom. Han følte seg som et spøkelse der han travet alene gjennom den, som om han allerede var død. Portrettfigurene var fremdeles ikke kommet tilbake til rammene sine; hele stedet var nifst stille, som om alt dets gjenværende hjerteblod var samlet i Storsalen, hvor de døde og de sørgende trengte seg sammen.

Han trakk usynlighetskappen over seg og gikk nedover i etasjene, og til slutt ned marmortrappa til Inngangshallen. Kanskje en ørliten del av ham håpet å bli sanset, å bli sett, å bli stoppet, men kappen var ugjennomtrengelig og fullkommen som alltid, og han kom ubemerket fram til ytterdørene.

Og der holdt Nilus på å gå rett inn i ham. Han var den ene av to som bar en kropp inn fra parken. Harry kikket ned og kjente et nytt, dumpt slag i magen: Som Malfang, Krabbe og Gurgel måtte Frodrik Fromm ha sneket seg tilbake, enda så mindreårig han var. Som død var han ørliten.

«Du, Nilus? Jeg kan godt greie ham alene herfra,» sa Oliver Qvist. Han lempet Frodrik over skulderen i et brannmannsløft og bar ham inn i Storsalen.

Nilus lente seg mot dørkarmen et øyeblikk og tørket seg i pannen med håndbaken. Han så ut som en gammel mann. Så gikk han ned trappa og ut i mørket igjen for å hente flere lik.

Harry kastet ett blikk tilbake mot inngangen til Storsalen. Der gikk folk rundt, prøvde å trøste hverandre, drakk noe eller knelte ved sida av de døde, men han så ingen av dem han var gladest i – ikke tegn til Hermine, Ronny, Gulla eller noen av de andre Wiltersenene, og ikke Lulla heller. Det føltes som om han ville gitt all den tida han hadde igjen bare for et siste glimt av dem – men ville han da noensinne hatt styrke til å slutte å se? Det var best som det var.

Han gikk ned trappa og ut i mørket. Klokka var nesten fire om natta, og det føltes som om den dødsstille parken holdt pusten og ventet på å se om han kunne gjøre det han måtte.

Han gikk bort til Nilus, som sto bøyd over et annet lik.

«Nilus.»

«Å jøsses, Harry, du ga meg nesten hjertestopp!»

Harry hadde tatt av seg usynlighetskappen. Tanken var kommet ingensteds fra, bare for å gjøre det helt, helt sikkert.

«Hvor er det du har tenkt deg, alene?» spurte Nilus mistenksomt.

«Å, det er en del av planen,» sa Harry. «Det er noe jeg må gjøre. Men du, Nilus –»

«Harry!» Nilus så plutselig redd ut. «Du har ikke tenkt å overgi deg, vel?»

«Nei,» løy Harry glatt. «Så klart ikke … Dette er noe annet. Men det kan være jeg ikke blir å se på en stund. Nilus, du vet den slangen Voldemort har? Han har en diger slange … som han kaller Nagini …»

«Jo, det har jeg hørt … hva med den?»

«Den må drepes. Ronny og Hermine vet om det, men bare i tilfelle de –»

Denne grufulle muligheten kvalte et øyeblikk stemmen og gjorde det umulig å fortsette. Men han tok seg sammen igjen: Dette var livsviktig, han måtte være som Humlesnurr og holde hodet kaldt, sørge for at det var reserver på plass, andre til å ta over. Da Humlesnurr døde, visste han at det

var tre andre som visste om malacruxene, og nå ville Nilus ta Harrys plass, og det ville fremdeles være tre om hemmeligheten.

«Altså, i tilfelle de – er opptatt – og du får sjansen –»

«Til å drepe slangen?»

«Drepe slangen,» gjentok Harry.

«Ja vel, Harry. Er det sikkert at du er OK?»

«Ja da. Takk skal du ha, Nilus.»

Men Nilus grep ham om håndleddet da han skulle til å gå videre.

«Vi fortsetter å slåss, hele gjengen, Harry. Du vet vel det?»

«Ja, jeg –»

Den kvelende følelsen slukte resten av setningen; han greide ikke å gjøre den ferdig. Det virket ikke som Nilus syntes det var noe rart. Han klappet Harry på skulderen, slapp taket i ham og gikk videre for å lete etter flere lik.

Harry slengte kappen over seg igjen og gikk videre. Ikke langt unna var det noen andre som beveget seg og bøyde seg over en annen utstrakt kropp på bakken. Han var bare en meter borte da det gikk opp for ham at det var Gulla.

Han bråstoppet. Hun sto bøyd over en jente som ropte hviskende på moren.

«Det går bra,» sa Gulla. «Det skal nok gå. Kom, så får vi deg inn.»

«Men jeg vil *hjem*,» hvisket jenta. «Jeg vil ikke slåss mer!»

«Jeg skjønner det,» sa Gulla, og stemmen hennes brast. «Det skal nok gå bra.»

Harry kjente kalde krusninger over huden. Han ville rope ut i natta, han ville at Gulla skulle vite han var der, vite hvor han var på vei. Han ville bli stoppet, bli slept tilbake, bli sendt hjem …

Men han *var* hjemme. Galtvort var det første og beste hjemmet han hadde kjent. Han og Voldemort og Slur, de forlatte guttene – alle tre hadde funnet et hjem her …

Gulla knelte ved sida av den sårede jenta og holdt henne i hånden. Med en kraftanstrengelse tvang Harry seg til å gå videre. Han syntes Gulla så opp idet han passerte henne og lurte på om hun hadde merket at noen var i nærheten, men han sa ikke noe, og han så seg ikke tilbake.

Gygrids hytte tonte fram av mørket. Der var ingen lys, ingen lyd av Hogg som krafset på døra og gneldret drønnende til velkomst. Alle disse besøkene hos Gygrid, og den glimtende kopperkjelen på ilden, og steinkakene og kjempelarvene og det digre, skjeggete fjeset, og Ronny som spydde opp snegler, og Hermine som hjalp ham å redde Norbert …

Han gikk videre, og han kom til skogkanten, og der stoppet han.

En sverm av desperanter kom glidende mellom trærne; han kunne merke kulda fra dem og var ikke sikker på om han kunne komme seg trygt igjennom. Han hadde ikke krefter igjen til noen skytsverge. Han kunne ikke engang kontrollere skjelvingen. Nei, det var likevel ikke så enkelt å dø. Hvert sekund han pustet, var kostelig – duften av gresset, den kjølige lufta mot ansiktet – tenke seg til at folk hadde år etter år, hadde tid å sløse bort, så mye tid at den slepte seg av gårde, mens han, han klynget seg til hvert sekund. Han tenkte at han ikke maktet å fortsette, men visste han måtte. Det lange spillet var slutt, snoppen var fanget, tida var inne til å fly ned og lande …

Snoppen. De numne fingrene famlet litt med pungen om halsen, og han trakk den opp.

Tida er inne når tida er ute.

Pusten gikk fort og hardt mens han stirret ned på den. Nå som han ville ha tida til å gå så sakte som mulig, var det som den hadde satt opp farten, og innsiktene kom fortere enn tankene kunne henge med. Tida var ute. Tida var inne.

Han presset det gylne metallet mot leppene og hvisket: «Jeg skal dø.»

Metallskallet åpnet seg. Han senket den skjelvende hånden, løftet Dracos stav under kappen og mumlet: «*Lumos!*»

Inni den åpne snoppen lå den svarte steinen med den forrevne sprekken nedover midten. Oppstandelsessteinen hadde sprukket langs den loddrette linja som symboliserte Oldstaven. Det var fremdeles mulig å skjelne trekanten og sirkelen som symboliserte kappen og steinen.

Og på ny demret noe for Harry uten at han behøvde å tenke på det. Det var unødvendig å kalle dem til seg, for han selv ville snart være blant dem. Det var ikke han som tilkalte dem, men de som tilkalte ham.

Han lukket øynene og vendte steinen rundt i hånden, tre ganger.

Han visste at det hadde skjedd, for han hørte lette bevegelser rundt seg som fortalte om skjøre kropper som flyttet litt på seg på det kviststrødde underlaget i utkanten av Skogen. Han åpnet øynene og så seg om.

De var hverken spøkelser eller virkelig kjøtt og blod, det så han godt. Det de liknet mest på, var den Venster som hadde sluppet ut fra dagboka for så lenge siden, og han var et minne som nesten hadde fått fysisk form. De kom mot ham, mindre håndgripelige enn levende kropper, men langt mer enn spøkelser, og i alle ansiktene så han det samme kjærlige smilet.

Jakob var akkurat like lang som Harry. Han hadde på seg de klærne han døde i, håret var stritt og bustete, og brillene hang litt skeivt, slik som herr Wiltersens.

Sirius var høy og flott, og mye yngre enn Harry hadde sett ham i levende live. Han kom sleivende med naturlig eleganse, hendene i lommene og et bredt smil om munnen.

Lupus var også yngre, og mye mindre loslitt, og håret var tykkere og mørkere. Han virket glad for å være tilbake på dette vante stedet, hvor han hadde vanket så mye i ungdommen.

Men Lilly smilte bredest av alle. Hun strøk det lange håret tilbake da hun nærmet seg, og de grønne øynene, som var så like hans, sugde begjærlig inn ansiktet hans som om hun aldri kunne se seg mett.

«Så modig du har vært.»

Han kunne ikke si et ord. Han åt henne med øynene og tenkte at han kunne stå der og se på henne til evig tid, og det ville være nok.

«Du er nesten framme,» sa Jakob. «Så nær, så nær. Vi er … så stolt av deg.»

«Gjør det vondt?»

Det barnslige spørsmålet kom over leppene før han rakk å stoppe det.

«Å dø? Langt ifra,» sa Sirius. «Fortere og lettere enn å sovne.»

«Og han vil nok at det skal skje fort. Han vil ha det overstått,» sa Lupus.

«Jeg ville ikke at dere skulle dø,» sa Harry. Disse ordene kom også ubedt. «Noen av dere. Jeg er så lei for det –»

Det var Lupus han snakket til, mest av alle, nesten bønnfallende.

«– og rett etter at du fikk sønnen din … Remus, jeg er så lei for det –»

«Det er jeg også,» sa Lupus. «Lei for at jeg aldri får bli kjent med ham … men han vil få vite hvorfor jeg døde, og jeg håper han vil forstå det. Jeg prøvde å skape en verden hvor han kunne få et bedre liv.»

En kald luftning løftet en hårlokk på pannen til Harry. Det kjentes som om den kom fra hjertet av Skogen. Han visste at de ikke ville si han skulle gå, at det måtte være hans egen beslutning.

«Blir dere hos meg?»

«Til siste slutt,» sa Jakob.

«Og de kan ikke se dere?» spurte Harry.

«Vi er en del av deg,» sa Sirius. «Usynlige for alle andre.»

Harry så på sin mor.

«Hold dere nær meg,» sa han lavt.

Og så begynte han å gå. Han ble ikke overmannet av desperantenes kulde, men gikk rett igjennom den med følgesvennene sine, som fungerte som skytsverger for ham. Sammen gikk de over knorterøtter som vred og buktet seg, mellom gamle trær som sto så tett at greinene filtret seg sammen, lenger og lenger inn i Skogen. Harry holdt kappen tett om seg i mørket. Han visste ikke akkurat hvor Voldemort var, men var sikker på at han ville finne ham. Ved sida av ham gikk Jakob, Sirius, Lupus og Lilly, nesten uten en lyd, og de var det motet han trengte, de var grunnen til at han kunne fortsette å sette den ene foten foran den andre.

Både kropp og tanker føltes underlig løsrevne; lemmene rørte seg uten instrukser fra bevisstheten, som om han var passasjer og ikke føreren i kroppen han skulle forlate. De døde som gikk ved sida av ham gjennom Skogen nå, føltes mye virkeligere enn de levende tilbake på borgen: Ronny, Hermine, Gulla og alle de andre, det var dem som føltes som spøkelser der han snublet og snåvet seg nærmere slutten på sitt liv, nærmere Voldemort …

Et smell og en hvisking – et annet levende vesen hadde rørt seg like i nærheten. Under kappen stoppet Harry, lyttet og så seg om, og moren og faren hans, Lupus og Sirius stoppet også.

«Det var noen der,» hørte han en røff hvisking like ved. «Han har en usynlighetskappe. Kan det være –?»

To skikkelser kom ut bak et tre rett bortenfor. Stavene deres blusset opp, og Harry så at det var Øxodd og Dolohov som myste rundt seg i mørket, rett på det stedet hvor Harry og de andre sto. Tydeligvis så de ikke noe.

«Sikker på at jeg hørte noe,» sa Øxodd. «Et dyr, tror du?»

«Han skrullingen Gygrid hadde bråtevis med greier her inne,» sa Dolohov og så seg over skulderen.

Øxodd kikket på klokka.

«Tida er nesten ute. Potter har brukt opp timen sin. Han kommer ikke.»

«Og han som var så sikker på at han kom! Han blir ikke mye blid nå.»

«Best vi går tilbake,» sa Øxodd, «og finner ut hva planen blir.»

Han og Dolohov snudde og gikk lenger innover i Skogen. Harry fulgte etter, han visste de ville føre ham akkurat dit han skulle. Han skottet til sida, og moren smilte til ham, og faren nikket oppmuntrende.

De hadde bare gått i noen minutter da Harry så lys forut, og Øxodd og Dolohov kom ut på en lysning. Det var der monsteret Argarapp hadde holdt til, så Harry. Restene av det kolossale spindelvevet var der fortsatt, men dødseterne hadde jagd svermen av yngel etter ham ut for å slåss for dem.

Midt på lysningen brant et bål, og det flakkende skjæret falt over en forsamling tause, vaktsomme dødsetere. Noen var fremdeles i full kutte og hette, andre viste ansiktet. I ytterkanten av flokken satt to jøtuler og kastet massive skygger; de grusomme ansiktene kunne vært hogd med slegge og spett. Fenris Vargar lå og lurte og tygde på de lange neglene, så Harry, og den svære, blonde Røwle tørret blod av leppa. Han så også Lucifus Malfang, som så kuet og redd ut, og Narsissa, med innsunkne øyne som var fulle av engstelse.

Alles øyne fulgte Voldemort, som sto med bøyd hode og holdt de hvite hendene foldet om Oldstaven foran seg. Han kunne bedt en bønn, eller kanskje telt taust for seg selv – der Harry sto for seg selv i utkanten av scenen, kunne han ikke la være å tenke på et barn som sto og telte når de lekte gjemsel. Bak hodet hans svevde den store slangen Nagini buktende og slyngende i sitt glitrende heksebur. Det minnet om en avskyelig glorie.

Da Dolohov og Øxodd kom tilbake til kretsen, så Voldemort opp.

«Ikke tegn til ham, herre,» sa Dolohov.

Voldemorts ansiktsuttrykk var ubevegelig, men i skjæret fra bålet så det ut som om de røde øynene brant. Sakte trakk han Oldstaven mellom fingrene.

«Herre –»

Det sa Bellatrix, som satt nærmest ham. Klærne var i uorden, og ansiktet litt blodig, men ellers virket hun uskadd.

Voldemort løftet en hånd som tegn til at hun skulle tie, og hun sa ikke mer, bare stirret henført og tilbedende på ham.

«Jeg trodde han ville komme,» sa Voldemort med den høye, klare stemmen. Han stirret inn i de dansende flammene. «Jeg ventet at han kom.»

Ingen sa et ord. De virket like redde som Harry, og han kjente hjertet kaste seg mot ribbeina som om det prøvde å rømme fra kroppen han straks skulle legge av seg. Han svettet på hendene da han trakk av seg usynlighetskappen og stakk den under kutten, sammen med staven. Han ville ikke bli fristet til å slåss.

«Det ser ut til at jeg … tok feil,» sa Voldemort.

«Du tok ikke feil.»

Harry sa det så høyt han kunne, med all sin kraft; han ville ikke lyde redd. Oppstandelsessteinen gled ut av de numne fingrene, og i øyekroken så han foreldrene og Sirius og Lupus forsvinne idet han tok de få skrittene fram i lysskjæret. I det øyeblikket føltes det som om ingenting annet enn Voldemort betydde noe. Det var bare de to.

Illusjonen sprakk like fort som den var kommet. Jøtulene brølte, og dødseterne reiste seg på likt; og det kom rop, gisp, til og med latter. Voldemort hadde stivnet der han sto, men det røde blikket fant Harry, og han stirret mens Harry kom mot ham, og det var ikke annet enn bålet som skilte dem.

Så skrek en stemme:

«HARRY! NEI!»

Han snudde seg; Gygrid sto bastet og bundet til en trestamme like ved. Den massive kroppen fikk greinene til å gynge, så desperat kjempet han.

«NEI! NEI! HARRY, Å ER’E DU –?»

«STILLE!» ropte Røwle, og med et vift med staven ble Gygrid gjort taus.

Bellatrix hadde bykset opp, og brystet bølget mens hun så ivrig fra Voldemort til Harry. Og så var det ikke annet som beveget seg enn slangen som kveilet seg ut og inn i det glitrende buret bak hodet på Voldemort.

Harry kunne kjenne tryllestaven mot brystet, men gjorde ikke forsøk på å trekke den. Han visste at slangen var altfor godt sikret, visste at om han bare klarte å rette staven mot den, ville femti forbannelser treffe ham først. Og fremdeles stirret Voldemort og Harry på hverandre, og nå la Voldemort hodet litt på skakke og betraktet gutten som sto foran ham, og et smil totalt uten glede kruset den leppeløse munnen.

«Harry Potter,» sa han med en lav, lav stemme som kunne kommet fra den sprakende ilden. «Gutten som overlevde.»

Ingen av dødseterne rørte seg. De ventet; alle ventet. Gygrid kjempet og vred seg; Bellatrix pustet fort, og Harry tenkte av en eller annen grunn på Gulla, de glødende øynene, følelsen av leppene hennes mot hans –

Voldemort løftet staven. Han holdt fremdeles hodet litt på skakke, som et nysgjerrig barn som lurte på hva som ville skje hvis han fortsatte. Harry møtte det røde blikket og ønsket at det måtte skje nå, fort, mens han fremdeles kunne stå, før han mistet selvkontrollen, før han røpet frykt –

Han så munnen bevege seg, så et glimt av grønt lys, og så var alt borte.

KAPITTEL TRETTIFEM

SISTE STASJON

Han lå med ansiktet ned og lyttet til stillheten. Han var helt alene. Ingen så på ham. Ingen andre var der. Han var ikke helt sikker på om han var der selv.

Lenge etter, eller kanskje samtidig, fikk han det for seg at han måtte eksistere, måtte være mer enn bare frittsvevende tanker, for han lå jo på et eller annet. Altså hadde han følesansen, og det han lå på, måtte eksistere, det også.

Nesten samtidig som han kom til denne slutningen, merket han at han var naken. Siden han visste at han var helt alene, plagde ikke det ham, men litt rart var det jo. Han lurte på om han kunne se også, siden han kunne føle. Det var først da han åpnet dem at han oppdaget at han hadde øyne.

Han lå i en lysende dis, men det liknet ingen dis han hadde sett, hvor omgivelsene var sløret av tåke og damp. Nei, det var som om tåken ennå ikke hadde stivnet til omgivelser. Golvet han lå på var visst hvitt; det var hverken varmt eller kaldt, det bare *var*, noe flatt og tomt å ligge på.

Han satte seg opp. Kroppen virket uskadd. Han tok seg til ansiktet. Han hadde ikke briller på seg.

Så nådde det ham en lyd fra det uformede intet som omga ham – en bløt, liten dunkelyd fra noe som flakset og bakset og kjempet. Det var en ynkelig, liten lyd, men på en måte uanstendig. Den ga ham en ekkel fornemmelse av å overhøre noe lyssky og usselt.

For første gang ønsket han at han hadde hatt klær på seg.

Ikke før hadde ønsket formet seg i hjernen, før han fikk øye på en kutte litt bortenfor. Han tok den på seg; den var myk, ren og varm. Merkelig, hvordan den kunne dukke opp sånn, akkurat når han ville ha den …

Han reiste seg og så seg om. Var han i et slags kolossalt Nødvendeligrom? Jo mer han så, jo mer var det å se. Høyt over ham glitret en veldig glasskuppel i solskinnet. Kanskje dette var et slott. Alt var tyst og stille, bortsett fra disse rare dunke- og klynkelydene etsteds like bortenfor i disen …

Han snudde seg sakte rundt på stedet, og det var som om omgivelsene oppsto for øynene på ham. Et digert, åpent rom, langt større enn Storsalen, lyst og rent, og med denne glasskuppelen. Det var helt tomt, han var den eneste som var der, unntatt –

Han skvatt. Han hadde fått øye på det som lagde lydene. Det så ut som et nakent spedbarn, sammenkrøpet, skjelvende og hikstende etter luft. Huden var rød og ru, nesten som om det var flådd, og det lå stukket vekk under et sete, uønsket.

Han var redd for det. Han hadde ikke lyst til å nærme seg det, enda så lite og skrøpelig og skadd som det var. Men langsomt tvang han seg nærmere, klar til å bykse baklengs når som helst. Så sto han nær nok til å ta på det, men kunne ikke få seg til å gjøre det. Han følte seg som en feiging. Han burde jo trøste det, om det bare ikke hadde vært så frastøtende.

«Du kan ikke hjelpe her.»

Han snurret rundt. Albus Humlesnurr kom gående mot ham, frisk og rank, i vid og sid, midnattsblå kutte.

«Harry.» Han holdt armene ut, og hendene var hele og hvite og uskadde. «For en herlig gutt du er. For et modig, modig mannfolk. Kom, la oss gå.»

Halvt i svime fulgte Harry etter Humlesnurr bort fra det klynkende, flådde barnet, til to seter han ikke hadde lagt merke til et stykke borte under det høye, glitrende glasstaket. Humlesnurr satte seg på det ene, og Harry plumpet ned på det andre og stirret inn i ansiktet til sin gamle rektor. Det lange sølvhåret og skjegget, de gjennomborende blå øynene bak halvmånebrillene, den skjeve nesa – alt var som han husket det. Men …

«Men du er død,» sa Harry.

«Ja visst,» sa Humlesnurr nøkternt.

«Er … er jeg òg død, da?»

«Ah,» sa Humlesnurr og smilte enda bredere. «Det er det som er spørsmålet, da, gutten min. Men alt i alt – nei, jeg tror ikke det.»

De så på hverandre, og den gamle mannen fortsatte å smile.

«Ikke?» gjentok Harry.

«Ikke,» sa Humlesnurr.

«Men …» Harry løftet instinktivt hånden til lynarret. Det kjentes ikke som det var der. «Men jeg skulle jo dødd! Jeg forsvarte meg ikke! Jeg mente å la ham drepe meg!»

«Og jeg tror det var nettopp det som gjorde forskjellen,» sa Humlesnurr.

Det var som om det strålte ut glede fra ham, som lys, som ild. Harry hadde aldri sett ham så totalt og tydelig tilfreds.

«Forklar det,» sa Harry.

«Men du vet det jo alt,» sa Humlesnurr og snurret tomlene om hverandre.

«Jeg lot ham drepe meg,» sa Harry. «Gjorde jeg ikke det?»

«Det gjorde du, jo,» sa Humlesnurr og nikket. «Fortsett!»

«Så den delen av sjelen hans som var i meg …»

Humlesnurr nikket enda mer begeistret og egget ham videre med et bredt, oppmuntrende smil.

«… er den borte nå?»

«Å ja da!» sa Humlesnurr. «Jo, den utslettet han. Din sjel er hel igjen, og totalt din egen, Harry!»

«Men da …»

Harry kikket seg over skulderen, mot det lille, skadde vesenet som skalv under setet.

«Hva er det der, rektor?»

«Noe som er hinsides både din og min hjelp,» sa Humlesnurr.

«Men hvis Voldemort brukte Mordforbannelsen,» begynte Harry på ny, «og ingen andre døde for meg denne gangen – åssen kan jeg være i live da?»

«Det tror jeg du vet,» sa Humlesnurr. «Tenk tilbake. Tenk på hva han gjorde, i sin uvitenhet, sin grådighet og sin grusomhet.»

Harry tenkte, mens blikket gled over omgivelsene. Hvis det virkelig var et slott de satt i, var det et uvanlig et, med små rader av seter og her og der en skranke, og fremdeles var det ingen andre der enn ham og Humlesnurr og det forkrøplede vesenet under stolen. Så lå svaret der i munnen på ham, uten at han behøvde å tenke over det.

«Han tok blodet mitt,» sa Harry.

«Nettopp!» sa Humlesnurr. «Han tok blodet ditt og gjenoppbygde sin egen levende kropp med det! Ditt blod i hans årer, Harry – Lillys beskyttelse i dere begge! Han ga deg en fortøyning til livet så lenge han selv lever!»

«Jeg lever … så lenge han lever? Men jeg trodde … jeg trodde det var omvendt! Jeg trodde vi begge måtte dø! Eller, betyr de to det samme?»

Han ble distrahert av klynkene og dunkene fra det lidende vesenet bak dem og snudde seg på ny og kikket på det.

«Er du sikker på at det ikke er noe vi kan gjøre?»

«Der er ingen hjelp mulig.»

«Da må du forklare … mer,» sa Harry, og Humlesnurr smilte.

«Du var den sjuende malacruxen, Harry. Den malacruxen han ikke hadde ment å lage. Sjelen hans var allerede så ustabil av alt han hadde gjort at da han begikk enda en ubeskrivelig forbrytelse – å myrde dine foreldre og prøve å drepe et barn – så gikk den simpelthen i stykker. Det som unnslapp fra det rommet, var enda mindre enn han visste, og det som ble igjen, var mer enn kroppen hans. En del av ham selv sugde seg fast til deg, som skulle vært offeret, men som overlevde.

Og hans viten fikk ikke færre huller siden, Harry! For det Voldemort ikke verdsetter, tar han seg heller ikke bryet med å fatte. Om husnisser og barneeventyr, om kjærlighet, lojalitet og uskyld vet og forstår han ingen ting. *Ingenting!* At alle disse har en kraft hinsides hans, en kraft hinsides all magi, er en sannhet han aldri har fattet.

Han tok blodet ditt fordi han trodde det ville styrke ham. Han tok inn i seg – i sin kropp – en ørliten del av den fortryllelsen din mor la over deg da hun døde for deg. Hans egen kropp holder hennes offer levende, og så lenge

den fortryllelsen overlever, gjør du det også, og det samme gjør Voldemorts eneste gjenværende håp.»

Humlesnurr smilte til Harry. Harry stirret på ham.

«Og alt dette visste du? Du har visst det – hele tida?»

«Jeg gjettet det. Men jeg har pleid å gjette godt,» sa Humlesnurr fornøyd. De ble sittende i taushet lenge, eller slik virket det iallfall, mens vesenet bak dem fortsatte å klynke og skjelve.

«Det er mer,» sa Harry. «Det er mer enn dette. Hvorfor knuste staven min den han hadde lånt?»

«Det er jeg faktisk ikke sikker på.»

«Så gjett, da,» sa Harry, og Humlesnurr lo.

«Harry, du må forstå at du og fyrst Voldemort sammen har begitt dere ut i hittil ukjente og uprøvde sfærer av magi. Men jeg skal fortelle deg hva jeg *tror* skjedde. Og det er noe som aldri før har skjedd, og jeg tror ingen stavmaker kunne ha forutsett eller forklart det for Voldemort.

Som du nå vet, kom Voldemort utilsiktet til å gjøre båndene mellom dere dobbelt sterke da han vendte tilbake til menneskeskikkelse. En del av hans sjel var fortsatt forbundet med din, og fordi han trodde det ville styrke ham, tok han inn i seg en del av din mors offer. Hadde han forstått hvilken fryktelig kraft som lå i det offeret, ville han neppe våget å røre ditt blod … men om han hadde kunnet forstå, ville han ikke vært Voldemort, og ville kanskje aldri ha myrdet noen overhodet.

Og så, etter å ha sørget for denne dobbelte forbindelsen, og tvinnet deres to skjebner mer uoppløselig sammen enn to trollmenn noensinne har vært, så gikk det altså slik at han angrep deg med en stav som delte kjerne med din. Og dermed skjedde noe meget spesielt, som vi vet. Kjernene reagerte på en uventet måte for Voldemort, som ikke visste at dette var tvillingstaver.

Den natta var han reddere enn deg, Harry. Du hadde avfunnet deg med – ja, godtatt – risikoen for å dø, noe fyrst Voldemort aldri har vært i stand til. Ditt mot vant, din stav overmannet hans. Og dermed skjedde også noe mellom de to stavene som gjenspeilte forholdet mellom herrene deres.

Jeg tror at din stav den natta sugde til seg noe av kraften og egenskapene til Voldemorts, og det vil si at den tok til seg litt av Voldemort selv. Så

staven din gjenkjente ham da han forfulgte deg, gjenkjente en mann som på samme tid var frende og dødsfiende, og spyttet ut igjen noe av hans egen magi mot ham, magi som var langt kraftigere enn noe Lucifus' stav noen gang hadde prestert. Din stav rommet nå *både* kraften i ditt eget, veldige mot *og* Voldemorts dødsfarlige kyndighet – så hva slags sjanse hadde den stakkars pinnen til Lucifus Malfang?»

«Men hvis min stav var så kraftig, hvordan kunne Hermine brekke den?» spurte Harry.

«Jo, gutten min, stavens enestående virkning gjaldt bare mot Voldemort, som så uklokt hadde tuklet med magiens dypeste lover. Det var bare mot ham at staven var ekstra kraftig. For øvrig var det en stav som alle andre … men sikkert en utmerket en,» avsluttet Humlesnurr vennlig.

Harry satt lenge og tenkte, eller kanskje det bare var noen sekunder. Det var veldig vanskelig å være sikker på slikt som tid her.

«Han drepte meg med din stav.»

«Han *mislyktes i* å drepe deg med min stav,» rettet Humlesnurr. «Jeg tror vi kan være enige om at du ikke er død – skjønt,» sa han, som om han var kommet i skade for å være uhøflig, «jeg vil på ingen måte underkjenne dine lidelser, som jeg er sikker på har vært betydelige.»

«Men jeg føler meg tipp topp akkurat nå,» sa Harry og så ned på de rene, uplettede hendene sine. «Hvor er vi hen, egentlig?»

«Vel, det hadde jeg tenkt å spørre *deg* om,» sa Humlesnurr og så seg om. «Hvor ville du si vi var?»

Harry visste det ikke før Humlesnurr spurte, men nå merket han at han hadde svaret klart på tunga.

«Det ser ut som King's Cross stasjon,» sa han langsomt. «Bare at det er mye renere, og ingen folk, og ingen tog heller, det jeg kan se.»

«King's Cross!» sa Humlesnurr og klukklo overgivent. «Du verden, det må jeg si!»

«Vel, hvor mener *du* vi er, da?» spurte Harry, litt defensivt.

«Det aner jeg da virkelig ikke, gutten min. Det er du som inviterer, for å si det slik.»

Harry ante ikke hva dette skulle bety; Humlesnurr kunne erte en stein på seg. Han sendte ham et sint blikk, men så kom han på noe langt mer presserende enn akkurat hvor de befant seg.

«Dødstalismanene,» sa han, og det gledet ham å se at ordet fikk Humlesnurrs smil til å stivne.

«Ah … ja,» sa han. Han så faktisk litt betuttet ut.

«Ja?»

For første gang siden Harry hadde møtt Humlesnurr, virket han mindre som en gammel mann enn som en liten gutt som var tatt på fersken i noe galt.

«Kan du tilgi meg?» sa han. «Kan du tilgi at jeg ikke stolte nok på deg og fortalte deg alt? Det var fordi jeg var redd for at du skulle feile slik jeg feilet, Harry. Jeg fryktet at du skulle gjøre mine feil opp igjen. Det ber jeg deg om tilgivelse for. Jeg har visst en stund nå at du er den beste av oss to.»

«Hva er det du snakker om?» spurte Harry forvirret; Humlesnurrs tone og plutselige tårer i øynene kom helt bakpå ham.

«Talismanene, talismanene,» mumlet Humlesnurr. «En desperat manns drøm!»

«Men de er jo virkelige!»

«Virkelige, og farlige, og et åte for tåper,» sa Humlesnurr. «Og en slik tåpe var jeg. Men det vet du jo, ikke sant? Jeg har ingen hemmeligheter for deg lenger. Du vet det.»

«Hva er det jeg vet?»

Humlesnurr snudde seg helt mot Harry, og fremdeles glitret det i tårer i de lysende blå øynene.

«Dødens overmann, Harry, dødens overmann! Var jeg egentlig noe bedre enn Voldemort, til sjuende og sist?»

«Så klart du var!» sa Harry. «Det er da vel opplagt! Åssen kan du spørre om det? Du har aldri drept noen hvis du kunne unngå det!»

«Sant nok,» sa Humlesnurr, og det var som å høre et barn be om trøst. «Men også jeg søkte å overmanne døden, Harry.»

«Ikke på den måten han gjorde det,» sa Harry. Etter så mye sinne mot Humlesnurr, så rart det var å sitte her under den høye hvelvingen og

forsvare ham mot seg selv! «Talismaner, ikke malacruxer.»

«Talismaner, ikke malacruxer,» mumlet Humlesnurr. «Nettopp.»

Det ble en pause. Skapningen bak dem klynket, men Harry så ikke lenger dit.

«Grindelwald lette etter dem, han òg?» spurte han.

Humlesnurr lukket øynene litt og nikket.

«Det var det, fremfor alt, som førte oss sammen,» sa han stillferdig. «To gløgge, arrogante gutter med den samme besettelsen. Som du sikkert har gjettet, var det graven til Dunkert Peffermell som førte ham til Gudriksdal. Han ville utforske stedet hvor den tredje broren hadde dødd.»

«Så det er sant, altså?» sa Harry. «Alt sammen? Peffermellbrødrene –»

«– var de tre brødrene historien forteller om, ja,» sa Humlesnurr og nikket. «Jo, det er jeg nokså sikker på. Om de akkurat møtte Døden på en øde landevei … Det er vel mer sannsynlig at Peffermell-brødrene simpelthen var begavede, farlige trollmenn som greide å konstruere disse kraftfulle tingene. Historien om at det skulle være Dødens egne talismaner, virker på meg som den slags myte som naturlig ville vokse fram om slike gjenstander.

Kappen, det vet du vel nå, har gått fra hånd til hånd gjennom århundrene, fra far til sønn, fra mor til datter, helt til Dunkerts siste levende ætling som, som Dunkert selv, ble født i landsbyen Gudriksdal.»

Humlesnurr smilte til Harry.

«Meg?»

«Deg, ja. Du har utvilsomt gjettet hvorfor kappen var hos meg den natta foreldrene dine døde. Jakob hadde vist meg den bare et par dager i forveien. Det forklarte mange uavslørte revestreker på skolen! Jeg ba om å få låne den og undersøke den. Det var lenge siden jeg hadde gitt avkall på drømmen om å gjenforene de tre talismanene, men jeg kunne ikke motstå det, kunne ikke la være å se nærmere på den … Det var en kappe jeg aldri hadde sett maken til, eldgammel, men like perfekt på alle vis … og så døde din far, og jeg hadde omsider to av talismanene, helt for meg selv!»

Tonefallet var ulidelig bittert.

«Men kappen ville ikke hjulpet dem å overleve,» sa Harry fort. «Voldemort visste hvor moren og faren min var. Kappen kunne ikke sikret dem mot forbannelser.»

«Sant nok,» sukket Humlesnurr. «Sant nok.»

Harry ventet, men Humlesnurr sa ikke mer, så han spurte videre.

«Så da du fikk se kappen, hadde du gitt opp å lete etter talismanene?»

«Å ja,» sa Humlesnurr lavt. Det virket som han måtte tvinge seg til å møte Harrys blikk. «Du vet jo hva som skjedde. Du vet det. Du kan umulig forakte meg mer enn jeg forakter meg selv.»

«Men jeg forakter deg da ikke –»

«Da burde du gjøre det,» sa Humlesnurr. Han trakk pusten dypt. «Du kjenner til hemmeligheten rundt min søsters svakelighet, hva de gompene gjorde, hva det ble av henne. Du vet hvordan min stakkars far tok hevn og betalte prisen for det og døde i Azkaban. Du vet hvordan min mor viet sitt liv til å sørge for Ariana.

Jeg likte det dårlig, Harry.»

Humlesnurr sa det omsvøpsløst og kaldt. Blikket var fjernt, over hodet på Harry.

«Jeg var begavet. Jeg var briljant. Jeg ville vekk. Jeg ville glitre. Jeg ville ha berømmelse.

Ikke misforstå,» sa han, og det strøk en smerte over ansiktet som gjorde ham eldgammel igjen. «Jeg elsket dem. Jeg elsket foreldrene mine, og broren og søsteren min, men jeg var egoistisk, Harry, langt mer egoistisk enn du kan forestille deg, så forunderlig uselvisk som du er.

Så da min mor døde, og jeg arvet ansvaret for en skadd søster og en vanskelig bror, var det med sinne og bitterhet jeg kom tilbake til landsbyen. Et innestengt, et bortkastet liv – det var slik jeg tenkte. Og så kom jo han …»

Humlesnurr så Harry inn i øynene igjen.

«Grindelwald. Du kan ikke forestille deg hvordan ideene hans tente meg, Harry, oppflammet meg. Gompene tvunget til underkastelse. Vi trollmenn som herrer. Grindelwald og jeg, revolusjonens to strålende unge ledere.

Å, visst hadde jeg noen skrupler. Jeg lindret min samvittighet med tomme ord. Alt skulle være til det felles beste, og skulle noen skade skje, ville det bli oppveid i hundrefold av alle fordelene for trollmenn. Visste jeg, innerst inne, hva Gellert Grindelwald var? Jeg tror det, men jeg lukket øynene. Hvis vi bare fikk satt planene våre ut i livet, ville alle mine drømmer gå i oppfyllelse.

Og i hjertet av alle våre planer var Dødstalismanene! Som de fascinerte ham – fascinerte oss begge! Den uovervinnelige staven, våpenet som ville føre oss til makten! Oppstandelsessteinen – for ham betydde den en hær av inferier! Mens jeg – jeg lot som om jeg ikke skjønte det. Jeg må tilstå at for meg betydde den å få foreldrene mine tilbake og selv slippe unna alt dette ansvaret.

Og kappen … Jeg vet ikke hvorfor, Harry, men kappen snakket vi aldri noe større om. Vi kunne begge skjule oss godt nok uten – men det mest magiske ved kappen er naturligvis at den kan beskytte og skjerme andre også, ikke bare eieren selv, og jeg tenkte at hvis vi noensinne fant den, kunne den være nyttig til å skjule Ariana. Men for oss var det viktigste ved kappen at den gjorde trioen komplett, for ifølge myten ville han som forente alle tre virkelig bli dødens overmann, hvilket vi tolket som usårbar.

Dødens usårbare overmenn, Grindelwald og Humlesnurr! To måneders galskap, grusomme drømmer og forsømmelse av de to eneste familiemedlemmene jeg hadde igjen.

Og så … vet du hva som skjedde. Virkeligheten meldte seg igjen, i skikkelse av min grovskårne, ulærde og uendelig mye mer beundringsverdige bror. Jeg ville ikke høre på sannhetene han skrek til meg. Jeg ville ikke høre at jeg ikke kunne legge ut på leting etter talismanene med en skrøpelig, ustabil søster på slep.

Krangelen ble til kamp. Grindelwald mistet kontrollen. Det jeg alltid hadde ant i ham, men lot som jeg ikke så, var plutselig en fryktelig realitet. Og Ariana – etter all mors omsorg og varsomhet – lå død igjen på golvet.»

Det kom et lite hikst fra Humlesnurr, og så begynte han å gråte for alvor. Harry rakte ut hånden og var glad for å kjenne at han kunne ta på ham; han

klemte hardt om armen hans, og gradvis gjenvant Humlesnurr selvbeherskelsen.

«Vel, Grindelwald rømte, som enhver annen enn jeg kunne ha forutsagt. Han forsvant med sine planer om maktovertakelse, sine ideer om gompetortur og sine drømmer om Dødstalismanene, drømmer jeg hadde støttet og oppmuntret ham i. Han stakk av, mens jeg fikk bli igjen og begrave min søster og lære å leve med min skyld og min skrekkelige sorg, prisen jeg fikk betale for min skam.

Årene gikk. Det gikk rykter om ham. De sa han hadde skaffet seg en tryllestav med veldige krefter. Jeg selv ble i mellomtida tilbudt stillingen som magiminister, ikke én, men flere ganger. Jeg avslo, naturligvis. Jeg hadde lært at jeg var en som ikke burde betros makt.»

«Men du ville jo vært mye, mye bedre enn Bloeuf og Grimst!» utbrøt Harry.

«Ville jeg egentlig det?» sa Humlesnurr tungt. «Det er jeg ikke så sikker på. Som ganske ung mann viste jeg at makt var min svakhet og min fristelse. Det er rart med det, Harry, men kanskje de som er best egnet til makt, er de som aldri har søkt den. De som, i likhet med deg, har fått lederskapet ubedt, påtar seg ledertrøya fordi de må og finner til sin overraskelse at den sitter godt på dem.

Det var tryggere med meg på Galtvort. Jeg tror jeg var en god lærer –»

«Den beste –»

«Det er hyggelig sagt av deg, Harry. Men mens jeg begravde meg i opplæringen av unge trollmenn, samlet Grindelwald en hær. Det sies han var redd for meg, og det kan nok være, men neppe så mye som jeg for ham, tror jeg.

Å, ikke for å dø,» sa Humlesnurr, som svar på Harrys spørrende uttrykk. «Ikke for hva han kunne gjøre meg med magi. Jeg visste at vi var jevnbyrdige, eller kanskje var jeg en tanke dyktigere. Det jeg var redd for, var sannheten. Du skjønner, jeg har aldri visst hvem av oss, i den siste, skrekkelige kampen, som kastet den forbannelsen som drepte min søster. Du kan kalle meg feig, og det ville du hatt rett i. For det jeg fryktet over alt annet, var visshet om at det var jeg som var skyld i hennes død, ikke bare

ved min arroganse og dumhet, men at det var jeg som rettet det slaget som tok livet av henne.

Jeg tror han visste det, jeg tror han visste hva som skremte meg. Jeg utsatte og utsatte å møte ham, til det omsider ville vært *for* skammelig å vente lenger. Folk døde, og han virket ustoppelig, og jeg måtte gjøre hva jeg kunne.

Vel, du vet jo hvordan det gikk. Jeg vant duellen. Jeg vant staven.»

Det ble stille igjen. Harry spurte ikke om Humlesnurr noen gang hadde funnet ut hvem det var som drepte Ariana. Han ville ikke vite det, og enda mindre ville han at Humlesnurr skulle behøve å fortelle ham det. Endelig visste han hva Humlesnurr ville ha sett i speilet Mørd, og hvorfor han hadde hatt slik forståelse for Harrys fascinasjon av det.

De satt i taushet lenge, og Harry hørte nesten ikke lenger sutringen fra vesenet bak dem.

Til sist sa han: «Grindelwald prøvde å hindre at Voldemort skulle få tak i staven. Han løy, han lot som om han aldri hadde hatt den.»

Humlesnurr nikket med blikket ned i fanget. Tårene glitret fremdeles langs den skeive nesa.

«Det sies at han viste anger i senere år, alene der i cellen sin i Nurmengard. Jeg håper det er sant. Jeg vil gjerne tro at han innså det skrekkelige, det skammelige i det han hadde gjort. Kanskje den løgnen til Voldemort var hans forsøk på å gjøre opp for seg … hindre at Voldemort fikk tak i talismanen …»

«… eller hindre at han brøt seg inn i graven din?» sa Harry, og Humlesnurr tørret seg i øynene.

De tidde litt igjen; så sa Harry: «Du prøvde å bruke Oppstandelsessteinen.»

Humlesnurr nikket.

«Da jeg fant den, etter alle de årene, nedgravd i det forlatte Mørch-huset – den talismanen jeg hadde begjært mest av alle, selv om grunnene var ganske andre da jeg var ung – da mistet jeg rett og slett hodet, Harry. Jeg glemte aldeles at den nå var en malacrux, at ringen utvilsomt ville være sikret med en forbannelse. Jeg tok den opp og satte den på meg, og et

sekund innbilte jeg meg at jeg ville få se Ariana og moren og faren min og fortelle dem hvor forferdelig, forferdelig lei meg jeg var …

For en tosk jeg var, Harry. Etter alle de årene hadde jeg ikke lært noe som helst. Jeg var ikke verdig til å forene Dødstalismanene, det hadde jeg vist gang på gang, og her var det endelige beviset.»

«Hvorfor det?» sa Harry. «Det var da vel helt naturlig! Du ville se dem igjen. Hva er det som er så gærnt ved det?»

«Kanskje én mann av en million kunne forene talismanene, Harry. Jeg dugde kun til å eie den usleste av dem, den minst spesielle. Jeg dugde til å eie Oldstaven, og la være å skryte av det og la være å drepe med den. Jeg fikk lov å temme den og bruke den, fordi jeg tok den, ikke for egen vinning, men for å frelse andre fra den.

Men kappen tok jeg bare av ørkesløs nysgjerrighet, og derfor kunne den aldri virket så godt for meg som den gjorde for deg, den sanne eieren. Steinen ville jeg bruke til å prøve å kalle tilbake noen som hvilte i fred, og ikke som deg, for å gjennomføre en selvoppofrelse. Du er en verdig eier av talismanene.»

Humlesnurr klappet Harry på hånden, og Harry så opp på den gamle mannen og smilte, han kunne ikke la være. Hvordan kunne han fortsette å være sint på Humlesnurr nå?

«Hvorfor måtte du gjøre allting så vanskelig?»

Humlesnurrs smil dirret litt.

«Jeg stolte nok på at frøken Grang skulle holde deg tilbake, Harry. Jeg var redd for at ditt impulsive hode skulle dominere ditt gode hjerte. Jeg var redd for at, dersom du fikk altfor klar beskjed om disse fristende gjenstandene, kunne du gripe dem slik jeg gjorde, på feil tidspunkt og av feil grunner. Hvis du skulle få hånd om dem, ville jeg at du skulle eie dem trygt. Du er dødens sanne overmann, for dødens overmann vil aldri forsøke å unnslippe den. Han godtar at han må dø, og forstår at det fins langt, langt verre ting i de levendes verden enn å dø.»

«Og Voldemort visste aldri om talismanene?»

«Jeg tror ikke det, for han forsto ikke at det var Oppstandelsessteinen han gjorde en malacrux av. Men selv om han hadde visst om dem, tviler jeg på

at han ville vært interessert i andre enn den første av dem. Kappen ville han ikke trodd han hadde bruk for, og hva steinen angår, hvem skulle han ville kalle tilbake fra de døde? Han frykter de døde. Han elsker ikke.»

«Men du ventet at han skulle lete etter staven?»

«Jeg var sikker på at han ville prøve, helt siden din stav overvant hans på kirkegården i Lillehenge. Først var han redd for at det var med større dyktighet du hadde overvunnet ham. Men så snart han kidnappet Olivander, fikk han vite om de to tvillingkjernene. Han trodde det forklarte alt. Men så gikk det ikke bedre med den lånte staven mot din! Og istedenfor å spørre seg selv hva det var ved deg som gjorde staven din så sterk, hvilken evne du hadde som han manglet, måtte han naturligvis straks i gang med å oppspore den ene staven som, etter hva det ble sagt, kunne overvinne alle andre. For Voldemort ble Oldstaven en besettelse som nesten kunne måle seg med hans besettelse av deg. Han tror Oldstaven vil oppheve hans siste svakhet og gjøre ham helt og fullt usårlig. Stakkars Severus …»

«Hvis du og Slur planla din død, så mente du at Oldstaven skulle ende opp hos ham, ikke sant?»

«Det er riktig at det var det jeg tenkte,» sa Humlesnurr, «men det gikk ikke helt som planlagt, gjorde det vel?»

«Nei,» sa Harry. «Den biten gikk ikke helt bra.»

Vesenet bak dem spjettet og stønnet, og Harry og Humlesnurr satt lenge uten å si noe. Minutt for langt minutt sank forståelsen av hva som nå ville skje ned over Harry, som dalende snø.

«Jeg må tilbake, ikke sant?»

«Det er opp til deg.»

«Har jeg noe valg?»

«Å ja da,» sa Humlesnurr og smilte til ham. «Vi er på King’s Cross stasjon, sier du? Jeg tror at hvis du bestemte deg for ikke å vende tilbake, ville du kunne … skal vi si … ta et tog herfra.»

«Hvor ville det føre meg, da?»

«Videre,» sa Humlesnurr enkelt.

Taushet igjen.

«Voldemort har Oldstaven.»

«Sant nok. Voldemort har Oldstaven.»

«Men du vil at jeg skal dra tilbake?»

«Jeg tror at hvis du vender tilbake, er det en mulighet for å bli ferdig med ham for godt,» sa Humlesnurr. «Jeg kan ikke garantere det. Men én ting vet jeg, Harry, og det er at du har mindre å frykte ved å vende tilbake hit enn han.»

Harry kastet et nytt blikk på det flådde vesenet som skalv og snøftet i skyggen under setet lenger borte.

«De døde behøver ikke din medlidenhet, Harry. Tenk på de levende, og fremfor alt, de som lever uten kjærlighet. Hvis du vender tilbake, kan du kanskje sørge for at færre sjeler blir skadd, færre familier revet opp. Hvis det synes deg et verdig mål, får du og jeg si adjø til hverandre så lenge.»

Harry nikket og sukket. Å forlate dette stedet ville ikke bli nær så hardt som det hadde vært å gå inn i Skogen, men det var varmt og lyst og fredelig her, og han visste at det han kom tilbake til, var smerte og frykt for nye tap. Han reiste seg, og Humlesnurr gjorde det samme, og de sto et langt øyeblikk og så hverandre inn i øynene.

«Bare si meg en ting til slutt,» sa Harry. «Er dette virkelig? Eller har alt sammen bare foregått inni hodet mitt?»

Humlesnurr smilte strålende til ham, og stemmen klang høyt og sterkt i ørene til Harry, enda den lysende disen var i ferd med å senke seg igjen og allerede hadde halvt utvisket skikkelsen.

«Selvfølgelig skjer dette i hodet ditt, Harry. Men hvorfor i all verden skulle det bety at det ikke er virkelig?»

KAPITTEL TRETTISEKS

STREKEN I REGNINGEN

Enda en gang lå han med ansiktet ned. Lukta av Skogen fylte neseborene. Han kjente den kalde, harde bakken mot kinnet og hengselet på brillene, som var blitt slått sidelengs i fallet, skjære mot tinningen. Hver centimeter av ham verket, og stedet hvor Mordforbannelsen hadde truffet, føltes som blåmerket etter en panserneve. Han rørte seg ikke, ble liggende nøyaktig som han hadde falt, med åpen munn og venstre arm bøyd i en vond vinkel.

Han hadde ventet å høre jubelrop og begeistring over å se ham død, men alt som kom, var forte skritt, hviskelyder og bekymret mumling.

«Herre … *herre …*»

Det var Bellatrix' stemme, og det kunne vært en elsker hun snakket til. Harry våget ikke å åpne øynene, men brukte de andre sansene så godt han kunne til å utforske situasjonen. Han merket at staven fremdeles lå inni kutten, for han kjente presset av den mellom brystet og bakken. Noe som kjentes som en pute under magen, fortalte at usynlighetskappen også var der, ute av syne.

«*Herre …*»

«Det klarer seg,» sa Voldemorts stemme.

Flere skritt; flere mennesker rygget bort fra det samme stedet. Harry var så desperat etter å se hva som skjedde, og hvorfor, at han åpnet øynene en millimeter.

Voldemort var visst i ferd med å reise seg. Diverse dødsetere var på full fart bort fra ham, tilbake til flokken rundt utkanten av lysningen. Bare

Bellatrix var igjen og knelte ved sida av Voldemort.

Harry lukket øynene igjen og tenkte over det han hadde sett. Dødseterne hadde flokket seg om Voldemort, som øyensynlig hadde falt overende. Noe hadde skjedd da han traff Harry med Mordforbannelsen. Hadde Voldemort også kollapset? Det så slik ut. Og begge hadde vært forbigående bevisstløse, og begge hadde nå kommet til seg selv igjen …

«Herre, la meg –»

«Jeg trenger ingen hjelp,» sa Voldemort kaldt, og skjønt Harry ikke kunne se det, forestilte han seg at Bellatrix rykket til seg en hjelpende hånd. «Gutten … er han død?»

Det var fullstendig stille i lysningen. Ingen nærmet seg Harry, men det føltes som om et konsentrat av samtliges blikk traff ham og presset ham hardere ned i bakken. Han var livredd for at det skulle rykke i en finger eller et øyelokk.

«Du,» sa Voldemort, og det kom et smell og et kort skrik av smerte. «Undersøk ham. Fortell meg om han er død.»

Harry visste ikke hvem som var blitt sendt for å sjekke. Han kunne bare ligge der med sitt forræderisk hamrende hjerte og vente på å bli undersøkt. Ikke at det var noe særlig til trøst, men han kunne ikke la være å merke seg at det virket som Voldemort nødig ville nærme seg ham selv … som om han hadde mistanke om at ikke alt var gått etter planen …

Hender rørte ved ansiktet hans, mykere enn han hadde ventet, trakk opp et øyelokk, smøg seg under skjorta, nedover brystet, kjente på hjerteslagene. Det var en kvinne; han kunne høre den forte pusten, og det lange håret kilte ham i ansiktet. Han visste at hun merket den jevne dunkingen av liv mot ribbeina hans.

«*Er Draco i live? Er han i borgen?*»

Det var så vidt han kunne høre hviskingen, enda leppene hennes var bare et par centimeter fra øret hans. Hun hadde bøyd seg så dypt at håret hennes skjulte ansiktet hans for tilskuerne.

«*Ja*,» åndet han tilbake.

Han kjente hånden på brystet krumme seg; neglene skar seg inn i huden hans. Så trakk hun den til seg og satte seg opp.

«Han er død!» ropte Narsissa Malfang til dem som så på.

Og nå ropte de, nå hylte de i triumf og trampet med føttene, og gjennom øyelokkene skimtet Harry lysblaff i rødt og sølv som skjøt til himmels som festfyrverkeri.

Han ble liggende urørlig og spille død mens det demret for ham: Narsissa visste at hennes eneste mulighet for å komme inn i borgen og finne sønnen sin var som en av okkupasjonshæren. Hun brydde seg ikke lenger om hvorvidt Voldemort vant eller tapte.

«Der ser dere!» vrælte Voldemort gjennom spetakkelet. «Harry Potter er død for min hånd, og intet levende menneske kan true meg lenger! Følg med! *Martyrio!*»

Harry hadde ventet det; han visste at Voldemort ikke ville la liket hans få ligge uskjendet på skogbunnen; nei, det måtte ydmykes ytterligere som et bevis på hans seier. Harry ble slengt til værs, og det krevde total konsentrasjon å holde seg slapp – men smerten han ventet, kom ikke. Han ble kastet opp i lufta én gang, to ganger, tre ganger; brillene for av, og han kjente staven forskyve seg litt under kutten, men han greide å holde seg slapp og livløs, og da han falt i bakken for siste gang, gjenlød lysningen av latterhyl og hånlige tilrop.

«Nå går vi til borgen og viser dem hva det er blitt av helten deres,» sa Voldemort. «Hvem skal drasse på liket? Jo – vent –»

Det kom nye latterbrøl, og straks etter merket Harry jorda dirre under seg.

«Bær ham, du,» sa Voldemort. «I dine armer skulle han være godt synlig, hva? Plukk opp din lille venn, Gygrid. Og brillene – sett på ham brillene – de må kunne kjenne ham igjen.»

Noen smelte brillene på nesa hans med overdreven kraft, men de enorme hendene som løftet ham opp, gjorde det mildt og ømt. Armene som bar ham dirret av skakende hulking, og store tårer plasket ned på ham, men ikke med en lyd, ikke med en bevegelse våget han å røpe for Gygrid at ennå var ikke alt tapt.

«Gå,» sa Voldemort, og Gygrid sjanglet forover og maste seg vei gjennom tettvoksende trestammer på vei ut av Skogen. Her og der haket en

grein seg fast i håret eller kutten, men Harry lå like urørlig, med munnen på vidt gap og lukkede øyne, og i mørket der, mens dødseterne godtet seg til alle sider, og Gygrid hikstet blindt, var det ingen som så etter om det banket en puls i den blottede halsen til Harry Potter …

De to jøtulene kom brasende etter dødseterne. Harry kunne høre trær knirke og falle der de passerte; de lagde slik larm at fuglene for skrikende til værs, og selv hånsordene fra dødseterne druknet. Seiersprosesjonen marsjerte mot åpent lende, og gradvis merket Harry gjennom øyelokkene at mørket ble lettere; det ble mer åpent mellom trærne.

«BANE!»

Gygrids uventede brøl fikk nesten Harry til å sperre øynene opp. «Er dere glad nå, hæ, fordømmade feige merrer dere er, for at dere ikke sloss? Er dere glad for at Harry Potter er d-dau …?»

Gygrid kunne ikke fortsette og brøt sammen i en ny strøm av tårer. Harry lurte på hvor mange kentaurer som holdt øye med prosesjonen; han våget ikke gløtte på øynene og se. Noen av dødseterne slengte spitord etter kentaurene idet de gikk forbi. Litt etter ble lufta friskere, og Harry gjettet at de var kommet ut i skogbrynet.

«Stopp.»

Harry tenkte at Voldemort måtte ha brukt makt for å få Gygrid til å adlyde, for han sjanglet litt. Og nå ség det en kulde over dem der de sto, og Harry hørte den raspende pusten til desperantene som patruljerte i skogkanten. De hadde ingen virkning på ham nå. Han hadde overlevd, og dette funklet inni ham som en talisman mot dem, som om farens hjortebukk sto vakt i hjertet hans.

Noen passerte rett forbi Harry, og han visste at det var Voldemort selv, for et øyeblikk etter talte han. Stemmen var magisk forsterket slik at den runget gjennom parken og gjallet mot trommehinnene.

«Harry Potter er død. Han ble drept under flukt, mens han prøvde å redde seg selv mens dere våget livet for ham. Vi har liket her som bevis på at helten deres er borte.

Vi har vunnet slaget. Dere har tapt halvparten av deres krigere. Mine dødsetere er flere enn dere, og Gutten som overlevde er død. Nå må det

være slutt på krigen. Enhver som gjør ytterligere motstand, mann, kvinne eller barn, vil bli slaktet ned, og det samme gjelder hele deres familie. Kom ut fra borgen nå og knel for meg, så skal jeg spare dere. Deres foreldre og barn, deres brødre og søstre skal få leve og skal tilgis alt, og dere skal slutte dere til meg i den nye verdenen vi skal bygge sammen.»

Det var ikke en lyd i parken eller fra borgen. Voldemort sto så nær at Harry ikke våget å åpne øynene igjen.

«Kom,» sa Voldemort. Harry hørte ham begynne å gå, og Gygrid måtte følge etter. Nå åpnet han øynene på gløtt og så Voldemort spankulere foran dem med den store slangen Nagini om skuldrene; nå var hun ute av det forheksede buret. Men det var ikke mulig å få trukket staven fram fra kutten uten å bli sett av dødseterne som marsjerte på begge sider i den demrende grålysningen …

«Harry,» hulket Gygrid. «Å, Harry, Harry …»

Harry knep øynene sammen igjen. Han skjønte at de nærmet seg borgen, og anstrengte seg for å skjelne livstegn fra dem der inne gjennom de trampende skrittene og frydefulle stemmene til dødseterne.

«Stopp.»

Dødseterne gjorde holdt, og Harry hørte dem spre seg ut på linje foran de åpne dørene til skolen. Selv gjennom øyelokkene kunne han skjelne den røde gløden som var lys som strømmet ut fra Inngangshallen. Han ventet. Hvert øyeblikk nå ville de menneskene han hadde prøvd å dø for, se ham ligge i Gygrids armer, tilsynelatende død.

«NEI!»

Skriket var desto frykteligere fordi han aldri hadde trodd eller drømt at professor McSnurp kunne prestere en slik lyd. Han hørte latter fra en annen kvinne i nærheten og visste at det var Bellatrix som frydet seg over McSnurps fortvilelse. Han myste igjen et lite sekund og så døråpningen bli fylt med folk, mens de overlevende etter slaget kom ut på trappa for å møte sine erobrere og se sannheten om Harrys død med sine egne øyne. Like foran ham sto Voldemort og strøk Nagini over hodet med en enkelt, hvit finger. Han lukket øynene igjen.

«Nei!»

«*Nei!*»

«Harry! HARRY!»

Stemmene til Ronny, Hermine og Gulla var verre enn McSnurps; det var ingenting han heller ville enn å rope tilbake, men han tvang seg til å ligge stille. Skrikene deres virket som en utløser; hele flokken av overlevende fulgte opp og skrek og hylte skjellsord mot dødseterne, inntil –

«STILLE!» ropte Voldemort. Det kom et smell og et blaff av skjærende lys, og de ble tvunget til å tie. «Det er forbi! Legg ham fra deg, Gygrid – for føttene på meg, hvor han hører hjemme!»

Harry merket at han ble lagt forsiktig ned på gresset.

«Ser dere?» sa Voldemort, og Harry merket at han skrittet fram og tilbake langs kroppen hans. «Harry Potter er død! Forstår dere nå, dere villedede? Han var aldri annet enn en gutt som regnet med at andre skulle ofre seg for ham!»

«Han slo *deg*!» hylte Ronny, og fortryllelsen brast, og Galtvorts forsvarere ropte og skrek igjen, til et nytt og sterkere smell druknet stemmene deres på ny.

«Han ble drept mens han prøvde å snike seg ut fra borgområdet,» sa Voldemort, og man kunne høre fryden over løgnen i stemmen, «drept mens han prøvde å redde seg selv –»

Men der tidde han. Harry hørte lyder av håndgemeng, et rop, og så et nytt smell, et lysglimt og et grynt av smerte – han åpnet øynene i en smal sprekk. Noen hadde trengt seg ut fra flokken og gått til angrep på Voldemort; Harry kunne se skikkelsen bli slått overende, avvæpnet, og Voldemort, som slengte utfordrerens stav fra seg og lo.

«Og hvem har vi her?» sa han med den bløte slangehvislingen sin. «Hvem har meldt seg til en demonstrasjon av hva som skjer med dem som fortsetter å kjempe når slaget er tapt?»

Da lo Bellatrix begeistret.

«Det er Nilus Langballe, herre! Gutten som har gitt Misfallene så mye bry! Sønnen til de svartspanerne, vet De.»

«Ah, ja visst, ja,» sa Voldemort. Han så ned på Nilus, som karret seg på beina, ubevæpnet og ubeskyttet, midt i ingenmannslandet mellom de

overlevende og dødseterne. «En tapper, ung mann. Du er fullblods, ikke sant?» spurte han Nilus.

«Og hva så?» sa Nilus høyt og møtte ham ansikt til ansikt med knyttede never.

«Du viser kraft og mot, og du har edelt blod. Du ville bli en verdifull dødseter. Vi trenger folk av ditt slag, Nilus Langballe.»

«Ikke jeg, nei, ikke før det fryser i helvete,» sa Nilus. Så ropte han: «Humlesnurr-legionen!» og fikk hurrarop tilbake fra flokken som Voldemorts forstumminger øyensynlig ikke kunne kneble.

«Nå vel,» sa Voldemort, og Harry hørte noe farligere i den silkebløte stemmen enn i den nifseste forbannelse. «Hvis det er slik du vil ha det, Langballe, går vi tilbake til den opprinnelige planen. Du har selv bedt om det,» sa han lavt.

Gjennom øyevippene så Harry ham vifte med staven. Noen sekunder etter kom noe som i halvlyset så ut som en vanskapt fugl flyende ut av et av de sprengte vinduene i borgen og landet i hånden til Voldemort. Han grep den møllspiste tingesten i den spisse enden, ristet den og lot den henge, tom og fillete: Valghatten.

«Det blir ingen flere valg på Galtvort skole,» sa Voldemort. «Det blir ingen flere hus. Emblemet, skjoldet og fargene til min edle stamfar, Salazar Smygard, vil være fullt tilstrekkelige for alle. Ikke sant, Nilus Langballe?»

Han pekte med staven på Nilus, som øyeblikkelig ble stiv og stum, og så satte han hatten på hodet hans og pjåtet den godt ned over øynene. Det ble bevegelse i flokken foran borgen, og som én mann løftet dødseterne stavene og holdt Galtvort-krigerne i sjakk.

«Nå skal Nilus her demonstrere hva som skjer med alle som er dumme nok til at de fortsetter å gå imot meg,» sa Voldemort. Med et vift med staven fikk han Valghatten til å flamme opp.

Grålysningen ble flerret av skrik; Nilus sto i flammer, men var ute av stand til å røre seg, og Harry holdt det ikke ut, han måtte gjøre noe –

Og så skjedde en rekke ting samtidig.

Fra de fjerne murene rundt skoleområdet hørtes rop og oppstyr, det lød som om hundrevis av mennesker kom svermende over dem og løp mot

borgen med høye kamprop. I det samme kom Gnurrg luntende rundt borgen og hylte: «GYGGER!» – et rop som ble møtt med brøl fra Voldemorts jøtuler, og som to elefanthanner gikk de løs på Gnurrg så jorda dirret. Så hørte de hovslag, og plutselig falt det piler blant dødseterne, som skrek overrasket og brøt rekkene. Harry snappet usynlighetskappen fram av kutten, slengte den over seg og kom seg på beina, og i det samme rørte Nilus seg også.

I én rask, flytende bevegelse brøt Nilus seg fri av kroppslåsforbannelsen, den flammende hatten falt av ham, og fram av det indre av den trakk han noe sølvskimrende med glitrende, rubinbesatt hjalte –

Det var umulig å høre det susende sølvbladet gjennom brølet fra folkemengden som nærmet seg, larmen fra de baskende jøtulene, kentaurflokkens hovslag – og likevel var det som om hvert øye ble dratt dit. Med ett hogg kappet Nilus hodet av den svære slangen, og det snurret til værs og glimtet i lyset som flommet fra Inngangshallen, og Voldemorts munn var åpen i et skrik av raseri som ingen kunne høre, og slangekroppen smalt i bakken for føttene hans –

Skjult under usynlighetskappen kastet Harry en skjoldheksing mellom Nilus og Voldemort, før Voldemort rakk å heve staven. Og så, gjennom skrikene og brølene og tordentrinnene til de kjempende jøtulene, skar hylet fra Gygrid høyest av alt:

«HARRY!» brølte han, «HARRY – Å ER HARRY HEN?»

Det var det totale kaos. Kentaurangrepet spredde dødseterne hit og dit, alle rømte unna de trampende jøtulføttene, og nærmere og nærmere tordnet forsterkningene fra gud vet hvor. Harry så svære vingevesener svirre rundt hodene på Voldemorts jøtuler, dystraler og hippogriffen Bukknebb som krafset etter øynene deres mens Gnurrg dundret og dengte dem – og trollmennene, enten de var Galtvort-forsvarere eller dødsetere, ble presset inn i borgen. Harry skjøt våder og forbannelser mot hver dødseter i sikte, og de stupte uten å ane hva som traff dem og ble tråkket ned av den ryggende mengden.

Fortsatt under usynlighetskappen ble Harry båret med inn i Inngangshallen. Han så seg om etter Voldemort og fikk øye på ham i den

andre enden av hallen, på retrett inn i Storsalen mens han skrek instrukser til tilhengerne sine og fyrte av heksing etter heksing så forbannelsene svirret til høyre og venstre. Harry kastet flere skjoldheksinger, og et par av Voldemorts tiltenkte ofre, Jokum Finnimann og Hanna Abom, smatt forbi ham inn i Storsalen og gikk med i kampene som raste der inne.

Og nå kom det flere, stadig flere folk stormende opp yttertrappa; Harry så Kalle Wiltersen ta igjen Horatsion Snilehorn, fortsatt i smaragdgrønn pyjamas, og de kom i spissen for noe som måtte være familiene og vennene til samtlige Galtvort-elever som var blitt igjen for å kjempe. Kentaurene Bane, Ronan og Magorian kom brasende inn i hallen med klaprende hover, i det samme som døra til kjøkkenet, rett bak Harry, ble blåst av hengslene.

Alle Galtvorts husnisser kom svermende inn i Inngangshallen, hylende og viftende med forskjærkniver og kjøttøkser, og forrest blant dem, med Regulus Svaarts medaljong hoppende på brystet, kom Krynkel, og oksefrosk-røsten hans skar igjennom selv larmen her: «Slåss! Slåss! Slåss for herren min, husnissenes forsvarer! Slåss mot Mørkets herre, i tapre Regulus' navn! Slåss!»

Med avskyen lysende i de små fjesene hakket og stakk de mot anklene og leggene til dødseterne, og hvor enn Harry så, så han dødsetere som bukket under for ren overmakt, ble slått ut av heksinger, trakk piler ut av sår, ble stukket i beina av nissene eller rett og slett prøvde å komme seg unna, men ble svelget opp av de angripende hordene.

Men det var ikke over ennå. Harry smatt mellom duellanter, forbi strittende fanger og inn i Storsalen.

I sentrum av tummelen var Voldemort, som langet ut mot alt innen rekkevidde. Harry kunne ikke få inn noe klart skudd på ham og kjempet seg nærmere, stadig usynlig, mens alt som var på beina, presset seg inn i Storsalen, og trengselen ble verre og verre.

Han så Øxodd bli kastet i golvet av Frank og Laffen Styx, så Dolohov falle for Pirrevimp med et skrik, så Gygrid slenge Wolmer McKnife tvers igjennom rommet, treffe steinveggen og skli bevisstløs ned på golvet. Han så Ronny og Nilus få Fenris Vargar over ende, Abriam lamslå Rottenroll, Arthur og Perry tvinge Ffjoth-Ffjolne i kne, og Lucifus og Narsissa

Malfang trenge seg fort gjennom mengden uten engang å late som om de var med i kampen, de bare ropte på sønnen sin.

Voldemort var i duell med McSnurp, Snilehorn og Nestor samtidig, og det var kaldt hat i ansiktet hans mens de buktet og dukket seg rundt ham og ikke greide å få inn et avgjørende støt –

Bellatrix var også i kamp, femti meter bortenfor, og som herren sin duellerte hun med tre på én gang: Hermine, Gulla og Lulla, som alle gjorde sitt ytterste, men Bellatrix var på høyde med dem, og et sekund ble Harrys oppmerksomhet avledet av en mordforbannelse som var to centimeter fra å treffe Gulla –

Han droppet Voldemort og sprintet mot Bellatrix i stedet, men han var ikke kommet mer enn noen meter da han ble slengt sidelengs.

«IKKE DATTERA MI, NEI, DI MERR!»

Fru Wiltersen kastet av seg kappen sin underveis for å ha armene fri. Bellatrix snurret rundt og skoggerlo ved synet av hvem som angrep henne nå.

«AV VEIEN!» ropte fru Wiltersen til de tre jentene, og med et kast med staven var hun i duell. Harry så med en blanding av forskrekkelse og fryd hvordan staven hennes hvirvlet og hogg, og smilet til Bellatrix DeMons bleknet og ble til en snerring. Kaskader av lys skjøt ut fra begge stavene, og golvet rundt føttene deres glødet og sprakk; begge de to heksene sloss for å drepe.

«Nei!» ropte fru Wiltersen idet noen elever kom løpende og ville hjelpe henne. «Tilbake! Unna her! Hun er min!»

Nå sto det folk i hundrevis langs veggene og bare fulgte med i de to duellene: Voldemort mot sine tre motstandere og Bellatrix mot Molly. Harry sto der usynlig, revet mellom begge, ville angripe, men ville beskytte òg, og det var umulig å være sikker på å treffe den rette.

«Hva skal det bli av ungene dine når jeg har drept deg?» hånte Bellatrix, like vanvittig som herren sin, og hoppet og spratt i takt med at Mollys forbannelser danset rundt henne. «Når mamma har gått samme vei som Freddy?»

«Du skal – aldri – få røre – våre barn – igjen!» skrek fru Wiltersen.

Bellatrix lo, den samme oppspilte latteren som hennes fetter Sirius hadde ledd idet han vaklet baklengs gjennom sløret, og plutselig visste Harry hva som skulle skje før det skjedde.

Mollys forbannelse skjøt inn under den utstrakte armen til Bellatrix og traff henne rett i brystet, like over hjertet.

Det skadefro smilet stivnet, øynene bulte; i et halvt sekund visste hun hva som hadde skjedd, og så falt hun, og det kom et brøl fra tilskuermengden, og et skrik fra Voldemort.

Det føltes som om Harry snudde seg i sakte film. Han så McSnurp, Nestor og Snilehorn bli slynget baklengs i lufta, fektende og spjettende, idet Voldemorts raseri over tapet av sin siste, beste medhjelper eksploderte med samme styrke som en bombe. Voldemort løftet staven og rettet den mot Molly Wiltersen.

«*Parero!*» brølte Harry, og skjoldheksingen smalt ut i full bredde midt i salen. Voldemort speidet rundt etter kilden, og i det samme trakk Harry endelig av seg usynlighetskappen.

Sjokket, skrikene, begeistringsropene fra alle kanter – «Harry!» – «HAN ER I LIVE!» – stilnet øyeblikkelig. Mengden var redd, og det ble brått og totalt stille da de så Voldemort og Harry stirre på hverandre og i samme sekund begynne å sirkle om hverandre.

«Jeg vil ikke at noen andre skal prøve å hjelpe,» sa Harry høyt, og i stillheten bar stemmen som et trompetstøt. «Det må være på denne måten. Det må være meg.»

Voldemort hveste.

«Potter mener ikke det,» sa han, med de røde øynene vidt oppsperret. «Det er ikke slik han arbeider, vel? Hvem har du tenkt å bruke som skjold i dag, Potter?»

«Ingen,» sa Harry enkelt. «Det er ikke flere malacruxer. Det er bare deg og meg. Så lenge begge lever, kan ingen leve, og en av oss skal snart herfra for godt …»

«En av oss?» snerret Voldemort. Hele kroppen var spent, og de røde øynene stirret – en slange parat til hogg. «Og det tror du blir deg, gutten som overlevde ved et tilfelle, og fordi Humlesnurr trakk i trådene?»

«Et tilfelle, hva, at moren min døde for å redde meg?» spurte Harry. Begge kretset fortsatt sidelengs i en fullkommen sirkel, hele tida med den samme avstanden, og for Harry fantes det ikke noe annet ansikt enn Voldemorts. «Et tilfelle, at jeg tok opp kampen med deg på kirkegården? Et tilfelle, at jeg ikke forsvarte meg i kveld, og likevel overlevde og kom tilbake for å slåss videre?»

«*Tilfeldigheter!*» skrek Voldemort, men noe angrep kom ikke. Tilskuermengden sto som forsteinet, og av de hundrevis som var der i salen, var det som om ingen pustet, andre enn de to. «Tilfeldigheter og slump, og at du gjemte deg snufsende bakom skjørtene til større menn og kvinner og lot meg drepe dem for deg!»

«Du skal ikke drepe flere i natt,» sa Harry mens de kretset og så hverandre inn i øynene, grønt mot rødt. «Du kan ikke drepe noen av dem mer. Aldri mer. Har du ikke skjønt det ennå? Jeg var klar til å dø for å hindre at du fikk skade disse menneskene –»

«Men det gjorde du ikke!»

«– men jeg var beredt til det, og det var det som gjorde det. Jeg gjorde det samme som moren min gjorde. Nå har de beskyttelse mot deg. Har du ikke lagt merke til at ingen av heksingene dine binder dem lenger? Du kan ikke torturere dem. Du kan ikke røre dem. Du lærer ikke av dine feil, Venster, gjør du vel?»

«*Våger du* –»

«Ja, jeg våger,» sa Harry. «Jeg vet ting du ikke vet, Tom Venster. Jeg vet massevis av viktige ting som du ikke vet. Vil du høre noen av dem, før du gjør din neste store feil?»

Voldemort svarte ikke, bare fortsatte å kretse i ring, og Harry visste at en stund kunne han holde ham tilbake, hypnotisert og i sjakk, så lenge Voldemort så en svak mulighet for at han virkelig kjente til en siste, avgjørende hemmelighet …

«Er det kjærligheten nå igjen?» sa Voldemort med en hånlig geip. «Humlesnurrs yndlingsløsning på alt, *kjærlighet*, som han påsto overvant døden, bare at kjærlighet ikke forhindret at han falt ned fra tårnet og slo seg i stykker som en gammel voksfigur! *Kjærlighet*, som ikke hindret meg i å

tråkke på den grumsemoren din som en annen kakerlakk, Potter – og ingen elsker deg visst høyt nok til å komme løpende og ta imot forbannelsen min nå. Så hva skal hindre at du dør når jeg slår til denne gangen?»

«Bare én ting,» sa Harry, og de fortsatte å kretse, oppslukt av hverandre, og alt som holdt dem fra hverandre, var den siste hemmeligheten.

«Hvis det ikke er kjærlighet som skal redde deg denne gangen,» sa Voldemort, «må du tro at du enten har magi som jeg mangler, eller et våpen som er mektigere enn mitt?»

«Begge deler,» sa Harry, og et øyeblikk så han sjokkbølgene løpe over slangeansiktet, selv om de straks la seg. Voldemort begynte å le, og latteren var nifsere enn skrikene hans hadde vært, vanvittig og blottet for humor. Ekkoene av den rullet gjennom den tause salen.

«Så du tror *du* kan mer magi enn meg?» sa han. «Meg, fyrst Voldemort, som har gjort magi som ikke engang Humlesnurr drømte om?»

«Å jo, han drømte om det,» sa Harry. «Men han visste mer enn deg, nok til å la være å gjøre det du gjorde.»

«Han var for svak, mener du!» skrek Voldemort. «For svak til å tørre, for svak til å ta det som kunne vært hans, som skal bli mitt!»

«Nei, han var bedre enn deg,» sa Harry, «en bedre trollmann, et bedre menneske.»

«Jeg sørget for Albus Humlesnurrs død!»

«Det trodde du, ja,» sa Harry, «men du tok feil.»

For første gang gikk det en bevegelse gjennom tilskuermengden. Hundrevis av mennesker hev etter pusten samtidig.

«*Humlesnurr er død!*» Voldemort slynget ordene mot Harry som om de skulle ramme ham med ulidelig pine. «Liket hans råtner i marmormausoleet her i parken. Jeg har sett det, Potter, og han kommer ikke tilbake!»

«Ja, Humlesnurr er død,» sa Harry rolig, «men det var ikke du som fikk drept ham. Han valgte sin egen død, valgte den flere måneder før han døde, avtalte alt sammen med den mannen du trodde var din tjener.»

«Hva slags barnslige drømmerier er dette?» sa Voldemort, men fortsatt gikk han ikke til angrep, fortsatt tok han ikke det røde blikket fra Harrys.

«Severus Slur var ikke din mann,» sa Harry. «Slur var Humlesnurrs, Humlesnurrs fra det øyeblikket du begynte jakten på moren min. Og du ante det aldri, Venster, på grunn av alt det du ikke forstår. Du så aldri Slur sende ut en skytsverge, gjorde du vel?»

Voldemort svarte ikke. De fortsatte å kretse om hverandre som to ulver før de river hverandre til blods.

«Slurs skytsverge var en hind,» sa Harry, «det samme som vergen til moren min, fordi han hadde elsket henne nesten hele sitt liv, helt fra de var barn. Det burde du skjønt,» sa han da han så Voldemorts nesebor utvide seg, «for han ba deg spare livet hennes, ikke sant?»

«Han ville ha henne, det var ikke annet,» sa Voldemort hånlig. «Men da hun var død, var han enig i at det var kvinner nok, og mer renblodige, kvinner som var ham mer verdig –»

«Så klart han sa det til deg,» sa Harry, «men han var Humlesnurrs spion fra det øyeblikket du truet henne, og han har motarbeidet deg siden! Humlesnurr var allerede døende da Slur tok livet av ham!»

«Det spiller ingen rolle!» hylte Voldemort. Han hadde fulgt hvert ord med total oppmerksomhet, men nå satte han i en kakling av sinnssyk latter. «Det spiller ingen rolle om Slur var min eller Humlesnurrs, eller hvilke små snubletråder de prøvde å spenne ut for meg! Jeg knuste dem som jeg knuste moren din, denne Slurs *store kjærlighet!* Å ja, det henger sammen, Potter, men på måter du ikke begriper!

Humlesnurr prøvde å holde meg borte fra Oldstaven! Han ville at Slur skulle bli stavens sanne herre! Men jeg kom deg i forkjøpet, lillegutt – jeg fikk tak i staven før du fikk fingrene i den, jeg forsto sammenhengen før du skjønte noe. For tre timer siden drepte jeg Severus Slur, og Oldstaven, Dødsstokken, Skjebnestaven er fullt og helt min! Humlesnurrs siste plan slo feil, Harry Potter!»

«Ja, det gjorde den,» sa Harry. «Du har rett der. Men før du prøver å drepe meg, vil jeg råde deg til å tenke over hva du har gjort … tenk, Venster, og prøv med litt anger …»

«Hva er dette?»

Av alt Harry hadde sagt til ham, mer enn noen avsløring eller hån, kom dette som det verste sjokket på Voldemort. Harry så pupillene trekke seg sammen til smale sprekker og huden rundt øynene hvitne.

«Det er din siste og eneste sjanse,» sa Harry. «Det er det eneste du har igjen … Jeg har sett hvordan det vil gå med deg ellers … Vær et mannfolk … prøv … prøv å få til litt anger –»

«Du våger –?» sa Voldemort igjen.

«Ja, jeg våger,» sa Harry. «For Humlesnurrs siste plan slo feil, men det var ikke meg den slo tilbake på. Det er deg, Venster.»

Voldemorts fingre skalv om Oldstaven, og Harry knuget hardt om Dracos. Han visste at det bare var sekunder om å gjøre.

«Du får fremdeles ikke den staven til å virke skikkelig fordi det var feil mann du drepte. Severus Slur var aldri Oldstavens sanne herre. Han overvant aldri Humlesnurr.»

«Han drepte –»

«Hører du ikke etter? *Slur slo aldri Humlesnurr!* Humlesnurrs død var noe de to planla sammen! Humlesnurrs plan var å dø ubeseiret, som stavens siste, sanne herre! Hvis alt hadde gått etter planen, ville stavens kraft ha dødd med ham, fordi den aldri var blitt erobret fra ham!»

«Men da har jo Humlesnurr så godt som gitt meg den!» Voldemorts stemme skalv av ondskapsfull glede. «Jeg stjal staven fra graven til dens siste herre! Jeg tok den mot den siste herrens vilje! Nå er kraften min!»

«Venster, Venster, du har visst fremdeles ikke skjønt det. Å eie staven er ikke nok. Å holde den, eller bruke den, gjør den ikke til din. Hørte du ikke hva Olivander fortalte deg? *Staven velger sin trollmann* … Oldstaven anerkjente en ny herre før Humlesnurr døde, en som ikke hadde så mye som rørt den. Den nye herren tok staven fra Humlesnurr mot hans vilje uten å ane hva han hadde gjort, eller at verdens farligste stav hadde flyttet sin lojalitet over til ham …»

Voldemorts bryst steg og sank fort, og Harry kunne føle forbannelsen vokse, føle den bygge seg opp inni staven som pekte mot ansiktet hans.

«Oldstavens sanne herre er Draco Malfang.»

Et øyeblikk så han rent sjokk i Voldemorts ansikt, så var det borte.

«Men hvilken rolle spiller det?» sa han lavt. «Selv om du skulle ha rett, Potter, gjør det jo ingen forskjell for deg og meg. Du har ikke lenger føniksstaven; duellen er bare et spørsmål om dyktighet … og når jeg først har drept deg, kan jeg alltids ordne med Draco Malfang …»

«Du er for sent ute,» sa Harry. «Du har forspilt sjansen. Jeg kom deg i forkjøpet. Jeg vant over Draco for flere uker siden. Jeg tok denne staven fra ham.»

Harry snurret på hagtornstaven og følte at hvert blikk i salen ble sugd mot den.

«Så alt står og faller med dette, ikke sant?» hvisket han. «Vet staven du holder i hånden at dens siste herre ble avvæpnet? For om den gjør det … er det jeg som er Oldstavens sanne herre.»

En rødgyllen glød brast plutselig over den forheksede himmelen over dem, idet en strime av blendende lys steg opp over karmen på det nærmeste vinduet. Lyset traff dem begge i ansiktet samtidig, så Harry så Voldemorts bare som en flammende tåke. Han hørte den høye stemmen hyle, samtidig som han selv skrek sitt siste håp til himmels og pekte med Dracos stav:

«*Avada kadavra!*»

«*Exitarmus!*»

Braket var som et kanondrønn idet heksingene traff hverandre og eksploderte i gylne flammer midt mellom dem, midt i sirkelen de hadde gått opp. Han så Voldemorts grønne stråle møte hans egen, så Oldstaven sprette til værs, mørk mot soloppgangen, og hvirvle mot det forheksede taket som hodet til Nagini, hvirvle gjennom lufta mot herren den ikke kunne drepe, som hadde kommet for omsider å ta den i full besittelse. Og med rumpeldunkspeiderens usvikelige sikkerhet snappet Harry staven i lufta, i det samme som spaltepupillene i de røde øynene rullet oppover og Voldemort slo ut med armene og falt baklengs. Tom Venster traff golvet med triviell ugjenkallelighet; en skrøpelig, innskrumpet kropp, to tomme, hvite hender og et slangeansikt som var tomt og livløst. Voldemort var død, drept av rekylen av sin egen forbannelse, og Harry sto med to staver i hånden og stirret ned på skallet av sin fiende.

Et skjelvende, stumt sekund, før sjokket helt traff dem – og så brøt tumultene ut rundt Harry, og lufta gjenlød av tilskuernes skrik og jubelrop og brøl. Den glødende nye sola tittet blendende inn gjennom vinduene idet de kom tordnende mot ham, og de første som nådde ham var Ronny og Hermine, og det var deres armer han kjente rundt seg og deres uforståelige rop som nesten gjorde ham døv. Så var Gulla, Nilus og Lulla der, og så alle Wiltersenene og Gygrid, og Nestor og McSnurp og Pirrevimp og Stikling, og Harry kunne ikke høre et ord i all ropingen, og ante ikke hvis hender som grep ham og trakk i ham og prøvde å klemme en bit av ham, hundrevis av dem var det som presset mot ham, og alle fast bestemt på å ta på Gutten som overlevde, årsaken til at allting endelig var over –

Sola steg jevnt og støtt over Galtvort, og Storsalen glødet av liv og lys. Harry var en uomgjengelig del av utgytelsene av jubel og sorg, tristhet og feiring i skjønn blanding. De ville ha ham hos seg, deres leder og symbol, deres redningsmann og veiviser, og noen tanke om at han ikke hadde sovet, at det bare var noen få av dem han selv hadde behov for å se, falt visst ingen inn. Han måtte snakke med de etterlatte, ta dem i hånden, se tårene deres, ta imot takksigelsene deres, høre nyhetene som nå kom sivende inn fra alle kanter etter som det led utpå formiddagen – at de befalierte rundt om i landet var kommet til seg selv igjen, at dødseterne var på flukt eller fakket, at de uskyldige i Azkaban ble satt på frifot i dette øyeblikk, og at Nestor Bindebolt var midlertidig utnevnt til magiminister …

De flyttet liket av Voldemort og la det i et kammers inntil Storsalen, for å holde det på avstand fra likene til Fred, Dult, Lupus, Frodrik Fromm og femti andre som hadde dødd i kampen mot ham. McSnurp hadde fått på plass husbordene igjen, men ingen satt etter hus; alle satt hulter til bulter, lærere og elever, spøkelser og foreldre, kentaurer og husnisser, og Florens lå i en krok og kom til krefter, og Gnurrg tittet inn av et knust vindu, og folk kastet mat i det leende gapet hans. Etter en stund ble Harry sittende, utmattet og tom, på en benk ved sida av Lulla.

«*Jeg* ville hatt litt fred og ro, om det hadde vært meg,» sa hun.

«Ja, gjett,» sa han.

«Jeg skal avlede dem,» sa hun. «Bruk kappen din.»

Og før han fikk sagt et ord, ropte hun høyt: «Nææh, se, en jatrende prima!» og pekte ut av vinduet. Alle som hørte det så opp, og Harry kastet kappen over seg og reiste seg.

Nå kunne han gå gjennom salen uten at noen stoppet ham. To bord lenger borte så han Gulla, som satt med hodet på skulderen til moren; de kunne snakke sammen senere, de hadde tid, timer og dager og kanskje år til å snakke. Han så Nilus, omgitt av en klynge glødende beundrere; på bordet ved sida av tallerkenen hans lå Griffing-sverdet. Mens han gikk bortover mellom bordene, fikk han øye på de tre Malfangene; de satt tett sammen som om de ikke var sikre på om de skulle vært her, men ingen enset dem overhodet. Overalt så han gjenforente familier, og omsider så han de to han savnet mest.

«Det er meg,» mumlet han og huket seg ned mellom dem. «Vil dere bli med meg?»

De reiste seg straks, og han og Ronny og Hermine gikk sammen ut av Storsalen. Det var sprengt ut svære stykker av marmortrappa, det manglet biter av gelenderet, og det var vrakrester og blodflekker for hver meter de gikk.

Et stykke unna hørte de Gnav suse gjennom gangene og synge en selvkomponert seierssang:

Vi vant, vi og Potters, vi fiksa det meste
Og Voldus er vekkers, og nå vil vi feste!

«Han slår virkelig an den rette heroiske, tragiske tonen, hæ?» sa Ronny idet han åpnet en dør for de to andre.

Gleden ville nok komme, tenkte Harry, men foreløpig var den dempet av utmattelse, og smerten ved å miste Fred og Lupus og Dult skar i ham som et fysisk sår for hvert skritt. Det han kjente mest av alt var en utrolig lettelse – og lengsel etter å sove. Men først skyldte han Ronny og Hermine en forklaring, de som hadde vært med ham så lenge og fortjente å vite sannheten. Han gjorde sitt beste for å fortelle hva han hadde sett i tanketanken og hva som hadde skjedd i Skogen, og de hadde knapt begynt å

uttrykke sitt sjokk og sin forbløffelse da de kom fram dit de var på vei, enda ingen av dem hadde sagt noe om det.

Siden sist Harry hadde sett gurgen som voktet inngangen til rektorkontoret, hadde den blitt slått sidelengs og sto på skeive. Den så litt omtåket ut, og han lurte på om den var i stand til å skjelne mellom passord mer.

«Kan vi gå opp?» spurte han.

«Føl deg som hjemme,» stønnet statuen.

De kravlet over ham og inn i vindeltrappa, som snurret sakte oppover som en rulletrapp. Harry skjøv opp døra på toppen.

Han fikk et glimt av tanketanken som sto på skrivebordet hvor han hadde gått fra den, men brått ble det et øredøvende spetakkel; han satte i et rop og tenkte på forbannelser og tilbakevendende dødsetere og en gjenoppstått Voldemort –

Men så var det klappsalver. Rundt på alle veggene hadde samtlige rektorer og rektorinner på Galtvort reist seg og gitt ham stående applaus, viftet med hattene – og enkelte, med parykkene – strakte seg ut av rammene og tok hverandre i hånden eller danset opp og ned på stolene de var malt i; Dilly Diddeli hulket ubehersket, Dalrian Funkel veivet med hørerøret, mens Finius Persilius ropte, med den høye, tynne stemmen: «Og la det være fullkomment klart at huset Smygard gjorde sitt! La ingen glemme vårt bidrag!»

Men Harry hadde bare øye for mannen som sto i det største portrettet, rett bak rektorstolen. Tårene silte ned under halvmånebrillene og forsvant i det lange sølvskjegget, og stoltheten og takknemligheten som lyste ut av ham, fylte Harry med samme lindrende balsam som fønikssang.

Til slutt holdt Harry hendene opp, og portrettene tidde respektfullt, smilte og tørret tårer og ventet på hva han ville si. Men han rettet sine ord til Humlesnurr og valgte dem med stor omhu. Utmattet og småøyd var han, men denne siste anstrengelsen måtte han gjøre for å be om et siste råd.

«Den tingen som var gjemt inni snoppen,» begynte han, «den mistet jeg i Skogen. Jeg vet ikke helt hvor, men jeg har ikke tenkt å gå og lete etter den. Er du enig?»

«Visst er jeg det, kjære gutten min,» sa Humlesnurr. De andre bildene vekslet forvirrede og nysgjerrige blikk. «En klok og modig beslutning, men ikke mer enn jeg ville ventet av deg. Vet noen andre hvor den falt?»

«Nei,» sa Harry, og Humlesnurr nikket tilfreds.

«Men presangen fra Dunkert beholder jeg,» sa Harry, og Humlesnurr strålte.

«Naturligvis, Harry, den er din for alltid, til du selv lar den gå videre!»

«Og så er det denne.»

Harry holdt opp Oldstaven og så at Ronny og Hermine stirret på den med en ærbødighet han likte dårlig, selv i sin nåværende omtåkede og søvnmanglende tilstand.

«Jeg vil ikke ha den,» sa han.

«Hæ?» sa Ronny. «Er du splitter pine?»

«Jeg vet den har kraft,» sa Harry trett. «Men jeg likte min bedre. Så …»

Han rotet i pungen han hadde om halsen og trakk opp de to halvdelene av kristtornstaven, som nå bare hang sammen ved en syltynn tråd av føniksfjær. Hermine hadde sagt at de ikke kunne repareres, at skaden var for alvorlig. Alt han visste, var at om dette ikke virket, virket ingenting.

Han la den brukne staven på rektors skrivebord, rørte den med den ytterste tippen av Oldstaven og sa: «*Reparo!*»

Det sprutet røde gnister ut av tippen mens staven hans smeltet sammen. Harry visste at det hadde lyktes. Han tok opp staven av kristtorn og føniksfjær og kjente en plutselig varme i fingrene, som om stav og hånd frydet seg over gjenforeningen.

«Jeg legger Oldstaven tilbake der den kom fra,» sa han til Humlesnurr, som betraktet ham med enorm varme og beundring. «Der kan den bli. Hvis jeg dør en naturlig død sånn som Dunkert, så blir kraften dens brutt, ikke sant? For da er den tidligere herren aldri blitt beseiret. Og så er det slutt på det.»

Humlesnurr nikket. De smilte til hverandre.

«Er du sikker?» sa Ronny. Det var et svakt, svakt spor av lengsel i stemmen da han så på Oldstaven.

«Jeg tror Harry har rett,» sa Hermine stillferdig.

«Den staven gir mer bråk enn den er verdt,» sa Harry. Han snudde seg bort fra portrettmaleriene og hadde ikke lenger tanke for annet enn himmelsenga som ventet på ham i Griffing-tårnet. Jo, og kanskje om Krynkel kunne komme med et smørbrød dit. «Og oppriktig talt, så syns jeg at jeg har hatt bråk nok for et helt liv.»

NITTEN ÅR ETTER

Det virket som høsten kom tidlig det året. Morgenen den første september var frisk og gyllen som et eple, og da den lille familien duvet over den romlende gata mot den svære, sotete stasjonen, hang bileksos og fotgjengerpust som glitrende spindelvev i den kjølige lufta. Foreldrene skjøv hver sin fullastede trillevogn, og øverst på begge klapret det i et stort bur med en ugle inni, som tutet indignert. Den rødhårete jenta klamret seg tårevått til farens arm, bak brødrene sine.

«Det varer ikke lenge, så er det din tur,» sa Harry.

«To år,» snufset Lilly. «Jeg vil dra *nå*!»

Dagpendlerne tittet nysgjerrig på uglene mens familien tråklet seg fram mot bommen mellom spor ni og spor ti. Stemmen til Albus nådde Harry gjennom alt sorlet rundt; hans to sønner hadde gjenopptatt krangelen som hadde begynt i bilen.

«Jeg vil ikke! Jeg vil ikke i Smygard!»

«Jakob, nå holder du opp!» sa Gulla.

«Jeg sa bare *kanskje*,» sa Jakob og flirte til den yngre broren. «Det er vel ikke noe gærnt med det. Det *kan* være han kommer i Smy-»

Men der så han morens blikk og tidde. De fem Potterne kom til bommen. Med et litt bråkjekt blikk på lillebroren over skulderen, overtok Jakob trillevogna fra moren og la på sprang. Et øyeblikk etter var han forsvunnet.

«Dere vil vel skrive til meg?» sa Albus straks til foreldrene og benyttet seg av øyeblikkets brorløshet.

«Hver dag, hvis du vil,» sa Gulla.

«Ikke *hver* dag,» sa Albus fort. «Jakob sier at de fleste får ikke brev hjemmefra mer enn en gang i måneden omtrent.»

«Vi skrev nå til Jakob tre ganger i uka i fjor, da,» sa Gulla.

«Og du må ikke tro på alt han forteller deg om Galtvort,» innskjøt Harry. «Broren din liker en spøk.»

Side om side skjøv de den andre trillevogna fram og satte opp farten. Bommen nærmet seg, og Albus krympet seg, men det kom ingen kollisjon. I stedet kom familien ut på perrong ni og tre kvart, som lå nesten skjult i den tykke, hvite dampen som veltet ut fra den skarlagensrøde Galtvort-ekspressen. Utydelige konturer strømmet hit og dit gjennom tåka; Jakob hadde allerede forsvunnet i den.

«Hvor er de?» spurte Albus anspent og myste på de uklare skikkelsene de passerte mens de fortsatte lenger ut på perrongen.

«Vi finner dem nok,» sa Gulla beroligende.

Men dampen var tett, og det var ikke lett å skjelne ansikter. Alle de frittsvevende stemmene virket unaturlig høye. Harry syntes han hørte Perry utbre seg høylytt om sopelimereglementer og var glad for å ha en unnskyldning for ikke å stanse og hilse på …

«Der tror jeg vi har dem, Albus,» sa Gulla plutselig.

En gruppe på fire tonte fram av tåka utenfor den aller bakerste vogna. Ansiktene var det ikke mulig å se tydelig før Harry, Gulla, Lilly og Albus var kommet helt bort til dem.

«Hei,» sa Albus og lød grundig lettet.

Rosa, som allerede hadde skiftet til sin splitter nye Galtvortkutte, sendte ham et strålende smil.

«Gikk det greit å parkere, eller?» spurte Ronny Harry. «Det gjorde det med meg. Hermine trodde aldri jeg kunne greie gompelappen. Hun var sikker på at jeg måtte forfloke sensor.»

«Det trodde jeg aldeles ikke,» sa Hermine. «Jeg hadde full tiltro til deg.»

«Du, bare oss imellom, så gjorde jeg faktisk det – forfloka'n,» hvisket Ronny til Harry mens de løftet Albus' koffert og uglebur om bord på toget. «Det var bare at jeg glemte å se i sidespeilet, og ærlig talt, sånt fikser jeg med en supersansformel.»

Da de kom ut på perrongen igjen, var Lilly og Hugo, Rosas yngre bror, midt i en hissig diskusjon om hvilket hus de kom til å bli valgt til når de endelig kom til Galtvort.

«Hvis dere ikke kommer i Griffing, gjør vi dere arveløse,» sa Ronny, «men føl det endelig ikke som noe press.»

«Ronny!»

Lilly og Hugo lo, men Albus og Rosa så alvorstynget ut.

«Han mener det ikke,» sa Hermine og Gulla, men Ronny hørte ikke etter. Han fanget Harrys blikk og nikket nesten umerkelig mot et punkt en femti meter bortenfor. Tåka hadde løst seg opp et øyeblikk, og tre mennesker sto i skarpt relieff mot den bølgende dampen.

«Se hvem som står der, du.»

Det var Draco Malfang med sin kone og sin sønn. Han var i mørk kappe som var kneppet helt opp til halsen, og vikene i håret hadde flyttet seg litt bakover; det framhevet den spisse haken. Gutten liknet like mye på Draco som Albus på Harry. Draco så at Harry, Ronny, Hermine og Gulla stirret på ham og nikket kort til dem før han snudde seg bort.

«Så det er lille Scorpio, hva,» sa Ronny lavt. «Han der skal du sørge for å slå på samtlige prøver, Rosa. Gudskjelov at du har arva huet til mora di.»

«Men herregud, Ronny,» sa Hermine, halvt strengt, halvt lattermildt. «Du skal da vel ikke skape splid mellom dem allerede før de får begynt på skolen!»

«Nei da, du har så rett, « sa Ronny. Men han kunne ikke dy seg og la til: «Bare ikke bli *for* godvenner med'n, Rosemor. Farfar ville aldri tilgi deg om du gifta deg med en fullblods.»

«Hei!»

Det var Jakob som hadde dukket opp igjen. Han hadde kvittet seg med kofferten, ugla og trillevogna, og det var tydelig at han var sprekkeferdig av nytt.

«Teddy er baki der,» sa han andpustent og pekte over skulderen inn i de bølgende dampene. «Jeg så ham nå nettopp – og gjett hva han gjør? *Kliner med Victoire!*»

Han stirret opp på de voksne, tydelig skuffet over manglende reaksjon.

«Vår Teddy! *Teddy Lupus!* Kliner med *vår* Victoire! Vår kusine! Og da jeg spurte hva han trodde han drev med –»

«Avbrøt du dem?» sa Gulla. «Du er altså så lik Ronny –»

«– sa han at han kom for å se henne vel av gårde! Og så sa han at jeg skulle forsvinne! Han *kliner* med henne!» sa Jakob, som om han var redd for at han ikke hadde fått poenget tydelig nok fram.

«Å, hadde det ikke vært deilig om de hadde giftet seg!» hvisket Lilly henført. «Da hadde Teddy *virkelig* blitt en av familien!»

«Han kommer til middag hos oss omtrent fire dager i uka som det er,» sa Harry. «Kan vi ikke like godt si han kan bli boende og bli ferdig med det?»

«Jess!» sa Jakob begeistret. «Jeg kan godt dele rom med Albus, så kan Teddy få mitt!»

«Nei,» sa Harry bestemt, «du og Albus får ikke dele rom før den dagen jeg bestemmer meg for å rive ned huset.»

Han kikket på det medtatte, gamle armbåndsuret som en gang hadde tilhørt Fabion Prunk.

«Den er nesten elleve – best dere kommer dere om bord.»

«Ikke glem å gi Nilus en klem fra oss!» sa Gulla og ga Jakob en.

«Mamma, da! Jeg kan vel ikke gi en professor en klem!»

«Men Nilus kjenner du jo –»

Jakob himlet med øynene.

«Utenfor, ja, men på skolen er han jo professor Langballe, ikke sant? Jeg kan vel ikke marsjere inn i urtologitimen og gi ham en *klem* …»

Han ristet på hodet av morens dumheter og ga følelsene utløp ved å lange ut et spark etter Albus.

«Ser deg siden, Albus. Pass deg for dystralene.»

«Jeg trodde de var usynlige? *Du sa de var usynlige, du!*»

Men Jakob bare lo, tillot moren å gi ham et kyss, ga faren en fort klem og hoppet om bord på toget, som var på god vei til å bli fullt. De så at han vinket, før han løp bortover korridoren på jakt etter vennene sine.

«Dystraler er ikke noe å være redd for,» sa Harry til Albus. «De er vennlige skapninger, det er ingenting nifst ved dem. Og forresten skal du ikke kjøre med vognene til skolen heller, for dere tar båtene.»

Gulla ga Albus et avskjedskyss.
«Vi sees til jul.»
«Ha det bra, Albus,» sa Harry og tok imot klemmen fra sin sønn. «Ikke glem at Gygrid har invitert deg på te neste fredag. Ikke legg deg ut med Gnav. Ikke dueller med noen før du har lært det. Og ikke la deg erte av Jakob.»
«Hva hvis jeg havner i Smygard?»
Det hviskende spørsmålet var til ham alene, og Harry skjønte at det bare var avskjedens time som kunne ha tvunget Albus til å røpe hvor dyp og oppriktig den frykten var.
Han huket seg ned så ansiktet til Albus kom litt høyere enn hans eget. Albus var det eneste av de tre barna hans som hadde arvet Lillys øyne.
«Albus Severus,» sa Harry så lavt at ingen andre enn Gulla kunne høre det, og hun var taktfull nok til å late som hun vinket til Rosa, som allerede hadde gått på toget, «du er oppkalt etter to rektorer på Galtvort. En av dem var smygarding, og han var nok den modigste mannen jeg noen gang har møtt.»
«Men bare tenk om –»
«– da har vel Smygard fått en kjempegod elev, da, ikke sant? Det betyr ikke noe for oss, Albus. Men hvis det betyr noe for deg, så kan du selv velge Griffing fremfor Smygard. Valghatten tar hensyn til hva du helst vil.»
«Er det sant?»
«Det gjorde den med meg,» sa Harry.
Det hadde han aldri fortalt noen av barna sine før, og han så undringen i Albus' ansikt da han sa det. Men nå slamret dørene igjen bortover hele det røde toget, og uklare omriss av foreldre myldret fram for å avlevere de siste avskjedskyss og formaninger. Albus for om bord, og Gulla lukket døra bak ham. Det hang elever ut av alle vinduene bortover, og nokså mange av ansiktene, både på toget og perrongen, så i retning Harry.
«Hvorfor *glor* alle sånn?» spurte Albus, og han og Rosa strakte hals og kikket på de andre elevene.
«Ikke bry deg om det,» sa Ronny. «Det er meg. Jeg er utrolig berømt.»

Albus, Rosa, Hugo og Lilly lo. Toget satte seg i bevegelse. Harry fulgte det bortover mens han så på sin sønns smale fjes, som allerede glødet av opphisselse. Harry holdt på smilet og fortsatte å vinke, enda det føltes som et slags tap å se sønnen gli bort fra ham …

De siste restene av damp oppløste seg i høstlufta. Toget rundet en sving. Harry holdt fortsatt hånden i været i en avskjedshilsen.

«Det går nok bra,» mumlet Gulla.

Harry så på henne og senket hånden. På veien søkte den distré bortom lynarret på pannen.

«Det vet jeg det gjør.»

Det hadde ikke gjort vondt i arret på nitten år. Alt var som det skulle.

Tilgjengelige titler i Harry Potter-serien (i kronologisk rekkefølge)

Harry Potter og De vises stein
Harry Potter og Mysteriekammeret
Harry Potter og Fangen fra Azkaban
Harry Potter og Ildbegeret
Harry Potter og Føniksordenen
Harry Potter og Halvblodsprinsen
Harry Potter og Dødstalismanene

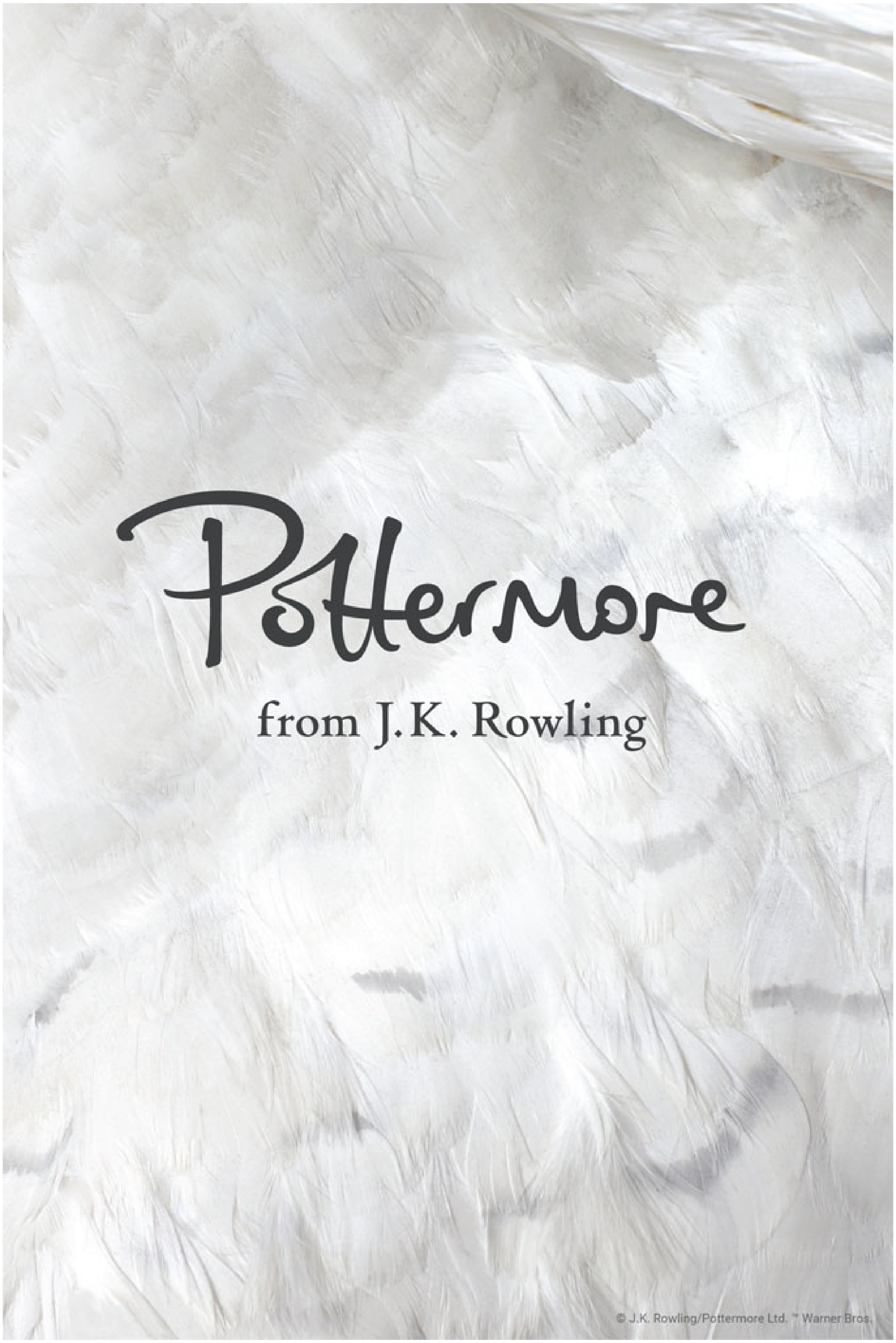
Pottermore
from J.K. Rowling
© J.K. Rowling/Pottermore Ltd. ™ Warner Bros.

Pottermore

from J.K. Rowling

Oppdag enda mer av J.K. Rowling’s Wizarding World ...

Besøk www.pottermore.com, hvor din egen valgseremoni, eksklusiv ny tekst av J.K. Rowling og alle de siste nyhetene og artiklene fra Wizarding World venter på deg.

Pottermore, det digitale forlags-, e-handels-, underholdnings- og nyhetsselskapet fra J.K. Rowling, er den globale, digitale utgiveren av Harry Potter og J.K. Rowling’s Wizarding World.Som det digitale hjertet av J.K. Rowling’s Wizarding World, er pottermore.com dedikert til å åpne opp for fantasiens kraft. Her finner du nyheter, innslag og artikler i tillegg til nye og tidligere upubliserte tekster av J.K. Rowling.

Originaltittel: Harry Potter and the Deathly Hallows

Oversatt fra engelsk av Torstein Bugge Høverstad

Med enerett. Ingen del av denne publikasjonen kan reproduseres, helt eller delvis, eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk, mekanisk, via kopiering, registrering eller på annen måte, uten forutgående tillatelse fra forleggeren

Den digitale utgaven ble først utgitt av Pottermore Limited i 2016

Først publisert på trykk i Norge i 2007 av Cappelen Damm

Tekst © J.K. Rowling 2007
Forsideillustrasjon av Olly Moss © Pottermore Limited
Norsk oversettelse © Cappelen Damm

Forfatterens ideelle rettigheter er vernet
Utdraget fra Aiskylos' "Sonofferet (Orestein II)" er hentet fra Greske tragedier, oversatt av. P. Østbye, Gyldendal, 1995

Utdrag fra William Penn: "More fruits of solitude" fra Fruits of solitude, Vol. 1, Part 3, the Harvard Classics (New York: P.F. Collier & Son, 1909-14)

Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros. Entertainment Inc.

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD TM J.K. Rowling and Warner Bros. Entertainment Inc.

ISBN 978-1-78110-178-0